

РОБЪРТ ДЖОРДАН

КОРОНА ОТ МЕЧОВЕ

Част 7 от „Колелото на времето“

Превод от английски: Валерий Русинов, 1999

chitanka.info

*На Хариет,
заслужила отново почитта ми.*

*Не може да е здрава нашата плът, нито
нещо читаво да отрасте, че земята веч е едно с
Преродения Дракон и той е едно със земята. Дух
от огън, сърце от камък, в гордост властва той,
силом скланяйки гордите в покорство. Въззовава
той планините да му коленичат и моретата път
да му сторят, и самите небеса да му се
поклонят. Молете се дано сърцето от камък да
не забрави сълзите и духът от огън — любовта.*

Откъс от един много
оспорван превод на
„Пророчествата за
Дракона“, от поетесата
Киера Термендал, от
Шиота, за който се смята,
че е публикуван между
700 СГ и 800 СГ.

ПРОЛОГ

МЪЛНИИ

От високия сводест прозорец на близо осемдесет разтега над земята, малко под върха на Бялата кула, Елайда можеше да гледа на мили отвъд Тар Валон, към хълмистите равнини и лесовете, граничещи с широкото русло на река Еринин — тя течеше откъм северозапад преди да се раздвои около белите стени на великия островен град. Долу на земята издължени утринни сенки сигурно прошарваха града, но от това високо място всичко изглеждаше чисто и ярко. Дори прословутите „безвърхи кули“ на Кайриен не можеха истински да съперничат на Бялата кула. Определено не можеха да съперничат и по-малките кули на самия Тар Валон, колкото и да говореха с възхита хората надлъж и шир за тях и за виещите се до небесата мостове помежду им.

Тук, нависоко, почти непрестанният ветреца смаляваше донякъде неестествения зной, обхванал целия свят. След като Празникът на светлините бе отшумял, сняг трябваше вече да е покрил земята с дебела пелена, но времето все още се задържаше като в средата на жарко лято. Пореден знак, че Последната битка приближава и че Тъмния вече докосва света. Елайда не позволяваше знойта да я докосне дори когато слизаше долу, разбира се. Не заради прохладния ветреца бе преместила тя покоите си тук горе в тези скромни стаи, въпреки неудобството от толкова много стъпала.

Простите кафяво-червени плочи по пода и стените от бял мрамор, оскъдно украсени с гоблени, не можеха да се сравнят с величието на кабинета на Амирлин далече там, долу. Тя все още го използваше понякога — в нечии умове то се свързваше неотменно с властта на Амирлинския трон, — но повечето време работеше и отдъхваше тук. Заради гледката. Не към града, реката или лесовете. А към онова, което започваше да се строи на територията на Кулата.

На мястото на бившия учебен плац на Стражниците се виждаха големи изкопи и основи, големи дървени подедни механизми, блокове мрамор и гранит. Строители и работници сновяха като мравки и

безкрайни потоци фургони се низеха през портите към територията на Кулата — караха още камък. От едната страна беше издигнат дървеният „работен модел“, както го наричаха строителите, достатъчно голям да могат хората да влизат вътре, прегънати на колене, и да видят всяка подробност и бъдещето място на всеки камък. Повечето от работниците, в края на краищата, не можеха да четат — нито думи, нито начертаните от строителите планове. „Работният модел“ беше с размерите на резиденция на знатна фамилия.

След като всеки крал и кралица си имаше палат, защо трябваше Амирлинския трон да се ограничава в покои малко по-добри от тези на обикновените Сестри! Нейният палат трябваше да подхожда на Бялата кула по пищност и трябваше да се увенчае с величествен шпил, извисяващ се на десет разтега над самата Кула. Кръвта се беше изцедила от лицето на Главния майстор-строител, когато чу това. Кулата беше строена от огиери, с помощта на Сестри, използващи Силата. Но само един поглед към лицето на Елайда бе накарал майстор Лерман да отвърне с дълбок поклон и да започне да я уверява със заекване, че да, разбира се, всичко ще се направи така, както тя желае. Сякаш го бяха питали.

Тя стисна устни. Беше вбесена. Поискала бе отново огиерски строители, но огиерите по неизвестно каква причина се бяха ограничили в своите стеддинг. Призивът ѝ, отправен към най-близкия стеддинг — Джентойн, в Черни хълмове — бе посрещнат с отказ. Учтив, но все пак отказ, без обяснения — отказ на самата Амирлински трон! В най-добрия случай огиерите бяха решили да се усамотят. Или навярно се оттегляха от смутния човешки свят. Все пак огиерите наистина предпочитаха да стоят настрана от човешките вражди.

Елайда решително изтласка мисълта за огиерите от ума си. Гордееше се със способността си да разграничава възможното от невъзможното. Огиерите бяха дреболия. Нищо общо нямаха със света, освен градовете, които бяха построили така отдавна и които много рядко посещаваха напоследък, освен за да възстановят някое свое творение.

Погледна хората долу — пълзяха като мравки по терена на строежа — и леко се намръщи. Строежът се издигаше мудно, пръст по пръст. Огиерите можеше и да не подлежат на обсъждане, но навярно Единствената сила можеше отново да се използва. Малко Сестри

притежаваха сериозна мощ в сплитането на Земя, но едва ли беше необходимо чак толкова, за да се укрепят камък или да се свърже с друг камък. Да. В ума ѝ палатът се възправи изцяло завършен — обградени с колони алейи и огромни куполи, блестящи с позлатата си, и с онзи шпил, докосващ самите небеса... Очите ѝ неволно се издигнаха към безоблачното небе, докдето щеше да се извиси шпилът, и тя въздъхна. Да. Още днес щеше да се разпореди.

Високият часовник в стаята зад нея извън за Третия час след изгрева и всички гонгове и камбани из града отекнаха едновременно, отбелязвайки часа, едва чуто оттук, на тази височина. Елайда се усмихна, пригладя гънките на кремавата си рокля с червени ивици, намести широкия епитрахил на Амирлинския трон с разноцветните ресни на раменете си и се обърна.

По пишно позлатения часовник в изящно гравиранията кутия се движеха фигурки. На най-долното ниво озъбени тролоци бягаха, подгонени от загърнатата в пелерина Айез Седай; по-нагоре мъж, представящ Лъжедракон, се мъчеше да се предпази с вдигната ръка от сребристи мълнии, които явно се хвърляха от втора Сестра. А над циферблата, самият той над главата ѝ, короновани крал и кралица коленичеха пред Амирлинския трон в нейния покрит с лъскав емайл шарф, с пламъка на Тар Валон, гравирани от лунен камък над златна арка над главата ѝ.

Елайда нямаше навика да се смее често, но сега не можа да съдържи доволния си кикот. Кемайле Сорентайн, издигната от Сивите, бе поръчала този часовник, потъна в мечтите си да върне дните отпреди Тролокските войни, когато никой владетел не получавал трона си без одобрението на Кулата. Грандиозните планове на Кемайле бяха рухнали обаче, както и самата Кемайле, и цели три столетия часовникът бе престоял в прашно хранилище, като вещ, предизвикваща смут, вещ, която никоя Амирлин не се беше осмелила да изложи на показ. До Елайда. Колелото на Времето се въртеше. Това, което някога е било, отново можеше да бъде. Щеше да бъде отново.

Големият часовник уравнисяваше интериора срещу вратата към дневната ѝ и спалнята и гардеробната отгъвка. Фини гоблени с пищни цветове, изработени в Тийр, Андор и Арад Ломан, с блестящи златни и сребърни нишки, втъкани сред боядисаните във всички цветове на дъгата, висяха от двете страни точно един срещу друг — тя

винаги бе обичала реда. Килимът с червени, зелени и златни шарки, застлан върху по-голямата част от подовите плочи, бе донесен от Тарабон — копринените килими бяха най-скъпите. Във всеки ъгъл на стаята върху мраморни стойки с непретенциозно изсечени прави ръбове бяха поставени вази от крехък порцелан на Морския народ, в които грижливо бяха подредени червени рози. Да се накарат розите да цъфтят днес се изискваше използването на Единствената сила, особено при тази безкрайно проточила се жегата и суша; изключително ценно приложение, според нея. Позлатена резба покриваше както единствения стол — сега никой не седнаше на него в нейно присъствие, — така и писалищната ѝ маса. Наистина скромно обзаведена стая, с таван, висок едва два разтега, но щеше да ѝ свърши работа, докато се построи палатът. Като се прибавеше и гледката — щеше да ѝ стига.

Високият гръб на стола ѝ крепеше Пламъка на Тар Валон, с инкрустирани лунни камъни, над черната коса на главата ѝ, щом седнеше. На лъскавата повърхност на масата стояха само трите кутии от лакирано дърво, изделия от Алтара, подредени изрядно. Тя отвори кутията с гравирани на капака ѝ златни ястреби сред бели облаци и извади тясна ивица тънка хартия от купчината донесения и писма вътре.

За стотен път може би препрочете известието, пристигнало от Кайриен по гълъб преди дванадесет дни. Само няколко Сестри в Кулата знаеха за съществуването му. И никоя друга освен нея не знаеше съдържанието му, пък и нямаше да има дори смътна представа какво означава то, дори да го знаеше. Тази мисъл едва не я накара да се разсмее отново.

Халката е поставена на ноздрите на бика. Очаквам приятно пътуване до пазарището.

Без подпис, но от него нямаше нужда. Единствено Галина Касбан можеше да изпрати това послание. Галина, на която Елайда бе доверила да извърши нещо, което не би доверила на никоя друга, освен на самата себе си. Не че изобщо се доверяваше на някого, но на предводителката на Червената Аджа можеше да разчита повече,

отколкото на всяка друга. Тя самата в края на краищата беше издигната от Червените и в много отношения все още се смяташе за Червена.

Халката е поставена на ноздрите на бика.

Ранд ал-Тор — Преродения Дракон, мъжът, който, изглежда, бе на границата да погълне света, мъжът, който вече бе погълнал твърде значителна част от него — Ранд ал-Тор беше заслонен и под контрола на Галина. И никой, който би могъл да го подкрепи, не знаеше. Дори да съществуваше и най-малката вероятност за това, думите щяха да са подредени различно. Според няколкото предишни известия той, изглежда, бе преоткрил Пътуването, един Талант, изгубен от Айез Седай още от времето на Разрушението, но и това не бе го спасило. Тази му способност дори се бе оказала в полза на Галина. Той явно си бе създал навика да идва и да си отива, когато реши, без никакво предупреждение. Кой щеше да заподозре, че този път не си е отишъл, а е отвлечен? Елайда пак се изкикоти.

След седмица, най-много две, ал-Тор щеше да е в Кулата, под строг надзор и охрана чак до настъпването на Тармон Гайдон, и на разрухата, която той сееше по света, щеше да се сложи край. Лудост беше да се позволи на мъж, способен да прелива, да тича на воля, още повече на мъжа, който според пророчеството трябваше да се възправи срещу Тъмния в Последната битка — Светлината дано дадеше още много години да остане до нея. Години щяха да са нужни, за да се подреди светът както трябва, като се започнеше с оправянето на всичко, което ал-Тор бе успял да съсипе досега.

Разбира се, щетите, които той бе нанесъл, бяха нищо в сравнение с онова, което тепърва можеше да причини, ако останеше на свобода. Да не говорим за възможността да се докара сам до гибел преди да е възникнала необходимостта от него. Е, сега това досадно хлапе щеше да бъде увито в пеленки и да кротува, докато не дойде времето да бъде отведено в Шайол Гул. След което, ако оцелееше...

Елайда нацупи устни. Според Пророчествата за Дракона като че ли не се предвиждаше да оцелее, което безспорно щеше да е най-добре.

— Майко? — Елайда почти се сепна от гласа на Алвиарин. Влязла, без да почука дори! — Получих вест от Аджите, майко. — Слаба и студенолика, Алвиарин носеше тесния шарф на Пазителката, бял и подхождащ на роклята ѝ, за да покаже, че е издигната от Белите,

но от нейната уста това „майко“ звучеше по-малко като почетна титла и повече като обръщение към равна.

Присъствието на Алвиарин беше достатъчно, за да развали доброто настроение на Елайда. Това, че Пазителката на Хрониките идваше от Белите, а не от Червените, винаги ѝ действаше като хапещо напомняне за слабостта ѝ, когато бе издигната. Това усещане отчасти се беше поразеяло, разбира се, но не напълно. Все още не. Омръзнало ѝ беше да съжалява, че разполага с толкова малко свои лични очи и уши извън Андор. Както и че предшественицата ѝ, заедно с тази на Алвиарин, се беше спасила — помогнали им бяха да избягат; със сигурност някой им беше помогнал! — спасили се бяха преди ключовете от огромната мрежа на Амирлин да им бъдат изтръгнати от ръцете.

А имаше ужасна нужда от мрежата, която ѝ се полагаше по право. По силна и стародавна традиция Аджите донасяха на Пазителката само трохи от онова, което получаваха от своите очи и уши, и то когато сами пожелаеха да го споделят с Амирлин — но Елайда бе убедена, че Алвиарин премълчава немалка част дори от тази жалка струйка. И все пак не можеше да помоли пряко Аджите за информация. Не стига, че си слаба, ами да тръгнеш и да просиш от света. От Кулата поне — а Кулата си беше най-съществената част от света.

Лицето на Елайда стана досущ толкова хладно, колкото на Алвиарин. Тя удостои Алвиарин с небрежно кимване и се престори, че разглежда документите от алтарската кутия. Започна бавно да ги прелиства един по един и бавно да ги връща в кутията. Без всъщност и дума да прочете. Това, че кара Алвиарин да чака, я нервираше, защото беше проява на дребнавост — но пък дребнавите жестове бяха единственото, с което разполагаше, за да удари една съперница, която трябваше да ѝ бъде слугиня.

Амирлин можеше да издава каквито си иска декрети и думата ѝ беше неотменим закон. Без поддръжката на Съвета обаче повечето от тези декрети можеше да се окажат напразно хабене на мастило и хартия. Някоя Сестра нямаше да откаже да се подчини на Амирлин, във всеки случай не и пряко, но много декрети налагаха да бъдат разпоредени стотици други неща, в най-добрия случай се

осъществяваха бавно, понякога толкова бавно, че все едно че нищо не става — и това съвсем, ама съвсем не беше добре.

Алвиарин стоеше и я гледаше, спокойна като замръзнало езеро. Елайда затвори капака на алтарската кутия. Задържа само тясното листче, възвестяващо сигурната ѝ победа, и несъзнателно го опипа.

— Да не би Теслин или Джолайн най-сетне да са благоволили да изпуснат някоя думичка повече за безопасното си пристигане?

Това трябваше да напомни на Алвиарин, че никоя не бива да се смята за напълно застрахована. Никой не се интересуваше какво става в Ебу Дар, а Елайда най-малко — столицата на Алтара можеше да пропадне в морето и с изключение на търговците никой дори нямаше да го забележи. Но Теслин бе заседавала в Съвета почти петнадесет години преди Елайда да ѝ нареди да остави стола си. Щом Елайда можеше да прати една заседателка — Червена при това, която я бе подкрепила в издигането ѝ — като посланичка при трон, голям колкото изсраното от муха, без никой да е сигурен защо и заради това да плъзнат стотици клюки, значи можеше да го направи с всяка. Виж, случаят с Джолайн беше друга работа. Тя бе задържала мястото си за Зелените няколко седмици и всички бяха сигурни, че Зелените са я избрали, за да докажат, че няма да бъдат сплашени от новата Амирлин, която малко преди това ѝ бе наложила жестоко наказание. Такава безочливост не можеше да се позволи, разбира се, и не беше минала. Това също всички го знаеха.

Трябваше да напомни на Алвиарин, че и тя е уязвима, но крехката жена само ѝ се усмихна хладно. Докато Съветът си оставаше в този състав, тя наистина беше застрахована. Пазителката прелисти страниците в ръката си и измъкна една.

— Няма вест от Теслин или Джолайн, майко. Въпреки че според новините, които вече получихте от тронове... — усмивката ѝ се разшири до нещо, което опасно напомняше за насмешка — всички те са решили да пробват крилцата си, да видят дали сте силна като... като своята предшественичка. — Дори Алвиарин имаше достатъчно благоразумие да не споменава пред нея името на Санче. Но беше вярно — всеки крал и всяка кралица, та дори и нищожни благородници, като че ли подлагаха на изпитание границите на нейната власт. Скоро трябваше да им даде назидателни примери.

Алвиарин хвърли поглед към листа и продължи:

— Но така или иначе е вест от Ебу Дар. Чрез Сивите. — Дали не натърти на това, за да набие треската в петата ѝ още по-дълбоко? — Изглежда, че Елейн Траканд и Нинив ал-Мийра са там. Кипрят се като пълни Сестри с благословията на... пратенички... на бунтовничките при кралица Тилин. Има и две други, неразпознати, които може би се занимават със същото. Списъците на онези, които са с бунтовничките, са непълни. А може да са само техни спътници. Сивите не са сигурни.

— Какво, в името на Светлината, ще търсят те в Ебу Дар? — отвърна пренебрежително Елайда. Теслин със сигурност можеше да прати вест поне за това. — Сивите навярно просто пускат слухове. Известието на Тарна казва, че те са с бунтовничките в Салидар. — Тарна Фейр им беше донесла, че и Сюан Санче е там. Както и Логаин Аблар. И че сеят онези зловни лъжи, които никоя Червена сестра не можеше да признае, а още по-малко, да отрече. Ако тази Санче нямаше пръст в това безобразие, то слънцето утре щеше да изгрее откъм запад. Защо просто не беше изпълзяла някъде и да си умре кротко и прилично далеч от хорски очи, като другите усмирени преди нея?

Едва се сдържа да не въздъхне тежко. Логаин можеше да бъде обесен кротко, след като тя се справеше с бунтовничките и бездруго отдавна го смятаха за мъртъв. И мръсната клевета, че Червената Аджа го била направила Лъжедракон, щеше да отмре заедно с него. А справеше ли се с бунтовничките, тази Санче щеше да бъде принудена да ѝ връчи ключовете към очите и ушите на Амирлин. И да ѝ каже имената на изменничките, които ѝ бяха помогнали да избяга. Глупаво беше да се надява, че Алвиарин ще бъде упомената сред тях.

— Трудно ми е да си представя как онова момиченце ал-Мийра тича из Ебу Дар и се хвали, че е Айез Седай, да не говорим за Елейн. А на теб?

— Вие се разпоредихте Елейн да бъде издирена, майко. Казахте, че е толкова важно, колкото да се сложи нашийник на врата на ал-Тор. Когато беше сред триста бунтовнички в Салидар, бе невъзможно да се направи нещо, но в Тарасинския палат няма да е толкова добре защитена.

— Нямам време за клюки и слухове. — Елайда натърти с презрение на всяка дума. Дали Алвиарин знаеше повече, отколкото трябва, след като споменаваше за ал-Тор и окаишването му. — Съветвам те да прочетеш известието на Тарна отново и след това да се

запитах дали дори бунтовничките биха позволили на Посветени да се преструват, че носят шала.

Алвиарин я изчака да свърши, после измъкна други листа.

— Сивата агентка е изпратила скици — каза тя невъзмутимо и ѝ подаде страниците. — Не е голяма художничка, но Елейн и Нинив могат да се разпознаят. — След като Елайда не посегна да ги вземе, тя ги пъкна под другите.

Елайда раздражено стисна устни. Алвиарин сигурно нарочно не ѝ бе показала тези скици в самото начало. Постара се да не показва гнева си — щеше да е още по-унизително, — но гласът ѝ изстина.

— Искам да бъдат заловени и да ми се доведат.

Отсъствието на каквото и да било любопитство на физиономията на Алвиарин я накара отново да се зачуди колко ли неща знае тя от онова, което не трябваше да знае. Онова момиченце, ал-Мийра, като нищо можеше да ѝ предложи подстъп към ал-Тор, след като двамата бяха от едно село. Това го знаеха всички Сестри, също както знаеха, че Елейн е щерката-наследница на Андор и че майка ѝ е мъртва. Смътните слухове, свързващи Мургейз с Белите плащове, си бяха чиста глупост, защото тя никога нямаше да потърси помощ от Чедата на Светлината. Тя просто беше мъртва, макар никой да не бе видял трупа ѝ, и Елейн щеше да стане кралица. Стига да можеше да я измъкне от ръцете на бунтовничките преди андорските Домове да поставят Диелин на трона вместо нея. На широките кръгове не беше много ясно какво правеше Елейн по-сериозна претендентка от всички други благороднички. Освен факта, че един ден тя щеше да стане Айез Седай, разбира се.

Елайда понякога я спохождаше Прорицателството — Талант, за който се бе смятало, че е изгубен. Преди много време тя бе прорицала, че кралският Дом на Андор държи ключа към спечелването на Последната битка. Преди повече от двадесет и пет години, още когато стана ясно, че Мургейз Траканд ще спечели трона след Войната за Наследството, и чак тогава Елайда се бе прикрепила здраво към момиченцето, каквото Мургейз беше тогава. Как и защо Елейн щеше да се окаже от съдбоносно значение, Елайда не знаеше, но Прорицателството никога не я лъжеше. Понякога тя просто мразеше този свой Талант. Мразеше нещата, които не можеше да държи под контрол.

— Искам ги и четирите, Алвиарин. — Другите две не бяха от значение, разбира се, но защо да рискува? — Изпрати незабавно нарежданията ми на Теслин. Извести я — както и Джолайн, — че ако не започнат да ми изпращат редовно донесенията си, ще съжалят, че изобщо са се родили. Искам също и редовна информация от онази Макура. — Устата ѝ се изкриви недоволно.

Името накара и Алвиарин неловко да пристъпи от крак на крак. Нищо чудно. Гадната отвара на Ронде Макура бе нещо, което можеше да обезпокои всяка Сестра. Коренът от вилняк не бе смъртоносен — човек поне се събуждаше, след като е изпил достатъчно, за да го приспи — но отвара, погубваща способността на една жена да прелива, изглеждаше твърде пряко насочена срещу Айез Седай. Колко жалко, че информацията не бе пристигнала преди заминаването на Галина — ако вилнякът действаше и на мъжете така, както на жените, задачата ѝ щеше да се окаже значително по-лека.

Притеснението на Алвиарин трая само миг; само миг, и тя отново се съвзе, самоуверена и хладна като лед.

— Както желаете, майко. Убедена съм, че ще подскачат от радост и ще хукнат тутакси да изпълнят нареждането ви, както впрочем е редно.

Внезапен изблик на бяс помете външното спокойствие на Елайда като пожар сухо пасище. Съдбата на целия свят беше в ръцете ѝ, а пред нозете ѝ непрестанно изникваха дребни камъчета, които да я препъват. Не стига, че трябваше да се справя с бунтовнички и непреклонни владетели, но някакви си заседателки умуваха и сумтяха зад гърба ѝ, а тази жена пред нея се възползваше от това. Едва шест от заседателките бяха на нейна страна — а поне още толкова се вслушваха във внушенията на Алвиарин преди да гласуват. Да, нищо съществено не се приемаше в Съвета без съгласието на Алвиарин. Не издаваха открито съюза си и по нищо не личеше, че Алвиарин упражнява и трошица повече влияние и власт, отколкото се полага на една Пазителка, но ако Алвиарин ѝ се противопоставеше... Добре поне, че не бяха стигнали чак дотам — да отхвърлят открито онова, което Елайда им поиска. Но вечно се бавеха и измисляха какви ли не оправдания. Твърде нищожна утеха, за да я направи щастлива. Някои от предшественичките ѝ се бяха превръщали в жалки кукли, щом Съветът бе вкусвал сладостта да отхвърля това, което предлагат.

Пръстите ѝ неволно се свиха и хартийката се смачка в шепата ѝ.
Халката е поставена на ноздрите на бика.

Алвиарин изглеждаше спокойна като мраморна статуя, но на Елайда вече ѝ беше все едно. Овчарят беше на път към нея. Бунтовничките щяха да бъдат прекършени и Съветът — сплашен, Алвиарин щеше да бъде принудена да падне на колене и всеки отцепил се владетел — да си подвие опашката, от Тенобия Салдейска, която бе стигнала дотам, че да се крие, само и само да избегне срещата си с пратеничеството ѝ, до Матин Степанеос Иллиански, който се опитваше да заиграва с всички страни наведнъж, опитваше се и с нея да се споразумее, и с белите плащове, както и с ал-Тор, доколкото ѝ бе известно. Елейн щеше да бъде поставена на трона в Кемлин, без на пътя ѝ да се пречка брат ѝ и с пълното съзнание кой я е поставил там. Малко само да постоеше отново в Кулата това момиченце — и щеше да стане меко като глина в ръцете на Елайда.

— Искам онези мъже да се изкоренят, Алвиарин. — Не беше нужно да уточнява какво има предвид: половината Кула не приказваха за нищо друго освен за онези мъже и за тяхната Черна кула, а останалата половина си шепнеше за тях по ъглите.

— Донесенията са обезпокоителни, майко. — Алвиарин отново запреглежда листовете в ръцете си, но Елайда реши, че го прави само за да си намери работа. Първо, ѝ подаде други листове, и второ, дори нищо друго да не можеше да я притесни, тази нечестива сган край Кемлин със сигурност я тревожеше.

— Още слухове? Нима вярваш на приказките за хилядите, стичащи се към Кемлин в отговор на онази скверна амнистия? — Не беше от най-незначителните деяния на ал-Тор, но едва ли бе повод за чак толкова безпокойство. Мръсна сган някаква, която трябваше да се очисти без много шум, преди Елейн да бъде коронована в Кемлин.

— Разбира се, че не, майко, но...

— И да се поеме от Товайн. Тази задача по право се полага на Червените. — Товайн Гейзал петнадесет години се беше подвизавала извън Кулата, докато Елайда не я призова да се върне. Другите две Червени Заседателки, които по същото време бяха оставили Съвета и бяха заминали в „доброволно“ изгнание, сега гледаха много нервно, но за разлика от Лирин и Цутама, самотното изгнание беше втвърдило Товайн още повече. — Да вземе петдесет Сестри. — Елайда бе

убедена, че в тази Черна кула е невъзможно да има повече от двама-трима мъже, наистина способни да владеят Силата. Петдесет Сестри лесно щяха да ги надвият. Но все пак можеше да има и други, с които да се наложи да се справят. Навлеци всякакви, глупци, хранещи празни надежди и безумни амбиции. — И да вземе сто... не, двеста души от Гвардията.

— Сигурна ли сте, че е разумно? Слуховете за хилядите, разбира се, са лудост, но една агентка на Зелените в Кемлин твърди, че в тази Черна кула имало над четиристотин души. Не че ги е видяла. Но се е сетила да брой колите с продоволствие. А не подценявайте мълвата, че и Мазрим Таим е с тях.

Елайда едва успя да запази външната си невъзмутимост. Изрично беше забранила да се споменава името на Таим и ѝ загорча, че не смее — не смее! — да наложи полагащото се наказание на Алвиарин. А тя я гледаше право в очите. Премълчаното този път дори небрежно „майко“ бе чисто предизвикателство. И тази наглост — да я пита дали е сигурна, че действията к са разумни! Та тя беше Амирлинския трон! Не просто първа между равните, а Амирлинския трон!

Вдигна капака на най-голямата от трите лакирани кутии и погледна положените в нея върху сиво кадифе миниатюри. Много често докосването до изящната колекция ѝ носеше просто утеха, но освен това, също както вземането, от което изпитваше такава наслада, напомняше на онези, които я навестяват, да си знаят мястото — тя си даваше вид, че миниатюрите я интересуват повече от това, което имат да ѝ кажат. Най-напред погали с пръсти изящната котка, гладка и гъвкава, после — прелестната фигурка на жена, облечена в роба и със странно животинче, плод на фантазията на ваятеля, напомнящо почти на космат мъж, сгушено на рамото ѝ, и накрая се спря на рибката, така нежно изваяна, че изглеждаше почти като жива въпреки жълтеникавата патина на костта.

— Четиристотин боклука, Алвиарин. — Алвиарин присви устни и Елайда мигом се успокои. Едва доловимо, но ах, как всяка пукнатина по нейната фасада ѝ носеше наслада. — Ако изобщо са толкова. Само глупец би повярвал, че повече от един-двама могат да преливат. Най-много! За цели десет години сме намерили само шест надарени мъже. И едва двадесет и четирима за последните двадесет години. А знаеш как разчепкахме земята. Колкото до Таим... — Името опари езика ѝ.

Единственият Лъжедракон, успял да избяга неопитомен от ръцете на Айез Седай. Не можеше това да остане записано в хрониките за нейното владичество, поне докато не решише кое да се запише. Засега хрониките не казваха нищо за събитията след пленяването му.

Палецът ѝ погали люспите на рибката.

— Той е мъртъв, Алвиарин, иначе отдавна щяхме да сме чули за него. И не служи на ал-Тор. Можеш ли да допуснеш, че след като е претендирал да бъде Преродения Дракон, ще се унижи да служи на Преродения Дракон? Можеш ли да допуснеш, че е в Кемлин и Даврам Башийр няма да се опита поне да го убие? — Палецът ѝ се раздвижи по-бързо, като си спомни, че маршал-генералът на Салдея е в Кемлин и получава заповеди от ал-Тор. Що за ходове бе решила да играе Тенобия? Всичко това обаче го скри и лицето ѝ остана спокойно и гладко като костените ѝ миниатюри.

— Двадесет и четири е твърде опасно число да се споменава на глас — отвърна Алвиарин със злокобна кротост. — Също толкова опасно, колкото две хиляди. Хрониките упоменават едва шестнадесет. Последното, което ни е нужно сега, е да се ровим отново в онези години. Или Сестрите да научат истината вместо онова, което им е казано. Дори онези, които върнахте, пазят мълчание.

Елайда се направи на замислена. Доколкото знаеше, Алвиарин бе научила истината за онези години едва след като бе издигната за Пазителка, докато нейното знание имаше по-личен характер. Не че Алвиарин можеше да го знае. Не и със сигурност.

— Дъще, каквото и да стане, не ме е страх. Кой ще наложи наказание на мен, и по какво обвинение? — Това леко се приплъзна покрай истината, но очевидно изобщо не притесни Пазителката.

— Хрониките упоменават немалко случаи, когато Амирлини са изтърпявали публично наказание по странни поводи и винаги ми се е струвало, че никоя Амирлин не бива да пренебрегва тази възможност, освен ако не се окаже, че няма никакъв друг избор и...

Елайда плесна с ръка по масата.

— Достатъчно, дъще! Аз съм законът на Кулата сега! Кое то е било скрито, ще си остане скрито, по същите причини, поради които е било крито двадесет години — за доброто на Бялата кула. — Чак сега усети болката в дланта си, вдигна ръка и видя счупената на две рибка. Колко ли стара беше! На петстотин години! Хиляда? Гласът ѝ стана

дрезгав от гняв. — Товайн да поведе петдесет Сестри и двеста души от гвардията на Кулата към Кемлин, към тази Черна кула, и да опитомят всеки мъж, когото намерят, че може да прелива, и да го обесят, наред с всички, които успеят да заловят живи. — Алвиарин дори не примигна при това въпиешо нарушение на закона на Кулата. Елайда бе изрекла самата истина, както бе длъжна. Самата тя беше законът. — Колкото до последното — да обесят и мъртвите. За назидание на всеки мъж, който би си и помислил да докосне Верния извор. И кажи на Товайн да дойде при мен. Искам да чуя плана ѝ.

— Както заповядате, майко. — Отговорът на Алвиарин бе хладен и гладък, също като лицето ѝ. — Макар че, ако ми е позволено да предложа съвет, може би ще благоволите да премислите намерението си да изпратите толкова много Сестри извън Кулата. Бунтовничките явно са приели предложението ви като признак на слабост. Те не са вече в Салидар. Тръгнали са в поход. Донесенията са от Алтара, но вече би трябвало да са в Муранди. И освен това са си избрали Амирлин. — Тя погледна горния лист от купчината в ръцете ѝ, все едно че търсеше името. — Егвийн ал-Вийр, както изглежда.

Това, че Алвиарин остави тази най-важна новина за най-накрая, явно целеше да накара Елайда да избухне. Но вместо това тя отметна глава и се разсмя. Единствено достойнството на сана к я спря да не затупа с пети по пода. Изумлението, изписало се на лицето на Алвиарин, я накара да се разсмее още по-силно, докато не се наложи да изтрие очите си с пръсти.

— Не го разбираш — каза тя, когато успя да заговори отново сред изблиците неудържим смях. — А си Пазителка, Алвиарин, не Заседателка. Каквато си сляпа, само след месец другите от Съвета ще те натикат в някой килер и ще те изваждат оттам само когато трябва да гласуваш.

— Разбирам предостатъчно, майко. — В гласа на Алвиарин нямаше и капка жар; стените можеше да покрие с мраз. — И това, което разбирам, е, че триста разбунтували се Айез Седай, ако не и повече, са тръгнали в поход срещу Тар Валон с армия, предвождана от Гарет Брин, признат от всички за велик пълководец. Като оставим настрана повечето нелепи донесения, тази армия може би наброява над двадесет хиляди, и след като ги предвожда самият Брин, могат да привлекат още във всяко село и градче, през които минат. Не твърдя,

разбира се, че могат да се надяват да превземат града, но едва ли е за смях. Би трябвало да се разпоредите върховният капитан Чубайн да усили набора за гвардията на Кулата.

Елайда погледна кисело счупената рибка, стана и отиде до прозореца, с гръб към Алвиарин. Строежът на бъдещия и дворец мигом отми горчивината, както и късчето хартия, което още стискаше в шепата си.

Тя се усмихна на гледката долу.

— Триста бунтовнички, да, но си направи труд да прочетеш отново сведението на Тарна. Поне сто от тях вече са на ръба да се прекършат. — Вярваше до известна степен на Тарна, Червена, в чиято глава нямаше място за глупости, а тя твърдеше, че бунтовничките се плашели и от сенките си. Кротки и отчаяни овчици, търсеци си пастир, бе казала. Дивачка, разбира се, но не беше глупава. Тарна скоро щеше да се върне и да ѝ докладва по-подробно. Не че беше нужно. Плановете на Елайда сред бунтовничките вече действаха. Но това си оставаше нейна тайна.

— Тарна винаги е сигурна, че може да накара хората да направят това, което е ясно, че няма да направят. — Случайно да имаше някакво натъртване в това, някакъв язвителен тон? Елайда реши да го подмине. Много неща от Алвиарин трябваше да подминава, но все щеше да дойде денят. Скоро.

— Колкото до армията им, дъще, тя казва, че са най-много две-три хиляди мъже. Ако бяха повече, щяха да се погрижат тя да ги забележи, за да ни сплашат. — Според Елайда очите и ушите винаги преувеличаваха, за да изглеждат сведенията им по-ценни. Само на Сестри можеше да се разчита напълно. На Червените Сестри поне. На някои от тях, най-малкото. — Но щеше да ми е все едно и двадесет хиляди да бяха, или петдесет, дори и сто. Да се досещаш защо? — И се обърна, Алвиарин бе все така невъзмутимо съдържана, маска на сляпо невежество. — Сведуща си във всички аспекти на законите на Кулата. Какво наказание очаква бунтовничките?

— За водачките — отвърна бавно Алвиарин, — усмиряване. — Леко се намръщи и полите ѝ едва-едва се люшнаха, когато нозете ѝ пристъпиха нервно. Хубаво. Това дори Посветените го знаеха и тя не можеше да разбере защо Елайда я пита. Много добре. — За много от останалите — също.

— Може би. — Самите водачи можеха да се отърват, ако се покоряха по подобаващ начин. Най-леката присъда, която се предвиждаше според закона, беше бой по голо с брезови пръчки във Великата зала в присъствието на Заседателките, а после поне година и един ден публично наказание. Но никъде не се казваше, че наказанието трябва да се изтърпи наведнъж; месец тук, месец там, и щяха да си изкупуват греховете поне десет години в постоянно напомняне до какво ги е довела безразсъдната им съпротива срещу нея. Някои, разбира се, щяха да бъдат усмирени — Шериам и още няколко от поизтъкнатите им така наречени „Заседателки“, — но само толкова, колкото да са достатъчно, за да се боят всички останали да не би отново да стъпят накриво, без да отслабва Кулата. Бялата кула трябваше да е цяла и трябваше да е силна. Силна и здраво стисната в десницата ѝ.

— Само едно от техните престъпления изисква усмиряване. — Алвиарин понечи да отвори уста. Имало беше бунтове в древността, заровени толкова дълбоко, че малко от Сестрите знаеха за тях. Хрониките бяха безсилни, списъците на усмирениите и екзекутираните бяха достъпни само за Амирлин, Пазителката и Заседателките освен за няколкото библиотекари, които ги пазеха. Елайда не даде възможност на Алвиарин да проговори. — Всяка жена, която лъжливо се обяви за Амирлинския трон, трябва да бъде усмирена. Ако са вярвали, че имат някакъв шанс, то Шериам щеше да стане тяхната Амирлин, или Лелейн, или Карлия, или някоя от останалите. — Тарна докладваше, че Романда Касин е изоставила уединението си; Романда със сигурност щеше да сграбчи шарфа, ако бе видяла и една десета шанс за успех. — Но вместо това са насадили една Посветена!

Елайда поклати глава и се усмихна пренебрежително. Можеше да цитира всяка думичка от закона, постановяващ как се избира Амирлин — в края на краищата самата тя се бе възползвала много добре от него, — и там нито веднъж не се поставяше изискването жената да е Пълна Сестра. Просто беше очевидно, че трябва да е, затова онези, които бяха предписали рамките на закона, така и не бяха го заявили изрично и бунтовничките се бяха промушили през тази пукнатина.

— Те знаят, че каузата им е безнадеждна, Алвиарин. Смятат да се поперчат и да повилнеят, ще се опитат да изровят някакво оправдание

за себе си и ще подхвърлят момичето за жертва. — Кое то беше жалко. Това момиченце ал-Вийр бе още един ключ към ал-Тор, а когато достигнеше пълната си мощ в Единствената сила, щеше да стане една от най-могъщите през последните хиляда години, че и повече. Жалко наистина.

— Не бих казала, че Гарет Брин и армията му са перчене. Докато стигнат Тар Валон, ще са му нужни пет-шест месеца. За това време върховният капитан Чубайн може да усили гвардията...

— Ха, армията му — изсумтя презрително Елайда. Алвиарин наистина беше голяма глупачка и въпреки цялата си хладна външност беше плашлива като заек. Оставаше само да изтърси и глупостите на онази Санче за бродещите на воля Отстъпници. Разбира се, тя не знаеше тайната, но все едно... — Селянци, помъкнали пики, месари с лъкове и шивачи, яхнали коне! И на всяка крачка по пътя си мислещи си за Блестящите стени, възпрели дори Артур Ястребовото крило. — Не, не беше заек. Невестулка. Но рано или късно щеше да стане само на кожа от невестулка, пришита на пелерината на Елайда. Дано Светлината дадеше да е по-рано. — На всяка крачка по пътя си ще губят по един, ако не и по десетима. Изобщо няма да се изненадам, ако нашите бунтовнички ни се появят тук само със Стражниците си. — Твърде много хора знаеха за разцеплението в Кулата. Но потушеше ли се бунтът, разбира се, можеше да се направи така, че да прилича на маневра, на част от замисъла да се наложи контрол над младия ал-Тор например. Но това усилие щеше да продължи с години, с поколения, докато се забрави всичко и дори споменът заглъхне. На колене щеше да си плати за това всяка бунтовничка, до последната.

Елайда стисна юмрук, сякаш бе хванала всички бунтовнички за гърлото. Или поне Алвиарин.

— Решена съм да ги прекърша, дъще. Ще ми се разцепят като гнила диня. — Тайната ѝ щеше да го осигури, на колкото и селянци и шивачи да разчиташе лорд Брин, но нека тази нещастница срещу нея да си мисли каквото си ще. Внезапно я облада Прорицателството, онази увереност за предстоящи неща, които нямаше да види по-ясно дори да бяха проснати пред нея. С тази сигурност можеше да пристъпи със завързани очи на ръба на пропаст. — Бялата кула ще бъде отново цяла, само жалки отломки ще бъдат отхвърлени с презрение, цяла и по-силна от всякога. Ранд ал-Тор ще познае гнева на Амирлинския трон.

Черната кула ще се разцепи в кръв и пламъци и Сестри ще крачат в пепелищата ѝ. Това прорицавам.

Както обикновено, Прорицателството я остави трепереща и задъхана. Насили се да върне спокойствието и сдържаността си, да задиша бавно — никога не позволяваше да видят слабостта ѝ. Но Алвиарин... Очите ѝ бяха оцъклени, устата — разтворени, сякаш бе забравила думите, които се канеше да изрече. Някакъв лист се изплъзна от ръцете ѝ и това я подсети да се съвземе. Само миг, и тя възвърна ведрата си маска, самото олицетворение на айезседайската невъзмутимост, но явно беше потресена. О, много добре. Да видим само как щеше да сдъвче неоспоримия знак за победата на Елайда. Да го сдъвче и зъбите да си счупи.

Елайда си пое дълбоко дъх и отново се намести зад писалищната си маса — отмести счупената рибка настрана, за да не я гледа. Време беше да се възползва от победата си.

— Работа има да се свърши днес, дъще. Първото послание трябва да се изпрати до лейди Каралайн Дамодред...

И Елайда започна да разгръща плановете си — доописваше това, което Алвиарин вече знаеше, и ѝ разкриваше онова, което още не знаеше, защото в края на краищата все пак трябваше да действа чрез своята Пазителка, колкото и да я мразеше. Балсам беше за нея да гледа очите на Алвиарин, да я гледа как се чуди какво още не знае. Но докато Елайда се разпореждаше, докато преразпределяше и уреждаше света между Аритски океан и Гръбнака на света, в ума ѝ игриво мъждукаше образът на младия ал-Тор, на път към нея, прибран в клетка като мечок, който щеше да се научи да играе пред нея, за да си заслужи вечерята.

Хрониките едва ли щяха да отбележат годините на Последната битка, без да упоменат Преродения Дракон, но тя знаеше, че едно име ще бъде изписано с по-едри букви от всички останали. Елайда до Аврини а-Ройхан, най-младата щерка на нищожен Дом от севера на Муранди, щеше да влезе в историята като най-великата и могъща Амирлин за всички времена. Най-могъщата жена в историята на света. Жената, спасила човечеството.

Айилците, изправени в дълбоката гънка сред ниските, покрити с кафява трева хълмове, приличаха на фигури, изсечени от камък, и не трепваха пред пелените прах, носени от силния вятър. Това, че сняг отдавна трябваше да е покрил земята по това време на годината, не ги смущаваше — никой от тях никога в живота си не беше виждал сняг, а този зной като от зейнала пещ, със слънцето, все още не стигнало връхната точка на пътя си, бе по-малък от онзи в земята, от които идеха. Цялото им внимание бе приковано в южния склон и всички чакаха сигнала, който щеше да възвести настъпването на съдбовния час за Шайдо Айил.

Външно Севанна приличаше на всички други, макар кръгът от Деви да я отличаваше — отпуснати небрежно на пети, те вече бяха скрили лицата си с черните була. Тя също тръпнеше в очакване, и то много по-нетърпеливо от тях, макар да не изключваше от вниманието си всичко останало. Това бе една от причините тъкмо тя да командва, а останалите да я следват. А втората беше, че бе разбрала какво може да стане, ако се оставиш изтърканият обичай и баналната традиция да ти вържат ръцете.

Зелените ѝ очи леко се отместиха наляво, към групата на дванадесетте мъже и едната жена — всички бяха с кръгли щитове от бича кожа и с по три-четири къси копия, до един облечени в сиво-кафявия кадин-сор, който така добре се сливаше с терена тук, както и в Триделната земя. Ефалин, с късата сива коса, скрита от шуфата, увита около главата ѝ, от време на време поглеждаше към Севанна; ако за някоя Дева можеше да се каже, че е притеснена, то Ефалин беше. Част от Девите на Шайдо бяха отишли на юг, за да се присъединят към глупците, подскачащи около Ранд ал-Тор, и Севанна не се съмняваше, че всички говорят за това. Ефалин навярно се чудеше дали осигуряването на ескорт от Деви за Севанна, все едно че беше бивша Фар Дарейз Май, е достатъчно, за да уравни това. Но Ефалин поне не хранеше съмнения в чии ръце е истинската власт.

Също като Ефалин, мъжете предвождаха бойни общества на Шайдо и също се споглеждаха от време на време. Особено плещестият Мерик, който беше Сейа Дуун, и Бендуин с многобройните белези по лицето, от Фар Алдазар Дин. След този ден никой повече нямаше да може да попречи на Шайдо да изпратят някой мъж в Руйдийн, за да бъде белязан за вожд на клан, ако оцелееше. Но докато това станеше,

Севанна говореше като вожд на клан с правата на вдовицата на последния вожд. На последните двама вождове. И толкова. Да се задавят дано онези, които мърмореха, че им носела лош късмет.

Златните и костени гривни тихо издрънчаха, когато оправи тъмния шал на раменете си и си намести герданите. Повечето от тях бяха също от злато и слонова кост, но единият представляваше масивен накит от перли и рубини, принадлежал доскоро на една влагоземска благородничка — тя сега носеше бяло и бе откарана с другите гайшайн в Планините, наречени Камата на Родоубиеца — с рубин с размери на малко кокоше яйце, който лежеше между гърдите ѝ. Богата плячка се прибираше от влагоземците. Едър смарагд на пръста ѝ сбираше слънчевата светлина в зелен пламък; носенето на пръстени бе един от влагоземските обичаи, които си струваше да се усвоят, въпреки завистливите погледи, често насочени към нея. И още щеше да има, стига да не отстъпваха на този по великолепию.

Повечето мъже смятаха, че Мерил или Бендуин са първите, които ще получат позволенията на Мъдрите да влязат в Руйдийн. Единствена Ефалин в тази група подозираше, че никой няма да успее, а и тя само подозираше — освен това беше достатъчно съобразителна, за да изрече своите подозрения по заобиколен начин само пред Севанна и пред никой друг. Умовете им все още не можеха да възприемат напълно идеята да се отхвърли старото и макар Севанна да гореше от нетърпение да навлече на Шайдо одеждите на новото, тя си даваше ясна сметка, че трябва да ги доведе до него много бавно. Много неща вече се бяха променили, откакто Шайдо прекосиха Драконовата стена, за да нахлуят в земите на влагоземците — влажни все пак в сравнение с Триделната земя, — но тепърва още много неща предстояха да се променят. Паднеше ли Ранд ал-Тор в ръцете ѝ, омъжеше ли се тя за Кар-а-Карн, вожда на вождовете на цял Айил — тази дивотия за Преродения Дракон си беше само един от многото примери за влагоземската глупост, — щеше да се въведе нов начин за провъзгласяване на вождове на кланове, както и на септи. Навярно дори за предводители на бойните общества. И това щеше да е само началото. Влагоземският обичай да се предава титлата на децата и на техните деца например съвсем не беше за изхвърляне.

Вятърът за миг се усили и обърна на юг. Щеше да скрие шума от влагоземските коне и фургони.

Тя отново намести шала си и потисна гримасата си. Не биваше да изглежда изнервена. Бегъл поглед надясно успокои тревогата ѝ. Там се бяха струпали над двеста мъдри на Шайдо и макар да бе нормално някои от тях ако я следят с очи като гладни лешояди, сега погледите на всички бяха приковани към склона. Не една от тях неспокойно наместваше шала си. Устните на Севанна се изкривиха. Пот бе избила по някои от тези лица. Пот! Къде се беше дянала честта им, та да показват нервността си пред всички?

Внезапно се появи един млад Совин Най и смъкна булото си. Отиде право при нея, както се полагаше, но я подразни, когато извиси глас така, че да го чуят всички.

— Един от предните им съгледвачи се измъкна. Беше ранен, но успя да ни се изплъзне на коня си.

Предводителите на бойните общества се раздвижиха още преди да е довършил. Това не можеше да се допуска. Щяха да командват, когато почнеше същинската битка — Севанна нямаше и за миг да им позволи да забравят коя е тя.

— Хвърлете всички копия срещу тях — заповяда тя високо, — до последното, преди да са успели да се подготвят.

— Всички копия? — възкликна с неверие Бендуин. — Искаш да кажеш без прикриващите...

— Ако не задържим резерви, може да ни... — Изръмжа Мерик.

Севанна прекъсна и двамата.

— Всички копия! Тези, с които ще танцуваме, са Айез Седай. Трябва да ги надвием отведнъж! — Ефалин и останалите се овладяха и лицата им отново придобиха невъзмутим вид, но Бендуин и Мерик се навъсиха. Глупци. Изправили се бяха едва срещу няколко десетки Айез Седай и неколкостотин влагоземски войници и въпреки над четиридесетте хиляди алгай'д'сисвай все настояваха за своите прикриващи отряди и за своите резервни копия, сякаш щяха да се бият с цяла влагоземска армия.

— Говоря като вожд на клана Шайдо. — Не беше необходимо да го казва, но едно напомняне нямаше да навреди. — Те са само шепа. — Натърти всяка дума с презрение. — Могат да бъдат сразени, стига копията да се раздвижат бързо. По изгрев слънце вие бяхте готови да отмъстите за Десайне. Страх ли надушвам сега? Страх от шепа влагоземци? Да не би честта да е оставила Шайдо?

Лицата им се вкамениха, точно това беше целта ѝ. Дори очите на Ефалин блеснаха като сиви реки, докато вдигаше булото си; пръстите ѝ заиграха в говора на Девите и щом водачите на мъжките общества се затичаха нагоре по склона, Девите около Севанна ги последваха. Е, точно това не беше целта ѝ, но добре поне че копията се задвижиха. Сякаш от голата земя изригнаха безброй облечени в кадин-сор фигури и се понесоха на юг. Време за губене нямаше. С мисълта да си поговори с Ефалин по-късно, тя се обърна към Мъдрите.

Бяха подбрани измежду най-силните Мъдри на Шайдо, способни да владеят Единствената сила, и се падаха по шест-седем срещу всяка Айез Седай около Ранд ал-Тор, но въпреки това Севанна долови колебливост. Мъчеха се да я прикрият, но си личеше — в шаващите им очи, по езиците, облизващи пресъхналите им устни. Много традиции рухваха в този ден, традиции, древни и силни като закон. Мъдрите не взимаха участие в битки. Мъдрите се държаха настрана от Айез Седай. Знаеха древните приказки за това, че народът на Айил е бил прокуден в Триделната земя заради провала си пред Айез Седай и че всички ще бъдат унищожени, ако отново се изложат пред тях. Чули бяха и историите, изречени от Ранд ал-Тор пред всички — че в служба на Айез Седай айилците се били вrekli да не вършат насилия.

Преди време Севанна бе сигурна, че всички тези истории са лъжа, но напоследък се бе уверила, че Мъдрите ги смятат за чиста истина. Никой не беше ѝ го казал, разбира се. Все едно. Тя самата никога не бе предприемал двете пътувания, които се изискваха, за да стане Мъдра, но другите я бяха приели въпреки неохотата на някои. И вече нямаха друг избор освен да продължават да я приемат за една от тях. Безполезните традиции щяха да бъдат сменени с нови.

— Айез Седай — каза тя тихо. Всички я обкръжиха сред приглушения звън на гривни и гердани, за да уловят всяка нейна дума. — Те държат Ранд ал-Тор, Кар-а-карн. Ние трябва да им го отнемем. — Някои от жените се намръщиха. Повечето вярваха, че тя иска да бъде заловен жив, за да му отмъсти за смъртта на Куладин, втория ѝ съпруг. Това го разбираха, но за такова нещо нямаше да дойдат тук. — Айез Седай! — изсъска тя гневно. — Ние спазихме клетвата си, но те нарушиха своята. Ние нищо не сме погазили, а те погазиха всичко. Знаете как бе убита Десайне. — Те, разбира се, го знаеха. Втрънените в нея очи блеснаха. Убийството на Мъдра бе равно на убийството на

бременна жена, на дете или на ковач. Някои от тези очи блеснаха дори прекалено силно. На Терава, на Риале, на още няколко. — Ако позволим на тези жени да си отидат ненаказани, тогава ние ще сме подолни от животни, ние ще останем без чест. А аз поне държа на своята чест.

След тези думи тя се заизкачва по склона с вдигната глава, без да поглежда повече назад. Сигурна беше, че ще я последват. Терава, Норлея и Дайлин щяха да се погрижат за това, а също и Риале, и Тион, и Мейра, и останалите, които я бяха придружили преди няколко дни, за да се уверят, че Ранд ал-Тор е пребит и натикан в дървения му сандък от Айез Седай. Напомнянето ѝ бе адресирано повече към тези тринадесет, отколкото към останалите, и те нямаше да посмеят да отворят уста. Истината за това как бе загинала Десайне ги привързваше здраво към нея.

Мъдрите с техните поли, заметнати през ръцете им, за да освободят нозете им, не можеха да застигнат алгай'д'сисвай в кадинсор, колкото и силно да тичаха, но се затичаха здраво. Пет мили през ниските полегати хълмове — не беше дълго разстояние. Накрая спряха на една от височините и загледаха започналия вече танц на копията.

Хиляди от техните алгай'д'сисвай образуваха огромно езеро от забулена в черно сиво-кафява гмеж, връхлитаща от всички страни към кръг от влагоземски фургони, който на свой ред ограждаше една от малките групи дървета, осеяли целия район. Севанна изпъшка от яд. На Айез Седай им беше останало време дори да вкарат всичките си коне в кръга! Копията обсаждаха фургоните, притискаха ги, мятаха дъжд от стрели, но онези в предните редици сякаш напиреха срещу невидима стена. Отначало стрелите, извили се в най-висока дъга, преминаваха през тази стена, но след това и те започнаха да се удрят в нещо невидимо и да отскачат. Сред Мъдрите се надигна глух ропот.

— Виждате ли какво правят Айез Седай? — попита ги настойчиво Севанна, сякаш и тя самата можеше да види заплитането на Единствената сила. Дося ѝ се да изсумти презрително. Глупави бяха Айез Седай с техните прехвалени Три клетви. Докато най-сетне решат, че трябва да използват Силата като оръжие, а не само за защита, щеше да е твърде късно. Стига Мъдрите да не се забавеха твърде дълго. Някъде сред фургоните беше и Ранд ал-Тор, навярно все още сгънат в сандъка си като топ коприна. И тя щеше да го извади. Щом

Айез Седай можеха да го държат в плен, и тя щеше да може, с помощта на Мъдрите. И на едно обещание. — Терава, поведи веднага своята половина на запад. Бъди готова да ударите, когато ударя и аз. За Десайне и за тох, който Айез Седай ни дължи. Ще ги накараме да срещнат своя тох.

Глупава хвалба беше да се заканват, че ще накараш някого да срещне задължението си, след като не го е признал, но в гневното мърморене, понесло се сред останалите жени, Севанна долови сурови закани как ще накарат Айез Седай да срещнат своя тох. Само онези, които бяха убили Десайне по заповед на Севанна, запазиха мълчание. Тънките устни на Терава леко се присвиха, но най-накрая тя промълви:

— Ще бъде така, както казваш, Севанна.

И Севанна поведе на бегот своята половина от Мъдрите към източното крило на битката, ако все още можеше да се нарече така. Искала беше да остане на някоя височина, за да може да вижда по-добре цялото полесражение — така, както някой вожд на клан или боен предводител би ръководил танца на копията, но точно това не намери поддръжка дори от Терава и останалите, които споделяха тайната за смъртта на Десайне. Мъдрите се отличаваха рязко от алгай'д'сисвай с белите си блузи и тъмните си поли и шалове, с лъскавите си накити и гривни и с дългите си до кръста коси, прибрани назад със сгънатите забрадки. Въпреки решението им, че щом се налага да затанцуват танца на копията, не трябва да стоят настрана на някое било, тя не вярваше, че разбират, че същинската битка днес ще е тяхната. След този ден нищо вече нямаше да е същото и впримчването на Ранд ал-Тор бе най-малката част.

Сред алгай'д'сисвай, втрени в фургоните, единствено ръстът отличаваше мъжете от Девите. Була и шуфи скриваха главите и лицата им, а кадин-сор си беше кадин-сор въпреки малките разлики в кройката, отличаващи всеки отделен клан, септа и общество. Онези най-отзад изглеждаха смутени, мърмореха неспокойно и чакаха нещо да се случи. Дошли бяха подготвени да танцуват срещу мълните на Айез Седай и сега пристъпваха нетърпеливо, прекалено далече от центъра на битката, за да могат да използват дори роговите лъкове, все още прибрани в кожените калфи на гърбовете им. Ако нещата тръгнаха според нейните планове, нямаше да им се наложи да чакат дълго.

Тя се обърна към Мъдрите.

— Онези, които са южно от мен, да разбият направеното от Айез Седай. Онези откъм север — в атака. Напред, копия! — И се обърна да види унищожението на Айез Седай, които си въобразяваха, че им предстои да се сразят само с гола стомана.

Нищо не се случи. Плътната маса алгай'д'сисвай закипя безсилно и най-високият звук, който отекна, беше редкият тропот на копия по кръглите щитове. Севанна сбра целия си гняв и го запреше като нишка на вретено. Толкова беше сигурна, че ще са готови, след като разкъсаното тяло на Десайне им бе изложено на показ, но ако все още си въобразяваха, че щурмът срещу Айез Седай е нещо немислимо, щеше да ги подкара насила, дори да ги засрамеше дотам, че всички да поискат да облекат бялото на гай-шайн.

Изведнъж кълбо от чист пламък, голямо колкото човешка глава, полетя в дъга към фургоните — цвъртеше и съскаше, после друго, трето... десетки. Възелът, стегнал стомаха ѝ, се разхлаби. Други огнени кълба полетяха от запад, от Терава и останалите. От горящите фургони се надигна пушек, отначало на сиви валма, после се удължи на гъсти стълбове. Ропотът сред алгай'д'сисвай прерасна в настървен рев и изведнъж се усети напор напред. Откъм фургоните заотекваха викове на мъже и яростни резове и болезнени стонове. Преградите, издигнати от Айез Седай, рухваха. Започнало беше и краят можеше да бъде само един. Ранд ал-Тор щеше да бъде неин; щеше да ѝ даде айилците, да завладее всички влажни земи и преди да умре щеше да ѝ даде дъщери и синове, които да предвождат народа на Айил след нея. Можеше дори да изпита удоволствие от това — той всъщност беше доста хубав, силен и млад.

Не очакваше Айез Седай да се предадат лесно и така и стана. Сред копията започнаха да падат огнени кълба, превръщайки облечените в кадин-сор фигури в горящи факли, и мълнии се заизсипваха от ясното небе, подмятайки хора и пръст във въздуха. Мъдрите обаче бързо научаваха това, което виждаха, а може би вече го знаеха, но се бяха колебали досега — повечето от тях бяха преливали толкова рядко, особено пред някой друг освен от кръга на Мъдрите, че никой освен тях самите не знаеше дали една или друга жена го може. Но каквато и да бе причината, скоро след като мълниите западаха сред копията на Шайдо, други удариха към фургоните.

Не всички достигнаха целта си. Топки от огън зашариха из въздуха, някои вече колкото цели коне, сребристи светкавици започнаха да се забиват в земята като копия, сипещи се от небесата, но понякога внезапно се отклоняваха встрани, сякаш улучили невидим щит, или избухваха яростно във въздуха, или просто се стапяха и изчезваха. Рев и трясък изпълниха въздуха и заглушиха виковете и писъците. Севанна с радостен трепет вдигна очи към небето. Беше досущ като представленията на Илюминатори, за които беше чела.

Изведнъж всичко пред очите ѝ блесна и нещо я откъсна от земята. Когато зрението ѝ се върна, се намери просната по очи на десетина крачки от мястото, където беше стояла. Всеки мускул я болеше, тя се мъчеше да си поеме дъх, цялата беше покрита с пръст. Косата ѝ сякаш напираше да се надигне и да се откъсне от нея. Други Мъдри също бяха изпопадали наоколо край изровена в земята, широка един разтег яма. Не всички бяха паднали — битката с огън и мълнии в небето продължаваше, — но повечето лежаха на земята. Трябваше отново да ги хвърли в танца.

Успя да си поеме дъх и се изправи, без да си прави труд да изтупа пръстта по себе си.

— Копия, на щурм! — извика тя. Сграбчи Есталайн за кокалестите рамене, повлече я и я вдигна на крака, после осъзна по втренчените ѝ сини очи, че е мъртва, и я пусна. Вместо нея изправи зашеметената Дорайла, сграбчи копието на падналия наблизко Ходещ по Мълниите и го размаха. — Напред, копия! — Част от Мъдрите, изглежда, я разбраха, защото хукнаха и се вклиниха сред гъстата гмеж на алгай'д'сисвай. Други обаче се хванаха да помогнат на онези, които все още не можеха да се изправят, и бурята от огън и мълнии продължи, и тя закрачи яростно след Мъдрите и закрещя: — Копия, на щурм! Напред, копия!

И я напуши смях. И се разсмя. Цялата бе оцапана с пръст. Грохотът на битката я оглушаваше — но никога в живота си не бе изпитвала такава възбуда. Почти съжали, че не бе избрала да стане Дева на копието. Почти. Но никоя Фар Дарейз Май не можеше да стане вожд на клан, също както никой мъж не можеше да стане Мъдра. Пътят на една Дева към властта минаваше през това да остави копието и да стане Мъдра. Като жена на вожд на клан, тя вече бе държала власт в ръцете си на възраст, в която на една Дева едва се разрешаваше да

вземе копие и на една чирачка на Мъдрите да донесе мях с вода. А сега притежаваше всичко — беше и Мъдра, и вожд на клан, макар да ѝ оставаше да свърши още малко неща преди наистина да получи последната титла. Титлите не значеха почти нищо, след като държиш властта, но защо да не притежава и двете?

Внезапен писък я накара да се обърне и тя зяпна при вида на косматия сив вълк, разкъсващ гърлото на Досира. Без да мисли, Севанна заби копието си в хълбока му. Още докато звярът се извърщаше да скърши дръжката, друг, висок до кръста ѝ вълк се хвърли край нея на гърба на един от алгай'д'сисвай, после още един и още, и още завръхлитаха срещу облечените в кадин-сор фигури.

Обзе я суеверен страх и тя рязко измъкна копието. Айез Седай бяха призовали вълците да се бият за тях. Не можеше да откъсне изумения си поглед от вълка, който току-що бе убила. Айез Седай бяха... Не. Не! Това не можеше да промени нищо. Нямах да го позволи.

Най-сетне успя да извърне очи, но преди да е успяла да призове отново Мъдрите, още нещо скова езика ѝ и я накара да зяпне изумена. Плътна група влагоземски конници с червени шлемове и ризници размахваха дългите си мечове и мушкаха с дълги копия алгай'д'сисвай. Откъде се бяха появили пък те?

Не усети, че го е изрекла на глас, преди да чуе гласа на Риале.

— Опитвах се да ти го кажа, Севанна, но ти не искаше да чуеш. — Червенокосата жена изгледа окървавеното ѝ копие с отвращение: от Мъдрите не се очакваше да хващат копие. Севанна показно положи оръжието в свития си лакът, както бе виждала да го правят вождовете на кланове, и Риале продължи: — Влагоземци ни нападаха от юг. Влагоземци и сисвай-айман. — В последната дума вложи всичкото презрение, полагащо се за онези, които бяха нарекли себе си „Копия на Дракона“. — И Деви също. И... с тях има и Мъдри.

— В битка? — възкликна невярващо Севанна, преди да си даде сметка как звучи това. Щом тя можеше да отхвърли древния обичай, естествено и онези заслепени от слънцето глупци на юг, които все още се наричаха айилци, можеха да го направят. Но не го беше очаквала. Несъмнено Сорилея ги беше довела — тази старица напомняше на Севанна за каменна лавина по планински склон, помитаща всичко пред себе си. — Трябва незабавно да ги нападнем. Няма да получат Ранд ал-

Тор. Нито ще провалят отмъщението ни заради Десайне — добави тя към слияната Риале.

— Но те са Мъдри! — каза невярващо другата жена и Севанна усети горчивината в гласа ѝ. Достатъчно лошо беше, че Мъдрите се бяха включили в битката, но едни Мъдри да нападат други — това бе повече, отколкото Риале можеше да понесе. Беше се съгласила, че Десайне трябва да умре — как иначе щяха да бъдат тласнати другите Мъдри, да не говорим за алгай'д'сисвай, да нападнат Айез Седай, нещо, което бяха длъжни да направят, за да се докопат до Ранд ал-Тор и с него — до целия Айил, — но това все пак беше станало тайно, в обкръжението само на жени със същата нагласа. А това щеше да бъде пред очите на всички. Глупачки и страхливки, всички до една!

— Тогава сразете онези врагове, които можете да се осмелите да нападнете, Риале. — Натърти на всяка дума с колкото можеше повече укор, но Риале само кимна, намести шала си, още веднъж изгледа копието в ръцете на Севанна, след което хукна да заеме мястото си на бойната линия.

Сигурно имаше начин да накара Мъдрите да се задвижат. По-добре беше да нападнат с изненада, всичко щеше да е по-добре, стига да не допуснеш да измъкнат Ранд ал-Тор от ръцете ѝ. Защото това бе нещо, което нямаше да замени заради никоя жена, способна да прелива и да прави каквото ѝ се каже. Нещо, което нямаше да замени и с възможността да бъде сега на някоя височина, от която да може да вижда добре как върви битката.

Стиснала копието и поглеждайки нащрек към вълците — тях поне виждаше как или избиват мъже и жени в кадин-сор, или сами гинат — тя отново подхвана насърчителните си призови. На юг сред Шайдо започнаха да падат повече огньовете и мълнии отпреди, но тя не забелязваше никаква съществена разлика. Битката продължаваше да се вихри с нестихваща сила.

— Копия, на щурм! — крещеше тя. — На щурм, копия! — Сред разбърканите алгай'д'сисвай не можеше да отличи глупците, овързали червения парцал на слепоочията си и нарекли себе си сисвай-айман. Навярно бяха твърде малко, за да променят хода на битката. Групичките влагоземци определено изглеждаха малобройни и пръснати надалече една от друга. Пред очите ѝ една от тях бе погълната, конете заедно с хората, от вълната мушесци копия. — На

щурм, копия! На щурм! — Възбудата изпълни гласа ѝ. Макар Айез Седай да бяха призовали сто хиляди вълци, дори Сорилея да бе довела хиляда Мъдри и сто хиляди копия, днес Шайдо все едно щяха да удържат победа. Шайдо и тя самата. Севанна, от Джумай Шайдо, щеше да се превърне в име, запомнено завинаги.

Изведнъж сред суматохата на битката отекна глух тътен. Сякаш дойде от всички посоки, дори откъм фургоните на Айез Седай, но нищо не ѝ подсказа дали те го бяха предизвикали, или Мъдрите. Не обичаше тя неща, които да не разбира, но нямаше да се унизи да попита Риале или другите и да издаде невежеството си. И липсата на уменията, които притежаваха всички тук, освен нея. Не че това щеше да има някакво значение помежду им, но другото, което не обичаше, бе другите да притежават мощ, каквото на нея ѝ липсва.

Проблясък на светлина сред множеството на алгай'д'сисвай, усещането за нещо, което се извърна сякаш, привлече зора ѝ, но когато се обърна да погледне, там нямаше нищо. После то се повтори — някакво мигновено проблясване, уловена с крайчеца на окото, и отново, когато се извърна, не видя нищо. Твърде много неща, които не проумяваше.

Без да спира да крещи, тя изгледа бойния ред на Мъдрите. Някои изглеждаха раздърпани, забрадките им се бяха смъкнали и дългите им коси се вееха свободно, полите и блузите им бяха покрити с пръст и изпоцапани. Десетина се бяха проснали в редица, изнемощели и стенещи, други седем-осем бяха клекнали, покрили лицата си с шалове. Тези, които я интересуваха, бяха все още стоящите на нозе. Риале и Аларис, с нейната необичайно черна коса — стори ѝ се объркана. Сомерин, дръзнала да носи блузата си съвсем разхлабена и показваща по-пищна гърд дори от тази на самата Севанна, и Мейра, с издълженото ѝ лице, по-мрачно от всякога. Трътлестата Тион, мършавата Белинде и Модарра, висока колкото повечето мъже.

Всяка от тях щеше да ѝ каже, ако имаше нещо ново. Тайната за Десайне ги обвързваше с нея; дори за Мъдра разкриването ѝ щеше да доведе до живот в мъка до края на дните ѝ — или по-лошо, до срам — всяка разкрита щеше да се мъчи да срещне своя тох, стига просто да не я натиреха гола сред пустошта, за да живее или да умре както може, или да бъде пребита като див звяр от всеки, който я намери. Въпреки това Севанна беше сигурна, че изпитват удоволствие да крият от нея

неща като всички други, нещата, които Мъдрите научаваха по време на чиракуването си и при пътуванията си до Руйдийн. Нещо трябваше да направи и по този въпрос, но по-късно. Сега нямаше да покаже слабостта си, като ги попита какво правят.

Тя отново насочи вниманието си към битката и забеляза, че равновесието се променя, и то сякаш в нейна полза. На юг огнените кълбета и мълниите се мятаха яростно както допреди малко, но не и северно от нея. Онова, което биеше към фургоните, в повечето случаи продължаваше да не достига целта си, но все пак в усилията на Айез Седай се усещаше определена немощ. Принудени бяха да минат в отбрана. Тя печелеше!

Но още докато мисълта я обливаше като знойна вълна, Айез Седай спряха огъня си. Само откъм юг мълниите продължаваха да поразяват нейните алгай'д'сисвай. Тя отвори уста да изреве победоносно, но забеляза нещо друго и остана безмълвна. Огън и мълнии се сипеха на порой върху фургоните и се разбиваха в някакво невидимо препятствие. Димът, вдигащ се от горящите фургони, започна да очертава формата на купол — и се понесе нагоре и бликна през отвор на върха на невидимата преграда.

Севанна застана пред Мъдрите и ги изгледа така, че някои дори трепнаха и отстъпиха, предпазвайки се навярно и от копието в ръката ѝ. Знаеше, че изглежда готова да го използва; и наистина беше готова.

— Защо им позволихте да направят това? — избухна тя. — Защо? Трябваше да разбивате всичко, което те правят, а не да им позволите да вдигат нови стени!

Тион изглеждаше на ръба да повърне, но се овладя, скръсти ръце и изгледа Севанна в очите.

— Това не са Айез Седай.

— Не са Айез Седай ли? — изграчи Севанна. — Кой тогава? Другите Мъдри? Казах ви, че трябва да ги ударите!

— Не са жени — отрони колебливо Риале. — Не са... — Лицето ѝ пребледня и тя преглътна.

Севанна бавно се обърна и се взря към купола, и едва сега се сети да си поеме дъх. Нещо се беше издигнало през дупката, от която бълваше димът. Едно от онези знамена на влагоземците. Пушекът не бе достатъчен, за да го скрие напълно. Пурпурно, с диск наполовина бял и наполовина черен, цветовете — разделени с виеща се линия,

също като на късовете плат, които носеха сисвай-айман. Знамето на Ранд ал-Тор. Нима бе възможно да е толкова силен, че да се измъкне на свобода, да надвие всички онези Айез Седай и да вдигне това? Да, сигурно беше така.

Бурята от огън и мълнии все още вилнееше над купола, но Севанна чу глухия ропот за гърба си. Другите жени мислеха за отстъпление. Не и тя обаче. Винаги беше знаела, че най-лесният път към властта е да завладееш мъжете, които вече я притежават, и още от дете беше сигурна, че е родена с оръжията, с чиято помощ може да ги завладее. Суладрик, вождът на клана Шайдо, бе паднал в ръцете ѝ още когато беше на шестнадесет и когато той умря, бе избрала онези, които най-вероятно щяха да го наследят. И двамата, Мурадин и Куладин, бяха повярвали, че всеки от тях единствен е привлякъл интереса ѝ, и когато първият не успя да се завърне от Руйдийн, както мнозина други мъже, една усмивка само бе убедила Куладин, че той я е покорил. Но властта на един вожд на клан бледнееше пред тази на Кар-а-карн, а дори това бе нищо пред възможността, която се откриваше пред нея сега. Тя потръпна, сякаш току-що бе видяла най-красивия мъж, който една жена може да си представи, в шатрата за потене. Когато Ранд ал-Тор станеше неин, тя щеше да покори целия свят.

— Натиснете по-здраво — изкомандва тя. — По-здраво! Ще унизя тези Айез Седай заради Десайне! — Както и Ранд ал-Тор.

Изведнъж откъм предните редици на битката проехтя оглушителен гръм и въздухът се изпълни с викове и крясъци. Тя изруга от яд, че не може да види какво става. Отново извика на Мъдрите да натиснат по-здраво, но ако нещо се промени, то беше само, че пороят от огън и мълнии срещу купола отслабна. А после настана нещо, което вече можа да види.

Близо до фургоните облечени в кадин-сор фигури и земя изригнаха сред гръмотевичен рев, но не на едно място, а в дълга линия. Земята отново избухна и пак, и пак, всеки следващ път малко по-надалече от кръга фургони. Не, не в линия, а в дебел пръстен, обкръжаващ фургоните. Отново и отново, и отново, все по-нашироко, и изведнъж алгай'д'сисвай се обърнаха и побягнаха — бягаха дори към нея и през редицата на Мъдрите.

Севанна започна да ги бие с копието, да удря по глави и рамене, без да я интересува, че копието става все по-червено с всяко следващо

замахване.

— Стойте и се сражайте! За честта на Шайдо! — Те тичаха от двете ѝ страни, без да я забелязват. — Чест ли не ви остана? Стойте и се бийте! — Тя намушка една от бягащите Деви в гърба, но другите просто стъпкаха падналата и продължиха. Изведнъж забеляза, че и някои от Мъдрите вече ги няма, а други надигат ранените. Риале се обърна да побегне и Севанна я сграбчи за лакътя и я заплаши с копието. Все едно ѝ беше, че Риале можеше да прелее. — Не трябва да бягаме! Все още можем да го хванем!

— Ако останем, загиваме! — викна уплашено Риале. — Или ще свършим оковани във вериги пред шатрата на Ранд ал-Тор! Стой и умри, щом искаш, Севанна. Аз не съм Каменно куче! — Тя издърпа ръката си и побягна на изток.

Севанна остана на място още няколко мига — мъжете и Девите напиреха от двете ѝ страни. Пръскаха се във всички посоки и крещяха в паника. После тя захвърли копието и опипа кесията на колана си — вътре беше малкото, изкусно гравирана каменно кубче. Все още ѝ оставаше една стрела, така да се каже. Тя затича и се вля в хаотичния бяг, но ако всички останали тичаха, обезумели от ужас, в нейната глава се въртяха нови планове. Тя щеше да накара Ранд ал-Тор да коленичи в нозете ѝ — и всички Айез Седай заедно с него.

Алвиарин най-сетне напусна покоите на Елайда, хладна и сдържана както винаги, поне външно. Отвътре се чувстваше изстискана като мокър парцал. Успя някак да задържи краката си да не поддадат по виещите се надолу стълбища, мраморни дори тук, в самите висини на Кулата. Слуги в ливреи се кланяха и приклякаха, забързани в шетнята си, забелязали самата Пазителка в цялата ѝ айезседайска строгост. Докато слизаше все по-надолу, започнаха да се появяват Сестри, много от тях наметнали шалове си, сякаш за да подчертаят с тази формалност факта, че са пълни Сестри. Те я изглеждаха, докато ги подминаваше, в повечето случаи притеснено. Единствената, която я пренебрегна, беше Данелле, вечно унесена Кафява сестра. Беше една от онези, които бяха свалили Сюан Санче и издигнали Елайда, но зареяла се в мислите си, самотна и без приятелки дори сред своята Аджа, тя сякаш не забелязваше как я бяха избутали

встрани. Други обаче го забелязваха твърде отчетливо. Бериша например, дългнеста Сива с остър поглед, и Кера със светлата коса и сините очи, срещащи се от време на време при тайренците — тя стигна чак дотам, че да ѝ стори реверанс. Норайн само понечи да ѝ се поклони, но после се отказа; с големи очи и почти толкова отнесена като Данейле понякога, и също толкова самотна, тя негодуваше срещу Алвиарин — ако Пазителката трябваше да произлиза от Белите, то според нея тя трябваше да се казва Норайн Доварна.

Реверансът пред Пазителката не беше задължителна част от етикета, не и от страна на Сестрите, но те несъмнено се надяваха, че тя ще се застъпи за тях пред Елайда, ако се наложи. Всички други просто се чудеха какви ли заповеди носи и дали още някоя от Сестрите ще бъде пратена днес в уединение заради някакъв провал в очите на Амирлин. Дори Червените не смееха да пристъпят на повече от пет етажа към новите покои на Амирлин, освен ако не бъдеха повикани, и не една Сестра буквално се криеше, когато Елайда решише да слезе долу. Самият въздух сякаш изглеждаше нажежен, сгъстен от страха, който нямаше нищо общо с бунтовничките или с преливащите мъже.

Няколко Сестри се опитаха да я заговорят, но Алвиарин ги подмина и продължи, хладно учтива, все едно без да забелязва тревогата, разцъфнала в очите им от това, че отказва да спре. Елайда запълваше ума ѝ също като техните. Многопластова жена бе тази Елайда. От пръв поглед виждаш една красива жена, изпълнена с достойнство и сдържаност, от втори — жена, изкована от стомана, твърда като оголено острие. Налагаше се там, където другите убеждаваха, удряше здраво с тоягата там, където други опитваха с дипломация или с Играта на Домове. Всяка, която я познаваше, виждаше нейната интелигентност, но след известно време човек разбираше, че въпреки цялата острота на ума си тя вижда само онова, което ѝ се иска да види, или се опитва да превърне в истина онова, което ѝ се иска да е истина. От двете несъмнено ужасяващи неща, свързани с нея, по-малкото беше, че толкова често успяваше. По-голямото беше Таланта ѝ да Прорицава.

А колко лесно беше да го забравиш, този така капризен и рядко проявяващ се Талант; толкова време бе отминало от последния ѝ изблик на Прорицаване, че самата му непредсказуемост поразяваше като небесен гръм. Никой не можеше да каже кога ще дойде, дори

самата Елайда, и никой не можеше да предвиди какво ще разкрие. Сега Алвиарин почти усети как сенчестото ѝ присъствие я следва и следи.

Навярно щеше да се наложи да я убие. Елайда нямаше да е първата, която бе убила тайно. Все пак се колебаеше да предприеме тази стъпка без заповеди, без позволение поне.

Тя влезе в покоите си с чувство на облекчение, като че ли сянката на Елайда не можеше да прекоси този праг. Глупава мисъл. Ако Елайда я споходеше и най-беглото подозрение за истината, и хиляда левги нямаше да я задържат от гърлото на Алвиарин. Все пак за момента Елайда очакваше от нея да се залови здраво за работа, да изпише куп заповеди, които да се подпишат и подпечатат от Амирлин, но кои от тези заповеди наистина щяха да се издадат, тепърва предстоеше да се реши. Не от Елайда, разбира се. Нито от нея самата.

Стаите ѝ бяха по-малки от тези, които обитаваше Елайда, макар таваните да бяха по-високи и терасата да гледаше към големия площад пред Кулата от сто стъпки височина. Понякога тя излизаше на тази тераса, за да погледа просналия се пред нея Тар Валон, най-големия град на света, изпълнен с безброй хиляди души, по-нищожни от фигурки върху таблото на играта с камъчета. Мебелировката беше доманска, от светъл фурнир, инкрустиран с перламутър и кехлибар, с ярки килими на цветя и спирали, още по-ярки гоблени с лесове, цветя и взираци се с широко отворени очи елени и сърни. Бяха принадлежали на предишната обитателка и ако ги беше задържала по някаква друга причина, освен че не искаше да губи време в подбор на нови, то беше, за да ѝ напомнят за цената на провала. Леане Шариф беше затънала в своите планове и се бе провалила, а сега бе отрязана от Силата завинаги, безпомощна бегълка, зависеща от чуждото благоволение, орисана на нещастен живот, докато или свършеше, или просто опреше лицето си в стената и умреше. Алвиарин беше научила за няколко усмирени жени, успели да оцелеят, но беше готова да се усъмни в тези истории, докато не срещнеше такава на живо. Не че изпитваше и най-малко желание това да се случи.

През прозорците струеше ярката светлина на ранния следобед, но преди тя да стигне до средата на дневната, светлината изведнъж помръкна като привечерен здрач. Здравчът не я изненада. Тя се обърна и веднага се смъкна на колене.

— Велика господарке, живея, за да служа. — Пред нея бе застанала висока жена, изтъкана сякаш от тъмна сянка и сребриста светлина. Месаана.

— Каж ми какво стана, дете. — Гласът ѝ бе като звън на кристални звънчета.

Коленичила, Алвиарин повтори всяка дума, казана от Елайда, макар да ѝ беше чудно защо е необходимо. В началото беше пропускала по-незначителните подробности и винаги се оказваше, че Месаана знае всичко — и все пак изискваше да чуе всяка дума, да ѝ се опише всеки жест и всяко изражение на лицето. Очевидно подслушваше тези срещи. Алвиарин се бе опитала да разгадае логиката на това настояване и не беше успяла. В някои неща обаче виждаше логика.

Тя беше срещала и други от Избраните, които глупците наричаха Отстъпници. Ланфеар беше идвала в Кулата, а също и Грендал, властни в своето могъщество и знание, даващи ясно да се разбере без думи, че Алвиарин стои много по-ниско от тях, като шетливо слугинче, създадено да тича по задачи и да се гърчи от удоволствие, възнаградят ли го с някоя ласкава дума. Белаал бе грабнал Алвиарин една нощ, докато тя спеше — къде, тя така и не бе разбрала; събудила се беше отново в леглото си и това я беше ужасило дори повече от обстоятелството, че се е озовала в присъствието на мъж, способен да прелива. За него тя не представляваше дори и червей, дори живо същество, а само камъче в играта, създадено да се движи по негова команда. Пръв от всички беше Ишамаел, години преди другите — той я бе измъкнал от цялата скрита гмеж на Черните сестри, за да я постави начело.

Пред всеки от тях тя беше коленичила и бе казвала, че живее, за да служи, и го мислеше искрено, подчинявала се беше на всички техни заповеди, каквото и да ѝ наредяха. В края на краищата те стояха само една стъпка под самия Велик властелин на Мрака и след като тя жадуваше за наградите от своята служба, за безсмъртието, което те, както изглежда, вече притежаваха, добре беше да се покорява. Коленичеше пред всеки, а само Месаана се беше появявала в нечовешки образ. Този плащ от сянка и светлина трябваше да е изтъкан с Единствената сила, но Алвиарин не можеше да види сплита. Усетила бе мощта на Ланфеар и Грендал, проумяла бе от самото начало

колко по-могъщи в Силата са те от нея, но в Месаана не долавяше... нищо. Все едно че тази жена изобщо не можеше да прелива.

Логиката беше ясна и зашеметяваща. Месаана се криеше, защото можеше да бъде разпозната. Тя със сигурност пребиваваше постоянно в самата Кула. Погледнато повърхностно, това изглеждаше невъзможно, но нищо друго не можеше да го обясни. При това положение тя трябваше да е една от Сестрите — определено не можеше да бъде някоя от слугините, принудена да живее в труд и пот. Но коя? Твърде много жени се бяха подвизавали извън Кулата преди Елайда да ги призове да се върнат, твърде много от тях нямаха близки приятелки или бяха съвсем самотни. Месаана трябваше да е една от тях. Алвиарин много искаше да разбере коя. Дори да не можеше да го използва, знанието все пак беше сила.

— Значи нашата Елайда бе споходена от Прорицателството — звучно отекнаха кристалните звънчета в гласа на Месаана и Алвиарин се сепна, осъзнала, че е стигнала края на разказа си. Коленете я боляха, но имаше достатъчно благоразумие да не се изправи преди да са ѝ разрешили. Пръст, изтъкан от сянка, потупа замислено сребристите устни. Не беше ли виждала някоя от Сестрите да прави същия жест? — Странно, че трябва да е толкова ясна и в същото време така двусмислена. Този Талант винаги е бил рядък и повечето са говорили така, че само поетите да могат да ги разберат. И обикновено едва след като се е оказвало твърде късно, за да има значение. Едва тогава всичко е ставало ясно. — Алвиарин запази мълчание. Никой от Избраните не влизаше в разговор: те или заповядваха, или те питаха. — Интересни предсказания. Бунтовничките щели да се разцепят... като гнила диня? — и това ли беше част от него?

— Не съм сигурна, велика господарке — отвърна тя бавно... беше ли?... но Месаана само сви рамене.

— Дали е било, или не, и в двата случая може да е от полза.

— Тя е опасна, велика господарке. Нейният Талант може да разкрие неща, които не бива да се разкриват.

Отвърна ѝ кристален смях.

— Какво например? Теб? Твоите Черни сестри? Или може би се тревожиш как да ме прикриеш? Ти си добро момиче понякога, дете. — Насмешлив бе този сребрист глас. Алвиарин усети как лицето ѝ се сгорещи и можеше само да се надява, че Месаана ще долови срама ѝ,

но не и гнева. — Да не би да ми предлагаш нашата Елайда да бъде отстранена, дете? Все още не, струва ми се. Тя все още е полезна. Поне докато младият ал-Тор не стигне при нас, а много вероятно е да продължи да ни бъде от полза и след това. Ти напиши заповедите ѝ и се погрижи да бъдат изпълнени. Да я гледаш как играе своите малки игрички е много забавно. Вие, дечица, понякога почти отговаряте на своите Аджи. Дали ще успее да отвлече краля на Илиан и кралицата на Салдеа? Вие, Айез Седай, сте правили такива неща преди време, нали така, но не и в последните... Колко? Две хиляди години? Кого ще се опита да постави на трона на Кайриен? Дали предложението да стане крал на Тийр ще помогне на върховния лорд Дарлин да преодолее неприязънта си към Айез Седай? Дали на нашата Елайда няма преди това да ѝ се наложи да се позадави от собственото си безсилие? Колко жалко, че се съпротивлява на идеята за по-голяма армия. Аз бих допуснала, че големите ѝ амбиции биха я тласнали точно към това.

Разговорът-разпит отиваше към края си — разговорите им никога не продължаваха повече от това Алвиарин да докладва и да получи нови заповеди, — но все още ѝ оставаше да зададе един въпрос.

— Ами Черната кула, велика господарке? — Алвиарин облиза устни. Много бе научила тя още от първата поява на Ишамаел, и една от най-съществените поуки беше, че Избраните не са нито всемогъщи, нито всезнаещи. Тя самата бе издигната, защото Ишамаел бе убил нейната предшественичка в гнева си, след като бе разбрал какво е започнала Джарна Малари, но и то бе приключило след цели две години, едва след смъртта на друга Амирлин. Често се беше чудила дали Елайда няма пръст в нейната гибел, на Сиерин Вайю — Черната Аджа определено не беше замесена. Джарна бе сложила ръка на Тамра Осиеня, Амирлин преди Сиерин, изстискала я беше като грозд — без да успее да изцеди много сок, както се оказа — и бе нагласила нещата така, че да изглежда, че е умряла в съня си, но Алвиарин и другите дванадесет Сестри във Великия съвет бяха заплатили болезнено, докато не успяха да убедят Ишамаел, че не носят вина за това. Избраните не бяха всемогъщи, нито всезнаещи, но все пак понякога знаеха неща, които не знаеше никой друг. Но да се пита беше опасно. Най-опасна беше думичката „защо“ — избраните не обичаха да ги

питаш защо. — Безопасно ли е да изпратим петдесет Сестри да се справят с тях, велика господарке?

Две очи, засияли като две луни по пълнолуние, я изгледаха безмълвно и мраз се плъзна по костите на Алвиарин. В ума ѝ проблесна мисълта за съдбата на Джарна. Джарна, Сива сестра, никога не беше проявявала интерес към тер-ангреали, чието приложение не е известно никому... до деня, в който я бяха намерили впримчена в един от тях, неизпробван от столетия. Как се задейства той и за какво служи, все още оставаше загадка. Цели десет дни никой не можеше да я достигне, само слушаха изтръгващите се от гърлото ѝ ужасяващи писъци. Повечето в Кулата бяха смятали Джарна за еталон на добродетелност и когато намериха жалките ѝ останки, всяка Сестра в Тар Валон и всички, които можеха да пристигнат навреме в града, бяха участвали в погребението.

— Проявяваш любопитство, детето ми — най-сетне отвърна Месаана. — Правилно насочено, любопитството може да е полезно. Но насочено погрешно... — Заплахата увисна във въздуха като блеснало острие на кинжал.

— Ще го насоча така, както вие ми заповядате, велика господарке — издиша дрезгаво Алвиарин. Устата ѝ бе пресъхнала. — Само както заповядате. — Все пак щеше да се погрижи никоя от Черните Сестри да не тръгне с Товайн. Месаана се раздвижи и се извиси над нея така, че трябваше врата си да скърши, за да се вгледа нагоре към това лице, съставено от светлина и сянка, и тя изведнъж се зачуди дали Избраната не е прочела мислите ѝ.

— Ако ще ми служиш, дете, трябва наистина да ми служиш и да ми се подчиняваш. Не на Семирага или на Демандред. Нито на Грендал, нито на някой друг. Само на мен. И на Великия властелин, разбира се, но преди всичко на мен.

— Живея, за да служа, велика господарке. — Думите излязоха от гърлото ѝ като гъши грак, но успя да натърти на последното.

Сребристите очи дълго я гледаха, без да мигнат. А после Месаана каза:

— Добре. Тогава ще те науча. Но помни, че една ученичка не е учителка. Аз избирам кого на какво да уча и аз решавам кой кога може да се възползва от наученото. Разбера ли, че си предала другиму и най-

малката трошица или че си използвала косъмче дори без мое указание, просто ще те залича.

Алвиарин преглътна. В този ек на кристални звънчета нямаше гняв, нито закана, само увереност.

— Живея, за да служа, велика господарке. Живея, за да ви се подчинявам, велика господарке. — Току-що бе научила нещо за Избраната. Нещо, на което едва ли можеше да разчита. Знанието бе сила.

— Малка е силата ти, детето ми. Малка, но достатъчна.

Сякаш от нищото появи се сплит.

— Това — каза Месаана — се нарича Праг.

Мургейз постави бяло камъче на таблото с доволна усмивка и Педрон Ниал изпъшка. По-слабите играчи все още можеха да подредят по две дузини камъчета, но той вече виждаше неизбежния изход, също както го виждаше тя. В началото златокосата жена, седнала от другата страна на масичката, бе играла на загуба, стараейки се да играе достатъчно добре, за да му е интересно, но твърде скоро бе разбрала, че това я води до обезличаване. Да не говорим, че той беше достатъчно умен да забележи хитруването ѝ и нямаше да го търпи. Сега тя влагаше цялото си умение и успяваше да печели почти половината игри. От много години никой не го беше побеждавал толкова често.

— Печелиш — каза и той и кралицата на Андор кимна. Е, можеше отново да стане кралица — той щеше да се погрижи за това. В зелената коприна с високата дантела, триеща се в брадичката ѝ, тя от глава до пети изглеждаше като истинска кралица, въпреки лъсналите ѝ от пот гладки бузи. Но едва ли изглеждаше достатъчно възрастна, за да има дъщеря на годините на Елейн, още по-малко син колкото Гавин.

— Не усетихте, че забелязах клопката, която ми поставихте с тридесет и първото си камъче, лорд Ниал, и погрешно взехте моята маневра от тридесет и третия камък за истинската ми атака. — В сините ѝ очи блесна възбуда; Мургейз обичаше да побеждава. Обичаше да играе и да побеждава.

Всичко това целеше да го приспи, разбира се — игрите на камъчета, учтивостта ѝ. Мургейз си даваше сметка, че всъщност, макар и необявено, е пленничка в Крепостта на Светлината, макар и повита в

пелените на лука, но все пак пленничка, и тайна при това. Той беше позволил да плъзнат слухове за присъствието ѝ тук, но не беше издал никакви прокламации. Андор имаше твърде силна историческа традиция на противопоставяне на Чедата на Светлината. Нищо нямаше да провъзгласи преди легионите да тръгнат към Андор, използвайки я за марионетка. Най-вероятно тя също си даваше сметка, че разбира усилията ѝ да го смекчи. Договорът, който беше подписала, осигуряваше на Чедата в Андор права, каквито те никога не бяха имали никъде другаде освен в Амадиция, и той допускаше, че тя вече замисля как да олекоти тежестта на ръката му, как напълно да я отмахне от себе си при първа възможност. Беше подписала само защото той я беше притиснал в ъгъла, но макар и притисната, тя продължаваше да се бори също толкова умело, колкото маневрираше с камъчетата. За толкова красива жена беше доста корава. Не, Мургейз просто беше корава, и толкова. Позволяваше си при това да се отдаде на чистото удоволствие от играта, но той не можеше да брои това за слабост, след като играта доставяше и на самия него толкова приятни мигове.

Ако самият той беше поне с двадесет години по-млад, навярно щеше да заиграе повече в същинската ѝ игра. Дълги години на вдовство се бяха проточили зад него, а лорд-капитан командирът на Чедата на Светлината имаше малко време за удоволствия с жени, твърде малко време му оставаше за каквото и да било, освен да бъде лорд-капитан командирът. С двадесет години по-млад да беше — е, двадесет и пет, да речем и ако тя не беше обучавана от вещиците в Тар Валон. Лесно беше да забрави това в присъствието ѝ. Бялата кула беше мръсно гнездо на порока и на Сянката и Мургейз бе невъзвратимо покварена от това. Радам Асунава, Великият инквизитор, щеше без колебание да я осъди заради месеците, прекарани в Бялата кула, и да я обеси тутакси, стига той да му позволеше. Ниал въздъхна със съжаление.

Мургейз съхрани победоносната си усмивка, но големите ѝ очи огледаха лицето му с нескрита проникателност. Той напълни бокала ѝ, както и своя, с вино от сребърната каничка, поставена в голямата купа със студена вода от разтопените вече бучки лед.

— Милорд Ниал... — Колебливостта бе съвсем точно премерена, тънката длан, наполовина протегната през масата към него, вложената

почит в обръщението. Допреди време го беше наричала просто Ниал, с презрението, с което можеше да се обърне към някой пиян коняр. Колебливостта щеше да е съвсем добре премерена, стига той да не ѝ беше взел вече мярката. — Милорд Ниал, вие, разбира се, бихте могли да призовете Галад в Амадор, за да мога да го видя. Само за един ден.

— Съжалявам — отвърна той спокойно, — но задълженията на Галад го задържат на север. Би трябвало да се гордеете — Галад е един от най-добрите млади офицери сред Чедата. — Доведеният ѝ син можеше да се окаже добър лост, който да използва, ако се наложеше, лост, който сега използваше най-добре с това, че държеше младежа на разстояние. Галад наистина беше добър офицер, може би най-добрият от постъпилите в ордена на Чедата по времето на Ниал, и не беше нужно клетвата му да се подлага на изпитание, след като разбере, че майка му е тук като „почетна гостенка“.

Само лекото присвиване на устните, бързо заличено, издаде разочарованието ѝ. Не за пръв път му отправяше тази молба, нямаше да бъде и последният. Мургейз Траканд нямаше да се предаде само защото бе повече от явно, че е победена.

— Както кажете, милорд Ниал — отвърна тя така кротко, че той едва не се задави с виното си. Покорството ѝ, постигнато с видимо усилие, трябваше да е някаква нова тактика. — Само една майчина...

— Милорд капитан-командире? — отекна от прага дълбок кънтящ мъжки глас. — Боя се, че ви нося важни новини, които не могат да чакат, милорд. — Абдел Омерна бе застанал на вратата в късия си бял плащ със златно вземо на лорд-капитан на Чедата на Светлината, висок, с грубо дръзко лице, оградено с бели бакенбарди, с тъмни, хлътнали очи, умислен. На пръв поглед от него лъхаше безстрашие и властност. И глупост, от втори.

При вида на Омерна Мургейз се овладя и се сви в себе си, толкова бързо и недоловимо, че повечето хора нямаше и да забележат. Като всички други, и тя вярваше, че той е надзорникът на шпионската агентура на Чедата — мъж, вдъхващ страх почти колкото Асунава, ако не и повече. Дори самият Омер на не знаеше, че служи само за прикритие, за да отвлеча погледите от истинския надзорник на шпионите, човек, известен само на Ниал. Себбан Балвер, мършавият като тояга дребен секретар на Ниал. Прикритие или не, понякога по нещо полезно минаваше и през ръцете на Омерна. В редки случаи —

нещо ужасно. Ниал не хранеше съмнение какво му носи този път — нищо освен появата на Ранд ал-Тор пред градските порти нямаше да го накара да се натрапва така. Светлината дано дадеше всичко това да е плод на лудостта на някой парцалив търговец.

— Боя се, че играта ни за тази сутрин привърши — обърна се Ниал към Мургейз и се изправи. Когато и тя стана, ѝ се поклони изискано и тя отвърна със сдържано кимване.

— До тази вечер, може би? — В гласа ѝ все още се долавяше онази нотка на кротост. — Стига да благоволите да вечеряте с мен?

Ниал прие поканата, разбира се. Все още не знаеше накъде клони с тази нова тактика — във всеки случай не и натам, накъдето и един тъпак щеше да се досети, в това беше сигурен — но щеше да е забавно да го разбере. Тази жена беше пълна с изненади. Колко жалко, че бе обучавана от вещиците.

Омерна пристъпи до големия златен слънчев изгрев, вграден в пода и изтърган от поколения мъжки ботуши и колене. Помещението беше просто обзаведено, без никаква украса, ако се изключеше златното слънце и пленените знамена, висящи високо под тавана, похабени и одрипавели от вековете. Омерна изчака Мургейз да се плъзне покрай него, без дори знак да даде, че забелязва присъствието ѝ, и след като вратата се затвори зад нея, каза:

— Все още не съм намерил Елейн или Гавин, милорд.

— Това ли са важните ти новини? — попита раздражено Ниал. Балвер му бе докладвал, че дъщерята на Мургейз е в Ебу Дар, все така сред вещиците; заповедите във връзка с нея вече бяха изпратени на Джайчим Карридин. Другият ѝ син също така, изглежда, служеше на вещиците в Тар Валон — Балвер разполагаше с очи и уши дори и там. Ниал отпи дълга глътка от виното. Усещаше старите си кости крехки и студени напоследък, но тази родена от Сянката прокълната жега караше кожата му да се поти и устата му да пресъхва.

Омерна се сепна.

— А... не, милорд. — Той бръкна в джоба на бялото сетре под късия си плащ и извади малко костено цилиндърче с три червени надлъжни ивици. — Поискахте да ви донеса това веднага щом гълъбът пристигне и... — Ниал дръпна тръбичката от ръката му и той млъкна.

Тъкмо заради това беше чакал, това беше единствената причина все още към Андор да не е тръгнал един легион с Мургейз начело на

колоната — но не и водачка на легиона. Стига съобщението да не беше лудост някаква на Барадин, да не се окажеше хленч, че Тарабон се срива в анархия, Андор трябваше да почака. Андор и може би още някои неща.

— Аз имам потвърждение, че Бялата кула наистина е рухнала — продължи Омерна. — Ч... черната Аджа е превзела Тар Валон. — Не беше чудно, че произнесе тази ерес толкова нервно. Не съществуваше никаква Черна Аджа — всички вещици бяха Мраколюбки.

Ниал пренебрегна думите му и счупи восъчния печат на тръбичката с нокътя на палеца си. Беше използвал Балвер да предизвика тези слухове и сега те се връщаха при него. Омерна вярваше на всички слухове, които стигнеха до ушите му, а ушите му засичаха всяка мълва.

— А освен това има донесения, че вещиците общуват с Лъжедракона ал-Тор, милорд.

Разбира се, че вещиците общуваха с него! Нали той беше тяхно творение, тяхна кукла. Ниал прекъсна брътвежа на глупака и се върна до игралната маса, докато вадеше от тръбичката тънкото хартиена руло. Никога не позволяваше някой друг да разбере нещо повече за съобщенията, освен че съществуват, а и малцина знаеха дори това. Ръцете му се разтрепериха, докато развиваше тънката хартия. Не бяха се разтрепервали така още откогато бе момче, когато влезе в първата си битка, преди седемдесет години. Сега по тези ръце като че ли нямаше нищо друго освен кости и жили, но те все още притежаваха достатъчно сила за нещата, които трябваше да свърши.

Писмото не беше от Барадин, а от Файсар, изпратен в Тарабон с по-различна задача. Стомахът на Ниал се стегна на възел — писмото бе с обикновени думи, не с шифър. Докладите на Барадин бяха дело на човек на ръба на лудостта, ако не и повече. Много повече. Ал-Тор беше побеснял звяр, рушащ всичко, звяр, който трябваше да бъде озаптен, но сега се появяваше второ побъркано животно, такова, че можеше да се окаже по-опасно и от тарвалонските вещици с дресирания от тях Лъжедракон. Но как, в името на Светлината, можеше да се пребори и с двете!

— Изглежда... изглежда, че кралица Тенобия е напуснала Салдеа, милорд. А... Заклетите в Дракона палят и избиват из цяла Алтара и Муранди. Чух и че Рогът на Валийр е намерен, в Андор.

Все още замислен, Ниал вдигна очи. Омерна стоеше от едната му страна, облизваше устни и бършеше потта от челото си с ръка. Несъмнено се надяваше да хвърли поглед на съдържанието на писмото. Какво пък, бездруго много скоро всички щяха да го научат.

— Изглежда, че в края на краищата една от твоите налудничави фантазии няма да се окаже чак толкова налудничава — каза Ниал и в същия миг усети как ножът се плъзна между ребрата му.

Изумлението го вкочани достатъчно за дълго, за да може Омерна да измъкне камата и да я забие отново. И други лорд-капитан командири преди него бяха загивали по този начин, но Ниал никога не беше си помислял че ще се окаже Омерна. Опита се да се счепка с убиеца си, но силите му се бяха изцедили от мишците. Увисна в ръцете на Омерна и за миг очите на двамата останаха взрени едни в други.

Лицето на Омерна бе почервенияло; изглеждаше готов да захлипа.

— Трябваше да се направи. Трябваше. Оставихте вещниците да си седят спокойно в Салидар, необезпокоявани и... — сякаш внезапно осъзнал, че прегръща човека, когото убива, той блъсна Ниал настрана.

Силите се бяха изцедили вече и от краката на Ниал, не само от ръцете му. Той се срина тежко върху масичката с играта и я преобърна. Черните и бели камъчета се пръснаха по лъскавия под; сребърната кана подскочи и виното се разля. Студът в костите му натежа по цялото му тяло като олово.

Дали времето се беше забавило, или всичко наистина ставаше толкова бързо? По пода изтропаха ботуши и той немощно вдигна глава и видя как зяпналият Омерна отстъпва от Еамон Валда. Лорд-капитан като Омерна, Валда не беше толкова висок, нито толкова властен външно, но тъмното му лице беше строго, както винаги, и в ръцете си стискаше меч с знака на чаплата, с който толкова се гордееше.

— Измяна! — изрева Валда и прониза Омерна в гърдите.

Ниал щеше да се разсмее, стига да можеше; дъхът му дойде трудно и той чу кръвта, заклокочила в гърлото му. Никога не беше харесвал Валда — всъщност го презираше, — но пък би трябвало да се досети. Очите му се отместиха, спряха на късчето хартия от Танчико, паднало недалече от ръката му; можеше и да не го намерят, но... но съобщението трябваше да се прочете. Ръката му запълзя към хартиятката — съвсем, съвсем бавно пръстите му зашариха по пода, пред очите му се спусна някаква мъгла. Той примигна да я разсее.

Трябваше да... Мъглата стана още по-гъста. Част от него се помъчи да изтласка тази мисъл — нямаше никаква мъгла. Мъглата стана още по-гъста, а там навън имаше враг, невидим и скрит, също толкова опасен, колкото ал-Тор, ако не и повече. Известието. Какво? Какво известие? Време беше да яхне коня и да извади меча си, време беше за последния щурм. В името на Светлината, победа или смърт, той идеше!

Валда изтри меча си в късия плащ на Омерна и внезапно забеляза, че старият вълк все още диша — хриплив, къркорец звук. С гримаса се наведе да сложи край... и една яка ръка с дълги пръсти го стисна за рамото.

— Е, сега ще станеш ли лорд-капитан командир, синко? — Изпитото лице на Асунава бе лице на мъченик, но тъмните му очи блестяха толкова трескаво, че можеха да изнервят и онзи, който не знаеше кой е той. — Напълно е възможно да станеш, ако свидетелствам, че си убил убиеца на Педрон Ниал. Но не и ако се наложи да кажа, че и ти си разкъсал гръкляна на стария вълк.

Оголил зъби в подобие на усмивка, Валда се изправи. Асунава хранеше любов към истината. Странна любов — можеше на възли да я овърже или да я увеси от тавана и да я бие с камшик, докато запищи, но доколкото на Валда му беше известно, всъщност никога не лъжеше. Един поглед в оцъклените замрежени очи на Ниал и в локвата кръв под него задоволи Валда. Старецът умираше.

— Възможно ли, Асунава?

Очите на Великия инквизитор пламнаха още по-силно. Дори на един лорд-капитан не беше позволено да бъде толкова фамилиарен.

— Казах възможно, синко. Ти прояви странна неохота да се согласиш, че вещицата Мургейз трябва да бъде предадена на Ръката на Светлината. Ако не ми дадеш такова уверение...

— Мургейз все още е нужна. — Прекъсването достави голямо удоволствие на Валда — той не обичаше Разпитвачите, Ръката на Светлината, както сами се наричаха. Кой можеше да обича мъже, които никога не се срещаха с противник, който не е обезоръжен и във вериги? Държаха се настрана от Чедата, отделно. На плаща на Асунава бе извезана само пурпурната овчарска гега на Разпитвачите, без грейналата златно слънце на Чедата. Още по-лошото бе, че те,

изглежда, си въобразяваха, че тяхната работа с инструментите за изтезание и нажежените жезла е единствената истинска работа на Чедата. — Мургейз ни дава Андор, така че не можете да я получите преди да получим Андор. А не можем да получим Андор преди тълпите на Пророка да бъдат съкрушени. — Пророкът трябваше да е първият, с неговите проповеди за пришествието на Преродения Дракон и с тълпите му, които твърде мудро опожаряваха селата, за да се провъзгласи походът срещу ал-Тор. Гърдите на Ниал вече едва помръдваха. — Освен ако не искате да продадем Амадиция заради Андор вместо да държим и двете. Решен съм да видя ал-Тор обесен и Бялата кула срината в прах, Асунава, и няма да приема вашите планове само за да видя как хвърляте всичко това на бунището.

Асунава не се стресна — съвсем не беше страхливец. Не и тук, със стотиците Разпитвачи в Крепостта, където повечето Чедата много внимаваха да не направят някоя погрешна стъпка. Той сякаш не виждаше меч в ръцете на Валда. На мъченическо му лице се изписа тъга. Потта по лицето му заприлича на сълзи на съжаление.

— В такъв случай, след като лорд-капитан Канвил е убеден, че законът трябва да се спазва, боя се...

— Аз се боя, че Канвил е съгласен с мен, Асунава. — Още призори се беше съгласил, след като разбра, че Валда е вкарал половин легион в Крепостта. Канвил не беше глупак. — Въпросът сега е не дали аз ще бъда лорд-капитан командир, а кой ще насочва Ръката на Светлината в изравянето на истината.

Не беше страхливец Асунава, нито по-глупав от Канвил. Нито трепна, нито му хрумна да запита как точно смята Валда да постигне това.

— Разбирам — каза той след кратка пауза, и после — малко по-кратко: — Смяташе ли напълно да пренебрегнеш закона, синко?

Валда почти се изсмя.

— Можете да разследвате Мургейз, но няма да я подлагате на разпит. Ще можете да я получите след като аз приключа с нея. — Което навярно щеше да отнеме известно време: да намери за заместник за Лъвския трон човек, който да разбира истинската му връзка с Чедата, както крал Ейрлон тук, нямаше да стане за два дни.

Асунава може би го разбра, а може би не. Отвори уста, но откъм отворената врата последва ахване. Там стоеше секретарят на Ниал —

беше присвил очи и се мъчеше да разбере какво става.

— Тъжен ден, господин Балвер — каза Асунава с тъжен и твърд като желязо глас. — Изменникът Омерна посече нашия Лорд-капитан командир Педрон Ниал, Светлината дано освети душата му. — Ни на йота от истината; гърдите на Ниал вече не помръдваха, а убийството му наистина си беше чиста измяна. — Лорд-капитан Валда влезе твърде късно, за да го спаси, но успя да съсече Омерна в самите дълбини на греха му.

Човечето с птичите очи предизвика сърбеж по кожата на Валда.

— След като си тук, Балвер, можеш да свършиш нещо полезно. — Безполезни хора той не обичаше, а гърчавият писар беше повече от безполезен. — Съобщи на всеки лорд-капитан в Крепостта следното: че лорд-капитан командирът е мъртъв и че свиквам заседание на Съвета на Помазаните. — Първият му акт, след като го провъзгласяха за лорд-капитан командир, щеше да е да изрита това човече извън Крепостта, така да го изрита, че да подскочи два пъти, и да си избере секретар, чието лице няма се гърчи от нервни тикове. — Дали Омерна е бил купен от вещиците, или от Пророка, решен съм да подиря възмездие за Педрон Ниал.

— Както заповядате, милорд — отвърна Балвер сухо, с все така присвити устни. — Ще бъде както наредите. — Явно едва сега можа да се насили да погледне тялото на Ниал — и заотстъпва треперливо, без да поглежда към нищо друго.

— Изглежда, че в края на краищата ти ще бъдеш нашият следващ лорд-капитан командир — каза Асунава, след като Балвер излезе.

— Така изглежда — отвърна сухо Валда. До протегнатата ръка на Ниал лежеше тънко листче, от онези, които се използваха за изпращане на донесения по гълъби. Валда се наведе и го вдигна, след което въздъхна отвратно — листчето беше лежало в локва вино и мастилото се беше размазало.

— И Ръката ще получи Мургейз, след като повече не ви е нужна. — Изобщо не беше въпрос.

— Ще ви я връча лично. — Навярно щеше да се наложи да намери нещо, за да уталожил за известно време апетита на Асунава. Може би щеше да се наложи да си осигури и отзивчивостта на Мургейз. Валда хвърли ненужната листче върху тялото на Ниал.

Старият вълк бе изгубил остротата на ума си и нервите си със старостта и сега единствено от него, Еамон Валда, зависеше да постави вещиците с техния Лъжедракон на колене.

Проснат по корем на билото на една от височините, Гавин гледаше към мястото на погрома. Думайски кладенци бяха на няколко мили, но въпреки това се виждаше пушекът от пламналите фургони. Какво се беше случило, след като той поведе онова, което можа да събере от Младоците по време на пробива, той не знаеше. Ал-Тор, изглежда, бе овладял положението, ал-Тор и онези мъже в черни куртки, които, изглежда, преливаха, надвивайки и Айез Седай, и айилците. Едва когато осъзна, че Сестрите отстъпват, той реши, че е крайно време да тръгне.

Съжали, че не беше убил ал-Тор. Заради майка си. Егвийн го отричаше, но нямаше доказателства. Заради сестра си. Ако Мин беше казала истината — трябваше да я принуди да напусне лагера с него, въпреки желанието ѝ; толкова много неща в този ден трябваше да станат другояче — ако Мин беше права и Елейн наистина обичаше ал-Тор, то тогава тази ужасна съдба беше достатъчен повод да го убие. Може би айилците бяха връхлетели, за да му помогнат. Но се съмняваше.

С кисел смях, той пак надигна далекогледа. На една от каишките му със златни букви беше изписано: „От Мургейз, кралицата на Андор, на нейния любим син, Гавин. Ще бъдеш живият меч за своята сестра и за Андор.“ Думи, които сега горчаха.

Нямаше какво много да се види освен голата трева и малките, пръснати групи дървета. Вятърът продължаваше да духа силно, понесъл вълни прах. Тук-там леко помръдване сред гънките между плоските хълмове издаваше движещи се мъже. Сигурен беше, че са айилци. Твърде добре се сливаха с терена, за да са Младоци. Светлината дано дадеше да са се спасили повече от тези, които бе успял да поведе със себе си.

Беше глупак. Трябваше да убие ал-Тор; трябваше да го убие. Но не можеше. Не защото той бе Преродения Дракон, а защото бе обещал на Егвийн да не вдига ръка срещу ал-Тор. Тя бе напуснала Кайриен, като му бе оставила само едно писъмце, което той бе прочитал и

препрочитал, докато хартията не започна да се къса по гънките, и нямаше да се изненада, ако се окажеше, че е отишла да помогне по някакъв начин на ал-Тор. Думата си не можеше да прекърши на две, не и към жената, която обичаше. Думата си пред нея — никога. Каквото и да му струваше. Надяваше се, че тя ще приеме компромиса, който беше направил със собствената си чест — не бе вдигнал ръка да му навреди, но не бе вдигнал ръка и да му помогне. Светлината дано дадеше тя никога да не го помоли и за това. Казваха, че от любовта мъжкият ум помръква, и той самият беше доказателство за това.

Изведнъж той притисна далекогледа към окото си — някаква жена препусна в галоп на висок черен кон на откритото. Не можа да различи лицето ѝ, но никоя слугиня нямаше да носи рокля за езда. Значи поне една Айез Седай бе успяла да се спаси. Щом Сестри можеха да се измъкнат от този капан живи, значи и още Младоци щяха да успеят. И той може би щеше да успее да ги намери преди айилците да ги избият на малки групи. Но най-напред трябваше да предприеме нещо за тази Сестра. В много отношения можеше да мине и без нея, но да я остави така сама, да я порази навярно някоя сестра, без да я види, не можеше да си позволи. И тъкмо когато понечи да се изправи и да и махне, конят се препъна и падна и Сестрата прелетя през главата му.

Гавин изруга и после отново изруга, когато видя през далекогледа стрелата, щръкнала от черния хълбок на животното. Огледа припряно хълмовете и през зъбите му се процеди нова ругатня. Поне двайсетина забулени айилци се бяха изправили на едно било и се взираха към падналите кон и ездачката — бяха на по-малко от сто крачки от Айез Седай. Сестрата се изправи неуверено. Ако бе запазила разсъдъка си и можеше да приложи Силата, айилците нямаше да могат да ѝ навредят — а ако не, можеше да се скрие от стрелите им зад падналия кон. И все пак той трябваше да направи нещо... Гавин се отдръпна пълзешком от билото, за да не го видят айилците, и се изпързала надолу по склона, чак до хората си.

Беше повел на юг петстотин осемдесет и един Младоци, всички, които се бяха обучили достатъчно, за да могат да напуснат Тар Валон — но сега в дола го чакаха само двеста от тях, всички яхнали конете си. Преди бедствието да се стовари над Думайски кладенци, той беше сигурен, че има някакъв заговор, целящ той и Младоците да измрат и да не се върнат в Бялата кула. Защо той не разбираше, както не

разбираше и дали това коварство произтича от Елайда, или от Галина, но до голяма степен то бе успяло, макар и не точно по начина, по който беше замислено. Нищо чудно, че щеше да предпочете да продължи без никаква Айез Седай, стига да имаше избор.

Той се спря до един млад ездач. Млад, каквито наистина бяха всички Младоци — повечето от тях се бръснеха по веднъж на три дни, а мнозина все още само се правеха, че имат нужда от бръснене — но Джисао носеше знака със сребърната кула на яката си, отличаваща го като ветеран от битката в деня, в който бе свалена Сюан Санче. Беше един от онези, които можеха да минат и без бръснача повечето утрини; тъмните му очи обаче сякаш бяха на мъж с тридесет години по-възрастен. А как изглеждаха собствените му очи, Гавин можеше само да се чуди.

— Джисао, имаме една Сестра, която трябва да измъкнем от...

Стотината айилци, затичали се по ниската височина на запад, се дръпнаха изненадани при вида на Младоците, но нито изненадата, нито превъзхождащият ги брой на Младоците ги задържаха дори за миг и те нападнаха. Но макар айилците да знаеха как да се бият с конници, Младоците също бързо бяха научили горчивия урок как да се бият с айилци — мудните ученици не оцеляваха за дълго в редиците им. Някои от тях носеха по-тънки пики, завършващи с една стъпка и половина стоманено острие, с напречен предпазител, пречещ на острието да прониква много дълбоко, и всички можеха да използват мечовете почти като майстори на меча. Така че сега влязоха в схватката по двама и по трима, като всеки пазеше гърба на другия — и държаха конете си така, че айилците да не могат да прережат сухожилията им. Само най-бързите айилци успяха да проникнат сред този кръг от блестяща стомана. Обучените за война коне сами по себе си бяха оръжие — разбиваха черепи с копитата си, сграбчваха мъже със зъби и ги разтърсваха като псета, ухапали плъхове. Конете цвилеха и се сражаваха, а мъжете пъшкаха от усилие, крещяха трескаво, обладани от беса на битката, с онова настървение, подсказващо, че още са живи и че са готови да доживеят до следващия изгрев дори да трябва да газят до кръста в кръв. Крещяха и убиваха, крещяха и гинеха.

Гавин обаче нямаше време нито да види всичко това, нито да слуша. Оказал се единственият спешен Младок, той привлече вниманието. Три фигури в кадин-сор се промушиха между конниците

и се понесоха срещу него с насочени копия. Сигурно бяха решили, че е лесна плячка — трима срещу един. Това ги заблуди. Мечът му плавно напусна ножницата си и също така плавно се понесе от „Спускането на сокола“, през „Лозата, обгръщаща дъба“, към „Лунния изгрев над езерата“. На три пъти усети отката в китките си, когато острието срещна плът, и тримата забулени айилци един след друг рухнаха на земята. Това обаче, което му излезе насреща веднага след тях, се оказа по-друга работа.

Дългнест тип, извисяващ се с повече от една педя над него. И се движеше като змия. Копието му бясно се развъртя, докато щитът му се понасяше напред и се накланяше светкавично, за да посрещне ударите на меча със сила, която Гавин усети в мишците си. „Танцът на горската яребица“ преля във „Въздушната гънка“, тя — във „Ветрилото на придворната дама“, но айилецът посрещна всичко това с цената само на една драскотина през ребрата, докато Гавин получи дълбок прорез в бедрото — само ловкото извъртане в последния миг го спаси.

Двамата закръжиха един срещу друг, забравили за всичко, което ставаше наоколо. Топла кръв бликна по крака на Гавин. Айилецът направи лъжливо движение, за да го извади от равновесие, после отново. Гавин затанцува от стойка в стойка, ту вдигнал меча високо над главата си, ту снишил го, с надеждата противникът му да се разкрие.

Накрая сляпата случайност реши изхода. Айилецът изненадващо залитна и Гавин мигом го прониза в сърцето — и чак после видя блъсналата се в противника му конска задница.

Някога щеше да изпита съжаление — израсъл беше с вярата, че когато двама мъже се бият, двубоят им трябва да протече честно и чисто. Но над половината година, изживяна в битки и единични схватки, го бе научила на разум. Той стъпи на гърдите на айилеца и с рязко дръпване измъкна острието. Съвсем не галантно, но бързо. В битка мудността бе равна на смърт.

Само че след като освободи меча си, се оказа, че вече не се налага да бърза. Около него лежаха мъже, Младоци и айилци. Някои стенеха, други бяха мъртви, а останалите живи айилци тичаха на изток, подгонени от двайсетина Младоци, включително неколцина, които вече трябваше да знаят достатъчно и да мислят с главите си.

— Стой! — извика той. Ако тези идиоти си позволяха да бъдат отцепени, айилците щяха да ги изпосекат като месо за кучета. — Прекрати гонитбата, казах! Спрете, да ви изгори дано! — Младоците с неохота дръпнаха юздите и спряха.

Джисао спря пръв. Острието на меча му беше почервеняло от кръв.

— Ама те бягат, милорд! — викна той.

Гавин хвана юздите на дорестия си жребец и се метна на седлото, без да си направи труд да прибере оръжието в ножницата. Нямаше време и да види кои са мъртви и кои ще оцелеят.

— Оставете ги. Трябва да спасим онази Сестра. Хал, задръж отряда си и се погрижете за ранените. И внимавайте с айилците — това, че умират, още не значи, че са се предали.

Схватката не беше продължила дълго, но достатъчно, колкото и кратка да беше. Когато стигна до гребена на хълма, Гавин видя само мъртвия кон. Огледа околността с далекогледа, но от Сестрата нямаше и следа, нито от айилци или нещо друго живо. Единственото, което се движеше, бе вдигнатият от вятъра прах и някаква рокля на земята до коня — мятеше се при всеки порив на вятъра като жива. Жената бе изчезнала.

— Не може да е стигнала далече, дори да тича с всичка сила. Можем да я намерим, ако се развърнем.

— Ще я потърсим, след като се погрижим за ранените — отвърна твърдо Гавин. Нямаше да изостави хората си при толкова много бродещи наоколо айилци. Оставаха само още няколко часа до залез, а дотогава трябваше да вдигне укрепен стан на някое било. Сигурно щеше да е добре да намери някоя Сестра — все някой щеше да се наложи да обясни погрома пред Елайда и беше за предпочитане да го направи някоя Айез Седай, а не той.

Гавин въздъхна и подкара дорестия жребец надолу, за да види каква цена е платил този път на касапина. Това беше първият му урок като воин — че винаги трябва да плащаш на касапина. Имаше чувството, че скоро сметките ще станат още по-големи. Пред това, което предстоеше, светът скоро щеше да забрави за Думайски кладенци.

ГЛАВА 1

ВЕЛИКИ ЧАЗАЛАЙН

Колелото на времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои и Век отдавна отминал, сред могъщите гори на Бремския лес се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

На североизток задуха вятърът, докато изпепеляващото слънце се издигаше високо сред безоблачно небе. На североизток, през изсъхнали дървеса с кафяви листи и оголени клони, през пръснати надалеч едно от друго селца, над които въздухът трептеше в знойна мараня. Не носеше този вятър облекчение, нито намек някакъв за дъжд, а камо ли за сняг. Задуха на североизток, подминавайки древна арка от съвършено изваян камък, която според някои бе вход към някогашен велик град, а според други — паметник в чест на отдавна забравена битка. Само изтрити от дъжд и вятър нечетливи резки личаха по масивните камъни, неми свидетели на забравената слава на приказната Кореманда. Няколко фургона се тътреха недалеч — тълпата край тях засланияше очи от праха, вдиган от конските копита и колелета на фургоните и понасян от вятъра. Повечето хора нямаха представа накъде вървят — знаеха само, че светът около тях се преобръща главоломно и че иде краят на всякакъв ред, поне там, където той все още не е рухнал. Боязън тласкаше някои от тях, докато други се нижеха по пътя, привлечени от нещо, което все още не можеха да предвидят, нито да проумеят. И повечето от тях изпитваха и страх.

А вятърът продължи напред над сиво-зелената река Еринин, накланяйки корабите, все още каращи стока на север и на юг — търговията трябваше да върви дори и в дни като тези, макар никой да не беше сигурен къде ще е безопасно да търгува. На изток от реката

лесовете взеха да оредяват и да отстъпват на ниски вълнисти хълмове, покрити с кафява, изсъхнала като прахан трева и нарядко осеяни с малки купчинки дървета. Над едно от тези хълмчета се виждаше кръг от фургони, много от които — с обгорени платнища или съвсем изгорели, с оголени железни обръчи. На един прът, привързан на един такъв обръч, се вееше пурпурно знаме с черно-бял диск в средата. Знамето на Светлината, както го наричаха някои, или знамето на ал-Тор. Други му бяха дали по-мрачни имена и потръпваха, докато ги шепнеха. Вятърът накара знамето да заплющи и отмина, сякаш зарадван, че е избягал.

Перин Айбара седеше на земята, опрял широката си гърбина на колелото на един от фургоните. Съжали, че вятърът отмина толкова бързо. За миг бе станало малко по-хладно. А и вятърът от юг бе отвял миризмата на смърт от ноздрите му, миризма, напомняща му къде би трябвало да е сега — последното място, където му се искаше да бъде. Много по-добре му беше тук, сред фургоните, с гръб, обърнат на север. Тук поне донякъде можеше да забрави. Вчера оцелелите фургони бяха извлечени на билото на хълма, след като мъжете най-сетне намериха в себе си малко повече сили от това само да благодарят на Светлината, че все още дишат. А сега слънцето отново се катереше нагоре и с него — и знаят.

Той раздражено почеса късата си къдрава брада — колкото повече се потеше, толкова повече го сърбеше. Пот се лееше по лицето на всички мъже наоколо — на всички, освен на айилците, а най-близката вода беше поне на миля отук на север. Но същото бе и с преживения ужас, и с миризмите. Повечето го смятаха за добра замяна. Да, трябваше вече да стане и да се заеме със задълженията си, но не можеше да се размърда. Днес беше Велики Чазалайн и у дома, в Две реки, щеше да се пирува цял ден и да се танцува цяла нощ; Денят на възпоминанието, когато човек трябваше да си припомня само хубавите неща от своя живот, и всеки, който изрече гласно някое оплакване, щеше бързо да се намери с ведро вода, нахлупено на главата му, за да отмие лошия късмет. Нещо, което никой не би пожелал, когато времето е студено, както вече трябваше да е; сега обаче едно ведро вода щеше да е истинска наслада. Помисли си и друго — че ще е невероятно трудно да измъкне от ума си никакви хубави мисли. Вчера бе разбрал

някои неща за себе си. Или навярно едва тази заран, след като всичко беше свършило.

Все още можеше да усети някои от вълците, едва шепа от онези, които бяха оцелели и сега бяха тръгнали по своя път някъде другаде, далеч оттук, далеч от човеците. Вълците все още бяха тема за приказки из стана, повод за разсъждения откъде може да са се появили и защо. Някои вярваха, че ги е извикал Ранд. Повечето смятаха, че са го сторили Айез Седай. Самите Айез Седай не казваха какво мислят. Вина откъм вълците не идеше — станалото — станало, — но той не можеше да понесе техния фатализъм. Дошли бяха, защото той ги бе призовал. Раменете му, достатъчно широки, за да го направят да изглежда по-нисък, отколкото беше, се бяха смъкнали от бремето на отговорността. От време на време дочуваше други вълци, от тези, които не бяха се притекли, да гълчат онези, които бяха: „Видяхте ли какво става, когато се забъркате с двуногите!“ Нищо друго не можеше и да очаква.

Искаше му се да завие — братята вълци бяха прави да го корят. Искаше му се отново да си е у дома, в Две реки. Но малък бе шансът за това, навярно никога вече нямаше да го споходи. Искаше му се отново да е с жена си, където и да е, и всичко да се върне както си беше преди. Шансовете за което изглеждаха малко по-добри, а може би — по-лоши. Далеч повече от копнежа за родния дом, повече дори от скръбта за вълците, тревогата му за Файле го ядеше отвътре като пор, мъчещ се да си изрови дупка през стомаха му. Файле всъщност сякаш се бе зарадвала като видя, че той напуска Кайриен. И какво да прави той? Думи не можеше да намери, за да опише колко много обича жена си и как се нуждае от нея, но тя бе толкова ревнива без никаква причина, така бе наранена, без той да бе направил нищо, така сърдита, без той да може да проумее защо. Трябваше да направи нещо, но какво? Отговорът му се изплъзваше. Единственото, с което разполагаше, бе търпеливата бавна мисъл, докато мисълта на Файле святкаше като живак.

— Тия айилки да вземат да си наметнат нещо — измърмори Ейрам и намръщено заби поглед в земята. Приклекнал бе наблизко и търпеливо стискаше юздите на дългокракия си кон; рядко се отделяше от Перин. Мечът на гърба му хич не се връзваше с калайджийското му палто на зелените ивици, провиснала разкопчана заради жегата.

Навитата кърпа, овързана на челото му, задържаше потта от очите му. Преди време Перин го беше смятал за твърде красив за мъж. Сега обаче Ейрам изглеждаше помръкнал и в повечето случаи навъсен. — Не е прилично, лорд Перин.

Перин с неохота изтласка от ума си мислите за Файле. С времето щеше да се оправи с това. Трябваше. Все някак.

— Това си е техен обичай, Ейрам.

Ейрам направи гримаса, сякаш се канеше да се изплюе.

— Да, ама не е прилично. Предполагам, че така ги държат под контрол — никой не може да избяга в такъв вид, нали?

Наоколо естествено беше пълно с айилци. Високи, хладни мъже, облечени в сиво, кафяво и зеленикаво, с единственото ярко петно по тях — червената превръзка с черно-белия диск около слепоочията им. Наричаха се сисвай-айман. Понякога тази дума гъделичкаше паметта му като дума, която би трябвало да знае. Попиташе ли човек някого от айилците, той те поглеждаше така, сякаш си изтърсил някаква безсмислица. Но от друга страна, и те самите не обръщаха внимание на червените платнени ивици. Нито една от Девите не носеше алената превръзка. Било белокози или едва пораснали, за да се пуснат от полите на майките си, всички Деви гледаха сисвай-айман предизвикателно, а мъжете им отвърщаха с хладен поглед и лъхаха почти на глад, издаващ ревност някаква, макар че за какво — Перин не можеше дори да си представи. Каквото и да беше, беше нещо ново и до размяна на удари едва ли щеше да се стигне. Няколко от Мъдрите също се мъдреха около фургоните в бухналите си поли и бели блузи, с тъмни шалове, заметнати напук на жегата, с проблясващите си гривни и накити от злато и слонова кост, допълващи с пищността си инак простоватото им облекло. Някои от тях изглеждаха развеселени от напрежението между Девите и сисвай-айман, други — отегчени. Всички те — Мъдри, Деви и сисвай-айман — обръщаха внимание на Шайдо толкова, колкото Перин би обърнал внимание на някое столче или на черга.

Предния ден айилците бяха пленили около двеста Шайдо мъже, както и Деви — не много, ако се вземеха предвид пълчищата им, включили се в битката — и сега те се движеха свободно наоколо. Така да се каже. Перин щеше да се чувства далеч по-удобно, ако ги държаха под стража. И ако бяха облечени. Но вместо това те носеха вода и

шетаха голи, както майка ги е родила. С другите айилци бяха кротки като мишки. Всеки друг получаваше горд и непокорен поглед, обърнеше ли им внимание. Перин не беше единственият, който се опитваше да не ги забелязва, а Ейрам — далеч не единственият, който мърмореше. Мнозина от хората от Две реки правеха или едното, или другото. Мнозина от Кайриенците едва не припадаха, видеха ли някой от Шайдо. Майенците само поклащаха глави, сякаш всичко това беше някаква шега. И оглеждаха похотливо жените. Ама тия майенци бяха също толкова безсрамни, колкото айилците.

— Гаул ми го обясни, Ейрам. Знаеш какво е гай-шайн, нали? За джи-е-тох, за службата една година и един ден и прочие? — Ейрам кимна, което беше добре, защото и самият Перин не знаеше много. Обясненията на Гаул за обичаите на Айил в повечето случаи го объркваха още повече. Гаул като че ли винаги смяташе, че всичко се подразбира от само себе си. — Значи гай-шайн не могат да носят това, което може да носи един алгай'д'сисвай — това ще рече „бойци с копие“ — добави той, след като Ейрам се навъси въпросително. Изведнъж се усети, че е забил поглед право в една от Шайдо, затичана общо взето накъм него — висока млада жена и хубавичка, въпреки дългия тънък белег на бузата и още няколко други по други места. Много хубавичка и много гола. Той се окашля грубо и извърна очи. Усети, че се изкривява. — Все едно, точно за това те са... така, както са. Гай-шайн, както знаеш, носят бели роби, а тук нямат такива. Просто такъв им е обичаят. — „Да го изгори дано Гаул с неговите обяснения. Можеха все пак да ги покриват с нещо!“

— Перин Златооки — каза женски глас зад гърба му. — Карахюин ме праща да те питам дали искаш вода. — Ейрам се изчерви и се обърна с гръб.

— Не, благодаря. — Перин нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че е същата златокоса Шайдо. Продължи да гледа в празното, в друга посока. Айилците имаха странно чувство за хумор, а Девите на копието — Карахюин беше Дева — съвсем странно. Те бързо бяха забелязали как влагоземците реагират на Шайдо — трябваше да са слепи, за да не го забележат — и изведнъж започнаха да пращат гай-шайн при влагоземците по всеки повод и само дето не се търкаляха по земята от смях при изчервяванията, заекванията и виковете им. Сигурен беше, че в момента Карахюин и приятелките ѝ го гледат

отнякъде. Това беше може би десетият път, в който му прашаха жени гай-шайн да го питат дали иска вода, дали може да им услужи с брус или някоя друга подобна глупост.

Изведнъж го порази една мисъл. Майенците рядко биваха притеснявани по този начин. Шепа от кайриенците явно се наслаждаваха на гледката, макар и не толкова открито. Колкото майенците, както и неколцина от по-възрастните мъже от Две реки, от по-печените. При никого от тях вече не прашаха гола жена с лъжливо подпитване, доколкото бе забелязал. Тези, които най-много реагираха, от друга страна... На един кайриенец, който се беше развикал най-гръмко да спазват приличие, и на двама-трима от по-младите мъже от Две реки, които бяха започнали да заекват и толкова се изчервиха, че изглеждаха готови да се разтопят, им извадиха душите, докато не вдигнаха ръце и не избягаха от фургоните...

Перин с усилие вдигна очи към лицето на гай-шайн. Към очите й. „Съсредоточи се върху очите й“ — помисли си той панически. Бяха зелени и големи, и съвсем не кротки. Мирисът й беше на чиста ярост.

— Предай благодарностите ми на Карахюин и й кажи, че можеш да намажеш резервното ми седло, ако няма нищо против. И че нямам чиста риза. Ако не е против, да вземеш да ме поизпереш малко?

— Няма да е против — отвърна айилката, обърна се и се затича нанякъде.

Перин бързо извърна очи настрани, въпреки че образът й се задържа в главата му. Светлина, Ейрам беше прав! Но ако имаше късмет, щеше да сложи край на тези досадни посещения. Трябваше да го обясни на Ейрам и на мъжете от Две реки. Навярно и кайриенците щяха да се вслушат.

— Какво ще правим с тях, Перин? — Ейрам продължаваше да гледа настрани, но вече не говореше за гай-шайн.

— Това Ранд да го решава — отвърна бавно Перин, но задоволството му секна. Колкото и странно да беше, че смята обикалящите наоколо голи хора за дреболия, това все пак беше по-сериозният проблем. И никой не отбягваше толкова упорито, колкото него, онова, което се намираше в северната част на бивака.

До отсрещната страна на кръга от фургони на земята седяха двайсетина жени. Всички облечени за път, много от тях в коприна, повечето с леки ленени пелерини да ги пазят от прахоляка. И капчица

пот не се виждаше по лицата им. Три от тях изглеждаха толкова млади, че можеше да ги покани на танц, ако не беше женен за Файле.

„Ако не бяха Айез Седай, впрочем“ — помисли си той кисело. Веднъж беше танцувал с една Айез Седай и едва не си глътна езика, когато се усети кого върти в ръцете си. При това тя минаваше за приятелка, доколкото една Айез Седай можеш да я наречеш „приятелка“. „Колко ли нова трябва да е една Айез Седай, та да можеш да ѝ дадеш възраст?“ Другите изглеждаха лишени от възраст, разбира се — човек можеше да ги вземе за двадесет и няколко годишни, обаче и за четиридесет — впечатлението се менеше при всеки поглед и човек не можеше да е сигурен. Това показваха лицата им, нищо, че някои имаха сиви кичури в косите си. На една Айез Седай просто не можеш да ѝ определиш годините. При тях в нищо не можеш да си сигурен.

— Ония поне не са опасни повече — каза Ейрам и посочи с брадичка три от Сестрите, които седяха малко встрани от останалите.

Едната плачеше, притиснала лице в коленете си; другите две се вираха измъчено в празното. От вчера насам с нищо не бяха се променили, но добре поне, че бяха престанали да пицят. Ако Перин схващаше добре, в което се съмняваше, те по някакъв начин се бяха усмирили, когато Ранд се бе освободил от плена им. Никога вече нямаше да могат да преливат Единствената сила. За Айез Седай, изглежда, смъртта беше за предпочитане.

Очаквал беше, че другите Айез Седай ще се опитат да ги утешат, да се погрижат за тях по някакъв начин, но повечето от тях напълно пренебрегнаха трите, въпреки че твърде много се стараеха да гледат все някъде в друга посока, а не към тях. Колкото до това, усмирените Айез Седай също отбягваха да поглеждат към останалите. В началото поне няколко от другите Сестри се бяха приближили до тях, всяка поотделно, външно много спокойни, но със силна миризма на отврат и неохота, но нещастничките не получиха нищо, което да облекчи страданието им, нито дума, нито поглед. Тази заран никоя не беше пристъпвала до тях.

Перин поклати глава. Айез Седай имаха навик най-старателно да пренебрегват всичко, чието съществуване не искаха да признаят. Например облечените в черни куртки мъже, стърчащи около тях. За всяка от Сестрите имаше по един Аша'ман, дори за трите усмирени, и тези мъже като че ли изобщо не мигаха. От своя страна, Айез Седай

гледаха покрай Аша'ман или направо през тях, все едно че изобщо ги нямаше.

Страхотен номер беше това и сигурно никак не беше лесен. Той самият не можеше да не зачете присъствието на Аша'ман, при това без да е под тяхна стража. На възраст бяха различни от недорасли момчета все още с мъх по бузите до прошарени или плешиви мъжаги — и това, което ги правеше опасни, съвсем не бяха черните униформени палта с високите яки, нито мечовете на бедрата им. Всеки Аша'ман можеше да прелива и неизвестно как те пречеха на Айез Седай да прелеят. Мъже, владеещи Единствената сила, нещо кошмарно. Ранд, разбира се, го можеше, но той все пак си беше Ранд и освен това — Преродения Дракон. Докато от тези типове космите по тялото на Перин настръхваха.

Оцелелите Стражници на пленените Айез Седай седяха малко по-встрани, също под охрана. Тридесетина от бойците на лорд Добрайн и техните кайриенски шлемове с формата на камбана и още толкова майенци от Крилатата гвардия, в червени ризници, всички нащрек, сякаш пазеха глутница от леопарди. И съвсем правилно, при тези обстоятелства. Стражниците бяха повече от самите Айез Седай — явно доста от пленничките бяха от Зелената аджа. Да, охраната бе повече от Стражниците, доста повече, и въпреки това изглеждаше недостатъчна.

— Светлината да даде дано тази пасмина да не ни носи повече мъки — измърмори Перин. На два пъти през нощта Стражниците се бяха опитали да се измъкнат на свобода. Всъщност тези бунтове бяха потушени по-скоро от Аша'ман, отколкото от кайриенците или майенците. Никой от Стражниците не беше убит, но поне десетина бяха с изпочупени кости и на никоя от Сестрите не позволиха да ги Цери.

— Ако лорд Дракона не може да реши — каза тихо Ейрам, — може би някой друг ще трябва да го реши. За да го предпази.

Перин го изгледа криво.

— Какво да реши? Сестрите им казаха да не се опитват повече и те ще се подчинят на своите Айез Седай.

С изпочупени кости или не, колкото и да бяха обезоръжени, с вързани зад гърбовете ръце, Стражниците все пак приличаха на вълча глутница, чакащи главатарят да подаде команда да нападнат. Никой от

тях нямаше да миряса, докато неговата Айез Седай не се окаже на свобода, а може би докато всички Айез Седай не бъдат освободени. Айез Седай и Стражници — купчина старо, добре изсъхнало дъбово дърво, готово да лумне в пламъци. Но дори Стражниците и Айез Седай се бяха оказали безсилни пред Аша'ман.

— Нямах предвид Стражниците. — Ейрам се поколеба, а после се премести по-близо до Перин и сниши глас до дрезгав шепот. — Айез Седай отвлякоха лорд Дракона. Той не може да им се довери никога вече, но и не иска да направи това, което трябва. Ако те загинат преди той да е разбрал...

— Какво искаш да кажеш? — Перин едва не се задави. Не за първи път се зачуди дали изобщо беше останало в този мъж нещо от предишния Калайджия. — Те са беззащитни, Ейрам! Беззащитни жени!

— Те са Айез Седай. — Тъмните му очи срещнаха твърдо златистия поглед на Перин. — На тях не може да им се вярва и не могат да се оставят така. Колко дълго могат да бъдат задържани Айез Седай въпреки волята им? Ами че те правят това, което правят, много по-отдавна от Аша'ман. Сигурно знаят много повече от тях. Те са опасност за лорд Дракона, както и за вас, лорд Перин. Виждал съм ги как поглеждат към вас.

Сестрите си шепнеха така, че дори Перин да не може да ги чуе, с устни, опрени на ухо. От време на време наистина поглеждаха към него и Ейрам. Към него, не към Ейрам. Засякъл беше няколко от имената им. Несюне Биара. Ериан Боролеос и Катерин Алруддин. Койрен Селдаин, Сарин Немдал и Елза Пенфел. Джанайн Павлара, Белдеин Нирам, Марит Ривин. Тия последните бяха млади, но млади или без възраст, го гледаха толкова строго, все едно Аша'ман ги нямаше. Да бъдат надвити Айез Седай не беше лесно; да бъдат накарани да признаят поражението си беше отвъд границите на възможното.

Той се насили да отпусне стиснатите си ръце и ги сложи на коленете си, придавайки си спокойствие, каквото изобщо не изпитваше. Те знаеха, че е тавирен, един от онези малцина, около които се оформяше Шарката. Още по-лошо — знаеха, че е свързан с Ранд по някакъв начин, който никой не разбираше, дори самият Ранд. Или Мат — Мат също се беше оплел в тази бъркотия, още един

тавирен, макар никой от двамата да не беше толкова силно тавирен, колкото Ранд. И най-нищожния шанс да имаха, тези жени щяха да се опитат да го завлекат — както и Мат — в Бялата кула също толкова бързо, колкото и Ранд, и да ги окошарят като козли, докато дойде лъвът. И при това бяха отвлекли Ранд, и то с измама. Ейрам беше прав в едно — не можеше да им се вярва. Но това, което предлагаше... Той нямаше — не можеше! — да подкрепи такова нещо. Само при мисълта за това му се догади.

— Това повече да не съм го чул — изръмжа Перин. Някогашният Калайджия отвори уста, но Перин го прекъсна. — Нито дума повече, Ейрам, чу ли ме? Нито дума!

— Както заповяда лорд Перин — измърмори Ейрам и сведе глава.

Перин съжали, че не може да види лицето му. В миризмата му липсваше гняв или негодувание. Ей това беше най-лошото. Нямаше го мириса на гняв дори когато Ейрам му предлагаше убийство.

Двама от мъжете от Две реки се бяха качили на колелетата на съседния фургон и гледаха на север. Бяха с пълни колчани на дясното бедро и широки ножове с дълги остриета, почти колкото къси мечове, на лявото. Цели триста мъже от родния край бяха последвали Перин. Той изруга наум първия, който го беше нарекъл „лорд Перин“, изруга деня, в който бе престанал с опитите си да сложи край на това. Въпреки глухото мърморене и шум, обичаен за толкова голям бивак, не беше трудно да ги чуе.

Тод ал-Каар, с една година по-млад от Перин, въздъхна дълбоко, сякаш едва сега виждаше какво се простира под хълма. Перин почти усети как устата му се отваря и затваря. Майката на Тод драговолно се беше съгласила да го пусне, само заради честта, че собственият ѝ син ще придружава Перин Златоокия.

— Славна победа — най-сетне каза Тод. — Това спечелихме. Нали така, Джондин?

Побелелият Джондин Барран, чворест като корен на дъб, беше един от малцината по-стари мъже сред тристата. По-добър стрелец с лък от него не можеше да се намери в Две реки, освен господин ал-Тор, нито по-добър ловец. Джондин не беше от най-уважаваните жители на областта — не се беше трудил нито ден повече от необходимото, откакто бе порасъл достатъчно, за да може да напусне

бащината си ферма. Всичко, което го интересуваше, бяха горите и ловът, както и да се напие здраво по празниците. Сега старецът се изплю шумно.

— Както кажеш, момче. Само дето я спечелиха ония проклетници, Аша'ман. И добре дошло, ще река аз. Жалко само, че като я спечелиха, не взеха да си идат някъде другаде да си я отпразнуват.

— Не са толкоз лоши — възрази Тод. — Аз самият не бих имал нищо против да стана един от тях. — Това прозвуча повече като надута хвалба, отколкото искрено. И не само че прозвуча, а и замириса — и без да го поглежда, Перин беше сигурен, че си облизва устните. Майката на Тод със сигурност му беше разказвала приказки за мъже, които преливат, за да го сплаши като малък, при това — не толкова отдавна. — Искях да кажа, че Ранд — тоест лорд Дракона де — все още звучи странно, нали, това, че Ранд ал-Тор е Преродения Дракон и прочие? — Тод се изсмя, късо и някак притеснено. — Е, той може да прелива, ама изглежда, че не ще да е толкова... той не... тоест... — Младежът шумно преглътна. — Освен това какво щяхме да правим с всички тия Айез Седай без тях? — Последното го изшепна. И вече замириса на страх. — Джондин, какво ще правим сега според теб? Имам предвид с тия Айез Седай?

Старият пак се изплю, този път по-шумно. И изобщо не си направи труд да сниши гласа си. Джондин винаги казваше това, което му е на ума — още една причина за недобрата му слава.

— По-добре всичките да бяха измрели вчера, момче. Ще има да си патим сега затова. Помни ми думата, ще има да си патим.

Перин изключи останалата част от разговора им, което никак не беше лесно при острия му слух. Първо Ейрам, сега пък Джондин и Тод, макар и не толкова направо. „Да го изгори дано тоя Джондин!“ Пред този мъж дори Мат щеше да изглежда трудолюбив, но щом кажеше нещо, значи и други си го мислеха. Никой мъж от Две реки нямаше да посегне драговошно да навреди на жена, но кои ли още желяеха смъртта на пленените Айез Седай? И кой ли можеше да се опита да постигне желанието си?

Той огледа притеснено кръга от фургони. Мисълта, че може да му се наложи да защити пленените Айез Седай, не му беше никак приятна, но не можеше да избяга от нея. Не изпитваше нежност към

никоя Айез Седай, най-малкото пък към онези там, но беше израснал с никога изричаната на глас увереност, че един мъж е длъжен да се изложи на риск, за да защити една жена, стига тя да му позволи; дали я харесва, или дали изобщо я познава, беше без значение. Вярно, една Айез Седай можеше да овърже всеки мъж на девет възела и да го хвърли на заклание за идущия празник, но отрязани от Силата, те ставаха като всички други. Точно това го мъчеше всеки път, когато ги погледнеше. Двайсет Айез Седай. Двайсет жени, които може би не знаеха как да се защитят, лишени от силата.

Той огледа пазещите ги Аша'ман — лицата им бяха сурови и мрачни като самата смърт. Освен на тримата, които надзираваха усмирените жени. Те се стараеха да изглеждат строги като останалите, но под това тяхно усилие се долавяше нещо друго. Задоволство навярно. Само да можеше да се приближи малко до тях, да им хване миризмата. Всяка Айез Седай представляваше заплаха за Аша'ман. Обратното сигурно също беше вярно. Навярно щяха само да ги усмирят. От малкото, което беше схванал, усмиряването на една Айез Седай беше равносилно на убийство, само дето оставаха още няколко години преди тялото да грохне.

Какъвто и да беше случаят, реши той неохотно, трябваше да остави Аша'ман на Ранд. Те разговаряха само помежду си и Перин се съмняваше, че ще слушат някой друг освен Ранд. Въпросът бе в това какво щеше да им каже Ранд? И какво трябваше да направи Перин, ако кажеше нещо нередно?

Той изтласка и този проблем от ума си и се почеса по брадата. Кайриенците изглеждаха твърде изнервени от Айез Седай, за да им хрумне да им навредят, а майенците хранеха към тях твърде голямо уважение, но той все едно щеше да държи и тях под око. Кой можеше да си помисли, че Джондин може да стигне чак дотам? Сред кайриенците и майенците Перин имаше известно влияние, макар че то сигурно лесно щеше да се стопи. В края на краищата той беше само един прост ковач. Оставаха айилците. Перин въздъхна. Никак не беше сигурен дали и самият Ранд има достатъчно влияние върху айилците.

Трудно му беше да отличава отделните миризми при толкова много хора наоколо, но беше привикнал да познава колкото по миризмите, толкова и по онова, което му казваха очите им. Сисвай-айман, които се приближаваха достатъчно, за да може да ги подуши,

миришеха спокойно, но нащрек — с една такава гладка, силна миризма. Те сякаш почти не забелязваха Айез Седай. Миризмичките на Девите бяха бодливи, с едва потиснат гняв, и боцкаха още по-силно, щом погледнеха към Айез Седай. Колкото до Мъдрите...

Всяка от Мъдрите, които бяха дошли от Кайриен, можеше да прелива, въпреки че никоя от тях не беше с лишено от възраст лице. Перин предполагаше, че използват Единствената сила много рядко. При все това, както Едарра с гладките бузки, така и сбръчканата Сорилея с побелялата коса, всички до една се държаха със самочувствие, неотстъпващо на самочувствието на Айез Седай. Изящни жени в по-голямата си част, повечето високи, каквито бяха почти всички айилци, те като че ли изцяло пренебрегваха Сестрите.

Очите на Сорилея преминаха през пленничките, без да се спрат, и тя невъзмутимо продължи да говори тихо на Едарра и на още една Мъдра — дълга жълтокоса жена, чието име той още не знаеше. Да можеше само да закачи нещо от разговора им... Минаха покрай него, без дори една черта на невъзмутимо спокойните им лица да се промени, но виж, миризмите им бяха друга работа. Погледът на Сорилея се плъзна над Айез Седай и мирисът и изведнъж стана някак студен и далечен, мрачен и изпълнен с решимост, а когато заговори на другите две, и те замирисаха като нея.

— Проклятие! — изръмжа той.

— Беда ли? — попита Ейрам, поизправи се, както беше приклепнал на пети, и посегна към дръжката на меч с вълчата глава, щръкнала над рамото му. Беше станал много добър с този меч и винаги го използваше с преголяма охота.

— Никаква беда няма, Ейрам. — Това не беше съвсем лъжа. Перин се отърси от мрачния си размисъл и едва сега огледа с ясен поглед другите. Всички наведнъж. И това, което видя, никак не му хареса, а Айез Седай бяха най-малкото.

Кайриенци и майенци поглеждаха айилците подозрително, на което айилците отвръщаха с не по-малко подозрителни погледи, особено към кайриенците. Дотук — нищо изненадващо. В края на краищата айилците си бяха спечелили известна слава с това, че не изпитваха особено приятелски чувства към никого от тази страна на Гръбнака на света, най-малкото към кайриенците. Простата истина беше, че айилците и кайриенците се мразеха взаимно толкова, колкото

беше възможно да се мразят два народа. Нито една от двете страни все още не беше загърбила тази враждебност — най-доброто, което можеше да се каже, беше че я държаха вързана на хлабава каишка — и все пак досега поне той беше убеден, че ще я държат. Поне заради Ранд, ако не за друго. Но едно особено мрачно настроение витаеше в стана, напрежение, което здраво беше поразило всички и всеки. Ранд вече бе освободен, а временните съюзи, в края на краищата, си бяха точно това — временни. Айилецът стискаше по-здраво копието си, погледнеше ли към някой кайриенец, а кайриенецът мрачно опипваше дръжката на меча си. Същото и с майенците — те не се бяха карали с айилците, никога не бяха воювали с тях освен по време на Айилската война, в която бяха взели участие всички народи, но стигнеше ли се до бой, нямаше съмнение на чия страна щяха да застанат. Мъжете от Две реки впрочем — също.

Мрачното настроение обаче беше пуснало корени най-вече сред Аша'ман и Мъдрите. Мъжете в черните палта не обръщаха повече внимание на Девите и на сисвай-айман, отколкото на кайриенците, на майенците или на хората от Две реки, но поглеждаха към Мъдрите с почти толкова мрачни лица, колкото към Айез Седай. Най-вероятно не правеха голяма разлика между една жена, владееща Силата, и друга. Всяка от тях можеше да се окаже техен враг, и то опасен — тринадесет наведнъж бяха смъртно опасни, а в стана и околностите му имаше над деветдесет Мъдри — по-малко от половината от Аша'ман, но предостатъчно, ако решаха да им навредят. Жени, които можеха да преливат, но изглежда, все пак следваха Ранд; изглежда, следваха Ранд, но все пак бяха жени, които току-виж можеха да решат да прелеят.

Мъдрите на свой ред поглеждаха към Аша'ман съвсем по-малко хладно, отколкото към Айез Седай. Аша'ман бяха мъже, които можеха да преливат, но изглежда, следваха Ранд; следваха Ранд, обаче... Ранд беше особен случай. Според Гаул за неговото преливане не се споменава в пророчествата за техния Кар-а-карн, но айилците, изглежда, се правеха, че този неудобен факт просто не съществува. Аша'ман обаче изобщо ги нямаше в тези пророчества. Все едно да разбереш, че глутница побеснели лъвове се бият на твоята страна. Колко дълго ще ти останат верни? Може би ще е по-добре да ги премахнеш веднага?

Той притвори очи и гърдите му се занадигаха в тих, тъжен смях. „Мисли за хубавите неща на Велики Чазалайн!“ „Да ме изгори дано — помисли си той кисело. — Трябваше да замина с Ранд.“ Не, най-добре беше да разбере какво става, и по-добре рано, отколкото късно. Но какво, в името на Светлината, щеше да направи? Ако айилците, кайриенците и майенците се нахвърлеха едни срещу други, или още по-лошо — Аша’ман и Мъдрите... Буре, пълно със змии, и единственият начин да разбереш кои са пепелянките беше да си пъхнеш ръката вътре. „Светлина, колко ми се ще да съм си вкъщи сега, с Файле, с ковачницата, в която да си работя и никой да не ме нарича с това проклето «лорд»...“

— Конят ви, лорд Перин. Не казахте кой искате да ви оседлая, Стъпко или Дръжливко, затова оседлах... — Под гневния поглед на Перин Златоокия Кенли Мерин се присви зад гърба на сиво-кафявия жребец, който водеше.

Перин му махна успокоително. Кенли с нищо не му беше виновен. Каквото не можеш да оправиш, трябва да го изтърпиш.

— Спокойно, момко. Добре си направил. Стъпко ще свърши работа. Много добре си го избрал. — Мразеше да говори на Кенли по този начин. Нисък и набит, Кенли едва беше порасъл колкото да може да се ожени или да напусне дома си — и определено не беше порасъл достатъчно за рядката брада, с която се опитваше да подражава на Перин — но се беше сражавал храбро с тролоците при Емондово поле, а и вчера се беше справил добре. Но той се ухили широко на похвалата, която получи от проклетия „лорд Перин“.

Перин се надигна, измъкна секирата, която беше напъхал под фургона, за да не я вижда и да не мисли за нея поне за известно време, и напъха дръжката в клупа на колана си. Тежко острие, извито като полумесец, уравновесено с дебел, извит шип. Сечиво, изковано само за да убива. Дръжката на секирата лягаше прекалено удобно в ръката му и това никак не го утешаваше. Нима беше забравил колко по-добре е да държиш в ръце един добър ковашки чук? Други неща имаше, освен „лорд Перин“, които май беше твърде късно да промени. Един човек някога му беше казал, че с времето ще започне да му харесва да държи секирата. Тази мисъл го накара да потръпне въпреки жегата.

Той се метна на седлото на Стъпко — Ейрам също яхна сивия си кон — и в същия момент видя, че идва Лоиал. Почти наполовина по-

висок и от най-високия айилец, огиерът тъкмо пристъпваше внимателно сред кръстосаните окове на фургоните. При неговия ръст човек можеше да си помисли, че ще скърши някой с една непредпазлива стъпка. Както обикновено, Лоиал държеше книга в едната си ръка — дебелият му палец отбелязваше докъде е стигнал, — а обемистите джобове на дългото му палто се бяха издули от още книги. Цялата сутрин беше изкарал сред малката група дървета, които бе нарекъл „уютни и сенчести“, но — колкото и сянка да му предлагаша голите им клони, жегата се беше отразила и на него — изглеждаше изтощен. А може би беше нещо повече от жегата. Озовал се сред фургоните, Лоиал се спря, погледна към Айез Седай и Аша'ман и туфестите му уши потръпнаха неспокойно. Очите му, големи като чаени чашки, се извърнаха към Мъдрите и ушите му отново затрепкаха. Огиерите бяха много чувствителни към настроението.

Като видя Перин, Лоиал zakрачи през стана. Макар и на коня, Перин беше с две-три длани по-нисък от изправения Лоиал.

— Перин — прошепна Лоиал, — нещо не е наред тука. Не е наред и е опасно при това. — Прошепна, ама като за огиер. Шепотът му прозвуча като бръмчене на бръмбар, голям колкото мастиф. Няколко Айез Седай извърнаха глави.

— Не можеш ли да говориш малко по-високо? — тросна му се Перин. — Току-виж някой в Андор не те чул. В западен Андор имам предвид.

Лоиал го изгледа стреснато, после направи гримаса и дългите му вежди се смъкнаха над бузите.

— Знаеш, че мога да шепна. — Този път едва ли някой щеше да го чуе ясно на повече от три крачки. — Какво ще правим, Перин? Грешно е да се държат Айез Седай пряко волята им, грешно и неразумно при това. Това съм го казвал и преди, и сега ще го кажа. А и то не е най-лошото. Усещам тук... Една искра само и това място ще избухне като фургон с фойерверки. Ранд не знае ли за това?

— Не знам — отвърна Перин и на двата въпроса.

— Все някой трябва да го знае, Перин. Някой трябва да направи нещо. — Лоиал се загледа на север, над фургоните зад Перин, и Перин разбра, че не може повече да отлага.

С неохота, той извърна Стъпко. По-скоро беше готов да се тревожи заради Айез Седай, заради Аша'ман и заради Мъдрите,

докато косата му окапе, но каквото трябваше да се направи, трябваше да се направи. „Мисли за доброто на Велики Чазалайн.“

ГЛАВА 2

КАСАПНИЦАТА

Отпървом Перин не погледна надолу по склона, натам, накъдето трябваше да подкара коня, там, където трябваше да отиде с Ранд още заранта. Вместо това извърна очи в друга посока, макар че накъдето и до погледнеше, от гледката му прилошаваше. Все едно че го удряха с чук в корема.

Удар с чука. Деветнадесет пресни гроба на билото на ниския хълм на изток; деветнадесет мъже от Две реки, които нямаше да видят повече родния край. Рядко се случваше ковач да види да умират хора заради негови решения. Удар с чука. Правоъгълници наскоро изкопана земя покриваха склона отсреща. Близо стотина майенци и още повече кайриенци, дошли в Думайски кладенци, за да умрат. Каквито и да бяха причините, те бяха последвали него, Перин Айбара. Удар с чука. Ридът на запад цял бе осеян с гробове, може би над хиляда. Хиляда айилци, погребани прави да срещат изгрева на слънцето. Хиляда. Някои от тях Деви. Мъжете стягаха стомаха му на възли. Жените го караха да му се ще да седне на земята и да плаче. Опита се да си каже, че всички те сами бяха избрали да са тук, че трябваше да са тук. И едното, и другото беше вярно, но ги беше командвал той и с това вината за тези гробове ставаше негова. Не на Ранд, не на Айез Седай — негова.

Живите айилци бяха спрели да пеят над мъртвите си едва преди малко — протяжни песни, заседнали в ума му.

*Сън е животът — незнаещ заслон.
Сън е животът — на болка и скръб.
Сън, от който с молитва се будим.
Сън, от които се будим и тръгваме.*

Кой ще спи, щом се вдигне зората?

*Кой ще спи, щом ветровете задухат?
Свършва сънят, щом дойде денят.
Сънят, от който се будим и тръгваме.*

Те, изглежда, намираха утеха в тези песни. Искаше му се и той да може, но доколкото разбираше, на айилците наистина им беше все едно дали живеят, или са мъртви, а това си беше чиста лудост. Всеки човек със здрав разсъдък иска да живее. Всеки разумен човек ще бяга от една битка колкото може по-надалече, ще бяга колкото може по-здраво.

Стъпко отметна глава, недоволен от миризмите, идещи отдолу, и Перин го потупа по шията. Ейрам гледаше ухилен към онова, което Перин се мъчеше да скрие от очите си. Лицето на Лоиал беше станало толкова безизразно, че все едно беше издялано от дърво. Устните му леко помръдваха и на Перин му се стори, че чува: „Светлина, дано никога повече да не видя такова нещо“. Той вдиша дълбоко и насила извърна погледа си натам, накъдето гледаха те — към Думайски кладенци.

В известен смисъл не беше по-лошо от гробовете — някои от тези хора той беше познавал още от дете, — но всичко това отново се стовари върху му, както го удари между веждите и твърдият мирис в ноздрите му. Спомените, които искаше да забрави, рукнаха като планински водопад. Думайски кладенци се бяха превърнали в злоещо място на гибел и смърт. На по-малко от миля от него, около малката горичка, стърчаха овъглените останки от фургони. А около тях...

Около тях — кипящо черно море, лешояди, гарвани и врани на рояци, десетки хиляди, кръжаха на вълни и отново се спущаха, криещи под крилете си раздраната земя. За което Перин им беше повече от благодарен. Бойната тактика, приложена от Аша'ман, беше особено брутална, разкъсваща плът и земя еднакво безмилостно. Твърде много Шайдо бяха изгинали, за да може да бъдат погребани за по-малко от два дни дори някой да се погрижеше да ги погребат, и сега лешоядите, гарваните и враните пируваха. Мъртвите вълци също бяха там, долу: беше поискал да ги зарови, но погребването не беше вълчи обичай. Бяха намерени и телата на три Айез Седай — преливането не бе успяло да ги спаси от копията и спрелите в суматоката на битката,

както и половин дузина загинали Стражници. Те бяха заровени на голото пространство край кладенците.

Птиците долу не бяха сами с мъртвите. Далеч не. Чернопери вълни се надигаха около лорд Добрайн Таборвин и неговите кайриенски конници в брони, както и около лорд-лейтенант Хавеин Нурел с остатъците от неговите майенци. Добрайн не беше единственият, притиснал кърпа до носа и устата си. Тук-там по някой от мъжете се навеждаше от седлото си, мъчейки се да изпразни отдавна вече изпразнения си стомах. Мазрим Таим, висок почти колкото Ранд, обикаляше в черната си куртка с Драконите от синьо и златно вземо, виещи се по ръкавите му, а с него — може би още стотина Аша'ман. Някои от тях също се превиваха да изпразнят коремите си. И Деви имаше много, и повече сисвай-айман, отколкото кайриенци, майенци и Аша'ман, взети заедно, както и няколко десетки Мъдри. Все уж за да не би Шайдо да се върнат или навярно в случай, че някои от загиналите само са се престрували на мъртви, макар Перин да смяташе, че всеки, комуто можеше да е хрумнало да се престори тук на труп, отдавна щеше да е загубил разсъдъка си. И всички се трупаха около Ранд.

Сега Перин трябваше да е там долу, с мъжете на Две реки. Ранд го бе помолил за това — можел да разчита най-много на хората от родния край, но Перин не беше обещал нищо. „Ще трябва да се задоволи само с мен, и то по-късно“ — помислил си бе той. По-късно, след като успееше да се втвърди достатъчно, за да понесе касапницата долу. Само че касапските ножове не кълцаха хора и работеха по-чисто от секирите и от лешоядите.

Облечените в черно Аша'ман се скриха сред облаците птици като смърт, погълната от смърт, надигащите се рояци гарвани и врани закриха и другите, но Ранд изпъкваше сред полето на отшумялата битка в раздраната си бяла риза, в която бе облечен, когато бе дошло спасението. Макар че в онзи момент едва ли се беше нуждаел друг да го спасява. Мин стоеше плътно до Ранд в светлочервеното си сетре и прилепналите панталони. Лицето на Перин се сгърчи. Това място не беше за нея, не беше за никого всъщност, но след избавлението тя стоеше по-плътно до Ранд дори от Таим. Ранд беше успял някак да спаси и себе си, и нея много преди Перин да пробие, дори и преди да

се появят Аша'ман, и Перин подозираше, че Мин вижда сигурност за себе си единствено в близостта на Ранд.

От време на време, докато пристъпваше по осеяната с плът и кости земя, Ранд потупваше Мин по рамото или навеждаше глава към нея, сякаш ѝ говореше, но някак разсеяно. Тъмни облаци птичи ята се надигаха около тях — гарваните се местеха, за да продължат пиршеството си другаде, но лешоядите отстъпваха неохотно, протягаха голите си вратове и грачеха предизвикателно, отстъпвайки само крачка-две. Тук-там Ранд се спираше и се навеждаше над някой труп. Понякога от дланите му изхвърчаха пламъци, за да сразят неотстъпващите лешояди. И всеки път Нандера, водачката на Девите, или Сюлин, нейната заместничка, спореха с него. Понякога Мъдрите — също, ако се съдеше по това как подръпваха горната дреха на трупа, сякаш искаха да му покажат нещо. А Ранд кимваше и продължаваше. Не и без да се озърта назад обаче. И едва след като друг труп привлече вниманието му.

— Какво прави той? — запита настойчиво високомерен глас до коляното на Перин. Той я позна по мириса още преди да погледне надолу. Снажна като статуя и все пак елегантна в зелената си копринена рокля за езда и с тънката ленена пътна пелерина, Кируна Начиман беше сестра на крал Пайтар Арафелски и сама по себе си могъща благородничка, а това, че беше станала Айез Седай, далеч не бе смекчило царствената ѝ надменност. Погълнат от гледката, той не бе забелязал приближаването ѝ. — Защо прави това? Не би трябвало.

Не всички Айез Седай в лагера бяха пленнички, въпреки че онези, които не бяха, от вчера ги държаха настрана от останалите хора в стана. Те непрекъснато спореха за нещо — Перин подозираше, че се мъчат да отгатнат какво в края на краищата се беше случило. Може би се мъчеха да измислят начин да се намесят. Сега насила ги държаха настрана. Бера Харкин, друга Зелена, стоеше до рамото на Кируна — жена с вид на селянка въпреки лишените си от възраст черти и фината вълнена рокля, тя по нищо не отстъпваше в надменността си на Кируна. Тази „селянка“ можеше да накара и един крал да си изтрие ботушите преди да прекрачи прага на къщата ѝ, при това доста рязко. Двете с Кируна предвождаха Сестрите, дошли в Думайски кладенци с Перин, освен ако не си прехвърляха водачеството на смени.

Останалите седем стояха скупчени малко по-встрани. Но не като подплашени яребици, ако се съдеше по властното им излъчване. Стражниците им стояха подредени зад тях и ако Сестрите бяха самото олицетворение на външна невъзмутимост, то Стражниците бяха напълно безизразни. Бяха най-различни мъже, някои с прословутите сименящи цветове си плащове, под които отделни части от тялото им сякаш чезнеха, но ниски или високи, дебели или слаби, до един напомняха за самата въплътена жестокост, вързана на хлабава каишка.

Две от тези жени Перин познаваше добре — Верин Матуин и Аланна Мосвани. Ниска, набита и понякога дори майчински миловидна в своята вечна унесена разсеяност, поне когато не те гледаше както гладна птица гледа червей на земята, Верин беше от Кафявата Аджа. Аланна, слабичка, мургава и красива, макар и напоследък с хлътнали от мъка, уморени очи, беше Зелена. Общо пет от деветте бяха Зелени. Преди време Верин му беше казала да не се доверява прекалено на Аланна и той я беше разбрал съвсем буквално. Не че се доверяваше особено на другите, в това число и на самата Верин. Както впрочем и Ранд, въпреки че те вчера се бяха сражавали на негова страна и въпреки онова, което се беше случило накрая. Нещо, което Перин все още не беше сигурен, че вярва, макар да го беше видял с очите си.

Десетина Аша'ман се размотаваха край един фургон на двадесетина крачки от Сестрите. Тази заран ги командваше напереният като петел Чарл Гедвин, мъж с кораво лице, който вместо да си стои кротко, крачеше важно-важно. Всички носеха сребърна игла с формата на меч на високите яки на куртките си, а четирима-петима освен Гедвин — и Дракон със златисточервен емайл, забоден на другата яка. Перин предполагаше, че тези знаци по някакъв начин са свързани с ранга им. Двете отличия ги беше виждал и на някои от останалите Аша'ман. Без да са точно стража, те следваха неотлъчно Кируна и Сестрите с нея. Наглед отпуснати. И с погледи много нащрек. Не че Айез Седай им обръщаха някакво внимание, поне доколкото можеше да забележи човек. Въпреки това Сестрите миришеха настръхнало, озадачено и свирепо.

— Е? — Тъмните очи на Кируна блеснаха нетърпеливо. Според него едва ли много хора си бяха позволявали да я карат да чака.

— Не знам — излъга я той и потупа Стъпко по шията. — Ранд не ми казва всичко.

Разбираше отчасти — поне така му се струваше, — но нямаше намерение да го споделя с всеки. Само Ранд можеше да го разкрие, ако решеше. Всяко тяло, което Ранд оглеждаше, беше на Дева, Перин бе убеден в това. Дева Шайдо, без съмнение, но той не беше сигурен дали Ранд изобщо прави някаква разлика. Снощи той се беше отдалечил от фургоните, за да поостане насаме, и след като смехът на мъжете затова, че все пак са останали живи, заглъхна зад гърба му, се бе натъкнал на Ранд. Преродения Дракон, който караше светът да трепери, седеше на земята сам, в тъмното, стискаше главата си с ръце и се поклащаше напред-назад.

За очите на Перин луната светеше почти толкова ярко, колкото слънцето, но точно в този миг му се доця да е тъмно като в рог. Лицето на Ранд беше изпито и сгърчено, като лице на човек, комуто се иска да закрещи или може би да заплаче и се съпротивлява на това свое желание с всяка своя фибра. Номерът, познат на Айез Седай, с който се предпазваха горещината да не ги засегне, беше познат и на Ранд и Аша'ман, но сега той не го използваше. Топлината на нощта можеше да мине за дневен зной в разгара на лятото и по бузите на Ранд се стичаше пот също както по лицето на Перин.

Той не вдигна глава да се огледа, въпреки че ботушите на Перин силно изшумоляха в сухата трева, но заговори дрезгаво, без да спира да се поклаща.

— Сто петдесет и една, Перин. Сто петдесет и една Деви загинаха днес. Заради мен. Аз им обещах, разбираш ли. Не смей да спориш с мен! Млъкни! Махни се! — Ранд потръпна. — Не ти, Перин. Не ти. Трябва да спазвам обещанията си, разбираш ли. Длъжен съм, независимо колко боли. Но трябва да спазя и обещанията, които дадох на себе си. Колкото и да боли.

Перин се постара да не мисли за ориста на мъжете, достигащи Силата. По-щастливите от тях загиваха преди да полудеят; по-малко щастливите умираха след това. Все едно дали Ранд беше от по-щастливите, или не, всичко опираше до него. Всичко.

— Ранд, не знам какво да ти кажа, но...

Ранд сякаш не го чу. Поклащаше се напред-назад. Напред-назад.

— Айсан, от септата Джарра на Чарийн Айил. Тя загина днес заради мен. Чуонде от Каменни ридове на Миагома. Умря днес заради мен. Агирин от Дарайн...

Нищо друго не му беше останало освен да приклепне до приятеля си и да слуша как Ранд с болка изброяваше всичките сто и петдесет имена; да слуша и да се надява, че Ранд все още удържа разсъдъка си здрав.

Но независимо дали Ранд все още беше с ума си, ако по някакъв начин там долу беше пропусната някоя Дева, дошла да се сражава за него, Перин беше сигурен, че тя не само ще бъде погребана с почести при останалите на отсрещния рид, но и че към този списък през нощта ще се прибави сто петдесет и второто име. А това изобщо не беше работа на Кируна. Опасенията на Перин също не бяха нейна работа. Ранд трябваше да запази ума си или поне да остане здравомислещ достатъчно дълго, и толкова. „Светлина, не му отнемай разума!“

„И Светлината да ме изгори дано, че мисля така хладнокръвно“ — каза си Перин.

С крайчеца на окото си забеляза как пълните устни на Кируна за миг се присвиха. Никак не обичаше тя да не е наясно с всичко, което става, както и да я карат да чака. Инак можеше да мине за красива, въпреки високомерието си, да не беше тази физиономия на човек, навикнал да получава това, което иска. Не сприхава, а просто абсолютно уверена, че всичко, което иска, е редно, правилно и трябва да го получи.

— При толкова много врани и гарвани на едно място там със сигурност има стотици, може би хиляди, готови да докладват какво са видели на някой мърдраал. — Дори не се постара да прикрие раздражението си; изрече го с такъв тон, сякаш той беше докарал всички тези птици. — В граничните земи ги изстребват още като се появят. А ти имаш достатъчно хора с лъкове.

Вярно беше, че всеки гарван или врана спокойно можеше да е съгледвач на Сянката, но в гърдите му се надигна отвращение. Отвращение и умора.

— И за какво? — При толкова много птици мъжете от Две реки заедно с айилците можеха да изстрелят всичките си стрели и шпионите на Сянката пак да донесат. Нямаше как да се разбере коя птица е

шпионин. — Не бяха ли убийствата предостатъчно? Скоро ще има нови. Светлина, жено, дори Аша'ман се наситиха!

Купчината жени наблизко до една повдигнаха вежди. Никой не си позволяваше да говори по този начин на една Айез Седай, дори да беше крал или кралица. Бера го изгледа така, сякаш се чудеше дали да не го смъкне от седлото и да го зашлеви през устата. Без да откъсва очи от кланицата долу, Кируна заоправя полите си, лицето ѝ бе хладно и решително. Ушите на Лоиал трепнаха. Той хранеше дълбока и изпълнена с притеснение почит към Айез Седай и макар да беше два пъти по-висок от повечето Сестри, понякога се държеше така, сякаш го е страх да не би някоя да стъпи отгоре му, без да забележи, ако не се дръпне от пътя ѝ.

Перин не даде възможност на Кируна да заговори. Подай на една Айез Седай пръст и тя ще ти от хапе цялата ръка, освен ако не реши да отхапе нещо повече.

— Напоследък страните от мен, но имам да ви кажа някои неща. Вчера не се подчинихте на заповедите. Ако сте решили да го наричате „промяна на плана“ — той заговори по-високо, за да ѝ попречи да го прекъсне — ваша работа. Ако си мислите, че така звучи по-добре. — Казал беше на нея и на другите осем да останат назад с Мъдрите, далеч настрана от същинската битка, пазени от мъжете на Две реки и майенците. Вместо това те се бяха напъхали там, където беше най-ожесточено, точно там, където мъжете се мъчеха да се изпокълцат взаимно с копията и мечовете си. — Повлякохте Хавиен Нурел с вас и заради това погинаха половината майенци. Повече да не сте посмели да тръгвате по свой път, без да се съобразявате. Няма повече да търпя да загиват хора само защото изведнъж сте решили, че сте измислили нещо по-добро, та ако ще Тъмния да вземе всичко. Разбра ли ме?

— Свърши ли, селянче? — Гласът на Кируна беше заплашително спокоен. Лицето ѝ все едно бе изсечено от някакъв тъмен лед и от нея направо завоня на обида. Макар да стоеше на земята, странно как създаваше впечатление, че го гледа отгоре. Не ставаше дума за айезседайски фокуси — това и Файле го правеше понякога. Той подозираше, че повечето жени го умеят. — Ще ти кажа нещо, макар че и най-нищожният ум би трябвало да го е схванал вече. Според Трите клетви никоя Сестра не може да използва Единствената сила като оръжие освен срещу твари на Сянката, или в защита на собствения си

живот, или този на своите Стражници или друга Сестра. Можехме да си стоим там, където ти поиска, и да гледаме, докато настъпи Тармон Гай-дон, без да можем да направим нищо полезно. Докато самите не бъдем застрашени. И не обичам да обяснявам действията си, селянче. Не ме карай да го правя повече. Ти разбра ли ме?

Ушите на Лоиал посърнаха и той се обърна на другата страна така усърдно, че беше ясно колко му се ще да е навсякъде другаде освен тук, дори при майка си, която искаше да го задоми. Устата на Ейрам зяпна, а той винаги се беше преструвал, че Айез Седай изобщо не могат да го впечатлят. Джондин и Тод скочиха от колелетата на фургона, на който бяха кацнали някак прекалено небрежно: Джондин успя да се измъкне заднишком, но Тод направо побягна, озъртайки се през рамо.

Обяснението ѝ прозвуча разумно; възможно беше и да е вярно. Не, според друга от техните Три клетви то наистина беше вярно. Макар да съдържаеше уловки. Също както с неизричането на цялата истина или със заобикалянето ѝ. Напълно бе възможно Сестрите да са се изложили на риск, за да могат да използват Силата като оръжие, но Перин беше готов ботушите си да изяде, че освен това си бяха помислили, че така ще могат да се доберат до Ранд първи. Какво щеше да се случи тогава можеше само да се предполага, но той беше сигурен, че плановете им не включваха нищо от онова, което в края на краищата се получи.

— Той иде — каза изведнъж Лоиал. — Вижте! Ранд идва насам. — После сниши гласа си до шепот и добави: — Внимавай, Перин. — За един огиер наистина беше шепот. Ейрам и Кируна навярно го чуха съвсем ясно, а може би и Бера, но едва ли някой от останалите. — На теб те нищо не са ти се заклели! — Гласът му се върна към обичайното боботене. — Мислиш ли, че ще се съгласи да поговори с мен за онова, което е станало в лагера? За книгата ми. — Огиерът пишеше книга за Преродения Дракон или поне си водеше записки, за да напише такава. — Аз всъщност не можах да видя много след като... битката започна. — Той се бе озовал в най-гъстото редом до Перин и размахваше брадва с дръжка почти колкото самия него. Да, трудно беше да забележиш нещо друго, когато единствената ти грижа е да оцелееш. Иначе ако човек слушаше Лоиал, щеше да си помисли, че той винаги остава

някъде настрани, когато работата стане опасна. — Мислите ли, че би могъл, Кируна Седай?

Кируна и Бера се спогледаха, след което, без да кажат дума, тръгнаха към Верин и другите. Лоиал въздъхна тежко — като вятър през вход на пещера.

— Ама ти наистина трябва да внимаваш — изпъшка огиерът. — Много ти е развързан езикът. — Този път прозвуча тихо като бръмбар с големината на котка, не колкото мастиф. Перин си помисли, че все пак би могъл да се научи да шепне — ако прекараше още време в компанията на Айез Седай. Махна обаче на огиера да замълчи, за да може да чуе. Сестрите веднага заговориха, но до ушите му не стигна и един звук. Явно си бяха вдигнали преграда с Единствената сила.

Аша'ман също го разбраха. Само за миг, както се бяха отпуснали, се стегнаха и до един извърнаха очи към Айез Седай. Нищо не подсказваше, че са хванали сайдин, мъжката половина на Верния извор, но Перин беше готов да заложил Стъпко, че са.

Каквито и препятствия да бяха издигнали Айез Седай, изглежда, бързо ги вдигнаха, защото се обърнаха да гледат мълчаливо склона. Аша'ман на свой ред се заоглеждаха и накрая Гедвин им махна с ръка да се отпуснат. Изглеждаше разочарован.

Ранд се катереше бавно по склона с Мин, която го бе хванала под ръка, и ѝ говореше нещо. По едно време отметна глава назад и се разсмя, а тя тръсна тъмните си къдрици, падащи до раменете ѝ, и също се засмя. Човек можеше да го вземе за някой селски момък, излязъл да се поразходи с това момиче. Само дето бе окачил меч си на колана и току прокарваше длан по дългата му дръжка. И ако го нямаше Таим до другото му рамо. Както и Мъдрите, следващи го почти по петите. А също и кръга от Деви и сисвай-айман, кайриенците и майенците, които допълваха процесията.

Перин изпита облекчение, че в края на краищата не му се бе наложило да слезе долу сред онази касапница: но трябваше да предупреди Ранд за сложния възел от неприязън и вражди, които бе забелязал тази заран. Какво щеше да направи, ако Ранд откажеше да го изслуша? Ранд доста се беше променил, откакто бе напуснал Две реки, но още повече след като Койрен и пасмината с нея го бяха отвлекли. Не. Все още трябваше да е с ума си.

Ранд и Мин, придружени от доста внушителна свита, влязоха в кръга от фургони.

Таим пристъпваше до Ранд като негова сянка, разбира се, мургав, с леко клонест нос и според Перин — чаровен в очите на повечето жени. Не малко от Девите във всеки случай го заглеждаха повторно, че и потретваха — в това отношение те бяха много открити. Таим хвърли бърз поглед към Гедвин, който поклати глава съвсем леко. По лицето на Таим за миг пробяга гримаса.

Нандера и Сюлин влязоха буквално по петите на Ранд, една до друга естествено, и Перин се зачуди как така пропуснаха да вкарат поне още двацет Деви. Те май не оставяха Ранд и баня да си вземе, без Девите да пазят около ваната. Така и не разбираше защо Ранд търпи това. Нандера беше мускулеста жена, с коса по-скоро сива, отколкото жълта, но задебелите ѝ черти ѝ придаваха чар, макар и да не можеше да се нарече красива. Сюлин — жилава, цялата в белези, със задебеляла кожа и белокоса — правеше дори Нандера да изглежда миловидна и почти мека. Те също изгледаха набързо Аша'ман, без много да им проличи, след което очите им обходиха двете групи Айез Седай също толкова повърхностно. Пръстите на Нандера се разшаваха в ръчния говор на Девите и Перин за кой ли пореден път съжали, че не го разбира, но една Дева беше по-скоро готова да се откаже от копието, за да се омъжи за някоя крастава жаба, но не и да научи някой мъж на тяхната реч с ръцете. Една Дева, която Перин не беше забелязал досега, клекнала до един фургон на няколко крачки от Гедвин, ѝ отвърна по същия начин, както и още една, която до този момент си беше играла на котешка люлка със своята сестра по копие недалече от пленничките.

Амис доведе Мъдрите и ги откара на една страна да си поговорят със Сорилея и няколкото други, които бяха останали в кръга. Въпреки твърде младоликото ѝ лице за тази дълга до кръста бяла коса, Амис беше важна фигура, втората по важност сред Мъдрите след Сорилея. Те не използваха хитринките с Единствената сила, за да заслонят приказките си, но седем-осем от Девите тутакси ги обкръжиха и лекичко си затананикаха, коя седнала, коя права, коя клекнала — ей така, уж случайно.

На Перин му се струваше, че много начесто бе започнал да въздиша, откакто се забърка с Айез Седай и Мъдрите. Изобщо, жените

напоследък сякаш се бяха наговорили само да го ядосват.

Добрайн и Хавиен, повели конете си и без своите бойци, влязоха последни. Хавиен най-последно бе преживял истинска битка. Перин се зачуди дали следващия път ще е пак толкова напорист. Почти на годините на Перин, днес той далеч не изглеждаше толкова млад, колкото завчера. Добрайн, чиято дълга прошарена вече коса беше избръсната отпред по обичая на кайриенските воители, определено не беше млад и вчерашният ден определено не беше първата му битка, но честно казано, и той изглеждаше състарен и угрижен. Както и Хавиен. Очите им потърсиха Перин.

Друг път той щеше да изчака да види какво искат да му кажат, но сега се смъкна от седлото, хвърли юздите на Стъпко на Ейрам и отиде до Ранд. Други вече го бяха изпреварили. Само Нандера и Сюлин стояха мълчаливо.

Кируна и Бера се бяха размърдали още когато Ранд влезе сред фургоните и докато Перин се приближаваше, Кируна заговори важно:

— Вчера ти отказа Церителството, но и слепецът може да види, че все още имаш болки, и макар Аланна да не е готова... — Тя млькна, щом Бера я докосна по рамото, но отново подхвана почти без пауза. — Навярно вече си готов да те Изцерим? — Изрече го така, все едно че му каза: „Навярно най-последно си събрал малкото си ум?“

— Въпросът с Айез Седай трябва да се уреди без повече бавене, Кар-а-карн — каза строго Амис, едновременно с Кируна.

— Ние трябва да се погрижим за тях, Ранд ал-Тор — добави Сорилея и едновременно с нея заговори Таим:

— Проблемът с Айез Седай не е нужно да се урежда, милорд Дракон. Моите ашамани знаят как да се оправят с тях. Лесно можем да ги пазим в Черната кула. — Тъмните му, леко скосени очи пробягаха към Кируна и Бера и Перин се слиса, осъзнал, че Таим има предвид всичките Айез Седай, а не само пленените. Колкото до това, макар Амис и Сорилея да изгледаха Таим навъсено, погледите им, насочени към двете Айез Седай, изразяваха същото.

Кируна се усмихна сухо на Таим, сякаш не разбираше намеренията му. Достатъчно й беше кой е той. Или какво.

— Убедена съм, че при тези обстоятелства Койрен Седай и останалите ще ми дадат честната си дума. Не е нужно повече да се безпокоиш...

Другите заговориха наведнъж.

— Тези жени нямат никаква чест — каза с презрение Амис и този път беше повече от ясно, че включва всичките — до една. — Може ли вече честната им дума да означава нещо? Те са...

— Те са да'цанг — каза мрачно Сорилея, сякаш произнасяше присъда, и Бера я изгледа намръщено. Перин си помисли, че това трябва да е нещо от Древния език — за кой ли път думата му заприлича на нещо, което би трябвало да разпознае — но не разбра защо Айез Седай толкова се навъси, като я чу. Нито защо Сюлин изведнъж трябваше да кимне в съгласие с Мъдрата, която продължи твърдо: — Не заслужават нищо по-добро от всеки друг...

— Милорд Дракон — заговори Таим, сякаш се мъчеше да обясни нещо повече от очевидно — вие, разбира се, бихте искали Айез Седай, всичките, да са под надзора на онези, на които можете да се доверите, онези, които знаете, че могат да се справят с тях, а кой по-добре...

— Стига! — изрева Ранд.

Всички млъкнаха като един, макар реакциите им да бяха различни. Лицето на Таим се изпъна, въпреки че замириша свирепо. Амис и Сорилея се спогледаха и заоправяха шаловите си в унисон; миризмите им също бяха еднакви и напълно подхождаха на изпълнените им с решимост физиономии. Те искаха каквото искаха и смятаха да го получат, бил той Кар-а-карн или не. Кируна и Бера също си размениха погледи, при това толкова многозначителни, че Перин съжали, че не може да ги разчете така, както носът му разчете мириса им. Очите му виждаха две строги Айез Седай, напълно владеещи себе си, както всичко друго наоколо, което можеше да им хрумне, че владеят; носът му обаче подуши две жени, които бяха смутени или уплашени. От Таим, той бе сигурен. Изглежда, продължаваха да смятат, че могат да се спогодят с Ранд, по един или друг начин, както и с Мъдрите, но Таим и ашаманите му вдъхваха в тях страх, по-силен от страха към Светлината.

Мин дръпна Ранд за ръкава — миризмата от нея бе не по-малко тревожна, отколкото от Сестрите. Той кротко я потупа по ръката, без да престава да гледа сърдито всички останали. В това число и Перин, когато той понечи да отвори уста. Всички в лагера ги наблюдаваха, от мъжете от Две реки до пленничките — Айез Седай, въпреки че само

няколко айилци бяха достатъчно близо, за да дочуят нещо. Хората наблюдаваха Ранд, но гледаха да са колкото може по-настрана от него.

— Мъдрите ще надзирават пленничките — най-сетне заяви Ранд и Сорилея замириса толкова доволно, че Перин се почеса енергично по носа. Таим поклати глава вбесен, но Ранд продължи, преди той да е успял да проговори. Беше пъхнал палец зад токата на колана си с изкования и позлатен Дракон и кокалчетата му бяха побелели от стискането ѝ. Другата му ръка шареше по глиганската кожа на дръжката на меча. — Аша'ман трябва да се учат — и набират, — а не да охраняват. Особено Айез Седай. — Космите на Перин настръхнаха, щом долови миризмата, лъхнала от Ранд, когато погледна Таим. Омраза, с нотка на страх. Светлина, дано да не полудее!

Таим неохотно кимна.

— Както заповядайте, Милорд Дракон. — Мин погледна притеснено към чернодрехия мъж и се прилепи още по-плътено до Ранд.

Кируна замириса облекчено, но само един поглед към Бера ѝ стигаше, за да каже самоуверено:

— Тези айилски жени са много способни — някои биха се справили добре, ако бяха дошли в кулата — но не можеш просто да предадеш Айез Седай в ръцете им. Това е немислимо! Двете с Бера Седай ще...

Ранд вдигна ръка и думите ѝ секнаха по средата. Може и да беше от погледа му, като сиво-синкав камък. Или заради това, което ясно се виждаше под разкъсания му ръкав — един от двата червено-златисти Дракона, виещи се по ръцете му до лактите. Драконът заблестя под слънчевите лъчи.

— Вие заклехте ли ми се във вярност? — Очите на Кируна се оцъклиха, сякаш нещо я удари в корема.

След миг тя кимна, макар и с нежелание. Изглеждаше изпълнена с толкова неверие, колкото и когато беше коленичила до кладенците след свършека на битката и се беше заклела, в Светлината и в надеждата си за спасение и прерождение, че ще се подчинява на Преродения Дракон и ще му служи, докато Последната битка настъпи и приключи. Перин разбираше изумлението ѝ. Дори без Трите клетви, ако го беше отрекла, той самият щеше да се усъмни в собствената си памет. Девет Айез Седай на колене, с лица, ужасени от думите, които

излизаха от устата им, непоносимо вонящи на неверие. В момента устните на Бера се бяха нацупили, сякаш беше захапала червива слива.

Към малката група пристъпи един айилец — висок мъж, почти колкото Ранд, с обветрено лице и сиви косми в тъмно червената коса. Айилецът кимна на Перин и леко докосна ръката на Амис. В отговор тя само за миг силно притисна дланта си до неговата. Руарк беше неин мъж, но повече нежност от това айилците не показваха пред хората. Освен това той беше вожд на клана Таардад Айил — двамата с Гаул бяха единствените мъже, които не носеха червените превръзки на сисвай-айман — и от снощи беше излязъл с хиляда копия на въоръжено разузнаване.

Дори някой слепец през девет дерета щеше да усети напрежението, възцарило се около Ранд, а Руарк не беше глупав.

— Дали сега е най-подходящият момент, Ранд ал-Тор? — След като Ранд му махна с ръка да говори, той продължи: — Псетата Шайдо бягат на изток с всичка сила. На север забелязах мъже в зелени палта на коне, но те ни отбягнаха, а ти каза да ги оставим на мира, освен ако не предизвикат неприятности. Струва ми се, че търсеха всяка Айез Седай, която може да се е измъкнала. С тях имаше няколко жени. — Две студени сини очи изгледаха двете Айез Седай. Някога Руарк стъпваше ситно-ситно покрай Айез Седай — както всеки друг айилец, — но с това се бе свършило вчера, ако не и малко преди това.

— Добра новина. Почти всичко бих дал, за да хвана Галина, но все пак добра новина. — Ранд отново опипа дръжката на меча си и подръпна острието на тъмната му ножница, сякаш неволно. Галина, Червена, беше предвождала Сестрите, които го бяха хванали в плен, и макар днес да говореше спокойно за нея, вчера беше като побеснял от това, че се е измъкнала. Дори сега спокойствието му беше ледено, такова, зад което човек може да крие тлеещ гняв, а от мириса му кожата на Перин настръхна. — Те ще платят. Всички. — Не беше ясно дали Ранд говори за Шайдо, или за избягалите Айез Седай, или за едните и другите едновременно.

Бера притеснено погледна встрани и той отново насочи вниманието си към нея и Кируна.

— Вие се заклехте във вярност и аз ви вярвам ето толкова. — Ранд вдигна ръка, с почти допрени палец и показалец, за да покаже колко. — Айез Седай винаги знаят повече от всеки друг, или поне така

смятат. Така че вярвам, че ще правите каквото аз ви кажа, като дори и баня няма да си взимате без мое разрешение или това на Мъдрите.

Този път беше ред на Бера да заприлича на ударена. Светлокафявите ѝ очи се извърнаха към Амис и Сорилея с учудено възмущение, а Кируна се сгърчи от усилието да не направи като нея. В отговор двете Мъдри само наместиха шаловите си, но ароматът им отново беше еднакъв. Задоволство лъхна от тях на вълни на вълни, при това — много мрачно задоволство. Перин си помисли, че е много добре, дето двете Айез Седай нямат нос като неговия, иначе веднага щяха да налетят на бой. Или да побегнат, а достойнството Тъмния да го вземе. На тяхно място щеше да постъпи точно така.

Руарк си стоеше кротко и небрежно оглеждаше върха на едно от късите си копия. Това в края на краищата си беше работа на Мъдрите и той неведнъж беше казвал, че изобщо не го интересува какво правят Мъдрите, стига да не си пъхат много-много носа в работата на вождовете на кланове. Но Таим... Таим се правеше, че не го интересува. Бе скръстил ръце и оглеждаше лагера с отегчен израз, но миризмицката му беше странна, сложна някак. Перин бе готов да се закълне, че на мъжа му е смешно. Явно чувството му за хумор се беше подобрило.

— Клетвата, която поехме — най-сетне каза Бера, опряла длани на пищните си бедра — е достатъчна, за да задържи всеки, освен някой Мраколюбец. — Извивката, с която произнесе „клетвата“, беше почти толкова мрачна, колкото на „Мраколюбец“. Не, никак не им харесваше това, в което се бяха заклели. — Нима смееш да ни обвиняваш, че...

— Ако си го бях помислил — отрязва я Ранд, — вече щяхте да сте на път към Черната кула, с Таим. Заклехте се да се подчинявате. Е, подчинявайте се!

Колебанието на Бера продължи много дълго, след което тя възвърна царствената си осанка, горда и властна от глава до пети като всяка Айез Седай. Което говореше нещо. Пред Айез Седай и кралица на трона си щеше да изглежда жалка повлекана. Тя леко приклепна и вдървено склони глава, едва на косъм.

Кируна, от друга страна, положи видимо усилие да се овладее и спокойствието, което си придаде, беше твърдо и изпълнено с горчивина, също като гласа ѝ.

— Трябва ли в такъв случай да помолим за разрешение тези драгоценни айилки да те попитаме дали най-после ще благоволиш да те Изцерим? Знам, че Галина се е отнесла много грубо с теб. Знам, че целият си в отоци от раменете до коленете. Приеми Церенето. Моля те. — Дори „моля те“ прозвуча от устата ѝ като заповед.

Мин се размърда до Ранд.

— Трябва да си благодарен за това като мен, овчарю. Едва ли ти харесва да те боли. Все някой трябва да го направи, иначе... — Тя се ухили хитро, досущ като Мин, каквато Перин я помнеше преди да я отвлекат. — Иначе няма да можеш да седнеш на седло.

— Младите мъже са глупави — изведнъж каза Нандера, без да се обръща към някого определено. — Понякога понасят ненужна болка като знак за своята гордост. И глупост.

— Кар-а-карн — добави сухо Сюлин, също така към въздуха — не е глупав. Така мисля.

Ранд се усмихна нежно на Мин и изгледа Нандера и Сюлин насмешливо, но когато отново вдигна очи към Кируна, те пак се бяха вкаменили.

— Добре. — Но когато тя пристъпи към него, той добави: — Но не от теб. — Лицето ѝ така се вкочани, че сякаш щеше да се разпука. Устните на Таим се изкривиха в иронична полуусмивка, но когато и той пристъпи към Ранд, без да сваля очи от Кируна, Ранд изпъна ръка назад и посочи. — От нея. Ела тук, Аланна.

Перин се сепна. Ранд беше посочил право към Аланна, без нито веднъж да е поглеждал натам. Това погъделичка мозъка му някъде в тила, но не може да се сети защо. Изглежда, че и Таим го забеляза. Лицето му бе безизразно като камък, но тъмните му очи пробягаха между Ранд и Аланна и единственото име, с което Перин можеше да нарече миризмата, която сгърчи ноздрите му, беше „озадачена“.

Аланна впрочем съвсем се сепна. По някаква причина тя беше крайно изнервена, откакто се бяха присъединили към Перин на път за насам и външната ѝ невъзмутимост в най-добрия случай можеше да мине за тънко лустро. Сега тя приглади полите си, изгледа предизвикателно Кируна и Бера и се плъзна напред, за да застане пред Ранд. Другите две Сестри скръстиха ръце под гърди и я загледаха като учителки, които искат да се уверят, че ученичката им се представя добре, но още не са сигурни, че ще може. Кое то си беше пълна

безсмислица. Една от двете можеше и да е водачката, но все пак Аланна беше Айез Седай, също като тях. Това още повече задълбочи подозренията на Перин. Да се забъркаш с Айез Седай беше все едно да нагазиш в езерцата на Водния лес до самото Тресавище. Колкото и да са кротки на повърхността, подводните течения могат да те завлекат. А тук, изглежда, с всеки миг се появяваха все повече подводни течения, и то не само от Сестрите.

Смайващо, Ранд хвана с шепа брадичката на Аланна и я накара да вдигне лице към него. Бера изсъска едва сдържано и за първи път Перин бе готов да се съгласи с нея. Ранд нямаше да е толкова прям дори с девойче за танц в село, а Аланна съвсем не беше девойче за танц. Но също толкова смайващо, тя реагира като се изчерви и замириша несигурно. Айез Седай не се изчервяваха и доколкото Перин можеше да съди от личен опит, те никога не бяха несигурни.

— Изцери ме — каза Ранд. Заповед, не молба. Лицето на Аланна почервения още повече и в мириса ѝ се прокрадна нотка гняв. Дланите ѝ трепереха, докато ги вдигаше да обгърне главата на Ранд.

Перин несъзнателно потърка дланта си, онази, която беше разпрана вчера от копие на Шайдо. Кируна бе изцерила няколко рани по него, а той беше Церен и преди. Усещането беше все едно че са те хвърлили с главата надолу в леден вир; все едно, че се мъчиш да си поемеш дъх и коленете ти треперят от изтощение. И си много огладнял. Единственото, с което Ранд показва обаче, че нещо става, бе леко потръпване.

— Как издържаш тази болка? — прошепна му Аланна.

— Е, приключихме — каза Ранд и отмести ръцете ѝ. След което ѝ обърна гръб, без дума за благодарност. И се загледа към Думайските кладенци.

— Всички са намерени, Ранд ал-Тор — кротко каза Амис.

Той кимна, после още веднъж — по-енергично.

— Време е да приключваме с това. Сорилея, би ли определила Мъдрите, които ще поемат пленничките от Аша'ман? А също и придружителките на Кируна и... моите други съюзнички. — Той се ухили за миг — Не бих искал да сбъркат от невежество.

— Ще бъде както казваш, Кар-а-карн. — Мъдрата подръпна шала си и се обърна към трите Сестри. — Идете при приятелките си, докато намеря кой да ви държи за ръчичките. — Никак не беше

изненадващо, че Бера се намръщи възмутено или че Кируна се смрази като попарена от слана. Аланна впери поглед в земята, примирена и намусена. На Сорилея тези не ѝ минаваха. Плесна с ръце и ги подкара като кокошки. — Е? Хайде, размърдайте се! Къш!

Айез Седай тръгнаха неохотно, давайки си вид, че уж просто отиват накъдето сами са решили. Амис се присъедини към Сорилея и ѝ пошушна нещо, което Перин не успя съвсем да долови. Трите Айез Седай обаче явно я чуха, защото се заковаха на място и три много изумени айезседайски лица се извърнаха към Мъдрите. Сорилея само плесна с ръце отново, този път още по-силно, и им закъшка още по-енергично.

Перин се почеса по брадата и срещна погледа на Руарк. Вождът на клана леко се подсмихна и сви рамене. Беше си работа на Мъдрите. На него му беше все едно; айилците бяха фаталисти като вълците. Перин хвърли поглед към Гедвин. Той гледаше как Сорилея гълчи трите Айез Седай. Не, Сестрите гледаше той, като лисица, зяпнала кокошките в курника, само на ръка разстояние. „Мъдрите би трябвало да са по-добри от Аша’ман — помисли си Перин. — Трябва да са.“

Дори да бе забелязал всичко това, Ранд не му обърна внимание, а каза:

— Таим, ти връщаш Аша’ман в Черната кула веднага щом Мъдрите поемат пленничките. Без бавене. Не забравяй да държиш под око всеки, който започне да се учи твърде бързо. И помни какво ти казах за набирането.

— Трудно бих го забравил, милорд Дракон — отвърна сухо Таим. — Тази разходка ще я поема лично. Но ако позволите отново да го кажа... Имате нужда от подобаваща почетна стража.

— Това вече го обсъдихме — отвърна кратко Ранд. — Имам много по-добро приложение за Аша’ман. Ако ми трябва почетна стража, ще свършат работа тези, които аз избира. Перин, би ли...

— Милорд Дракон — прекъсна го Таим, — имате нужда от повече ашамани около себе си.

Главата на Ранд рязко се извърна към Таим. По безизразност лицето му не отстъпваше на никоя Айез Седай, но от мириса му ушите на Перин се дръпнаха назад. Острият като бръснач гняв внезапно се стопи в любопитство и предпазливост, едното тънко и опипващо, другото — като мъгла. Ранд поклати глава съвсем леко и мирисът му

стана каменно решителен. Ничия миризма не можеше да се сменя толкова бързо. Ничия.

Таим обаче трябваше да разчита само на очите си естествено, а единственото, което те му казаха, беше, че Ранд беше поклатил глава, съвсем леко.

— Помислете. Вие избрахте четирима Вречени и четирима бойци. Би трябвало да имате Аша'ман. — Това Перин не го разбира: беше смятал, че всички са Аша'ман.

— Смяташ, че мога да ги уча не по-зле от теб? — Гласът на Ранд прозвуча тихо, като шепота на меч, плъзгащ се в ножницата.

— Смятам, че лорд Дракона е твърде зает, за да учи — отвърна гладко Таим, но гневният мирис отново лъхна от него. — Твърде важен сте. Вземете със себе си мъже, които имат най-малко нужда от учене. Мога да ви отбера най-напредналите...

— Един — прекъсна го Ранд. — И аз ще го избира. — Таим се усмихна и разпери ръце примирено, но мирисът на безсилие почти надмогна гнева. Ранд отново посочи, без да гледа. — Него. — Този път като че ли сам се изненада, като разбира, че е посочил право към един мъж на средна възраст, седнал върху обърнато буре от другата страна на кръга от фургони, мъж, който не обръщаше никакво внимание на групата около Ранд, а се мръщеше към пленничките Айез Седай. Мечът и Драконът проблясваха на високата яка на черната му куртка. — Как се казва той, Таим?

— Дашива — бавно отвърна Таим, оглеждайки Ранд. Миришеше дори по-изненадано от Ранд, и раздразнено също. — Корлан Дашива. От една ферма в Черните хълмове.

— Той ще свърши работа — каза Ранд, но май не много уверено.

— Дашива бързо набира сила, но умът му повечето пъти витае в облаците. Дори когато не е унесен, не е изцяло тук. Може би просто е мечтател, а може и покварата на сайдин вече да засяга мозъка му. По-добре да изберете Торвал или Рачайд, или...

Възраженията на Таим сякаш отметоха колебанията у Ранд.

— Казах, Дашива. Кажи му, че той ще дойде с мен, после предай пленничките на Мъдрите и заминавайте. Нямам намерение цял ден да стоя тук и да спорим. Перин, подготви всички за тръгване. Ела при мен, когато са готови. — И без повече думи той ги остави и закрачи с Мин, прилепнала до рамото му, и Нандера и Сюлин — като сенки зад

двамата. Тъмните очи на Таим блеснаха, после той също се отдалечи с широка крачка, подвиквайки на Гедвин и Рачайд, на Торвал и Кисман. Чернодрехите мъже се разтичаха.

Перин направи гримаса. При толкова неща, които имаше да каже на Ранд, така и не можа да си отвори устата. А и да беше, май щеше да е по-добре да стане настрана от Айез Седай и от Мъдрите. Както и от Таим.

Всъщност нямаше какво толкова да прави. Уж трябваше да ръководи нещата тук, след като бе довел подкрепленията, но Руарк знаеше какво трябва да се прави много по-добре от него, а по една дума на Добрайн и Хавиен беше достатъчна за кайриенците и майенците. Те все още напиреха да кажат нещо, въпреки че се съдържаха, докато не останаха насаме с Перин и той не ги попита какво искат.

Тогава Хавиен избухна.

— Лорд Перин, за лорд Дракона. Цялото това ровене из трупове...

— Изглежда малко... крайно — намеси се изискано Добрайн. — Притеснени сме за него, както сигурно разбирате. Много неща зависят от него. — Можеше и да е войник, какъвто наистина беше, но освен това беше и кайриенски лорд, пропит от Играта на Домове до мозъка на костите си, като всеки друг кайриенец.

Перин обаче не беше пропит от Играта на Домове.

— Още си е с ума — отвърна той тъпо. Добрайн само кимна, сякаш искаше да каже „разбира се“, сви рамене да покаже, че изобщо не е поставял това под въпрос, но Хавиен си пусна боята. Перин ги изгледа как отиват при хората си и поклати глава. Надяваше се, че не ги е излъгал.

Той събра мъжете на Две реки и им каза да оседаят конете, без да обръща внимание на ниските им поклони, повечето от които му се сториха доста пресилени. Дори Файле понякога казваше, че хората в Две реки малко прекаляват с поклоните — тя твърдеше, че те все още опипвали как трябва да се държат с един лорд. Помисли си дали да не им изреве: „Не съм ви никакъв лорд“, но това вече го беше правил и не действаше.

Когато другите се затичаха към животните си, Данил Луин и Бан ал-Сийн се задържаха. Братовчеди, и двамата щръкнали като

градинарски колци, двамата много си приличаха, само дето Данил предпочиташе мустаци като извърнати надолу рогове в тарабонски стил, докато Бан си ги носеше тънки, според модата на Арад Доман. Бежанците бяха донесли какви ли не новости в Две реки.

— Тия ашамани с нас ли идват? — попита Данил и след като Перин поклати глава, издиша така силно от облекчение, че дебелиите му мустаци се размърдаха.

— Ами Айез Седай? — каза притеснен Бан. — Те сега ще тръгнат свободно, нали? Искам да кажа, Ранд вече е на свобода, нали? Лорд Дракона де. Не могат да останат пленнички, не и Айез Седай.

— Вие двамата гледайте всички да са готови — каза Перин. — Грижата за Айез Седай оставете на Ранд. — Двамата трепнаха едновременно, сякаш се бяха наговорили. Два пръста се вдигнаха едновременно да почешат мустаците и Перин си дръпна ръката от брадата. Когато един мъж прави така, когато го гледаш — все едно, че има бълхи.

В стана настана суматоха. Всички бяха знаели, че скоро ще се тръгне, но на всички им бяха останали разни неща за свършване. Слугите на пленените Айез Седай и фургонджиите се разбързаха да натоварят последните вещи по фургоните и започнаха да впрягат. Кайриенци и майенци зацъкаха навсякъде, занаместваха седла и заоправяха сбруи. Чисто голи гай-шайн се разтичаха кой накъдето види, въпреки че на пръв поглед на айилците не им беше нужно кой знае какво, за да се приготвят.

Святканията оттатък фургоните известиха, че Таим с неговите ашамани си заминават. Перин се почувства малко по-добре. От деветимата, които останаха, още един освен Дашива беше на средна възраст — набит мъжага със селяшко лице, а друг един, накуцващ и с побеляла коса, можеше да мине за дядо му. Останалите бяха по-млади, някои — почти момчета, но гледаха на цялата бъркотия със самочувствието на мъже, които са виждали такова нещо десетки пъти. Държаха се обаче настрана и накуп, освен Дашива, който стоеше на няколко крачки от тях и гледаше в празното. Перин се сети за предупреждението на Таим. Надяваше се, че Дашива е само мечтател.

Намери Ранд седнал на един дървен кош и опрял лакти на коленете си. Сюлин и Нандера бяха приклекли от двете страни и старателно отбягваха да поглеждат към мечата на бедрото му. Държаха

небрежно копията и кожените си щитове, тук, сред хора, верни на Ранд, и следяха нащрек всеки, който пристъпеше към него. Мин седеше на земята в краката му и го гледаше усмихната, извила глава нагоре.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Ранд — каза Перин и отмести дръжката на секирата си, за да може да се отпусне на земята. Нямахше никой наблизо, за да чуе, освен Ранд и Мин, както и двете Деви. Ако Сюлин или Нандера тичаха да донасят на Мъдрите, тяхна работа. Така че без повече предисловия той се впусна да му опише всичко, което беше видял тази сутрин. И онова, което беше помирился също, въпреки че не го каза. Ранд не беше сред малцината, които знаеха за него и вълците, и той го направи да изглежда така, че все едно го е видял и чул. Аша'ман и Мъдрите. Аша'ман и Айез Седай. Мъдрите и Айез Седай. Цялата мешавица тлеещи въглени, които всеки момент можеха да лумнат в пожар. Не премълча и мъжете от Две реки. — Притеснени са, Ранд, и можеш да си сигурен, че някой кайриенец се кани да направи нещо. Или тайренец. Навярно да помогнат на пленничките да избягат, или нещо още по-лошо. Светлина, Данил и Бан, и още петдесетина с тях като нищо ще им помогнат да избягат, стига да знаеха как.

— Смяташ ли, че нещо друго може да бъде по-лошо от това? — тихо попита Ранд и Перин настръхна.

Но все пак срещна погледа на Ранд, без да трепне.

— Хиляди пъти — отвърна Перин също толкова тихо. — Аз в убийство няма да участвам. Ако ти участваш, ще застана на пътя ти. — Мълчанието се проточи, две немигащи сиви очи бяха приковани в две сиво така немигащи, златни.

Мин изгледа двамата мъже навъсено и раздражено изсумтя:

— И двамата сте тъпаци. Ранд, много добре знаеш, че никога няма да издадеш такава заповед, нито ще позволиш някой друг да я даде. Перин, и ти знаеш, че няма да го направи. Какво тогава сте се наежили като петли?

Сюлин се изкиска, но на Перин му се доця да попита Мин много ли е сигурна, въпреки че не можеше да изрече този въпрос точно тук. Ранд прокара пръсти през косата си, после поклати глава, досущ като човек, който не иска да се съгласи с човек, когото го няма. Или с някакъв глас, какъвто чуват само лудите?

— Никога не е лесно, нали? — тъжно каза Ранд след него. — Горчивата истина е, че и аз не мога да реша кое би било по-лошо. Нямам добри възможности за избор. Те сами са се погрижили за това. — Изглеждаше паднал духом, но в миризмата му закипя гняв. — Живи или мъртви, те са като воденичен камък на врата ми и така или иначе ще го скършат.

Перин проследи погледа му към пленените Айез Седай. Сега те се бяха изправили, всички накуп, въпреки че дори така успяваха да се държат малко настрана от трите усмирени. Мъдрите около тях ги държаха изкъсо, ако се съдеше по жестовете им и по изопнатите лица на Сестрите. Май Мъдрите бяха по-подходящи да ги пазят и от Ранд.

— Мин, ти видя ли нещо? — каза Ранд.

Перин се сепна и погледна предупредително към Сюлин и Нандера, но Мин тихо се изсмя. Облегната на коляното на Ранд, наистина приличаше на Мин, която познаваше навремето.

— Перин, те знаят за мен. Мъдрите, Девите, може би всички. И им е все едно. — Имаше си един талант, който криеше, също както той криеше за вълците. Понякога тя виждаше образи и аури около някои хора и понякога знаеше какво означават те. — Не можеш да разбереш какво е, Перин. Когато започна, бях на дванадесет години и не разбирах, че трябва да го пазя в тайна. Всички смятаха, че просто си измислям. Докато не казах на един мъж на съседната улица, че ще се ожени за жената, с която го видях, само че той вече беше женен. Когато избяга с нея, жена му доведе цяла тълпа пред къщата на лелите ми и твърдеше, че аз съм виновната, че съм използвала Единствената сила над съпруга ѝ или че съм дала на двамата някакво биле. — Мин поклати глава. — И тя не беше много наясно. Просто трябваше да обвини някого. Заговори се дори, че съм Мраколюбка. Преди това в града бяха дошли няколко Бели плаща, опитваха се да разбунят хората. Както и да е, леля Рана ме убеди да кажа, че просто съм подслушала какво си говорят, а леля Мирен обеща да ме наплеска затова, че разправям клюки, а леля Джан каза, че ще ми даде да разбере. Нищо не ми направиха, разбира се — знаеха истината, — но ако не бяха толкова спокойни, защото още бях дете, щях да пострадам и може би щяха да ме убият. Повечето хора не обичат някой да знае разни неща за бъдещето им; повечето хора не искат дори сами да го знаят, освен ако

не е нещо хубаво, разбира се. Дори лелите ми не обичаха. Но за айилците аз съм нещо като Мъдра.

— Някои могат някои неща, други не — каза Нандера, сякаш това обяснение беше достатъчно.

Мин отново се изсмя и се пресегна да докосне Девата по коляното.

— Благодаря ти. — Тя намести краката си и вдигна очи към Ранд. Отново се усмихна и сякаш засия — и това се задържа дори след като стана сериозна. Сериозна и никак доволна. — Колкото до твоя въпрос — нищо, което да е от полза. Таим има кръв в миналото си и кръв в бъдещето, но това всеки може да го предположи. Той е опасен човек. Те сякаш трупат образи около себе си, също като Айез Седай. — Косият ѝ поглед през присвитите клепачи към Дашива и другите Аша'ман подсказа кого има предвид. Около повечето хора рядко имаше образи, но Мин твърдеше, че Айез Седай и Стражниците винаги имат. — Проблемът е, че това, което виждам, е съвсем мъгляво. Мисля, че е защото държат Силата. С Айез Седай, изглежда, често е така и още по-лошо става, когато наистина преливат. Кируна и другите с нея имат какво ли не около себе си, но са толкова близо една до друга, че... ами... всичко просто се сгъчка наедно повечето време. При пленничките е още по-мътно.

— Пленничките ги остави — каза Ранд. — Те ще си останат такива.

— Но, Ранд, все имам чувството, че е нещо важно, стига да мога да го различа. Ти трябва да го знаеш.

— Като не можеш да знаеш всичко, трябва да продължиш с това, което знаеш — каза Ранд кисело. — Изглежда, че никога няма да знам всичко. И едва ли достатъчно. Но няма друг избор, освен да продължавам, нали. — Изобщо не беше въпрос.

Лоиал се приближи до тях. Кипеше от енергия въпреки очевидната си умора.

— Ранд, казаха, че са готови за тръгване, но ти обеща да поговориш с мен, докато е прясно. — Ушите му изведнъж трепнаха смутено и бумтящият му глас стана жален. — Съжалявам. Знам, че няма да е приятно. Но трябва да го науча. Заради книгата. За Вековете.

Ранд се разсмя, скочи и дръпна огиера за пешовете на разкопчаното палто.

— Заради Вековете ли? Така ли приказват всички писатели? Не се тревожи, Лоиал. Все още ще съм достатъчно пресен, когато ти го разкажа. Няма да забравя. — Мрачна, кисела миризма лъхна от него въпреки усмивката му, и се стопи. — Но след като се върнем в Кайриен, като си вземем баня и поспим в легло. — Ранд махна на Дашива да се приближи.

Мъжът се приближи колебливо, килна глава и каза:

— Милорд Дракон?

— Можеш ли да направиш Портал, Дашива?

— Разбира се. — Мъжът потри ръце и заоблизва устни и Перин се зачуди дали винаги е толкова боязлив, или само когато говори на Преродения Дракон. — М'хаил ни учи на Пътуването веднага щом някой школьник добие достатъчно сила.

— М'хаил ли? — възкликна Ранд и примигна.

— Титлата на лорд Мазрим Таим, милорд Дракон. Ще рече „Водача“. На Древния език. — Усмивката му изглеждаше нервна и снизходителна едновременно. — Аз във фермата много съм чел. Всяка книга, донесена от амбуланти.

— М'хаил значи — измърмори неодобрително Ранд. — Е, така да бъде. Направи ми Портал някъде близо до Кайриен, Дашива. Време е да разберем какво ни е скроил светът, докато ме нямаше, и какво ще трябва да направя по въпроса. — След което се разсмя тъжно, но от този смях кожата на Перин настръхна.

ГЛАВА 3 НА ХЪЛМА

На билото на един нисък хълм на няколко мили североизточно от град Кайриен, далече от всякакъв път и човешко поселище, се появи тънка вертикална резка от чиста светлина, по-висока от яхнал кон мъж. Земята се наклони във всички посоки и леко се разгърна; нищо друго освен редкия шубрак не скриваше гледката на повече от миля околоръст чак до обкръжаващите голия хълм лесове. Кафява трева запада, когато светлината сякаш се завъртя и се разшири в квадратно отверстие във въздуха. Много от сухите стръкове бяха прерязани надлъжно, обръснати по-тънко, отколкото би могло и с най-наточения бръснач. От дупката във въздуха.

В мига, в който рамката на Портала се отвори напълно, през нея се заизливаха забулени айилци — мъже и Деви — и се пръснаха във всички посоки, за да обкръжат хълма. Почти скрити в този порой, четирима ашамани с орлови погледи заеха позиции около самия Праг, втренчени в околната гориста местност. Нищо наоколо не помръдваше, освен вятъра, праха, високата трева и клонаците в далечината, но въпреки това всеки Аша'ман оглеждаше околността с трескавостта на прегладнял сокол, търсец заек. Един заек, пазец се от дебнещия го сокол, щеше да е също тъй напрегнат, но не и толкова заплашителен.

Потоъкът не секна с това. Само за миг беше поток от айилци, а след това преля в яхнали коне кайриенци в тежки брони, препускащи в галоп двама по двама, с пурпурното им Знаме на Светлината в челото. Без да спира, Добрайн подкара хората си встрани и започна да ги престроява малко по-надолу на склона в изрядни редици. Калени в походи и битки бойци, те бяха готови да се понесат в щурм във всяка посока, дадеше ли им знак.

По петите на последния кайриенец Перин подкара Стъпко през Прага. Дорестият на един отскок се озова от хълма под Думайски кладенци на хълма в Кайриен и Перин неволно се сниши. Горният ръб на това чудо просветваше високо над главата му, но той бе виждал

поразиите, които можеха да направят тези Портали, и нямаше желание да се излага на ненужен риск. Лоиал и Ейрам го последваха на часа — огиерът пеша, с брадвата с дългата дръжка на рамо, присвил колене — и после мъжете от Две реки, присвити на седлата си доста под горната рамка. Рад ал-Дай носеше знамето с Червената вълча глава, пряпорца на Перин, понеже всички казваха, че било негово, а Тел Луин — Червения орел.

Перин се постара да не поглежда към тях, особено Червения орел. Мъжете на Две реки искаха хем така, хем иначе. Той бил лорд, затова трябвало да си има пряпорци. Лорд бил, ама като им кажеше да махнат проклетите пряпорци, не ги скриваха за дълго. Червената вълча глава го провъзгласяваше за нещо, каквото той не беше и не искаше да бъде, докато Червеният орел... Над две хиляди години, след като Манедерен бе погинала в Тролокските войни, и над хиляда, след като Андор бе погълнал част от някогашната Манедерен, това знаме все още можеше да се приеме като метежен отцепнически акт за един андорец. Древните легенди все още се спотайваха в нечии улове. Разбира се, много поколения се бяха сменили, откакто хората на Две реки бяха изгубили всякаква представа, че са поданици на Андор, но умовете на кралиците, изглежда, не се променяха толкова бързо.

Той беше срещал младата кралица на Андор като че ли преди много време, в Тийрския камък. Тогава тя все още не беше кралица — и всъщност и сега все още не беше, първо трябваше да я коронясат в Кемлин — но Елейн му се беше сторила приятна млада жена, и хубавичка, макар той лично да не си падаше много по русокоси. Малко префърцунена естествено, но нали беше щерка-наследница все пак. И хлътнала по Ранд също така, ако натискането по ъглите означаваше нещо. Ранд смяташе да ѝ даде не само Лъвския трон на Андор, но и Слънчевия трон на Кайриен. Тя със сигурност щеше да е преблагодарна, за да подмине снизходително развяването на този флаг, щом като всъщност той не значеше нищо. Загледан в мъжете на Две реки, Перин поклати глава. Това беше грижа за по-късно.

При мъжете на Две реки въобще не можеше да се говори за каквато и да било войнишка изрядност, тъй като повечето бяха все още хлапаци като Тод — синове на фермери и на овчари, — но и те си знаеха работата. Всеки пети пое юздите на още по четири коня, докато останалите бързо наскочаха от седлата с лъкове в ръцете — дългите

лъкове, с които всеки можеше да стреля толкова надалеко, колкото никой извън Две реки не можеше и да си представи. И не само да стреля, но и да улучи целта.

Перин се надяваше, че днес за тях няма да има цели. Понякога си мечтаеше за свят, в който изобщо няма да има такива. А Ранд...

— Вярваш ли, че враговете ми са спали, докато аз... бях далеч? — бе казал Ранд внезапно, докато стояха и чакаха Дашива да отвори Портала. Беше си навлякъл палто, изровено от фургоните — хубаво скроено и от зелена вълна, но доста по-просто от дрехите, които носеше напоследък. След като не можеше да приеме да свали палтото от гърба на някой Стражник или кадин-сор от айилец, това се беше оказало единствената връхна дреха в лагера, която му ставаше. Честно казано, човек можеше да си помисли, че настоява да му се намери коприна с изящно взмо, както ги беше накарал да преровят фургоните.

Фургоните се бяха изпънали в редица, всичките със свалени платнища. Кируна и останалите заклели се Сестри бяха насядали плътно една до друга в челния фургон, много нещастни. Бяха прекратили протестите си веднага щом разбраха, че от тях полза няма, но Перин все още можеше да дочуе хладното им и сърдито мърморене. Те поне се возеха — Стражниците им обкръжаваха фургона спешени, мълчаливи и с безизразни лица — докато пленените Айез Седай стояха на вкочанена, намусена купчина сред кръг от всички Мъдри, които не бяха с Ранд, което означаваше всички без Сорилея и Амис. Пленените Стражници ръмжаха на друга купчина, на стотина крачки по-назад, мъртвешки хладни и стаени в очакване, въпреки раните си и стражата от сисвай-айман. С изключение на високия черен кон на Кируна, чиито юзди стискаше самият Ранд, и на една кобила с миши цвят, дадена на Мин, конете на Айез Седай и Стражниците, незачислени на Аша'ман — или допълнили впряговете; последното бе предизвикало по-силно вълнение дори от това, че собствениците им трябваше да вървят пеш! — всички останали бяха вързани по няколко зад фургоните.

— Ти вярваш ли го, Флин? И ти, Грейди?

Един от ашаманите, чакащ да прекрачи пръв — набитият мъжага със селяшкото лице, — погледна Ранд неуверено, после извърна очи

към другаря си, сбръчкан и май сакат старец. И двамата носеха иглата със сребърния меч на яката си, но нямаха Дракон.

— Само глупак може да си помисли, че враговете му ще си стоят кротко, когато той не ги гледа, милорд Дракон — отвърна с дрезгав глас старецът. По гласа и говора приличаше на ветеран.

— А според теб, Дашива?

Дашива се сепна, изненадан, че се обръщат към него.

— Аз... такава, отраснал съм във ферма. — Той придърпа меча на колана си и го оправи съвсем ненужно. Тях уж ги учеха да въртят мечовете не по-малко, отколкото да боравят със Силата, но Дашива като че ли не можеше да различи дръжката от острието. — Много-много от врагове не разбирам. — Въпреки непохватността му, в поведението му се долавяше известна наглост. Но пък то цялата им пасмина се държеше високомерно и нахално.

— Ако се позадържиш край мен — каза тихо Ранд, — ще се научиш. — Усмивката му накара Перин да потръпне. Усмиваше се, докато им раздаваше заповеди да преминат през Портала така, сякаш очакваше да ги нападнат от другата страна. Враговете са навсякъде, казваше им той. Никога не го забравяйте. Враговете са навсякъде и никога не знаеш кои са.

Излизането продължи необезпокоявано. Фургони се изгъркаляха от Думайски кладенци в Кайриен — най-напред Сестрите като подрусващи се ледени статуи. Покрай тях притичаха Стражниците им, стиснали дръжките на мечовете си и с очи, неспирно шарещи във всички посоки — явно смятаха, че техните Айез Седай имат нужда от закрила колкото от тези, които вече бяха на хълма, толкова и от всичко, което можеше да се появи тепърва. Мъдрите преминаха с маршова стъпка, подкарали подопечните си — немалко от тях използваха тояжки, за да ръчкат напред Айез Седай, въпреки че Сестрите полагаха голямо усилие да се престорят, че за тях не съществуват нито Мъдрите, нито тояжките им. Появиха се и гай-шайн от Шайдо, подтичващи в колона по четирима под окото на една-единствена Дева — тя им посочи къде да спрат отвъд Прага, след което се затича да се присъедини към другите Фар Дарейз Май и гай-шайн наклеяха в редици, голи като сойки и горди като орли. Последваха останалите Стражници с охраната си — излъчваха стена от гняв, която Перин успя да надуши над всичко останало, после Руарк с останалите сисвай-

айман и Деви, и още четирима Аша'ман, всеки повел втори кон за първите четирима, и накрая Нурел с неговата Крилата гвардия с дългите пики с червени ленти.

Майенците се бяха надули, че им бяха поверили ариергарда, смееха се и подвикваха горделиво към кайриенците какво щели да правят, ако се били върнали Шайдо, макар че всъщност не бяха последните. Най-последен премина Ранд на гърба на коня на Кируна, заедно с Мин на сивата кобила. Сорилея и Амис крачеха от едната страна на високия черен кон, Нандера и половин дузина Деви — от другата, а по петите им Дашива водеше кротка рижа кобилка. Порталът намигна и изчезна, Дашива примигна към мястото, където доскоро се намираше светлата му рамка, усмихна се и лениво се покатери на седлото на кобилата. Този човек като че ли си говореше сам, но това може би се дължеше на меча, в който за малко щеше да се препъне. Със сигурност все още не беше се побъркал.

Цялата тази армия осея хълма, всички подредени и нащрек да посрещнат атака, каквато явно не се задаваше. Малка армия, едва няколко хиляди, макар че щеше да изглежда доста внушителна преди айилците да прекосят с безбройната си чет Драконовата стена. Ранд бавно подкара коня си към Перин. Двете Мъдри го последваха плътно, като си шепнеха нещо и не го изпущаха от очи. Последваха ги Нандера и Девите. Ако Ранд беше вълк, Перин щеше да каже, че души въздуха. Носеше драконовия си скиптър праметнат напречно през седлото — две стъпки дълъг край на копие, украсен със зелено-бял пискюл и с връзани Дракони, и от време на време леко го подмяташе, сякаш да не забрави са съществуването му.

Ранд дръпна юздите на коня си и огледа Перин също толкова напрегнато, както бе огледал околността.

— На теб вярвам — отрони най-сетне той и кимна. Мин се размърда на седлото си и той добави: — И на теб, Мин, разбира се. Както и на теб, Лоиал. — Огиерът пристъпи притеснено от крак на крак и погледна неуверено Перин. Ранд огледа хребета с айилците, ашаманите и всички останали. — Толкова малко са тези, на които мога да вярвам — прошепна той уморено. Мирисът му беше мешавица колкото за двама души наведнъж — гняв и страх, решимост и отчаяние. И втъкана във всичко това умора.

„Не се побърквай — дощя му се на Перин да му каже. — Дръж се.“ Но това, което задържа езика му, беше вкусът на вина. Защото искаше да го каже на Преродения Дракон, не на приятеля си от детството. Да, искаше му се приятелят му да не се побърка. Но Преродения Дракон трябваше да остане с ума си.

— Милорд Дракон — викна рязко един Аша’ман. Изглеждаше почти момче — с тъмни очи, големи като на момиче, и нямаше нито меч, нито Дракон на яката си, но осанката му бе горда. Нарисма, така беше чул Перин да го наричат. — Погледнете на югозапад.

Беше се появила някаква фигура. Тичаше към дърветата, които бяха на повече от миля. Жена със запретнати поли. Според Перин несъмнено беше айилка. Мъдра, прецени той, макар че от толкова далече не можеше да се каже. Просто беше сигурен. Появата ѝ върна нервността му. Човек там на откритото, точно където бяха излезли през Портала, не можеше да означава нищо добро. Шайдо отново бяха започнали да притесняват Кайриен, когато бе тръгнал да спасява Ранд, но за айилците една Мъдра си беше Мъдра, все едно от кой клан е. Мъдрите си ходеха на гости като съседки на чай, докато клановете им се избиваха взаимно. Двама айилци, вкопчени в смъртен двубой, щяха да спрат, за да пуснат една Мъдра да мине между тях. Вчерашният ден може би беше променил това, а може би не. Той уморено въздъхна. В най-добрия случай нямаше да е добра новина.

Почти всички на хълма като че ли изпитаха същото. Всички се размърдаха, надигнаха се копия и се опнаха лъкове. Кайриенците и майенците се разшаваха по седлата си, а Ейрам си извади меча и очите му блеснаха възторжено. Лоиал заопипва съжалително острието на дългата си брадва — тя приличаше на огромна дърварска секира, но гравирана на листа и с ецвани златни спирали. Златото беше малко поизтрито от честата употреба напоследък. Ако пак се наложеше да я използва, щеше да я използва, но с не по-малка неохота, отколкото Перин своята — и до голяма степен по същите причини.

Ранд си остана спокоен на коня — само гледаше с неразгадаемо лице. Мин придърпа кобилата си плътно до него и го потупа по рамото, като човек, който се опитва да укроти ръмжащо куче.

Мъдрите също не дадоха признак за безпокойство, но и не останаха неподвижни. Сорилея им даде знак и дузина от жените, пазещи Айез Седай, се отделиха да се присъединят към нея и Амис,

доста далече от Ранд и дори от острия слух на Перин. Малко от тях бяха побелели и само Сорилея имаше бръчки по лицето, но пък трудно можеше да се види бяла коса по която и да е Мъдра. Всъщност малцина айилци доживяваха достатъчно дълго, за да побелеят. Тези две жени обаче имаха някакво положение, или влияние, или както там определяха тези неща Мъдрите. Перин вече беше забелязал как Сорилея и Амис разговарят с тази група, макар че „разговор“ не беше най-подходящата дума. Говореше предимно Сорилея, Амис само добавяше по някоя и друга дума, а останалите слушаха. Едарра се опита да възрази нещо, но Сорилея веднага я скастри, при това без да забавя крачка, после посочи две от тях, Сотарин и Косаин. Двете незабавно надигнаха поли и се завтекоха към новодошлата, мятайки бели бедра.

Перин потупа Стъпко по шията. Никакви убийства повече. Никакви.

Трите Мъдри се срещнаха на около половин миля от хълма и спряха. Казаха си нещо само за миг, след което и трите затичаха право към Сорилея. Новодошлата — младолика дългоноса жена с буйна, невероятно червена коса, заговори забързано. Най-сетне свърши — или по-скоро Сорилея я прекъсна с няколко резки думи — и всички жени се извърнаха към Ранд. Ни една от тях обаче не направи и една крачка към него. Чакаха, с ръце на кръста, със заметнати над лактите шалове, невъзмутими като Айез Седай.

— Кар-а-карн — измърмори сухо Ранд, смъкна се от седлото и подаде ръка на Мин да слезе.

Перин също слезе от Стъпко и го поведе след тях към Мъдрите. Лоиал повлече крак след него и Ейрам ги последва на коня си, без да се сети да слезе, докато Перин не му даде знак. Айилците не яздеха, поне ако не се окажеше абсолютно неизбежно, и смятаха за проява на грубост да застанеш пред тях на гърба на кон. Руарк се присъедини към тях, както и Гаул, който странно защо се беше навъсил. Нандера, Сюлин и Девите също надойдоха, естествено.

Червенокосата новодошла заговори веднага щом Ранд се приближи.

— Баир и Мегана разположиха наблюдателни постове навсякъде, откъдето беше възможно да се появиш към града на дървоубийците, Кар-а-карн, но всъщност никой не мислеше, че ще...

— Ферайгин — подвикна Сорилея толкова рязко, че можеше да ти смрази кръвчицата. Зъбите на червенокосата изтракаха и тя си затвори устата, след което зяпна Ранд с блестящите си сини очи, отбягвайки свирепия поглед на Сорилея.

Сорилея си пое дъх и насочи вниманието си към Ранд.

— Има неприятности при шатрите — каза тя хладно. — Сред дървоубийците са се появили слухове, че си заминал за Бялата кула с Айез Седай, които дойдоха при теб. Отишъл си да прегънеш коляно пред Амирлинския трон. Никой от тези, които са знаели истината, не е посмял да проговори, иначе резултатът е щял да бъде още по-лош.

— И какъв е резултатът? — попита тихо Ранд. От него лъхаше напрежение и Мин отново го затупа по рамото.

— Мнозина вярват, че си изоставил айилците — отвърна му също толкова тихо Амис. — Замъгляването отново се е върнало. Всеки ден по над хиляда души захвърлят копията и изчезват, безсилни да посрещнат бъдещето или миналото ни. Някои може би отиват при Шайдо. Говори се, че истинският Кар-а-карн не би се предал на Айез Седай. Индириан твърди, че ако си заминал за Бялата кула, не може да е станало доброволно. Той е готов да поведе Кодарра на север към Тар Валон и да танцува копията с всяка Айез Седай, която срещне. Или с всеки влагоземец. Казва, че сигурно са те измамили. Тимолан мърмори, че ако приказките са верни, то ти си ни изменил и той ще върне Миагома в Триделната земя. След като те види мъртъв. Манделайн и Джанвин още пазят благоразумие, но слушат както Индириан, така и Тимолан. — Руарк засмука въздух през стиснатите си зъби: за един айилец това беше същото като да си заскубеш косата от отчаяние.

— Новините никак не са добри — възрази Перин, — но вие ги изрекохте като смъртна присъда. Щом Ранд се покаже, слуховете ще секнат.

Ранд прокара ръка през косата си.

— Ако беше така, Сорилея нямаше да изглежда все едно че е глътнала гуцер. — Колкото до това, Нандера и Сюлин изглеждаха все едно, че техните гуцери все още мърдат в гърлата им.

— Какво още не си ми казала, Сорилея?

Сбръчканата жена го изгледа с одобрителна усмивка.

— Виждаш отвъд казаното. Това е добре. — Тонът ѝ обаче остана равен като дялан камък. — Връщаш се с Айез Седай. Някои ще повярват, че наистина си подгънал коляно. Каквото и да кажеш или направиш, ще са убедени, че Айез Седай ти държат юздите. И то още преди да са научили, че си бил техен пленник. Тайните си намират пукнатини, през които и бълха не може да пролази, а на една тайна, която се знае от мнозина, ѝ поникват крила.

Перин погледна към Добрайн и Нурел, които ги наблюдаваха отстрани с хората си, и мъчително преглътна. Колцина от тези, които следваха Ранд, не го правеха само заради тежестта на айилците, струпани зад гърба му? Не всички, разбира се, но на всеки мъж, който бе тръгнал, защото Ранд е Преродения Дракон, се падаха поне по петима, ако не и по десет, които бяха дошли при него само защото Светлината огрява най-ярко най-силните редици. Ако айилците го оставеха или се разцепеха...

Не искаше дори да мисли за тази възможност. Защитата на Две реки беше изпънала възможностите му до предела, ако не и повече. Тавирен или не, той не се заблуждаваше, че е един от онези, чиито имена остават в историите — тази работа беше за Ранд. Неговите граници стигаха до проблемите на едно село. Но не можа да се съдържи. Умът му заработи трескаво. Какво можеше да се направи, ако настъпеше най-лошото? В главата му се заизреждаха списъци: кой щеше да остане верен и кой можеше да се опита да се изплъзне? Първият списък бе достатъчно кратък, а вторият — достатъчно дълъг, за да му пресушат гърлото и двата. Твърде много хора не преставаха да кроят планове как да извлекат лична изгода, все едно че изобщо не бяха чували нито за Пророчествата за Дракона, нито за Последната битка. Подозираше, че някои щяха да продължат да го правят дори след като настъпеше Тармон Гай-дон. И най-лошото беше, че повечето от тях нямаше да са Мраколюбци, а просто хора, за които на първо място стои собственият им интерес. Ушите на Лоиал клюмнаха тъжно — той, изглежда, също го разбираше.

Сориля спря да говори на Ранд и се обърна. Очите ѝ можеха да прогорят дупки в желязо.

— На вас ви се каза да стоите във фургона. — Бера и Кируна се заковаха на място и Аланна едва не се препъна в тях. — И ви се каза да не пипате Единствената сила без позволение. А дойдохте да чуете

какво се приказва тук. Ще ви дам аз да разберете, че като кажа нещо, го казвам сериозно.

Въпреки непредвещаващия нищо добро поглед на Сорилея, трите я изгледаха в очите: Бера и Кируна с ледено достойнство, Аланна — с тлеещо непокорство. Огромните очи на Лоиал се завъртяха към тях, после към Мъдрата; ако ушите му доскоро бяха клепнали, сега съвсем клепнаха и дългите му вежди се смъкнаха чак до бузите му.

Ранд сякаш не забеляза това спречкване. Взираше се някъде през Сорилея. Или навярно отново се вслушваше в нещо, което никой друг не можеше да чуе.

— А влагоземците? — попита най-сетне той. — Колавер е коронясана за кралица, нали?

Нещо прободете гърдите на Перин като ледунка. Това, че Колавер от Дома Сайган искаше Слънчевия трон, не беше тайна — кроила беше такива планове още от деня, в който бе убит Галдриан Риатин, преди още Ранд да се беше провъзгласил за Преродения Дракон, и беше продължила с кроежите си, след като стана публично достояние, че Ранд смята да предаде трона на Елейн. Малцина обаче знаеха, че тя е хладнокръвна убийца. А Файле беше в града. Е, поне не беше сама. Баин и Чиад трябваше да са край нея. Те бяха Деви и нейни приятелки, навярно като онова, което айилците наричаха „почтисестри“. И нямаше да позволят тя да пострада. Ледунката обаче не се махна. Колавер мразеше Ранд и покрай него — всички, които му бяха близки. Като например жената на един мъж, който се явяваше приятел на Ранд. Не. Баин и Чиад щяха да я предпазят.

— Положението е деликатно. — Кируна пристъпи към Ранд, без да обръща внимание на ледения поглед на Сорилея. — Това, което предприемеш, може да има тежки последствия. Аз...

— Какво е казала Колавер за мен? — обърна се с подчертано небрежен тон Ранд към Сорилея. — Берелайн пострада ли е? — Ранд беше оставил Берелайн, Първата на Майен, да управлява временно Кайриен. Защо не я попита за Файле?

— Берелайн сур Пейендраг е добре — промърмори Сорилея, без да откъсва очи от Айез Седай. Външно, Кируна запази спокойствие, въпреки че я прекъснаха пренебрежително, но погледа, с който

прикова Ранд, можеше да смрази и ковашка пещ. За останалото Сорилея даде знак на Ферайгин.

Червенокосата се сепна и се окашля — явно не беше очаквала, че ще ѝ дадат думата повече.

— Колавер Сайган казва, че си заминал за Кемлин, Кар-а-карн, или може би за Тийр, но че където и да си отишъл, никой не бива да забравя, че си Преродения Дракон и че всички трябва да ти се покоряват. — Ферайгин изсумтя: това за Преродения Дракон го нямаше в айилските пророчества. В тях се говореше само за Кар-а-карн. — Казва, че ти ще се върнеш и ще я утвърдиш на трона. Тя често говори с вождовете, подтиква ги да придвижат копията на юг. В подчинение на твоите заповеди, така казва. С Мъдрите не се среща и когато ѝ заговорим, слуша вятъра. — Този път сумтежът ѝ почти уподоби този на Сорилея. Никой не казваше на вождовете какво да правят, но да обидиш Мъдрите беше също толкова лошо, колкото да започнеш да убеждаваш вождовете в нещо.

Това обаче на Перин му се стори обяснимо, поне на тази част от него, която можеше да мисли за нещо друго освен за Файле. Колавер вероятно никога не бе обръщала достатъчно внимание на „диваците“, за да разбере, че Мъдрите се занимават с нещо повече от това да берат и раздават билки, но явно ѝ се искаше да разкара и последния айилец от Кайриен. Въпросът беше дали при всички тези обстоятелства някой от вождовете се беше вслушал в думите ѝ? Но въпросът, който зададе Ранд, не беше от най-подразбиращите се.

— Какво още се е случило в града? Нещо, което да си чула, Ферайгин. Дори нещо, което изглежда важно само в очите на влагоземците.

Тя презрително отметна червената си грива.

— Влагоземците са като пясъчни мухи, Кар-а-карн! Кой може да знае кое е важно за тях? Странни работи ставали в града, така чух, както и сред шатрите. Хората понякога виждат неща, които не може да бъдат, само за малко — това, което не може да бъде, де. Мъже, жени и деца измирили. — Кожата на Перин настръхна: той разбра, че тя има предвид онова, което Ранд бе нарекъл „мехури на злото“ — те се надигаха от затвора на Тъмния като пяна от мръсно блато и се понасяха през Шарката, докато не се пръснат. Веднъж и самият Перин бе попаднал в един такъв мехур и никак не държеше да види втори...

— Ако имаш предвид какво правят влагоземците — продължи тя, — кой ще си губи времето да гледа какво правят пясъчните мухи? Стига да не хапят. Това ме подсеща за нещо. Не го разбираш, но може би ще го разбереш. Тези пясъчни мухи ще почнат да хапят, рано или късно.

— Какви пясъчни мухи? Влагоземците ли? За какво говориш?

— Преди три дни дървоубийците Каралайн Дамодред и Торам Риатин се обърнаха към гражданството. С прокламация, че Колавер Сайган е узурпаторка. Но си кротуват в лагера си южно от града и нищо не предприемат, освен да изпращат по няколко души в града от време на време. Отдалечат ли се от своя стан, сто от тях ще побягнат само от един алгай'д'сисвай или дори от гай-шайн. Един мъж, Дарлин Сиснера, и още тайренци пристигнаха вчера с кораб и се присъединиха към тях. Оттогава пируват и пият, сякаш празнуват нещо. Войскари на дървоубийците се сбират в града по команда на Колавер Сайган, но повече се заглеждат към нашите шатри, отколкото към другите влагоземци или самия град. Наблюдават и нищо друго не правят. Навярно ти ще знаеш защо е всичко това, Кар-а-карн. Аз не знам, Баир и Мегана също не знаят. Никой не знае.

Лейди Каралайн и лорд Торам предвождаха кайриенците, отказващи да приемат, че Ранд и айилците са завладели Кайриен, също както лорд Дарлин предвождаше съмишлениците им в Тийр. Никой от тези бунтове не беше довел до нещо по-сериозно — Каралайн и Торам бяха в подножията на Гръбнака на света от месеци и само сипеха заплахи и претенции оттам, а Дарлин беше направил същото в Хадънски мрак. Но изглежда, това беше приключило. Перин се усети, че палецът му неволно опипва острието на секирата. Имаше опасност айилците да се отцепят и оттеглят, а враговете на Ранд се стичаха едновременно и се събираха. Оставаше само да изникнат отнякъде и Отстъпниците. Заедно със Севанна и нейните Шайдо. Като капак на всичко. Но всичко това му приличаше на кошмарен сън, нищо повече. Файле трябваше да е в безопасност. Трябваше.

— По-добре да гледат, отколкото да се бият — измърмори замислено Ранд, отново вслушан в нещо невидимо.

Перин се съгласи с Ранд с цялото си сърце — почти всичко друго за него щеше да е по-добро от боя, — но айилците не го схващаха така, не и щом ставаше дума за врагове. От Руарк до Сорилея, от Ферайгин

до Нандера и Сюлин всички зяпнаха, все едно че Ранд бе казал някаква невероятна глупост.

Ферайгин буквално подскочи. За айилка тя не беше особено висока, едва стигаше до рамото на Ранд, но сякаш се опита да опрے носа си в неговия.

— В този влагоземски стан има малко над десет хиляди — каза тя с укор, — а в града са още по-малко. Лесно можем да се справим с тях. Дори Индириан помни, че си заповядал да не се убива нито един влагоземец, освен при самозащита, но ако ги оставим да се оправят сами, ще възникнат неприятности. Това, че в града има Айез Седай, съвсем не оправя нещата. Кой знае те какво...

— Айез Седай? — хладно попита Ранд. — Колко? — От мириса му кожата между плешките на Перин се набръчка; той изведнъж усети, че пленничките Айез Седай ги гледат, а също Бера, Кируна и останалите.

Сориля напълно загуби интереса си към Кируна, сви устни и попита:

— Това защо не ми го каза?

— Ти не ми даде възможност, Сориля — възрази Ферайгин малко задъхано и сви рамене. Сините ѝ очи се стрелнаха към Ранд и гласът ѝ укрепна. — Десетина, може би малко повече, Кар-а-карн. Отбягваме ги, разбира се, особено след като... — Пак се обърна задъхано към Сориля. — Ти не искаше и да чуеш за влагоземците, Сориля. Само за шатрите. Така каза. — И пак се обърна към Ранд. — Повечето са отседнали под покрива на Арилин Дулайн, Кар-а-карн, и рядко излизат. — И пак към Сориля. — Сориля, знаеш, че всичко щях да ти кажа. Ти просто ме прекъсна. — Като се усети колко много хора я гледат и колко много започнаха да се усмихват, поне сред Мъдрите, очите ѝ освирепяха и бузите ѝ се изчервиха. Главата ѝ се замая от Ранд към Сориля и обратно и устата ѝ замърда, но не можа и един звук да изкара. Някои от Мъдрите започнаха да се смеят; Едарра направо се изкикоти. Руарк отметна глава и зарева с пълен глас.

На Перин определено не му беше до смях. На един айилец можеше да му стане смешно, ако го сръгаш с меч в ребрата. Не стига всичко друго, ами и Айез Седай отгоре! Светлина! Все пак реши да се намеси направо за най-важното.

— Ферайгин? Моята жена, Файле, добре ли е?

Тя го изгледа малко унесено, но после очевидно посъбра остатъците от самоувереността си и каза сдържано:

— Доколкото знам, Файле Айбара е добре, Сей'чаир. — Хвърляше крадешком погледи към Сорилея с бялото на окоето си. Сорилея не само че не беше развеселена, а тъкмо напротив — гледаше червенокосата с такъв интерес, че този към Кируна преди малко можеше да мине за скромен.

Амис постави ръка на рамото на Сорилея и измърмори:

— Вината не е нейна. — Каза го твърде тихо, за да стигне до нечии други уши освен на сбръчканата Мъдра и на Перин. Сорилея се поколеба и после кимна; погледът ѝ се смекчи до обичайната ѝ заядливост. Амис беше единствената, която Перин беше виждал да може да постигне това, единствената, която Сорилея не стъпкваше, защото се е изпречила на пътя ѝ. Е, Руарк нямаше да го стъпче, но пък той беше като канара, не обръщаща внимание на гръмотевична буря, докато Амис — Амис можеше да спре гръмотевиците.

Перин искаше да чуе нещо повечко от Ферайгин — доколкото знаела, Файле била добре? — но преди да си отвори устата, Кируна тръгна с рогата напред с обичайната си „тактичност“.

— Сега ме слушай внимателно — обърна се тя към Ранд и вдигна многозначително пръст пред носа му. — Нарекох положението деликатно. А то не е. Положението е толкова сложно, че не можеш да си представиш, и толкова крехко, че може да се строши само от един дъх. Двете с Бера ще те придружим до града. Да, да, Аланна, и ти също. — Тя махна нетърпеливо на слабичката Айез Седай. Перин си помисли, че се опитва да направи оня фокус с извисяването. Тя наистина сякаш изгледа Ранд отгоре, макар че той стърчеше с цяла глава над нея. — Трябва да се оставиш да те водим. Един грешен ход, една погрешна дума и ще донесеш на Кайриен същите бедствия, каквито донесе на Тарабон и Арад Доман. И по-лошо — може да нанесеш невъзстановими щети на неща, за които не знаеш почти нищо.

Перин трепна. Едва ли можеше да измисли реч, с която да подпали повече гнева на Ранд. Но Ранд просто я изслуша, докато свърши, след което се обърна към Сорилея.

— Отведи Айез Седай в шатрите. Всички. Засега. И се погрижи всички да разберат, че са Айез Седай. И се погрижи като им кажете „жаба“ — да подскачат. След като вие подскачате, когато Кар-а-карн ви

го каже, това би трябвало да убеди всички, че не нося оглавника на Айез Седай.

Лицето на Кируна стана мораво и тя толкова силно замириса на гняв и възмущение, че Перин чак го засърбя носът. Бера се опита да я успокои, но без особен успех, а пък Аланна прехапа устна в усилие да не се ухили. Ако се съдеше по миризмите откъм Сорилея и останалите, Аланна нямаше никаква причина да бъде доволна.

— Може би, Кар-а-карн — каза сухо Сорилея и Перин се усъмни, че тази баба подскача пред когото и да било. — Може и да ги убеди. — Не беше много убедена.

Ранд отново поклати глава и тръгна с Мин — Девите го последваха като сенки — и зарадвава заповеди кой да тръгне с него и кой — с Мъдрите. Руарк започна да се разпорежда със сисвай'аман. Аланна проследи Ранд с поглед. Перин съжали, че не разбира какво става тук. Сорилея и другите с нея също се загледаха към Ранд и замирисаха на всичко друго, но не и на кротост.

Забеляза, че Ферайгин е останала сама. Сега бе неговият шанс. Но когато понечи да я настигне, Сорилея, Амис и останалите от „съвета“ я обкръжиха и почти го избутаха, преместиха се настрана и я засипаха с въпроси, и резките им погледи, насочени към Кируна и другите две Сестри, не оставиха никакво съмнение, че няма да търпят повече подслушване. Кируна, изглежда, си мислеше същото и ги гледаше така сърдито, че беше цяло чудо как черната ѝ коса не щръкна. Бера ѝ говореше много твърдо и без никакво усилие Перин чу „деликатно“ и „търпение“, и „предпазливо“, и „глупаво“. Кое за кого се отнасяше не можеше да се разбере.

— Стигнем ли града, ще има бой — рече възбудено Ейрам.

— Разбира се, че няма да има — заяви уверено Лоиал. Ушите му обаче тръпнеха и той неспокойно погледна брадвата си. — Няма да има, нали, Перин?

Перин поклати глава. Не знаеше. Ех, дано Мъдрите да оставеха Ферайгин сама, съвсем за малко. Какво толкова важно имаха да обсъждат пък сега?

— Жените — измърмори Гаул — са по-странни от пияни влагоземци.

— Какво? — попита разсеяно Перин. Какво ли щеше да стане, ако просто се набуташе в кръга на Мъдрите? Сякаш разчела мислите

му, Едарра го изгледа красноречиво навъсена. Както и още няколко от останалите. Понякога жените като че ли наистина ти четяха мислите. Е...

— Казах, че жените са странни, Перин Айбара. Чиад ми каза, че няма да постави брачния си венец в краката ми; каза ми го направо. — Айилецът беше възмутен. — Каза, че би ме взела за любовник, на нея и на Баин, но не повече. — В друг случай Перин щеше да се слия, въпреки че това го беше чувал и преди. Айилците бяха невероятно... свободни... в тези неща. — Сякаш не ме бива да ѝ стана съпруг. — Гаул изсумтя сърдито. — Баин не ми допада, но бих се оженил и за нея, само за да направя Чиад щастлива. Щом Чиад няма да направи брачния венец, трябва да спре да ме примамва. Като не мога да ѝ спечеля интереса достатъчно, че да се омъжи за мен, да ме остави на мира поне!

Перин намръщено изгледа високия зеленоок айилец.

— Ти за какво ми говориш?

— За Чиад, естествено. Не ме ли слушаш? Тя ме отбягва, но всеки път, когато я видя, се спира достатъчно дълго, за да се увери, че съм я видял. Не знам как е при вас, влагоземците, но при нас това е един от начините, които използват жените. Когато най-малко очакваш, току ти се появяват пред очите и после изчезват. Аз дори не знаех, че е с Девите — до тази заран.

— Искаш да кажеш, че е тук? — прошепна Перин. Ледунката се върна, вече като нож, и го прониза така, че отвори в гърдите му дупка. — И Баин? И тя ли е тук?

Гаул сви рамене.

— Те двете рядко се отделят една от друга. Но на мен ми трябва Чиад, не Баин.

— Да ги изгори дано и двете! — изрева Перин. Мъдрите се извърнаха да го изгледат. Всъщност извърнаха се всички наоколо. Кируна и Бера го зяпнаха, с някак прекалено умислени лица. Той с усилие успя да сниши гласа си. Но не можа да смъкне напрежението в него. — Нали трябваше да я пазят! Тя е в града, в Кралския палат, с Колавер — с Колавер! — и те трябваше да я пазят.

Гаул се почеса по главата и погледна Лоиал.

— Това да не е някакъв влагоземски хумор? Файле Айбара отдавна е свалила късите полички.

— Знам, че не е дете! — Перин вдиша дълбоко. Трудно му беше да запази спокойствие. — Лоиал, ще обясниш ли на тоя... на Гаул, че нашите жени не тичат насам-натам с копия и че Колавер няма да предложи на Файле да се бият, а просто ще заповяда на някой да ѝ клъцне гърлото до някоя стена или... — Образите станаха твърде много. Всеки момент щеше да повърне.

Лоиал го потупа непохватно по рамото.

— Перин, знам, че си разтревожен. Знам как бих се чувствал, ако нещо се случи с Ерит. — Ушите му помръднаха. Ха, точно той ще му говори така — нали беше готов да хукне презглава, само и само да избяга от майка си и от младата огиерка, която тя му беше избрала. — Оф. Добре. Перин, Файле те чака, жива и здрава. Знам го. И ти много добре знаеш, че тя може сама да се погрижи за себе си. Ха, че тя може да се погрижи не само за себе си, но и за теб и за мен, та и за Гаул също. — Боботещият му смях прозвуча малко пресилено и бързо заглъхна в гробовна сериозност. — Перин... Перин, знаеш, че не можеш да си винаги до Файле, за да я закриляш, колкото и да ти се иска. Ти си тавирен. Шарката те е завъртяла преднамерено и ще те използва за целите си.

— Да я изгори дано Шарката! — изръмжа Перин. — Всичко да изгори, стига тя да е жива и здрава. — Ушите на Лоиал щръкнаха от изненада и дори Гаул се стресна.

„Какво става с мен?“ — помисли си Перин. Ядосваше се на тези, които търсеха само собствения си интерес, без да ги е еня за Последната битка и че сянката на Тъмния надвисва над света. Но с какво беше по-различен от тях?

Ранд спря коня си до него и попита:

— Идваш ли?

— Идвам — мрачно отвърна Перин. За собствените си въпроси отговор нямаше, но знаеше едно. За него светът беше Файле.

ГЛАВА 4

В КАЙРИЕН

Перин щеше да наложи и по-голяма скорост от Ранд, макар да знаеше, че конете няма да издържат дълго. Половината време язدهа, другата половина тичаха редом с конете. Ранд сякаш не забелязваше никой друг, само дето винаги подаваше ръка на Мин, когато тя се препънеше. Колкото до останалите, беше като изгубил се в някакъв друг свят — примигваше изненадано, видеше ли Перин или Лоиал. Честно казано, никой не изглеждаше по-добре. Хората на Добрайн и Хавиен гледаха право напред и предъвкваха наум собствените си тревоги какво ли ги чака. Мъжете от Две реки бяха пропити от мрачното настроение на Перин. Те обичаха Файле — честно казано, някои изпитваха направо благоговение към нея — и ако тя беше пострадала по някакъв начин... Дори възторгът на Ейрам се позамъгли, когато разбра, че Файле може да е в опасност. Всички се бяха съсредоточили в левгите, проснали се пред тях. С изключение на ашаманите, впрочем; плътно около Ранд като рояк гарвани, те оглеждаха околността нащрек да не се натъкнат на засада. Дашива се беше отпуснал на седлото като чувал и мрачно измърморваше, когато се наложеше да тича, и гледаше сърдито, сякаш се надяваше най-после да попаднат на засада.

Но за такова нещо — никакъв шанс. Сюлин с десетина Фар Дарейз Май тичаше пред колоната, още толкова имаше по-напред по пътя и още по толкова по фланговете. Някои от тях бяха натикали късите си копия в презрамките, които придържаха калъфите с лъковете на гърбовете им, тъй че остриетата на копията се поклащаха над главите им; късите рогови лъкове бяха извадени и с опнати тетиви. Те следяха с остър взор както всичко, което можеше да застраши Кар-а-карн, така и самия Ранд, сякаш го подозираха, че пак ще им изчезне. И да ги чакаше някакъв капан или някаква опасност, щяха да я открият.

Чиад беше една от Девите със Сюлин — висока жена с тъмночервеникава коса и сиви очи. Перин се беше втренчил в гърба ѝ

и му се искаше тя да поизостане от другите и да поговори с него. От време на време тя го поглеждаше крадешком, но го отбягваше, все едно че се беше поболял от три болести, и трите заразни. Баин не беше с колоната, повечето Деви следваха същия маршрут с Руарк и алгай'д'сисвай, но се движеха по-бавно, заради фургоните и пленниците.

Черната кобила на Файле подтичваше зад Стъпко, юздите ѝ бяха привързани към седлото му. Мъжете от Две реки бяха довели Лястовица от Кемлин, когато се присъединиха към него пред Думайски кладенци. Всеки път, когато погледнеше към кобилката, подскачаща зад него, лицето на жена му се появяваше в мислите му, с острия си нос и пълните си устни, с бляскащите си черни очи над високите скули. Тя обичаше Лястовица, може би почти толкова, колкото и него. Жена, толкова горда, колкото беше красива, и толкова свирепа, колкото беше горда. Щерката на Даврам Башийр нямаше да се скрие, нито да си сдържи езика, не и пред такива като Колавер.

На четири пъти спираха, та конете да отпочинат, и той скърцаше със зъби, че се бавят. Да се грижи добре за конете му беше станало втора природа, но сега само оглеждаше разсеяно Стъпко и му даваше малко вода, без да мисли. С Лястовица беше по-грижлив. Ако Лястовица стигнеше Кайриен безопасно... Мисълта сама се вгнезди в ума му. Ако доведеше кобилата в Кайриен, Файле щеше да е жива и здрава. Беше тъпо, момчешка измишльотина, глупава измишльотина на малко момче, но не искаше да се махне.

При всяко от тези спирания Мин се опитваше да го успокои. Ухилваше се добродушно и му казваше, че приличал на мъртвец в зимна утрин, само чакащ някой да му зарови гроба. Казваше му, че ако се появи с такова лице пред жена си, Файле ще му затръшне вратата под носа. Но трябваше да признае, че нито едно от виденията ѝ не гарантираше, че Файле не е пострадала.

— Светлина, Перин — викна му тя най-накрая раздражено, — ако някой се опита да посегне на тази жена, тя ще го накара първо да почака навън в коридора, докато намери време за него.

Той за малко не ѝ изръмжа. Не че двете се обичаха много.

Лоиал напомни на Перин, че Ловците на Рога могат сами да се грижат за себе си и че Файле е преживяла нападенията на тролоците дори без драскотина.

— Добре е тя, Перин — избоботи убедено огиерът, докато подтичваше до Стъпко с дългата брадва на рамо. — Сигурен съм, че е добре. — Но го повтори поне двадесет пъти и всеки следващ път — все по-малко убедено.

Последният опит на огиера да му вдъхне кураж стигна малко подалече, отколкото Лоиал възнамеряваше.

— Сигурен съм, че Файле може да се погрижи за себе си, Перин. Тя не е като Ерит. Изгарям от нетърпение Ерит да ме вземе за мъж, че да мога да си я пазя; мисля, че ще умра, ако се откаже. — и след като изтърси това, остана с отворена уста и големите му очи се опулиха. — Изобщо не исках да кажа това — изломоти той дрезгаво и ушите му потръпнаха. — Не съм сигурен дали искам да... Много съм млад още, за да... — Лоиал преглътна тежко и хвърли обвиняващ поглед към Перин, без да пощади и Ранд напред. — Хич не е безопасно да си отваряш устата с двама тавирени около теб. Може да излезе какво ли не! — Не че не можеше да се изтърси от езика му просто ей така, без да му е виновен никакъв тавирен. Лоиал го знаеше много добре и този факт, изглежда, го изплаши повече от всичко. Доста време мина, докато ушите му престанаха да пърхат.

Файле беше изпълнила ума на Перин, но той не беше сляп. Не съвсем. Това, което отначало виждаше, без да гледа, докато язدهа на югозапад, започна полека да се просмуква в съзнанието му. Времето беше доста горещо, когато бе тръгнал на север от Кайриен, преди по-малко от две седмици, но сега изглеждаше, че досегът на Тъмния е станал още по-силен и земята се беше напекла още по-непоносимо. Тревата под копитата на коня пращеше, съвсем изсъхнала и чуплива, сгърчени бурени пълзяха като паяжини по камънаците, голите храсталаци, не просто обезлистени, а направо мъртви, се кършеха, духнеше ли знойният вятър. Вечнозелените пинии и кождолисти стърчаха по-скоро кафяви.

След още няколко левги започнаха да изникват ферми — скромни постройки от сивкав камък с квадратна форма, отначало по самотни поляни и сечища сред гората, после — все по-начесто, когато лесът оредя. По хълмовете залъкатуши черен коларски път, пригоден повече към каменните синори на нивите, отколкото към терена. Повечето от тези доскорошни ферми изглеждаха запуснати, мяркаше се ту груб дървен стол, килнат на една страна пред вратата на някоя

къща, ту парцалена кукличка, паднала край коловоза. Мършав добитък и сънени овци лениво се тътреха по пасищата, над тях летяха гарвани. Нямаше пасище без огризани трупове на животни. Поточета течаха на жалки струйки сред дерета със засъхнала глина. Нивя, които отдавна трябваше да спят под юргана на дебелия сняг, изглеждаха готови да се разсипят на прах, ако вече не бяха станали на прах и отвени от вятъра.

Висок облак прах бележеше пътя на колоната, докато тесният черен път не се вля в широко, настлано с камъни шосе, водещо от Джангайски проход. Тук вече се мяркаха хора, макар и нарядко, и те потънали в сънен унес. Слънцето вече се беше смъкнало към хоризонта, а въздухът беше като в пещ. По някоя волска кола или теглен от конски впряг фургон свиваше бързо встрани от пътя и поемаше по тесни коловози встрани към нивите, по-далече от колоната. Коларите, както и шепата селяци, излезли на полето, стояха загледани с безизразни лица в отминаващите три пряпореца.

Най-сетне, когато една трета от слънцето вече се беше скрила, пътят преодоля една височина и ето че на две-три мили пред тях изникна Кайриен. Ранд дръпна юздите и Девите, вече събрани около него, наклеяха всяка където си беше. Продължиха обаче да оглеждат внимателно околността.

Нищо сякаш не помръдваше по почти голите хълмове около града — огромна камара от сив камък, снишаваща се постепенно към река Алгуеня на запад, с квадратни стени и квадратни кули. В реката мудо се поклащаха закотвени кораби с всякаква големина, а някои бяха привързани към кейовете на отсрещния бряг, където бяха житните силози; няколко се движеха, опънали платна или тласкани с дълги весла. Отдалече създаваха впечатление за мир и благоденствие. При това безоблачно небе светлината беше рязка и огромните знамена, издигнати над градските кули, ясно се открояваха пред очите на Перин. Пурпурното Знаме на Светлината и бялото знаме на Дракона с онова змиеподобно същество с алените и златни люспи, както и вълнистите лъчи на Изгряващото слънце на Кайриен, златно върху синьо поле. И още едно, четвърто, не по-малко от другите три. Сребрист диамант върху шахматни жълти и червени квадрати.

Намръщен, Добрайн свали далекогледа си и го прибра в кожената тръба, вързана на седлото му.

— Надявах се, че диваците нещо са се объркали, но щом Домът Сайган се вее редом до Изгряващото слънце, значи Колавер е седнала на трона. Сигурно сега всеки ден раздава дарове из града — монети, храна, дрънкулки. Това е традиция по време на Празника на коронясването. Един владетел е най-популярен през първата седмица, след като вземе трона. — Той изгледа Ранд накриво; от напрежението, че трябваше да му го каже открито, лицето му помръкна. — Простолюдието може да се разбунтува, ако не хареса това, което направиш. Улиците може да се залее с кръв.

Сивият кон на Хавиен заигра с нетърпението на ездача си, а самият мъж запремества поглед от Ранд към града и обратно. Това не беше неговият град; отдавна беше дал да се разбере, че му е все едно какво тече по улиците, стига собственият му владетел да е жив и здрав.

Дълго време Ранд просто остана загледан към града. Или поне така изглеждаше външно; каквото и да виждаше, лицето му беше посърнало. Мин го изгледа загрижено, или може би съжалително.

— Ще се постарая да им хареса — каза най-сетне той. — Флин, ти остани тук с войниците. Мин...

Тя го прекъсна рязко.

— Не! Аз идвам с теб, Ранд ал-Тор. Имаш нужда от мен и го знаеш. — Последното прозвуча повече като молба, отколкото като настояване, въпреки че когато една жена опре така юмруци на бедрата си и те прикове с очи, едва ли ти се моли.

— И аз идвам — добави Лоиал. — Ти все успяваш да направиш разни неща, когато ме няма. — В гласа му се промъкна жалка нотка. — Не бива така, Ранд. За книгата не е добре. Как да ги опиша нещата, като ме няма, когато стават?

Все още загледан в Мин, Ранд вдигна ръка към нея, но после я отпусна. Тя срещна погледа му, без да мигне.

— Това е... лудост! — обади се Дашива и се намръщи недоволено. — Достатъчен е само един мъж с лък или с нож, и да не го видиш навреме. Прати някой Аша'ман да направи каквото трябва, или повече, ако решиш, че трябва. Един Портал към двореца и може да стане преди някой да е разбрал какво...

— И да седим тук, докато се стъмни — прекъсна го Ранд, — и да им оставим достатъчно време, за да се подготвят? Така със сигурност ще причиним кръвопролитие. Те са ни видели от стените, освен ако не

са слепи. Рано или късно ще пратят хора да разберат кои сме и колко сме. — Останалата част от колоната се беше задържала отгъткъ височината и знамената също бяха там, но няколко конници на билото, с Деви за спътнички, нямаше как да не привлекат любопитството. — Ще го направя, както аз си знам. — Гласът му стана гневен и той замириса на хладна ярост. — Никой няма да загине, освен ако не стане неизбежно, Дашива. Омръзна ми от смърт. Разбра ли ме? Никой!

— Както заповяда милорд Дракона. — Мъжът склони глава, но го каза някак кисело и замириса...

Перин потърка носа си. Миризмата... заигра, мятайки се диво от страх към омраза и гняв, и дузина още чувства, толкова бързо, че трудно можеше да ги отличи. Вече не се съмняваше, че мъжът е луд, колкото и да си придаваше нормален вид. Всъщност на Перин вече му беше все едно. Толкова близо...

Той смуши Стъпко и пое към града и към Файле, без да чака никого. Не беше нужно и да поглежда към Ейрам, за да знае, че ще тръгне с него. За нищо друго не можеше да мисли, освен за Файле. Ако закараше Лястовица здрава и читава в града... Принуди се да подкара Стъпко в тръс. Препускащ в галоп ездач щеше да привлече и погледи, и въпроси.

При тази скорост останалите ги настигнаха много бързо — тези, които тръгнаха. Мин, изглежда, се беше наложила, както и Лоиал. Девите се развърнаха напред във ветрило и някои от тях му хвърляха съчувствени погледи, докато минаваха тичешком покрай него. Чиад заби очи в земята, чак докато не го подмина.

— Все пак този план не ми харесва — измърмори Хавиен от едната страна на Ранд. — Да ме прощаваш, лорд Дракон, но никак не ми харесва.

Добрайн, от другата страна на Ранд, изпръхтя.

— Това го обсъдихме вече, майнецо. Ако постъпехме, както ти искаш, щяха да затворят портите преди да сме покрили и една миля.

Хавиен изръмжа недоволено. Той беше държал всички мъже да последват Ранд до града.

Перин се озърна през рамо, над главите на ашаманите. Деймир Флин и още няколко мъже от Две реки се виждаха на билото — бяха слезли от конете си и ги държаха за юздите. Перин въздъхна. Нямаше

да е зле, ако мъжете на Две реки им бяха подръка. Но Ранд може би беше прав, а и Добрайн го беше подкрепил.

Няколко души можеха да преминат там, където дори малка войска щеше да бъде спряна. Ако портите се затръшнеха, щеше да се наложи айилците да обсадят града, стига да се съгласяха, след което убийствата щяха да се почнат отново. Ранд беше напъхал Драконовия скиптър в дисагите на коня си така, че отвън стърчеше само краят на дръжката, а и простоватото му палто с нищо не приличаше на облекло, подобаващо за Преродения Дракон. Колкото до ашаманите, никой в града нямаше представа какво може да значат черните им палта. Но неколцина мъже можеха по-лесно да бъдат избити от една малка войска, та дори повечето от тях да можеха да преливат. Перин беше видял с очите си как един Аша'ман бе пронизан от копие на Шайдо и си умря като всеки друг.

Дашива ръмжеше под нос; Перин долови само „герой“ и „глупак“, изречени с еднакво пренебрежителен тон. Да не беше Файле, сигурно щеше да се съгласи. По едно време Ранд погледна към стана на айилците, проснал се по хълмовете на две-три мили източно от града, и Перин затаи дъх, но каквито и мисли да се бяха родили в главата на Ранд, той продължи кротко по пътя. Нищо не можеше да е по-важно от Файле. Нищо, все едно какво смяташе Ранд.

На половин миля пред портите имаше друг бивак, при вида на който Перин се навъси. Сам по себе си той беше колкото цял град — дебел пояс от паянтови колиби и парцаливи шатри, скърпени от дрипи върху обгорена земя, стигащ до високите сиви външни стени, доколкото можеше да се види. Това някога се наричаше Предвратието — истински зайчарник от криви улици и улички, преди Шайдо да го опожарят. Някои от хората се заглеждаха мълчаливо в странната група, минаваща покрай тях, с жив огиер и айилски Деви, но повечето щъкаха, всеки улисан в работата си, и с угрижени, посърнали лица. Ярките цветове и дрипавите останки от някога фини облекла, носени от жителите на Предвратието, се смесваха със строгото облекло, по-обичайно за същински кайриенец, и с грубите дрехи на селяци и фермери. Когато Перин бе тръгнал, жителите на Предвратието бяха вътре в града, наред с хиляди бежанци от вътрешността на страната. По много от тези лица личаха отоци и зейнали рани, често непревързани. Колавер, изглежда, бе прогонила тези хора навън. Сами

едва ли щяха да изоставят подслона на яките стени — всички от Предвратието, както и бежанците, се бояха да не се върнат Шайдо така, както горил се до кокала човек се бои от нажежено желязо.

Пътят минаваше право през бивака към Джангайските порти — три високи ръбести арки с кули от двете им страни. Мъже с шлемове крачеха лениво по бойниците и надничаха иззад каменните зъбери. Някои се бяха втренчили към мъжете на хълма и един офицер с кон държеше пред окото си далекоглед. Малката групичка с Ранд привлече озадачени погледи. Мъже на коне и айилски Деви — доста необичайни спътници. По назъбената стена се показаха арбалети, но никой не вдигна оръжие и обкованите с желязо порти останаха отворени. Перин затаи дъх. Много му се искаше да се втурне в галоп към Слънчевия палат и Файле.

Точно зад портите имаше грубо иззидана каменна будка, в която странниците, дошли в града, трябваше да се регистрират. Един кайриенец с плоско лице ги изгледа намръщено, докато подминаваха, и особено Девите. Но не каза нищо. Просто си стоеше и гледаше.

— Точно както ви казах — заяви Добрайн, след като подминаха стражевата будка. — Колавер е разрешила свободен достъп в града за Празника на коронясването. Дори на човек, за когото има заповед за арестуване, не може да му се откаже или да го задържат. Такава е традицията. — Изглеждаше обаче облекчен. Мин шумно въздъхна, а Лоиал така си пое дъх, че можеха да го чуят през две улици. Гърдите на Перин все още бяха твърде стегнати, за да може да въздъхне. Лястовица вече бе влязла в града. Сега оставаше само да може да я отведе до Слънчевия палат.

Отвътре Кайриен предлагаше това, което обещавахе отдалеч. Най-високите хълмове се намираха отсам стените му, но терасирани и покрити с камък така, че вече не приличаха на хълмове. Широките многолюдни улици се кръстосваха под прави ъгли. В този град дори задънените алеи образуваха правилна решетка. Улиците неохотно се катереха и спущаха по хълмовете, като в повечето случаи просто ги прерязваха. От дюкяните до палатите, всички сгради бяха съставени само от изрядни квадрати и строги правоъгълници, дори огромните кули, всяка обгърната със скеле, някогашните приказни безвърхи кули на Кайриен, които продължаваха да се възстановяват след Айилската война. Градът изглеждаше по-корав и от камък, потискащо място, и

сенките, проснали се над всичко, само усилваха ефекта. Туфестите уши на Лоиал мърдаха почти неспирно; челото му се набръчка угрижено и провисналите му вежди затъркаха бузите му.

Оскъдни бяха признаците както за Празника на коронасването, така и за Велики Чазалайн. Перин нямаше представа как точно би трябвало да изглежда един празник тук, но в Две реки Денят на възпоминанието беше време за веселба и за забрава на зимните неспогоди. Тук във въздуха бе надвиснало безмълвие, въпреки многото хора. Навсякъде другаде Перин щеше да си помисли, че неестественият зной е смъкнал духа на хората, но с изключение на обитателите на Предвратието, гражданите на Кайриен бяха суров и аскетичен народ. Поне повърхностно — за това, което можеше да лежи под повърхността, Перин не искаше и да си помисли. Уличните продавачи, които помнеше, бяха изчезнали заедно с музикантите, акробатите и куклените представления — сигурно бяха прогонени в дрипавия стан отвън стените. Тук-там плътно затворени, боядисани тъмно носилки се промъкваха през смълчаните тълпи, някои със знамената на Домове, малко по-големи от стърчащите отгоре цон. Чуждоземците изпъкваха, колкото и безцветно да бяха облечени, тъй като малцина освен тях яздеха. Айилците, разбира се, също изпъкваха. По петима или десетима, те крачеха сред широки просеки в тълпата; всички ги гледаха боязливо и където и да минеха, пространството просто само се отваряше пред тях.

Айилски лица се заизвъръщаха към групата, пробиваща си път през множеството. Макар не всички да познаха Ранд в зеленото му палто, досещаха се кой ще да е този влагоземец, придружаван от Деви. Умислените им лица предизвикаха ледени тръпки по гърба на Перин. Накараха го да изпита благодарност към Ранд, че бе оставил назад всички Айез Седай. Като се изключеха айилците, Преродения Дракон се движеше сред река от безразличие, която се разделяше заради Девите и отново се затваряше след Аша'ман.

Кралският палат на Кайриен, Слънчевият палат или „Дворецът на Слънцето, изгряващо във великолепието“ — кайриенците страшно си падаха по величавите имена, всяко от които — по-натруфено от предишното — се издигаше на най-високия хълм, тъмна маса от квадратни камъни със стъпаловидни кули, надвиснали над всичко останало. Улицата, или „Пътя на короната“, се превърна в дълга

просторна рампа и Перин си пое дълбоко дъх, когато тръгнаха нагоре по нея. Файле беше там, горе. Трябваше да е там, и в безопасност. Каквото и да беше станало, трябваше да е жива и здрава. Той опипа възела, придържащ юздите на Лястовица към седлото му, и потупа секирата на кръста си. Подкованите копита на конете закънтяха звънко по каменната настилка. Девите не издаваха никакъв звук.

Стражите при огромните, широко отворени бронзови порти наблюдаваха приближаването им и се споглеждаха. Бяха доста пъстри за кайриенски войници — десет мъже със златното Изгряващо слънце върху черните брони и с ленти с цветовете на Дома Сайган, завързани под остриетата на алебардите. Перин можеше направо да опише мислите, които им се въртяха в главите. Тринадесет мъже на коне, но без да бързат, и само двама в броня, единият от които — в червена, майенска. Неприятности можеха да дойдат само от Каралайн Дамодред и Торам Риатин, но не и от майенците. И освен това с тях имаше една жена и един огиер, които, разбира се, не можеха да създадат неприятности. Но все пак Девите, подтичващи пред конете, едва ли идваха за чашка чай. За миг всичко увисна на косъм. После една от Девите се забули и стражите настръхнаха, един се затича към портите, но направи само две крачки и спря, скован като статуя. Всички стражи се вдървиха — нищо по телата им не мърдаше освен главите.

— Добре — измърмори Ранд. — Сега завържете потоците и ги оставете за по-късно.

Перин потръпна. Ашаманите се бяха развърнали отзад по ширината на рампата; изглежда, използваша Силата. Осмината най-вероятно можеха да сринат целия дворец. Ранд навярно можеше да го направи и сам. Но ако тези кули започнеха да хрчат железните стрели на арбалетите, щяха да загинат всички — нали бяха на открито на тази рампа, която вече никак не изглеждаше широка.

Никой не се забърза, така че ничии очи от високите тесни прозорци на двореца или по високите пасажи с колонадите нямаше да забележат нищо необичайно. Сюлин замята пръсти в ръчния говор на Девите и забулената бързо свали черния парцал и лицето и се изчерви. Бавно, бавно — нагоре по каменната рампа. Главите на някои от стражите се тръскаха диво и очите им се въртяха; един от тях като че ли бе изпаднал в несвяст, люлееше се прав, с брадичка, опряна на гърдите. Устите им се напругаха широко отворени, но от тях не

излизаше ни звук. Перин се постара да не мисли какво ги е запушило. Бавно, бавно — през отворените бронзови порти и в главния вътрешен двор.

Тук войници нямаше. Каменните тераси около двора бяха празни. Изсипаха се слуги в ливреи, със сведени очи, и поеха юздите на конете. По ръкавите на иначе тъмните палта и рокли се виеха червени, жълти и сребърни ивици и всеки носеше малко Изгряващо слънце на лявата си гръд. Толкова цвят по слугинските дрехи Перин не беше виждал досега в Кайриен. Те не можеха да видят стражите отвън, но и да ги видеха, едва ли щяха да постъпят различно. В Кайриен слугите играеха своя вариант на Даес Дай-мар, или Играта на Домове, но се правеха, че не забелязват какво правят благородниците. Ако обръщаш прекалено внимание на това, което става между по-горните от теб — или най-малкото ако те забележат, че обръщаш — може да означава, че си се замесил. В Кайриен навярно повече, отколкото във всяка друга страна, простите хора можеха да бъдат смачкани, без никой да забележи, от тежките стъпки на могъщите.

Една едра жена отведе Стъпко и Лястовица, без дори да го погледне. Лястовица вече беше в Слънчевия палат, но разлика никаква. Той все още не беше сигурен дали Файле е жива, или мъртва. Глупави фантазии на глупаво момче.

Перин намести секирата на бедрото си и последва Ранд нагоре по широките сиви стъпала в отсрещния край на двора. Мъже в ливреи разтвориха големите крила на вратата, бронзова като външните порти и белязана с голямото Изгряващо слънце на Кайриен.

Някога преддверието на дворцовия коридор щеше да смае Перин със своята величественост. Дебели квадратни колони от черен мрамор крепяха таван с ръбести сводове на десет крачки над пода, чиито плочки преливаха от тъмносиньо до тъмnozлатисто. Позлатени Изгряващи слънца маршируваха по корнизите, безброй фрески по стените изобразяваха кайриенските бойни триумфи. Коридорът беше празен, ако се изключеха шепата млади хора, струпали се до едната стена — те се умълчаха, щом Перин и останалите влязоха.

Той веднага забеляза, че не всички са мъже. Всички носеха мечове, но четири от седмината бяха жени, с палта и впити панталони като на Мин и с късо подрязани коси като на мъжете. Не че всъщност бяха толкова къси — мъжете и жените бяха прибрали косите си в нещо

като опашка, стигаща до раменете им и завързана с тъмна лента. Една от жените се беше облякла в малко по-светло зелено, отколкото бе обичайно за кайриенка, а другата — в яркосиньо; всички останали бяха в тъмни цветове, с по няколко светли ивици през гърдите. Те огледаха изпитателно групата на Ранд — и особено Перин, жълтите му очи наистина стряскаха хората — огледаха ги мълчаливо, докато и последния Аша'ман не влезе и вратата не се затвори. Екът от затръшналите се крила заглуши краткия им шепот. После те пристъпиха наперено — жените дори надминаха в перченето си мъжете, което никак не беше лесно. Дори поклоните им изглеждаха нахални.

Жената в зелено стрелна с очи онази в синьото, която беше свела глава, и каза:

— Милорд Дракон, аз съм Камайле Нолаисен. Селанде Даренгил оглавява нашето общество... — Онази в синьото я изгледа свирепо и тя примигна. Въпреки гневния поглед, Селанде замириса на страх. Камайле се окашля и продължи: — Не мислехме, че... Не очаквахме, че ще се завърнете... толкова бързо.

— Да — отвърна тихо Ранд. — Съмнявам се някой да е очаквал, че ще се върна... толкова бързо. Никой от вас няма основание да се страхува от мен. Никой. Ако изобщо вярвате в нещо, това поне повярвайте. — И погледна Селанде. Тя рязко вдигна глава и когато се взря в очите му, мирисът на страх заглъхна. Не напълно, но се сви до тънка струйка. Как беше разбрал Ранд, че е от нея? — Къде е Колавер? — попита Ранд.

Камайле отвори уста, но отговори Селанде.

— Във Великата зала на Слънцето. — Гласът ѝ стана по-спокоен, а миризмата на страха ѝ — по-слаба. Странно, но по едно време в нея се прокрадна и жилка на ревност, когато погледна крадешком към Мин. Понякога усетът му за миризмите наистина го притесняваше. — Сега е Великото събрание на Третия залез — продължи тя. — Ние не сме достатъчно важни особи, за да участваме. Освен това ми се струва, че ние от обществата я притесняваме.

— Третото — измърмори Добрайн. — Вече е деветият залез след коронацията. Не си е губила времето. Поне всички ще са събрани. Никой с висок ранг и претенции няма да го пропусне, било то кайриенец или тайренец.

Макар и свела глава, Селанде успяваше някак да създаде впечатлението, че гледа Ранд право в очите.

— Готови сме да танцуваме мечовете за теб, милорд Дракон. — Сюлин поклати глава и присви очи, а една от Девите изпъшка. Сякаш бяха готови да затанцуват копията тук и на часа. Айилците така и не можеха да решат как да възприемат тези млади влагоземци, които се опитваха да се държат като айилци и да следват джи-е-тох, поне в собствения си вариант. И тези седмината не бяха единствените — из града можеха да се намерят стотици идиоти, организирани в общества по подражание на айилците. Половината айилци, които Перин беше чувал, искаха да им помогнат; другата половина искаха да ги удушат.

Колкото до него самия, беше му все едно дори да им стриеха тъпия джи-е-тох на сол.

— Жена ми къде е? — изрева той. — Къде е Файле? — Младите глупаци се спогледаха предпазливо. Предпазливо!

— Тя е във Великата зала на Слънцето — бавно отвърна Селанде. — Тя... тя е една от... от придворните дами на кралицата... на Колавер.

— По-спокойно, Перин — сгълча го шепнешком Мин. — Тя сигурно има причини. Знаеш, че е така.

Перин се помъчи да се овладее. Придворна дама на Колавер? Каквито и да ѝ бяха причините, трябваше да са основателни. Поне дотолкова беше сигурен. Но какви можеха да са?

Селанде и другите отново започнаха да се споглеждат предпазливо. Един от мъжете, младеж с остър нос, зашепна свирепо и тихо:

— Заклеваме се да не казваме на никого! На никого! Водна клетва!

И преди Перин да успее да ги попита за причините, Ранд рече:

— Селанде, води ни към Великата зала. Танци с мечове няма да има. Дошъл съм тук да въздам справедливост на всички, които са я заслужили.

Нещо в гласа му накара Перин да настръхне. Твърдост, безмилостна като чук. Файле си имаше причини. Трябваше да има.

ГЛАВА 5

СЧУПЕНАТА КОРОНА

Колкото и широки, и високи да бяха коридорите, изглеждаха тесни и сумрачни, въпреки високите позлатени светилници, запалени навсякъде, където не можеше да проникне дневният светлик. По стените висяха гоблени, изобразяващи сцени на лов и битка, в които хората и животните бяха подредени по-изрядно, отколкото можеше да е на живо. Тук-там се мяркаха ниши с купи и вази и по някоя статуетка от злато, сребро или алабастр, но дори статуетките сякаш изтъкваха, че скулпторите са се постарали да заличат всякакви кривини.

Звукът от стъпките им отекваше в тих марш, вещаещ заплаха, и Перин не мислеше, че го долавят само неговите уши. Лоиал тръпнеше на всяка стъпка и надничаше на всеки ъгъл, сякаш се чудеше какво ли може да изскочи насреща им. Мин се беше вдървила и пристъпваше предпазливо, хвърляйки печални гримаси към Ранд — тя като че ли полагаше усилие да не се прилепи съвсем до него и не изглеждаше много доволна от това. Младите кайриенци бяха тръгнали надути като петли, но нахалството им бързо се стопи в тези смълчани коридори. Дори Девите го усетиха — Сюлин май беше единствената, чиято ръка не се вдигаше неволно от време на време към булото, полегнало на гърдите ѝ.

Слуги естествено се мяркаха навсякъде — преbledнели мъже и жени с изпити лица, в тъмни палта и рокли с Изгряващото слънце на лявата гръд и ръкави, нашарени с цветовете на Колавер. Някои зяпваха, разпознали Ранд, други падаха на колене и свеждаха глави. Повечето продължаваха по задачите си, след като се спираха за кратък поклон. Просто като във всеки кралски двор. Отдай подобаващата се почит на тези, които са над теб, които и да са; подчини им се и не обръщай внимание на това, което правят, и може би няма да се окажеш замесен. Начин на мислене, който караше Перин да стиска зъби. Никои не биваше да живее по този начин.

Двама пазачи в ливреи с цветовете на Колавер, застанали пред позлатените врати на Великата зала на Слънцето, се навъсиха при появата на Девите — а може би на младите кайриенци. По-възрастните обикновено гледаха накриво младежите, които се държаха като айилци. Много родители се опитваха да сложат край на това безобразие — заповядваха строго на синовете или дъщерите си да се откажат, пращаха охранници и слуги да гонят чужди синове и дъщери като най-обикновени вагабонти и уличници. Перин нямаше да се изненада, ако пазачите наклоняха позлатените си жезли да спрат Селанде и приятелите и да минат през отворените крила, въпреки знатните им родове, както и Девите. Малцина кайриенци вече смееха да наричат айилците „диваци“, не и когато можеха да ги чуят, но повечето си го мислеха. Пазачите се стегнаха, поеа дълбоко дъх... и видяха Ранд зад Девите. Очите им само дето не изскочиха. Всеки погледна крадешком към другия, след което и двамата се смъкнаха на колене. Единият заби поглед в пода, другият стисна очи и Перин го чу как зашепна тиха молитва.

— Значи ме обичат — промърмори тихо Ранд. Сякаш не беше на себе си. Мин го докосна по рамото. Лицето ѝ бе измъчено. Ранд я потупа по ръката, без да я поглежда, и странно защо това сякаш я нарани още повече.

Великата зала на Слънцето беше неимоверно голяма, с ъглест сводест таван на цели петдесет стъпки височина в най-високата си част и с огромни златни светилници, провесени на позлатени вериги, толкова дебели, че можеха да издърпат портите на крепост. И не само че беше голяма, но и беше пълна с хора, стълпени сред масивните квадратни колони от тъмносин мрамор с черни жилки, възправящи се в два реда от двете страни на празния проход в средата. Хората отзад първи забелязаха новодошлите и всички ги зяпнаха с любопитство. Напрегнато. Няколкото жени в дъното на залата носеха рокли за езда и лицата им бяха кораби като на мъже, със също толкова студени погледи.

„Ловци на Рога“ — помисли си Перин. Добрайн беше казал, че всеки благородник, който можел да дойде тук, нямало да изпусне церемонията, а повечето ловци бяха от знатен род или поне претендираха за това. Независимо дали познаха Ранд, или не, те явно надушиха нещо и ръцете им запосягаха към мечовете и кинжалите,

които обаче не бяха с тях за тази тържествена вечер. Повечето Ловци търсеха предимно приключения и място в идните сказания, отколкото самия Рог на Валийр, и макар и да не познаваха Преродения Дракон, можеха да разпознаят опасността, щом я видят.

Останалите гости във Великата зала бяха по-малко настроени за опасности или по-скоро, повече бяха склонни към интриги и заговори, отколкото към открит риск. Перин се оказа третият, закрачил по дългия централен проход, следвайки Ранд, преди ахканията да отекнат из залата като внезапен полъх на вятъра. Всички събрали се тук благородници познаваха Перин, познаваха и Добрайн и дори Хавиен и Мин, но най-важното — познаваха Ранд. Вълна смутени възклицания се люшна из огромната зала. С опулени очи, зяпнали, всички се вдървиха така, че Перин почти си помисли да не би ашаманите да са овързали и тях, както стражите пред палата. Залата беше цяло море от всевъзможни парфюми, носещи се над подводните течения от възсолена пот, но през всичко това се процеждаше треперливият мирис на страха.

Цялото му внимание обаче беше приковано в отсрещния край на Залата, в тъмносиния мраморен подиум, където стоеше Слънчевият трон, сияещ в пълно съответствие на великолепието на името си, с вълнистите лъчи на Изгряващото слънце високо над огромния му гръб. Колавер бавно се надигна и се загледа към прохода високо над главата на Ранд. По почти черната ѝ рокля нямаше и една ивица да означа благородния ѝ сан, но внушителната маса къдрици, издигаща се над главата ѝ, изглежда, беше нагласена специално около короната, която носеше — Изгряващото слънце от злато и жълти скъпоценни камъни. Седем млади жени стояха отстрани на Слънчевия трон — всичките в изящни рокли с тъмни корсажи, с пищни дантели високо до брадичките и с поли с прави черти в жълтото и червеното цветовете на Колавер. Изглежда, модата на Кайриен не засягаше кралицата и нейните придворни.

Едва доловимо движение зад самия трон издаде присъствието на осма жена, скрита, но Перин не го интересуваше нито Колавер, нито никоя друга освен жената плътно вдясно от нея. Файле. Очите ѝ се приковаха в него като тъмни мокри луни, но нито една черта по хладно изящното ѝ лице не трепна. Напротив, лицето ѝ дори се стегна още повече. Носът му се напрегна да долови мириса ѝ, но миризмите

наоколо бяха твърде силни, както и страхът. Тя трябваше да има причина да е там, на този подиум, основателна причина. Не можеше да няма.

Ранд докосна Сюлин по ръкава и каза:

— Изчакайте тук.

Тя се навъси — белегът на загрубялото ѝ лице побеля като косата ѝ — изгледа го и кимна с видима неохота. Свободната ѝ ръка все пак се размърда и нова вълна на смутени ахкания премина през залата, когато Девите вдигнаха булата си. Беше почти за смях — осемте мъже в черните куртки, които се стараеха да държат под око всичко и всички, най-вероятно можеха да избият всекиго преди която и да било Дева да успее да вдигне копие то си, но никой не знаеше нито кои са те, нито какво са. Никой не им беше обърнал особено внимание — просто мъже с мечове в ножниците. Всички бяха зяпнали само в Девите. И в Ранд. Не виждаха ли, че по нито един от тези мъже нямаше и капчица пот, също като по Ранд? Самият Перин се чувстваше като в потилня.

Ранд подмина Девите — Мин все така бе плътно до рамото му, — последван веднага първо от Перин, а след това от Добрайн и Хавиен. И от Ейрам, как иначе — като сянка на Перин. Ранд ги изгледа един по един, като бавно кимаше. Най-дълго изгледа Перин и най-много се забави преди да кимне. Лицата на сивокосия кайриенец и младия майенец вещаеха гибел. Перин не знаеше как изглежда неговото, но беше стиснал здраво челюстите си. Никой не можеше да навреди на Файле, каквото и да беше направила, без значение защо го бе направила.

Стъпките им отекнаха силно сред възцарилото се мълчание, докато крачеха по огромната златна мозайка с Изгряващото слънце, вградена в тъмносините плочки на пода. Стиснала нервно полите си, Колавер облиза устни и очите ѝ зашариха между Ранд и разтворените зад него врати.

— За Айез Седай ли гледаш? — попита високо Ранд и се усмихна мрачно. — Пратих ги в айилския стан. Ако айилците не могат да ги научат на добро поведение, никой няма да може. — Из залата се надигна слисано мърморене и заглъхна накъсано. Страхът стана дори по-силен от парфюмите в носа на Перин.

Колавер се сепна.

— Защо трябва да... — Тя си пое дълбоко дъх да се съвземе и да върне достойнството си. Повече от чаровна жена на средна възраст, с тук-там посребрели кичури в черната коса, Колавер имаше царствена осанка, нямаща нищо общо с короната ѝ. Родена беше да властва, да царува, според нея самата. А очите ѝ, претеглящи и оценяващи, издаваха остър и ясен ум. — Милорд Дракон — каза тя и се сведе в толкова дълбок, че чак неуместен реверанс — приветствам ви със завръщането ви. Кайриен ви приветства със завръщането ви. — Изрече го по такъв начин, че сякаш се повтори. Все едно че тя и Кайриен бяха едно и също.

Ранд бавно се изкачи по стъпалата на подиума. Мин понечи да тръгне след него, но се отказа и скръсти ръце. Перин го последва, за да е по-близо до Файле, но само донякъде. Спря го погледът ѝ. Поглед, който опипваше всичко, също като очите на Колавер. Прикован в него, както и в Ранд. Перин съжали, че не може да я подуши. Не за да се опита да разбере какво и защо, а просто заради мириса ѝ. Вълната от парфюми и боязън беше твърде силна. Защо не проговореше? Защо не дойдеше при него? Или да се усмихне? Една усмивка само.

Колавер се вкочани, но нищо повече. Главата ѝ едва стигаше до гърдите на Ранд, но прибраната ѝ на кула коса я правеше висока почти колкото него. Той плъзна очи от нея към подредилите се от двете страни на трона жени. Май се спря малко по-дълго на Файле, но Перин не беше сигурен в това.

Ранд сложи ръка на една от тежките облегалки на Слънчевия трон и каза безстрастно:

— Знаеш, че съм решил да дам това на Елейн Траканд.

— Милорд Дракон — отвърна гладко Колавер, — Кайриен стоя твърде дълго без владетел. Кайриенски владетел. Вие сам казахте, че не проявявате интерес към Слънчевия трон за вас самия. Елейн Траканд щеше да има известно право за претенции — Лекият ѝ бърз жест отхвърли въпросните претенции, — стига да беше жива. Но според слуховете тя е мъртва, също както майка ѝ. — Опасни думи. Твърде много слухове твърдяха, че Ранд е убил както майката, така и дъщерята. Колавер не беше от страхливите.

— Елейн е жива. — Думите на Ранд все още звучаха плоско като рендосана талпа, но очите му пламнаха. Перин не можеше да надуши миризмата му повече от тази на Файле, но не му беше нужен носът, за

да разбере, че тук, направо пред очите му, има едва удържан гняв. — Тя ще получи короните и на Андор, и на Кайриен.

— Милорд Дракон, стореното не може да се върне. Ако нещо ви е оскърбило...

Въпреки всичкото ѝ достойнство и куража ѝ, Колавер не можа да се сдържи да не трепне, щом Ранд посегна и хвана Слънчевата корона. Чу се силен пукот на скършен метал и короната се огъна, почти без да развали кулата от къдрици, след което се измъкна от главата ѝ, и бавно се изправи. Няколко жълти брилянта изхвъркнаха от гнездата си и паднаха на плочите. Той вдигна високо изправената метална дъга, след което тя бавно се огъна назад докато краищата ѝ се срещнат, и... Навярно ашаманите можеха да видят какво става, но за Перин само допреди миг короната беше счупена, а в следващия миг — отново си стана цяла. Никой сред благородниците не издаде и звук, не се чу дори шаване на ботуши; Перин си помисли, че може би ги е страх да помръднат. А за носа му яркият мирис на ужас вече бе станал по-силен от всичко. Ярък и вече не потръпваше, а се гърчеше в спазми.

— Стореното — тихо каза Ранд — може да се развали.

Лицето на Колавер се обезкръви. Няколкото къдрици, измъкнали се от прическата ѝ, я правеха да изглежда подивяла и готова на всичко. Тя преглътна и отвори уста на два пъти, преди да успее да проговори.

— Милорд Дракон... — Прошепна го без дъх, но след като продължи, гласът ѝ поукрепна. Нервен и на ръба на отчаянието. Сякаш бе забравила за присъствието на всички други. — Спазвах законите, които вие наложихте, продължих вашата политика. Дори онези, които противоречат на древните закони на Кайриен, които са противни на традицията. — Сигурно имаше предвид законите, позволяващи на един благородник да убие селяк или занаятчия и да му се размине. — Милорд Дракон, Слънчевия трон само вие можете да го дадете. Аз... знам това. Аз... сгреших, че го взех без ваше позволение. Но имам права над него, по род и кръв. Щом трябва да го получа от вашата ръка, тогава дайте ми го, с вашата ръка. Имам право!

Ранд само я гледаше; нищо не каза. Сякаш слушаше, но не нея.

Перин се окашля. Защо Ранд се бавеше? Вече бе свършило, или почти. Каквото още трябваше да направи, да го направи и да приключи. След което той можеше да отведе Файле някъде, където да могат да си поговорят.

— Имахте ли право да убиете лорд Марингил и върховния лорд Мейлан? — попита Перин. Изобщо не се съмняваше, че именно тя ги е убила — двамата бяха най-големите ѝ съперници за трона. Така поне смяташе самата тя, както и те. Но защо Ранд само си стоеше така и нищо не предприемаше? — Къде е Берелайн?

Преди името да се изтърси от езика му, му се допря да го върне назад. Файле само го изгледа, с лице все още като маска на благопристойност, но от този поглед и вода можеше да пламне. „Ревнивата жена е като стършелово гнездо в завивката ти“, гласеше старата поговорка. — Колкото и да се въртиш, ще те жилне.

— Смеете да ме обвинявате в такова отвратително престъпление? — възкликна възмутено Колавер. — Нямаме никакви доказателства. Не може и да има доказателства, след като съм невинна. — Изведнъж тя като че ли осъзна къде се намира: пред благородниците, скупчени в препълнената зала. Каквото и да говореха за нея, наистина не ѝ липсваше храброст. Изправила снага, тя полагаше усилие да гледа Ранд право в очите. — Милорд Дракон, преди девет дни по изгрев слънце аз бях коронясана за кралица на Кайриен съгласно законите и традициите на Кайриен. Ще спазва клетвата си за вярност към вас, но аз съм кралицата на Кайриен. — Ранд само се взираше в нея безмълвен. И угрижен, готов бе да се обзаложи Перин. — Милорд Дракон, аз съм кралица, освен ако не сте решили да изпотъпчете всички наши закони. — Все така пълно мълчание от страна на Ранд и немигащ поглед.

„Защо не свършва вече?“ — почуди се Перин.

— Тези обвинения срещу мен са лъжливи. Те са налудничави! — Само безмълвният му поглед в отговор. Колавер извърна неспокойно глава. — Анура, посъветвай ме. Ела, Анура! Посъветвай ме!

Перин си помисли, че го казва на някоя от жените с Файле, но жената, която пристъпи иззад трона, не беше с шарените поли на придворните. Едно плоско лице с широка уста и клонест нос изгледа Ранд изпод дузините дълги и тънки черни плитки. Лице без възраст. За изненада на Перин, Хавиен издаде гърлен звук и се ухили. Космите по гърба на Перин настръхнаха.

— Не мога да направя това, Колавер — отвърна Айез Седай с тарабонски акцент. Шалът ѝ беше сив със сиви ресни. — Боя се, че позволих да схванеш погрешно отношението ми към теб. — Тя си пое

дълбоко дъх и добави: — Няма... не е нужно това, господин ал-Тор. — Гласът ѝ за миг леко се поколеба. — Или милорд Дракон, ако предпочитате. Уверявам ви, че не тая никакви лоши намерения към вас. Ако таях, щях да ударя преди да сте разбрали, че съм тук.

— Ако го беше направила, вече щеше да си мъртва. — Гласът на Ранд беше стоманен; в сравнение с него лицето му изглеждаше меко. — Не аз те заслоних, Айез Седай. Коя си ти? Отговаряй! С... такива като теб търпението ми се изчерпа. Освен ако не искаш да те завлекат в айилския стан. Бас държа, че Мъдрите ще те научат да говориш.

Тази Анура не беше от бавно съобразяващите. Очите ѝ пробягаха към Ейрам, после към прохода, в който стояха Аша'ман. И разбра. Тях, изглежда, беше имал предвид, онези в черните палта, чиито мрачни лица бяха сухи, след като всички останали без Ранд бяха лъснали от пот. Младият Джахар я гледеше както ястреб гледа заек. И съвсем нелепо, Лоиал беше щръкнал посред тях, с огромната си брадва на рамо. Едната му огромна ръка държеше едновременно мастилница и разтворена книга, опряна непохватно на гърдите му, докато другата драскаше толкова бързо, колкото можеше да топне перото, дебело колкото палеца на Перин. Водеше си бележки. Тук!

Благородниците чуха Ранд, също както и Анура. Досега бяха гледали с безпокойство забулените Деви; сега се сбутаха колкото може по-назад от ашаманите, притискайки се като риби в каче. Тук-там по някой рухваше в несвяст, придържан от раменете на гъстото множество.

Анура потръпна, намести шала си и бързо си възвърна прословутата айезседайска невъзмутимост.

— Аз съм Анура Ларисен, милорд Дракон. От Сивата Аджа. — Нищо по нея не издаваше, че е заслонена и в присъствието на мъже, които могат да преливат. И отговаряше, сякаш върши благодеяние. — Съветничка съм на Берелайн, Първата на Майен. — Затова значи Хавиен се хилеше като луд — познал я беше. На Перин хич не му беше до хилене. — Това се пазеше в тайна, нали разбирате — заради отношението на Тийр както към Майен, така и към Айез Седай, но според мен времето за тайни вече отмина, нали? — Анура се извърна към Колавер и присви устни. — Позволих ти да мислиш каквото си искаш, но Айез Седай не стават съветнички само защото някой им е казал, че са такива. Още повече след като вече съветват някой друг.

— Ако Берелайн потвърди думите ти — каза Ранд, — ще те оставя под нейната опека. — Той погледна короната, сякаш едва сега осъзнал, че ивицата злато и скъпоценни камъни все още е в ръката му. Много нежно я постави върху застлания с коприна Слънчев трон. — Не мисля, че всяка Айез Седай е моя противничка, не напълно, но никакви заговори повече няма да позволя срещу мен, и никакви манипулации. Изборът си е твой, Анура, но ако се окаже погрешен, ще идеш при Мъдрите. Ако доживееш дотогава. Няма да преча на Аша'ман, а една грешка може да ти струва много.

— Аша'ман — отвърна спокойно Анура. — Сега разбирам. — Разбираше, но облиза устни.

— Милорд Дракон, Колавер кроеше заговор да наруши клетвата си за вярност. — Перин толкова силно беше искал Файле да проговори, че подскочи, като чу гласа ѝ. Тя бе пристъпила пред придворните и подбирайки грижливо думите си, се нахвърли върху неуспялата кралица като спуснал се от висините орел. Светлина, колко красива беше само! — Колавер се закле да ви се подчинява във всички неща и да поддържа вашите закони, но е кроила планове да прогони айилците от Кайриен, да ги отпрати на юг и да върне всичко така, както е било преди вие да дойдете. Твърдяла е също така, че дори да се върнете, няма да посмеете да промените нищо от това, което е направила. Жената, която ми каза тези неща, Майре, беше една от нейните придворни. Майре изчезна скоро след като ми го каза. Нямам доказателства, но съм убедена, че е мъртва. Убедена съм, че Колавер много бързо е съжалила, че е разкрила замислите си.

Добрайн изкачи стъпалата на подиума, с шлем под мишницата си. Лицето му бе като студено желязо.

— Колавер Сайган — обяви той с тържествен глас, който отекна във всички ъгълчета на Великата зала — в името на безсмъртната си душа, в името на Светлината, аз, Добрайн, Върховен трон на Дома Таборвин, те обвинявам и порицавам сурово в измяна, наказанието за която е смърт.

Ранд отметна глава и стисна очи. Устата му леко се размърда, но Перин знаеше, че само той и самият Ранд чуват какво говореше. „Не. Не мога да го направя.“ Сега Перин разбра защо се бавеше. Ранд търсеше изход — и дано намереше.

Колавер определено не го чу, но тя също търсеше изход. Огледа се като подивяла, спря очи на Слънчевия трон, отмени ги към придворните си, после към събраните благородници, сякаш те можеха да я защитят. Стъпалата им обаче сякаш бяха сковани в цимент; море от старателно безизразни запотени лица я изгледа, и очи, които отбягваха нейните. Някои от тези очи се завъртяха към Аша'ман, но не съвсем открито. Значителното вече разстояние между благородниците и Аша'ман забележително се разшири.

— Лъжи! — изсъска тя. — Лъжи и лъжи! Ах, ти, малка подла... — Тя пристъпи към Файле. Ранд протегна ръка между двете, въпреки че Колавер като че ли не я забеляза, а Файле сякаш искаше да не я забележи. Всеки, който понечеше да я нападне, го чакаха изненади.

— Файле не лъже! — изръмжа Перин. Е, във всеки случай не и за такова нещо.

Колавер се съвзе. Колко и ниска да беше, изведнъж сякаш порасна и Перин ѝ се възхити. Само да не бяха Мейлан, Марингил и тази Майре, и Светлината само знаеше колко още други.

— Настоявам за справедливост, милорд Дракон. — Гласът ѝ беше спокоен. Царствен. — Няма никакво доказателство за тази мръсотия. Твърдение, че някоя си, която вече я няма в Кайриен е казала, че съм изричала пред нея думи, които никога не съм. Настоявам за справедливостта на милорд Дракона. По вашите собствени закони трябва да има доказателства.

— Откъде знаеш, че вече я няма в Кайриен? — настоя Добрайн. — Къде е?

— Не знам. — Тя се обърна към Ранд. — Майре напусна службата си при мен и я заместих с Реале, ето тази. — Посочи третата придворна в редицата. — Представа нямам къде може да е. Доведете я, ако е в града, и нека тя сама да изрече тези нелепи обвинения в лицето ми. — Файле я гледаше убийствено. Перин се надяваше, че няма да измъкне един от ножовете, които носеше скрити из дрехите си; имаше навик да го прави, когато много се ядоса.

Анура се окашля. Беше се втреничила в Ранд твърде упорито и това никак не се хареса на Перин. Изведнъж му напомни за Верин, с онзи неин поглед на птица, оглеждаща червей.

— Може ли аз да кажа, господин... милорд Дракон? — Кратко кимване и тя намести шала си. — За младата Майре не знам нищо,

освен че една заран я видях, а преди да се стъмни вече я нямаше никъде и никой не знаеше къде е. Но виж, лорд Марингил и върховният лорд Мейлая са друго нещо. Първата на Майен беше довела със себе си двама великолепно хващачи на крадци, хора опитни в разкриването на престъпления. Те доведоха пред мен двама от мъжете, които са пребили върховния лорд Мейлан на улицата, макар че те твърдяха, че само му държели ръцете, докато други го биели. И също така доведоха слугинята, която е сипала отрова в подправеното вино, което лорд Мейлан обичал да изпива преди лягане. Тя също твърдеше, че е невинна — недъгавата ѝ майка щяла да умре, както и тя самата, ако лорд Мейлан не загинел. Така твърдеше и в нейния случай вярвам, че говори истината. Признанието ѝ беше искрено, убедена съм. Както мъжете, така и тази жена са съгласни в едно: заповедите за техните деяния са излезли от устата на самата лейди Колавер.

С всяка следваща дума раменете на Колавер се смъкваха. Все още стоеше изправена, но вече като по чудо; изглеждаше отпусната като дрипа.

— Те обещаха — изломоти тя. — Те обещаха, че никога няма да се върнеш. — Твърде късно закри устата си с шепи. Очите ѝ се опулиха. Перин съжали, че чува звуците, излизаци от гърлото ѝ. И най-долният човек не биваше да бъде принуждаван да издава такива звуци.

— Измяна и убийство. — Добрайн го изрече със задоволство. Приглушените писъци не го трогнаха. — Наказанието е същото, милорд Дракон. Смърт. Само дете според новия закон за убийство е бесилка. — Странно защо, Ранд погледна Мин. Тя отвърна на погледа му с много тъжни очи. Не заради Колавер. Заради Ранд. Перин се зачуди дали тук не се включва някаква видение.

— Аз... настоявам за палача — успя да изрече с приглушен глас Колавер. Лицето ѝ посърна. Сякаш за секунди се беше състарила и в очите ѝ се четеше чист ужас. Но макар нищо повече да не ѝ беше останало, продължи да се бори за последните трохи. — Това е... мое право. Няма да бъда... обесена като някой от простолудието!

Ранд сякаш се бореше със себе си и клатеше глава. Когато най-сетне заговори, думите му бяха студени като зима и твърди като наковалня.

— Колавер Сайган, лишавам те от всичките ти титли. — Забиваше думите като пирони. — Лишавам те от всички твои земи, имения и владения, от всичко, без роклята, която е на тебе. Имаш ли... имаш ли някоя ферма? Малка ферма?

Жената залиташе смаяна от всяка негова дума. Залюля се като пияна на краката си и беззвучно повтори думата „ферма“, сякаш никога досега не беше я чувала. Анура, Файле и всички останали зяпнаха Ранд с изумление и любопитство. Перин също. Ферма? Ако доскоро във Великата зала цареше тишина, то сега сякаш всички бяха забравили да дишат.

— Добрайн, има ли тя някоя малка ферма?

— Тя... имаше... много ферми, милорд Дракон — отвърна бавно кайриенецът. Явно не разбираше повече от Перин какво става. — Повечето са големи. Но земите под Драконовата стена винаги са били разделени на малки имоти, по-малко от петдесет хайда. Всичките им стопани ги напуснаха по време на Айилската война.

Ранд кимна.

— Време е това да се промени. Твърде много земя е стояла запусната твърде дълго. Искам отново да върна там хора, които да се заемат със земеделие. Добрайн, ти ще разбереш коя от притежаваните от Колавер ферми при Драконовата стена е най-малката. Колавер, изпращам те в тази ферма в изгнание. Добрайн ще се погрижи да ти осигури всичко необходимо, за да заработи една ферма, както и някой, който да те научи как се обработва земята. И стража, която да се погрижи никога да не се отдалечаваш оттам повече, отколкото можеш да изминеш за един ден, докато си жива. Погрижи се за всичко това, Добрайн. След седмица искам да е заминала. — Слисаният Добрайн се поколеба преди да кимне. Едва сега Перин долови глух ропот сред благородниците. Беше нечувано. Никой не разбираше защо тя няма да умре. А останалото! Имаше конфискувани имения и преди, но никога всички, и никой досега не беше отнемал благородническа титла! Благородници бяха прогонвани в изгнание, дори доживотно, но никога във ферма.

Реакцията на Колавер беше незабавна. Очите ѝ се подбелиха и тя се срина, залитайки към стъпалата.

Перин скочи да я хване, но някой го беше изпреварил. Преди да е направил и една крачка, падането ѝ просто спря, тя увисна отпусната

във въздуха и литна над стъпалата към подиума. Тялото и бавно се надигна, извъртя се и после полека се отпусна пред Слънчевия трон и Ранд. Перин беше сигурен, че ашаманите щяха просто да я оставят да падне.

Анура изцъка. Не изглеждаше изненадана, нито развълнувана, само дето палците ѝ нервно триеха показалците.

— Подозирам, че щеше да предпочете палача. Ще се погрижа за нея, ако вашият човек, вашият... Аша'ман...

— Тя не е твоя грижа — отвърна ѝ грубо Ранд. — Тя е жива... Тя е жива. — Той въздъхна дълбоко и накъсано. Мин се озова до него още преди да си е поел дъх. Просто застана до него, но като че ли ѝ се искаше да направи нещо много повече. Лицето му бавно се втвърди. — Анура, ти ще ме заведеш при Берелайн. Освободи я, Джахар — тя няма да ни създаде неприятности. Не и сама срещу нас деветимата. Искам да разбера какво е ставало тук, докато ме нямаше, Анура. И какво е мислила Берелайн, като те е довела тук зад гърба ми. Не, не говори. Ще го чуя от нея. Перин, знам, че искаш да останеш малко с Файле. Аз...

Погледът на Ранд бавно обходи залата и потъналите в мълчание благородници. Под този поглед никой не смееше да помръдне. Мирисът на ужас надмогваше всичко друго. С изключение на Ловците всички тук бяха положили пред него същата клетва като Колавер. И навярно си мислеха, че самото им присъствие на това събрание също е измяна.

— Аудиенцията приключи — каза Ранд. — Ще опростя всяко лице, което напусне веднага.

Тези, които бяха най-отпред, с най-високите санове, най-могъщите, закрачиха към изхода, без много да бързат, отбягвайки Девите и ашаманите, застанали в прохода. Останалите зачакаха реда си. Но умовете на всички като че ли превъртаха казаното от Ранд. Какво точно имаше предвид с това „веднага“? Тържествените крачки се позабързаха, занадигаха се поли. Ловците, най-близо до вратите, започнаха да се изнизват, отначало един по един, после на порой, и като ги видяха, по-низшите благородници от кайриенците и тайренците се понесоха пред по-висшите. Само след няколко мига край вратите се струпа гъсто множество, мъже и жени се заблъскаха с

лакти, за да се измъкнат. Никой не се обърна да погледне жената, просната пред трона, на който се бе задържала толкова кратко.

ГЛАВА 6

СТАРИ И НОВИ СТРАХОВЕ

Ранд премина през боричкащата се тълпа без никакви трудности, разбира се. Сигурно беше заради присъствието на Девите и на Аша'ман, или може би Ранд или някой от мъжете в черните дрехи направиха нещо със Силата, но тълпата се раздели — пред него и Мин, хванала го под мишницата, и станалата, кой знае защо, много хрисима Анура, която се опитваше да му каже нещо, и Лоиал, който продължаваше да се опитва с известна трудност едновременно да пише в книгата си и да си носи брадвата. Втречени един в друг, Перин и Файле пропуснаха възможността и те да се присъединят към тях преди проходът в тълпата отново да се затвори.

Дълго време тя не каза нищо, нито пък той — не и онова, което искаше да ѝ каже, не и в присъствието на Ейрам, застанал до тях като предано псе. И на Добрайн, загледан намръщено в припадналата жена, която му бяха поверили. Никой друг не беше останал на подиума. Хавиен беше тръгнал с Ранд да намерят Берелайн и веднага щом Ранд излезе, другите придворни се бяха втурнали към вратата, без повече да погледнат към Перин или Файле. Или към Колавер. Нея впрочем те въобще и не погледнаха. Просто си надигнаха раираните поли и побягнаха. Откъм навалищата при изхода се надигнаха пъшкания и ругатни, при това съвсем не само мъжки гласове. Въпреки че Ранд си бе отишъл, тези хора искаха да са някъде другаде, и то веднага. Може би си мислеха, че Перин е останал да ги гледа и да донася, макар че ако се извърнеха да погледнат през рамо, щяха да разберат, че очите му не са насочени към тях.

Той изкачи най-горното стъпало, хвана ръката на Файле и задиша мириса ѝ. Толкова отблизо натрапчивите парфюми не пречеа. Всичко друго можеше да почака. Тя извади отнякъде едно червено ветрило и преди да го отвори да се разхлади, докосна първо своята буза, а после неговата. В родната ѝ Салдеа съществуваше цял език на ветрилата. Беше го научила малко. Той съжали, че не знае какво означава

докосването по бузите — но трябваше да е нещо хубаво. От друга страна, мирисът ѝ имаше боцкащ оттенък, който му беше много добре познат.

— Трябваше да я прати той на дръвника — измърмори Добрайн и Перин сви неловко рамене: по тона на Добрайн не можеше да се разбере дали иска да каже, че така го изисква законът, или че така би било по-милостиво за нея. Добрайн просто не разбираше. На Ранд по-скоро крила щяха да му изникнат, отколкото да го направи.

Ветрилото на Файле съвсем забави движението си и тя изгледа накриво Добрайн иззад пурпурната му дантела.

— Смъртта ѝ сигурно ще е най-доброто решение за всички. Предписаното от закона наказание тоест. Вие какво ще направите, лорд Добрайн? — Накриво или не, но погледът ѝ все пак беше доста прям и многозначителен.

Перин се намръщи. За него нито дума, но въпроси към Добрайн? А и още го имаше оня оттенък на ревност в аромата ѝ... Той въздъхна.

Кайриенецът я изгледа хладно, докато пъхаше ръкавиците си зад колана на меча.

— Каквото ми е заповядано. Аз спазвам клетвите си, лейди Файле.

Ветрилото рязко се отвори и затвори, по-бързо от мисълта.

— Той всъщност е изпратил Айез Седай при айилците, така ли? Като пленнички? — В гласа ѝ се прокрадна неверие.

— Някои, лейди Файле. — Добрайн се поколеба. — Някои се заклеха във вярност, на колене. Това го видях със собствените си очи. Те също отидоха при айилците, но не мисля, че могат да се нарекат пленнички.

— Аз също го видях, милейди — намеси се Ейрам и щом тя го погледна, се ухили.

Пърхащата ветрило запецна. Това, което тя правеше с ветрилото, изглеждаше почти несъзнателно.

— И двамата сте видели. — Облекчението в гласа ѝ — както и в мириса ѝ — беше толкова силно, че Перин зяпна.

— Ама ти какво си мислеше, Файле? Защо Ранд ще лъже, след като всеки сам ще го види след ден?

Вместо да му отговори веднага, тя погледна намръщено Колавер.

— Тя още ли е в несвяст? Не че има значение всъщност. Знае повече, отколкото бих казала тук. Много ни беше трудно да го скрием. И се изтърва за онова пред Майре. Много работи знае тя.

Добрайн отвори с пръст едното око на Колавер, не съвсем нежно.

— Като ударена с боздуган. Жалко, че не си счупи врата на стъпалата. Но ще си отиде в изгнаничеството си и ще се научи да живее като селянка. — От Файле лъхна малка, остра и колеблива миризма.

Изведнъж Перин се досети какво всъщност предлага жена му така заобиколно. Това, което Добрайн бе отказал, също така заобиколно. Всички косми по тялото му настръхнаха. От самото начало беше знаел, че се е оженил за много опасна жена. Не знаеше само колко е опасна. Ейрам гледаше Колавер, присвил устни и мрачно замислен. На всичко беше готов за Файле.

— Не мисля, че на Ранд ще му хареса, ако нещо ѝ попречи да отиде в онази ферма — твърдо каза Перин и изгледа Ейрам и Файле. — На мен самия също не би ми харесало. — Почувства се много горд от себе си. Това си беше приказка на място.

Ейрам кимна леко — беше го разбрал, — но Файле се постара да си придаде най-невинен вид над леко трепкащото си ветрило, все едно че не разбира за какво говори. Изведнъж той разбра, че мирисът на страх не идва само от блъскащите се при вратата хора. Тънка, потръпваща нишка полъхваше и от нея. Страх, който тя държеше под контрол, но го имаше.

— Какво има, Файле? Светлина, ти си помислила, че Койрен и онези с нея са победили? — Лицето ѝ не се измени, но нишката стана по-дебела. — Затова ли не каза нищо? — попита той тихо. — Бояла си се, че сме дошли тук като кукли и че те ни дърпат конците?

Тя изгледа бързо смаляващата се тълпа в другия край на Великата зала. Излизащите благородници бяха доста далече и вдигаха доста шум, но въпреки това тя сниши глас.

— Айез Седай могат да направят такова нещо, както съм чувала. Съпруже мой, никой не знае по-добре от мен, че дори на Айез Седай ще им е доста трудно да те накарат да затанцуваш като кукла, и още по-трудно ще им е с Преродения Дракон, но когато влязохте тук, се уплаших, наистина се уплаших. — В първите ѝ думи се прокрадна лека насмешка, като малки мехурчета, от които носят го засърбя, и

топла нежност, и любов, и нейният собствен мирис, чист, ясен и силен, но в края всичкото това заглъхна и остана само тънката потръпваща нишка.

— Светлина, Файле, но това е самата истина! Всичко, което каза Ранд. Ти чу, и Добрайн и Ейрам също чуха. — Тя се усмихна, кимна и размаха ветрилото. Нишката обаче продължи да тръпне в ноздрите му. „Кръв и пепел, какво е нужно още, за да се убеди?“ — Ще помогне ли, ако накара Верин да заиграе са-сара? Ще я заиграе, и още как, стига да ѝ каже. — Каза го на шега. Всичко, което знаеше за тази са-сара, беше, че е нещо много скандално... и Файле веднъж му бе признала, че знае да я танцува, макар че скоро след това се отметна и почти го отрече. Мислеше го за шега, но тя затвори ветрилото и го чукна по китката си. Това той го знаеше. „Приемам думите ти съвсем сериозно.“

— Не знам какво би помогнало, Перин. — Тя леко потръпна. — Има ли нещо, което една Айез Седай не би направила или с което не би се примирила, ако Бялата кула ѝ нареди? Изучавала съм история и са ме учили да чета между редовете. Машера Донавел е родила седем деца на мъж, когото презирала, каквото и да се казва в сказанията, а Айсибил Тобани е предала любимите си братя на враговете им заедно с трона на Арад Доман, а Джестиан Редхил... — Тя отново потръпна, този път съвсем не леко.

— Добре, добре — измърмори той и я прегърна. Той самият беше чел няколко книги по история, но изобщо не беше вижда тези имена. Дъщерята на един лорд получаваше по-различно образование от чирака на селския ковач. — Но наистина е вярно. — Добрайн извърна очи, както и Ейрам, макар и ухилен доволно.

Отначало тя се възпротиви, макар и не много силно. Той никога не беше сигурен кога ще отхвърли прегръдка пред други хора и кога ще я посрещне с радост, само че когато не я искаше, му даваше ясно да разбере, с думи или без думи. Този път тя притисна лицето си до гърдите му и също го прегърна.

— Ако пострадаш от някоя Айез Седай — прошепна тя, — ще я убия. — Вярваше ѝ. — Ти принадлежиш на мен, Перин т-Башийр Айбара. На мен. — И за това ѝ вярваше. Колкото по-силно го стискаше в прегръдката си, толкова по-трънлива ставаше миризмата на ревност. Той едва не се изкиска. Изглежда, правото да забие нож в гърдите му принадлежеше само на нея. Щеше да се изкиска, само че онази нишка

на страх си оставаше. Както и онова, дето го каза за Майре. Себе си не можеше да подуши, но знаеше, че е там. Страхът. Старите и новите страхове занапред.

Последните благородници вече се бяха измъкнали от Великата зала без нито един стъпкан. Перин отпрати Ейрам да каже на Данил да доведе мъжете от Две реки в града — как ли щеше да ги нахрани? — след което предложи ръка на Файле и я изведе, като остави Добрайн с Колавер, която най-последно бе започнала да показва признаци на съвземане. Никакво желание нямаше да е наблизко, когато се събуди, а и Файле, прегърнала го през кръста, изглежда, нямаше. Излязоха бързо, нетърпеливи да се приберат в покоите си, макар и едва ли по едни и същи причини.

Благородниците явно не бяха престанали да тичат, след като бяха излезли от Великата зала. Коридорите бяха пусти с изключение на слугите, които се движеха безмълвно и напористо, свели очи към пода. Но преди да стигнат много далече, Перин долови нечий стъпки и разбра, че ги следват. Малко вероятно изглеждаше Колавер все още да има открити привърженици, но ако имаше такива, навярно се канеха да ударят Ранд посредством приятеля му, тръгнал да се разхожда сам с жена си, докато Преродения Дракон е някъде другаде.

Само че когато Перин се извърна рязко, с ръка на секирата, зяпна, наместо да извади оръжието. Оказа се, че е Селанде с нейните приятели от преддверието, с още осем-девет нови лица. Те се сепнаха щом той се обърна, и се спогледаха смутено. Някои бяха тайренци, включително и една жена, която беше по-висока от всички кайриенски мъже, без един. Носеше мъжко палто и тесни бричове, също като Селанде и останалите жени, и меч на бедрото. Не беше чувал все още, че тази глупост се е пръснала и сред тайренците.

— Защо вървиш след нас? — изръмжа той. — Ако ще ми създавате неприятности, кълна се, че ще ви сритам всичките чак до Бел Тин! — Беше си имал вече неприятности с тези идиоти, или поне с някои като тях. Мислеха само за своята чест, за дуели и как да се вземат един друг за гай-шайн. Последното направо караше айилците да скърцат със зъби.

— Внимавайте с мъжа ми и се подчинете — намеси се рязко Файле. — С мъж като него шега не бива. — Свенливите погледи

изчезнаха и те заотстъпваха с поклони, надпреварвайки се кой ще се поклони по-дълбоко.

— Проклети млади палячовци — измърмори Перин и отново предложи кръста си на Файле.

— Мъдър си за годините си, съпруге — промърмори тя. Тонът ѝ беше съвсем сериозен; мирисът ѝ обаче подсказваше нещо друго.

Перин някак успя да не изсумти. Вярно, неколцина от тях можеше да са с година-две по-големи от него, но всички бяха като деца с тези техни игрички на айилци. А сега, след като Файле беше в добро настроение, моментът изглеждаше най-подходящ да започне с това, за което трябваше да поговорят. Това, което той трябваше да ѝ каже.

— Файле, как стана така, че си станала една от придворните на Колавер?

— Слугите, Перин. — Каза го тихо: никой на повече от две крачки от тях нямаше да ги чуе. Тя знаеше всичко за неговия слух и за вълците. Такива неща един мъж не можеше да скрие от жена си. Ветрилото ѝ докосна ухото му, подканяйки го да внимава. — Твърде много хора забравят, че тук има слуги. А слугите също слушат. В Кайриен специално слушат много повече от другаде.

Никой от слугите, които той виждаше, не даваха вид, че подслушват. Малцината, които не се шмугваха по страничните коридори, щом видеха него и Файле, минаваха покрай тях почти тичешком, забили очи в пода. Всички новини обаче се разпространяваха бързо в Кайриен. Събитията във Великата зала щяха да се разчуют бързо. По улиците със сигурност вече се говореше и мълвата навярно вече напускаше очертанятията на града. Айез Седай без съмнение имаха свои очи и уши в Кайриен, както и Белите плащове, а навярно и повечето тронове.

Тя продължи със същия приглушен тон:

— Колавер страшно бързаше да ме включи, след като разбра коя съм. Името на баща ми я впечатли, също като това на братовчедката ми. — Завърши с леко кимване, сякаш това обясняваше всичко.

Отговорът ѝ беше съвсем задоволителен. Почти. Баща ѝ беше Даврам, Върховен трон на Дома Башийр, лорд на Башийр, Тир и Сидона, Враните на Границата на Погибелта, Защитник на Вътрешната земя и Маршал-генерал на кралица Тенобия Салдейска. Братовчедката на Файле беше самата Тенобия. Повече от добра причина Колавер да

скочи от радост при възможността Файле да стане една от нейните придворни дами. Но досега той бе имал достатъчно време да прехвърли нещата в ума си и се гордееше, че е свикнал с нейния начин на мислене. Брачният живот учеше мъжа да разбира жените — във всеки случай поне една. Отговорът, който тя бе премълчала, потвърждаваше нещо. Файле изобщо не се плашеше от опасностите, не и когато ставаше дума за самата нея.

Той не можеше да говори за това в коридора, разбира се. Колкото и да шепнеше, тя не притежаваше неговия слух и несъмнено щеше да настоява, че всеки слуга на петдесет крачки разстояние ги подслушва. Така че Перин запази търпение и продължи с нея мълчаливо, докато не стигнаха до стаите, заделени за тях сякаш преди цял век. Светилниците бяха запалени, огнището на каменната камина беше изрядно пометена и напълнено с клончета кожолит.

Файле отиде право до една от масичките, върху която на една табла бяха поставени две златни чаши, запотени от студ.

— Оставили са ни къпинов чай, съпруже, и винен пунш. Виното е от Тарон, струва ми се. Пунша го изстудяват в щерните под палата. Кое от двете предпочиташ?

Перин откопча колана си и го метна заедно със секирата на един стол. По пътя дотук много грижливо беше обмислил какво трябва да й каже. Много бодлива ставаше тя, когато решеше.

— Файле, липсваше ми повече, отколкото мога да ти опиша, и се тревожех за теб, но...

— Тревожил се бил за мен! — сопна се тя и го изгледа гневно като съименниците си — соколици, — и затвореното ѝ ветрило се мушна напред към корема му. Това вече не беше част от езика на ветрилото; същия жест понякога го правеше с нож. — След като почти първата дума, която излезе от устата ти, беше да попиташ за онази... за онази!

Той зяпна. Как бе могъл да забрави за миризмата, изпълваща ноздрите му? Едва не си опипа носа да види дали не кърви.

— Файле, трябваша ми нейните хващачи на крадци. Бере... — А, не, не беше толкова глупав да повтаря това име. — Тя каза, че има доказателство за отровата, преди да тръгна. Ти сама я чу! Просто ми трябваше доказателството, Файле.

Никаква полза. Бодливата воня изобщо не се смекчи и с нея се смеси тънкият, кисел мирис на болка. Какво, в името на Светлината, беше казал пък сега, че да я нарани?

— Нейното доказателство! Това, което аз събрах, отиде за нищо, но нейното доказателство изпрати главата на Колавер на дръвника. Или щеше. — Тук беше мястото да ѝ отвърне, но тя не му позволи да ѝ каже и една дума. Запристъпва към него с очи като два кинжала, ветрилото в ръката ѝ замушка като трети. Нищо друго не можеше да направи, освен да заотстъпва. — Знаеш ли каква версия пусна тя? — почти изсъска Файле. От черна усойница едва ли щеше да капе толкова жлъч. — Знаеш ли? Тя каза, че те нямало тук, защото си бил отишъл в някакво имение край града. Където тя, представи си, щяла да те посети! Аз казах версията, която си бях приготвила — че си излязъл на лов и Светлината знае, че ти доста дни беше прекарал в лов! — но всички бяха убедени, че с това само придавам благоприличие на теб и на нея! Заедно! На Колавер това страшно ѝ се хареса. Склонна съм да повярвам, че тя взе онази майенска никаквица за придворна само за да ни насъска една срещу друга и да се наслаждава. „Файле, Берелайн, елате да ми оправите дантелата на роклята.“ „Файле, Берелайн, подръжете огледалото за фризьорката ми.“ „Файле, Берелайн, елате да ми измиете гърба.“ За да се забавлява, чакайки да види как ще си издерем очите! Това изтървах аз заради тебе! Заради теб, космат...

Гърбът му се удари в стената. И нещо прецтрака в главата му. Уплашил се беше за нея до изнемога, ужасил се беше и бе готов да се изправи срещу Ранд или срещу самия Тъмен. И не беше направил нищо, никога с нищо не беше окуражил Берелайн, беше направил всичко, което можеше да се сети, само и само да я разкара. И за всичко това — ето ти благодарност.

Той я прихвана леко под мишниците и я надигна, докато големите ѝ очи не се изравниха с неговите.

— Сега ме чуй — каза спокойно Перин. Поне се опита да заговори спокойно, само дето гласът му заизлиза с ръмжене. — Как смееш да ми говориш така? Как смееш? Тревожех се за теб почти до смърт, от страх да не пострадаш. Обичам те и никой друг не обичам освен теб. Никоя друга жена не искам освен теб. Чуваш ли ме? Чуваш ли? — Притисна я до гърдите си и я задържа, и му се искаше да я задържи така вечно. Светлина, колко го беше страх! Дори сега все още

трепереше от това, което можеше да стане с нея. — Ако нещо се беше случило с теб, щяха да умра, Файле. Щях да легна на гроба ти и да умра! Мислиш ли, че не се досещам как Колавер е разбрала коя си? Ти си се погрижила да го разбере. — Шпионирането, беше му казала тя веднъж, е женска работа. — Светлина, та ти можеше да свършиш като Майре! Колавер знае, че си моя жена. Моя жена. На Перин Айбара, приятеля на Ранд ал-Тор. Хрумна ли ти изобщо, че е могла да те заподозре? Могла е да... Светлина, Файле, та тя е можела да...

Изведнъж той осъзна какво прави. От нея до гърдите му излизаха нечленоразделни звуци. Чак се зачуди, че не чува как пукат ребрата ѝ. Изруга се наум, че е толкова непохватен, и я пусна, ръцете му се дръпнаха рязко, но преди да успее да ѝ се извини, пръстите ѝ стиснаха брадата му.

— Обичаш ме значи? — каза тихо тя. Много тихо. И много топло. И освен това се усмихваше. — Една жена обича да чува да ѝ казват това както трябва. — Пуснала беше ветрилото и свободната ѝ ръка драскаше по гърдите му почти толкова силно, че можеше кръв да му изкара, но гърленият ѝ смях беше топъл и тлеещият плам в очите ѝ беше толкова далече от гнева, колкото бе възможно. — Добре поне че не каза, че никога не си поглеждал друга жена, иначе щях да си помисля, че си сляп.

А той бе твърде зашеметен, за да каже каквото и да било, твърде зашеметен, за да може дори да зяпне. Ранд разбираше жените, Мат разбираше жените, но Перин знаеше, че самият той никога нямаше да ги разбере. Тя винаги се държеше толкова като соколица, колкото и като птица-рибар, сменяше посоката по-бързо от мисълта, но това сега... Бодливата миризма беше изчезнала напълно и се бе заменила с онзи най-присъщ ѝ мирис, който му беше така познат... Мирисът, който беше самата тя, чист, силен и ясен. Като се добавеха и очите ѝ... просто всеки момент щеше да каже нещо за селските моми по жътва. Тия салдейски селски моми явно бяха прочути.

— Колкото за това, че ще лягаш на гроба ми — продължи тя, — ако го направиш, душата ми ще терзае твоята, обещавам ти. Ще ме оплачеш в приличен срок, а после ще си намериш друга жена. Някоя, която бих одобрила, надявам се. — Тя се изсмия тихичко и го погали по брадата. — Знаеш ли, ти всъщност изобщо не можеш да се грижиш за себе си. Искам да ми го обещаеш.

Тук май беше най-добре да не си строши зъбите от скърцане. Кажеше ли не, това нейно великолепно настроение щеше да се погълне от буен пожар. Живакът не беше толкова непредсказуем, колкото Файле. Кажеше ли да... Ако съдеше по мириса ѝ, всяка думичка от устата ѝ беше чиста като Светлината истина, но той щеше да го повярва тогава, когато конете се покатерят по дърветата. Перин се окашля.

— Трябва да се изкъпя. Не съм виждал сапун не знам от колко време. Сигурно мириша като стар обор.

Тя се облегна на гърдите му и вдиша дълбоко.

— Миришеш ми чудесно. — Ръцете ѝ се опряха на раменете му. — Чувствам се като... — Вратата с трясък се отвори.

— Перин, Берелайн я няма в... Съжалявам. Прощавайте.

Ранд се беше заковал на място и пристъпваше неловко от крак на крак, съвсем не като Преродения Дракон. В коридора отвън имаше Деви. Мин промуши глава в рамката на вратата, огледа се, ухили се на Перин и моментално се дръпна назад.

Файле се отдръпна толкова плавно, толкова сдържано, че никой нямаше и да предположи какво се канеше да каже преди малко. Макар че на бузите ѝ бяха избили червени петна, ярки и горещи.

— Колко мило от ваша страда, милорд Дракон — каза тя хладно, — да се отбиете така нечакано. Извинете, че не чух чукането ви. — Тези червени петна май бяха повече от гняв, отколкото от смут.

Дойде ред на Ранд да се изчерви, както и да прокара длан през косата си.

— Берелайн не е в палата. Прекарва нощта на онзи кораб на Морския народ, закотвен в реката, представи си. Анура ми го каза чак когато наближих покоите на Берелайн.

Перин се постара много упорито да не стисне очи и да не трепне. Защо непрекъснато трябваше да повтаря името на тази жена?

— Ти нали искаше да говориш с мен за нещо друго, Ранд? — Надяваше се, че не го е натъртил прекалено, но се надяваше също така, че Ранд го е разбрал. Към Файле не погледна, но подуши въздуха предпазливо. Ревност все още нямаше. Но гняв — колкото искаш.

Ранд го зяпна за миг, сякаш гледаше през него. И сякаш се вслушваше в нещо друго. Перин скръсти ръце, за да не се разтрепери.

— Трябва да разбере — каза най-сетне Ранд. — Все още ли не искаш да поведеш армията срещу Иллиан? Трябва да го разбере веднага.

— Аз не съм пълководец — отвърна Перин прегракнало. В Иллиан щеше да има битки. В главата му пробягаха образи. Мъже околоръст, и секирата в ръцете му се върти, и му отваря просека. Все повече и повече мъже, колкото и да е посякъл вече, в безкрайни редици. И един плевел, избуяващ в сърцето му. Това повече не можеше да го понесе. Нямаше. — Освен това мислех, че трябва да остана край теб. — Това го беше казала Мин, според едно от виденията ѝ. На два пъти Перин трябваше да е край него, иначе Ранд го очаквал погром. Първият път навярно бяха Думайските кладенци, но все още предстоеше още един.

— Всички трябва да поемем рискове. — Гласът на Ранд бе много спокоен. И много твърд. Мин отново надникна през вратата — явно ѝ се искаше да влезе, но като видя Файле, предпочете да остане отвън.

— Ранд, Айез Седай... — Някой хитрец сигурно щеше да може да изтърси тази лъжа. Той обаче никога не се беше смятал за особено хитър. — Мъдрите са готови живи да им съдерат кожата, или почти. Не можеш да позволиш да пострадат, Ранд. — Сюлин го изгледа студено от прага.

Мъжът, когото си въобразяваше, че познава, се изсмя дрезгаво и повтори:

— Всички трябва да поемем рискове.

— Няма да позволя да пострадат, Ранд.

Две ледени сини очи срещнаха погледа му.

— Ти няма да позволиш?

— Аз няма да позволя — отвърна Перин. И дори не трепна. — Те са пленнички и не са заплаха. Те са жени.

— Те са Айез Седай. — Гласът на Ранд толкова му напомни за Ейрам при Думайски кладенци, че Перин почти затаи дъх.

— Ранд...

— Правя това, което съм длъжен, Перин. — За миг той отново заприлича на стария Ранд, комуто никак не се харесваше това, което става. За миг изглеждаше уморен до смърт. Само за миг. После отново се превърна в новия Ранд, по-твърд от стомана. — Няма да пострада нито една Айез Седай, която не си го е заслужила, Перин. Повече не

мога да обеща. Щом не искаш да поемеш армията, може да те използвам някъде другаде. Всъщност толкова по-добре. Искаше ми се да те оставя да отдъхнеш поне ден-два, но не мога. Няма време. Няма време, а трябва да направим каквото трябва. Простете, че ви прекъснах. — Той се поклони сдържано, с десница на дръжката на меч. — Довиждане, Файле.

Перин понечи да го хване за ръката, но Ранд вече бе излязъл преди той да успее да помръдне. Ранд, изглежда, наистина бе престанал да бъде същият Ранд. Ден-два? Къде, в името на Светлината, смяташе да го праща Ранд, ако не при войската, сбираща се в равнините на Маредон?

— Съпруже мой — въздъхна Файле, — ти имаш кураж за трима. Но за дърпането на конците умът ти е колкото на дете. Защо се оказва така, че колкото по-храбър е един мъж, толкова по-малък е умът му?

Перин изпръхтя възмутено. Но се сдържа и не й спомена за някои жени, които се залавят да шпионират хора, извършили убийства, и които почти със сигурност се досещат, че ги шпионират. Жените все говореха колко по-разумни били от мъжете, но поне досега той не беше забелязал особени доказателства за това.

— Е, всъщност не държа да чуя отговора, дори да го знаеш. — Тя вдигна ръце над главата си и се изсмя гърлено. — Освен това няма да му позволя да ни развали настроението. Чувствам се дръзка като селска мома по... Какво ми се смееш? Престани, да ми се смееш, Перин т-Башийр Айбара! Престани ти казах, недодялан дръвнико! Ако не...

Единственият начин да сложи край на всичко това беше да я целуне. И в прегръдките ѝ забрави и за Ранд, и за Айез Седай, и за битките. Домът беше там, където бе Файле.

ГЛАВА 7

КАПАНИ И ПРИМКИ

Ранд усещаше Драконовия скиптър в ръката си, усещаше всяка резка на издяланите по него Дракони с дланта с жигосаната чапла съвсем ясно, но въпреки това усещаше ръката си като чужда. Ако меч я отсечеше, щеше да усети болката... и да продължи напред. Щеше да е нечия чужда болка.

Рееше се в Празнотата, обкръжен от неведома пустош, и го изпълваше сайдин, сайдин, който се мъчеше да го стрие на прах в трошачия стомана студ и зной, зной, от който камък щеше да лумне в пламък, сайдин, носещ с приливите си покварата на Тъмния и гнетяща развала в костите му. В самата му душа, боеше се той понякога. Не му се гадеше толкова в стомаха, както преди. От това се боеше още повече. И през този порой от огън, лед и гнусота мазно се лееше... живот. По-добра дума от тази нямаше. Сайдин се мъчеше да го унищожи. Сайдин го изпълваше с жизненост. Заплашваше да го изпепели и го блазнеше. Битката беше за оцеляване, борбата — да попречи да бъде погълнат, усилена от чистата радост на живота. Така сладък въпреки мръсотията. Какво ли щеше да бъде, ако нея я нямаше, ако беше чисто? Невъобразимо. Искаше му се да привлече още, всичко да привлече в себе си.

Точно тук се криеше гибелното изкушение. Едно подхлъзване и способността му да прелива щеше да бъде обгорена завинаги. Едно подхлъзване и щеше да изгуби ума си, стига да не бъдеше просто унищожен на място — и навярно всичко около него също. Не беше лудост, впрегната в битка за съществуването; беше като ходене по въже със завързани очи над яма, пълна с остри колове, понесен от толкова чистата наслада от живота, че мисълта да се откажеш бе като мисъл за свят, завинаги потънал в сивота. Не беше лудост.

Мислите му се вихреха в танца му със сайдин, плъзгаха се през Празнотата. Анура, взираща се в него с онзи айезседайски взор. Какви игри играеше Берелайн? Никога не беше му споменавала за своя

съветничка Айез Седай. И онези Айез Седай в Кайриен. Откъде бяха дошли те и защо? Бунтовниците извън града. Кой ги беше окуражил да се раздвижат? Какво възнамеряваха те сега? Как можеше той да ги спре или да ги използва? Вече бе привикнал, много добър бе станал в използването на разни хора. Понякога му се гадеше от това. Севанна и Шайдо. Руарк вече бе пратил съгледвачи на път към Камата на Рододубицеца, но те в най-добрия случай щяха да разберат къде и кога. Мъдрите, които можеха да разберат защо, нямаше да го направят. Много „защо“ имаше около тази Севанна. Елейн и Авиенда. Не, за тях не биваше да мисли. Никакви мисли за тях. Никакви. Перин и Файле. Свирепа жена, и по име, и по нрав. Тя наистина ли беше станала придворна дама на Колавер само за да събере доказателства? Щеше да се опита да защити Перин, ако Преродения Дракон се провалеше? Да го защити дори от Преродения Дракон, ако решише, че е необходимо. Вярна беше на Перин, но сама щеше да реши как да приложи тази вяност. Файле не беше жена, която покорно ще прави това, което ѝ каже мъжът ѝ — ако такава жена изобщо съществуваше. Перин Златоокия. Погледът му — предизвикателен и непокорен. Защо Перин толкова се застъпваше за Айез Седай? Той бе прекарал дълго време с Кируна и спътничките ѝ на път към Думайски кладенци. Възможно ли беше Айез Седай да са направили с него това, от което всеки се боеше? Айез Седай. Той неволно поклати глава. Никога вече. Никога! Да се довери значеше да го предадат. Доверието носеше болка.

Опита се да изтласка тази мисъл от ума си. Усилието го доведе почти до бяс. Никой не можеше да живее, без да заложи някъде доверието си. Само не и Айез Седай. Мат, Перин. Ако и на тях не можеше да се довери... Мин. Не можеше да помисли да не се довери на Мин. Доця му се сега тя да е с него, а не сгушена в леглото си. Всички онези дни на пленничество, дни на тревога — повече за него, отколкото за себе си, доколкото я познаваше — дни на разпити от Галина и на изтезания, когато отговорите не я задоволяваха — той стисна неволно зъби — всичко това, както и напрежението от Изцеряването, бе изцедило и сетните ѝ сили. Останала бе редом с него, докато краката ѝ не се подкосиха, той трябваше да я отнесе в спалнята ѝ, докато тя в полусън протестираше, че той имал нужда да е с него. Нямаше я сега Мин, нямаше го утешителното ѝ присъствие, което го

караше да се смее, караше го да забравя, че е Преродения Дракон. Само битката със сайдин и вихъра на мислите му, и...

„С тях трябва да се свърши. Трябва да го направиш. Помниш ли последния път? Думайски кладенци са дреболия. Пламналите от огъня, лумнал от земните недра, градове не бяха нищо. Ние разрушихме света! ЧУВАШ ЛИ МЕ? ТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ ИЗБИТИ, ДА БЪДАТ ЗАЛИЧЕНИ ОТ ЛИЦЕТО НА...“

Не беше негов този глас, крещящ в черепа му. Не беше на Ранд ал-Тор. Беше на Луз Терин Теламон, мъртъв отпреди повече от три хиляди години. И говореше в главата на Ранд ал-Тор. Силата често го измъкваше от скривалището му в сенчестите гънки на ума на Ранд. Понякога Ранд се чудеше как е възможно това. Той беше прероденият Луз Терин, Преродения Дракон, това не го отричаше, но всеки беше някой прероден, стотици някои, хиляди може би, и повече. Така действаше Шарката — всеки умираше и се прераждаше, отново и отново, докато Колелото се върти, вечно и безкрай. Но никой друг не говореше с онзи, който е бил преди. Никой друг не чуваше гласове в главата си. Освен лудите.

„А аз самият?“ — помисли си Ранд. Едната му ръка стисна Драконовия скипър, другата — дръжката на меч. „А ти самият? С какво си по-различен от тях?“

Мълчание. Луз Терин често отбягваше да отвърща. Навярно щеше да е по-добре, ако не го правеше никога.

„Ти истински ли си?“ — най-сетне проговори гласът в почуда. Отричането на съществуването на Ранд бе толкова обичайно, колкото отказът да отговаря. „Аз истински ли съм? Говорех с някого. Струва ми се, че говорех. В една кутия. В сандък.“ Дрезгав, тих смях. „Мъртъв ли съм, луд ли съм, или и двете? Все едно. Със сигурност съм прокълнат. Прокълнат съм и това е Ямата на ориста. Аз съм... п-прокълнат — смехът вече бе станал бесен — и т-това... е Я-ямата на...“

Ранд заглуши гласа до тихото бръмчене на насекомо — нещо, на което се бе научил, докато го държаха натикан в онзи сандък. Сам в тъмното. Сам-самичък с болката и жаждата, и с гласа на този отдавна умрял побъркан. Гласът понякога му беше бил утеха, единственият му спътник. Приятел. Нещо проблесна в ума му. Не образи, само примигващи, движещи се цветове. Странно защо го накараха да си помисли за Мат и за Перин. Тези проблясъци се бяха появили най-

напред пак в онзи сандък, наред с хиляди други привидения. В сандъка, в който Галина, Ериан и Катерин го натикваха всеки ден, след като го пребиеха. Той поклати глава. Не. Вече не беше в сандъка. Пръстите го заболяха, впити в скиптъра. Само спомените останаха, а спомените нямаха сила. Той не беше в...

— Ако ще тръгваме, без да си се нахранил, да тръгваме. Вечерята отдавна приключи за всички.

Ранд се обърна и Сюлин се отдръпна. Сюлин, която можеше да стои очи в очи срещу леопард. Той смекчи чертите на лицето си, опита се поне. Усещаше лицето си като маска, като лице на някой друг.

— Добре ли си? — попита тя.

— Мислех. — Насили се да отпусне ръцете си и потръпна от студ, макар да бе с палто. По-удобно палто от онова, което бе облякъл в Думайски кладенци, тъмносиньо и без украса. Дори след банята не се чувстваше чист, не и с бушуващия в него сайдин. — Понякога мисля твърде много.

Още двайсетина Деви се бяха скупчили в единия край на помещението без прозорци, облицована с тъмно дърво. Осем позлатени светилника — с огледала, усилващи светлината, осветяваха всичко. Това го радваше — не можеше вече да понася мрак. Тук бяха и трима от Аша'ман: айилките в единия край на залата, Аша'ман — в другия. Джонан Адли, от Алтара въпреки името му, стоеше прав, скръстил ръце, и тъмните му вежди мърдаха като гъсеници — беше потънал в дълбок размисъл. Може би с четири години по-голям от Ранд, той бе изпълнен с решимост да заслужи сребърния меч на Вречените. Ибин Хопвил беше добавил малко повече плът по кокалите си и още пришки по лицето си от деня, в който Ранд го бе видял за първи път, но носът и ушите му все още си бяха същите. Той опипваше с пръсти иглата с меча на яката си, сякаш изненадан, че се е оказала там. Федвин Мор също щеше да носи меча, ако не беше облечен в зелено палто, подходящо по-скоро за някой богат търговец или дребен благородник, с малко сребърно вземо по маншетите и реверите. На годините на Ибин, но по-набит и с не толкова пъпки по лицето, той не изглеждаше никак щастлив, че черната му куртка лежи скътана в кожената торба в краката му. Точно заради тях беснееше Луз Терин, заради тях и останалите Аша'ман. Аша'ман, Айез Седай, всеки, който можеше да прелее, го довеждаше до бяс.

— Много мислиш ли, Ранд ал-Тор? — Инайла стискаше късо копие в едната си ръка и кожения си щит с още три копия в другата, но гласът ѝ прозвуча така, че все едно му размаха пръст пред носа. Ашаманите я изгледаха намръщено. — Бедата ти е, че изобщо не мислиш. — Някои от останалите Деви се изсмяха тихо, но тя съвсем не се шегуваше. Беше по-ниска от всички Деви, косата ѝ беше огнена като нрава ѝ и имаше странни възгледи за отношенията си с него. Светлокосата ѝ приятелка Самара, стърчаща с една глава и рамене над нея, кимна в съгласие — тя споделяше същите странни възгледи.

Той пренебрегна забележката, но не можа да потисне въздишката си. Самара и Инайла бяха най-тежкият случай, въпреки че никоя от Девите така и не можеше да реши дали той е Кар-а-карн, комуто трябва да се подчиняват, или единственото дете на Дева, станало някога известно на Девите, за когото да се грижат като за братче и някои от тях да го хокат като свой син. Дори Джалани, едва порасла да захвърли кукличките си, изглежда, го смяташе за по-малкото си братче, докато Корана, побеляла и набръчкана почти колкото Сюлин, се отнасяше към него като с най-големия си батко. Поне го правеха много рядко в присъствието на други айилци. Когато беше от значение, той се оказваше Кар-а-карн. И той им го дължеше. Те загиваха за него и той им дължеше всичко, което можеха да поискат.

— Нямам намерение да прекарам цялата нощ тук, докато вие си играете на „Целувката на маргаритките“ — каза Ранд. Сюлин го изгледа сърдито — в рокли или в кадин-сор, жените си бяха едни и същи — но ашаманите престанаха да зяпат Девите и заметнаха каишките на торбите си на раменете си. Натисни ги здраво, бе казал той на Таим, и ги превърни в оръжия, и Таим му ги беше доставил. Доброто оръжие се задвижваше натам, накъдето го насочи човекът, който го държи. Само да можеше да е сигурен, че няма да се извърти в ръката му.

Тази нощ го чакаха три пътувания, но за едното от тях Девите не биваше да научават. Никой освен него не биваше да го узнава. Кое от другите две трябваше да е първо, той го бе решил предварително, но все още се колебаеше. Пътуването скоро щеше да стане известно, но имаше причини да го държи в тайна, доколкото можеше.

Когато Порталът се разтвори сред залата, през него лъхна сладникава миризма, позната на всеки фермер. Конска тор. Сбърчила

нос, докато се забулваше, Сюлин поведе половината Деви през рамката. Ашаманите го погледнаха и ги последваха, гребвайки надълбоко от Верния извор — всеки колкото можеше да понесе.

По тази причина той можеше да усети тяхната мощ, докато минаваха покрай него. Без това беше трудно да се отличи един мъж, който може да владее Силата, и още по-трудно ставаше, ако той самият не искаше да помогне. Всички бяха много по-слаби от него. Поне засега никой не можеше да предвиди колко силен може да стане един мъж преди мощта му да спре да нараства. Федвин изпъкваше най-много от тримата, но той си имаше нещо, което Таим наричаше „бариера“. Федвин всъщност не вярваше, че може да въздейства на каквото и да било със Силата отдалече. Поради това от петдесет крачки способността му започваше да заглъхва, а от сто не можеше да запреде дори една нишка от сайдин. Мъжете, изглежда, придобиваха мощ по-бързо от жените, и това беше добре. Тези тримата поотделно бяха достатъчно силни, за да могат да направят Портал с прилични размери, макар и едва-едва, в случая с Джонан. Всеки Аша’ман, който той бе задържал при себе си, го можеше.

„Избий ги преди да е станало много късно, преди да са полудели — прошепна Луз Терин. — Избий ги, унищожи Самаил и Демандред, и всички Отстъпници. Всички трябва да избия, преди да е станало късно!“ Миг на борба, докато се мъчеше да измъкне Силата от Ранд, но не успя. Напоследък се опитваше да го прави все по-често, или да сграбчва сам сайдин. Второто беше дори по-опасно от първото. Ранд се съмняваше, че Луз Терин би могъл да хване Верния извор, след като той вече го държи; но и не беше сигурен дали ще може да го измъкне от Луз Терин, ако той го улови пръв.

„А аз самият?“ — помисли си Ранд отново. Почти го изръмжа, и с не по-малка злоба. Както се беше загърнал в Силата, гневът се плъзна като паяжина отвън по Празнотата, като огнена дантела. „Аз също мога да прелея. Лудостта ме дебне, но теб вече те е обзела! Ти уби себе си, Родоубиецо, след като уби жена си и децата си, и Светлината знае само колко още други. Аз няма да убия там, където няма да се наложи! Чу ли ме, Родоубиецо?“

Отвърна му мълчание.

Пое си дъх, дълбоко и накъсано. Никога не беше говорил на този мъж — стига да беше самият мъж, а не само глас; човек, цял-

целеничък, със своите спомени — никога не му беше говорил така. Навярно така щеше да го прогони завинаги, и щеше да е за добро. Половината от налудничавите брътвежи на Луз Терин бяха плач за мъртвата му жена. А дали искаше да прогони Луз Терин? Единствения си спътник и другар в онзи сандък...

Обещал бе на Сюлин да преброи до сто, преди да ги последва, но ги отброи на петици, след което пристъпи на повече от сто и петдесет левги, към Кемлин.

Нощ бе загърнала кралския дворец на Андор, но лекият ветрец с нищо не облекчаваше зноя. Луната висеше все още почти пълна и сипеща светлина. Забулени Деви се разтичаха около фургоните, подредени зад най-големите дворцови конюшни. Мирисът на конска тор, която фургоните всеки ден откарваха навън, отдавна се беше просмукал навсякъде. Ашаманите бяха прилепили шепи към лицата си, а Ибин дори си беше запушил носа.

— Кар-а-карн брои бързо — измърмори Сюлин, но смъкна булото си. Тук изненади не ги чакаха. Никой нямаше да остане край тези фургони, освен ако не го вържеха.

Ранд затвори Портала веднага щом и останалите Деви прекрачиха след него, и когато той престана да съществува, Луз Терин прошепна: „Няма я. Почти изчезна.“ В гласа му имаше облекчение — връзката между Стражник и Айез Седай не беше съществувала в Приказния век.

Аланна всъщност не бе изчезнала напълно. Не повече, отколкото през цялото време, откакто бе обвързала Ранд въпреки волята му, но присъствието ѝ се бе смалило, и тъкмо това смаяване караше Ранд наистина да си дава сметка за нея. Човек можеше да свикне с всичко, приемеше ли го за даденост. Близо до нея, той я караше някак с нейните чувства, вгнездени в тила му, както и с физическото ѝ състояние, ако се замислеше за това, и знаеше точно къде е тя също както знаеше къде се намира ръката му, но също както с ръката си, освен ако не се замислеше, тя просто беше там и толкова. Да, разстоянието облекчаваше, но той все още усещаше, че е някъде там, на изток от него. Искаше му се да я усеща. Стига Луз Терин да млькнеше и той самият да можеше някак да заличи спомените за сандъка, щеше все пак да задържи тази връзка, само за да му напомня: „Никога не се доверявай на Айез Седай“.

Изведнъж осъзна, че Джонан и Ибин също държат сайдин.

— Освободи — каза той рязко — това беше командата, използвана от Таим — и усети как Силата изчезна от тях. Добри оръжия. Засега. „Избий ги, преди да е станало късно“ — измърмори Луз Терин. Ранд освободи Извора бавно и с неохота. Винаги мразеше да изоставя живота, нарасналите неимоверно усещания. Да изоставя борбата. Отвътре обаче остана напрегнат, готов да скочи, да го сграбчи отново. Вече винаги оставаше такъв.

„Трябва да ги избия“ — прошепна Луз Терин.

Ранд затъкна гласа някъде в тила си, изпрати една от Девите, Нерилеа, в палата и закрачи покрай фургоните. Не трябваше да идва тук. Трябваше да изпрати Федвин с писмо. Мислите му се завихриха. Елейн, Авиенда. Перин. Файле. Анура. Берелайн. Мат. Светлина, не трябваше да идва! Елейн и Авиенда. Анура и Берелайн. Файле и Перин, и Мат. Цветни отблясъци, бързи неуловими движения на ръба на взора му. И един луд, мърморещ някъде отдалече.

Бавно започна да си дава сметка, че Девите си говорят нещо. За миризмата. Намекваха, че идва от ашаманите. При това искаха да ги чуят, иначе щяха да използват говора на пръстите си — имаше достатъчно лунна светлина за това. Достатъчно лунна светлина, за да се види червенината, избила на лицето на Ибин, както и стиснатите челюсти на Федвин. Навярно не бяха вече момчета, във всеки случай не и след Думайски кладенци, но все пак бяха едва шестнадесетгодишни. Джонан се бе смръщил сърдито. Добре поне че никой от тях все още не беше сграбчил сайдин. Все още.

Той понечи да тръгне към тримата, но се спря и само повиши глас. Да чуят всички.

— Щом аз мога да търпя глупостите на Девите, значи и вие можете.

От тези думи лицето на Ибин само почервеня още повече. Джонан изпъшка. И тримата отдадоха чест на Ранд с юмрук на гърдите, а после се извърнаха един към друг. Джонан каза нещо тихо, стрелвайки с поглед Девите, а Федвин и Ибин се разсмяха. Първия път, когато бяха видели Деви, те не знаеха дали да се опулят към странните същества, за които само бяха чели, или да побегнат преди тези гибелни айилки от сказанията да са ги избили. Сега вече нищо не може да ги изплаши. Е, имаха нужда да опознаят отново страха.

Девите зяпнаха Ранд и започнаха да си говорят с езика на жестовете — някои тихо се подсмиваха. Колкото и да бяха нащрек с ашаманите, те си бяха Деви и айилки и рискът правеше закачките още по-забавни. Сомара измърмори как Авиенда щяла да го научи него, което предизвика енергични одобрителни кимания. Ничий живот не изглеждаше така заплетен в сказанията.

Щом Нерилеа се върна и събщи, че е намерила Даврам Башийр и Баел, който оглавяваше айилците тук в Кемлин, Ранд свали колана с меч си. Федвин го последва. Джалани извади голяма кожена торба за мечовете и Драконовия скиптър — държеше я така, сякаш мечовете бяха отровни змии — макар че всъщност дори така да беше, едва ли щеше да я държи толкова боязливо. Ранд си навлече едно наметало с качулка, което му подаде Корана, и сложи ръцете си зад гърба, а Сюлин ги овърза с едно въже. Здравно ги върза, като тихо мърмореше:

— Това е глупост. Дори влагоземците биха го нарекли глупаво.

Той се постара да не трепне. Беше силна и хич не го пожали, докато затягаше възела.

— Твърде често си ни бягал, Ранд ал-Тор. Изобщо не се пазиш. — Тя пък го смяташе за роден брат на нейните години, но безотговорен понякога. — Фар Дарейз Май носят честта ти, а ти изобщо не се пазиш.

Федвин изръмжа, докато връзваха и неговите китки, въпреки че Девата, която го овързваше, не вложи чак толкова усилие. Джонан и Ибин гледаха намръщено. Преродения Дракон не обясняваше действията си, а и Кар-а-карн го правеше рядко. Никой обаче не каза нищо. Едно оръжие не можеше да възразява.

Сюлин мина пред него, погледна го в лицето и тихо каза:

— Това те ти го причиниха. — И посегна към ножа на колана си. Повече от една стъпка дълга стомана, ножът беше почти колкото къс меч, макар че само някой глупак можеше да каже това пред един айилец.

— Смъкни ми качулката — каза ѝ Ранд грубо. — Целият номер е никой да не ме познае преди да стигна до Баел и Башийр. — Тя се поколеба. — Смъкни я, казах — изръмжа той. Сюлин можеше да убие повечето мъже с голи ръце, но пръстите ѝ бяха много нежни, когато придърпа качулката над челото му.

Със смях, Джалани му я нахлузи чак над очите.

— Сега вече можеш да си сигурен, че никой няма да те познае, Ранд ал-Тор. Ще трябва да ни се довериш да ти водим нозете. — Няколко Деви се изсмяха.

Вкочанен, той едва се удържа да не сграбчи сайдин. Едва. Луз Терин заръмжа и заломоти нещо неразбрано. Ранд се насили да задиша нормално. Мракът не беше пълен. Можеше да види лунната светлина изпод ръба на качулката. Въпреки това залитна, когато Сюлин и Инайла го хванаха под мишниците и го поведоха напред.

— Мислех, че си достатъчно пораснал, за да можеш да вървиш по-добре — измърмори Инайла подигравателно. Ръката на Сюлин помръдна и той чак след миг разбра, че го потупва успокоително по рамото.

Можеше да види само това, което беше пред него — осветената от лунните лъчи каменна настилка на двора пред конюшната, каменните стъпала, осветения от лампи мрамор в коридора, на места покрит с дълга пътека. Занапруга очи при всяко движение на сенки, заопипва да долови някакво присъствие на сайдин или по-лошото — пощипването по кожата, възвестяващо близостта на жена, държаща сайдар. С тази качулка до носа му можеше и да не разбере, че някой го напада, преди да е станало късно. Слухът му долавяше шепота на стъпките на слуги, забързани по нощните си шетни, но никой не смееше да предизвика пет Деви, които явно водеха двама закачулени пленници. След като Баел и Башийр живееха в палата и управляваха оттук Кемлин, несъмнено по тези коридори бяха виждали и още по-странни гледки. Все едно, че вървеше из лабиринт, но пък той беше попадал в не един лабиринт, откакто бе напуснал Емондово поле, дори когато му се беше струвало, че върви по чист път.

„Дали ще разпозная чистия път, когато видя такъв? — зачуди се той. — Или вече толкова дълго съм така, че отново ще го взема за капан?“

„Няма чисти пътища. Само капани и примки в мрака.“ Ръмженето на Луиз Терин прозвуча отчаяно, също както се чувстваше и Ранд.

Когато Сюлин най-сетне го въведе в едно помещение и затвори вратата, Ранд тръсна рязко глава да отметне качулката... Зяпна. Очаквал беше да види Баел и Даврам, но не и жената на Даврам, Дейра, нито Мелайне и Доринда.

— Виждам те, Кар-а-карн. — Високият Баел седеше кръстат върху зелено-белите плочки на пода в своя кадин-сор, и от него се излъчваше небрежна отпуснатост, подсказваща, че е готов да скочи и да се раздвижи за част от секундата. Вождът на клан Гошиен Айил не беше млад — никой вожд на клан не беше млад — и в рижата му коса имаше твърде много сиво, но всеки, който си помислеше, че възрастта го е смекчила, го очакваха тъжни изненади. — Дано винаги намериш вода и заслон. Стоя с Кар-а-карн и моите копия стоят с мен.

— Това за водата и заслона е много добре — подхвърли Даврам Башийр, праметнал крак над позлатената облегалка на стола си — но аз лично бих се задоволил и с малко изстудено вино — Късото му синьо палто беше разкопчана, мургавото му лице беше лъснало от пот. Въпреки привидната си леност, той изглеждаше по-корав дори и от Баел с огнените си очи и нос като орлов клюн над дебелиите прошарени мустаци. — Моите поздравления за спасението и победата ти. Но защо дойде тук предрешен като пленник?

— Аз бих предпочела да разбера дали е довел Айез Седай срещу нас — намеси се Дейра. Едра жена, облечена в пищна зелена коприна със златно взмо, майката на Файле бе висока, колкото повечето Деви с изключение на Самара, с дълга черна коса, леко прошарена по слепоочията, и нос съвсем малко по-къс от този на мъжа ѝ. Честно казано, тя можеше да предава уроци на мъжа си по свирепост — и в едно отношение много приличаше на дъщеря си. Верността ѝ беше към съпруга ѝ, не към Ранд. — Взел си Айез Седай за пленнички? Да очакваме ли сега, че цялата Бяла кула ще се стовари върху главите ни?

— Ако го направят — каза рязко Мелайне, — ще получат каквото заслужават. — Слънцекоса, зеленоока и красива, не повече от пет-шест години по-голяма от Ранд, доколкото можеше да се съди по лицето ѝ, тя беше Мъдра и омъжена за Баел. Каквото и да бе накарало Мъдрите да променят гледището си за Айез Седай, Мелайне, Амис и Баир си го бяха променили в най-голяма степен.

— Това, което аз искам да разбера — каза третата жена, — е какво ще направиш с Колавер Сайган. — Макар Дейра и Мелайне да бяха властни, Доринда надминаваше и двете, въпреки че беше трудно да се каже как точно. Надзорницата на покрива на твърдината Пушливи извори беше едра жена с майчинска осанка, повече обаятелна, отколкото красива, с бръчици около сините очи и толкова

бели косми в светлочервеникавата коса, колкото имаше и Баел — но всеки с капка мозък в главата веднага усещаше, че от трите тя е с най-голямо влияние. — Мелайне казва, че според Баир Колавер Сайган не била от голямо значение — продължи Доринда, — но Мъдрите понякога са слепи като къртици, стигне ли се до това да се види предстояща битка и да не седнеш на скорпиона. — Усмивката ѝ към Мелайне лиши думите ѝ от жилото; ответната усмивка на Мелайне показва, че и тя не се чувства ужилена. — Работата на една Надзорница на покрив е да види тези скорпиони преди да са ужилили някого. — Тя също беше жена на Баел, факт, който продължаваше да обърква Ранд, при все че си беше избор на самата нея и на Мелайне. Навярно отчасти тъкмо защото беше техен избор — при айилците един мъж нямаше какво да каже, щом жена му си избере сестрожена. И все пак дори при тях това не беше съвсем обичайно.

— Колавер се заема със земеделие — изръмжа Ранд. Те го изгледаха зачудени дали това не е някаква шега. — Слънчевият трон отново е празен и очаква Елейн. — Беше си помислил дали да не запресе преграда срещу подслушващи, но една преграда щеше да бъде усетена от всеки, който се опиташе, било той мъж или жена, и нейното присъствие щеше да покаже, че тук се говори нещо много интересно. Какво пък, всичко, което се кажеше тук, много скоро щеше да стане известно от Драконовата стена до морето.

Федвин още разтриваше китките си, докато Джалани прибираше ножа си в канията. Никой не им обърна особено внимание; очите на всички се бяха вперили в Ранд. Той изгледа намръщено Нерилеа, размърда ръце и Сюлин най-после се сети да среже въжетото.

— Не разбрах, че това ще е семейно събиране — каза Нерилеа. Изглеждаше леко смутена.

— Когато човек се ожени — измърмори с усмивка Даврам, — разбира, че трябва да избира много внимателно какво да крие от жена си. — Дейра го изгледа и присви устни.

— Жените са голяма утеха — засмя се Баел, — стига мъжът да не им казва твърде много. — Усмивката, Доринда разроши косата му... и за миг я стисна, сякаш искаше да го оскубе. Баел изпъшка — но не заради пръстите на Доринда, а защото Мелайне го бодна с малкия си нож. Двете жени се ухилиха една на друга над главата му, а той заразтрива рамото си — през зелено-кафявия му кадин-сор изби малко

петно кръв. Дейра кимна замислено, като че ли току-що ѝ беше хрумнало нещо.

— Коя жена бих намразил достатъчно, за да я омъжа за Преродения Дракон? — каза хладно Ранд. Това предизвика толкова плътно мълчание, че човек можеше да го пипне.

Той се постара да овладее гнева си. Това трябваше да го очаква. Мелайне не беше просто Мъдра, тя беше и сънебродница, както и Амис и Баир. Наред с други неща, трите можеха да си говорят в сънищата, както и на други хора — полезно умение, въпреки че го бяха прилагали с него само веднъж. Беше си работа на Мъдрите. Нищо чудно, че Мелайне водеше с едни гърди във всичко, което се беше случило. Нищо чудно, че беше казала всичко на Доринда, все едно дали е работа само на Мъдрите, или не; двете бяха много добри приятелки. След като Мелайне беше уведомила Баел за отвличането, той, разбира се, го бе съобщил на Башийр, а да се очаква, че Башийр ще го премълчи пред жена си, беше все едно да се очаква, че ще запази в тайна от нея, че къщата е пламнала. Малко по малко той успя да потисне гнева си.

— Елейн пристигна ли? — Опита се да го каже небрежно, уж между другото, но не успя. Все едно. Всички знаеха, че има причини да се тревожи. Андор можеше да е също толкова неспокоен, колкото и Кайриен, но Елейн на трона беше най-бързият начин и двете страни да се успокоят. Може би единственият начин.

— Още не. — Башийр сви рамене. — Но от север идват слухове за Айез Седай с армия някъде в Муранди или може би Алтара. Възможно е това да е младият Мат и неговата Банда на Червената ръка, с щерката-наследница и Сестрите, избягали от Кулата, когато свалиха Сюан Санче.

Ранд разтърка китките си. Целият този маскарад с „плена“ беше в случай, че Елейн вече е тук. Елейн, както и Авиенда. За да може да дойде и да си иде, без те да разберат. Навярно щеше да намери начин да ги види за малко. Може би... Не, той не беше глупак. Никакво „може би“.

— И тези Сестри ли смяташ да накараш да ти се закълнат? — Тонът на Дейра беше леден като лицето ѝ. Тя не го обичаше — според нея мъжът ѝ бе тръгнал по път, който най-вероятно щеше да свърши с главата му над някоя порта в Тар Валон, и Ранд беше този, който го бе

тласнал по този път. — Бялата кула няма да остане със скръстени ръце затова, че принуждаваш със сила Айез Седай.

Ранд ѝ отвърна с лек поклон, и да ги изгори дано, ако не го възприе като подигравка. Дейра ни Галайн т-Башийр никога не се обръщаше към него с титла, името му дори не използваше — все едно че говореше на някой жалък ординарец, при това не особено умен и благонадежден.

— Ако изберат да се закълнат, ще приема клетвата им. Съмнявам се, че горят от нетърпение да се върнат в Тар Валон. Ако предпочетат друго, могат да си карат както искат, стига да не застават на пътя ми.

— Бялата кула вече застана на пътя ти — каза Баел. Пред сините му очи гласът на Дейра изглеждаше направо топъл. — Дойде ли врагът веднъж, ще дойде пак. Освен ако не бъдат спрени. Моите копия ще тръгнат натам, накъдето Кар-а-карн ги поведе. — Мелайне кимна, естествено: тя най-вероятно държеше и последната Айез Седай да бъде заслонена и поставена на колене под стража, ако не и овързана за ръцете и краката. Но Доринда също кимна, както и Сюлин, а Башийр замислено поглади мустаци с кокалчетата на свития си юмрук. Ранд не знаеше да се смее ли, да плаче ли.

— Не мислите ли, че вече имам достатъчно грижи и без една война с Бялата кула? Елайда ме сграбчи за гърлото и получи плесница. — Земята, изригваща в огън и разкъсана плът. Пиршество за гарвани и лешояди. И колко мъртви? — Ако прояви достатъчно благоразумие да спре дотук, аз също ще спра. — Стига да не искат от него да им се довери. Сандъкът. Тръсна глава да прогони гласа на Луз Терин, мърморещ отвътре за мрака и жаждата. Можеше да го пренебрегне, трябваше да го пренебрегне, но не и да забрави, нито да се довери повече.

Ранд остави Баел и Башийр да спорят доколко Елайда щяла да прояви достатъчно благоразумие да спре, след като вече е започнала, и пристъпи до една покрита с карти маса до стената. Явно Баел и Башийр използваха тази стая за планирането на действията си. Порови се малко и намери картата, която му трябваше — дълъг свитък, показващ цял Андор и също така част от земите на юг, Геалдан, Алтара и Муранди.

— Пленените жени в земите на дървоубийците няма да създават повече неприятности. Защо другите трябва да бъдат оставени? — каза

Мелайне явно в отговор на нещо, което не беше чул. Гласът ѝ прозвуча сърдито.

— Ще направим каквото трябва, Дейра т-Башийр — каза спокойно Доринда; тя рядко губеше самообладание. — Малко повече кураж, и ще стигнем там, където трябва да стигнем.

— Когато скочиш от ръба на пропаст — отвърна Дейра, — е твърде късно да направиш нещо друго, освен да проявиш кураж, и да се надяваш, че на дъното ще има някоя купа сено, на която да паднеш. — Мъжът ѝ се изкиска, сякаш се бе пошегувала. Но съвсем не прозвуча като шега.

Ранд разгърна картата, затисна краищата ѝ с мастилници и шишенца с пясък и започна да мери разстоянията с пръсти. Мат не се придвижваше особено бързо, щом мълвата го поставяше някъде в Алтара или Муранди. Инак се гордееше с бързината, с която може да се придвижва Бандата му. Може би го бавеха Айез Седай с техните слуги и фургони. Може би Сестрите бяха повече, отколкото беше допускар. Ранд усети, че ръцете му са се свили в юмруци, и ги отпусна. Трябваше му Елейн. Да поеме трона тук и в Кайриен. Затова му трябваше. За нищо друго. Авиенда... От нея изобщо нямаше нужда, а и тя му беше дала ясно да разбере, че също няма нужда от него. Тя беше в безопасност, далече от него. Можеше и двете да ги опази, като ги задържеше колкото може по-далече от себе си. Светлина, само да можеше да ги види за малко! От Мат обаче имаше нужда, след като Перин беше толкова опърничав. Не беше сигурен как Мат изведнъж стана толкова опитен във военните дела, но дори Башийр уважаваше мнението му. Поне за войната.

— Те се отнесоха с него като да'цанг — изръмжа Сюлин и останалите Деви изръмжаха.

— Знаем — отвърна мрачно Мелайне. — Те нямат никаква чест.

— Той наистина ли ще се въздържи след всичко, което ни описахте? — попита невярващо Дейра.

Картата не стигаше достатъчно на юг, за да покаже и Иллиан — нито една карта на масата не показваше и част от тази страна, — но ръката на Ранд се понесе надолу през Муранди и той си представи Дойрлонските хълмове, недалече навътре от границите на Иллиан, с полосата от укрепления, която никоя нашественическа армия не можеше да си позволи да пренебрегне. А на около двеста и петдесет

мили на изток, оттатък равнините на Маредон, се беше струпала армия, каквато светът не беше виждал, откакто народите се бяха събрали пред Тар Валон по време на Айилската война, или може би още от времето на Артур Ястребовото крило. Щом Перин нямаше да я поведе, то трябваше да го направи Мат. Само че нямаше достатъчно време. Времето никога не стигаше.

— Очите да ми изгори дано — измърмори Даврам. — Това никога не си ми го споменавала, Мелайне. Лейди Каралайн и лорд Торам са вдигнали стан извън града, и то заедно с върховния лорд Дарлин? О не, не са дошли заедно току-така, точно в този момент. Това е все едно гнездо на усойници на прага ти.

— Нека алгай'д'сисвай потанцуват — отвърна Баел. — Мъртвите усойници не хапят.

Самаил винаги беше най-добър в отбрана. Това бе паметта на Луз Терин, от Войната на Сянката. Да, при двама души в един череп трябваше да се очаква, че паметта им ще се рее от единия към другия. Дали Луз Терин не си спомняше как е подкарал овцете на паша или сече дърва за огрев, или хвърля зърно на кокошките? Ранд успя да го чуе смътно как ръмжи за гибел и за разруха — мислите за Отстъпниците винаги довеждаха Луз Терин до ярост.

— Дейра т-Башийр казва истината — каза Баел. — Трябва да продължим по пътя, по който сме поели, докато не бъдат унищожени или враговете ни, или ние.

— Не точно това имах предвид — отвърна сухо Дейра. — Но си прав. Вече нямаме никакъв избор. Докато не бъдат унищожени или враговете ни, или ние.

Смърт, разруха и лудост се понесоха в главата на Ранд, докато оглеждаше картата. Самаил щеше да се озове при тези укрепления веднага щом армията тръгнеше на щурм, Самаил със силата на един Отстъпник и знанията от Приказния век. Лорд Бренд, така се бе нарекъл сам, един от Съвета на деветимата, и „лорд Бренд“ го наричаха всички, които отказваха да признаят, че Отстъпниците са на свобода, но Ранд го познаваше. С паметта на Луз Терин знаеше лицето на Самаил, и кътните му зъби познаваше.

— Какво възнамерява да прави Диелин Таравин с Наен Аравн и Еления Саранд? — попита Доринда. — Да си призная, това затваряне на хора не го разбирам много.

— Какво прави едва ли е толкова важно — каза Даврам. — Това, което ме притеснява, са срещите й с онези Айез Седай.

— Диелин Таравин е глупачка — промърмори Мелайне. — Вярва на слуховете, че Кар-а-карн е коленичил пред Амирлинския трон. Тя и косата си няма да срещи, ако Айез Седай не й разрешат.

— За нея грещиш — срязва я Дейра. — Диелин е достатъчно силна, за да управлява Андор. Доказа го при Арингил. Разбира се, тя се вслушва в Айез Седай — само глупак би пренебрегнал Айез Седай, — но да се вслушваш още не означава, че се подчиняваш.

Фургоните, докарани от Думайски кладенци, трябваше да се претърсят отново. Дебеличкият малък мъж — ангреалът, трябваше да е някъде там. Някоя от избягалите Сестри нямаше откъде да се досети какво е. Освен ако някоя не го беше пъкнала в кесията си като спомен от Преродения Дракон. Не. Трябваше да е някъде из фургоните. С него щеше да е повече от равностоен на всеки Отстъпник. Без него... Смърт, разруха и лудост.

Изведнъж всичко, което бе чул дотук, нахлу в ума му.

— Какво? — викна той и се обърна рязко към тях.

Те го загледаха слисано. Отпуснатият се до вратата Джонан се изпъна, Девите настръхнаха и вдигнаха тревожно очи към него.

Мелайне опипа един от костените си гerdани, изгледа с решимост Баел и Даврам и каза:

— Има девет Айез Седай в един хан, „Сребърния лебед“, в онова, което Башийр нарича „Новия град“. — Думата „хан“ я изрече някак непривично, както и „град“ — преди да прекоси Драконовата стена ги беше срещала само в книгите. — Двамата с Баел казват, че трябва да ги оставим на мира, освен ако не предприемат нещо срещу теб. Смятам, че вече си свикнал да очакваш Айез Седай, Ранд ал-Тор.

— Вината е моя — въздъхна Башийр. — Ако има вина тук. Макар че не разбирам какво очаква да направим Мелайне. В „Сребърния лебед“ преди месец отседнаха осем Сестри, точно след като ти замина. От време на време идват едни и си отиват други, но никога не остават повече от десет едновременно. Държат се настрана, не създават никакви неприятности и доколкото знаем двамата с Баел, не задават никакви въпроси. Няколко Червени Сестри също идваха в града; на два пъти. Ония в „Сребърния лебед“ винаги са със Стражници, но тези — никога. Сигурен съм, че са Червени. Идват по

две — по три, разпитват за мъже, тръгнаха за Черната кула, и след някой и друг ден си заминават. Без да научат кой знае какво, бих казал. Тази Черна кула е като истинска крепост, колкото до пазенето на тайни. Никоя от тях не е създавала неприятности и аз бих предпочел и ние да не ги закачаме, освен ако не се наложи.

— Нямах предвид това — каза бавно Ранд и седна на един стол срещу Башийр. Айез Седай се събираха тук, Айез Седай се събираха в Кайриен. Случайно? Луз Терин затътна като гръмотевица на хоризонта — за гибел и измяна. Трябваше да предупреди Таим. Не за Айез Седай в „Сребърния лебед“ — това той сигурно вече го знаеше; защо не беше му го споменал? — но за да стои настрана от тях, да задържи настрана от тях Аша’ман. Щом с Думайски кладенци трябваше да му се сложи краят, не биваше тук отново да се започва. Твърде много неща сякаш излизаха извън контрол. Колкото повече се напрягаше да ги удържи, толкова по-силно напирала да му избягат. Рано или късно всичко щеше да се разпадне и да се срути. От тази мисъл гърлото му пресъхна. Том Мерилин го беше учил малко да жонглира, но той така и не беше се оказал много добър. Гърлото му беше пресъхнало.

Не усети, че е изрекъл последното на глас, преди Джалани да се изправи и да прекоси стаята до масичката с поставена на нея сребърна кана. Тя напълни един бокал и го поднесе на Ранд с усмивка и с леко разтворени устни. Той очакваше да чуе нещо грубо, но лицето ѝ рязко се промени. Каза само „Кар-а-карн“, след което се върна при останалите Деве, изпълнена с такова достойнство, че сякаш беше засрамила Доринда или Дейра. Самара зашари с пръсти в говора на Девите и изведнъж всички те се изчервиха и прехапаха устни да не се разсмеят. Всички с изключение на Джалани, която само се изчерви.

Пуншът беше с вкус на сливи. Ранд си спомни отнякъде за едрите сладки сливи в овощните градини отвъд реката — когато беше малък и се катереше по дърветата да си похапне... Отметна глава и пресуши бокала. В Две реки имаше сливови дървета, но не и овощни градини, и определено не оттатък каквато и да било река. „Задръж си проклетите спомени“ — изръмжа той на Луз Терин. Мъжът в главата му се засмя на нещо, тихо и самотно.

Башийр погледна намръщено Девите, после хвърли поглед към Баел и двете му жени, и тримата невъзмутими като скали, и поклати

глава. С Баел се разбираше добре, но айилците като цяло го озадачаваха.

— Е, щом на мен никой няма да ми поднесе нещо за пиене... — каза той, стана и отиде да си налее сам. Отпи дълбока глътка и мустаците му се намокриха. — Това му се вика освежително... Таимовите хора май прибират всеки, който иска да следва Преродения Дракон. Той ми осигури доста добра армия — всички мъже, на които им липсва онова, което е нужно за твоите ашамани. Всички говорят за преминаване през някакви дупки във въздуха, но никой от тях не е пристъпвал до Черната кула. В момента изпробвам някои идеи, които ми подхвърли младият Мат.

Ранд махна пренебрежително с опразнения си бокал.

— Ти ми кажи за Диелин. — Диелин от Дома Таравин бе следващата претендентка за трона в случай, че нещо сполетеше Елейн, но пък той ѝ беше казал, че водят Елейн в Кемлин. — Ако тя си мисли, че може да вземе Лъвския трон, може и на нея да ѝ намеря някоя ферма.

— Да вземе трона ли? — възкликна изумена Дейра, а мъжът ѝ се разсмя гръмко.

— Нравите на влагоземците не са ми много ясни — каза Баел, — но според мен тя не мисли точно това.

— Прав си. — Даврам понесе каната да налее още пунш на Ранд. — Някои по-дребни благородници, за да ѝ се докарат и да си спечелят привилегии, я провъзгласиха в Арингил. Тя обаче реагира много бързо и само след четири дни обеси двама от водачите им за предателство към щерката-наследница Елейн и заповяда останалите двадесет да бъдат набити с камшици. — Той се изкиска одобрително. Жена му изсумтя. Тя самата сигурно щеше да издигне бесилки по целия път от Арингил до Кемлин.

— В такъв случай какво беше това, че управлявала Андор? — настоя Ранд. — И че е затворила Еления и Наен?

— Те са онези, които се опитаха да претендират за трона — каза Дейра и тъмните ѝ очи блеснаха гневно.

Башийр кимна. Той беше много по-спокоен.

— Само преди три дни. Когато дойде вестта за коронацията на Колавер и слуховете от Кайриен, че си заминал за Тар Валон, започнаха да звучат много по-убедително. При възобновената търговия

между Кайриен и Кемлин напоследък летят толкова много гълъби, че ако накацат, няма да има къде да стъпи човек. — Той остави каната и се върна на стола си. — Наен се провъзгласи за Лъвския трон на заранта, Еления по обед, а по залез слънце Диелин, Пеливар и Луан ги задържаха. Обявиха Диелин за регент на следващата сутрин. От името на Елейн, до нейното завръщане. Повечето Домове на Андор се обявиха в подкрепа на Диелин. Мисля, че повечето биха предпочели да видят нея на трона, но случилото се в Арингил кара дори и най-могъщите да си държат езиците зад зъбите. — Башийр притвори едното си око. — За теб никой нищо не споменава. Дали това е хубаво или лошо — само някой по-мъдър от мен би могъл да го каже.

Дейра се усмихна хладно и го изгледа почти с пренебрежение.

— Тези... блюдолизци... които остави да се измъкнат от палата, изглежда, са напуснали града. Някои дори били избягали от Андор. Сигурно се сещаш, че всички те стояха или зад Еления, или зад Наен.

Ранд внимателно постави пълния бокал на пода до стола си. Оставил беше на мира Лир и Аримила само за да се опита да подтикне Диелир и подкрепящите я да му съдействат. Те никога нямаше да оставят Андор в ръцете на такива като лорд Лир. Това все още можеше да се окаже полезно, след като се върнеше Елейн. Но всичко се завихряше все по-бързо и по-бързо, мъчеше се да се измъкне от пръстите му. Все още обаче имаше няколко неща, които можеше да удържи.

— Този тук, Федвин, е Аша'ман — каза той. — Той може да донесе съобщенията ви до мен в Кайриен, ако се наложи. — И погледна ядно Мелайне, която му отвърна с най-невъзмутимо изражение. Дейра изгледа Федвин така, сякаш беше някакъв умрял плъх, който любимото ѝ куче е домъкнало в леглото ѝ. Даврам и Баел го заоглеждаха по-скоро замислено. — Никой друг не бива да научи кой е той — продължи Ранд. — Никой. Затова не е облечен в черно. Тази нощ ще заведе още двама като него при лорд Семарадрид и при върховния лорд Вейрамон. Ще има нужда от тях, когато се изправят срещу Самаил в Дойрлонските хълмове. Аз самият, изглежда, още известно време ще трябва да се бавя в Кайриен. И може и в Андор.

— Значи ли това, че най-после ще пратиш копията на изток? — попита Баел. — Тази нощ ти ще се разпоредиш?

Ранд кимна и Башийр се изсмя гръмко.

— Това вече трябва да се полее с хубаво вино. Ако не беше толкова горещо, че кръвта на човек да стане на каша. — Смехът му се стопи в гримаса. — Светлина, колко ми се ще да можем да съм там. Все пак, предполагам, че удържането на Кемлин за Преродения Дракон не е дреболия.

— Винаги искаш да си там, където мечовете са извадени, съпруже. — Дейра го изрече с голяма обич.

— Петината — каза Баел. — Ще разрешиш ли петината в Иллиан, когато Самаил падне? — Айилският обичай позволяваше да се вземе една пета от всеки покорен град. Тук, в Кемлин, Ранд го беше забранил — не искаше да предаде града на Елейн оплячкосан.

— Ще си получат петината — отвърна Ранд. Но това, за което мислеше, не беше нито Самаил, нито Иллиан. „Доведи Елейн бързо, Мат.“ Диво се втурна тази мисъл в ума му, надмогвайки тътена на Луз Терин. „Бързо ми я доведи, преди Андор и Кайриен да избухнат.“

ГЛАВА 8

ФИГУРАНТКАТА

Егвийн се намести предпазливо на сгъваемия си стол: той понякога имаше склонност да се сгъва сам, когато му хрумне.

— Утре трябва да спрем тук — каза тя. — Лорд Брин казва, че армията изпитва недостиг на храна. Лагерът ни със сигурност изпитва недостиг на всичко.

На дървената маса пред нея горяха две къси лоени свещи. И тя се сгъваше за по-лесно опаковане, но беше малко по-стабилна от стола. Светлината на свещите в шатрата, която ѝ служеше за кабинет, се подсилваше от един фенер, окачен високо на централния кол. Смътната жълтеникава светлина примигваше и мяташе бледи сенки, танцуващи по кърпените платнени стени, далечен отглас на величието на кабинета на Амирлин в Бялата кула, но не това я притесняваше. Честно казано, тя самата беше твърде далече от величието, свързвано обикновено с Амирлинския трон. Знаеше много добре, че шарфът със седемцветните ресни на раменете ѝ е единствената причина някой странник да повярва, че е Амирлин. Стига да не го възприемаха като изключително глупава шега. Странни неща се бяха случвали в историята на Бялата кула — Сюан ѝ беше разказала тайните подробности на някои от тях, — но със сигурност нещо толкова непривично като самата нея едва ли се беше случвало.

— Четири или пет дни ще е по-добре — каза Шериам, без да вдига очи от листовете в скута си. Леко пълничка, с високи скули и зелени очи, тя съумяваше да изглежда елегантна и властна в тъмнозелената си рокля за езда, въпреки че беше кацнала внимателно на един от двата своенравни стола пред масата. Заменеше ли тесния си син шарф на Пазителка на Хрониките с този на Амирлин, всеки щеше да помисли, че го притежава по право. Понякога тя като че ли определено вярваше, че шарфът с цветните ресни лежи на раменете ѝ. — Или може би по-дълго. Няма да навреди, ако попълним запасите си.

Сюан, приседнала на другия паянтов стол, леко поклати глава, но Егвийн нямаше нужда от намека ѝ.

— Един ден. — Може да беше само осемнадесетгодишна и напълно да ѝ липсваше амирлинското величие, но не беше глупава. Твърде много от Сестрите се хващаха за всеки повод да спрат, както и твърде много от Заседателките, впрочем, а ако се забавеха твърде дълго, можеше да се окаже невъзможно да продължат. Шериам отвори уста.

— Един, дъще — каза твърдо Егвийн. Каквото и да си въобразяваше Шериам, фактът беше, че Шериам Баянар бе Пазителката на Печата, а Егвийн ал-Вийр — Амирлин. Стига Шериам да го осъзнаеше най-сетне. Както и Съветът на Кулата — с тях беше още по-зле. Досяваше ѝ се да изръмжи, да им се сопне, понякога дори да ги замери с нещо, но след близо месец и половина вече бе придобила сякаш доживотен опит в това да запазва лицето и гласа си спокойни дори при още по-големи предизвикателства от това. — Забавим ли се по-дълго, ще опоскаме земята наоколо. Няма да оставя хората да гладуват. От практична гледна точка, ако им отнемем твърде много, дори да им платим добре, в замяна те ще ни създадат стотици проблеми.

— Набези над стадата и грабежи на фургоните на обоза — измърмори Сюан. Оглеждаше цепнатите си сиви поли и сякаш си говореше сама. — Мъже ще стрелят по стражите ни нощем и сигурно ще палят, докъдето се доберат. Лоша работа. Гладните хора бързо изпадат в отчаяние. — Същите основания, които лорд Брин беше изтъкнал пред Егвийн, почти със същите думи.

Огненокосата жена изгледа ядно Сюан. Много от Сестрите трудно се оправяха с нея. Лицето на Сюан беше може би най-известното в стана, толкова младо, че нямаше да изглежда уместно дори над роклята на Посветена, както и на новачка впрочем. Това бе един от страничните ефекти на усмиряването, въпреки че малцина го знаеха; Сюан трудно можеше и една крачка да направи, без Сестрите да втренчат погледи в нея, някогашната Амирлински трон, свалена и отрязана от сайдар, а после Изцерена и с възвърнати донякъде способности, след като всички знаеха, че това е невъзможно. Много от тях посрещаха завръщането ѝ като Сестра с радост, заради нея самата, както и заради чудото, което се криеше в нея напук на онова, от което

всяка Айез Седай се боеше повече от смъртта, но също толкова много я посрещаха с хладна търпимост или снизхождение, или и с двете, като я виняха за сегашното си положение.

Шериам беше една от тези, които смятаха, че Сюан би трябвало да напътства новата и млада Амирлин в протокола и други подобни неща, които всички бяха убедени, че тя мрази, и че ще си държи устата затворена, освен ако не бъде попитана. Стоеше много по-долу от онова, което беше била, не беше повече Амирлин и бе много по-немоцна в Силата. От гледна точка на Айез Седай, това изобщо не бе проява на някаква жестокост. Миналото си беше минало; важното беше настоящето и то трябваше да се приеме такова, каквото е. Всичко друго можеше да нанесе още по-голяма болка. Като цяло Айез Седай бавно признаваха промените, но направеха ли го веднъж, възприемаха ги така, сякаш нещата винаги бяха стояли по този начин.

— Един ден, майко, щом казвате — въздъхна най-сетне Шериам и кимна. Не толкова от примирение, сигурна беше Егвийн, колкото за да прикрие гримасата си на непокорство. Щеше да приеме гримасата, стига с нея да последваше и съгласието. Засега поне трябваше да го прави.

Сюан също кимна. За да прикрие усмивката си. Всяка Сестра можеше да бъде назначена на всякакъв пост, но социалният ред беше доста стриктен и Сюан стоеше далеч по-долу, отколкото преди. Това беше едната причина.

Документите в скута на Шериам имаха дубликат в ръцете на Сюан и още един на масичката пред Егвийн. Отчети за всичко — от броя на свещите и чувалите с боб до състоянието на конете, както и положението при войската на лорд Брин. Военният лагер обкръжаваше стана на Айез Седай с пръстен може би от около двадесет крачки между тях, но в много отношения те все едно че бяха разделени от цяла миля. Изненадващо, но лорд Брин беше настоявал за това толкова, колкото и Сестрите. Айез Седай не желаеха около шатрите им да се мотаят войници, повечето от които неумити неграмотни грубияни, много често с шавливи ръце, а изглежда, и войниците не желаеха особено Айез Седай да се мотаят из техните палатки — въпреки че, може би като проява на благоразумие, не споделяха открито основанията си. Тръгнаха бяха на поход към Тар Валон, за да свалят узурпаторката на Амирлинския трон и да поставят на нейно място

Егвийн, но все пак малцина мъже се чувстваха наистина удобно в обкръжението на Айез Седай. Както и малко жени, впрочем.

Като Пазителка, Шериам щеше да е много доволна, ако можеше да отнеме тези дреболии от ръцете на Егвийн. Дори го беше подхвърлила, обяснявайки колко дребни са и как Амирлинския трон не бивало да се обременява с ежедневните дреболии. Сюан, от своя страна, бе казала, че една добра Амирлин обръща внимание точно на тези неща, без да се опитва да дублира работата на дузините Сестри и чиновници, но проверявайки все пак по нещо различно всеки ден. Така можела да получи добра представа за всичко, преди някой да дойде и да ѝ съобщи за някоя възникнала криза, която вече се пука по шевовите. Сюан наричаше това „напипване накъде духа вятърът“. Седмици бяха нужни, за да стигнат тези отчети до нея, и Егвийн беше сигурна, че остави ли ги да минат под контрола на Шериам, никога повече няма да научи нищо, преди да е остаряло, а може би и изобщо.

Трите потънаха в мълчание — всяка се съсредоточи върху своята купчина хартии.

Чеза, седнала на възглавничките в единия ъгъл на шатрата, измърмори:

— Малкото светлина е лоша за очите. — и вдигна един от копринените чорапи на Егвийн, които кърпеше. — Мен никой не може да ме накара да си бода очите над думи на толкова оскъдна светлина. — Възпълна, макар и не чак дебела, с блещукащи очи и весела усмивка, личната прислужница на Егвийн все се опитваше да подхвърли някой съвет на Амирлин все едно, че говори на себе си. Човек можеше да си помисли, че е поне от двадесет години на служба при Егвийн, а не от по-малко от два месеца, и че е три пъти по-възрастна от нея, а не едва два пъти. Егвийн си помисли, че Чеза просто иска да запълни тишината. Откакто Логаин беше избягал, в стана цареше напрежение. Мъж, който можеше да прелива, заслонен и под усилена стража, и въпреки това бе успял да се изплъзне като мъгла. Всички бяха настроили до крайна степен — чудеха се как е избягал и къде ли е отишъл, и какво възнамерява да направи. На Егвийн повече отколкото на всяка друга и се искаше да знае къде е Логаин Аблар.

Шериам плесна ядосано по купчината хартии и изгледа намръщено Чеза. Не разбираше защо Егвийн оставя слугинята си да

присъства на тези срещи, камо ли да си позволява да бърбори така свободно. Вероятно така и не ѝ хрумна, че присъствието на Чеза и неочакваното ѝ дърдорене често я обърква дотолкова, че оставя възможност на Егвийн да заобиколи някой съвет, който не иска да приеме, и да отложи вземането на решения, които не иска да вземе, във всеки случай не и по начина, по който Шериам очакваше да се вземат. Тази идея със сигурност не беше хрумвала и на самата Чеза — тя се усмихна притеснено и се зае отново с кърпенето.

— Ако продължим така, майко — каза хладно Шериам, — можем да останем и до призори.

Взряна в следващата страница, Егвийн потърка слепоочията си. За светлината Чеза може би беше права. Отново я хващаше главоболието. Но пък то можеше и да се дължи на страницата, описваща колко пари им остават. Историите, които беше чела, никога не споменаваха колко пари са нужни, за да се поддържа една армия. На страницата ситно-ситно бяха изписани цифри. Двете сестри-заседателки Романда и Лелейн предлагаха на войниците да се плаща по-нарядко и всъщност да им се плаща по-малко. Всъщност си беше нещо повече от предложение, тъй като Романда и Лелейн не бяха просто и само Заседателки в Съвета. Други Заседателки следваха водачеството им, макар и не всички непременно, и единствената Заседателка, на която Егвийн можеше да разчита, беше Делана, макар и на нея не съвсем. Лелейн и Романда рядко се съгласяваха с нещо и сега едва ли можеха да изберат по-лош повод за разногласие. Част от войниците бяха положили клетви, но повечето от тях бяха тук заради платата и може би заради надеждата за плячка.

— На войниците трябва да се плаща както досега — измърмори Егвийн и смачка двете бележки. Нямахме да позволим войската ѝ да се стопи, както и да позволим плячкосването.

— Както заповядате, майко. — Очите на Шериам блеснаха от задоволство. Трудностите трябваше да са ѝ напълно ясни — всеки, който си въобрази, че тази жена не е изключително умна, го чакаха големи неприятности — но и тя си имаше едно сляпо петно. Ако Романда или Лелейн кажеха, че слънцето изгрява, Шериам най-вероятно щеше да заяви, че залязва; беше имала почти толкова влияние в Съвета, колкото и те сега, ако не и повече, докато не сложиха край на споровете между тях. Обратното също беше вярно — двете по-скоро

бяха готови да спрат да мислят, но не и да престанат да се изказват срещу всичко, което искаше Шериам. Което като цяло си имаше и добри страни.

Пръстите на Егвийн затупкаха по масата, но тя ги спря. Парите трябваше да се намерят — все някъде и все някак, — но не биваше да показва пред Шериам, че е разтревожена.

— Тази новата ще върши работа — промърмори Чеза над шева си. — Тайренците винаги вирят нос, разбира се, но Селаме е наясно какво се изисква от слугинята на една лейди. Двете с Мери скоро ще я вкараме в пътя. — Шериам я погледна раздражено.

Егвийн се усмихна. Егвин ал-Вийр с три слугини, които я чакат — толкова невероятно, колкото и самият шарф. Но усмивката ѝ се задържа само за миг. На слугините също трябваше да се плаща. Малка сумичка в сравнение с разходите за тридесетте хиляди войници, но пък Амирлин не можеше да се занимава с прането си или да си кърпи ризите... но можеше спокойно да се задоволи и само с Чеза. И щеше, стига да имаше избор. Само преди седмица Романда изведнъж бе решила, че Амирлин има нужда от втора слугиня, и намери Мери сред бежанците, които се криеха във всяко селце, докато не ги прогонят, и за да не остане по-назад, Лелейн докара отнякъде Селаме. И двете бяха натикани в малката шатра на Чеза преди Егвийн да разбере за съществуването им.

В самия принцип имаше нещо грешно: три слугини, след като нямаше достатъчно сребро да се плаща на войската, при това слугини, избрани за нея дори без да я попитат; оставаше налице и фактът, че имаше още една, макар тази една да не получаваше и медник. Така или иначе, всички продължаваха да вярват, че Мариган е главната лична прислуга на Амирлин.

Тя бръкна под масата и опипа кесията на колана си, опипа гривната вътре. Трябваше да я носи по-често. Извади гривната и я надяна на китката си — ивица от сребро, направена така, че свързката ставаше невидима, след като я затвориш. Направена с Единствената сила, гривната щракна и се затвори и тя за малко да понечи да я отвори отново.

В крайчеца на съзнанието ѝ нахлу чувство, чувство и яснота, в едно малко кътче, сякаш си го представяше. Но не беше въображение — беше твърде истинско. Гривната бе половината от ай-дам и

осигуряваше връзка между нея и жената, която носеше другата половина, сребърния нашийник, който не можеше да се свали. Между двете съществуваше кръг, без да се прегръща сайдар, и Егвийн винаги водеше в този кръг благодарение на гривната. „Мариган“ сега спеше, краката ѝ бяха подбити от ходенето ден след ден, но макар да спеше, страхът се процеждаше през връзката; само омразата можеше да се сравни по сила със страха в потока, протичащ през ай-дам. Неохотата на Егвийн да си слага гривната произтичаше от непрестанното гризене на ужаса на другата жена, от това, че сама беше носила нашийника на ай-дам, и от това, че добре знаеше какво представлява жената от другата страна.

Само три жени в стана знаеха, че Могедиен е пленничка, прикрита сред множеството слуги на Айез Седай. Ако се разбереше, Могедиен щеше да бъде съдена, усмирена и екзекутирана много бързо. Егвийн може би щеше да я сполети почти същата съдба, както и Сюан и Леане. Те бяха другите две, които го знаеха. В най-добрия случай щяха да ѝ отнемат шарфа.

„За това, че съм укривала една Отстъпница от правосъдието — помисли си тя мрачно. — Късмет ще имам, ако не ме натикат обратно при Посветените.“ Опипа несъзнателно пръстена с Великата змия на кутрето на дясната си ръка.

Но от друга страна, колкото и справедлива да бъдеше една такава присъда, тя едва ли беше вероятна. Бяха я учили, че за Амирлинския трон се избира най-мъдрата Сестра, но сега сама беше разбрала как стоят нещата в действителност. Избирането на Амирлин беше толкова люта надпревара, колкото избирането на кмет в Две реки, а може би и повече — в Емондово поле никой не беше правил усилие да се противопостави на баща ѝ, но беше чувала за изборите в Девенов просек и Таренов сал. Сюан беше издигната за Амирлин само защото всяка от трите преди нея беше умряла едва след няколко години служба като Амирлински трон. Съветът бе пожелал някоя по-млада. Да се обсъжда възрастта на една Сестра бе почти толкова проява на грубост, колкото да я зашлевиш в лицето, но тя вече бе започнала да добива известна представа колко живеят Айез Седай. Рядко някоя биваше избирана за Заседателка преди да е носила шала поне седемдесет или осемдесет години, а Амирлините — обикновено по-дълго. Често много по-дълго. Тъй че когато предния път Съветът се

беше запънал между четири Сестри, издигнати в Айез Седай едва преди петдесет години, и Сеайне Хериман от Белите беше предложила жена, носила шала едва от десет години, това, което бе накарало Заседателките да я подкрепят, вероятно беше било повече заради изтощението им, отколкото заради самите качества на Сюан да ръководи.

А Егвийн ал-Вийр, на която в много отношения се полагаше все още да бъде новачка? Фигурантка, която да насочват лесно, детенце, отраснало в същото село като Ранд ал-Тор. Последното определено беше натежало във взимането на решението. Нямаше да ѝ отнемат шарфа, но щяха да я лишат от целия авторитет, който бе успяла донякъде да натрупа. Романда, Лелейн и Шериам най-вероятно щяха да се сбият коя да я стисне за врата и да я тика напред.

— Прилича ми много на гривната, която носеше Елейн. — Шериам се наведе да я погледне по-добре и хартиите в скута ѝ изшумоляха. — И Нинив. Носеха я поред, доколкото си спомням.

Егвийн се сепна. Беше проявила непредпазливост.

— Същата е. Подариха ми я за спомен, когато тръгнаха. — Тя намести сребърното кръгче на китката си и изпита жилване от чувството за вина — чувство, което си беше нейно. Гривната изглеждаше съставена от сегменти, но толкова умело сплетени, че не можеше да се види как точно. Почти не беше се сецала за Нинив и Елейн, откакто двете бяха заминали за Ебу Дар. Май беше време да ги отзове. По всичко изглеждаше, че издирването им не върви добре, макар те да го отричаха. Все пак, ако успеяха да намерят това, което търсеха...

Шериам се беше намръщила, но дали заради гривната, или заради нещо друго — Егвийн не разбра. Не можеше обаче да позволи Шериам да започне да се замисля прекалено за тази гривна; ако изобщо някога забележеше, че отива на „колието“, което носеше „Мариган“, можеха да възникнат страшно неудобни въпроси.

Егвийн се надигна и оправи полите си. Днес беше получила от Сюан няколко сведения и едното от тях можеше в момента да ѝ свърши добра работа. Не беше единствената, която крие тайни. Шериам се изненада, когато тя застана пред нея толкова плътно, че не ѝ позволяваше да стане.

— Дъще, научих, че няколко дни след като Сюан и Леане са пристигнали в Салидар, десет Сестри са напуснали — по две от всяка Аджа тук освен от Синята. За къде са тръгнали и защо?

Шериам леко присви очи, но бързо си надяна присъщата си невъзмутимост така удобно, както ѝ стоеше роклята.

— Майко, едва ли мога да си спомня всяка...

— Не ми се измъквай, Шериам. — Егвийн пристъпи още малко към нея, коленете им почти се докоснаха. — Не се опитвай да увърташ. Истината.

Гладкото чело на Шериам се набръчка.

— Майко, дори и да знаех, едва ли щях да ви безпокоя с всяка малка...

— Истината, Шериам. Цялата истина. Или трябва да задам въпрос пред целия Съвет защо не мога да чуя истината от своята Пазителка? Така или иначе ще го науча, дъще. Ще го науча.

Шериам извърна глава, сякаш търсеше начин да се измъкне. Очите ѝ се спряха на Чеза и тя едва не въздъхна от облекчение.

— Майко, утре, когато останем насаме, съм сигурна, че ще мога да ви обясня всичко така, че да останете доволна. Но първо ще трябва да поговоря с някои от Сестрите.

За да могат да измислят какво да ѝ каже утре и как.

— Чеза — каза Егвийн, — изчакай отвън, ако обичаш. — Макар да изглеждаше изцяло погълната в кърпенето и да не забелязваше нищо друго, Чеза тутакси скочи и излезе от шатрата почти тичешком. Когато Айез Седай са се спречкали, само малоумен можеше да остане край тях. — Сега, дъще — повтори Егвийн. — Истината. Всичко, което знаеш. Сега сме достатъчно насаме — добави тя, когато Шериам погледна към Сюан.

Шериам заоправя полите си, по-точно — застиска ги, отбягвайки очите на Егвийн и несъмнено обмисляйки как да се измъкне с нещо уклончиво. Но Трите клетви я държаха в клопка. Не можеше да изрече невярна дума и каквото и да си мислеше за истинското положение на Егвийн, да се изплъзне с някакви усуквания бе много по-лошо дори отколкото да отрече авторитета ѝ в лицето. Че нали дори Романда спазваше нормите на почителност!

Шериам си пое дъх и заговори невъзмутимо към гърдите на Егвийн.

— Когато разбрахме, че Червената Аджа е виновна за провъзгласяването на Логаин като Лъжедракон, ние решихме, че трябва да се направи нещо. — „Ние“ със сигурност означаваше малката котерия Сестри около нея; Карлия и Беонин, както и останалите, имаха почти толкова влияние, колкото повечето Заседателки, макар и не в самия Съвет. — Елайда разпращаше нарежданията си всички Сестри да се върнат в Кулата, така че ние избрахме десет, които да направят точно това, и то по най-бързия начин. Всички те би трябвало отдавна да са вече там. И да се погрижат всяка Сестра в Кулата да разбере истината за онова, което Червените са направили с Логаин. Дори... — Тя се поколеба за миг и довърши задъхано: — Дори Съветът не знае за тях.

Егвийн отстъпи една крачка и отново разтри слепоочията си. Да се погрижели! С надеждата, че Елайда ще бъде свалена. Всъщност замисълът им не беше никак лош, дори можеше да проработи след известно време. След години може би. Но пък за повечето Сестри колкото по-дълго си стояха и не правеха нищо, толкова по-добре. След достатъчно време можеха дори целия свят да убедят, че Бялата кула всъщност никога не се е разцепвала. Беше се разцепвала и преди, въпреки че за това знаеха едва шепа хора. Може би, след достатъчно време, щяха така да нагласят нещата, че все едно изобщо не е ставало такова нещо.

— Защо е трябвало да се пази в тайна от Съвета, Шериам? Аз, разбира се, не мога да допусна, че някоя от тях би издала плана ви на Елайда. — Половината Сестри гледаха другата половина накриво от страх да не би да са привърженички на Елайда.

— Майко, една Сестра, която е решила, че това, което правим, е грешка, едва ли би се оставила да я изберат за Заседателка. Всяка такава отдавна щеше да ни е напуснала. — Шериам не се отпусна, но гласът ѝ придоби нравоучителните търпеливи нотки, които смяташе, че най-влияят на Егвийн. Обикновено обаче беше още по-изкусна в подмяната на темата. — Тези подозрения всъщност са най-тежкият проблем, с който се сблъскваме напоследък. Всъщност никой не се доверява на никого. Само ако можехме да измислим как да...

— Черната Аджа — прекъсна я тихо Сюан. — Точно това ви смразява кръвчицата като сребруша, пъхнала се в полите ви. Кой може

да каже със сигурност коя е Черна и кой може да каже какво е в състояние да направи една Черна?

Шериам отново стрелна Сюан с гневен поглед, но след миг силите я оставиха. Или по-скоро едното напрежение се замени с друго. Тя погледна Егвийн и кимна, макар и с неохота. Ако се съдеше по киселата извивка на устните ѝ, беше готова пак да опита с някое извъртане, но пък ѝ беше ясно, че Егвийн не смята да го допусне. Повечето Сестри в стана вече го вярваха, макар че след повече от три хиляди години отричане на съществуването на Черната Аджа от това им се гадеше. Почти никоя нямаше да отвори уста да го спомене, в каквото и да вярваха.

— Въпросът, майко — продължи Сюан, — е какво ще стане, когато Съветът разбере. — Говореше, сякаш разсъждаваше на глас. — Не виждам как която и да било от Заседателките ще приеме извинението, че не са могли да ѝ кажат, защото е можела да се окаже на страната на Елайда. А колкото до възможността да е от Черната Аджа... Да, струва ми се, че ще са доста разстроени.

Шериам пребледня. Просто беше чудо, че не стана смъртнобледа. „Разстроени“ беше съвсем меко казано. Да, ако това се разбере, Шериам щеше да се изправи пред едни доста повече от „разстроени“ жени.

Сега беше моментът да се възползва от предимството си — но ѝ хрумна друг въпрос. Щом Шериам и приятелките бяха изпратили... какво бяха те? Шпионки — не. По-скоро котки, пуснати да изловят плъховете... Щом Шериам беше пуснала котки в Бялата кула, възможно ли бе...

Внезапно жилване в тила ѝ разпръсна всичко останало. Ако беше усетила болката пряко, щеше да рухне вцепенена. Но дори и сега очите ѝ се изцъклиха. Някакъв мъж, владеещ Силата, бе докоснал нашийника на Могедиен — а в такава връзка не можеше да бъде намесван никой мъж. Болка, съпроводена от нещо друго. От надежда? И после всичко изчезна — усещането, чувствата. Нашийникът беше свален.

— Аз... трябва да глътна малко свеж въздух — промълви тя. Шериам понечи да се изправи, както и Сюан, но тя им махна да си останат на местата. — Не, ще изляза сама — каза им тя припряно. — Сюан, разбери всичко, което Шериам знае за тия котки... Светлина, имам предвид десетте Сестри. — Двете я зяпнаха, но слава на

Светлината, не понечиха да я последват, когато откачи фенера от куката и се забърза навън.

Нямаше да отива на една Амирлин да я видят, че тича, но все пак тя се забърза, почти подтичваше. Небето беше безоблачно, луната беше нашарила шатрите и фургоните със сенки. Повечето хора вече бяха заспали, но неколцина все още седяха навън край малките огньовете. Мяркаха се шепя Стражници, както и слуги. Твърде много очи, които можеха да я видят, ако се затичаше. Последното, което ѝ трябваше сега, бе някой да поиска да ѝ предложи помощ. Усети, че се е запъхтяла, но беше повече от безпокойството, отколкото от изтощение.

Малката шатра на „Мариган“ беше празна. Одеята на постелката лежах разбъркани, отметнати набързо от някого.

„И ако все още беше тук, какво? — зачуди се тя. — Със свален нашийник и може би с онзи, който я освободил?“ Егвийн потръпна и бавно се отдръпна. Могедиен си имаше много сериозни причини да не я обича, твърде лични при това, а единствената Сестра, която можеше да надвие Отстъпницата сама, поне тогава, когато изобщо беше в състояние да прелее, се намираще в Ебу Дар. Могедиен щеше просто да убие Егвийн, без някой изобщо да забележи. Дори някоя Сестра да усетеше преливането ѝ, в това нямаше да има нищо забележително. По-лошото беше, че Могедиен можеше дори да не я убие. И никой нямаше да разбере нищо, докато не откриеха, че и двете са изчезнали.

— Майко — засуети се Чеза зад гърба ѝ, — не бива да излизате така на нощния въздух. Нощният въздух е лош. Ако ви трябва Мариган, трябваше да ме пратите да я извикам.

Егвийн едва не подскочи. Не бе забелязала, че Чеза е тръгнала след нея. Огледа хората около най-близките огньовете. Май никой не беше видял кой е дошъл в шатрата на „Мариган“. Нея много рядко я посещаваше някой. И определено не мъже. Един мъж щяха да го забележат.

— Струва ми се, че е избягала, Чеза.

— Проклетницата му с проклетница! — възкликна Чеза. — Казвах ви аз, че тази жена има зловна уста и крадлив поглед. Да се измъкне така като крадла! Ако не бяхте вие, щеше да умре от глад по пътищата. Гледай ти, каква неблагодарност!

Тя последва Егвийн чак до шатрата ѝ, без да спира да бърбори за хорската проклетия изобщо, за неблагодарността на „Мариган“ в

частност и как човек трябвало да се държи с такива, което, изглежда, се колебаеше между това да бъдат напердашени с върбови пръчки, та да не могат да си седнат на дирниците, или да бъдат изхвърлени преди да са се сетили сами да избягат, и подхвърляше междувременно съвети Егвийн да си провери накитите да не би да е изчезнало нещо.

Егвийн почти не я слушаше. Умът ѝ се въртеше бясно. Не можеше да е Логаин, нали? Той нямаше откъде да знае за Могедиен, камо ли да тръгне да я спасява. Нали? Ами онези мъже, които събираше Ранд, онези Аша'ман? Във всяко село се носеха слухове за Аша'ман и за Черната кула. Повечето Сестри се правеха, че изобщо не ги засяга, че дузини мъже, способни да преливат, се трупат на едно място — най-лошите приказки трябваше да се посмалят малко; мълвата обикновено преувеличаваше — но сърцето на Егвийн се свиваше от страх всеки път, когато си помислеше за тях. Някакъв Аша'ман можеше да е... Но защо? Откъде щеше да го знае, както и Логаин?

Мъчеше се да отбегне едничката възможно заключение. Дошло бе нещо много по-лошо от Логаин, както и от Аша'ман. Някой от Отстъпниците бе освободил Могедиен. Рахвин бе загинал от ръцете на Ранд, според Нинив, а той беше убил също така и Ишамаел, или така поне изглеждаше. А също и Агинор, И Балтамел. Моарейн бе убила Белаал. С това от мъжете оставаха Ашмодеан, Демандред и Самаил. Самаил беше в Иллиан. Никой не знаеше къде са другите или някоя от оцелелите жени. Моарейн се беше справила също с Ланфеар, или по-скоро двете се бяха справили една с друга, но всички други жени все още бяха живи, доколкото беше известно. Жените — настрана. Това сега беше мъж. Кой? Отдавна бяха разработени планове, в случай че някой от Отстъпниците удари по стана. Нито една от Сестрите не можеше да се сравни с един Отстъпник сама, но свързани в кръгове беше друго нещо, а всеки Отстъпник, който стъпеше в лагера им, щеше да се натъкне на кръгове. Или Отстъпница. Стига да разберяха коя е. По някаква причина Отстъпниците не показваха признаците на безвременност. Навярно беше заради връзката им с Тъмния. Те...

Така доникъде нямаше да стигне. Трябваше да започне да мисли ясно.

— Чеза?

— Да, майко?

— Намери Сюан и Леане. Да дойдат при мен. Но гледай никой друг да не разбере.

Чеза се поклони, ухили се и излезе. Едва ли пропускаше да забележи теченията, които се вихреха около Егвийн, но намираще всичките кроежи и заговори за много забавни, не че знаеше повече от това, което се виждаше на повърхността, а и от него далеч не всичко. Егвийн не се съмняваше в нейната вяност, но представите на Чеза за забавно бързо можеше да се променят, ако научеше колко дълбоки са тези въртопи.

Егвийн преля да запали лампите и седна в ъгъла. Да, трябваше да започне да мисли ясно. Но все още имаше чувството, че се препъва в тъмница.

ГЛАВА 9

ДВЕ СРЕБРУШИ

Егвийн седеше на стола си — един от малкото истински столове с облегалки в стана, широк и толкова удобен, че я караше да се чувства виновна, че заема доста място в един от фургоните — седеше и се мъчеше да мисли, когато Сюан отметна платницето и влезе в шатрата.

— Защо, в името на Светлината, избяга така? — Сините ѝ очи сякаш не бяха очи, а шила на сарач. — Шериам ме забърса настрана като муха. — Смайващо деликатните ѝ устни се изкривиха горчиво. — Тръгна си почти веднага след теб. Не разбираш ли, че ти е в ръцете? Тя определено го разбра. Както и Аная и Морврин, и всички останали. Можеш да си сигурна, че цяла нощ ще изгребват водата и ще запушват дупките. Могат да го нагласят. Не знам как, но могат.

Влезе и Леане. Висока, слаба и мургава. Лицето ѝ изглеждаше младо като на Сюан, и по същата причина; всъщност беше достатъчно възрастна, за да може да е майка на Егвийн. Леане хвърли един поглед към Сюан и възкликна:

— Майко, това е много глупав риск. — Очите ѝ блестяха, но гласът ѝ винаги си оставаше някак изнурен, дори когато беше раздразнена. Някога беше доста енергичен. — Ако някой ни види така заедно...

— Не ме интересува, та ако ще целият стан да разбере, че караниците ви са измама — рязко каза Егвийн и направи преграда срещу подслушване.

Интересуваше я и може би нямаше да ги извика заедно, но първата що-годе умна мисъл, която ѝ бе дошла, беше да извика единствените две Сестри, на които можеше да разчита. Никой в стана дори не подозираше това. Всички знаеха, че бившата Амирлин и бившата ѝ Пазителка се мразят почти толкова, колкото Сюан мразеше новата си роля да напътства своята наследница. Ако някоя от Сестрите го разбереше, най-вероятно щяха да им наложат много дълго наказание, и при това съвсем не леко — Айез Седай не приемаха да ги

правят на глупачки и дори на крале им се беше налагало да плащат за такова нещо — но сега-засега тяхната уж неприязън служеше като лост за упражняване на сериозно влияние сред останалите Сестри, дори сред Заседателките: щом и двете кажеха едно и също нещо, значи трябваше да е така. И още един неподозиран ефект от това, че бяха усмирени, се беше оказал много полезен — ефект, за който не знаеше никой друг. Трите клетви вече не ги засягаха — сега можеха да лъжат като търговки.

Заговори и измами на всяка крачка. Станът бе заприличал на воняща блато. Навярно всяко място, в което се съберяха повече Айез Седай, ставаше такова. След три хиляди години заговорничене, колкото и да бе било необходимо, едва ли беше изненадващо, че коварството се бе превърнало във втора природа за повечето Сестри. Но истински ужасното беше, че тя сама започваше да се улавя, че изпитва удоволствие от всичките тези машинации. Не заради тях самите, но като някакви главоблъсканици, макар че никаква плетеница от телчета не можеше да я заинтригува и наполовина колкото това. От друга страна, тя наистина беше Айез Седай, каквото и да мислеха някои по въпроса, и беше длъжна да приеме жилото заедно с меда.

— Могедиен е избягала — каза тя. — Някакъв мъж ѝ свали ай-дама. Мъж, който може да прелива. Някой от тях двамата е взел нашийника — доколкото видях, го нямаше в шатрата ѝ. Сигурно има някакъв начин да се намери с помощта на гривната, но и да има, не го знам.

Краката на Леане се подкосиха и тя се смъкна като чувал на столчето, на което обикновено седеше Чеза. Сюан бавно приседна на походното легло и сложи ръце в скута си. Колкото и да беше нелепо, Егвийн забеляза, че роклята ѝ е с малки сини цветченца, извезани над подгъва. Друга такава ивица, както му е редът, обикаляше по корсажа. Грижата за дрехите — да са хубави, а не просто удобни — беше незначителна промяна, ако се погледнеше от един ъгъл — Сюан изобщо не стигаше до крайности, — но от друга гледна точка, тази промяна бе също толкова стряскаща, колкото и лицето ѝ. И озадачаваща. Сюан презираше промените и им се съпротивляваше. Освен тази.

Леане, от своя страна, като че ли възприемаше всичко, което се беше променило, с присъщото на Айез Седай спокойствие. Също така

млада — Егвийн беше дочула как една Жълта бе възкликнала с почуда, че двете са в цветуща детеродна възраст според всичко, което можела да установи — тя все едно че никога не беше била Пазителка — а и никога не беше имала друго лице. Доскоро самото въплъщение на практицизъм и ефикасност, тя сега изглеждаше идеалната изкусителна доманка. Дори роклята ѝ беше скроена според модата в родната ѝ земя — бе толкова тънка, че изглеждаше почти прозрачна и съвсем непрактична с бледозеления си цвят за прашните пътища. След като ѝ се каза, че усмиряването е прекъснало всичките ѝ връзки и обвързвания, Леане си беше избрала Зелената Аджа наместо предишната Синя. Досега сменянето на Аджи не беше се случвало, нито се смяташе за възможно, но пък и никоя досега не беше усмирявана и след това Изцерявана. Сюан пък се беше върнала без колебание при Сините, макар да ръмжеше заради идиотската нужда от „отправянето на настоятелна молба“, както гласеше официалната фраза.

— О, Светлина! — изпъшка Леане. — Трябваше да я пратим на съд още веднага! Нищо от наученото от нея не може да заплати цената на това отново да броди на воля по света. Нищо! — Това беше показателно за уплахата ѝ: тя обикновено не изтъкваше очевидни неща. Мозъкът ѝ не беше станал ленив, въпреки външното ѝ държане. Колкото и отпуснати и съблазнителни да изглеждаха външно доманките, те все пак бяха известни като най-ловките търговки по целия свят.

— Кръв и проклета пепел! Трябваше да уредим да я пазят — изръмжа Сюан.

Егвийн повдигна вежда — Сюан май беше не по-малко уплашена от Леане.

— Кой да я пази, Сюан? Фаолайн? Или Теодрин? Те дори не знаят, че сте от кръга ми. — Кръга? Пет жени. А Фаолайн и Теодрин трудно можеха да се нарекат нейни ревностни привърженички, особено Фаолайн. На Нинив и Елейн също можеше да се разчита, и на Биргит със сигурност, макар и да не беше Айез Седай, но сега те бяха далече. Потайността и лукавството все още оставаха главните и оръжия. Плюс факта, че никой не ги очакваше от нея. — Как щях да обясня, че трябва да следят прислужницата ми? И с какво изобщо щеше да помогне това? Сигурно е бил някой от Отстъпниците.

Наистина ли смяташ, че Фаолайн и Теодрин биха могли да го спрат дори заедно? Не съм сигурна дали аз самата бих могла, дори да се свържех с Романда и Лелейн. — Двете бяха следващите по сила жени в стана след нея, толкова могъщи, колкото беше била Сюан.

Сюан изсумтя. Често твърдеше, че щом не можела повече да е Амирлин, трябвало поне да научи Егвийн да стане най-добрата Амирлин, съществувала някога, но въпреки всичко да се превърнеш от лъв в мишка никак не беше лесно. Тъкмо поради това Егвийн ѝ позволяваше доста неща.

— Искам да поразпитате онези, които са спали най-близо до шатрата на Могедиен — продължи Егвийн. — Все някой трябва да е видял този мъж. Трябва да е дошъл пеш. Всеки, който би отворил Портал в толкова малко пространство, би рискувал да я пререже на две, колкото и малък да го запреде.

— И защо? — изръмжа Сюан. — Да не се каниш да хукнеш да я преследваш като някоя глупава героиня от глупавата история на някой веселчун, и да я върнеш? Или може би ще овържеш всички Отстъпници и ще ги домъкнеш тук? Защо не спечелиш и Последната битка, както си я подкарала? Дори да получиш описанието му от главата до петите, никой не може да различи един Отстъпник от друг. Поне никой тук. Това е най-проклетото безполезно буре с рибешки карантии, което съм...

— Сюан! — рязко я прекъсна Егвийн. Все пак всичко си имаше граници. С това нямаше да се примири дори да дойдеше от Романда.

По бузите на Сюан бавно изби руменина и тя сведе очи.

— Простете ми, майко. — Прозвуча почти все едно че го мисли сериозно.

— Изнервена е, майко — намеси се Леане със закачлива усмивка. В тези неща беше много добра, въпреки че обикновено ги прилагаше, за да накара сърцето на някой мъж да се разтупти. Не безразборно, разбира се — подбираше си ги и освен това бе много дискретна. — Но пък всички сме изнервени. Само да се беше научила поне да не замерва Гарет Брин с каквото ѝ падне, когато се ядоса...

— Стига! — сопна ѝ се Егвийн. Наистина, Леане само се опитваше да свали малко напрежението на Сюан, но тя нямаше настроение за такива шеги. — Искам да науча всичко, което е

възможно, за това кой е освободил Могедиен. Стига това да не е повече, отколкото имам правото да помоля.

Леане млъкна и се загледа в килима на пода.

Червенината покри цялото лице на Сюан и със светлата си кожа тя заприлича на слънце по залез.

— Аз... покорно ви моля за извинение, майко. — Този път наистина се разкайваше. Явно ѝ беше трудно да срещне погледа на Егвийн. — Понякога е трудно да... Не, не се оправдавам. Покорно ви моля за прошка.

Егвийн я гледаше, без да мига — нещо, на което я беше научила самата Сюан. След малко тя се помръдна притеснено. Когато знаеш, че си сгрешил, мълчанието бодее и бодеежите набиват в ума ти, че си сгрешил. Мълчанието беше много полезен инструмент в много ситуации.

— Тъй като не си спомням какво точно трябва да простя — най-сетне тихо каза Егвийн, — струва ми се, че не е нужно. Но, Сюан... нека не се случва повече.

— Благодаря, майко. — Намек за иронична усмивка изкриви угълчетата на устните ѝ. — Ако ми позволите да го кажа, научила съм ви добре. Но ако мога да предложа... — Изчака нетърпеливото кимване на Егвийн. — Една от нас би трябвало да отнесе нареждането ви на Фаолайн или Теодрин — трябва да е много намусена, че са я използвали като куриерка. Те ще събудят много по-малко подозрения от Леане или мен. Всички знаят, че ги покровителствате.

Егвийн веднага се съгласи. Все още не мислеше ясно, инак щеше сама да се сети за това. Главоболието ѝ пак се връщаше. Чеза твърдеше, че било заради малкото сън, но ѝ беше трудно да спи, след като главата ѝ бе като тъпан. Трябваше ѝ по-голяма глава, за да не я чувства толкова стегната и натъпкана с толкова много грижи. Е, сега поне можеше да сподели тайните, които бяха пазили Могедиен скрита — как да се предрешиш с помощта на Силата и как да прикриеш способността си пред други жени, които могат да преливат. Разкриването им досега беше твърде рисковано, защото можеше да доведе до свалянето на маската на Могедиен.

„Още малко похвали“ — помисли си тя кисело. Големи възторзи имаше, когато бе обявила на всеослушание отдавна забравената тайна на Пътуването, която поне бе открила сама, и още повече похвали след

това за всяка от тайните, които бе измъкнала от Могедиен всеки път като изваждане на зъб. Нито една от тези похвали обаче не беше променила положението ѝ и на йота. Човек може да потупа по главичката едно надарено дете, без да забравя, че е дете, нали?

Леане излезе, но първо каза, че нямала нищо против веднъж поне на още някоя да ѝ развалят нощния отдих. Сюан изчака — никой не биваше да види двете с Леане да излизат заедно. Известно време Егвийн само ги гледаше, съсредоточено. Сюан изглеждаше потънала в мисли. Най-сетне се сепна и се изправи, готова да си тръгне.

— Сюан... — почна Егвийн и усети, че ѝ е трудно да продължи.

Сюан си помисли, че я разбира.

— Не само бяхте права, майко — каза тя. Гледаше Егвийн право в очите. — Вие бяхте твърде снизходителна, твърде снизходителна, въпреки че според мен всеки друг би бил на ваше място. Но вие заемате Амирлинския трон и никой не може да си позволи да се държи с вас нахално и безочливо, дори да ми бяхте наложили наказание, при което и Романда да изпита съжаление към мен, щеше да е по-малко, отколкото заслужавам.

— Ще го запомня за следващия път — отвърна Егвийн и Сюан кимна, сякаш бе съгласна. Навярно беше. Освен ако промените в нея не станеха по-дълбоки, отколкото изглеждаше възможно, почти сигурно беше, че следващ път ще има, както и по-следващи. — Но това, за което исках да те попитам, е лорд Брин. — Лицето на Сюан стана безизразно. — Сигурна ли си, че не би искала да се намеся?

— Защо да го искам, майко? — Гласът на Сюан стана по-мек от сутрешна омара. — Единствените ми задължения са да ви уча на етикета и да предавам на Шериам съобщенията от своите очи и уши. — Все още разполагаше с част от предишната си мрежа, макар да беше съмнително дали всички те знаят до кого стигат донесенията им сега. — Лорд Гарет Брин едва ли ангажира толкова от времето ми, че да се налага намесата ви. — Почти винаги се изразяваше за него по този начин и винаги когато упоменеше титлата му, влагаше в нея жлъч.

— Сюан, един подпален обор и няколко крави не могат да струват чак толкова. — Не и в сравнение с плащането и изхранването на толкова много войскари. Но ѝ го беше предлагала и преди и всеки път бе получавала същия категоричен отказ.

— Благодаря ви, майко, но не. Няма да позволя да каже, че съм нарушила думата си, а съм се заклела, че ще отработя дълга си. — Сериозността на Сюан изведнъж премина в смях — нещо изключително рядко, когато говореше за лорд Брин. По-често се мусеше. — Ако трябва да се тревожите за някого, по-скоро се тревожете за него, не за мен. Не ми трябва помощ, за да се оправя с Гарет Брин.

А това беше най-странното. Колкото и да беше станала немощна в Силата, Сюан не беше чак толкова слаба, че да продължава безкрайно да му слугува и часове наред да му пере ризите и бельото. Навярно го правеше, за да си има подръка някой, на когото да си излива яда. Каквато и да беше причината, това предизвикваше немалко приказки и само потвърждаваше в очите на мнозина нейната странност; тя беше Айез Седай в края на краищата, макар и слязла много ниско. Начините, които той прилагаше, за да я украти — поне когато започнеше да хвърля чинии и ботуши, — я вбесяваха още повече и предизвикваха люти закани, но макар да можеше да го овърже така, че и един пръст да не може да мръдне, Сюан никога не докосваше сайдар пред него — и никога за да го изпере, дори когато това можеше да означава, че ще я обърне на коляното си да я напердаши, защото не си е свършила работата. Този факт, разбира се, оставаше скрит за повечето Сестри, но някои неща се бяха изплъзвали от устата ѝ, когато се разгневеше, пък и Леане понякога ѝ се подиграваше. Всичко това като че ли просто нямаше обяснение. Сюан не беше нито безволева, нито глупава, не беше нито раболепна, нито боязлива, не беше...

— Можеш да си тръгваш, Сюан. — Явно някои тайни щяха да си останат неразкрити тази нощ. — Късно е и знам, че искаш да си легнеш.

— Да, майко. И още веднъж ви благодаря — добави тя, макар че Егвийн не разбра за какво точно.

След като Сюан излезе, Егвийн отново разтърка слепоочията си. Искаше ѝ се да се поразходи. Шатрата нямаше да свърши работа — можеше и да е най-голямата, обитавана от едно лице, но това означаваше едва два на два разкрача и това пространство беше запълнено с походния креват, стола и столчето, умивалника, огледалото на стойката и три сандъка, пълни с дрехи. За последните се беше погрижила Чеза, както и Романда, Лелейн и още дузина заседателки. И

се грижеха за тях постоянно — още няколко дара с копринени ризи или чорапи, още една рокля, достатъчно пищна, за да подхожда за прием на крал, и щеше да има нужда от четвърти сандък. Шериам и заседателките може би се надяваха, че изящните рокли ще я заслепят за всичко останало, но Чеза просто беше убедена, че Амирлинския трон трябва да е облечена подходящо за сана си. Слугите пък, изглежда, бяха убедени в необходимостта да се спазва ритуалът не помалко от Съвета. Скоро щеше да дойде и Селаме — неин ред беше да помогне на Егвийн да се съблече за лягане — поредният ритуал. Само че с това главоболие все още не беше готова за лягане.

Тя остави лампите запалени и бързо излезе — преди да е дошла Селаме. Разходката щеше да прочисти главата ѝ и може би да я измори достатъчно, за да заспи дълбоко. Да се приспи нямаше да е проблем — Мъдрите сънебродници първо я бяха научили на това умение, — но да намери покой в съня беше друго нещо. Особено след като умът ѝ кипеше заради огромния списък от тревоги, започващ с Романда, Лелейн и Шериам, след това минаващ през Ранд, Елайда, Могедиен, нелепото време и още по-нататък.

Съзнателно избегна зоната около шатрата на Могедиен. Ако започнеш сама да задава прекалено много въпроси, щеше да се придаде твърде голямо значение на една избягала слугиня. Дискретността се беше превърнала в част от нея. Играта, която играеше, не позволяваше много подхлъзвания и да не внимаваш там, където смяташ, че е без значение, можеше да те доведе до това да престанеш да внимаваш там, където е фатално. Нещо повече — можеше да се окаже, че си сгрешила в преценката си. „Слабият трябва да проявява смелостта си много предпазливо.“ Още един от съветите на Сюан. Сюан наистина полагаше голямо усилие да я научи, а тази игра специално я познаваше много добре.

Хората навън не бяха повече отпреди — на малки групички, скупчени около гаснещите огънове, изтощени от вечерната шетня след дългия ден пътуване. Тези, покрай които минаваше, се надигаха уморено да се поклонят и измърморваха по едно: „Светлината да ви освети, майко“, или нещо подобно и я молеха за благослова ѝ, който тя им даваше с простичкото: „Светлината да те освети, чедо.“ Мъже и жени, достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат дядовци и баби, грейваха от щастие заради това, но тя все пак се чудеше какво ли мислят за нея,

какво знаят. Всички Айез Седай се държаха като ненакърним фронт пред очите на целия външен свят, в това число слугите им. Но Сюан твърдеше, че ако имаш съмнения, че слугинята ти знае два пъти повече от онова, което би трябвало да знае, значи си наясно с половината от истината. И все пак тези поклони я утешаваха — може би поне някои от тези хора не я мислеха за наивна девойка, която Съветът използва само когато има нужда от нея.

Докато преминаваше покрай една открита зона, оградена с въжета, завързани за здраво забити в земята колове, в тъмнината просветна рязката светлина на Праг — завъртя се около оста си и се разтвори. Тя спря и го загледа. Всъщност не беше точно светлина, защото не хвърляше сянка. Никой при околните огънове не вдигна глава — хората вече бяха навикнали. От Прага като ято гъски се изсипаха десетина Сестри и два пъти повече Стражници, завръщащи се с донесения и плетени кошници за гълъби от гълъбарниците в Салидар, на над петстотин мили на запад.

Те се разпръснаха още преди Порталът да се е затворил, понесли товара си при Заседателките, при своите Аджи и само две-три към собствените си шатри. Друга нощ и Сюан щеше да е с тях — тя рядко се доверяваше други да ѝ носят сведенията, макар повечето от тях да бяха кодирани и шифровани. Понякога изглеждаше, че по широкия свят има повече мрежи от очи и уши, отколкото е броят на самите Айез Седай, въпреки че повечето от тях бяха жестоко орязани от обстоятелствата. Повечето агенти на различните Аджи като че ли се бяха снишили, докато се уталожат „трудностите“ в Бялата кула, а не малко от очите и ушите на отделните Сестри нямаха никаква представа къде и на кого служи в момента тяхната Айез Седай.

Стражниците я поздравиха с предпазливи поклони, с цялата почит, полагаща се на шарфа; някои Сестри можеше и да я поглеждат накриво, но Съветът я беше издигнал за Амирлин и за Гайдините това бе достатъчно. Слугите естествено също я удостоиха с поклони. Никоя от Айез Седай обаче дори не я погледна. Навярно не я бяха забелязали. Може би.

В известен смисъл това, че някои все още можеха да получават известия от своите очи и уши, се дължеше на един от „даровете“ на Могедиен. Сестрите, притежаващи достатъчно мощ да правят Портали, бяха пребивавали достатъчно дълго в Салидар, за да го

опознаят добре. Онези, които можеха да запретат Портал с прилични размери, можеха да Пътуват оттам почти до всяко друго място. Но да се опитат да Пътуват до Салидар означаваше да прекарват половината от нощта си в опознаване на новото утъпкано и оградено с въжета парче земя. Това, което Егвийн бе успяла да измъкне от Могедиен, беше един начин да се Пътува от място, което не познаваш, до място, което знаеш. По-бавно от самото Пътуване, „Приплъзването“ не бе един от изгубените Таланти — никой изобщо не беше чувал за него, тъй че дори самото име бе приписано на Егвийн. Всяка, която можеше да Пътува, можеше и да се Приплъзва, така че всяка нощ Сестрите се Приплъзваха до Салидар, за да проверят в кафезите на гълъбите за птици, завърнали се там, където се бяха излюпили, след което Пътуваха обратно.

Тази гледка трябваше да я зарадва — бунтовничките Айез Седай бяха придобили Таланти, които Бялата кула смяташе за загубени завинаги, научили бяха и нови, и тези умения можеха да доведат до падането на Елайда преди всичко да свърши — но вместо да изпита задоволство, на Егвийн ѝ стана криво. И причината за това не беше толкова, че се държаша с нея презрително. Докато продължаваше напред, огньовете ставаха все по-редки и отдалечени един от друг, след което се стопиха зад гърба ѝ. Сега навсякъде около нея се виждаха тъмните силуети на фургони, повечето покрити с платница, изпънати върху железните обръчи, и на шатри, бледо сияещи под лунната светлина. Напред блещукаха лагерните огньовете на войската, катерещи се по околните хълмове, като звезди, накацали по земята. Мълчанието от Кемлин стягаше стомаха ѝ на възли, каквото и да смятаха другите.

В същия ден, в който бяха напуснали Салидар, бе пристигнало сведение, въпреки че Шериама си беше направила труда да ѝ го покаже едва преди няколко дни, и то с непрестанно повтаряните предупреждения за необходимостта съдържанието му да се запази в тайна. Съветът го знаеше, но никой друг не бивало да го знае. Още една към десетките хиляди тайни, от които гъмжеше станът. Егвийн беше сигурна, че никога нямаше да го види, ако не питаше непрекъснато за Ранд. Можеше да възпроизведе всяка от грижливо подобрите думи, написани с дребен почерк върху толкова тънка хартийка, че беше цяло чудо как перото не я бе разкъсало.

„Ние се настанихме добре в хана, за които говорихме, и се срещнахме с търговеца на вълна. Той е забележителен младеж, точно както ни го описа Нинив. Все пак беше вежлив. Струва ми се, че донякъде се бои от нас, което е добре. Всичко ще свърши благополучно.

Може би си чула слуховете за едни мъже тук, включително и за един от Салдеа. Слуховете са повече от верни, боя се, но не сме виждали нито един от тях и ще ги отбягваме, доколкото е възможно. Тръгнеш ли да гониш два заека, и двата ще ти избягат.

Верин и Аланна са тук с много млади жени от същата област, от която е и търговецът на вълна. Ще се опитам да ги изпратя при вас за обучение. Аланна успя да се привърже към търговеца на вълна, което може да се окаже полезно, въпреки че създава и главоболия. Всичко ще свърши добре, сигурна съм.

Мерана“

Шериам беше наблегнала на добрата вест — така, както тя я разбираше, че Мерана, опитна в преговорите, е стигнала в Кемлин и е била приета от Ранд, „търговеца на вълна“. Чудесна новина според Шериам. И че Верин и Аланна ще доведат момичета от Две реки, за да станат новачки. Изглежда, си мислеше, че най-голямата радост за Егвийн е да види познати лица от родния край. Мерана щяла да се оправи с всичко. Мерана знаела какво прави.

Ранд бил вежлив? Последния път го беше видяла с Койрен Селдаин, пратеничката на Елайда. „Надменен“ беше много по-точното определение. Защо ще се държи другояче с Мерана? А Мерана при това смяташе, че бил уплашен и че това било за добро. Ранд рядко се плашеше дори когато имаше основания и дори сега да се беше уплашил, Мерана трябваше да се досети, че страхът може да направи и най-кроткия мъж опасен, да се сети, че Ранд е опасен дори само заради това, което е. И какво беше това „привързване“ на Аланна? Егвийн не вярваше съвсем на тази Аланна. Понякога тя правеше доста странни неща, може би от необузданост, а навярно и с някаква по-дълбока цел.

Егвийн не изключваше да се е опитала да се напъха в леглото на Ранд, а той щеше да се превърне в глина в ръцете на жена като нея. Ако беше така, Елейн щеше врата да ѝ счупи, но това бе най-малкото зло. Най-лошото беше, че повече нито един от гълъбите, които Мерана бе взела от Салидар, не се беше върнал.

Мерана все трябваше да е изпратила някаква вест, та дори и само това, че тя с посланичеството е заминала за Кайриен. Напоследък Мъдрите не споделяха почти нищо с нея, освен че Ранд е жив, но той, изглежда, просто си губеше времето. Което само по себе си ѝ изглеждаше предупредителен знак. Шериам виждаше нещата другояче. Никой не можел да каже защо един мъж прави нещо, та дори самият той в повечето случаи, а ставало ли пък дума и за мъж, който прелива... Мълчанието само доказвало, че всичко е наред — Мерана със сигурност щяла да ги извести за някакво сериозно затруднение. Тя трябвало да е на път за Кайриен, ако вече не била пристигнала там, и повече нямало нужда от никакви известия, докато не ги известяла за крайния успех. Колкото до това, пребиваването на Ранд в Кайриен си беше успех донякъде. Една от целите на Мерана, ако не и най-важната, беше да го подтикне да напусне Кемлин, за да може Елейн да се завърне там безопасно и да получи Лъвския трон, а опасностите за Кайриен се бяха разпръснали. Колкото и да изглеждаше невероятно, Мъдрите казваха, че Койрен и нейното пратеничество си били тръгнали за Тар Валон. А може би не беше чак толкова невероятно. Всичко това изглеждаше донякъде логично, предвид Ранд, предвид ходовете на Айез Седай. Въпреки това на Егвийн всичко ѝ изглеждаше някак... не както трябва.

— Трябва да ида при него — измърмори тя. Един час само и можеше да сложи всичко в ред. — Точка по въпроса. Трябва да ида при него.

— Това не е невъзможно.

Ако Егвийн не беше си дръпнала здраво юздите, щеше да подскочи цяла стъпка. Но сега само сърцето ѝ подскочи, дори след като видя, че я е стреснала Леане.

— Ти нали трябваше да търсиш... — почна тя и едва успя да спре преди да е споменала името на Могедиен.

Леане тръгна до нея, без да изпуска от очи Сестрите, покрай които минаваха. Леане не разполагаше с оправданието на Сюан да

прекарва времето си с нея. Не че ако ги видеха веднъж заедно би навредило чак толкова, но...

„«Не би могло» не винаги означава, че няма“ — припомни си Егвийн. Смъкна шарфа от раменете си и го сгъна на едната си ръка. От пръв поглед, от разстояние, Леане можеха да я вземат за Посветена, въпреки роклята ѝ — повечето Посветени не разполагаха с достатъчно бели рокли с цветни ивици, за да ги носят непрекъснато. От разстояние Егвийн също можеха да я вземат за такава. Не съвсем утешителна мисъл.

— Теодрин и Фаолайн разпитват около шатрата на Мариган, майко. Не останаха много доволни. Аз добре се понацупих, че са ме изпратили да разнасям заповеди. — Леане се изсмя тихо. Ситуации, при които Сюан скърцаше със зъби, обикновено я развеселяваха. Повечето от Сестрите се радваха за това колко добре се е приспособила.

— Това добре — отвърна разсеяно Егвийн. — Но Мерана е сбъркала нещо, Леане, иначе нямаше да стои в Кайриен и нямаше да си мълчи. — Някъде залая псе, последваха го други, докато не ги смълчаха с резки викове, които, може би за добро, не можа да чуе съвсем ясно. Много от войниците имаха кучета, които се тътреха след тях. В стана на Айез Седай нямаше кучета. Котки колкото искаш, но не и кучета.

— Мерана наистина знае какво прави, майко. — До голяма степен прозвуча като въздишка. Леане и Сюан бяха съгласни с Шериам. Всички бяха съгласни с изключение на нея. — Възложете ли на някого задача, трябва да му вярвате.

— Леане, този мъж може искри да изкара от мокър парцал, стига парцалът да носи шала — изсумтя Егвийн. — Не познавам Мерана, но не съм виждала и една Айез Седай, която да можеш да наречеш мокър парцал.

— Аз пък съм срещала една-две — изкикоти се Леане. — Но вярно е, не и Мерана. Той според вас наистина ли вярва, че има приятели в Кулата? Алвиарин? Това може да създаде трудности за Мерана, но не мога да си представя как Алвиарин ще направи нещо, с което да рискува мястото си. Тя винаги е била амбициозна за три Сестри наведнъж.

— Той казва, че е получил писмо от нея. — Още виждаше пред очите си злорадството на Ранд от това, че е получил писма и от Елайда, и от Алвиарин, още преди самата тя да напусне Кайриен. — Може би амбициите ѝ я карат да си въобразява, че тъкмо тя може да измести Елайда, ако го спечели на своя страна. Тоест, ако наистина тя го е написала, ако такова писмо съществува. Той се смята за умен, Леане — и може би наистина е, — но не вярва, че има нужда от помощ. — Ранд според нея щеше да продължи да си мисли, че може да се справи сам-самичък с всичко, чак докато нещо от това „всичко“ не го съкрушеше. — Познавам му и кътните зъби, Леане. Това, че живее в обкръжението на Мъдрите, може би го е заразило, а може и той да ги е заразил. Каквото и да смятат Заседателките, каквото и да смята която и да е от вас, един айезседайски шал не го впечатлява повече, отколкото Мъдрите. Рано или късно той ще извади от търпение някоя Сестра и ще я принуди да направи нещо необмислено, или някоя от тях ще го натисне не както трябва, без да разбира колко е силен и колко са му изопнати нервите напоследък. След което може да се окаже, че връщане назад няма. Аз съм единствената, която може да се оправи с него безопасно. Единствената.

— Той едва ли може да е толкова... раздразнителен... колкото онези айилки — измърмори кисело Леане. Дори на нея не можеше да ѝ стане смешно от преживяното с Мъдрите. — Но това едва ли има значение, след като Амирлинския трон е равнозначна на самата Бяла кула...

Пред тях се появиха две жени — крачеха бавно и разговаряха. Разстоянието и сенките скриваха лицата им, но беше ясно, че са Айез Седай — по осанката им, по увереността, че нищо в тъмнината не може да им навреди. Някоя Посветена, дори да е на една стъпка от шала, не можеше да уподоби тази степен на самоувереност. И кралица с цяла войска зад гърба си едва ли щеше да може. Идваха към нея и Леане. Леане бързо се обърна да се скрие в тъмната пролука между два фургона.

Егвийн се навъси и едва не я издърпа, за да продължат. Нека всичко се видеше открито. Щеше да застане пред Съвета и да им заяви ясно, че е време да разберат, че шарфът на Амирлин не е просто някаква красива притурка към облеклото ѝ.

Само един закон на Кулата ограничаваше властта на Амирлинския трон. Шепа дразнещи порядки и каца неудобни обстоятелства, но само един закон, въпреки че едва ли можеше да се измисли нещо по-лошо, което да попречи на целите ѝ. „След като Амирлинския трон е равнозначна на самата Бяла кула, като самата сърцевина на Бялата кула, то тя не трябва да се излага на опасност освен при въпиеща необходимост, следователно освен в случай на война, обявена от Съвета на Кулата, Амирлинския трон ще търси малкия консенсус на Съвета на Кулата преди съзнателно да се изложи на каквато и да е опасност и ще се подчинява на взетите с такъв консенсус решения.“ Що за безразсъден инцидент с някоя Амирлин беше вдъхновил приемането на този закон Егвийн не знаеше, но той беше в сила от над две хиляди години. За повечето Айез Седай всеки толкова древен закон придобиваше аура на святост; променянето му беше немислимо.

Романда ѝ беше цитирала този... този проклет закон, сякаш поучаваше някоя малоумна. След като щерката-наследница не можеше да се доближи на по-малко от сто мили от Преродения Дракон, колко повече щяха да се погрижат да предпазят самата Амирлински трон? Мнението на Лелейн прозвуча по-скоро със съжаление, най-вероятно защото се налагаше да се съгласи с Романда. По-същата причина езиците и на двете едва ли не се бяха сгърчили. А без тях, без двете, малкият консенсус се оказваше точно толкова недостижим, колкото и големият. Светлина, дори тази декларация за война изискваше малкия консенсус! Така че след като не можеше да получи разрешение...

Двете Сестри бяха отминали. Леане се окашля.

— Едва ли можете да направите много, ако заминете тайно, майко, а Съветът ще го разбере рано или късно. Мисля, че след това ще ви е много трудно да останете и един час насаме. Не че ще посмеят да ви поставят точно под охрана, но има начини. Мога да ви приведа примери от... от някои източници. — Тя никога не споменаваше за укритите донесения, освен когато оставаха насаме, скрити от преграда против подслушване.

— Толкова ли съм прозрачна? — попита Егвийн.

— Не, майко — засмя се Леане. — Просто си помислих какво бих направила аз самата. Но е добре известно, че съм си загубила всичкото достойнство и благоразумие и Амирлинския трон едва ли

може да ме вземе за образец. Смятам, че трябва да оставите младия господин ал-Тор да действа така, както намери за добре, за известно време поне, докато вие оскубете гъската, която е в ръцете ви.

— Пътят, който е избрал, може всички ни да вкара в Ямата на ориста — измърмори Егвийн. Не че спореше. Трябваше да се измисли някакъв начин хем да оскубе въпросната гъска, хем да предпази Ранд от опасни грешки, но не виждаше как.

— В такъв случай, майко, ако ме извините, има един мъж в лагера на лорд Брин... В края на краищата, чувал ли е някой за Зелена без нито един Стражник? — Ако се съдеше по забързания й глас, човек можеше да си помисли, че й предстои среща с любовник. Предвид това, което Егвийн беше чувала за Зелените, разликата едва ли беше съществена.

Последните огънове при шатрите вече бяха затрупани с пръст — никой не рискуваше да остави да тлее огън в околност, изсъхнала като прахан. Тънки струи дим лениво се къдреха под лунната светлина там, където огънят не бе изгасен добре. Тук-там по някой човек измърморваше сънливо в шатрата си, другаде се чуваше кашлица или дрезгаво похъркване, но като цяло лагерът бе потънал в мълчание и покой. Поради което Егвийн се изненада, когато някой излезе от сенките пред нея, особено след като този някой бе облечен в простата бяла рокля на новачка.

— Майко, трябва да поговоря с вас.

— Никола? — Егвийн се стараеше да запомни името на всяка новачка — нелек труд, като се имаше предвид колко усърдно издирваха Сестрите по пътя на войската момичета и млади жени, които можеха да се научат. Все още не се гледаше с добро око на това активно издирване — според традицията самото момиче трябваше да помоли и най-добре беше само да дойде в Кулата, — но сега в стана се учеха десет пъти повече, отколкото в Бялата кула от години. Никола обаче бе една от онези, които не беше трудно да запомниш, а освен това Егвийн често беше забелязвала младата жена да я гледа. — Тиана няма да остане доволна, ако разбере, че си останала будна толкова късно. — Тиана Носел беше Наставничката на новачките, прословута както с майчински утешителното си рамо, щом някоя новачка имаше нужда да си поплаче, така и със своята суровост, станеше ли дума за спазване на реда и правилата.

Младата жена трепна, готова да побегне, но после смело погледна Егвийн в очите. Бузите ѝ бяха лъснали от пот. Нощната тъма бе по-прохладна, отколкото на светло, въпреки че никой нямаше да го нарече хлад, а простичката хитрина с преодоляването на жегата се научаваше едва с придобиването на шала.

— Зная, че трябва първо да помоля да се срещна с Тиана Седай и нея да помоля да се видя с вас, майко, но тя никога няма да позволи на една новачка да се обърне към Амирлинския трон.

— За какво, чедо? — попита Егвийн. Жената беше поне с шест-седем години по-голяма от нея, но това бе приетото обръщение към една новачка.

Никола пристъпи към нея. Големите ѝ очи гледаха може би малко по-открито, отколкото се полагаше на новачка.

— Майко, искам да продължа дотам, докъдето мога. — Гласът ѝ беше хладен и самоуверен съвсем като на Айез Седай. — Не казвам, че нарочно ме задържат, но съм сигурна, че мога да стана по-силна, отколкото ми казват. Просто го знам. Вас не са ви задържали, майко. Никоя досега не е придобивала толкова мощ толкова бързо като вас. Единственото, за което моля, е да получа същия шанс.

Зад Никола се появи още една жена със запотено лице. Тя пък в късо палто и широки панталони, и с лък през рамо. Косата ѝ висеше до кръста на плитка, завързана с шест панделки, и беше обута в къси ботуши.

Никола Трийхил и Арейна Нернасив изглеждаха доста странна двойка за приятелки. Като повечето от по-възрастните новачки — напоследък се изпитваха и жени с десет години по-големи от Егвийн, въпреки че много Сестри все още недоволстваха, че са прекалено големи, за да могат да възприемат суровата дисциплина на новачките — та като повечето по-възрастни жени, Никола беше обладана от дива страст да се учи, според всички доклади, и потенциалът ѝ се бе оказал по-нисък само от този на Нинив, на Елейн и на самата Егвийн сред живите Айез Седай. Всъщност Никола явно правеше големи крачки, много често толкова големи, че учителките ѝ трябваше да я задържат. Някои твърдяха, че напипвала сплитовете все едно, че вече ги знае. Не само това, но вече бе проявила два Таланта: способността да „разпознава“ кой е тавирен беше по-малкият, а по-големият, Прорицателството, се проявяваше по такъв начин, че никой не можеше

да разбере какво точно е предрекла. Тя самата не помнеше след това и една дума от изреченото. Така че Никола вече беше набелязана от Сестрите като жена, която трябва да се следи изкъсо. Неохотното съгласие да се изпитват жени, по-големи от седемнадесет-осемнадесет години, до голяма степен се дължеше именно на нея.

Арейна, от друга страна, беше Ловкиня на Рога и се перчеше досущ като мъж, обичаше да седне и да разправя надълго и нашироко за своите приключения, както преживените, така и онези, които ѝ предстояха, освен когато се упражняваше с лъка си. Най-вероятно си бе избрала това оръжие по подражание на Биргит, заедно с облеклото ѝ. Проявяваше интерес към лъка и нищо друго, освен да пофлиртува от време на време, и то доста дръзко, макар напоследък да не го правеше. Навярно дългите дни пътуване я изморяваха твърде много за това, въпреки че за стрелбата с лъка намираще време. Защо продължаваше да върви с тях, Егвийн не можеше да разбере — малко вероятно ѝ се струваше Арейна да вярва, че Рогът на Валийр ще изникне някъде по пътя им, и беше невъзможно дори да подозира, че той всъщност е скрит дълбоко в Бялата кула. Много малко хора знаеха това. Егвийн не беше сигурна дали и самата Елайда го знае.

Арейна ѝ се струваше глупава позьорка, но към Никола Егвийн изпитваше известна симпатия. Разбираше недоволството ѝ, разбираше порива ѝ да научи всичко и веднага. Преди време тя също беше като нея. Може би все още беше.

— Никола — каза ѝ тя кротко, — всички си имаме ограничения. Аз например никога няма да мога да се сравня с Нинив Седай, каквото и да направя.

— Но ако можеш поне да получи своя шанс, майко. — Никола закърши ръце умолително и гласът ѝ стана затрогващ, но очите ѝ продължаваха да се взират открито в Егвийн. — Шансът, който вие сте имали.

— Това, което правех аз — защото няхах избор и защото ми липсваше благоразумие, се нарича „насилване“, Никола, а то е опасно. — Термина го беше чула за пръв път от Сюан, когато ѝ се беше извинила за това, че прави същото с нея. Беше единственият случай, когато Сюан изглеждаше искрено разкаяна. — Знаеш, че ако се опиташ да прелееш повече сайдар, отколкото си готова да понесеш, рискуваш да се изгориш преди да си се доближила до пълната си мощ. Най-

добре ще е да бъдеш търпелива. Сестрите бездруго няма да ти позволят нещо друго, преди да си готова.

— Ние дойдохме в Салидар на същия кораб с Нинив и Елейн — каза изведнъж Арейна. Нейният поглед беше не само открит, но и предизвикателен. — И с Биргит. — Кой знае защо, това име го произнесе с горчивина.

Никола ѝ даде знак да замълчи.

— Това не е нужно да го изтъкваме. — Странно, но не прозвуча убедително.

С надеждата, че е запазила лицето си поне наполовина толкова спокойно, колкото Никола, Егвийн се помъчи да потисне внезапно обзелото я безпокойство. „Мариган“ също бе пристигнала в Салидар с този кораб. Някъде в леса избуха бухал и тя потръпна. Някои хора мислеха, че ако чуеш бухал на лунна светлина, те чакат лоши новини. Тя не беше суеверна, но...

— Няма нужда да изтъквате какво?

Те се спогледаха и Арейна кимна.

— Случи се на път от реката до селото — каза Никола. Въпреки привидната неохота, с която говореше, гледаше Егвийн право в очите. — Двете с Арейна чухме Том Мерилин и Джюйлин Сандар да си говорят. Веселчунът и хващачът на крадци. Джюйлин каза, че ако в селото има Айез Седай — все още не бяхме сигурни — и ако те разберат, че Нинив и Елейн са се престрували на Айез Седай, тогава всички ще скочим сред ято сребруши, което, доколкото разбирам, не е никак безопасно.

— Веселчунът ни забеляза и му изшътка — каза Арейна и опипа колчана на кръста си, — но ние чухме. — И нейният глас беше толкова твърд, колкото погледа ѝ.

— Знам, че сега и двете са Айез Седай, майко, но няма ли въпреки това да изпаднат в беда, ако се разбере? Сестрите, имам предвид? Всяка, която се е преструвала на Сестра, я чакат неприятности дори и години след това. — Изражението на Никола остана спокойно, но очите ѝ се опитаха да приковат Егвийн. Тя се наведе напред напрегнато. — Всяка, която и да е тя. Не е ли така?

Окуражена от мълчанието на Егвийн, Арейна се ухили. Пренеприятна усмивка.

— Чух, че Нинив и Елейн били изпратени извън Кулата по някаква задача от тази жена, Санче, когато е била още Амирлин. И че и вие сте била изпратена от нея по същото време. И че сте си имали какви ли не неприятности, когато сте се върнали. — В гласа ѝ се прокрадна ласкателство. — Помните ли да са си играели на Айез Седай?

Стояха пред нея и я гледаха, Арейна опряна нахално на лъка си, а Никола изпълнена с такова очакване, че въздухът около нея можеше ей сега да запука.

— Сюан Санче е Айез Седай — отвърна хладно Егвийн, — също както Нинив ал-Мийра и Елейн Траканд. И вие ще проявявате към тях подобаващата им се почит. За вас те са Сюан Седай, Нинив Седай и Елейн Седай. — Двете примигнаха от изненада. Стомахът на Егвийн се сгърчи. От гняв. След всичко, което бе преживяла тази нощ, накрая да я изнудват тези... Не можа да измисли достатъчно обидна дума. Елейн сигурно щеше — Елейн се вслушваше в приказките на коняри, на колари и фургонджии, и всякакви такива, и запомняше думи и изрази, каквито трябваше да отказва да чуе дори. Тя разгъна шарфа си с цветните ресни и грижливо уви с него раменете си.

— Не мисля, че ме разбрахте, майко — каза припряно Никола. Съвсем не боязливо обаче — просто се опита усили заплахата си. — Просто се тревожех, че ако някой разбере, че сте... — Егвийн не ѝ даде шанс да продължи.

— О, много добре те разбрах, дете. — Тази глупачка наистина беше дете, независимо от възрастта си. Всяка от по-възрастните новачки създаваше грижи, обикновено с дръзкото си поведение към Посветените, назначени да ги обучават, но дори най-глупавите проявяваха достатъчно разум да избягват да се държат нахално със Сестрите. Яростта ѝ се нажежи до бяло от това, че тази женица имаше дързостта да се опитва да го прояви към нея. И двете бяха по-високи от нея, макар и не с много, но тя опря юмруци на кръста си, изправи се и те се присвиха, сякаш се бе извисила над тях. — Даваш ли си сметка колко сериозно е да се предявят обвинения срещу Сестра, особено от една новачка? Обвинения, основани на разговор, който твърдите, че сте чули между двама мъже, които сега са на хиляда мили отук. Тиана би те одрала жива и ще те прати да чистиш котлите до края на живота ти. — Никола продължаваше да се мъчи да вметне нещо — този път

прозвуча като извинение, и възражения някакви, които Егвийн не разбра — в отчаяно усилие да промени всичко, но Егвийн не ѝ обърна внимание. Ловкинята отстъпи още една крачка назад, видимо разколебана. — А и ти не си мисли, че ще ти се размине. Дори една Ловкиня може да бъде завлечена при Тиана за такова нещо. Стига да ти се размине боят с камшици на ока на някой фургон, както пердашат войниците, хванати в кражба. Тъй или иначе ще те изхвърлят край пътя със синините ти за спътнички.

Егвийн вдиша дълбоко и спря. Мъчеше се да не се разтрепери. Двете се присвиха и я загледаха като пребити. Съвсем задоволително. Дано само тези премигващи очи и присвити рамене да не бяха преструвка. Според правилата сега веднага трябваше да ги изпрати при Тиана. Нямаше представа какво можеше да е наказанието за опит за изнудване на Амирлинския трон, но вероятно прогонването им от стана щеше да е най-лекото. В случая с Никола прогонването щеше да се отложи, докато учителките ѝ не се уверят, че е научила достатъчно за преливането, за да не нарани случайно себе си или други. Никола Трийхил никога нямаше да стане Айез Седай обаче, след като срещу нея се предявеше това обвинение, а това значеше, че целият ѝ потенциал ще отиде за нищо.

Само че... Всяка жена, уловена, че се е представяла за Айез Седай, можеше да бъде наказана толкова унижително, че да хленчи години наред, а една Посветена я чакаше такова наказание, че съдбата на първата да ѝ се стори щастлива. Разбира се, сега Нинив и Елейн бяха в безопасност, нали бяха станали истински Сестри. Тя самата също. И все пак беше достатъчно само да се прошепне за това, за да се заличи напълно всяка възможност Съветът наистина да я признае за Амирлински трон. Все едно да отскочи при Ранд и после да го каже на Съвета. Не биваше да позволи на тези двете да забележат колебанието ѝ, дори да го предположат.

— Това ще го забравя — каза тя рязко. — Но ако чуя макар и шепот за всичко това, от която и да било... — Тя вдиша хрипливо: не шепот, крясъци да чуеше, почти нищо нямаше да може да направи — но те, изглежда, чува в думите ѝ заплахата, която ги жегна здраво. — Бързо в леглата, преди да съм си променила решението.

Последваха ниски поклони и „Да, майко“ „Не, майко“ и „Както заповядате, майко“. Двете заситниха бързо-бързо, без да се обръщат, и

всяка следваща стъпка бе по-бърза от предишната, докато най-накрая не се затичаха. Тя трябваше да продължи спокойно, въпреки че и на нея и се искаше да побегне.

ГЛАВА 10

НЕВИДИМИ ОЧИ

В шатрата я очакваше Селаме — тънка като клечка жена с мургава като на тайренка кожа, с много малко месо по костите, но пък с огромно самочувствие. Чеза беше права — тя наистина държеше носа си навирен, сякаш изпитваше отвращение от някаква неприятна миризма. И все пак, колкото и арогантно да се държеше с другите слугини, пред Егвийн поведението ѝ беше съвсем различно. Когато тя влезе, Селаме се сведе в толкова дълбок поклон, че челото ѝ почти забърса килима. А после пъргаво скочи и се засуети с копчетата на роклята ѝ. Както и с нея самата. Ама на тая Селаме наистина ѝ липсваше всякакъв разум!

— О, майко, пак излязохте с непокрита глава. — Сякаш изобщо бе носила някога тези шапчици с мънистата, които жената предпочиташе, или извезаните кадифени чудесии на Мери, или накичените с пера шапки на Чеза. — Ама вие цялата треперите. Никога не бива да излизате на открито без шал или слънчобран, майко. — Интересно как един слънчобран щеше да спре треперенето ѝ? Че и нощем. С обилно стичащата се по бузите ѝ пот, колкото и начесто да се триеше с кърпата си, на Селаме така и не ѝ хрумна да я попита защо трепери, и толкова по-добре. — Че и сама в тая тъмница! Не е редно така, майко. А и при всички тези войници наоколо, груби мъже, без никакво уважение към никоя жена, дори да е Айез Седай. Майко, вие просто не бива...

Егвийн се остави да я обливат глупавите ѝ брътвежи също както се остави жената да я разсъблече. Слушаше я с половин ухо. Ако ѝ кажеше да млъкне, това щеше да предизвика прекалено много наранени погледи и обидени въздишки. Като се оставеше настрана глупавото ѝ дърдорене, Селаме изпълняваше задълженията си усърдно, макар че при толкова много размах те се превръщаха в някакъв танц от величествени жестове и раболепни поклони. На Егвийн ѝ се струваше невъзможно на света да има по-глупава жена от

Селаме, непрестанно загрижена за външния вид, непрекъснато притеснена какво щели да си помислят хората. За нея хората бяха Айез Седай, благородното съсловие и по-високопоставените. Никой друг нямаше значение. Вероятно според нейните сметки никой друг дори не можеше да мисли. Егвийн никога нямаше да забрави кой ѝ бе намерил Селаме, също както и кой ѝ беше намерил Мери. Е, Чеза пък ѝ беше дар от Шериам, но Чеза неведнъж вече бе доказала верността си към нея.

Егвийн сякаш се мъчеше сама да се убеди, че тръпките, които Селаме взе за треперене, са тръпки на гняв, но знаеше, че червеят на страха се гърчи в корема ѝ. Твърде далеч беше стигнала и твърде много все още ѝ предстоеше да свърши, за да позволи на Никола и Арейна да сложат прът в колелетата ѝ.

Внезапно ушите ѝ чуха нещо от брътвежите на мършавата жена и тя зяпна.

— Мляко от оагнена овца ли каза?

— Да, майко. Кожата ви е толкова мека, че нищо няма да я опази така както една хубава баня в мляко от току-що оагнила се овца.

Тази жена май наистина не беше наред. Егвийн избута негодуващата Селаме от шатрата си и сама се вчеса, сама си оправи леглото, постави вече безполезната гривна ай-дам в малката гравирана костена кутийка, в която си пазеше няколкото накита, и изгаси лампите. „Всичко сама — помисли си тя саркастично в мрака. — Селаме и Мери ще получат обриви.“

Преди да си легне обаче пристъпи до входа и откряна малкия процеп между платницата. Навън цареше мир и спокойствие, нарушено само за миг от писъка на чапла. Нещо се раздвижи в сенките до една от шатрите отсреща. Стори ѝ се, че е силует на жена.

Селаме, а можеше и да е Мери. Или някоя съвсем друга. Дори Никола или Арейна, колкото и да изглеждаше невероятно. Егвийн се усмихна. Която и да я следеше, нямаше да може да види къде ще иде тази нощ.

Тя легна. Средството, с което Мъдрите я бяха научили да се приспива, беше просто. Затваряш очи, обхождаш мислено всяка част от тялото си и я караш да се отпусне, и започваш да дишаш в ритъм с туптежа на сърцето си, с разсредоточен и разсеян ум, като оставяш

будно само едно малко кътче на съзнанието си и се понасяш. Само след няколко мига сънят я обгърна, но беше сън на сънебродница.

Безтелесна и безформена, тя се понесе сред океан от звезди, неизброими точки светлина, мъждукащи сред неизбродим океан от мрак, като безброй светулки в безкрайна нощ. Това бяха сънища — сънищата на всички спящи по света, навярно на всички по всичките светове, и това тъмно пространство бе пропастта, отделяща реалността от Тел-айеран-риод, пространството между будния свят и Света на сънищата. Накъдето и да обърнеше взор, десетки хиляди светулки изчезваха със събуждането на хората и на тяхно място се раждаха нови десетки хиляди. Огромен и непрестанноменящ се рой от блещукаща хубост.

Тя обаче не си загуби времето за възхита. В това място дебнеха опасности, някои — смъртни. Беше сигурна, че знае как да ги отбягва, но един риск тук се целеше право в нея, ако се помаеше, и ако бъдеше въвлечена в него, щеше да е крайно отчайващо, меко казано. Не изпитваше усещане за движение. Струваше ѝ се, че си стои на едно място и че мъждукащият океан се завихря, докато една от светлинките не застана неподвижно пред нея. Всяка примигваща звездичка приличаше на всяка друга, но въпреки това тя знаеше, че това е сънят на Нинив. Как го знаеше беше друг въпрос — дори Мъдрите не разбираха и не можеха да обяснят това отличаване.

Помисли си дали да не намери сънищата на Никола и на Арейна. Намереше ли ги, знаеше как да насади страха от Светлината чак в мозъка на костите им и пет пари не даваше, че това не бе позволено. Дошла бе тук по необходимост, а не за да се бои от забраненото. И преди беше вършила недопустими неща и знаеше, че пак ще ги направи, ако се наложи. Прави каквото трябва и бъди готова да си платиш — точно на това я бяха учили жените, които бяха набелязали тези забранени зони. Тъкмо отказът да признаеш дълга си, отказът да си платиш често превръщаше тази необходимост в зло. Но дори двете да бяха заспали, разпознаването на нечий сънища за първи път бе трудно. Дни на усилия — нощи, по-точно — можеха да не доведат до нищо. А това сега поне беше сигурно.

Тя бавно пое през безкрайния мрак, въпреки че ѝ се струваше, че стои неподвижно. Малката като връхче на игла светлинка нарасна до сияеща перла, до лъскава ябълка, до пълна луна, докато не изпълни с

яркостта си целия свят. Тя обаче не я докосна. Все още не. Между нея и светлината остана косъмче разстояние. Съвсем-съвсем лекичко тя се протегна. С какво точно, след като беше безтелесна, бе също толкова загадка, колкото и с какво различава един сън от друг. Това било волята ѝ, твърдяха Мъдрите, но тя продължаваше да не разбира как е възможно. Сякаш докоснала с пръст повърхността на сапунен мехур, тя задържа допира си наистина много нежно. Сияйната стена блестеше като вито стъкло, пулсираше като сърце, деликатна и жива. Още малко по-силен допир и тя щеше да може да „погледне“ вътре, да „види“ какво сънува Нинив. Още малко по-силно докосване и щеше да се шумугне вътре и да се превърне в част от самия сън. Това си носеше рискове, особено с някой със силен ум, но както гледането, така и влизането можеше да е крайно неприятно. Например ако сънуващата сънуваше някой мъж, към когото проявява особен интерес. Само извиненията отнемаха половината нощ, ако го направиш. Или с леко, прихващащо като с кука движение, можеше да измъкне Нинив и да я вкара в някой сън, сътворен от нея самата, част от Тел-айеран-риод, където тя щеше да е под пълен контрол. Сигурна беше, че може да го направи. Разбира се, то беше едно от забранените неща, пък и на Нинив нямаше да ѝ хареса.

НИНИВ, АЗ СЪМ ЕГВИЙН. ЗА НИЩО НА СВЕТА НЕ СЕ ВРЪЩАЙТЕ ПРЕДИ ДА СТЕ НАМЕРИЛИ КУПАТА. НЕ ПРЕДИ ДА РЕША ЕДИН ПРОБЛЕМ С АРЕЙНА И НИКОЛА. ТЕ ЗНАЯТ, ЧЕ СЕ ПРЕСТРУВАХТЕ. ЩЕ ВИ ОБЯСНЯ ПОВЕЧЕ, КОГАТО СЕ ВИДИМ СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ В МАЛКАТА КУЛА. И СЕ ПАЗЕТЕ. МОГЕДИЕН ИЗБЯГА.

Сънят примигна и изчезна, сапуненият мехур се пукна. Въпреки сериозността на съобщението Егвийн щеше да се изкиска, ако имаше гърло. Един безтелесен глас в съня ти може да има стряскащ ефект. Особено когато се боиш, че изричащият го може да наднича в съня ти. Нинив не беше от тези, които щяха да го забравят, дори да е случайно.

Морето от звездна светлина се завихри още веднъж и се спря на друго примигващо връхче на игла. Елейн. Двете жени най-вероятно спяха в една стая или в съседни стаи в Ебу Дар, но тук разстоянието нямаше никакво значение. Или може би имаше някакво различно значение.

Този път, след като остави съобщението си, сънят запулсира и се промени. Все още изглеждаше отвън като всеки друг, но въпреки това за нея той се преля в нещо по-различно. Дали думите не бяха пренесли Елейн в друг сън? Но все пак щяха да останат и тя щеше да ги помни, когато се събуди.

Време беше да насочи вниманието си към Ранд. За съжаление, откриването на неговите сънища щеше да е също толкова безполезно, колкото тези на някоя Айез Седай. Той засланияше своите също както те техните, въпреки че един мъжки щит се различаваше от този на една жена. Щитът на една Айез Седай приличаше на кристална раковина, на неуловима сфера, изтъкана от Въздух, но колкото и прозрачен да изглеждаше, все едно че беше стоманен. Тя самата вече не помнеше колко безплодни часове беше прахосала, мъчейки се да надникне в неговия сън. Докато заслоненият сън на една Сестра отблизо изглеждаше по-ярък, то неговият беше някак по-сумрачен. Все едно да се вираш в мътна вода — от време на време имаш чувството, че нещо се движи дълбоко в тези сивкавокафяви вихри, но така и не можеш да разбереш какво.

Безкрайният рой от светлини отново се завъртя и се успокои и тя се приближи към съня на трета жена. Много предпазливо. Толкова много неща лежаха между нея и Амис, че беше все едно да пристъпи до сънищата на родната си майка. Всъщност трябваше да си признае, че в много отношения иска да подражава на Амис. Изпитваше желание да спечели уважението на Амис точно толкова, колкото желаше почитта на Съвета. Навярно ако трябваше да избира, щеше да предпочете това на Амис. Определено нямаше нито една Заседателка, чието мнение да цени повече, отколкото това на Амис. Тя потисна нерешителността си и се постара да придаде повече мекост на „гласа“ си, но без резултат.

АМИС, АЗ СЪМ ЕГВИЙН. ТРЯБВА ДА ПОГОВОРЯ С ВАС.

„Ще дойдем“ — промърмори глас до нея. Гласът на Амис.

Стресната, Егвийн се дръпна назад. И усети, че ѝ се ще да се надсмее на себе си. Толкова по-добре, че ѝ се напомни, че Мъдрите имаха дългогодишен опит в това нещо. Преди време ѝ се струваше, че ще се разглези от бездействие, след като не можеше да се труди упорито в усвояването на Силата. От друга страна, като компенсация

понякога всяко друго усилие ѝ приличаше на катерене по скала в дъждовна буря.

Изведнъж долови някакво движение. Една от точиците от светлина се плъзна през звездното море, понесе се в собствения си въртеж и започна да се уголемява. Само един сън можеше да направи това, и само на един сънуващ. Изпаднала в паника, тя побягна — съжеляваше, че няма гърло, за да запищи, или да заругае, или просто да извика. Да извика най-вече на онова кътче от съзнанието си, което искаше да остане там, където беше, и да изчака.

Този път дори звездите не се задвижиха. Те просто изчезнаха и тя се облегна на една дебела колона от червен мрамор, задъхана, сякаш беше тичала с все сили цяла миля, а сърцето ѝ бе готово да се пръсне. След малко се огледа и започна да се смее малко неуверено. Беше облечена в пищна рокля, ушита от блестяща зелена коприна и извезана със златни нишки по корсажа. Освен това корсажът показваше значително повече гръд, отколкото би си позволила някога най-вече, а кръстът ѝ бе така стегнат с широкия златен колан, че изглеждаше потънък, отколкото бе в действителност. А може би наистина бе потънък. В Тел-айеран-риод човек можеше да изглежда така, както му се иска, да прилича на каквото му се доще. Дори когато желанието беше неосъзнато, ако не внимаваш. Гавин Траканд ѝ оказваше лошо влияние, много лошо.

Онази частица от нея все още искаше да изчака, за да бъде обзета от съня му. Да бъде обзета и погълната от него. Ако една сънебродница обичаше някого до полуда или го мразеше безумно, тя можеше да бъде завлечена от съня на този човек — тя привличаше съня или той нея, също както магнитът привлича железни стружки. Тя определено не мразеше Гавин, но не можеше да си позволи да бъде въввлечена в капана на съня му, не и тази нощ, и то такава, каквато той я виждаше. Което означаваше — много по-красива, отколкото беше наистина. Странно обаче, че той изглеждаше по-малко хубав, отколкото на живо. Намесеше ли се толкова силна любов или омраза, и дума не можеше да става за ум или за съсредоточаване. Попаднеш ли в такъв сън, оставаш там, докато не престанат да те сънуват. Като си спомни какво той беше сънувал, че прави с нея, какво правеха в сънищата му и двамата, тя усети как лицето ѝ пламва — макар да нямаше лице.

— Добре, че ни една от Заседателките не може да ме види сега — измърмори тя. — Иначе никога няма да ме вземат за нещо повече от дете. — Порасналите жени не хлътваха така безумно по един мъж, беше сигурна в това. Във всеки случай не и разумните жени. Това, което той сънуваше, щеше да си дойде по реда, но тогава, когато тя решише. Да получи разрешението на майка си можеше да се окаже трудно, но тя със сигурност нямаше да ѝ го откаже, дори без да е видяла Гавин. Марин ал-Вийр вярваше на зрелите преценки на дъщеря си. Сега бе моментът най-малката ѝ щерка да прояви малко разум и да отложи тези прищевки за по-добри времена.

Тя почти съжали, че не може да позволи на Гавин изцяло да запълни мислите ѝ. Други масивни колони като тази, на която се беше облегнала, продължаваха във всички посоки, поддържайки извисен докъдето ѝ стигаха очите таван и огромен купол. Нито един от позлатените светилници, висящи на златни вериги над главата ѝ, не беше запален, но въпреки това имаше някаква светлина, светлина, която просто беше тук, без видим източник, нито ярка, нито сумрачна. Сърцето на Камъка, вътре в голямата крепост, наричана Тийрския камък. Или по-скоро неговият образ в Тел-айеран-риод, но образ в много отношения толкова реален, колкото оригиналът. Мястото, където се беше срещала с Мъдрите преди, по техен избор. Странно място за айилки според нея. Според нея би трябвало да се срещнат в Руйдийн, след като вече бе отворен, или друго някое място в Айилската пустош, или просто мястото, където бяха в момента. Всяко място, с изключение на огиерските стеддинг, си имаше свое отражение в Света на сънищата — всъщност дори стеддинг си имаха, но в тях не можеше да се влезе, също както и в Руйдийн, докато беше затворен. За стана на Айез Седай не можеше и дума да става, разбира се. Вече доста от Сестрите имаха достъп до тер-ангреалите, позволяващи им да проникват в Света на сънищата, и тъй като никоя от тях не знаеше какво точно правят, те често започваха рискованите си разходки в този странен свят, появявайки се в стана си в Тел-айеран-риод, все едно че започваха пътуване наяве.

Както ангреалите и ша-ангреалите, според закона на Кулата тер-ангреалите бяха собственост на Бялата кула, все едно кой ги притежаваше в момента. Много рядко Кулата настояваше на това свое право, най-малкото когато тези древни реликви се пазеха в места като

така нареченото Велико хранилище в същия този Тийрски камък — рано или късно те щяха да се върнат в ръцете на Айез Седай, а Бялата кула умееше да проявява търпение и да чака, когато е необходимо — но тези, които се намираха в ръцете на Айез Седай, бяха дарени на Съвета или на отделните Заседателки. Не, не дарени, а по-скоро взети на заем; Елейн се бе научила да изработва дубликат и на съновния тер-ангреал и двете с Нинив бяха взели със себе си два от тях, но останалите бяха останали притежание на Съвета наред с други подобни неща, сътворени от Елейн. Което означаваше, че Шериам и малкият ѝ кръг можеха да ги използват когато пожелаят, и най-вероятно Лелейн и Романда също, макар че по-вероятно щяха да изпращат други, вместо сами да посмеят да проникнат в Тел-айеран-риод. До много скоро нито една Айез Седай не беше сънебродствала от столетия и те все още се натъкваха на значителни трудности, повечето от които се дължаха на самоувереността им, че могат да се научат сами. Въпреки това последното, което Егвийн желаше сега, бе някоя от тях да шпионира предстоящата ѝ тази нощ среща.

Сякаш самата мисъл за шпиони я направи по-чувствителна, защото тя мигом усети, че я следят нечии невидими очи. Това чувство винаги присъстваше в Тел-айеран-риод и дори Мъдрите не знаеха защо е така, но макар тези незнайни и невидими наблюдатели винаги да ги имаше, възможно беше сред тях да се крият и истински такива.

Опряла длан на колоната, тя започна бавно да я обикаля. Оглеждаше гората от червен мрамор, губещ се сред дълбоки сенки. Светлината, която я обкръжаваше, беше нереална; всеки, който можеше да се крие в тези сенки, щеше да вижда около себе си същото, докато сенките щяха да крият нея самата за чуждите очи. Вярно, появяваха се хора, мъже и жени, премигващи образи, които рядко се задържаха за повече от едно-две тупкания на сърцето. Не я интересуваха онези, които докосваха Света на сънищата в съня си — всеки можеше да го направи неволно, но за свое щастие съвсем за кратко, преди да му е останало достатъчно време да се натъкне на някоя от дебнещите тук опасности. Но виж, Черната Аджа също разполагаше със съновен тер-ангреал, откраднат от Кулата. Още по-лошото бе, че Могедиен познаваше Тел-айеран-риод не по-зле от всяка сънебродница. А навярно и по-добре и можеше да контролира това място и всеки, попаднал в него, съвсем лесно.

За миг Егвийн съжали, че не бе надзърнала в сънищата на Могедиен, докато тя беше нейна пленница — поне веднъж, колкото да може да отличава сънищата ѝ. Но дори различаването на сънищата и нямаше да ѝ помогне да открие къде се подвизава тя сега. А и съществувахе възможността да бъде привлечена в тях въпреки волята си. Тя определено презираше Могедиен, а беше повече от сигурно, че омразата на Отстъпницата към нея е безгранична. Това, което ставаше в сънищата, не беше истинско, по-нереално беше дори отколкото в Тел-айеран-риод, но човек го запомняше за цял живот. Една нощ под властта на Могедиен щеше да се окаже кошмар, който тя най-вероятно щеше да изживява всеки път, когато заспеше. А навярно и будна.

Онова пък там какво беше? Тъмнокоса, царствено красива жена с перлена шапчица и в рокля, покрита с пищни дантели, излезе от сенките и бързо изчезна. Сънуваща тайренка — върховна лейди или просто сънуваща се за такава. Будна, можеше да е някоя грозновата дебела за селянка или търговка.

Май щеше да е по-добре да надзърне в сънищата на Логаин, вместо на Могедиен. Пак нямаше да може да разбере къде е, но сигурно щеше да добие някаква представа какво е замислил. Разбира се, да бъде въвлечена в неговите сънища едва ли щеше да е много приятно, отколкото ако попаднеш в тези на Отстъпницата. Той мразеше всички Айез Седай. Уреждането на бягството му беше едно от нещата, които бе длъжна да направи, и можеше само да се надява, че цената няма да се окаже твърде висока. Но сега трябваше да забрави за Логаин. Могедиен беше голямата опасност, Могедиен, която можеше да тръгне подир нея дори тук, особено тук, Могедиен, която...

Изведнъж си даде сметка колко тежко е започнала да се движи, огледа се и издаде приглушен гърлен звук, почти стон. Красивата рокля се бе превърнала в тежка броня от глава до пети, каквито носеха тежките конници на Гарет Брин, имаше и метален шлем на главата, открит за лицето и с лунен сърп отгоре, във формата на Пламъка на Тар Валон — поне на пипане. Това много я подразни. Все пак отдавна се бе научила да преодолява такава липса на самоконтрол.

Тя се стегна и решително промени нелепата броня в дрехите, които си обличаше при срещите си с Мъдрите. Беше само въпрос на мисъл. Бухнала пола от тъмна вълна със свободно падаща блуза от алгоде, точно както се обличаше, докато се учеше при тях, допълнени с

шал с дълги ресни, толкова тъмнозелен, че изглеждаше почти черен, и забрадка да прибира косата ѝ назад. Накитите им, разбира се, не уподоби — тези техни камари от костени и златни гердани и гривни. Ако го направеше, щяха да ѝ се изсмеят. Една жена трупаше накитите си с години, а не в краткия промеждутък на един сън.

— Логаин е на път за Черната кула — каза тя високо. Надяваше се, че е така — там поне някой щеше да го държи изкъсо, а ако го хванеха и опитомяха отново, Ранд не можеше да обвини за това никоя от следващите я Сестри. — А Могедиен няма как да знае къде съм сега. — Последното се постара да го изрече по-уверено.

— Защо трябва да се боиш от Сенкодушата? — попита я глас зад нея и Егвийн направо щеше да се изкатери във въздуха — нали това тук бе Тел-айеран-риод и тя беше сънебродница. „Да бе — помисли си тя кисело, докато се рееше горе — надминала съм грешките на начеващите, как не!“ Ако продължеше да я кара така, нищо чудно да почнеше да подскача и когато Чеза ѝ каже „добро утро“.

С плаха надежда, че не се е изчервила прекалено, тя бавно се спусна и стъпи на земята — може би все още не беше съвсем късно да си възвърне малко от достойнството.

Но само може би. Баир я гледаше и се хилеше. За разлика от другите две жени с нея, тя не можеше да прелива, но това нямаше нищо общо със сънебродството. В него тя не им отстъпваше, а в някои отношения може би беше и по-добра. Амис също се усмихваше, макар и не чак толкова широко, но слънцекосата Мелайне отметна глава и направо се изкикоти.

— Никога не бях виждала никой да... Ох, като заек... — После тропна с крак и отскочи на цяла крачка във въздуха.

— Наскоро нараних сериозно Могедиен — каза Егвийн и почти изпита гордост колко самоуверено успя да го изрече. Мелайне ѝ харесваше — бе престанала да е толкова язвителна, откакто носеше в утробата си дете, или по-скоро близначета — но точно в този момент Егвийн с радост щеше да я удуши. — С едни мои приятелки успяхме да унизим гордостта ѝ, макар и нищо повече. Мисля, че ще се постарее да ми го върне. — По импулс, одеждите ѝ отново се промениха, този път в нещо като рокля за езда, от тези, които напоследък носеше ежедневно, от лъскава зелена коприна. Златният пръстен с Великата змия се появи на пръста ѝ. Не можеше да им каже всичко, но тези жени

също ѝ бяха приятелки и имаха право да чуят поне онова, което можеше да сподели.

— Наранената гордост се помни по-дълго от раните на плътта. — Гласът на Баир беше тънък и висок, но въпреки това твърд като желязо.

— Разкажи ни — подкани я Мелайне с нетърпелива усмивка. — Как я посрамите? — Баир също гореше от желание да го чуе. В една жестока земя човек или се научаваше да се смее на жестокостта, или прекарваше целия си живот в жалък хленч, в Триделната земя айилците отдавна се бяха научили да се смеят. Освен това посрамването на един враг при тях се смяташе за изкуство.

Амис огледа замислено новите дрехи на Егвийн, след което каза:

— Това, струва ми се, можем да го оставим за по-късно. Ти каза, че искаш да поговорим. — Тя посочи към мястото, където Мъдрите обичаха да си говорят с нея, под огромния купол в самия център на залата.

Защо избираха точно това място бе още една от загадките, които Егвийн не можеше да разгадае. Трите жени се разположиха на пода с кръстосани крака — бяха само на няколко крачки от онова, което приличаше на изсечен от блестящ кристал меч, забит в каменните плочи на пода. На това нещо те не обръщаха никакво внимание — за него нямаше място в пророчествата им, — тъй както не обръщаха внимание и на хората, които изникваха и изчезваха непрестанно из огромната зала около тях, но винаги идваха точно тук.

Прословутият Каландор наистина можеше да служи като най-обикновен меч, но всъщност бе ша-ангреал, и то един от най-могъщите, сътворени в Приказния век. Тръпки я побиваха, когато си помислеше за мъжки ша-ангреал. По-различно беше, докато го имаше само Ранд. И Отстъпниците, разбира се. Но сега, при тези Аша'ман... С Каландор един мъж можеше да привлече достатъчно от Единствената сила, за да срине до основи цял град и да опустоши всичко на мили околоръст. Тя го заобиколи отдалече, придърпвайки инстинктивно полите си. Ранд бе извадил Каландор от Сърцето на Камъка в изпълнение на Пророчествата, а после го беше върнал тук по някакви свои причини. Беше го върнал и обкръжил с капани, изтъкани от сайдин. Те също щяха да имат свои отражения тук, които можеха да се задействат също толкова невъзвратимо, както и в реалния свят, ако

някой наоколо опиташе да ги преодолее с погрешни сплитове. Някои неща в Тел-айеран-риод бяха прекалено реални.

Като се стараеше да не мисли повече за „Меча, който не е меч“, Егвийн застана пред трите Мъдри. Те овързаха шаловите си на кръстовете си и развързаха блузите си. Така присядаха айилките да поговорят с приятелки в шатрите си под жаркото слънце. Тя самата не седна и ако това я поставяше в положението на молителка или като на съд, така да бъде. В известен смисъл се чувстваше точно такава.

— Не съм ви казала защо ме призоваха да ви напусна, а и вие не ме попитахте.

— Ти ще ни кажеш сама, когато се почувстваш готова — отвърна ѝ добродушно Амис. Изглеждаше на една възраст с Мелайне, въпреки че дългата ѝ до кръста коса беше побеляла като на Баир — косата ѝ бе започнала да побелява още на годините на Егвийн, — но тъкмо тя беше водачката, а не Баир. За пръв път Егвийн се зачуди на колко ли години е тази жена наистина. Но не можеше да се зададе такъв въпрос на една Мъдра, също както и на Айез Седай.

— Когато ви оставих, бях една от Посветените. Знаете деленията в Бялата кула. — Баир поклати глава и направи гримаса: знаеше тя, но не го разбираше. Другите две също. За айилците това беше толкова нелепо, колкото един клан или бойно общество да се разделят срещу самите себе си. И навярно в техните очи беше и потвърждение, че Айез Седай са по-малко, отколкото трябваше да бъдат. Егвийн продължи, изненадана, че гласът ѝ си остана така спокоен и сдържан. — Сестрите, които се противопоставят на Елайда, ме издигнаха за своя Амирлин. Когато Елайда бъде съборена, аз ще седна на Амирлинския трон, в Бялата кула. — Със силата на мисълта си тя добави към облеклото си пъстрия шарф и зачака. Веднъж ги беше излъгала, сериозно прегрешение според техния джи-е-тох, и не беше сигурна как щяха да реагират сега, като разберяха тази скривана от нея истина. Стига изобщо да и повярваха. Те само я изгледаха.

— Има едно нещо, дето го правят децата — каза предпазливо Мелайне след дълга пауза. Бременността все още не ѝ личеше, но тя вече бе придобила онова вътрешно излъчване, което прави жените по-красиви, и някакво ненакърнимо спокойствие. — Всички деца искат да мушкат с копията и всички искат да станат вождове на кланове, но в един момент разбират, че вождът на клан рядко танцува копията сам.

Затова си правят фигура и я поставят нависоко. — Подът от едната ѝ страна изведнъж се надигна и вместо плочи се превърна в обжарена от слънцето скала. А на върха ѝ се бе изправила фигура, смътно наподобяваща на мъж, направена от сухи вейки и парцали. — Това е вождът на клана, който ги командва да танцуват копията от хълма, от който може да наблюдава битката. Но децата тичат накъдето им хрумне и техният вожд е само една кукла от пръчки и парцали. — Внезапно лъхна вятър и развя дрипите, после и канарата, и фигурата изчезнаха.

Егвийн вдиша дълбоко. Разбира се. Тя си бе откупила лъжата според джи-е-тох, по собствен избор, и това означаваше, че лъжата е била все едно никога не изричана. Трябваше да се сети. Но бяха улучили положението, в което се намираше, сякаш бяха пребивавали седмици в стана на Айез Седай. Баир заби поглед в пода — не желаше да види срама ѝ. Амис седеше подпряла брадичката си с ръка, пронизително синият ѝ поглед се мъчеше да проникне до сърцето ѝ.

— Някои ме виждат точно така. — Но още един дълбок дъх и тя изтласка навън цялата истина. — С изключение на шепата Сестри. Но когато приключим битката си, те ще знаят вече, че аз съм техният вожд, и ще тичат натам, накъдето аз им кажа.

— Върни се при нас — каза Баир. — Имаш твърде много чест за тези жени. Сорилея вече е подбрала десетина млади мъже, за да ги огледаш в шатрите за потене. Тя гори от желание да види, че си изплела брачния си венец.

— Надявам се да присъства, когато се омъжа, Баир. — За Гавин, надяваше се; това, че щеше да го обвърже, го знаеше от тълкуванията на собствените си сънища, но едничката надежда и сигурност за любов ѝ подсказваше, че ще се оженят. — Надявам се всички да присъствате, но вече съм си направила избора.

Баир беше склонна да продължи да спори, както и Мелайне, но Амис вдигна ръка и двете млъкнаха, макар да не останаха доволни.

— Твърде много джи има в нейното решение. Тя ще принуди враговете си да се преклонят пред нейната воля, а няма да бяга от тях. Желая ти всичко най-добро в твоя танц, Егвийн ал-Вийр. — Тя беше била Дева на копието и често си мислеше, че още е такава. — Седни. Седни.

— Честта си е нейна — каза Баир и изгледа намръщено Амис, — но аз имам друг въпрос. — Очите ѝ бяха почти воднистосини, но не по-малко остри от тези на Амис. — Ще накараш ли тези Айез Седай да коленичат пред Кар-а-карн?

Егвийн толкова се сепна, че за малко да падне на пода, вместо да седне. В отговора ѝ обаче липсваше колебание.

— Не мога да го направя, Баир. А и да можех, не бих го направила. Нашата вяроност е към Кулата и към Айез Седай като цяло, над всяка земя, в която сме родени. — Това беше вяроно, или поне трябваше да е така, макар да се чудеше как подобно твърдение можеше да се свърже в главите им с нейния и на останалите бунт. — Айез Седай не се заклеват дори пред Амирлин. И естествено никога не биха положили клетва пред един мъж. Това би било все едно вие да коленичите пред вожд на клан. — Тя го показа нагледно по същия начин като Мелайне, съсредоточена над реалността на сцената; Тел-айеран-риод беше безкрайно податлив, стига да знаеш как да го ваеш. Отвъд Каландор три Мъдри се смъкнаха на колене пред един вожд на клан. Мъжът силно приличаше на Руарк, а жените — на трите пред нея. Тя задържа видението само за миг, но Баир хвърли един поглед и изсумтя високо. Представата за подобно нещо наистина беше нелепа.

— Недей да сравняваш онези жени с нас. — Зелените очи на Мелайне засвяткаха до голяма степен с предишната си рязкост, а гласът ѝ беше като наточен бръснач.

Егвийн запази мълчание. Мъдрите, изглежда, презираха Айез Седай, всички освен нея, или навярно беше по-добре да се каже, че изпитваха към тях пренебрежение. А може би дори негодуваха срещу пророчествата, които ги свързваха с Айез Седай. Преди да я призват пред Съвета, за да бъде издигната в Амирлин, Шериам и нейният кръг от приятелки редовно се бяха срещали тук с трите, но с това се беше приключило, както защото Мъдрите отказваха да крият своето пренебрежение, така и защото Егвийн вече не бе с тях. В Тел-айеран-риод сблъсъкът ти с някой, който има повече опит с това място, можеше да е крайно унизителен. Дори с Егвийн сега се държаха похладно и нямаше да се съгласят да обсъждат с нея някои неща, като например какво знаят за плановете на Ранд. Преди тя беше една от тях, по-точно тяхна ученичка; след това бе станала Айез Седай, а сега бяха научили и че е Амирлин.

— Егвийн ал-Вийр ще направи каквото трябва — каза Амис.

Мелайне я изгледа продължително, но не каза нищо. Единствената друга Мъдра, която можеше да накара останалите Мъдри да я слушат толкова лесно, бе Сорилея.

Баир си беше представила чай, както щеше да е в шатрите — златен чайник с лъвчета по него, и малки зелени чашки от нежния порцелан на Морския народ. Чаят, разбира се, си имаше истински аромат, но въпреки тънката нотка на някакъв плод или билка, която Егвийн не можа да разпознае, беше твърде горчив за вкуса ѝ. Тя на свой ред си представи малко медец в него и отпи отново. Твърде сладък. Малко да посмалим меда. Сега вече беше добре на вкус. Това бе нещо, което не можеше да се направи със Силата. Егвийн се съмняваше, че която и да е от трите би могла да запреше толкова тънки нишки сайдар, че да иззме меда от чая.

За миг остана седнала, загледана в чашката си, замислена за меда и за чая, и за тънките нишки сайдар — не, в същност мислеше за друго. Мъдрите искаха да направляват Ранд не по-малко от Елайда или от Романда или Лелейн, и най-вероятно почти всяка друга Айез Седай. Разбира се, те искаха да насочват своя Кар-а-карн по път, който е най-добър за айилците, но пък всичките Сестри искаха да насочат Преродения Дракон към онова, което ще е най-добро за целия свят, така, както те самите го виждаха. Тя не правеше изключение. Опитите ѝ да помага на Ранд, да го предпази от рискованото за него противоборство с Айез Седай също бяха своего рода насочване. „Само че аз съм права — напомни си тя. — Всичко, което правя, е и за негово добро. Никоя от другите не си помисля какво все пак е добро за самия него.“ Но не биваше да забравя, че жените пред нея бяха нещо повече от просто нейни приятелки и следовнички на Кар-а-карн.

— Не мисля, че си пожелала само да ни съобщиш, че сега си жена-вожд сред влагоземците — промълви Амис. — Какво тревожи ума ти, Егвийн ал-Вийр?

— Тревожи ме това, което ме е тревожило винаги. — Тя се усмихна, за да повдигне настроението. — Понякога ми се струва, че от Ранд ще ми побелеят косите преди да ми е дошло времето.

— Ако ги нямаше мъжете, на никоя жена нямаше да ѝ побеляват косите. — Друг път, изречено от езика на Мелайне, това щеше да прозвучи като шега и Баир щеше да подхвърли друга за това колко

много е взела да знае Мелайне за мъжете само след няколко месеца брак например, но не и този път. И трите продължиха да гледат Егвийн сериозно и да чакат.

Така. Значи искаха да бъдат сериозни. Какво пък, Ранд беше достатъчно сериозна работа. Само дето ѝ се искаше поне отчасти да можеха да погледнат на проблема така, както го виждаше тя. И тя полека-лека им разказа всичко. За Ранд поне, както и за опасенията си, след като бе разбрала за мълчанието от Кемлин.

— Не зная какво е направил той или какво е направила тя. Всички ме убеждават колко опитна е Мерана, но с такива като него тя никога не си е имала работа. Стане ли дума за Айез Седай, дори да скрия ето тази чашка в някоя ливада, той винаги ще стъпи в нея само след три крачки. Знам, че бих могла да се справя по-добре от Мерана, но...

— Би могла да се върнеш — отново предложи Баир, а Егвийн решително поклати глава.

— Много повече мога да направя там, където съм — като Амирлин. Има правила дори за Амирлинския трон. — Устните ѝ за миг се изкривиха. Не обичаше да признава това. — Дори да го посетя не мога без разрешение на Съвета. Сега аз съм Айез Седай и съм длъжна да се подчинявам на нашите закони. — Последното излезе от устата ѝ по-яростно, отколкото се канеше да го изрече. Беше глупав закон, но все още не бе измислила начин да го заобиколи. Освен това лицата им бяха станали толкова безизразни, че тя бе сигурна, че отвътре се кикотят невероятно. Дори и един вожд на клан не можеше да нареди на една Мъдра къде да ходи и кога.

Трите жени се спогледаха. После Амис остави чашката си на пода и каза:

— Мерана Амбри и други Айез Седай придружиха Кар-а-карн до града на дървоубийците. Няма защо да се страхуваш, че ще сбърка с нея или с която и да е от сестрите ти с нея. Ние ще се погрижим да не възникват никакви трудности между него и Айез Седай.

— Това не ми прилича много на Ранд — отвърна усъмнена Егвийн. Така. Значи Шериам се оказваше права за Мерана. Но защо тогава тя продължаваше да мълчи?

Баир я напуши смях.

— Повечето родители си имат по-големи неприятности с децата си, отколкото това, което е между Кар-а-карн и жените, дошли с Мерана Амбри.

— Стига той да не е детето — изкикоти се Егвийн, успокоена, че поне на една от тях ѝ бе станало така смешно от нещо. Ако се съдеше по това, което те изпитваха към Айез Седай, пирони щяха да плюят, ако мислеха, че някоя Сестра печели влияние над него. От друга страна, Мерана трябваше да спечели такова, иначе по-добре да се откажеше, и то веднага. — Но Мерана трябваше да ни изпрати донесение. Не разбирам защо не го е направила. Вие сигурни ли сте, че няма никаква... — Не можа да измисли как да го довърши. Не беше възможно Ранд да е спрял Мерана да изпрати гълъб.

— Може би е изпратила някого на кон. — Амис направи лека гримаса: като всички айилци, тя смяташе ездата за нещо отблъскващо. Краката на човек му стигаха. — Не е взела със себе си птиците, които използват влагоземците.

— Глупаво от нейна страна — измърмори Егвийн. Сънищата на Мерана щяха да са защитени, така че нямаше смисъл да се опитва да поговори с нея в тях. Дори да можеше да ги открие. Светлина, колко неприятно беше всичко! Тя се наведе и каза напрегнато: — Амис, обещавай ми, че няма да се опитвате да му пречите да говори с нея и че няма да я ядосате толкова, че да направи нещо глупаво. — А бяха напълно способни на това. Умението си да накарат една Айез Седай да настръхне го бяха усъвършенствали до степен на Талант. — Тя просто трябва да го убеди, че не желаем да му навредим. Сигурна съм, че Елайда крие нещо гадно, но ние — не. — За това сама щеше да се погрижи, ако някоя друга имаше по-различни намерения. Все някак щеше да успее. — Обещавах ли ми?

Трите си размениха неразгадаеми погледи. Не можеше да им хареса идеята да позволят на една Сестра да се доближи до Ранд, определено не и без да ѝ пречат. Несъмнено една от тях щеше да бъде определена да присъства навсякъде, където е Мерана, но това тя щеше да го преживее, стига да не и пречеха твърде много.

— Обещавам ти, Егвийн ал-Вийр — отвърна най-сетне Амис с глас, равен като дялан камък.

Навярно се бе обидила от това, че на Егвийн ѝ се беше наложило да се моли, но Егвийн се почувства сякаш никаква тежест бе паднала

от плещите ѝ. Две тежести. Ранд и Мерана не се бяха стиснали за гърлата и Мерана щеше да получи шанс да свърши това, за което беше изпратена.

— Знам, че получих от вас нелустрасаната истина, Амис. Нямам думи да изразя колко се радвам, че го чувам. Ако имаше нещо нередно между Ранд и Мерана... Благодаря ви.

Стресна се и примигна. За един миг Амис се оказа облечена в кадин-сор. При това направи някакъв едва доловим жест, нещо от ръчния говор на Девите може би. Нито Баир, нито Мелайне показаха с нещо, че са забелязали това. На Амис навярно ѝ се искаше да не е тук, да е по-далече от възела, в който Ранд бе стегнал живота на всички. За една сънебродница бе срамно да изгуби контрол над себе си в Тел-айеран-риод дори за миг. При айилците срамът нараняваше човек много повече от физическа болка, но трябваше да има свидетели, за да бъде наистина срам. Ако никой не го видеше или ако онези, които го видеха, се престореха, че изобщо не се е случило нищо, проблем нямаше. Странен народ, но тя самата определено не искаше да посрамва Амис. Запази изражението си спокойно и продължи все едно че не се беше случило нищо.

— Трябва да ви помоля за една услуга. Много важна услуга. Не казвайте на Ранд — и на никого — за мен. За това, имам предвид. — Тя повдигна крайчеца на шарфа си. Лицата им станаха толкова невъзмутими, че пред тях една Айез Седай щеше да изглежда побесняла. Каменни да ги наречеш, не стигаше. — Нямам предвид лъжа — добави тя припряно. Според джи-е-тох да помолиш някого да излъже беше почти като да излъжеш сам. — Просто не го споменавайте. Той вече изпрати одного да ме „спасява“. — „Леле, колко ще побеснее, ако разбере, че съм разкарала Мат към Ебу Дар с Нинив и Елейн“ — помисли си тя. Трябваше обаче да го направи. — Нямам нужда да ме спасяват и не го искам, но той си въобразява, че знае повече от всички. Боя се, че може да тръгне сам да ме търси. — Което я плашеше още повече че може да се появи сам в стана, бесен, с триста Айез Седай около него! Или че може да се появи с част от неговите Аша'ман! И в двата случая — пълен погром.

— Това би било... неприятно — промърмори Мелайне, въпреки че тя рядко подценяваше опасностите, а Баир промълви:

— Кар-а-карн е дебелоглав. Не пада по-долу от никой мъж, когото съм познавала. И от доста жени, впрочем.

— Ще се постареем да премълчим това, което ни довери, Егвийн ал-Вийр — каза мрачно Амис.

Егвийн отново примигна при това бързо съгласие. Но може би не беше чак толкова изненадващо. За тях Кар-а-карн беше просто поредният вожд, макар и малко повече, а Мъдрите със сигурност умееха да премълчават неща от един вожд, решаха ли, че не бива да ги знае.

След всичко това почти не им остана какво повече да си кажат, въпреки че си поприказваха известно време над още няколко чапки чай. Тя копнееше за още някой урок по сънебродство, но не можеше да ги помоли за това в присъствието на Амис. Амис просто щеше да си отиде, а тя имаше нужда от близостта ѝ, повече от всякакъв урок. Най-близкото, което Мъдрите си позволиха да споделят за сегашните действия на Ранд, беше, когато Мелайне изсумтя, че той трябвало да приключи веднага с Шайдо и Севанна, а Баир и Амис я изгледаха толкова навъсено, че тя почервения. В края на краищата, Севанна беше Мъдра, колкото и да ѝ горчеше от това на Егвийн. Дори на Кар-а-карн не се полагаше да се забърква с една Мъдра, макар и на Шайдо. А и тя нямаше да сподели с тях подробности за собственото си положение. Това, че те бяха улучили най-срамната част, с нищо не смеляваше срама, който щеше да изпита, ако им заговореше за това — трудно щеше да ѝ бъде да не изпадне в поведението, дори в мисленето на айилците, както когато живееше с тях; колкото до това, струваше ѝ се, че щеше изпитва срам дори изобщо да не беше срещала айилци — а единственият съвет, който те можеха да ѝ дадат за това, как да се справи с Айез Седай, беше от такъв характер, че дори самата Елайда нямаше да посмее да го последва. Колкото и да звучеше невероятно, това щеше да доведе до истински метеж сред Айез Седай. По-лошото беше, че те и сега имаха достатъчно лошо мнение за Айез Седай, за да добавя още дърва в огъня. Искаше ѝ се някой ден да изкове връзка между Мъдрите и Бялата кула, но това нямаше да стане, освен ако не успееше да потуши този огън. Още едно нещо, което засега нямаше представа как да постигне.

— Трябва да си тръгвам — каза най-сетне тя и се изправи. Тялото ѝ лежеше спящо в шатрата, но човек никога не можеше да

получи достатъчно отдих от съня, докато е в Тел-айеран-риод. Останалите се надигнаха с нея. — Надявам се, че всички ще внимавате много. Могедиен ме мрази и със сигурност ще се опита да нарани всеки, който е мой приятел. Тя знае твърде много за Света на сънищата. Поне толкова, колкото знаеше Ланфеар. — Това бе най-силното възможно предупреждение, без да им казва, че Могедиен може да знае далеч повече от тях самите. Айилската гордост беше твърде накърнима. Те обаче я разбраха и не се обидиха.

— Ако Сенкодушите искаха да ни заплашат — каза Мелайне, — според мен вече щяха да са го направили. Може би вярват, че ние не сме заплаха за тях.

— Мервали сме онези, които трябва да са сънебродници, включително и мъже. — Баир поклати глава невярващо, колкото и да знаеше за Отстъпниците, тя все още смяташе мъжете сънебродници за нещо толкова обичайно, колкото да видиш змии с крака. — Те ни отбягват. До един.

— Смятам, че сме не по-малко силни от тях — добави Амис. В Единствената сила двете с Мелайне бяха по-могъщи от Теодрин и Фаолайн — съвсем не бяха слаби, по-силни бяха дори от повечето Айез Седай, но също така не можеха да се сравняват със силата на Отстъпниците — но в Света на сънищата познанието за Тел-айеран-риод често се оказваше толкова могъщо, колкото и сайдар, дори по-могъщо понякога. А тук Баир не отстъпваше на никоя Айез Седай. — Но ще бъдем предпазливи. Тъкмо врагът, когото подценяваш, най-често те убива.

Егвийн пое ръцете на Амис и на Мелайне, щеше да поеме и тази на Баир, стига да имаше как. Вместо това ѝ кимна с усмивка.

— Никога няма да мога да ви изразя какво означава за мен вашето приятелство, какво вие значите за мен. — Това си беше чистата истина. — Целият свят като че ли се променя с всяко примигване на очите ми. Вие трите сте едни от малкото здрави опорни точки в него.

— Светът наистина се променя — каза тъжно Амис. — Дори планините вятърът ги руши и никой не може два пъти да изкачи един и същи хълм. Надявам се винаги да останем твои приятелки в очите ти, Егвийн ал-Вийр. Дано винаги намериш вода и заслон.

После и трите изчезнаха, връщайки се в телата си.

За миг тя остана сама, загледана намръщено в Каландор, без да го вижда, докато не тръсна гневно глава, за да се съвземе. Беше се замислила за безкрайното звездно поле. Сънят на Гавин отново щеше да я намери и щеше да я погълне така, както прегръдките му щяха да я погълнат скоро след това. Приятен начин да прекара остатъка от нощта. И детинско губене на време.

Изпълнена с решимост, тя пристъпи към спящото си тяло, но не към обикновения сън. Вече никога не го правеше. Едно кътче на съзнанието ѝ си остана необзето от съня и запрелиства сънищата, подреждайки онези, които предричаха бъдещето или във всеки случай предлагаха мигновени погледи към възможната му посока. Това поне вече можеше да го познае, макар че единственият сън, който бе успяла да изтълкува досега, беше сънят, предричащ, че Гавин ще стане нейният Стражник. Айез Седай наричаха това „Съновничество“, а жените, които можеха да го правят — „Съновници“, всички отдавна умрели, освен нея, въпреки че то имаше толкова общо със Силата, колкото и сънебродството.

Навярно беше неизбежно първо да сънува за Гавин, тъй като си беше мислила за него.

Озова се в огромна сумрачна зала, в която всичко изглеждаше смътно. Всичко освен Гавин, който бавно се приближаваше към нея. Висок, красив мъж — наистина ли някога си бе мислила, че брат му Галад е по-красив? — със златна коса и очи, от чието тъмносиньо едва ли можеше да има нещо по-красиво. Все още му оставаше да преодолее известно разстояние, но вече можеше да я види, погледът му беше прикован в нея като поглед на стрелец в мишената. Смътно пращане и стържене изпълни въздуха. Тя погледна надолу. И усети как в гърлото ѝ се надига писък. Гавин с боси крака пристъпваше върху натрошени стъкла и с всяка негова бавна стъпка стъклата се чупеха. Дори на тази смътна светлина тя можеше да види струйките кръв от прорязаните му стъпала. Тя протегна ръка напред, опита се да му каже да спре, опита се да се затича към него, но пак така внезапно се оказа другаде.

Така, както можеше да стане само в сънищата, сега се носеше над дълъг прав път над тревиста равнина и гледаше напред към някакъв мъж, яздещ черен жребец. Гавин. После се озова изправена на пътя пред него и той дръпна юздите. Не защото я видя този път, а

защото пътят, който досега беше прав, се бе раздвоил точно пред него и продължаваше през високи хълмове така, че никой не можеше да види какво лежи зад тях. Тя обаче знаеше. По едното разклонение го чакаше жестока смърт, по другото — дълъг живот. По единия път щеше да се ожени за нея, по другия — не. Знаеше какво го чака, но не и кой от пътищата към какво го води. Изведнъж той я видя, или поне така ѝ се стори, усмихна ѝ се и извърна коня си по единия от пътищата... и тя се озова в друг сън. И после в друг. И в друг. И пак.

Не всички се отнасяха за бъдещето. Имаше сънища как се целува с Гавин или как тича в хладината на пролетна ливада със сестрите си, както в детските години, после спящият ѝ ум се плъзна през кошмари, в които Айез Седай я гонеха с камшици по безкрайни коридори, където сред околните сенки я дебнеха зловещи неща, а ухилената Никола я обвиняваше пред Съвета, а Том Мерилин пристъпи да даде показания като свидетел. Последните тя изключи, други прибра настрана, за да бъдат обмислени по-късно, с надеждата, че ще може да разбере какво означават.

После застана пред някаква огромна стена и заби нокти в нея, мъчейки се да я разкъса с голи ръце. Не беше иззидана от тухли или камък, а бе съставена от хиляди дискове, всеки от които наполовина бял, наполовина черен — древният символ на Айез Седай, като седемте печата, които бяха поставени някога да държат заключен затвора на Тъмния. Някои от седемте печата сега бяха счупени, въпреки че дори Единствената сила не можеше да счупи куендияр, а останалите неизвестно как се бяха отслабили, но тази стена си оставаше непокътната, колкото и силно да я биеше. Не можеше да я разкъса. Може би важен тук беше символът. Може би това, което искаше да разкъса, беше Айез Седай, Бялата кула. Може би...

После пък се появи Мат — седеше на върха на обгърнат от нощния мрак хълм и наблюдаваше пишно представление с фойерверки на Илюминаторите — и ръката му изведнъж се протегна нагоре и сграбчи една от пръскащите се в небето светлини. От стиснатия му юмрук засвяткаха огнени стрели. Обзе я ужас. Заради това щяха да загиват хора. Светът щеше да се промени. Но светът вече се променяше; той винаги се променяше.

Ремъци я държаха здраво на дръвника и острието на секирата на палача се издигна нагоре, но тя знаеше, че някой тича към нея и че ако

този някой притича достатъчно бързо, секирата ще се спре. Ако не...
Усети мраз.

Логаин със смях прекрачи нещо и възседна черен камък; когато погледна надолу, ѝ се стори прекрачил през трупа на Ранд... но щом докосна лицето му, то се разпадна.

Златен ястреб разпери криле и я докосна, и тя по някакъв начин беше свързана с ястреба; знаеше само, че ястребът е женски. После видя мъж, който умираше в тясно легло, и беше важно да не умре, но отвън вече издигаха погребална клада и се извисяваха гласове на радост и на тъга. Тъмнокож млад мъж протегна ръка — и нещо в нея или на нея засвети толкова ярко, че тя не можа да види какво е.

Сънищата идваха един по един и тя ги подреждаше трескаво, мъчеше се отчаяно да ги разбере. Нямаше покой в това, но трябваше да го направи. Длъжна бе да направи това, което трябва.

ГЛАВА 11

КЛЕТВА

— Помолихте да ви събудя преди изгрев, майко.

Егвийн отвори широко очи — определила си беше да се събуди едва няколко мига по-късно — и неволно се сепна и се дръпна от надвесилото се над нея лице. Строго лице, под лъснатата пот, то съвсем не беше най-приятната гледка, която можеше да види човек със събуждането си. Поведението на Мери беше съвсем почиттелно, но дългият нос, вечно присвитите устни и черните очи с този рязък и укорителен поглед говореха, че никога не е срещала човек поне наполовина толкова добър, колкото би трябвало да е или колкото претендира да бъде, а хладният ѝ тон обръщаше всичко, което кажеше, с главата надолу.

— Надявам се, че сте спали добре, майко — каза тя, докато в същото време физиономията и изобрази откровен упрек в леност. Черната ѝ коса, с дебели къдрици над ушите, правеше лицето ѝ болезнено издължено. Неизменното потискащо тъмносиво, което носеше винаги, колкото и да се потеше под него, само я правеше да изглежда още по-мрачно.

Жалко, че не бе успяла наистина да си отдъхне поне малко. Егвийн се прозя, надигна се от тесния си креват и изтърка зъбите си със сол, после изми лицето и ръцете си, докато Мери подреждаше дрехите ѝ за през деня: надяна чорапи и чиста риза и се подложи на страданието да я облекат. „Страдание“ бе точната дума.

— Косата ви така се е заплела на възли, че се боя, че някои ще се отскубнат, майко — скръбно промърмори намръщената жена, докато прокарваше четката през косата на Егвийн и Егвийн едва се сдържа да не започне да се оправдава и да обяснява, че не си е разчорлила косата нарочно.

— Разбирам, че днес ще отдъхваме тук, майко. — Ледено безгрижие в тона, и кипналото от възмущение лице на Мери в огледалото на стойката.

— Този оттенък на синьото много ще отива на очите ви, майко — заяви Мери, докато закопчаваше копчетата на Егвийн. Лицето ѝ бе стегнато и я обвиняваше в неприлична суетност.

Изпълнена с облекчение, че довечера поне при нея ще бъде Чеза, Егвийн наметна шарфа и излезе преди жената да е довършила.

Слънцето още не се беше показало над хълмовете. Местността се диплеше във всички посоки на издължени ридове и чудато закривени могили и канари, понякога стотици стъпки високи и наподобяващи огромни пръсти. Сенки като по здрач къпеха стана, но той вече се беше разбудил в жегата, която така и не се беше вдигала. Миризми от приготвяната закуска се носеха из въздуха и хората се суетяха около огнищата, макар да липсваше суматохата, предвещаваща поредния ден в поход. Облечени в бяло новачки шетаха почти тичешком — всяка разумна новачка гледаше да си свърши шетнята колкото може по-бързо. Стражниците не изглеждаха припрени, разбира се, но днес дори слугите, носещи сутрешната храна на Айез Седай, като че ли се помайваха. Е, почти. В сравнение с новачките. Целият стан се възползваше колкото може от дадения отдих. Трополене и люти ругатни след някой изтърван лост подсказваха, че фургонджиите са се заловили с ремонт, а екотът на чукове говореше, че налбантите са се захванали да подковават конете. Дузина свещари вече бяха разставили калъпите си и загреваха котлетата, в които щяха да разтопят грижливо събираните остатъци восък от недогорелите свещи. Други големи котли стояха върху триноги над огнищата, за да се кипне в тях вода за бани и за пране, и край тях мъже и жени трупаха купчини дрехи. Егвийн почти не обърна внимание на цялата тази дейност.

Цялата работа беше в това, че тя бе сигурна, че Мери не прави тези неща нарочно — за физиономията си поне нищо не можеше да направи. И все пак беше толкова лошо, колкото ако самата Романда ѝ станеше слугиня. Тази мисъл я накара да се изсмее на глас. Ако Романда беше слугиня на някоя дама, щеше тутакси да накара господарката си да влезе в правия път; никакво съмнение нямаше коя щеше да тича и да шета при такава двойка. Един сивокос готвач, който тъкмо разбъркваше жарта в желязната печка, спря и ѝ се ухили, за да сподели веселото ѝ настроение. За миг поне. После се усети, че се хили на Амирлинския трон, а не просто на някоя минаваща край него млада жена, усмивката му се стопи и той се сви в поклон.

Ако изгонеше Мери обаче, Романда просто щеше да намери и да ѝ натрапи нова шпионка. А Мери отново щеше да тръгне да скита, умирайки от глад, от село на село. Докато оправяше роклята си — тя наистина беше изхвърчала от шатрата преди жената да си е довършила работата, — Егвийн напипа малка ленена торбичка, чиито върви бяха натикани зад колана ѝ. Не беше нужно да я надига до носа си, за да помирише аромата на розови цветчета, смесени с билки, излъчващи прохладен мирис. Егвийн въздъхна. Жената с лице на пазач, която без съмнение я шпионираше за Романда, в същото време се стараше да изпълнява задълженията си колкото може по-добре. Защо всичко трябваше да е толкова заплетено?

Като приближи до шатрата, предназначена за кабинет — мнозина я наричаха „кабинета на Амирлин“, сякаш беше помещение в Кулата — чувството на тържествено задоволство замени притесненията ѝ около Мери. Всеки път, когато спираха за ден, Шериам вече я чакаше с купища жалби. Перачка, молеца за милост по обвинение в кражба, след като била хваната с накити, пришити под роклята ѝ, или ковач, молец да му се издаде свидетелство за майсторство, което нямаше за какво да му послужи, освен ако не е решил да напусне, а най-вероятно дори и тогава. Сарачка, молеца се за молитвите на Амирлин, за да може да роди дъщеря. Някой от войниците на лорд Брин, молец за личната благословия на Амирлин, та да се ожени за някаква шивачка. Винаги имаше наплив от по-стари новачки, които молеха за разрешение да посетят Тиана или дори за допълнителни задължения. Всеки имаше право да отправя жалби и молби към Амирлин, но тези, които служеха в Кулата, го правеха рядко, а новачките — никога. Егвийн подозираше, че Шериам усърдно издирва молители, нещо, с което да я залъже, та самата тя да може да се грижи за това, което смята за важно. Тази заран Егвийн си помисли, че като нищо ще накара Шериам да си изяде всичките молби и жалби за закуска.

Но Шериам я нямаше. Което вероятно не трябваше да я изненада предвид случилото се предната нощ. Шатрата обаче не беше празна.

— Светлината да ви освети това утро, майко — каза Теодрин и се поклони толкова дълбоко, че кафявите ресни на шала ѝ се развяха. Прословутият съблазнителен чар на Доманките никак не ѝ беше чужд, въпреки че роклята ѝ с високо деколте беше съвсем скромна. Доманките не бяха известни със скромност. — Направихме каквото ни

заповядахте, но никой не е виждал никого снощи край шатрата на Мариган.

— Някои от мъжете казват, че били видели Халима — каза кисело Фаолайн и се поклони много по-сдържано, — но като се изключи това, никой не си спомня дали са се прибрали да спят. — Много от жените не одобряваха секретарката на Делана, но това, от което лицето на Фаолайн помръкна повече от обичайното, беше следващата ѝ реплика: — Докато ровехме, се натъкнахме на Тиана. Тя ни нареди да си лягаме, и то колкото може по-бързо. — Тя несъзнателно погали сините ресни на шала си. Новите Айез Седай почти винаги носеха шала си по-често, отколкото е необходимо. Сюан беше на същото мнение.

Егвийн им отвърна с усмивка, която се надяваше да приемат за гостоприемна, и зае мястото си зад малката сгъваема масичка. Направи го предпазливо, но въпреки това столът се килна и тя се пресегна да изправи разклатения му крак. Под каменната мастилница се показваше късче сгънат пергамент. Ръцете ѝ помръднаха към него, но тя се овладя и ги спря. Твърде много от Сестрите не смятаха за нужно да спазват учтивост. Тя не смяташе да става една от тях. Освен това тези двете бяха дошли при нея с някакво искане.

— Съжалявам за трудностите, които изпитвате, дъщери. — Издигнати за Айез Седай според нейния декрет в деня, в който бе избрана за Амирлин, те се натъкнаха на същото пренебрежение, каквото срещаше и тя, а освен това им липсваше защитата на амирлинския шарф — слаба защита, както се оказваше. Повечето Сестри се държаха с тях все едно, че още си бяха само Посветени. Това, което ставаше вътре в Аджите, рядко се разбираше отвън, но се носеха слухове, че наистина им се налага да се молят за достъп и че са им определени пазачки, които да следят поведението им. Никой не беше чувал за нещо подобно досега, но всички го приемаха като факт. Беше им оказала благодееяние. Макар да бе просто едно от поредните неща, които трябваше да направи. — Ще поговоря с Тиана. — Можеше да свърши работа. За ден поне. За час.

— Благодаря ви, майко — каза Теодрин, — но не е нужно да си правите този труд. Тиана искаше също така да разбере защо сме останали будни толкова до късно — каза тя след малко, — но ние не ѝ казахме.

— Не е имало нужда да го пазите в тайна, дъще. — Жалко обаче, че не бяха намерили свидетел. Незабелязан, спасителят на Могедиен щеше да остане в сянка. И това бе най-опасното. Крадешком хвърли поглед към късчето пергамент и ръцете я засърбяха да посегне към него. Може би Сюан бе открила нещо. — Благодаря ви и на двете. — Теодрин долови в това знак да напуснат и понечи да изрази почитта си и да си тръгне, но спря, понеже Фаолайн си остана на мястото, без да помръдне.

— Съжалявам, че все още не съм положила Трите клетви — обърна се Фаолайн към Егвийн с нотка на безсилие, — за да знаете, че това, което казвам е истина.

— Не е най-подходящият момент да притесняваме Амирлин — заговори Теодрин, но после скръсти ръце и се вгледа в Егвийн. Търпеливостта се смеси с още нещо на лицето ѝ. Безспорно по-силна от двете в Силата, тя винаги беше начело, но този път сякаш бе готова да отстъпи. В подкрепа на какво?

— Не Клетвената палка превръща една жена в Айез Седай, дъще. — Каквото и да вярваха някои. — Говори ми истината и аз ще ти повярвам.

— Аз не ви обичам. — Фаолайн поклати глава да го подчертае и тъмните ѝ къдрици се разлюляха. — Трябва да го знаете. Вероятно сте смятали, че съм била подла към вас, докато бяхте новачка, когато се върнахте в Бялата кула, след като бяхте избягали, но все още съм убедена, че не сте изтърпяла и половината наказание, което заслужавахте. Може би признанието ми ще ви помогне да разберете, че ви говоря истината. Не че двете нямаме избор дори и сега. Романда ни предложи да ни вземе под свое покровителство, както и Лелейн. Казаха, че ще се погрижат да бъдем изпитани и издигнати, както е редно, веднага щом се завърнем в Кулата. — Лицето ѝ стана още по-гневно.

— Майко — намеси се Теодрин, — това, около което Фаолайн обикаля сега пипнешком, без да се докосне до същността, е, че двете не сме се залепили за вас защото нямаме друг избор. И не го правим от благодарност заради шала. — Тя присви устни, сякаш смяташе, че издигането им в Айез Седай по начина, по който го беше направила Егвийн, едва ли е дар, който да заслужава чак толкова благодарност.

— Тогава защо? — попита Егвийн и се облегна назад. Столът помръдна, но се задържа, слава на Светлината.

— Защото вие сте Амирлинския трон — каза Фаолайн все така ядосано. — Виждаме много добре какво става. Някои от Сестрите смятат, че вие сте куклата на Шериам, но повечето са убедени, че Романда или Лелейн ви казват къде и кога да стъпвате. Това не е редно. — Лицето ѝ се навъси. — Аз напуснах Кулата, защото това, което направи Елайда, не беше редно. Те ви издигнаха за Амирлин. Така че аз съм ваша. Стига да го приемате и да можете да разчитате на мен. Стига да можете да ми се доверите и без Клетвената палка. Трябва да ми вярвате.

— А ти, Теодрин? — бързо каза Егвийн, мъчейки се да запази спокойствие. Достатъчно лошо беше, че знае какво изпитват Сестрите, да го чуе беше... болезнено.

— Аз също съм ваша — въздъхна Теодрин, — стига да ме приемете. — Тя вдигна предупредително ръце. — Знаем, че не сме кой знае какво, но изглежда, сме всичко, с което разполагате. Длъжна съм да ви призная, че се колебаех, майко. Фаолайн бе тази, която настояваше да направим това. Честно казано... — Тя заоправя ненужно шала на раменете си и гласът ѝ стана по-решителен. — Честно казано, не виждам как бихте могли да надвиете Романда или Лелейн. Но ние се опитваме да се държим като Айез Седай, макар все още да не сме такива. Няма да бъдем такива, майко, каквото и да твърдите, докато другите Сестри не започнат наистина да ни възприемат като Айез Седай, а това няма да стане, докато не бъдем изпитани и не се закълнем в Трите клетви.

Егвийн замислено измъкна сгънатото късче пергамент изпод мастилницата и го заопипва. Фаолайн ли беше движещата сила зад всичко това? Изглеждаше толкова невероятно, колкото вълк да се сприятели с пастир. Подозираше, че „неприязн“ е слаба дума за онова, което Фаолайн изпитваше към нея, а и жената трябваше да знае, че Егвийн едва ли вижда в нея потенциална приятелка. Ако двете бяха приели уговорките на която и да е от Заседателките, то това предложение щеше да се окаже добро средство да обезоръжат подозренията ѝ.

— Майко — каза Фаолайн и млъкна, изненадана от самата себе си. За първи път се бе обърнала по този начин към Егвийн. Пое си

дълбоко дъх и продължи: — Майко, сигурно ви е много трудно да ни повярвате, след като така и не сме държали в ръцете си Клетвената палка, но...

— Бих предпочела да престанете да повдигате този въпрос — каза Егвийн. Хубаво беше да е предпазлива, но не можеше да си позволи да отказва всяко предложение за помощ поради страх от заговори. — Нима смятате, че всички вярват на Айез Седай заради Трите клетви? Хората, които познават Айез Седай, много добре знаят, че една Айез Седай може да преобърне истината наопаки, стига да реши. Аз лично смятам, че Трите клетви вредят толкова, колкото и помагат, ако не и повече. Ще ви вярвам, докато не разбера, че сте ме излъгали, и ще ви се доверявам, докато не покажете, че не заслужавате доверието ми. Както е между всички други хора. — Като си помислиш, Клетвите наистина не променяха нищо. Човек все пак трябваше да приеме една Сестра на доверие. Клетвите просто караха хората да бъдат още повече нащрек, чудейки се дали и как точно ги манипулират. — И още нещо. Вие двете наистина сте Айез Седай. Не желая повече да чувам, че трябва да бъдете изпитвани или да държите Клетвената палка, или каквото и да е там. Предостатъчно е, че ще се наложи да понесете тези глупости, за да ги повтаряте непрекъснато като папагали. Ясно ли се изразих?

Двете жени измърмориха припряно, че са я разбрали, след което се изгледаха продължително. Този път по-нерешителната беше Фаолайн. Най-сетне Теодрин коленичи до стола на Егвийн и целуна пръстена ѝ.

— Под взора на Светлината и в името на своята надежда за спасение и за прерождение аз, Теодрин Дабай, се заклевам във вярност към теб, Егвийн ал-Вийр, да ти служа вярно и да ти се подчинявам с цената на живота и честта си. — И вдигна въпросителен поглед към Егвийн.

Единственото, което остана на Егвийн, бе да кимне. Това не беше част от ритуала за една Айез Седай — така един благородник се заклеваше на своя владетел. Дори някои владетели не приемаха толкова силна клетва. И все пак веднага щом Теодрин се изправи с усмивка на облекчение, Фаолайн зае нейното място.

— Под взора на Светлината и в името на своята надежда за спасение и за прерождение аз, Фаолайн Оранде...

Всичко, което тя можеше да пожелае, и много повече.

— Майко, остава открит въпросът за моето наказание. За това, което ви казах — че не ви обичам. Сама ще си го определя, ако желаете, но правото е ваше. — Гласът ѝ беше непреклонен като стойката ѝ, без капка боязън. Изглеждаше готова да се пребори с лъв. Не само готова, но и нетърпелива.

Егвийн прехапа устни и почти се изсмя. Може би щяха да го приемат за хлъцване. Колкото и да твърдяха, че все още не са истински Айез Седай, Фаолайн току-що бе доказала, че напълно заслужава титлата. Понякога Сестрите сами си налагаха наказания, за да поддържат подходящото равновесие между своята гордост и унижението си — това равновесие уж се ценеше високо и то бе единствената изтъквана причина, — но определено никоя не търсеше да ѝ бъде наложено. Наказанието, наложено от други, можеше да се окаже много жестоко, а Амирлин уж трябваше да е по-сурова дори от Аджите. Така или иначе обаче, много Сестри високомерно се покоряваха пред по-висшата воля на Айез Седай, в надменен израз на своята липса на надменност. Гордостта от унижението, както го наричаше Сюан. Хрумна ѝ дали да не накара жената пред нея да изяде половин калъп сапун, просто за да види физиономията ѝ — Фаолайн наистина имаше долен език, — но вместо това...

— Не налагам наказания затова, че ми е казана истината, дъще. Или затова, че някоя не ме харесва. Можеш да не ме харесваш с цялото си сърце, стига да спазиш клетвата си. Точно тази клетва никой освен Мраколюбец не можеше да наруши. И все пак винаги се намираха начини да заобиколиш нещо. Но и тънките пръчки са по-добре от нищо, когато се пазиш от мечка.

Очите на Фаолайн се разшириха и Егвийн с въздишка ѝ даде знак да стане. Ако местата им бяха разменени, Фаолайн сто на сто щеше да я накаже.

— За начало ви възлагам две задачи, дъщери — продължи Егвийн.

Те я изслушаха внимателно, Фаолайн без да примигне дори, а Теодрин — опряла замислено пръст на устните си, и този път, след като ги освободи, казаха в хор: „Както заповядате, майко“ и приклегнаха.

Доброто настроение на Егвийн обаче бързо отшумя, защото веднага щом Теодрин и Фаолайн си отидоха, дойде Мери с подноса със закуската и когато Егвийн ѝ поблагодари за торбичката с благовонията, каза само: „Намерих няколко свободни минути, майко.“ Ако се съдеше по изражението ѝ, това можеше да е обвинение или защото Егвийн ѝ създава твърде много работа, или защото самата Егвийн не работи достатъчно. Съвсем неприятна подправка за плодовата каша, която ѝ бе донесла. Колкото до това, физиономията ѝ можеше да направи ментовия чай кисел и топлата хрупкава кифла твърда като камък. Егвийн я отпрати преди да се захване с храната. Чаят все едно се оказа слаб. Чаят беше едно от нещата, които започваха да не стигат.

Бележката под мастилницата също не се оказа особено добра подправка. „Нищо интересно в съня“, гласеше ситният почерк на Сюан. Значи Сюан също бе посетила Тел-айеран-риод — големи усилия полагаше да шпионира там. Беше все едно дали бе търсила някаква следа от Могедиен, въпреки че това щеше да бъде безумно глупаво, или нещо друго. Нищото си беше нищо.

Егвийн направи гримаса и не толкова заради „нищо“-то. Посещението на Сюан в Тел-айеран-риод през нощта означаваше визита на Леане днес, с оплакване. На Сюан категорично ѝ беше забранено да посяга към някой от съновните тер-ангреали, особено след като се беше опитала да научи част от останалите Сестри за Света на сънищата. И не толкова защото не знаеше много повече от тях, нито защото малко от Сестрите вярваха, че се нуждаят от учителка, за да научат каквото и да е, а защото езикът на Сюан беше груб като дърводелска пила и много несдържан. Обикновено успяваше да съдържа нервите си, но само две избухвания с крясъци и размахване на юмрук, и щеше да има късмет, ако само ѝ забраняха да посяга към тер-ангреала. На Леане обаче ѝ го даваха всеки път, когато поискаше, и много често Сюан го използваше тайно. Това всъщност бе една от малкото съществени връзки между двете: и двете щяха да прескачат в Тел-айеран-риод всяка нощ, стига да можеха.

С гримаса, Егвийн преля съвсем тънка искрица на Огън, за да подпали крайчеца на пергамента, и го задържа между пръстите си, докато пламъчето почти не ги опари. Не можеше да остави нищо, което да се намери от някоя, по-веща във вещите ѝ, за да докладва там, където уликата може да събуди подозрения.

Почти беше привършила със закуската и все още беше сама, а това не беше обичайно. Шериам като нищо можеше да я отбягва, но Сюан вече трябваше да се е появила. Тя лапна последната хапка от кифлата и отпи още една глътка от редкия чай, след което се надигна да я потърси — и точно тогава обектът на интереса ѝ се шмугна в шатрата. Ако Сюан имаше опашка, в този момент сигурно щеше да я размаха.

— Къде беше? — попита Егвийн настойчиво, като бързо запреше преграда срещу подслушване.

— Елдин ме забави — изръмжа Сюан и се свлече на едно от столчетата. — Тая още си въобразява, че ще измъкне амирлинските очи и уши от ръцете ми. Никоя няма да го постигне! Никоя!

Когато Сюан се бе появила в Салидар като усмирена и бегълка, свалена от поста си жена, за която светът мислеше, че е загинала, Сестрите спокойно можеха да не ѝ позволят да остане, ако не беше обстоятелството, че тя познаваше не само цялата мрежа от очи и уши на Амирлинския трон, но също така и на Синята Аджа, която бе ръководила преди да бъде издигната до шарфа. Това ѝ беше осигурило известно влияние, също както мрежата от агенти на Леане в Тар Валон. Пристигането на Елдин Камен мост, която бе заела нейното място с очите и ушите на Сините, бе променило положението на Сюан. Елдин беше побесняла, че донесенията от шепата агенти на Сините, до които Сюан бе успяла да се добере, бяха предадени на жени извън нейната Аджа. Това, че бе разкрит постът на самата Елдин, сигурно го знаеха само две-три жени от Сините, — я гневеше почти до припадък. Тя не само си беше измъкнала със зъби и нокти контрола върху мрежата на Сините, не само беше нахокала Сюан с глас, който можеше да се чуе на цяла миля, ами и за малко да стисне Сюан за гърлото и да я удуши. Елдин бе родом от едно андорско рударско село в Мъгливите планини и разправяха, че носът ѝ бил крив от бой с юмруци още от когато била момиче. Действията на Елдин бяха накарали доста други да се замислят.

Егвийн избута подноса със закуската настрани.

— Елдин няма да ти отнеме мрежата, Сюан, нито никоя друга. — Когато Елдин бе изявила претенции за очите и ушите на Сините, други бяха помислили, че Сините не бива да получат и тези на Амирлин. Никоя не бе предложила те да останат под контрола на Егвийн.

Съветът трябваше да разполага с тях. Така казваха Романда и Лелейн. Всяка от тях се надяваше да ги оглави, разбира се, да стане тази, при която донесенията стигат първи, защото да си първата, до която стигат знанията, си имаше предимства. Елдин смяташе, че тези агенти трябва да се добавят към мрежата на Сините, тъй като Сюан беше Синя. Шериам поне беше доволна просто да ѝ се връчват всички донесения, които Сюан получаваше. Както ставаше обикновено. — Не могат да те принудят да предадеш връзките си.

Егвийн наля чай в чашката си и я постави заедно с гледжосаното синьо гърненце с мед на ъгъла на масичката по-близо до Сюан, но тя само се взря в тях. Гневът я беше напуснал. Тя се отпусна на столчето.

— Ти всъщност никога не си мислила за Силата — каза тя почти на себе си. — Даваш си сметка за нея, дали си по-силна от някоя друга, но не се замисляш за това. Просто знаеш, че тя ти отстъпва или че ти на нея. Преди нямаше нито една, която да е по-силна от мен. Нито една след... — Очите ѝ се сведоха, ръцете ѝ неловко се размърдаха в скута ѝ. — Понякога, когато Романда се стовари върху мен, или Лелейн, изведнъж тази мисъл ме връхлита като вихър. Те са толкова над мен сега, че би трябвало да си държа езика зад зъбите, докато не ми позволят да проговоря. Дори Елдин е по-високо от мен, а тя стои едва по средата. — Тя изправи с усилие глава, стисна устни и гласът ѝ се изпълни с горчивина. — Предполагам, че се приспособявам към реалността. Това също така ни е всадено, дълбоко в душите ни, още преди да бъдем изпитани за шала. Но не ми харесва. Не ми харесва!

Егвийн вдигна перото до мастилницата и каничката с пясък и го завъртя между пръстите си, докато подбираше думите си.

— Сюан, знаеш какво изпитвам за нещата, които трябва да се променят. Твърде много неща правим само защото Айез Седай винаги са ги правили по този начин. Но нещата се променят, все едно дали сме или не сме убедени, че всичко това ще ни отведе обратно до онова, което е било. Съмнявам се някоя някога да е била издигана за Амирлин, без преди това да е била Айез Седай. — Това трябваше да предизвика коментар за скритите записки на Бялата кула — Сюан често твърдеше, че не съществува нищо, което да не се е случвало поне веднъж в историята на Кулата, въпреки че точно нейният случай като че ли беше първият — но сега Сюан остана на мястото си мълчалива, обезсърчена и отпусната. — Сюан, пътят на Айез Седай не

е единственият и при това не винаги е най-добрият. Смятам да се погрижа да тръгнем по най-добрия път и всеки, който не успее да се приучи към промяната, или не иска, ще е по-добре да се научи да живее без това. — Тя се наведе над масата и се постара да придаде на гласа си повече кураж. — Аз така и не можах да разбера по какво точно Мъдрите определят превъзходството помежду си, но във всеки случай не е заради могъществото в Силата. Има жени, които могат да преливат и които отстъпват пред такива, които не могат. Една от тях, Сорилея, никога не би успяла да стане дори Посветена, но дори най-мощните в Силата подскачат само като ги погледне.

— Дивачки — отвърна Сюан пренебрежително, но и неуверено.

— Добре, да вземем тогава за пример Айез Седай. Аз самата не бях издигната за Амирлин, защото съм най-силната. Най-мъдрите биват избирани за Заседателки или да бъдат посланички или съветнички, във всеки случай най-опитните, а не онези, които притежават най-голяма мощ. — Най-добре беше да не уточнява в какво са най-умели, въпреки че Сюан също притежаваше точно тези умения.

— Съветът? Съветът може да ме прати чай да им донеса. Могат да ме накарат да помета, след като са си свършили заседанието.

Егвийн захвърли перото на масата. Доця ѝ се да хване жената пред себе си и здраво да я раздрусва. Сюан бе продължила да върви, когато изобщо не можеше да прелива, а сега коленете ѝ бяха започнали да се огъват. Егвийн тъкмо се нареди да ѝ каже за Теодрин и Фаолайн — това щеше да предизвика поне някакво въодушевление и одобрение, — когато забеляза една мургава жена, която тъкмо минаваше на кон пред шатрата.

— Сюан, това е Миреле. — Тя се затича навън и викна: — Миреле! — Сюан имаше нужда от победа, с която да отбие вкуса на унижението от устата си, и това можеше да е тъкмо подходящото нещо. Миреле беше от приближените на Шериам и както бе умислена, явно носеше някаква тайна.

Миреле дръпна юздите на дорестия си кон, огледа се и се сепна, щом видя Егвийн. Ако се съдеше по изражението на Зелената, тя все още не беше съвсем наясно през коя част на стана преминава. Беше наметнала тънка пътна пелерина върху бледосивата си рокля.

— Майко — промълви тя колебливо, — ако ми простите, аз...

— Няма да ти простя — срязва я Егвийн и тя се стресна. Капка съмнение нямаше, че Миреле бе чула от Шериам за случилото се снощи. — Трябва да поговорим. Веднага.

Сюан също бе излязла, но вместо да гледа Сестрата, смъкваща се колебливо от седлото, се бе взряла в един набит мъж с посивяла коса, с очукана гърдна броня върху светложълтата камизола, който водеше към тях червено-кафявия си жребец. Появата му беше изненадваща — лорд Брин обикновено поддържаше връзка със Съвета чрез пратеници и редките му гостувания в повечето случаи завършваха преди Егвийн да е разбрала, че е идвал. Сюан мигом си придаде такава айезседайска строгост, че човек можеше почти да забрави младото ѝ лице.

Брин хвърли бегъл поглед към Сюан и се поклони, като докосна със сдържано изящество с десница дръжката на меча си. Обрулен от времето мъж, той не беше висок, но стойката му го правеше да изглежда по-висок. Нищо крещящо и показно нямаше в него; потта по широкото му лице просто му придаваше вид на човек, дошъл да си свърши работата.

— Майко, може ли да поговоря с вас? Насаме?

Миреле се обърна като да си тръгне и Егвийн се сопна:

— Ти да останеш тук! Няма да мърдаш! — Долната челюст на Миреле увисна. Изглежда, се беше стъписала колкото заради собственото си покорство, толкова и заради решителния тон на Егвийн, и тази изненада се стопи в горчиво примирение, прикрито набързо и издавано само от нервността, с която заопипва юздите на коня.

Брин дори не примигна, макар Егвийн да беше сигурна, че има поне смътна представа за положението ѝ. Малко неща можеха да го изненадат или да нарушат спокойствието му. Самата му поява бе накарала Сюан да настръхне, готова да се брани, макар да беше явно кой от двамата предизвиква свадите. Вече бе опряла юмруци на кръста си и вещаещият ѝ лоши прокоби поглед се бе приковал в него така, че можеше да притесни всекиго, дори да не идеше от Айез Седай.

— Смятах да ви поканя да дойдете днес следобед, лорд Брин. — Имаше да го пита нещо. — Тогава ще можем да поговорим. Ако ме извините...

Вместо да приеме знака ѝ да напусне, мъжът каза:

— Майко, един от моите патрули е открил нещо призори, нещо, което смятам, че трябва да видите лично. Мога да ви осигуря ескорт след...

— Не е необходимо — прекъсна го тя бързо. — Миреле, ти ще дойдеш с нас. Сюан, би ли помолила да доведат коня ми? И по-бързо.

Да пояди извън стана с Миреле щеше да е по-добре, отколкото да се кара с нея тук, стига скърпените заключения на Сюан наистина да имаха някакво основание, а по време на ездата можеше да зададе въпросите си и на Брин, но нито едното, нито другото бе възпламенило нетърпението ѝ. Току-що бе мернала Лелейн, крачеща към нея между редиците шатри, а до нея Такима. С едно изключение всички жени, които бяха Заседателки преди свалянето на Сюан, бяха преминали на страната или на Лелейн, или на Романда. Повечето новоизбрани Заседателки я караха по свой път, което беше малко по-добре за Егвийн. Съвсем малко.

Дори от това разстояние си личаха изпънатите рамене на Лелейн. Изглеждаше готова да прекрачи всичко, което можеше да се изпречи на пътя ѝ. Сюан също я забеляза и изчезна, без да се забави дори за небрежен реверанс.

Лелейн се изстъпи пред Егвийн, но този, когото прикова с очи като с пирони, беше Брин — преценяваше го и пресмяташе какво ли може да търси пък той тук. Но рибата, която се канеше да хвърли на жарта, бе по-голяма.

— Трябва да поговоря с Амирлин — заяви тя безапелационно и кимна на Миреле. — Ти да почакаш: с теб ще поговоря след това. — Брин се поклонил, не съвсем дълбоко, и поведе коня си натам, където му посочиха. Всеки мъж, който имаше поне малко разум в главата, скоро разбираше, че няма много смисъл да се спори с една Айез Седай, а със Заседателка — съвсем.

Преди Лелейн да отвори отново уста, ето че се появи и Романда — излъчваше толкова властност, че Егвийн отначало дори не забеляза крачещата с нея Вирилин, макар слабата червенокоса Заседателка за Сивите да беше с няколко пръста по-висока от повечето мъже. Изненада я само, че Романда не се беше появила по-рано. Двете с Лелейн се дебнеха една друга и нито едната не позволяваше на другата да се доближи до Егвийн сама. В същия миг сиянието на сайдар обкръжи двете жени и те запредаха преграда около петте, за да спрат

всяко подслушване. Погледите им се сблъскаха предизвикателно, но ни една от двете не изпусна преградата си.

Егвийн прехапа език. На публично място се полагаше на най-силната присъстваща Сестра да реши дали един разговор трябва да бъде защитен с преграда, а според протокола, щом присъстваше Амирлин, тя трябва да реши това. Но не изпита желание да чуе неискрените им извинения. Ако ги натиснеше, щяха да се подчинят, разбира се. И да се държат с нея като със сприхаво дете. Прехапа език, но отвътре кипна.

Романда първа се отказа от надпреварата с погледи, но не като поражение, защото се обърна към Егвийн така внезапно, че Лелейн я зяпна глупаво.

— Делана пак създава неприятности. — Високото ѝ гласче звучеше почти сладко, но съдържаше острота, подчертаваща липсата на каквото и да било титулуване и почит. Косата на Романда беше съвсем побеляла и прибрана на спретнатата плитка на тила ѝ, но възрастта определено не беше смекчила характера ѝ. Такима, с дългата си черна коса и жълтеникав тен, беше Кафява сестра почти от девет години и също толкова властна в Съвета, колкото и в класната стая като учителка, но сега стоеше покорно на крачка назад. Романда предвождаше фракцията си също толкова твърдо, колкото Сорилея. Беше една от тези, за които Силата наистина бе най-важното, и честно казано, Лелейн не ѝ отстъпваше много.

— Тя се кани да внесе предложение в Съвета — вметна кисело Лелейн, без да поглежда към Романда. Това, че трябва да се съгласи с нея, определено не ѝ харесваше повече, отколкото че се наложи да заговори втора. Усетила, че е спечелила преднина, Романда се усмихна едва доловимо.

— За какво? — попита Егвийн, за да спечели време. Сигурна беше, че знае. Много трудно ѝ беше да не въздъхне. Много трудно ѝ беше да се сдържи да не разтърка слепоочията си.

— Как за какво? За Черната Аджа, разбира се, майко — отвърна Вирилин, сякаш изненадана от въпроса. И имаше право, Делана беше побесняла на тази тема. — Искан Съветът открито да обвини Елайда, че е Черна. — Лелейн вдигна ръка и тя изведнъж млъкна. Лелейн позволяваше повечко волности на своите последователки от Романда, или може би не ги държеше чак толкова изкъсо, но достатъчно.

— Трябва да поговорите с нея, майко. — Лелейн имаше топла усмивка — когато решише да я използва. Сюан ѝ беше казвала, че някога били приятелки — Лелейн охотно бе приела подкрепата ѝ, — но Егвийн все пак смяташе, че тази усмивка е по-скоро изпитано сечиво.

— И какво да ѝ кажа? — Дланите я засърбяха да си разтрие слепоочията. Тези двете гледаха винаги Съветът да приема точно онова, което предлага всяка от тях, и съвсем малко от онова, което предлагаше Егвийн, в резултат на което не се приемаше почти нищо, и сега искаха тя да им реши противоречията с една Заседателка? Вярно, Делана подкрепяше нейните предложения... когато ѝ изнасяше. Делана беше като ветропоказател, обръщаше се при всеки полъх във въздуха и ако напоследък често се обръщаше по посока на Егвийн, това все още не означаваше кой знае какво. Черната Аджа, изглежда, беше единственото, което я тревожеше. И къде се бавеше Сюан? Защо вече не идваше с конете?

— Кажете ѝ да престане, майко. — Усмивката и тонът на Лелейн ѝ придаваха вид на майка, съветваща щерката си. — Тази глупост — по-лошо и от глупост — е изнервила всички. Някои от Сестрите дори започват да го вярват, майко. Няма да мине много време и ще го чуят и повярват и слугите, и войниците. — Погледът, който хвърли към Брин, беше изпълнен със съмнение. Брин като че ли се опитваше да заговори Миреле, която гледаше втренчено към обкръжената с невидимата преграда група и притеснено мачкаше юздите в облечените си в ръкавици ръце.

— Да се повярва в нещо, което е очевидно, едва ли е глупост — изръмжа Романда. — Майко... — в нейната уста обръщението звучеше почти като „момиченце“ — причината Делана да бъде спряна е, че тя не носи нищо добро, а вредата ще е значителна. Елайда може би е Черна — въпреки че силно се съмнявам, независимо от клюките втора ръка, които донесе онази никаквица Халима; Елайда е крива колкото си иска и направи големи безобразия, но не мога да повярвам, че чак е продала душата си на злото — но дори и да е, ако го разгласим на всеослушание, това само ще направи всички подозрителни към всяка Айез Седай и ще накара Черните да се скрият още по-надълбоко. Има си начини да ги изровим, стига да не ги плашим и да не ги принудим да избягат.

— Дори тази нелепица да се окаже истина, никоя уважаваща себе си Сестра не би приела твоите начини, Романда — изсумтя презрително Лелейн. — Това, което предлагаш, е да бъдат подложени едва ли не на инквизиция. — Егвийн примигна объркано: нито Сюан, нито Леане не ѝ бяха казвали и думичка за това. За щастие, двете Заседателки не ѝ обърнаха достатъчно внимание, за да го забележат. Както обикновено.

Романда опря ръце на бедрата си и изгледа Лелейн накриво.

— Отчаяните времена изискват отчаяни средства. Човек би могъл да се запита защо някоя ще предпочете достойнството си пред това да бъдат разкрити слугите на Тъмния.

— Това опасно ми прилича на обвинение — отвърна Лелейн и присви очи.

Този път бе ред на Романда да се усмихне — с хладна усмивка и опасно пламъче в погледа.

— Аз ще съм първата, която ще се подложи на моите начини, Лелейн, стига ти да приемеш да си втората.

Лелейн буквално заръмжа и направи една крачка към Романда, а тя пък се наведе леко напред, с издадена брадичка. Изглеждаха готови да си заскубят косите и да се затъркалят по земята. Вирилин и Такима се загледаха свирепо като слугини, подкрепящи господарките си, като дългокрак щъркел и настръхнал врабец. И четирите като че ли съвсем забравиха за присъствието на Егвийн.

Сюан се появи тичешком, с широка сламена шапка на главата. Водеше дебел сиво-кафяв кон с бели чорапки на задните крака, и се закова на място, като видя оградената група. С нея беше и един от конярите — дългнест мъж с дълга опърпана жилетка и риза на кръпки — той пък държеше юздите на висок червеникавокафяв кон. Преградите за него бяха невидими, но сайдар не можеше да скрие лицата им. Очите му се разшириха и човечецът заоблизва устни. Минаващите случайно ги заобикаляха отдалече: правеха се, че не виждат нищо — както слуги, така и Айез Седай и Стражници. Само Брин продължи да ги гледа намръщено, зачуден какво ли крият от ушите му. Миреле явно се канеше да се махне.

— След като вие решите какво трябва да кажа — обяви Егвийн, — тогава и аз ще реша какво да направя. — Те наистина бяха забравили за нея и я изгледаха слисано, когато мина между Романда и

Лелейн и излезе извън двойната преграда. Нищо не усети, докато се отриваше през сплитовете — естествено, те не бяха направени, за да спрат нещо толкова плътно като човешко тяло.

След като тя яхна червено-кафявия кон, Миреле въздъхна дълбоко и покорно последва примера ѝ. Преградите бяха изчезнали, въпреки че сиянието все още обгръщаше двете Заседателки — те я гледаха с пълно безсилие. Егвийн си наметна ленената пътна пелерина, сгъната пред седлото на коня, сложи си и ръкавиците, грижливо поставени в малкото джобче на пелерината. Отпред на седлото бе окачена шапка с широка периферия, тъмносиня, за да отива на роклята ѝ, и накичена пищно с бели пера, закачени с игли отпред — личеше си ръката на Чеза. Горещината можеше да преодолее със силата на волята си, но слънчевият пек бе друго нещо. Тя махна перата и иглите, натика ги в дисагите, нахлупи шапката на главата си и завърза лентичките под брадичката си.

— Да тръгваме ли, майко? — попита Брин. Той също вече бе яхнал коня си и шлемът, който доскоро висеше на седлото, сега скриваше лицето му зад стоманена решетка. Изглеждаше съвсем естествено, все едно че се беше родил в броня.

Тя кимна. Опит да ги спрат не последва. Лелейн нямаше да се унизи да се развика „стой!“ пред хората, разбира се, но Романда... Егвийн изпита чувство на облекчение, след като се отдалечиха, но главата продължаваше да я цепи. Какво наистина трябваше да направи с Делана? Какво можеше да направи?

Пътят в този участък — широк и толкова здраво утъпкан, че нищо не можеше да вдигне прах по него — минаваше през войсковия лагер и покрай празното пространство между него и лагера на Айез Седай.

Макар лагерът на войниците да побираше тридесет или повече пъти хора от стана на Айез Седай, тук шатрите като че ли не бяха много повече от тези за Сестрите и обслужващото ги множество, пръснати по поляните и нагоре по хълмистите склонове. Повечето войници спяха на открито. Макар че, от друга страна, едва ли някой вече си спомняше кога за последен път беше валил дъжд. Странно, но тук като че ли имаше повече жени, отколкото в стана на Сестрите, въпреки че на пръв поглед изглеждаха по-малко сред толкова много мъже. Готвачки наглеждаха котлите над огнищата и перачки се бяха

навели на купищата бельо, други пък се трудеха при коне и фургони. Немалко от тях, изглежда, бяха войнишки съпруги — поне седяха тук-там над плетиво или кърпеха рокли или ризи, или бъркаха котлета с вряща храна. Оръжейници се мяркаха накъдето и да обърнеше очи Егвийн, стомана звънеше под чуковете върху наковалните, стрелари трупаха стрели на купове пред краката си, налбанти оглеждаха конете и ги подковаваха. Навсякъде имаше фургони с всякакви форми и размери, стотици, дори навярно хиляди: войската, изглежда, повличаше със себе си всеки, когото срещнеше по пътя си. Продоволствието и фуражът бяха на привършване, но няколко коли и фургони вече се тътреха навън, за да подирят околни ферми и села. Тук-там войниците занадигаха възгласи, докато минаваха покрай тях: „Лорд Брин!“ и „Бика! Бика!“ — това беше девизът на Гарет Брин. За Айез Седай и Амирлинския трон — нищо.

Егвийн се обърна да види дали Миреле ги следва. Тя беше оставила коня си да върви сам, и изглеждаше унесена и някак болнава. Сюан яздеше най-отзад, като пастирка на самотното им стадо. Но пък може би просто я беше страх да пришпори коня си напред. Тлъстият ѝ кон изглеждаше съвсем кротък, но Сюан не бе свикнала много с ездата и щеше и на някое муле да гледа като на боен кон.

Егвийн изпита леко раздразнение от собствения си кон. Името му беше Дайшар — „Слава“ на Древния език. Би предпочела да язди Бела, рунтавата ниска кобила, не много по-стройна от коня на Сюан, с която навремето бе тръгнала от Две реки. Понякога си мислеше, че сигурно прилича на кукла, кацнала на гърба на кон, който можеше да мине дори за боен, но на Амирлин се полагаше да язди прилично животно. А не някакви си рунтави селски кончета. Макар да си беше наложила сама това правило, се чувстваше ограничена като последната новачка.

— Очаквате ли някаква съпротива напред, лорд Брин? — попита тя.

Той я изгледа косо. Същото го бе запитала веднъж преди да потеглят от Салидар, и втори път, докато пресичаха Алтара. Не чак толкова много, че да предизвика подозрения у него, поне според нея.

— Муранди е като Алтара, майко. Съседи, които са заети непрекъснато със заговори един срещу друг или с открити вражди, така че не могат да се обединят за нищо, освен при война, а и тогава — не съвсем. — Тонът му беше сух. Беше служил като капитан-генерал

на гвардията на кралицата в Андор и години наред бе участвал в погранични схватки с мурандийците. — Но в Андор ще е друга работа, боя се. За там не ми се мисли.

Егвийн едва сдържа гримасата си. Андор. Преди той просто й беше отвърщал с „не“. Тук сега бе краят на Кумбарските хълмове, някъде южно от Люгард, главния град на Муранди. Дори да имаха късмет, границата на Андор отстоеше поне на десет дни път.

— А когато стигнем Тар Валон, лорд Брин? Как смятате да завземете града?

— Никой досега не ме е питал за това, майко. — Преди малко тя само си беше помислила, че гласът му е сух. Сега наистина беше сух. — Докато стигнем до Тар Валон, ако е волята на Светлината, ще разполагам с два до три пъти повече мъже от сега. — Егвийн трепна при мисълта, че ще трябва да плаща на толкова много войници; той като че ли не го забеляза. — И ще мога да обсадя града. Най-трудното ще е да се намерят кораби, за да ги потопим и да блокираме Северния пристан и Южния пристан. За островните градове пристанищата до голяма степен са ключовете към тях, майко. Тар Валон е по-голям от Кемлин и Кайриен, взети заедно. Но спре ли да пристига храната... — Той сви рамене. — По-голямата част от войниклъка е чакане, когато не сме в поход.

— А ако не съберете толкова много войска? — Никога не си беше помисляла, че всички тези хора ще гладуват, жени и деца. Всъщност досега май не се беше замисляла за нищо освен за Айез Седай и войниците. Как можеше да бъде толкова глупава? Видяла бе с очите си плодовете на войната в Кайриен. А Брин сякаш го приемаше толкова леко. Но от друга страна, той беше войник, а за войниците оскъдицата и смъртта сигурно бяха ежедневие. — Ако разполагате... да речем... с толкова, колкото сега?

— Обсада ли? — Явно част от думите им най-сетне бяха пробрили унесеността на Миреле. Тя сръга коня си напред. — Артур Ястребовото крило е обсаждал Тар Валон цели двадесет години и се е провалил. — Миреле изведнъж осъзна, че може да я чуят чужди уши, и сниши глас, но продължи все така жлъчно: — Да не би да смятате да ни накарате да чакаме двадесет години?

Гарет Брин все едно не забеляза жлъчта й.

— А вие да не би да предпочитате пряк щурм тутакси, Миреле Седай? — Все едно че я попита дали иска чая си сладък, или горчив. — Някои от пълководците на Ястребовото крило са го опитвали, но хората им били изклани до крак. Никоя армия не е успявала да пробие стените на Тар Валон.

Това не беше съвсем вярно и Егвийн го знаеше. По време на Тролокските войни армия предвождани от Властелини на ужаса тролоци всъщност бе успяла да проникне с щурм и да опожари част от самата Бяла кула. В края на Войната на Втория Дракон армия, опитала се да освободи Гуаир Амалазан преди да бъде опитомен, също бе стигнала до Кулата. Миреле обаче не можеше да го знае, още по-малко Брин. Достъпът до тези секретни хроники, скрити дълбоко в библиотеката на Кулата, бе забранен със закон, самият той също таен. Разкриването на съществуването както на хрониките, така и на закона се считаше за измяна. Сюан твърдеше, че ако човек можел да чете между редовете, можел да улови намеци за неща, които не били записани дори там. Айез Седай бяха много добри в криенето на истини, когато решаха, че е необходимо, дори от самите себе си.

— С тези около сто хиляди, с които разполагам сега — продължи Брин, — ще бъда първият. Стига да мога да блокирам пристанищата. Пълководците на Ястребовото крило така и не са успели да го направят. Айез Седай винаги са вдигали железните вериги навреме, за да попречат на корабите да влязат в устията на заливите, и са ги потапяли преди да стигнат плитчините и да попречат на търговията. Така си осигурявали храна и продоволствие. Все ще стигнем и до вашия щурм, но не и преди градът да изнемогнел, ако бъда оставен да си свърша работата както си знам. — Гласът му продължаваше да е... съвсем обикновен. Като на човек, обсъждащ предстояща разходка. Гледаше Миреле и макар тонът му да не се промени, напрежението в очите му беше доловимо дори зад предпазителя на шлема му. — А всички вие се съгласихте, че ще ме оставите сам да решавам, щом става дума за войската. Няма да си хабя хората за нищо.

Миреле отвори уста и бавно я затвори. Явно искаше да каже нещо, но не знаеше какво. Те наистина му бяха дали дума, тя самата заедно с Шериам и онези, които бяха ръководили нещата преди Егвийн да пристигне в Салидар, колкото и да я дразнеше това сега. Колкото и да се опитваха Заседателките да я заобиколят. Виж, те не бяха му дали

такава дума. Брин обаче се държеше все едно, че са, и засега се измъкваше. Засега.

Егвийн усети, че ѝ прилошава. Тя беше виждала лицето на войната. В главата ѝ проблеснаха образи — на сражаващи се мъже, сеещи смърт по улиците на Тар Валон, и на самите загиващи. Очите ѝ попаднаха на някакъв здравеняк с квадратни челюсти, който точеше острието на пиката си. Дали щеше да загине и той? Или онзи побелял и почти плешив мъж, прокарващ толкова внимателно пръсти по всяка стрела, преди да я пъхне в колчана си? Или онзи там? Онзи момък, пристъпващ наперено с високите си ботуши? Изглеждаше все още твърде млад за бръснене. Светлина, колко много от тях бяха още момчета! Колко ли от тях щяха да загинат? За нея. За справедливостта, за правото, заради света, но всъщност заради нея.

Сюан вдигна ръка, но бързо я отпусна. Не можеше да потупа Амирлинския трон по рамото пред очите на всички.

Егвийн изправи гръб.

— Лорд Брин — каза тя хладно, — какво искате да видя?

Стори ѝ се, че той погледна крадешком към Миреле, преди да отговори.

— По-добре ще е да го видите сама, майко — каза Гарет Брин.

ГЛАВА 12

ПОБЕДНА УТРИН

Хълмовете, обкръжаващи лагера, бяха изсъхнали като прахан от ненормалния за сезона зной. Нечестив зной наистина — дори и най-глупавият слуга, търкащ налепа от кухненските котли, разбираше, че Тъмния е докоснал света. Същинският лес се простираше западно от тях, но тук по каменистите склонове растяха сгърчени дъбове, киселици и пинии със странни форми, както и дървета, чиито имена Егвийн не знаеше — кафяви, прежълтели и с опърлени клонаци. Но голи и кафяви не от зимата, а пресъхнали и зажаднели за влага и хлад. Умиращи, ако скоро това време не се променеше. Отвъд последните войнишки шатри, на юг и на запад се точеше руслото на река Райзендрелле — широка двадесет крачки и оградена от двете страни със спечена глина и нажежени камънаци. Виеща се около скали, които щяха да направят пребродането ѝ рисковано в други времена, сега водата се издигаше малко под коленете на прецапващите я коне. Егвийн почувства, че собствените ѝ проблеми се смаяват и вече изглеждат нищожни. Въпреки болката в главата си тя се помоли кратко за Нинив и Елейн. Тяхното търсене бе не по-малко важно от всички нейни начинания. Дори по-важно. Ако тя се провалеше, светът все пак щеше да го преживее. Но те трябваше да успеят на всяка цена.

Яздеха на юг в лек тръс, който се забавяше, щом склонът на поредния хълм станеше твърде стръмен или конете трябваше да извървят по-дълго разстояние през дървета и редки шубраци, но доколкото бе възможно, се придържаха към низините и напредваха бързо. На силния кон на Брин сякаш му беше все едно дали теренът е пресечен, гладък или каменист, но и Дайшар поддържаше скоростта без усилие. Дебелият кон на Сюан понякога се затрудняваше, но може би просто се бе заразил от притеснението на ездачката си. Колкото и да трупаше опит, Сюан си оставаше ужасна ездачка, тромава като патица на суша и с не по-малко ококорени очи от тези на коня. Миреле дори си възвърна отчасти чувството за хумор, докато я наблюдаваше.

Собствената ѝ белокрака дореста кобила стъпваше на леки отскоци, почти политайки като лястовица, а самата Миреле яздеше с увереност и ловкост и пред нея дори Брин изглеждаше тромав и недодялан.

А после на билото на един хълм на запад се появиха ездачи — близо стотина мъже. Металните им брони, шлемовете и върховете на пиките блестяха под лъчите на изгряващото слънце. Над главите им се вееше дълъг бял пряпорец, който Егвийн не можеше да види, но знаеше, че трябва да носи знака на Червената ръка. Не бе очаквала да ги види толкова близо до стана на Айез Седай.

— Заклети в Дракона зверове — измърмори Миреле и стисна юздите по-скоро от гняв, отколкото от страх.

— Бандата на Червената ръка разставя патрули — поясни кротко Брин, погледна Егвийн и добави: — Лорд Талманес, изглежда, се тревожи за вас, ако мога да съдя по последния си разговор с него. — На второто натърти не повече, отколкото на първото.

— Вие сте разговаряли с него? — Всякаква следа от сдържана строгост в гласа на Миреле изчезна. Гневът, който бе длъжна да сдържа пред Егвийн, спокойно можеше да се излее върху лорд Брин. — Това много прилича на измяна, лорд Брин. На измяна! — Сюан, от своя страна, уж гледаща мъжете на хълма и не се обърна към Миреле, но се вкочани. Досега никой не беше свързвал Бандата с представата за измяна.

Минаха една извивка по долината под хълма. Към склона се беше прилепила някаква ферма или по-скоро — останки от някогашна ферма. Една от стените на малката каменна къща беше рухнала и край покрития със сажди комин на пещта се виждаха няколко щръкнали като нечисти пръсти овъглени греди. Някогашният обор, с издънен покрив, сега представляваше почерняла куха каменна кутия, а на мястото на някогашните ясли бе останала само пепел. Из цяла Алтара бяха срещали често такива тъжни гледки, ако не и по-лоши, понякога — цели села, чиито непогребани мъртъвци лежаха по улиците, храна за гарвани, лисици и подивели псета, които се разбягваха при приближаването на хората. Приказките за вихреците се из Тарабон и Арад Доман убийства и анархия изведнъж добиваха плът и кръв. Много хора използваша всеки повод, за да се заловят с разбойничество или да утолят свои стари недоволства и вражди — Егвийн трескаво се надяваше да е само това, — но на устата на всеки оцелял стоеше името

на Заклетите в Дракона и Сестрите обвиняваха за всичко това Ранд с толкова убеденост, че все едно той самият беше мятал горящите факли. И въпреки това се надяваха да го използват, ако могат, да установят над него своя контрол, стига да намереха начин. Тя съвсем не беше единствената Айез Седай, решена да направи това, което е длъжна.

Гневът на Миреле обаче повлия на Брин толкова, колкото дъжд можеше да подейства на някоя канара. Егвийн изведнъж си представи бурни облаци, вихреци се около главата му, и пороища, бушуващи около коленете му, докато той просто продължава да крачи напред.

— Миреле Седай — отвърна той с цялото спокойствие, което по-скоро се полагаше на самата нея — когато над десет хиляди мъже ме следват като сянка зад опашката ми, държа да знам какви са им намеренията.

Темата беше опасна. Колкото и да се зарадва Егвийн, че си бяха спестили въпросите защо лорд Талманес трябва да проявява загриженост за нея, сега тя трябваше да стисне зъби и да не казва нищо.

— Десет хиляди? Сигурен ли сте?

Бандата беше малко над половината от този брой, когато Мат я беше довел в Салидар.

Брин само сви рамене.

— По пътя си аз набирам войска, той — също. Не толкова много, но нали знаете, някои мъже имат особено мнение за службата при Айез Седай. — Повечето хора щяха да се почувстват доста притеснени да кажат това пред цели три Сестри; той обаче го изрече с иронична усмивка. — Освен това, изглежда, Бандата си е спечелила доста слава с битките в Кайриен. Шири се приказка, че Шен ан Калхар никога не губят. — Тъкмо това караше мъжете да се присъединяват, тук, както и в Алтара — мисълта, че наличието на две армии може би вещае битка. Опитът да се остане настрана можеше да свърши толкова зле, колкото ако се избере губещата страна; и във всички случаи неутралните нямаше да бъдат пощадени. — При мен се прехвърлиха няколко дезертъори от новобранците на Талманес. Някои от тях, изглежда, смятат, че късметът на Бандата е свързан с Мат Каутон, и докато него го няма, и късметът няма да е с тях.

Някакво подобие на презрителна усмивка изкриви устните на Миреле.

— Тези глупави мурандийски страхове, разбира се, са ни от полза, но не допускам, че и вие сте глупак. Талманес ни следва, защото се бои, че можем да се обърнем срещу скъпия на сърцето му Дракон, но ако той наистина мислеше да ни нападне, не допускате ли, че вече щеше да го направи? Със Заклетите в Дракона можем да се справим, след като се довършат някои по-важни неща. Но да поддържате връзка с него!... — Тя сви устни и възвърна хладното си спокойствие. Поне на повърхността. Тонът ѝ все още можеше да опърли дърво. — Внимавайте, лорд Брин...

Егвийн остави думите на Миреле да минат покрай ушите ѝ. Брин беше погледнал нея, когато спомена за Мат. Сестрите си мислеха, че са наясно с положението около Бандата и Мат, и не се замисляха много над това, но Брин явно имаше едно наум. Тя го погледна скришом. Той се беше обвързал с клетва да събере войска и да я предвожда, докато Елайда не бъде свалена, но защо всъщност се беше закълел? Разбира се, той можеше да положи някоя по-слаба клетва и, разбира се, тя щеше да бъде приета от Сестрите, които смятаха само да използват всичките тези войници като маска в Деня на глупците, за да сплашат Елайда. Да го има на своя страна беше успокояващо — дори и останалите Сестри, изглежда, го чувстваха. Също като баща ѝ, той беше от онази порода хора, които те карат да се чувстваш, все едно че няма поводи за паника, каквото и да е положението. Ако той ѝ се противопоставеше, изведнъж осъзна тя, щеше да е толкова лошо, колкото ако целият Съвет се възправеше срещу нея, и тук армията му беше без значение. Единствената одобрителна забележка, която беше чувала от Сюан по негов адрес, беше, че той е могъщ, въпреки че тя бързо се постара да промени смисъла на забележката си. А всеки мъж, за когото Сюан Санче смяташе, че е „могъщ“, си заслужаваше да се държи под око.

Прецапаха някакво малко поточе, което едва покриваше глезените на конете. Някаква проскубана гарга, която кълвеше една риба, заседнала в плитката вода, размаха опърпаните си криле в нещастен опит да отлети, след което отново кацна да си довърши обяда.

Сюан също поглеждаше замислено към Брин. Егвийн я беше питала за мотивите на лорд Брин, но собствените заплетени отношения на Сюан с този мъж не оставяха в нея почти нищо друго освен жлъч, станеше ли дума за него. Тя или мразеше Гарет Брин до

подметките на ботушите му, или беше влюбена в него, а да си представи Сюан влюбена, за Егвийн бе все едно да си представи гарга да плува.

Там, където се бяха появили войниците от Бандата, сега се виждаха само криви редици изсъхнали борове и ели. Тя не беше ги забелязала да си отиват. Мат имал репутация на воин? Това беше по-трудно да си го представи и от плуваща гарга. Доскоро беше убедена, че ги командва само заради Ранд, а и това беше доста трудно за преглъщане. „Да вярваш в нещо само защото си мислиш, че го знаеш, е опасно“ — напомни си тя и отново изгледа Брин накриво.

— С камшик трябва да го набият! — тъкмо казваше Миреле. — Предупреждавам ви, само да чуя, че отново сте се срещали с този Заклет в Дракона...

Дъждец, ръмящ по канара, що се отнася до Брин, или така поне изглеждаше отстрани. Той яздеше спокойно и измърморваше от време на време по едно: „Да, Миреле Седай“, или „Не, Миреле Седай“, без ни най-малък намек за притеснение и без да престава да оглежда внимателно околността. Несъмнено беше видял точно кога онези войници си бяха отишли. Колкото и да съдържаше той търпението си — Егвийн беше сигурна, че за страх в случая не ставаше дума — самата тя не беше в настроение да слуша повече това.

— Хайде млъкни вече, Миреле! Никой нищо няма да направи на лорд Брин. — Тя разтърка слепоочията си и си помисли дали да не помоли някоя от Сестрите да я Изцери, като се върнат в стана. Нито Сюан, нито Миреле бяха особено добри в това. Не че Церенето щеше да ѝ помогне особено, ако ставаше дума просто за безсъние и тревоги. Пък и не ѝ се искаше да плъзнат приказки, че напрежението е станало твърде голямо и непосилно за нея. Освен това имаше и други начини да се справи с главоболието освен Церенето, макар и не тук.

Миреле присви устни, но само за миг — после тръсна глава и се извърна, а по бузите ѝ изби руменина. Цялото внимание на Брин сякаш изведнъж бе погълнато от един червенокрил ястреб, кръжащ вляво от тях. Дори един храбър мъж като него можеше да съобрази кога трябва да прояви дискретност. Свил криле, ястребът внезапно се спусна към невидима плячка някъде зад пояса съсухрен кождолист. Егвийн се чувстваше точно по същия начин — спускаше се към цели, които не

можеше да види, с надеждата, че е избрала най-подходящата, с надеждата, че там, накъдето се спуска, все трябва да има плячка.

— Така или иначе, лорд Брин, смятам, че ще е най-добре да не се срещате повече с Талманес — каза тя. — Със сигурност вече знаете за неговите намерения толкова, колкото ви е нужно. — Светлината дано да дадеше Талманес да не му е казал вече твърде много. Жалко, че не можеше да изпрати Сюан или Леане да го предупредят, но предвид чувствата на Сестрите, това щеше да е все едно да рискува да отиде да се види с Ранд.

Брин сдържано кимна и каза:

— Както заповядайте, майко. — В тона му нямаше насмешка — такова нещо той не си позволяваше никога. Очевидно отдавна се беше научил да се сдържа в присъствието на Айез Седай. Сюан го изгледа намръщено. Тя сигурно знаеше на кого точно е верен той. Въпреки цялата си неприязън към него прекарваше твърде много време в компанията му, много повече, отколкото ѝ се налагаше по задължение.

— Колко още има, лорд Брин? — попита Егвийн.

— Още съвсем малко, майко. — Странно защо, той леко извърна глава и погледна Миреле. — Вече не е далеко.

Все повече ферми осейваха околността — било прилепнали по склоновете на хълмовете или в низините — ниски къщи от сив камък и обори, неоградени пасища с малки стада изпосталели крави и унили черноопашати овци. Далеч не всички бяха опожарени. Пожарищата сякаш бяха подбирани да предупредят останалите какво ги чака, ако не се закълнат, че са на страната на Преродения Дракон.

Край една от фермите видя хора на лорд Брин, дошли за продоволствие с един фургон. Това, че бяха негови, личеше както от начина, по който той ги изгледа и кимна, така и от липсата на белия флаг. Хората на Бандата парадираха навсякъде — освен знамената, някои от тях напоследък бяха започнали да носят червени кърпи, завързани на дясната ръка над лакътя. Няколко крави и двайсетина овце мучаха и блееха под охраната на мъже на коне, други мъже мъкнеха чували от плевника до фургона покрай един фермер с цялото му домочадие — намусени хорица, облечени в груби тъмни дрехи. Едно от момиченцата, с дълбоко боне на главата като останалите, беше притиснало личице в полите на майка си и плачеше. Някои от момчетата бяха стиснали юмруци, сякаш се канеха да се бият. На

селянина, разбира се, щеше да се плати, но дори той да не можеше да се лиши от това, което му взимаха, дори да се канеше да се бие срещу мъжете в ризници и шлемове, опожарените ферми наоколо щяха да го озаптят. Доста често войниците на Брин намираха обгорели трупове сред руините, трупове на мъже, жени и деца, които се бяха опитвали да се противопоставят на реквизициите. Понякога се оказваше, че вратите и прозорците са били залоствани отвън.

Егвийн се зачуди дали изобщо има начин фермерите и жителите на селата да се убедят, че има разлика между разбойниците и войската. Искаше ѝ се, и то много, но не виждаше как, освен да остави собствените си войници да ходят гладни, докато накрая не дезертират. След като Сестрите не виждаха разлика между разбойниците и Бандата, то за селяните нямаше никаква надежда. След като фермата се смали зад тях, тя едва се възпротиви на подтика си да се обърне и да погледне назад. Един поглед нямаше да промени нищо.

Лорд Брин се оказа верен на думата си. На около три мили от стана — три или четири по права линия; два пъти повече през пресечения терен — те заобиколиха един хълм, осеян с храсти и дървета, и той дръпна юздите. Слънцето вече беше на половината си път до зенита. Под тях минаваше друг път, много по-тесен.

— Смятали са, че като пътуват нощем, ще се предпазят от разбойниците — каза той. — Не лоша идея, както се оказва, освен ако просто не са имали късмета на Тъмния. Дошли са от Кемлин.

По пътя се беше проточил търговски керван от големи фургони, с впрягове от по десет коня, спрян от патрулите на Брин. Много от войниците бяха слезли от конете си и следяха прехвърлянето на бурета и чували от фургоните на търговците на техните. Тук-там жени в груби рокли размахваха ръце и сочеха енергично ту към една стока, ту към друга, или протестираха, или се пазаряха, но спътниците им стояха встрани смълчани и навъсени. Малко встрани от пътя от широката корона на голям дъб бяха провиснали мрачни плодове — мъже, обесени по голите клони. Голи, ако не се смятаха враните, толкова много, че дървото изглеждаше покрито с черни листа. Дори от толкова далече гледката не беше от тези, които можеха да облекчат главоболието на Егвийн, нито стомаха ѝ.

— Това ли искахте да видя?

Не виждаше никакви дрехи по полюшващите се тела, а когато разбойниците бесеха хора, те включваха и жени, и деца. Всеки можеше да е обесил тези хора. Войниците на Брин, Бандата — това, че Бандата бесеше всички от Заклетите в Дракона, които хванеше, изглежда, беше без значение за Сестрите — или дори някой местен благородник, ако мурандийските лордове се бяха хванали да действат заедно, досега всички разбойници щяха да виснат по дърветата, но това беше все едно да накараш котките да се сдружат с кучетата. Почакай! Той беше споменал за Кемлин!

— Това нещо да не би да е свързано с Ранд? Или с Аша'ман?

Този път той съвсем открито погледна Миреле. Тя изглеждаше потънала в скръб, отпусната на седлото, и сякаш нямаше нищо общо с опитната ездачка, каквато изглеждаше доскоро. Гарет Брин като че ли стигна до някакво решение и каза:

— Мислех, че трябва да го чуете първа, но може би не съм разбрал... — И отново хвърли поглед към Миреле.

— Я слушай, грубиян недоद्याлан... — изръмжа Сюан, но Егвийн вдигна ръка да я спре и каза:

— Миреле може да чуе всичко, лорд Брин. На нея ѝ се доверявам напълно. — Зелената сестра рязко извърна глава. Ако се съдеше по смаяния ѝ поглед, сигурно си мислеше, че не е чула добре. Брин обаче кимна и каза:

— Разбирам, че нещата са се... променили. Да, майко. Търговците разнасят мълвата както кучетата бълхите, а тази пасмина долу е ожънала добра реколта. Не твърдя, че всичко това е вярно, разбира се, но... — Беше странно да го види човек толкова разколебан. — Майко, една от приказките, които са ги настигнали по пътя, е, че Ранд ал-Тор е отишъл в Бялата кула и е положил клетва за вярност на Елайда.

За миг Миреле и Сюан много си заприличаха — кръвта се отцеди от лицата им, сякаш си бяха представили пълния крах. Миреле дори се олюля на седлото си. За миг Егвийн можа само да ги изгледа зяпнала, а след това и трите избухнаха в смях. Дайшар затанцува под нея изненадан и това, че се наложи да го укроти, укроти и собствените ѝ нерви.

— Лорд Брин — каза тя, като потупваше коня по врата — това не е така, повярвайте ми. Знам го със сигурност.

Сюан въздъхна облекчено, Миреле моментално я последва. Егвийн отново я досмеша, само като им видя физиономиите. Толкова невероятно облекчение бяха изпитали, че очите им се оцъклиха. Като малки деца, току-що убедени, че под креватчето им няма тролок. Голямото айезседайско спокойствие, как не!

— Радвам се да го чуя — каза равнодушно Брин. — Но дори да прогоня всички онези хора долу, мълвата все едно ще стигне до хората ми. Ще плъзне сред войската като горски пожар.

От това веселието ѝ секна мигом. Това наистина можеше да означава погром.

— Утре ще изпратя Сестри да възвестят истината на войниците ви. Шест по-изтъкнати Айез Седай ще стигнат ли? Миреле, Шериам също. И Карлия и Беонин, Аная и Морврин. — Тези Сестри можеха и да не желаят да се срещнат с Мъдрите, но нямаше и да могат да ѝ откажат. Не можеха да откажат да помогнат да се сложи край на тези слухове сред войската. Най-малкото не би трябвало. Лекото трепване на Миреле бе последвано от примирителна извивка на устните ѝ.

Брин замислено изгледа Егвийн и Миреле. Към Сюан дори не погледна. Дорестият му кон тропна с копито по скалата и ято гургулици със светлосини криле изпърха и полетя във въздуха от един храст на няколко разкрача встрани. Дайшар и пъстрият кон на Миреле трепнаха подплашено. Устата на Брин не помръдна. Той без съмнение беше чул за Порталите или „Праговете“, макар със сигурност да не знаеше какво точно представляват — Айез Седай пазеха тайните си и определено се надяваха поне донякъде да запазят тази от ушите на Елайда и сто на сто не знаеше нищичко за Тел-айеран-риод — тази жизненоважна тайна можеше да се опази много по-лесно, след като с нея не бяха свързани никакви видими прояви — но въпреки това не попита нищо. Навярно вече беше свикнал с Айез Седай и тайните им.

— Стига да го заявят направо — отвърна най-сетне той. — Започнат ли да усукват... — Погледът му не целеше да я сплаши, а само да ѝ го набие в ума. Изглежда, остана доволен от това, което видя на лицето ѝ. — Вие, изглежда, се справяте доста добре, майко. Бих ви пожелал да се справяте все така успешно. Определете ми час за този следобед и ще дойда. Би трябвало да беседваме редовно. Би трябвало да започнем вече сериозно да планираме как да ви поставим на Амирлинския трон, след като стигнем Тар Валон.

Тонът му беше много сдържан — най-вероятно все още не беше съвсем сигурен какво точно става или доколко може да се довери на Миреле — и едва след малко тя осъзна какво беше направил. И след като го разбра, дъхът ѝ секна. Навярно просто беше твърде свикнала с начина, по който Айез Седай завоалираха думите си, но... Брин току-що ѝ беше заявил, че войската е нейна. Тя беше сигурна в това. Не на Съвета, нито на Шериам — нейна.

— Благодаря ви, лорд Брин. — Това ѝ се стори твърде малко, особено след предпазливото му кимване и прикованите му в нея очи, които сякаш потвърждаваха убедеността ѝ. Изведнъж възникнаха хиляди нови въпроси. Повечето от които нямаше да може да зададе дори да бяха сами. „Внимавай, докато не се увериш, а след това — още повече.“ Стара поговорка, подходяща за всяко действие, свързано и най-малко с Айез Седай. А дори и най-добрите мъже бяха склонни да обсъждат нещата с приятелите си, навярно още повече когато тези неща уж трябваше да се пазят в тайна. — Сигурна съм, че има хиляди подробности, за които трябва да се погрижите тази сутрин — каза тя и дръпна юздите. — Така че се връщайте. Ние ще поюздим още малко.

Брин, разбира се, възрази. Прозвуча почти като Стражник, като взе да обяснява колко невъзможно било човек да се оглежда във всички посоки и колко лесно някоя стрела в гърба можела да убие една Айез Седай също тъй бързо, както всеки друг. Следващият мъж, който си позволи да ѝ каже подобно нещо, щеше да си плати за това, реши тя. Три Айез Седай със сигурност бяха равни по сила на триста мъже. В края на краищата, въпреки ръмженето и гримасите, не му остана друг избор, освен да се подчини. Брин си сложи шлема и подкара коня си надолу по неравния склон към кервана, вместо назад по пътя, по който бяха дошли, но от нейна гледна точка това беше дори още по-добре.

— Води, Сюан — каза Егвийн, след като той се отдалечи.

Сюан изгледа свирепо Брин в гърба, сякаш ѝ беше вадил душата през цялото време, изсумтя, намести сламената си шапка и пое напред. Егвийн даде знак на Миреле да я последват.

Миреле очевидно очакваше Егвийн да повдигне въпроса за Сестрите, изпратени в Бялата кула, и явно търсеше в ума си извинения защо са пазили това в тайна дори от Съвета. И колкото повече Егвийн яздеше мълчаливо, толкова по-притеснена ставаше — дори

прословутата айезседайско спокойствие можеше да се пропука. Много добър инструмент се оказваше това мълчанието.

Известно време единствените звуци около тях бяха тропотът на конските копита и случайният писък на някоя птица в храстите, но след като избраната от Сюан посока стана ясна, клоняща леко на запад от пътеката, по която бяха дошли от лагера, помръдванията на Миреле се учестиха, все едно че беше седнала на коприва. Може би в края на краищата в онези късчета и трохички, които Сюан беше събрала, наистина имаше нещо.

След като Сюан зави отново на запад, между две жалки хълмчета, Миреле дръпна юздите на коня си и каза:

— Има... има един водопад, ето натам — и посочи на изток. — Не беше много голям, дори преди сушата, но е доста красив дори и сега. — Сюан също спря, обърна се и я погледна с лека усмивка.

Какво толкова можеше да крие Миреле? Любопитството на Егвийн се изостри. Тя хвърли поглед към Зелената сестра и се втренчи в единствената капчица пот, избила на челото ѝ точно под ръба на широката ѝ сива шапка. Определено ѝ се искаше да узнае какво може да разтърси една Айез Седай до такава степен, че да я накара да се изпоти.

— Мисля, че Сюан ще ни предложи дори още по-интересни гледки — каза Егвийн и Миреле като че ли се сви от притеснение. — Хайде.

— Вие знаете всичко, нали? — промълви Миреле колебливо. Вече не една капчица пот красеше лицето ѝ. Потресена беше до дъно. — Всичко знаете. Как сте могли да... — Изведнъж тя трепна и погледна към гърба на Сюан. — Тя! Сюан е била вашата довереница от самото начало! — Каза го почти възмутено. — Как сме могли да бъдем толкова слепи? Но въпреки това не разбирам. Бяхме толкова предпазливи...

— Ако искаш да запазиш нещо скрито — подхвърли презрително Сюан през рамо, — не се опитвай да купуваш петак-пиперки толкова на юг.

Какво, да му се не види, бяха пък тези „петак-пиперки“? За какво си говореха те изобщо? Миреле потръпна. Твърде показателно за притеснението ѝ беше и това, че тонът на Сюан не предизвика сопване,

което да я постави на мястото ѝ. Вместо това Миреле облиза устни притеснено.

— Майко, трябва да разберете защо го направих... защо го направихме. — Гласът ѝ прозвуча отчаяно, все едно се беше изправила пред половината Отстъпници, и то по долна риза. — Не просто защото Моарейн... не само защото беше моя приятелка. Не обичам да ги оставям да умират. Мразя го! Сделката, която правим, е тежка за нас, но е още по-тежка за тях. Трябва да го разберете. Длъжна сте!

И тъкмо когато Егвийн си помисли, че тя най-после ще ѝ разкрие всичко, Сюан отново спря и се обърна към тях. Егвийн беше готова да я зашлеви.

— Може би все пак ще е по-леко за теб, Миреле, ако ти поведеш по остатъка от пътя — каза тя хладно. Отвратено, по-точно. — Сътрудничеството може и да ти донесе опрощение. Малко.

— Да. — Миреле кимна и нервно стисна юздите. — Да, разбира се.

Изглеждаше готова да се разплаче. Сюан, която изостана назад, изглежда, изпита облекчение само за малко. Егвийн усети, че самата тя е готова да се пръсне от любопитство. Каква сделка? С кого? Да ги остави да умрат? И кои бяха тези „ние“? Шериам и останалите? Но Миреле щеше да я чуе, а да разкрива собственото си невежество едва ли изглеждаше уместно точно в този момент. „Ако невежата жена си държи устата затворена, ще я вземат за мъдра“, гласеше една поговорка. А имаше и друга. „Премълчиш ли една тайна, значи да премълчиш още десет.“ Нищо друго не оставаше, освен да сдържи любопитството си. Въпреки че щеше добре да си поприказва със Сюан. Тази жена уж не трябваше да пази тайни точно от нея. Стиснала зъби, Егвийн се постара да изглежда търпелива и незаинтересована. Мъдра.

Миреле ги поведе към плоското било на един нисък хълм, покрит с борове и кожолит. Два огромни дъба горе пречеха на всичко останало да израсте нависоко с широките си корони. Под дебелите сплетени клони бяха разпънати три високи шатри от закърпени платнища, имаше и една каруца и пет високи бойни коня, всеки грижливо завързан по-надалече от останалите. Нисао Дачен, в просто скроена рокля в бронзов цвят, чакаше под навеса пред една от шатрите, сякаш да срещне скъпи гости с „добре дошли“. Сейрин Хойган бе до

нея, облечен в маслинозелено палто, каквото носеха мнозина от Гайдините. Плешив и набит, с гъста черна брада, Стражникът на Нисао стърчеше по-висок от нея. На няколко крачки встрани от тях двама от тримата Гайдини на Миреле с тревога следяха приближаването им. Край Макин, тънък и светлокос, и Нюел Дроманд, тъмнокос и едър, с брада, оставяща горната му устна оголена. Не изглеждаха изненадани. Очевидно един от Стражниците беше пазил някъде напред и ги беше предупредил. Нищо наоколо обаче не обясняваше цялата тази потайност, нито защо Миреле бе толкова нервна. Пък и ако Нисао ги чакаше да ги посрещне с „добре дошли“, защо тогава изглеждаше така, сякаш предпочиташе в този момент да се изправи пред Елайда, и то заслонена?

Две жени, надничачи иззад ъгъла на една от шатрите, бързо се скриха, но не и преди Егвийн да ги разпознае. Никола и Арейна! В какво ли я беше въвлякла сега Сюан?

Сюан обаче не показа и следа от някаква нервност, а слезе от коня и каза спокойно:

— Хайде, изведи го, Миреле. Веднага. — Изглежда, бе решила да се възползва от момента и да си отмъсти за доскорошното пренебрежение. — Твърде късно е за криеница.

Без да каже нито дума, Миреле се смъкна от седлото и се шмугна в една шатрите. Нисао се ококори още повече. Изглеждаше замръзнала.

Никой освен Сюан не беше достатъчно близо, за да я чуе, така че Егвийн тихо, но настоятелно попита:

— Защо се намеси? Сигурна съм, че тъкмо се канеше да признае... каквото има да признава... а аз така и не разбрах. И какви са тези петак-пиперки?

— Много са популярни в Шиенар и в Малкиер — отвърна й Сюан също така тихо. — С форма на меден петак и много люти. А за това разбрах едва след като оставих Елдин тази заран. Трябваше да я оставя тя да води; подробностите не знам. Едва ли щеше да е по-добре да я оставя просто да ти го каже, нали? А и за Нисао не знаех. Смятах, че те почти не си говорят. — Тя хвърли бегъл поглед към Жълтата сестра и раздражено поклати глава. Всеки пропуск да разбере нещо Сюан смяташе за личен провал и трудно можеше да си го прости. — Освен ако не съм била и глупава освен сляпа, какво тези двете... — Тя

направи гримаса, сякаш беше напълнила устата си с нещо гнило, после дръпна Егвийн за ръкава. — Ето ги, идват. Сега сама ще видиш.

Първа от шатрата излезе Миреле, а след нея — някакъв мъж, само по бричове и ботуши. Наложил се да се приведе, за да излезе. Държеше гол меч — белези изпъстряха леко окосмените му гърди стърчеше и над Миреле, и над останалите Стражници. Дългата му тъмна коса, прибрана с плетена кожена превръзка на слепоочията, изглеждаше по-прошарена със сиво, отколкото когато Егвийн го бе видяла за последен път. Лан Мандрагоран. Отделни късчета от главоблъсканицата изведнъж си дойдоха на мястото, но като цяло тя си остана все така неразрешима. Той беше Стражникът на Моарейн, Айез Седай, която беше извела нея, Ранд и останалите сякаш преди цял век, но Моарейн бе загинала, убивайки Ланфеар, а веднага след това Лан беше изчезнал в Кайриен. Може би за Сюан всичко беше ясно, но за нея самата беше като в мъгла.

Миреле промърмори нещо на Лан и го докосна по рамото. Той се дръпна като изнервен кон, но коравото му лице така и не се извърна към Егвийн. Най-накрая обаче той кимна, обърна се и закрачи под клоните на дъбовете. После спря, вдигна меча с две ръце над главата си, изправи се на пръстите на единия си крак и замря неподвижно.

За миг Нисао го изгледа намръщено, сякаш и тя виждаше във всичко това някаква нерешима главоблъсканица. После погледът ѝ срещна този на Миреле и очите и на двете се плъзнаха към Егвийн. Но вместо да дойдат при нея, те пристъпиха една към друга и си зашепнаха припряно. После Нисао заклати глава невярващо.

— Ти ме напъха в това — простена тя високо. — А аз те послушах като сляпа глупачка.

— Това май ще е... интересно — каза Сюан, след като двете най-сетне се обърнаха към нея и Егвийн. Произнесе последната дума така, че прозвуча доста неприятно.

— Ще благоволите ли да влезете, майко? — каза Миреле и посочи най-близката шатра. Само лекият трепет в гласа ѝ развали външното ѝ спокойствие. Потта се беше махнала. Изтрила я беше, разбира се, но не се беше изпотила пак.

— Благодаря, не, дъще.

— Малко пунш? — попита Нисао с усмивка, но и тя изглеждаше притеснена. — Сюан, бягай кажи на Никола да донесе пунша. — Сюан

не помръдна и Нисао примигна изненадано и присви устни. Усмивката ѝ обаче се върна моментално и тя леко повиши глас. — Никола? Донеси пунша, чедо. Боя се обаче, че е направен със сушени боровинки — сподели тя с Егвийн. — Но освежава особено.

— Не искам пунш — отвърна кратко Егвийн. Никола излезе иззад шатрата, но не показа особена готовност да се подчини, а зяпна четирите Айез Седай. Нисао я изгледа с неприязън, но не каза нищо. Още едно късче от главоблъсканицата изщрака на мястото си и Егвийн задиша малко по-леко. — Това, което искам, дъще, и за което настоявам, е обяснение.

Колкото и убедително да изглеждаше невъзмутимото лице на Миреле, лустрото се оказа тънко и тя умолително протегна ръка.

— Майко, Моарейн не ме избра само защото бяхме приятелки. Двама от моите Стражници преди принадлежаха на Сестри, които загинаха. Ейвар и Нюел. Никоя друга Сестра не е спасявала повече от един от столетия.

— Аз се замесих само заради ума му — каза припряно Нисао. — Проявявам известен интерес към болестите на ума, а това може да се нарече точно такъв случай. Миреле буквално ме вълече.

Миреле я изгледа с неприязън, а Жълтата ѝ отвърна с лихва.

— Майко, когато Айез Седай на един Стражник умре, той все едно поглъща нейната смърт и тя след това го изяжда отвътре. Той...

— Знам това, Миреле — прекъсна я рязко Егвийн. Сюан и Леане ѝ бяха разказали доста, въпреки че нито една от двете не знаеше, че ги беше разпитвала, защото искаше да разбере какво очаква Гавин. Тежка сделка го беше нарекла Миреле и навярно наистина беше така. Когато загинаше Стражникът на една Сестра, тя потъваше в скръб; можеше да я сдържа донякъде, да я контролира, но рано или късно скръбта си прояждаше път в душата ѝ и избликваше навън. Колкото и да се справяше с това Сюан пред други хора, тя все още плачеше нощем за своя Алрик, убит в деня, в който я свалиха от трона. И все пак можеха ли да се сравнят дори месеци на сълзи със самата смърт? Разкажете им изобилстваха със случаи на Стражници, загинали, за да отмъстят за своите Айез Седай, и всъщност в повечето случаи ставаше точно това. Мъж, който желае да умре, мъж, търсец съзнателно нещо, което да го убие, поемаше рискове, каквито дори един Стражник не би могъл да преживее. А навярно най-ужасното във всичко това беше, че те го

знаеха. Знаеха каква ще е съдбата им, ако тяхната Айез Седай загине, знаеха какво ги влече към смъртта, след като тя умреше, и знаеха също така, че с нищо не могат да го променят. Не можеше и да си представи що за кураж е нужен, за да приеме човек такава сделка, след като знае всичко това.

Лан стоеше все така неподвижно и сякаш не дишаше. Явно забравила за пунша, Никола беше приклепнала и го гледаше. Арейна клекна до нея, праметна плитката си през рамо и също се втренчи в Стражника. Алчно. Стражниците стояха встрани и се преструваха, че и те го гледат, но всъщност следяха изкъсо своите Айез Седай.

Полъхна зноен вятър, размърда сухите листа, покрили земята, и изведнъж Лан се раздвижи със смайваща внезапност и развъртя меча. Все по-бързо и по-бързо, мълниеносно от една стойка в друга, но все така прецизно и отмерено, като стрелка на часовник. Тя зачака да се спре или поне да забави, но той продължаваше. Все по-бързо и по-бързо. Арейна зяпна и очите ѝ се разшириха от възхита. Никола не ѝ отстъпваше. Двете се бяха втренчили в него като деца, загледани в сладкиша, оставен да изстине на кухненската маса. Вече дори и другите Стражници започнаха да разкъсват вниманието си между своите Айез Седай и него, но за разлика от жените, те все едно че наблюдаваха лъв, който всеки момент може да нападне.

— Виждам, че работите здраво с него — каза Егвийн. Това беше едно от средствата за спасяването на Стражник. Малко Сестри бяха готови да го опитат предвид високия брой на провалите и високата цена за тях самите. Другото средство беше да бъде предпазен от рискове. И да бъде обвързан отново — това беше първата стъпка. Несъмнено Миреле се беше погрижила за тази първа, малка подробност. Бедната Нинив. Ако научеше, като нищо щеше да я удуши. Но пък, от друга страна, тя сигурно щеше да подкрепи всичко, което можеше да опази Лан жив. Е, може би не чак всичко. Колкото до самия Лан... как се беше оставил да го обвържат за друга жена, след като знаеше, че Нинив чезне по него? Но пък може би не бе имал избор...

Смяташе, че е съхранила безстрастието в гласа си, но изглежда, част от това, което почувства, се беше прокраднало в него, защото Миреле отново почна да се обяснява.

— Майко, прехвърлянето на връзката не е чак толкова лошо нещо. Какво пък, всъщност то не е нещо повече от това една жена да реши коя трябва да вземе мъжа ѝ, ако тя самата умре, за да се погрижи той да попадне в добри ръце.

Егвийн я изгледа така твърдо, че тя отстъпи и замалко не се спъна в полите си. Но Егвийн беше просто слисана. Всеки път, когато чуеше за най-странния възможен обичай по света, изникваше някой друг, още по-невероятен.

— Не всички сме ебударки — рече сухо Сюан, — а и един Стражник все пак не е съпруг. Поне за повечето от нас. — Миреле вдигна глава предизвикателно. Някои Сестри наистина се омъжваха за Стражника си, макар тези случаи да бяха много редки — малко Сестри изобщо се омъжваха. Този въпрос се смяташе за деликатен и никоя не разпитваше много, но според клюката Миреле се беше омъжила и за тримата си Стражници, което със сигурност нарушаваше обичаите и законите дори в Ебу Дар. — Не било толкова лошо казваш, Миреле? Не било лошо? — Навъсената физиономия на Сюан напълно съответстваше на тона ѝ.

— Законът не го забранява — възрази Нисао. Каза го на Егвийн, не на Сюан. — Никой закон не забранява прехвърлянето на връзка. — А Сюан беше удостоена с толкова намръщен поглед, че би трябвало да побегне или поне да си затвори устата. Но не направи нито едното, нито другото.

— Но не това е същественото, нали? — настоя тя. — Дори и да не е правено от... колко?... от четиристотин години или повече?... въпреки че обичаите наистина са се променили, щяхте да се отървете с няколко осъдителни погледа и по-сурово гълчене, ако единственото, което бяхте направили с Моарейн, беше да си прехвърлите връзката една на друга. Но той не е бил питан, нали? Не е имал избор. Все едно че сте го обвързали въпреки волята му. Всъщност вие точно това сте направили, кръв и пепел!

Най-сетне главоблъсканицата в главата на Егвийн се сглоби докрай. Знаеше, че би трябвало да изпита същото отвращение като Сюан. Айез Седай смятаха обвързването на един мъж против волята му за равнозначно на изнасилване. Той бе имал точно толкова шанс да се съпротивлява, колкото селско девойче, сгачено в ъгъла от някой здравеняк. Или от трима здравеняци. Сестрите обаче не винаги са били

бяха били^[1] съвестни — преди хиляда години такова деяние едва ли щеше да бъде осъдено, — а дори и днес можеше да се оспорва дали всъщност мъжът не е знаел на какво се съгласява. Двучието беше едно от изкуствата, които Айез Седай владееха добре, също както заговорите или пазенето на тайни. Работата беше в това, че тя знаеше за неговата съпротива да признае любовта си към Нинив и да се отзове на чувствата ѝ. Някакви глупости за това как бил обречен да го убият рано или късно и че не искал да я остави вдовица — мъжете винаги дърдореха глупости, когато си въобразяха, че са разумни и практични. Дали Нинив щеше да го остави да си замине необвързан, стига да имаше такъв шанс, каквото и да твърдеше той? Дали тя самата щеше да остави Гавин? Да, той ѝ беше казал, че ще приеме, но ако се откажеше?

Нисао изгледа сърдито Сюан, сякаш вината беше нейна, но това беше нищо в сравнение с навъсения поглед, който отправи към Миреле.

— Изобщо не трябваше да те слушам! — изръмжа тя. — Трябва да съм се побъркала!

Странно как, но Миреле все пак успя да запази невъзмутимостта си и каза:

— Не го направих заради себе си, майко. Трябва да ми повярвате. Направих го само за да го спася. Веднага щом го спасим, ще го предам на Нинив, както пожела Моарейн, веднага щом тя...

Егвийн махна с ръка и Миреле млъкна, сякаш я бяха плеснали през устата.

— Искаш да кажеш, да прехвърлиш връзката на Нинив?

Миреле кимна колебливо, а Нисао — по-енергично. Сюан промърмори нещо за повторената грешка, което я правело триж по-тежка. А Лан все така продължаваше да върти меча си. Два щуреца изхвърчаха от листата зад него и той мълниеносно се извъртя и ги посече във въздуха.

— Усилията ви поне успешни ли са? Той по-добре ли е? Всъщност от колко време е при вас?

— Днес е двадесетият ден — отвърна Миреле. — Майко, възможно е да са нужни месеци и няма никаква гаранция.

— Изглежда, е време да се опита нещо различно — каза Егвийн повече на себе си, отколкото на някоя от тях. Каза го по-скоро да се

убеди сама. В това състояние Лан едва ли можеше да се нарече подарък, но обвързан или не, той все пак принадлежеше на Нинив много повече, отколкото някога можеше да принадлежи на Миреле.

Но когато пристъпи към него, съмненията ѝ рухнаха. Той се завъртя светкавично, замахна и мечът му спря само на косъм от главата ѝ. Някой ахна. Добре, че не беше тя.

Блестящите му сини очи я изгледаха изпод свитите вежди, върху лице, цялото от плоски скули и ръбове, сякаш беше изсечено от камък. Лан бавно сниши меч.

— Значи ти си Амирлин сега. Миреле ми каза, че са издигнали такава, но не и коя. Изглежда, двамата с теб имаме твърде общи неща. — Усмивката му беше също толкова студена, колкото гласът му, също така хладна както очите му.

Доця ѝ се много да прегърне сайдар. До този момент все още не си беше дала сметка колко опасен е той.

— Нинив вече също е Айез Седай, Лан. И има нужда от един добър Стражник. — Някоя от жените зад нея пак ахна, но тя задържа погледа си върху него.

— Надявам се да си намери някой герой от легендите. — Той се изсмя късо. — Ще ѝ трябва истински герой, за да се справи с нрава ѝ.

Смехът му я убеди, колкото и да беше леден и твърд.

— Нинив е в Ебу Дар, Лан. Знаеш колко опасен е този град. Сега тя търси нещо, от което всички имаме отчаяна нужда. Ако Черната Аджа научи за това, ще я убият, за да го вземат. Ако Отстъпниците разберат... — Досега беше смятала, че лицето му е безизразно и пусто, но болката в очите му при споменаването на опасността, дебнеща Нинив, я увери в правотата на плана ѝ. Нинив, а не Миреле имаше правото над него. — Изпращам те при нея, за да действаш като неин Стражник.

— Майко... — промълви притеснено Миреле зад нея.

Егвийн ѝ махна да замълчи.

— Сигурността на Нинив ще бъде в твои ръце, Лан.

Той не се поколеба. И дори не погледна към Миреле.

— Ще ми трябва поне един месец, докато стигна до Ебу Дар. Арейна, оседлай Мандарб! — И преди да се обърне и да се отдалечи, за миг се спря и вдигна ръка, сякаш да докосне шарфа ѝ. — Извинявам

се, че изобщо ви помогнах да напуснете Две реки. На теб, както и на Нинив.

После влезе в шатрата, от която се беше появил преди малко, а Миреле, Нисао и Сюан се скупчиха около нея.

— Майко, вие не си давате сметка какво предлагате! — каза задъхано Миреле. — Все едно да дадете на малко дете запален фенер, та да си поиграе в плевника! Аз започнах да подготвям Нинив веднага след като усетих, че тази връзка ми е прехвърлена. Смятах, че ще ми стигне време. Но тя бе издигната до шала мигновено. Тя не е готова да се справи с него, майко. Не и с него, не и като е такъв, какъвто е сега.

Егвийн съхрани търпението си с голямо усилие. Те все още не разбираха.

— Миреле, дори Нинив да не можеше да прелее и косъмче... — Всъщност тя наистина не можеше, освен когато не се ядосаше — та дори и да не можеше, това нямаше да има никакво значение, и ти го знаеш. Въпросът не е в това дали тя може да се оправи с него. Едно нещо има, което ти не си могла да направиш. Да му възложиш толкова важна задача, че той да остане жив, за да я изпълни. — Това беше последният елемент. Смяташе се, че той действа по-добре от всички останали. — За него сигурността на Нинив е точно толкова важна. Той я обича, Миреле, и тя също го обича.

— Това обяснява... — промълви тихо Миреле, но Нисао неочаквано избухна:

— О, това не е възможно! Не и той. Тя може и да го обича или да си мисли, че го обича, но жените преследват Лан още от голобrado момченце. И са го хващали, коя за ден, коя за месец. Той беше много красиво момче, колкото и трудно да е да си го представи човек сега. Въпреки това той самият като че ли не изпитва влечение... — Тя изгледа накриво Миреле, която леко се намръщи и на бузите ѝ разцъфнаха алени петна. — Не, майко. Всяка жена, която си въобрази, че е вързала Лан Мандрагоран за престилката си, ще разбере, че е вързала само въздух.

Егвийн въздъхна. Някои Сестри вярваха, че има още едно средство да бъде спасен един Стражник, чиято връзка се е прекършила от смъртта: да го тикнат в прегръдките — по-точно в леглото — на някоя жена. Вярваха, че така никой мъж не би могъл да продължи да мисли за смърт. Миреле, изглежда, се беше погрижила и за това. Но

поне не се беше омъжила за него, след като смяташе да го прехвърли. За това по-добре Нинив изобщо да не научава.

— И така да е — отвърна тя разсеяно на Нисао. Арейна междуременно оседлаваше Мандарб енергично и вещо. Жребецът стоеше съвсем кротко — явно тя не за пръв път се приближаваше до него. Никола стоеше до дебелия ствол на по-далечния дъб и изглеждаше готова да побегне. — Не знам какво е изстискала от вас Арейна — тихо каза Егвийн, — но допълнителните уроци на Никола да престанат веднага.

Миреле и Нисао подскочиха, а Сюан се ококори.

— Вие наистина знаете всичко — прошепна Миреле. — Арейна иска само да се върти около Лан. Според мен е убедена, че той може да я научи на някои неща, които ще може да използва като Ловкиня. А може би си въобразява, че той ще тръгне на Лова с нея.

— На Никола пък ѝ се ще да стане втора Карайган — измърмори язвително Нисао. — Или втора Моарейн. Струва ми се, че се надяваше да принуди Миреле да ѝ предаде връзката на Лан. Е, поне ще си получат каквото заслужават, след като всичко вече се разкри. Каквото и да ме сполети, за мен ще е истинска радост да ги видя как пицят оттук до края на годината.

Сюан най-сетне схвана какво е ставало тук и почервеня и от гняв, и от удивление. Това, че някой друг беше разгадал нещата преди нея, изглежда, я притесни не по-малко от нахалството, което бяха проявили Никола и Арейна, дръзвайки да изнудват Айез Седай. А може би не. Никола и Арейна не бяха Айез Седай в края на краищата. Това обаче драстично променяше представите ѝ за позволеното. Но пък щеше да притесни и всяка друга Сестра.

При толкова вперени в нея очи, сред които нито един дружелюбен поглед, Никола заотстъпва към дъба и когато се опря в дънера му, като че ли искаше да продължи и навътре. Вниманието на Арейна все още беше погълнато от коня на Лан и тя, изглежда, още не беше разбрала какво се стоварва на главата ѝ.

— Ще бъде справедливо — съгласи се Егвийн. — Но не и преди вие двете да си получите присъдата.

Никоя от тях не погледна повече към Никола. Очите на Миреле станаха толкова големи, че скриха лицето ѝ, а тези на Нисао се разшириха още повече. Сюан пък сякаш навлече на лицето си мрачно

доволство като втора кожа — тя като че ли смяташе, че двете не заслужават никаква милост. Не че Егвийн се канеше да прояви такава.

— Ще продължим този разговор като се върна — каза тя, защото Лан излезе — със зелено незакопчано палто, под което се показваше проста риза, издути дисаги на рамо и меч на колана. И сменящия цветовете си плащ, разбира се.

Егвийн остави Сестрите да врат в собствения си сос и тръгна да го посрещне. Сюан и сама щеше да ги държи да къкрят на тих огън, ако понечеха да изстинат.

— Мога да те отведа в Ебу Дар за по-бързо от месец — каза тя. Той само кимна нетърпеливо и подвикна на Арейна да му доведе Мандар. Беше се напрегнал и приличаше на лавина, готова всеки миг да се срути.

Тя бързо запреше Портал на мястото, където допреди малко той се беше упражнявал с меча — квадратна рамка цели осем стъпки висока и толкова широка — и пристъпи през него на нещо, подобно на ладия, носеща се сред безкраен мрак. „Приплъзването“ изискваше платформа и макар тя да можеше да бъде всичко, което си представиш, всяка Сестра, изглежда, си правеше такава, каквато предпочита. За нея тя представляваше точно тази дървена ладия с високи странични перила. Ако случайно паднеше, щеше да си направи друга ладия под себе си, макар да беше под въпрос къде точно щеше да излезе тогава, но за всеки, който не можеше да прелива, това падане щеше да е също толкова безкрайно, колкото чернилката, простираща се във всички посоки. Само при отсамния край на ладията имаше някаква светлина и рамката на Портала отваряше гледка към падината. Светлината изобщо не проникваше в тъмното, но въпреки това тук сякаш имаше някаква друга светлина. Поне можеше да вижда достатъчно ясно, също както в Тел-айеран-риод. Не за първи път се зачуди дали това тук всъщност не е някаква част от Света на сънищата.

Лан я последва, без да се налага да го подканя, повел коня си. Изгледа сияещата рамка, докато преминаваше през нея, огледа и мрака и единственият въпрос, който зададе, беше:

— За колко време ще ни откара това в Ебу Дар?

— Няма да ни закара там — каза тя и преля, за да затвори Портала. — В смисъл не направо в града. — Нищо около тях не помръдна видимо; нямаше нито вятър, нито лек полъх дори. Нищо,

което да усетиш. И въпреки това се движеха. При това бързо, по-бързо, отколкото тя дори можеше да си представи. — Мога да те превода на пет или може би шест дни северно от Ебу Дар. — Видяла беше изпредения Портал, когато Нинив и Елейн тръгнаха на юг, и беше запомнила достатъчно, за да се „приплъзне“ до същото място.

Той кимна и впери очи напред, сякаш можеше да види крайната ѝ цел. Напомни ѝ на стрела, изпъната на лъка.

— Лан, Нинив е отседнала в Тарасинския палат, като гостенка на кралица Тилин. Възможно е да отрече, че я грози опасност. — Кое то със сигурност щеше да направи, при това с възмущение, доколкото Егвийн я познаваше, и при това — с основание. — Постарай се да не го изтъкваш — знаеш колко е опърничава, — но изобщо не я слушай. Ако се наложи, просто я защити, без тя да го разбере. — Той не отвърна нищо, дори не я погледна. На негово място тя щеше да има сто въпроса за задаване. — Лан, когато я намериш, ще трябва да ѝ кажеш, че Миреле ще предаде връзката ти на нея веднага щом тримата можете да се съберете заедно. — Смятала беше тя самата да предаде тази информация, но ѝ се стори, че ще е по-добре да не предупреждава Нинив за идването му. Тя беше толкова влюбена в него, колкото... колкото... „Колкото аз в Гавин“ — помисли си тя тъжно. Ако Нинив разбереше, че той е тръгнал на път, в главата ѝ нямаше да остане място за нищо друго. И нямаше да може да направи нищо, освен да прехвърли търсенето само на Елейн. Не че щеше да се свие на кълбо и да бленува по цял ден, но всякакво нейно търсене щеше да е със замъглени очи. — Слушаш ли ме, Лан?

— Тарасинския палат — промълви той с равен глас. — Гостенка на кралица Тилин. Може да отрече, че е в опасност. Опърничава. Сякаш не го знам. — Едва сега я погледна и тя почти съжали, че го направи. Беше изпълнена със сайдар, изпълнена беше с топлината и с радостта, и със Силата, със самия живот, но нещо първично и непоколебимо бушуваше в тези инак така студени очи — като самото отрицание на живота. Погледът му беше ужасяващ. Нямаше подходяща дума от тази. — Ще ѝ кажа всичко, което трябва да знае. Виждаш ли? Слушам.

Тя се насили да срещне погледа му, без да трепне, но той отново се извърна. Имаше някакъв белег на шията; синина някаква. Възможно бе... просто беше възможно... да е ухапване. Може би трябваше да го

предупреди, да му каже, че не бива да бъде... твърде подробен... в обясненията си за отношенията си с Миреле. Тази мисъл я накара да се изчерви. Помъчи се да не гледа синината, но след като я бе забелязала, вече не можеше да види нищо друго. Все едно, той едва ли щеше да е толкова глупав. От мъж не можеш да очакваш благоразумие, но дори мъжете не бяха чак толкова лекомислени.

Продължиха да се носят мълчаливо сред непрогледния мрак, да се движат, без да се движат. Тя нямаше никакви опасения, че тук могат да се появят Отстъпници. Приплъзването си имаше своите особености, някои от които осигуряваха безопасност и дискретност. Ако две Сестри запредяха Портали на едно и също място само на няколко мига интервал, стремейки се да се приплъзнат до едно и също място, те нямаше да се видят, освен ако мястото не беше абсолютно едно и също, ако сплитовете им не бяха абсолютно еднакви, а точността нито на едното, нито на другото не можеше да бъде чак толкова съвършена, колкото изглеждаше на пръв поглед.

След известно време — трудно беше да се прецени колко точно, но според нея беше по-малко от половин час — ладията спря. Усещането изобщо не се промени, нито сплитовете, които тя държеше. Просто в един миг се носеха със скоростта на мълния през черната пустош, а в следващия застанаха неподвижно. Тя отвори Портал точно пред носа на ладията — не беше сигурна къде щеше да ги изведе, ако го отвореше откъм кърмата, а и не държеше особено да го разбере, откровено казано — Могедиен намираше самата идея за това за ужасяваща — и даде знак на Лан да слезе. Ладията съществуваше само доколкото тя беше на нея, още едно нещо, което напомняше за Тел-айеран-риод.

Той поведе Мандарб напред и когато тя го последва, вече се беше метнал на седлото. Егвийн остави Портала отворен за връщането си. Във всички посоки се простираха ниски заоблени хълмове, покрити със залиняла трева. Едно дърво не се виждаше, само тук-там съсухрени шубраци. Копитата на жребеца замяха облачета прах. Утринното слънце в това безоблачно небе печеше дори още по-горещо, отколкото в Муранди. Дългокрили лешояди кръжаха над нещо на юг и на още едно място на запад.

— Лан... — почна тя. Искеше да се увери, че е разбрал какво да каже на Нинив, но той я изпревари.

— Пет-шест дни, казваш. — Гледаше на юг. — Ще го взема побързо. Ще я опазя, обещавам ти. — Мандарб затанцува, нетърпелив като ездача си, но Лан го удържа лесно. — Дълъг път измина ти от Емондово поле дотук. — И й се усмихна. Колкото и топла да беше тази усмивка, очите му я изстудиха. — Сега дръж здраво Миреле и Нисао. И не им позволявай да спорят повече с теб. На вашите заповеди, майко. Стражата не е свършила. — След лек поклон той подкара Мандарб ходом, за да не я напращи, и щом се отдалечи, се впусна в галоп.

— Поне няма съвсем да я загазят — каза тя на глас, докато гледаше след него. Лан изкачи някакъв хълм и се скри от другата му страна. Ако в Ебу Дар беше възникнала някаква сериозна опасност, Елейн или Нинив все щяха да кажат нещо. Не се срещаха често — тя просто имаше твърде много неща да свърши, но си бяха изработили начин да си оставят съобщения в Салидар на Тел-айеран-риод всеки път, когато се наложеше.

Вятърът насмете пелени от прах и тя се закашля, покри устата и носа си с крайчеца на пъстрия амирлински шарф и бързо влезе през Портала. Пътуването назад мина мълчаливо и отегчително — беше сама с тревогите дали е постъпила правилно, отпращайки Лан, и доколко е редно да държи Нинив на тъмно за пристигането му. „Сторено е“ — повтори си тя на няколко пъти, но това не и помогна.

Когато отново излезе под дъбовете, третият Стражник на Миреле, Ейвар Хачами, се беше присъединил към останалите — мъж с ястребов нос и с дебели прошарени мустаци. И четиримата Гайдени се бяха заловили здраво за работа — шатрите вече бяха прибрани и почти сгънати. Никола и Арейна подтичваха насам-натам, мъкнеха лагерните вещи и ги товареха в каруцата — от одеялата до съдовете за готвене и железния казан за пране. Всъщност направо си тичаха, без да спират, но поне половината от вниманието им беше насочено към Сюан и другите две Сестри, които стояха край дърветата. Колкото до това, Стражниците отделяха на своите Айез Седай доста повече от половината си внимание и буквално бяха настръхнали. Кой кого караше да къкри, изглежда, беше под въпрос.

— Не ми говори с този тон, Сюан — тъкмо казваше Миреле. Не чак толкова силно, та да я чуят Никола и Арейна, но достатъчно хладно, за да охлади дори жегата. И се беше изпънала като струна,

толкова властно, че чак щеше да се пръсне от властност. — Чу ли ме? Да не си посмяла!

— Да не би да си загубила всякакво благоприличие, Сюан? — Знаят в гласа на Нисао не отстъпваше на хладината в гласа на Миреле. — Ако съвсем си забравила простичките правила за поведение, може отново да те научим!

Сюан ги гледаше хем стреснато, хем сърдито.

— Майко... — почти изохка тя. — Тъкмо обяснявах възможните наказания. — Тя вдиша дълбоко и продължи по-уверено: — Съветът, разбира се, ще трябва да ги измисли в движение, поради липса на прецедент, но като нищо ще започнат с това, че ще ги накарат да прехвърлят собствените си Стражници на други, след като това толкова им харесва.

Миреле стисна очи, а Нисао се извърна да погледне към Стражниците. Лицето ѝ изобщо не се промени, макар да се поизчерви малко, но Сарин се олюля и направи три бързи крачки към нея преди тя да вдигне ръка да го спре. Един Стражник можеше да чувства присъствието на своята Айез Седай, нейния страх и гняв, точно както Егвийн можеше да усеща чувствата на Могедиен, докато носеше ай-дама. Нищо чудно, че и четиримата Гайдени се бяха наежили и изглеждаха готови да скочат — те можеше и да не знаят какво е довело техните Айез Седай до ръба на отчаянието, но разбираха, че са на този ръб.

А точно там искаше да ги види Егвийн. Не че особено ѝ харесваше. Цялото това маневриране беше като някаква игра, но чак толкова... „Дължна съм да направя каквото трябва“ помисли си тя, без да е сигурна дали това е усилие да се стегне, или опит да си намери извинение за това, което се канеше да направи.

— Сюан, моля те, изпрати Никола и Арейна в лагера. — Това, което нямаше да видят, нямаше да могат и да разкажат. — Не можем да ги оставим да плещят, така че се погрижи да разберат какво може да ги сполети. Кажим им, че получават още една, последна възможност, защото Амирлин е милостива, но повече няма да получат.

— Мисля, че с това поне мога да се справя — отвърна Сюан, надигна полите си и енергично закрачи към двете жени. Никой не можеше да крачи така, както Сюан, но все пак, изглежда, в момента

повече ѝ се искаше да се махне от Миреле и Нисао, отколкото да се кара.

— Майко — почна Нисао, подбирайки думите си — преди да напуснете, вие споменахте нещо... намекнахте, че може да се намери начин... за нас... да избегнем... някакъв начин, при който няма да ни се наложи да... — Тя отново хвърли поглед към Сарин. Миреле можеше да мине за айезседайската невъзмутима тържественост, само дето бе сплела пръсти толкова силно, че кокалчетата им почти пробиваха тънката кожа на ръкавиците ѝ. Егвийн им даде знак да изчакат.

Никола и Арейна видяха вървящата към тях Сюан и се вдървиха. Кое то не беше чудно — Сюан крачеше така, сякаш смяташе да мине през тях. Арейна завъртя глава, търсейки някакъв изход, но преди да се сети да побегне, Сюан вдигна ръце и хвана и двете за ушите. Каза им нещо — твърде тихо, за да се чуе — и Арейна изведнъж спря да се дърпа. Вярно, ръцете ѝ хванаха китката на Сюан, но като че ли по-скоро за да не падне, отколкото да отблъсне ръката ѝ. А на лицето на Никола се изписа такъв ужас, че Егвийн се зачуди дали Сюан не е отишла твърде далече. Въпреки че, предвид обстоятелствата, може би не беше.

Каквото и да им беше казала Сюан, след като им остави ушите на мира, двете моментално се обърнаха към Егвийн и заприклякаха най-усърдно. Поклонът на Никола беше толкова нисък, че само дето не зарови лицето си в земята, а Арейна за малко да се претърколи през глава. Сюан плесна рязко с ръце и двете жени се изправиха, бързо развързаха двата рунтави коня от коневръза, яхнаха ги без седла и препуснаха в галоп толкова бързо, че сякаш им бяха изникнали криле.

— И насън няма да проговорят — каза кисело Сюан, след като се върна. — С новачки и тарикатки поне все още мога да се оправям. — Очите ѝ останаха заковани в Егвийн, без изобщо да обръща внимание на другите две Сестри.

Егвийн потисна въздишката си и се обърна към Миреле и Нисао. Трябваше да направи нещо със Сюан, но едно по едно. Зелената и Кафявата сестра я гледаха притеснено.

— Много е просто — каза им тя много твърдо. — Без моята закрила вие най-вероятно ще загубите Стражниците си, и преди Съветът да приключи с вас почти сигурно ще съжалите, че живи не са

ви одрали. Собствените ви Аджи сигурно също така ще ви кажат някоя и друга думичка, която никак няма да ви е приятна. Сигурно ще минат години преди да можете отново да вдигнете глави, години преди всяка Айез Седай да престане да ви гледа с подозрение и презрение. Но защо трябва аз да ви предпазвам от правосъдието? Да не говорим, че утре можете да направите същото, ако не и по-лошо. — Мъдрите имаха пръст във всичко това, макар и да не беше точно джи-е-тох. — Ако трябва да поема такава отговорност, то и вие трябва да поемете известни задължения. Трябва да мога да разчитам изцяло на вас, а виждам само един възможен начин. — Мъдрите, а освен това Фаолайн и Теодрин. — Трябва да се закълнете във вярност.

До този момент те се бяха намръщили, чудейки се накъде клони, но каквото и да си мислеха, не беше това, до което тя стигна. Чудна картинка бяха физиономиите им: челюстта на Нисао увисна, а Миреле доби такова изражение, сякаш я бяха ударили с чук между очите. Дори Сюан зяпна невярващо.

— Невъз-з-можно — заекна Миреле. — Някоя Сестра никога... Някоя Амирлин не е изисквала... Не можете да си мислите, че...

— О, я млъкни, Миреле — сопна се Нисао. — Всичко това е по твоя вина! Изобщо не трябваше да те слушам! Е, добре. Стореното — сторено. И станалото — станало. — Тя се поклони и измърмори: — Опасна млада жена сте вие, майко. Много опасна жена. Току-виж сте прекършили Кулата повече, отколкото е вече, преди да свършите. Ако бях сигурна в това, ако имах само куража да изпълня дълга си и да понеса това, което ме чака... — Все пак тя коленичи и притисна устни до пръстена на Великата змия на пръста на Егвийн. — В името на Светлината и на своята надежда за прерождение и за спасение... — Не беше същият словоред като на Фаолайн и Теодрин, но до трошица толкова силен. И повече. По силата на Трите клетви някоя Айез Седай не можеше да изрече клетва, която да не приема сериозно. Освен Черната Аджа, естествено — те явно бяха изнамерили някакъв начин да ги заобикалят и да лъжат. Но доколко някоя от тези две жени беше Черна, бе проблем, който трябваше да се остави за друг път. Сюан, с изцъклените си очи и беззвучно мърдащата уста, приличаше на риба, мятаща се на сухо.

Миреле понечи отново да възрази, но Егвийн само изпъна под носа ѝ дясната си ръка и тя също коленичи. Изрече клетвата с

горчивина и после вдигна очи.

— Вие направихте нещо, което никога досега не е правено, майко. Това винаги е опасно.

— Няма да е за последен път — отвърна Егвийн. — Всъщност... Първата ми заповед към вас е да не казвате на никого, че Сюан е нещо друго освен това, за което всички я мислят. А втората е да се подчинявате на всяко нейно нареждане все едно, че е излязло от моите уста.

Главите им се извърнаха към Сюан.

— Както заповядате, майко — измърмориха и двете едновременно. Тази, която изглеждаше готова да припадне, беше Сюан.

— Миреле беше права — измърмори Сюан, след като слязоха с конете от хълма. — Клетва за вярност. Никоя не е правила това досега. Никоя. За такова нещо и намек няма в древните хроники, дори и в най-тайните. И при това точно те да се подчиняват точно на мен. Ти не просто променяш едно-друго, ти се хващаш да престроиш лодката, докато плаваш по време на буря! Всичко се променя. А и Никола! По мое време една новачка щеше да се подмокри дори само при мисълта да изнуди Сестра!

— Не им е за първи път — каза Егвийн, за да ѝ намекне някои неща с възможно най-малко думи.

Очакваше Сюан да избухне от гняв, но вместо това тя каза съвсем спокойно:

— Боя се, че на тези две лекомислени девойчета ще им се случи нещо много неприятно.

— Не! — викна рязко Егвийн.

— Майко, та те държат вдигната за удар тояга, стига да са достатъчно хитри, че да се сетят. Дори Съветът да ви наложи наказание, можете само да гледате и да се надявате вятърът да им опне платната и да ги отнесе някъде отвъд хоризонта. — Тя поклати глава с отвращение. — Знаех си аз, че ще се справите, когато ви отпратих — знаех, че трябваше да се справите — но не бях си и помисляла, че Елейн и Нинив ще са толкова неразумни, че да довлекат със себе си първите, които срещнат. Тези две момиченца заслужават всичко, което

би могло да ги сполети, ако това се разчуе. Но вие не можете да си позволите да се разчуе.

— Нищо не бива и няма да се случи на Никола или на Арейна, Сюан! Ако сега одобря убийството им за това, което знаят, коя е следващата? Романда и Лелейн, затова, че не са съгласни с мен ли? Докъде ще стигнем така? — В известен смисъл беше отвратена от самата себе си. Преди време дори нямаше да разбере какво точно има предвид Сюан. Винаги беше по-добре да знаеш, отколкото да стоиш в неведение, но понякога незнанието беше много по-удобно. Тя смуши Дайшар и добави: — Няма да позволя един победен ден да ми се развали с приказки за убийства. Миреле дори не беше началото, Сюан. Тази сутрин Фаолайн и Теодрин ме чакаха и...

Вестта не облекчи тревогата на Сюан за Никола и Арейна, но намеренията на Егвийн видимо запалиха искрица в очите ѝ и предизвикаха одобрителна усмивка на устните ѝ. Докато стигнат, тя вече гореше от нетърпение да се залови със следващата си задача. Която се изразяваше в това да извести Шериаам и останалите приятелки на Миреле, че ги очакват в кабинета на Амирлин по обед. При това дори можеше да ги увери съвсем искрено, че от тях няма да се иска нищо, което други Сестри да не са правили досега.

Самата Егвийн не бе чак толкова обнадеедена. Убийства тя не можеше да окуражи, но Никола и Арейна трябваше да се държат под око. „Дали изобщо някога ще стигна място, където трудностите да не никнат като гъби?“ — зачуди се тя. Някъде, където усещането за победа нямаше да се засенчва от заплахата за нова опасност.

Върху писалищната ѝ маса в шатрата бяха сложени два сгънати листа пергамент, всеки подпечатан с восък, върху който се четяха думите: „Запечатан за Пламъка“. Разчупването на такъв печат бе равносилно на оскърбление лично към Амирлин. Съжали, че трябваше да ги разчупи. Изобщо не се съмняваше кой ѝ е писал. И се оказа права.

Романда предлагаше — „настояваше“ бе по-уместната дума — Амирлин да издаде едикт, „подпечатан до Съвета“, който да бъде възвестен само на Заседателките. Всички Сестри трябвало да бъдат привикани една по една и всяка, която откажела, да бъде заслонена и задържана под стража като заподозряна в членство в Черната Аджа. За какво точно трябваше да бъдат привикани оставаше неясно. Тонът на

посланието на Лелейн пък беше пропит с типичното за тази жена отношение — отношение на майка, вразумяваща неразумната си дъщеря. Едиктът, който тя пък искаше да се издаде, трябваше да бъде „подпечатан до Кръга“, тоест всяка Сестра можеше и дори трябваше да научи за него. Всякакво споменаване за Черната Аджа трябвало да бъде забранено като подстрекателство към раздор — сериозно обвинение според закона на Кулата и заслужаващо тежки наказания.

Егвийн се смъкна със стон на походния си стол и естествено, крачетата му се разместиха и тя едва не се стовари на земята. Можеше да отложи разговора с тези жени, но те щяха да продължат да и досаждат с идиотщините си. И рано или късно една от тях щеше да внесе „скромното“ си предложение в Съвета и щеше да вкара лисицата в кокошарника. Слепи ли бяха? Подстрекателство към раздор? Та така Лелейн щеше да убеди всяка Сестра, че не само съществува Черна Аджа, но и че самата Егвийн е част от нея. Веднага след това щеше да последва масово бягство към Тар Валон и Елайда. Докато Романда просто щеше да предизвика брожение. В тайните хроники се споменаваше за шест такива. Половин дузина за повече от три хиляди години можеше и да не са чак толкова много, но всяко беше свършвало с оставката на Амирлин, както и на целия Съвет. Лелейн знаеше това, както и Романда. Лелейн беше Заседателка от четиридесет години, с достъп до всички скрити хроники. А преди да се оттегли и да се усамоти далече от Тар Валон, обичайно за много Сестри в напреднала възраст, Романда беше държала място в Съвета от името на Жълтите толкова дълго, че според някои беше притежавала почти толкова власт, колкото Амирлин. Това, че беше избрана отново в Съвета, беше почти нечувано, но Романда не беше от тези, които ще изпуснат властта от ръцете си.

Не, не бяха слепи, просто бяха изплашени. Всички бяха изплашени, включително и самата тя, а дори Айез Седай губеха способността си да мислят трезво, когато се изплашат. Доця ѝ се да смачка листовете и да ги стъпче. Главата ѝ наистина щеше да се пръсне.

— Може ли да вляза, майко? — Халима Саранов люшна бедра и се шмугна в шатрата, без да дочака отговор. Походката на Халима винаги привличаше мъжкия поглед, независимо дали мъжът беше още голобрадо момче, или му оставаха два дни до гроба, но пък тя и с

вълнен ямурлук с гугла да се загърнеше, мъжете пак щяха да зяпат по нея. Дългата ѝ черна коса, лъскава, сякаш всеки ден я миеше в бистра вода, ограждаше лице, пред което не можеха да устоят ничии мъжки очи. — Делана Седай каза, че може да пожелаете да видите това. Внася го пред Съвета днес.

Съветът значи се беше събрал да заседава, без да я уведомят? Е, тя беше излязла извън лагера, но обичаят, ако не и законът, повеляваше Амирлин да бъде известявана преди Съветът да може да се събере. Освен ако не се събираха, за да я свалят. Въпреки че в този момент тя щеше да го приеме почти с благодарност. Тя изгледа сгънатия лист, който Халима сложи на масата все едно, че беше отровна змия. Не беше запечатан. Значи, доколкото зависеше от Делана, и най-младата новачка можеше да го прочете. Декларацията, че Елайда е Мраколюбка, разбира се. Не чак толкова лошо, колкото исканията на Романда и Лелейн.

— Халима, наистина съжалявам, че не си се прибрала, когато е умряла Кабриана. — Поне Делана да беше имала благоразумието да запечата информацията за жената само за Съвета. Или дори до Пламъка. Вместо да го разпространява до всяка срещната Сестра.

— Нямахме как да го направя, майко. — Зелените очи на Халима блеснаха в нещо като предизвикателство или непокорство, но пък тя знаеше само два начина да гледа — или с ококорен, пряк и предизвикателен поглед, или със скрития зад полупритворените дълги клепки тлеещ взор. Доста недоразумения предизвикваха тези нейни очи. — След като Кабриана Седай ми каза какво е научила за Елайда? И за нейните планове? Кабриана беше моя приятелка, както и ваша, и на всички противопоставили се на Елайда, така че нямах избор. Благодаря само на Светлината, че ми каза за Салидар, за да знам къде да отида. — Тя сложи ръце на кръста си — по-тънък и от този, който Егвийн имаше в Тел-айеран-риод, и килна глава на една страна. — Главата ви е пламнала, нали? Кабриана получаваше такива болки. Толкова я болеше, че чак се гърчеше. Трябваше да се кисне в гореща вода, докато ѝ олекне. С дни я болеше понякога. Ако не бях дошла, и вашите болки сигурно щяха да се влошат толкова. — Тя пристъпи зад стола и започна да разтрива главата на Егвийн. Пръстите на Халима умееха да стапят болката. — Не можете непрекъснато да викате Сестра

да ви Цери заради такива болки. Стягане е само, нищо повече. Усещам го.

— Да, не бих могла — промърмори Егвийн. Тя харесваше тази жена, каквото и да подхвърляха за нея всички останали, и то не само заради таланта ѝ да облекчава главоболие. Халима имаше земен и открит характер, селска жена, колкото и да беше обрала от каймака на градската изтънченост, и умееше да балансира между почитта, полагаща се на Амирлин, и някаква съседска близост, освежаваща за Егвийн. Изненадваща понякога, но ободряваща. Дори Чеза не го умееше чак толкова, но Чеза все пак винаги беше била слугиня, макар и настроена свойски, докато Халима никога не проявяваше и следа от раболепие. И все пак Егвийн наистина съжаляваше, че не се беше прибрала, когато Кабриана си бе счупила врата при падане от кон.

Навярно щеше да е от полза, ако Сестрите бяха възприели убеждението на Кабриана, че Елайда се кани да усмири половината от тях, а другата половина да прекърши, но всички те бяха сигурни, че Халима някак си го е изопачила. И вместо това се бяха вкопчили в обяснението с Черната Аджа. Макар и свикнали да не се боят от нищо, сега те бяха приели съществуването на нещо, което винаги бяха отричали, и сами се плашеха с него почти до безумие. Как да изкорени Мраколюбките, без да пръсне всички останали Сестри като подплашени пъдпъдъци? Как изобщо можеше да ги спре да не се пръснат рано или късно? Светлина, как?

— Вие сте отпусната — тихо заговори Халима. — Лицето ви е отпуснато. Раменете... — Гласът ѝ беше почти хипнотичен, като тихо монотонно заклинание, което сякаш галеше всяка частица на Егвийн.

Някои от жените я мразеха само заради външния ѝ вид, разбира се — сякаш се бе въплътила от съня на някой особено похотлив мъж, и много от тях твърдяха, че флиртува с всичко, което носи мъжки гащи, нещо, което Егвийн не можеше да одобри, но пък и самата Халима си признаваше, че обича да поглежда мъжете. И най-яроствните ѝ критички обаче никога не си позволяваха да твърдят за нея нещо повече, освен че флиртува, а тя самата се възмущаваше от тези подмятания. Не беше глупава — Егвийн се беше убедила в това още при първия им разговор, в деня след като избяга Логаин и когато започнаха главоболията ѝ — изобщо не беше безмозъчна фръцла. Егвийн подозираше, че положението е същото като при Мери. Халима

нямаше вина за външния си вид или за походката и обноските си, те си бяха просто част от природата ѝ. Усмивката ѝ изглеждаше подканяща или дразнеща само заради формата на устата ѝ; тя се усмихваше по един и същи начин и на мъже, и на жени, и на деца. Едва ли беше нейна вината, че хората смятаха, че флиртува, когато само ги погледнеше. Освен това не беше споменала за главоболията ѝ пред никого. Ако го бе направила, всички Жълти сестри в стана щяха да подложат шатрата ѝ на непрестанна обсада. Това предполагаше ако не лоялност, то поне приятелски чувства.

Очите на Егвийн се спряха на документите върху масата. Главни, чакащи да бъдат хвърлени в купата сено. Десет дни до границата на Андор, освен ако лорд Брин не настоеше да вървят още по-бързо — и никаква съпротива напред. Щеше ли да успее да задържи тези главни десет дни? Южният пристан. Северният пристан. Ключовете към Тар Валон. Как можеше да е сигурна за Никола и Арейна, след като не можеше да последва съвета на Сюан? Трябваше да се погрижи всяка Сестра да бъде изпитана преди да стигнат до Андор. Никола. Арейна. Черната Аджа.

— Пак се напрягате. Престанете да се тревожите за Съвета. — Утешителните пръсти по тила ѝ спряха движенията си, после започнаха отново. — Това би помогнало още повече довечера, след една гореща баня. Мога да ви разтрия по раменете и гърба, навсякъде. Това все още не сме го опитвали. Вкочанена сте като колец. А пък иначе сте достатъчно гъвкава, за да можете да се извиете назад и да пхнете глава между глезените си. И ума, и тялото. Едното не може да се отпусне без другото. Просто се отпуснете.

Егвийн се унесе. Не в сън на сънебродница, а в най-обикновен сън. От колко отдавна не беше сънувала обикновен сън? Станът щеше да заври и закипи, поставеше ли се на обсъждане предложението на Делана, което щеше да стане скоро, и то преди да е уведомила Романда и Лелейн, че няма намерение да издава техните едикти. Но оставаше още едно нещо, за което трябваше да се погрижи днес, една причина да остане будна.

— Това ще е добре — промърмори тя, но нямаше предвид обещаната ѝ разтривка. Отдавна беше очаквала деня, в който щеше да постави Шериам на колене, и днес беше тъкмо подходящият ден. Най-

сетне тя започваше да бъде Амирлин, държаща нещата под контрол. — Много добре.

[1] Така е и в книгата. Бел.Mandor ↑

ГЛАВА 13

КУПАТА НА ВЕТРОВЕТЕ

Авиенда би предпочела да седне на пода, но другите три жени в малката каюта не оставяха достатъчно място, тъй че се налагаше да се задоволи с това да се свие върху една от дървените пейки, прикована към стените. Не приличаше съвсем на седене на стол. Добре поне че вратата беше затворена и нямаше прозорци, а само изкусно изрязани спирали, прорязващи дървените стени малко под тавана. Не можеше да види водата отвън, но процепите пропускаха миризмата на сол и шума на вълните, както и плясъка на греблата. Пронизителните крясъци на някакви птици възвестяваха за огромните пространства вода наоколо. Тя беше виждала хора да гинат заради една локва, която можеха да прецапат, но тази вода тук беше невероятно горчива на вкус. Да четеш за нея не беше същото като да я опиташ. А реката беше широка поне половин миля там, където се бяха качили на тази лодка с двамата ѝ гребци със странно похотливите погледи. Половин миля вода, и нито една капка от нея не ставаше за пиене. Кой можеше да си представи толкова безполезна вода?

Движението на лодката премина в резки тласъци. Дали вече не бяха извън реката? В така наречения „залив“? Който по думите на Елейн трябвало да бъде още по-широк. Авиенда обгърна коленете си с ръце и се опита да мисли за нещо друго. Ако останалите забележеха страха ѝ, срамът щеше да я следва до края на дните ѝ. Най-лошото беше, че тя самата го беше предложила, след като чу приказките на Елейн и Нинив за Морския народ. Но откъде можеше да знае какво ще се окаже в действителност?

Синята коприна на роклята ѝ беше невероятно мека на пипане и тя съсредоточи мисълта си върху това. Към полите тя все още не беше привикнала — все още копнееше за кадин-сор, който Мъдрите я бяха накарали да изгори, когато бе започнала да се обучава при тях — а тук носеше копринена рокля — и имаше още три! — както и копринени чорапи вместо грубата вълна, и копринена долна риза, под която

усещаше кожата си като никога досега. Не можеше да отрече хубостта на дрехата, колкото и непривично да се чувстваше облечена в тези неща, но коприната беше скъпа и рядка тъкан. Една жена можеше да има най-много някой копринен шал, който да си сложи на празник и другите да ѝ завиждат. Малко жени притежаваха по два. Но при тези влагоземци беше по-различно. Не всеки носеше коприна, но понякога ѝ се струваше, че всяка втора жена е облечена така. Огромни топове и дори бали коприна пристигаха с кораби от земите, лежащи отвъд Триделната земя. С кораби. По океана. Вода, простираща се до хоризонта, с много места, където, ако бе разбрала правилно, изобщо не можеш да видиш суша. Тя почти потръпна от тази невероятна мисъл.

Никоя от останалите сякаш не изпитваше охота да заговори. Елейн разсеяно въртеше пръстена си с Великата змия и гледаше вторачено в нещо невидимо между четирите стени. Нея често я обземаха грижи. Два дълга се бореха в нея и макар единият да лежеше повече на сърцето ѝ, тя бе избрала този, който считаше за по-важен, по-почетен. Нейно право и дълг беше да стане вожд, кралица на Андор, но тя бе избрала да продължи лова. В известен смисъл, колкото и важно да беше това тяхно търсене, то беше все едно да поставиш нещо над клана или обществото си, но въпреки това Авиенда усещаше, че Елейн изпитва гордост от избора си. Понякога представата на Елейн за чест ѝ се струваше толкова странна, колкото самата идея за това една жена да бъде вожд или това, че ще става вожд само защото майка ѝ е била такава, но въпреки това тя я следваше упорито. Биргит, в нейните широки червени панталони и късото жълто палто, за които Авиенда толкова ѝ завиждаше, седеше мълчаливо и си играеше с дългата си до кръста златиста плитка, също така потънала в мисли. Или може би споделяше тревогите на Елейн. Тя беше първият Стражник на Елейн, нещо, което крайно безпокоеше Айез Седай в Тарасинския палат, макар че, изглежда, не притесняваше чак толкова собствените им Стражници. Изобщо, влагоземските обичаи бяха толкова странни, че едва ли си заслужаваше човек да се замисля над тях.

Ако Елейн и Биргит само отклоняваха всякаква мисъл за подхващане на разговор, то Нинив, седнала точно срещу Авиенда до вратата, я отхвърляше категорично. Нинив, не Нинив ал-Мийра. Влагоземците обичаха да ги наричаш само с половината им имена и

Авиенда се стараеше да не го забравя, колкото и да ѝ приличаше това на използване на галено име към любим човек. Ранд ал-Тор беше единственият любовник, когото бе имала в живота си, и тя дори за него не мислеше толкова интимно, но трябваше да привикне към нравите им, ако щеше да се жени за влагоземец.

Тъмнокафявите очи на Нинив гледаха през нея. Беше стиснала дебелата си плитка, толкова тъмна на цвят, колкото светла беше тази на Биргит, и лицето ѝ бе станало толкова бледо, че чак пепелявозелено. От време на време издаваше тънък, приглушен стон. Обикновено тя не се потеше — двете с Егвийн бяха научили и Авиенда на тази хитрина. Нинив бе истинска загадка. Храбра до лудост понякога, тя непрекъснато хленчеше колко уж била страхлива, а тук излагаше на показ срама си, без дори да се притеснява. Как можеше някакво си движение толкова да я безпокои, след като цялата тази вода наоколо изобщо не я тревожеше?

Пак тази вода. Авиенда притвори очи, за да не вижда лицето на Нинив, но от това главата ѝ само се запълни с крясъците на странните птици и плясъка на водата.

— Мислех си... — изведнъж каза Елейн, след което млъкна. — Добре ли си, Авиенда? Ти... — Бузите на Авиенда се изчервиха, но добре поне, че Елейн спря — изглежда, бе осъзнала колко близо е стигнала до разкриването на безчестието на Авиенда. — Мислех си за Никола и за Арейна. За онова, което Егвийн ни каза снощи. Не допускате, че те могат да ѝ причинят някакви неприятности, нали? Какво според вас трябва да направи тя?

— Да се отърве от тях — отвърна Авиенда и прокара палец по шията си. Облекчението от това, че можеше отново да заговори и да чуе други гласове, беше толкова голямо, че тя едва не ахна. Елейн, изглежда, се слича. Тя понякога се оказваше твърде мекушава.

— Може би ще е най-добре — каза Биргит. Тя пък изобщо не беше съобщила всичките си имена — само Биргит и толкова. Авиенда я смяташе за жена, криеща тайни. — След време от Арейна можеше и да се получи нещо, но... Недей да ме гледаш така, Елейн, и престани да ми се превземаш и да ми се правиш на толкова възмутена. — Биргит често сменяше ролята си от Стражник, който се подчинява на заповеди на по-голямата първосестра, която те поучава независимо дали искаш, или не искаш да те учат. Точно в този момент, размахала пръста си, тя

беше по-скоро първосестра. — Вие двете нямаше да бъдете предупреждавани да стоите настрани, ако трудността беше такава, че Амирлин да може да се справи с тях само като ги отпрати при перачките или нещо подобно.

Елейн изсумтя, но трудно можеше да възрази, и взе да оправя зелените си копринени поли, набрани нагоре така, че под тях се показваха сини и бели фусти. Тя се носеше според местната мода, чак до кремавата дантела на китките и около шията, дар от Тилин Кинтара, какъвто бе и стегнатата ѝ златна огърлица. Това нейно облекло Авиенда не го одобряваше. Горната част на роклята ѝ прилепваше по снагата и също така плътно както огърлицата и изрязаният отпред тесен овал разкриваше вътрешните извивки на гърдите ѝ. Да си показваш така гърдите пред очите на всички не беше същото, като да се съблечеш в шатрата за потене — хората по улиците на големия град все пак не бяха гай-шайн. Собствената ѝ дреха беше с висока яка и дантелата ѝ се триеше в шията ѝ, без нищо изрязано.

— Освен това — продължи Биргит, — според мен тази, от която би трябвало да се боите повече, е Мариган. От нея толкова ме е страх, че устата ми пресъхва.

Последното име жегна Нинив, както можеше и да се очаква, и тя престана да стене и отвори уста:

— Ако тя тръгне да ни преследва, просто ще си уредим сметките с нея. Ще я... Ще я... — Тя вдиша дълбоко и ги изгледа всичките настръхнала, сякаш спореха с нея. А после с плах гласец добави: — Мислите ли, че ще тръгне?

— Опасенията с нищо няма да помогнат — каза Елейн много спокойно, отколкото щеше да го направи Авиенда, ако си помислеше, че една от Сенкодушните я е набелязала. — Просто трябва да правим това, което ни каза Егвийн, и да внимаваме. — Нинив измърмори нещо неразбираемо, и толкова по-добре.

Отново се възцари тишина. Елейн отново зарея мрачен поглед нанякъде, а Биргит опря брадичката си на едната си ръка и се замисли тя си знаеше над какво. Нинив продължи да ръмжи под нос, но сега беше сложила ръце на кръста си и от време на време се спираше, за да преглътне. Плясъкът на водата като че ли се усили още повече, както и птичият крясък.

— Аз също се бях замислила, почтисестро. — Двете с Елейн още не бяха стигнали дотам, че да се приемат една друга за първосестри, но тя вече беше сигурна, че това ще стане. Двете вече се погалваха по косите и в нощите си споделяха по някоя и друга тайна, неизречена пред никой друг. Тази Мин обаче... Но това беше за по-късно, когато останеха сами.

— За какво? — попита разсеяно Елейн.

— Нашето търсене. Готовим се за успех, но сме толкова далече от него, колкото в самото начало. Логично ли е все пак да не използваме всяко оръжие, което имаме подръка? Мат Каутон е тавирен, но въпреки това гледаме да го отбягваме. Защо да не го вземем с нас? С него навярно най-после ще я намерим тази купа.

— Мат ли? — възкликна невярващо Нинив. — Все едно да си напълниш пазвата с коприва! Този човек няма да го понеса дори купата да е в джоба на палтото му.

— О, я млъкни, Нинив — промърмори Елейн, но не сърдито, и поклати глава в почуда, без да обръща никакво внимание на сърдития поглед на другата. „Настръхнала“ беше съвсем, ама съвсем бледо определение за Нинив, но всички вече бяха свикнали със сръдните й. — Защо не се сетих досега! Та то е толкова очевидно!

— Може би — каза сухо Биргит — представата за мошеника Мат така се е загнездила в главата ти, че не си могла да се досетиш, че той може да е полезен за нещо. — Елейн я изгледа хладно, с вдигната брадичка, а после изведнъж направи гримаса и кимна неохотно. Не приемаше лесно критиките.

— Не — отвърна Нинив с тон, който странно как прозвуча едновременно рязко и плахо. Физиономията й придоби още по-болнав вид, но по всичко личеше, че това вече не се дължи на клатенето на лодката. — Не мога да повярвам, че го мислите сериозно! Елейн, ти много добре знаеш каква мъка може да е той с неговия инат. Ще настоява да вкара в тази работа всичките си войскари като на някой парад. Опитай се само да намериш каквото и да е в Рахад с войници около тебе. Само се опитай! Две стъпки само да направи и ще се опита той да вземе командата и ще ни заразмахва оня свой тер-ангреал под носа. Той е хиляда пъти по-лош от Вандийн и от Аделиз, дори от Мерилил!

Биргит нададе някакъв гърлен звук, който много приличаше на насмешка, и я стрелнаха с очи. Тя отвърна с толкова тъпо и невинно изражение, че Нинив за малко щеше да се задави.

Елейн се постара да бъде по-вразумителна; изглежда, се опитваше да постигне примирие във водна вражда.

— Но той все пак е тавирен, Нинив. Той променя Шарката, променя нещата само с присъствието си. Вече съм готова да призная, че имаме нужда от късмет, а един тавирен е нещо повече от късмет. Освен това така ще можем да хванем в примката две птиченца наведнъж. Не бива да го оставяме да обикаля на воля из града, колкото и да сме заети. Това на никого няма да донесе добро, дори на самия него. Той има нужда да бъде обучен на добри обноски. Просто ще го държим изкъсо.

Нинив започна прекалено енергично да оправя полите си. Тя твърдеше, че не проявява повече интерес към роклите, отколкото Авиенда — поне в този им вид, — непрекъснато мърмореше за хубавата проста вълна, която била напълно достатъчна за всички, но въпреки това собствената ѝ синя рокля беше с богата бродерия и нашарена с жълти ивици по полите и ръкавите и тя самата беше избрала кройката ѝ.

Поне този път Нинив, изглежда, схвана, че няма да стане нейната. Понякога тя вдигаше шумни крамоли, докато отстъпеше — но не че признаваше, че другите са били прави и че ще стане така, както те са мислили. Сърдитият ѝ поглед стана мрачно намусен.

— Коя ще го покани? Която и да е, той ще я накара едва ли не да му се моли. Знаеш, че е така. По-скоро ще се ожени за него, отколкото да го моля!

Елейн се поколеба, но после ѝ отвърна решително:

— Биргит. И няма да го моли, а просто ще му каже. Повечето мъже ще направят това, което им кажеш, ако им говориш твърдо и уверено. — Нинив я изгледа със съмнение, а Биргит рязко се дръпна и изправи снага на пейката, изненадана за първи път, откакто Авиенда я познаваше. В сравнение с останалите изглеждаше направо уплашена. Инак Биргит щеше да се справи много добре като Фар Дарейз Май за една влагоземка. С лъка боравеше невероятно.

— Ти безспорно си най-добрият избор, Биргит — бързо продължи Елейн. — Двете с Нинив сме Айез Седай, а Авиенда също е

почти такава. Ние просто не можем да го направим, без да си изгубим достойнството. Не и с него. Нали го знаеш как се държи. — Къде отидоха всичките й приказки за твърдия и уверен тон? Не че Авиенда беше виждала изобщо тонът да действа — освен тона на Сорилея, разбира се. И доколкото се беше уверила досега, това пред Мат Каутон изобщо не минаваше. — Биргит, не е възможно той да се е досетил коя си. Ако беше, досега да е казал нещо.

Каквото и да означаваше това, Биргит се облегна на стената и сплете пръсти на корема си.

— Знаех си, че ще ми го върнеш, още когато ти казах, че е добре, че задникът ти не е... — Тя замълча и на устните й се появи доволна усмивка. Нищо не се промени в изражението на Елейн, но Биргит явно реши, че си е отмъстила добре. Изглежда, беше нещо, което се усещаше през връзката й на Стражник. Но как точно се вместише задникът на Елейн във всичко останало, Авиенда така и не можа да разгадае. Влагоземците бяха толкова... странни понякога. Биргит продължи все така усмихната: — Това, което аз не разбирам, е защо той започва да кипи всеки път, когато ви види вас двете. Не вярвам да е защото го вързахте тук като спънат кон. В тази работа Егвийн е не по-малко вътре от вас, но доколкото забелязвам, към нея той се отнася с повече уважение, отколкото много от Сестрите. Освен това, колкото пъти съм го забелязвала да излиза от „Скитащата жена“, все ми се е струвало, че се забавлява добре. — Тънката й усмивка прерасна в хилене и Елейн изсумтя неодобрително.

— Това е едно от нещата, които трябва да променим. Свястна жена не може да стои в една стая с него. О, я махни тая усмивчица, Биргит! Кълна се, понякога ставаш не по-малко лоша от него.

— Този човек просто е роден да създава проблеми — измърмори Нинив.

Изведнъж на Авиенда силом й се напомни, че е на борда на лодка — понеже всичко се разтърси, залюля се насам-натам и се спря. И четирите се занадигаха, заоправяха роклите си и вдигнаха леките пътни пелерини, които носеха. Тя не си наметна своята — слънчевата светлина не беше чак толкова ярка, че да й се налага да си засланя очите с качулката. Биргит само наметна своята на рамене и бутна вратата, след което взе трите стъпала след Нинив, която изтича пред нея, запушила устата си с ръка.

Елейн се поспря да завърже панделките на пелерината си и да нагласи качулката над лицето си, оставяйки златните си къдрици малко да се показват.

— Ти почти нищо не каза, почтисестро.

— Казах каквото трябваше. Решението е ваше.

— Предложението обаче беше твое. Понякога ми се струва, че ние, останалите, започваме да ставаме малоумни. Хм. — И без да я поглежда, Елейн прибави: — Пътуването по вода понякога ме притеснява. Мисля, че аз лично само ще погледна кораба. Нищо друго.

Авиенда кимна — почтисестра ѝ беше доста деликатна — и двете се заизкачваха.

На палубата Нинив клатеше енергично глава, отказвайки подкрепата на Биргит, и се превиваше над перилото. Двата лодкари — гологърди, с бронзови халки на ушите и извити дълги ножове, пъхнати под широките им пояси — я гледаха с насмешка, докато изтриваше уста с опакото на ръката си, без да спират да придържат поклащащата се лодка до кораба, при вида на който дъхът на Авиенда направо секна. Беше се извисил над малката лодка, в която се бяха возили, като планина. Имаше три огромни мачти, по-високи и от най-високото дърво, което беше виждала тук, във влажните земи. Бяха го избрали, защото беше най-големият от стотиците кораби на Морския народ, хвърлили котва в залива. На толкова голям кораб човек със сигурност можеше да забрави за тази обкръжаваща го вода. Само дето...

Елейн всъщност все още не беше осъзнала срама ѝ, а и да беше, една почтисестра можеше да знае и за най-дълбокото ти унижение, без това да е от значение, но... Амис беше казала, че в нея има твърде много гордост. Тя се насили да погледне извън лодката.

Никога не беше виждала толкова много вода, дори всички реки, които бе виждала досега, да се съберяха на едно място, и всичкото това се люшкеше наоколо сиво-зеленикаво, тук-там прошарено с бяла пяна. Очите ѝ зашариха по повърхността, отказвайки да повярват. Дори небето тук изглеждаше по-просторно, огромно, а слънцето бе като втечнено злато. Духаше вятър, някак като че ли по-прохладен, отколкото на сушата, и неспирен. Птици се рееха из въздуха — сиви, бели и нашарени с черно, и издаваха пронизителни писъци. Една от тях, цялата черна, с изключение на главата, се плъзна по водната

повърхност, разтворила клюн, и проряза водата, оставяйки след себе си бяла дияра, после няколко тромави кафяви птици — пеликани, така ги беше нарекла Елейн — изведнъж заприбираха криле една по една и започнаха да се гмуркат и да изскачат отново на повърхността, вирнали невероятно големите си клюнове. Кораби имаше навсякъде, повечето почти толкова големи, колкото този над тях — и не всички бяха на Ата-ан Миере. Имаше и по-малки, с една или две мачти, повечето с триъгълни платна. И още по-малки, без мачти, като лодката, на която стояха, с висок остър нос и ниска плоска къщичка отзад. И някакъв дълъг и тесен съд с може би по двадесет весла от всяка страна — заприлича ѝ на щъкаща стоножка. И суша имаше. На седем-осем мили. Слънчевата светлина се отразяваше от боядисаните в бяло сгради на големия град. Седем мили — само вода.

Тя преглътна, обърна се и си помисли, че бузите ѝ сигурно са позеленели повече и от тези на Нинив. Елейн я гледаше уж невъзмутимо, но пък влагоземците показваха чувствата си толкова явно, че тревогата ѝ беше очевидна.

— Аз съм глупачка, Елейн. — Дори с нея това, че не използваше пълното ѝ име, я караше да се чувства неловко; когато станеха първосестри, когато станеха сестрожени, щеше да ѝ е много по-лесно. — Една мъдра жена трябва да се вслушва в мъдър съвет.

— Ти си по-храбра, отколкото аз ще мога да бъда някога — отвърна ѝ Елейн, при това много сериозно. Тя също беше склонна да отрича, че има кураж. Дали и това не беше един от влагоземските им обичаи? Не, Авиенда беше чувала влагоземци, които се хвалят с храбростта си; ебударците например, изглежда, не бяха способни и три думи да изрекат, без да се похвалят. — Тази вечер ще си поговорим за Ранд.

Авиенда кимна, макар и да не разбра какво общо има това с приказките за храбростта. Как можеха две сестрожени да се оправят с общия си съпруг, ако не го обсъждаха подробно? Така поне ѝ бяха казвали по-възрастните жени и Мъдрите. Макар да не бяха винаги толкова открити, разбира се. Когато тя се беше оплакала на Амис и Баир, че сигурно се е поболяла, защото имаше чувството, че Ранд ал-Тор носи някаква част от самата нея със себе си, те бяха изпопадали от смях. „Ще се научиш“, кикотеха се те и „Щеше да го научиш по-скоро, ако беше отраснала в поли“. Сякаш изобщо беше желала някога

някакъв друг живот освен този на Дева, тичаща редом със своите сестри по копие. Навярно Елейн изпитваше нещо от същата празнота. Разговорът за него дори сякаш задълбочаваше празнотата, дори с това, че я запълваше.

Изведнъж осъзна, че някой вика, и се вслуша.

— Накичен с обеци тъпанар такъв! — крещеше Нинив и размахваше юмрук на някакъв много тъмнокож мъж, който я гледаше от кораба. Човекът изглеждаше спокоен, но пък нали не можеше да забележи сиянието на сайдар, което я беше обгърнало. — Не сме дошли да ни превозите даром, пък и как можете да отказвате на Айез Седай! Веднага да я пуснеш тази стълба! — Усмивките от лицата на мъжете с веслата бяха изчезнали. Те явно не бяха забелязали пръстените със змиите на каменния кей при качването им и сега не изглеждаха никак доволни, че са на борда с Айез Седай.

— Хайде пак — въздъхна Елейн. — Ще трябва да се оправя с това, Авиенда, иначе ще си изгубим цялата сутрин. — И Елейн докосна Нинив по рамото, та да я спре, и каза на мъжа на кораба: — Аз съм Елейн Траканд, щерка-наследница на Андор и Айез Седай от Зелената Аджа. Спътницата ми е съвсем права. Не търсим дара на превоза. Но трябва да поговорим с вашата Ветроловка. Предайте й, че знаем за Сплитането на Ветровете. Кажете й, че знаем за Ветроловките.

Мъжът я изгледа намръщено, след което бързо се скри, без дума да каже.

— Сигурно ще си помислят, че ще избъбрим тайните им — промърмори Нинив сърдито. — Знаеш колко ги е страх, че Айез Седай могат да ги завлекат в Кулата, ако се разбере, че могат да преливат. Само на глупачка може да й хрумне, Елейн, че ще постигне нещо като заплашва хората.

Авиенда избухна в смях. Ако можеше да се съди по слисания поглед на Нинив, тя, изглежда, не разбра какво беше казала. Елейн също се подсмихна, но скрито. За влагоземския хумор човек никога не можеше да е сигурен — влагоземците намираха за смешно какво ли не, а най-смешното пропускаха да забележат.

Не стана ясно дали Ветроловката се бе почувствала заплашена, но докато Елейн плати на лодкарите и ги предупреди да ги изчакат да ги върнат — което бе придружено от недоволното ръмжене на Нинив

за прекалено високата цена и заканите ѝ, че ушите ще им скъса, само ако посмеят да си тръгнат, като мисълта за това как точно щеше да го направи отново накара Авиенда да се разсмее — та докато всичко това стане, горе на кораба, изглежда, взеха решение да ги пуснат на борда. Стълба не им спуснаха, а вместо нея — една плоска дъска, завързана на две въжета, провиснали от дебела греда, която стърчеше до една от мачтите. Нинив първа седна на дъската с люти закани към лодкарите да не са си помислили да погледнат под полите ѝ, а Елейн се изчерви и уви своите плътно под краката си, и така се изкриви, докато се полюшваше във въздуха, че сякаш всеки момент щеше да се прекатури. Един от мъжете все пак вдигна очи, обаче Биргит го цапна в носа с юмрук. Докато вдигаха самата нея обаче, не посмяха да погледнат.

Ножът на колана на Авиенда беше малък, с острие не повече от половин стъпка дълго, но когато го извади, гребците я изгледаха притеснено. Ръката ѝ замахна и двамата се проснаха по очи на палубата, а ножът изсвистя над главите им и се заби със силен звън в дебелата греда при носа на лодката. Тя заметна пелерината през ръцете си като шал, надигна полите си доста над коленете и прекрачи дългите весла, за да си прибере ножа, след което зае мястото си на люлеещата се на въжетата дъска. Не прибра ножа в канията. Мъжете, странно защо, се спогледаха сконфузено, но задържаха очите си сведени, докато я вдигаха. Изглежда, беше започнала да напипва нравите на влагоземците.

Когато се озова над огромната палуба на кораба, тя зяпна и за момент дори забрави да слезе от тясната седалка. Чела беше за Ата-ан Миере, но да прочетеш за тях и да ги видиш на живо беше все едно да си прочела за солена вода и да я вкусиш. Всички те преди всичко бяха тъмнокожи, много по-мургави и от ебударците, по-тъмни дори от повечето тайренци, с прави черни коси и черни очи, и с татуировки по ръцете. Гологърди и босоноги мъже с яркоцветни тесни пояси, стегнали торбести гащи от някакъв тъмен и мазен на вид плат, и жени по блузи в също толкова ярки цветове, колкото поясите им, и всички ходеха с плавно полюшваща се походка, в ритъм с поклащащия се кораб. Според това, което беше чела за тях, жените на Морския народ имаха странни обичаи, що се отнасяше до мъжете — например да танцуват пред тях покрити само с едно-едничко прозрачно шалче на

тялото си, ако и толкова, но това, което наистина я слиса, бяха обещите им. Повечето от тях имаха по три, че и по четири на всяко ухо, с излъскани скъпоценни камъчета, а някои носеха дори халкички на носовете си! Мъжете също носеха обеци и се бяха накичили с не помалко златни и сребърни верижки по вратовете. Мъжете! Вярно, някои от влагоземските мъже също носеха халки на ушите си — повечето ебударци поне, — но чак толкова много!... и гerdани! Влагоземските нрави наистина бяха чудни. Морският народ никога не напускал корабите си — никога — така поне беше чела — и освен това изяждали мъртвите си. Не че вярваше много-много на последното, но след като мъжете им можеха да носят обеци, кой знае на какво още бяха способни?

Жената, която дойде да ги посрещне, носеше блуза, торбести панталони и пояс като другите, но нейните бяха от жълт бродат, поясът бе завързан изкусно и краищата му стигаха до коляното ѝ, а на единия от накитите на шията ѝ висеше малка златна, красиво изработена кутийка. От нея лъхаше сладък аромат. Косата ѝ беше прошарена, а лицето — навъсено. По пет малки дебели златни халкички красяха двете ѝ уши и тези на едното ухо се свързваха с тънка златна верижка със също златна халкичка на носа ѝ. Дребни медальончета, провиснали от верижката, проблясваха на слънцето. Жената ги огледа изпитателно.

Авиенда подръпна неволно носа си с два пръста — да носиш такава халка и тя непрекъснато да ти го дърпа! — след което едва се съдържа да не прихне. Влагоземските обичаи се оказваха невероятно странни, а със сигурност никой не заслужаваше това определение в по-голяма степен от Морския народ.

— Аз съм Малин дин Торал Вълноломката — представи се жената, — Надзорница на вълните на клана Сомарин и Надзорница на платната на „Ветробег“. — Една Надзорница на вълните при тях беше важна особа, също като вожд на клан, но въпреки това жената изглеждаше смутена, докато ги оглеждаше. Най-сетне очите ѝ се спряха на пръстените на Великата змия на ръцете на Елейн и Нинив и тя въздъхна примирено. — Ако благоволите да ме последвате, Айез Седай?

Задната част на кораба беше с надстройка и тя ги поведе вътре през една врата, а после надолу по коридор и в едно просторно помещение с нисък таван. Авиенда се съмняваше, че човек като Ранд

ал-Тор би могъл да застане прав тук, под някоя от дебелите греди. С изключение на няколкото излъскани сандъка всичко, изглежда, беше прикрепено към стените — бюфетите, дори масата, заемаща половината дължина на помещението, и креслата около нея. Трудно беше да си представи човек нещо с размерите на този кораб да е изградено от дърво и въпреки времето, преживяно във влажните земи, гледката на толкова много лъскаво дърво на едно място едва не я накара да ахне. То блестеше почти като позлатените лампи, висящи незапалени от нещо като клетка отгоре, така че да са неподвижни, докато вълните люлеят кораба. Всъщност корабът като че ли почти не помръдваше, поне в сравнение с лодката, която ги беше докарала, но за съжаление цялата задна част на каютата, ще рече на самия кораб, представляваше непрекъснатата редица от прозорци, чиито боядисани и позлатени капаци бяха широко разтворени и се виждаше целият залив. И нещо по-лошо — не се виждаше никаква суша. И помен нямаше от суша! Гърлото ѝ се стегна от ужас. Не можеше да проговори. Да изпищи дори не можеше, макар точно това да ѝ се дощя в този момент.

Тези прозорци и онова, което се виждаше през тях — по-точно онова, което не се виждаше — толкова бързо привлякоха погледа ѝ, че тя едва след малко осъзна, че в помещението има хора. Хубава работа! Можеха да я убият преди да се е усетила. Не че проявяваха никакви признаци на враждебност, но човек винаги трябваше да е нащрек с влагоземците.

Съсухрен старец с хлътнали очи седеше отпуснат на един от скриновете; малкото му останала около темето коса беше съвсем побеляла, а тъмното му лице изглеждаше добродушно, въпреки че дузината обеци по ушите му и многобройните дебели златни верижки на врата му придаваха странен вид. Тя с отвращение забеляза, че от пояса му стърчи костената дръжка на къс меч и още две криви ками в добавка.

Стройната хубава жена до него — със скръстени ръце и намръщено лице — заслужаваше повече внимание. Тя имаше само по четири обеци на всяко ухо и далеч по-малко медальончета на верижката от ухото до халката на носа, отколкото Малин дин Торал, а облеклото ѝ беше от червеникавожълта коприна. Тя можеше да прелива — от толкова близо Авиенда го разбра веднага. Тя трябваше да е жената, за която бяха дошли, Ветроловката. Но въпреки това друга

привлече погледа ѝ. Както впрочем и погледите на Елейн, Нинив и Биргит.

Жената, която вдигна очи към тях от неразгънатата карта на масата, можеше да е на възрастта на мъжа, ако се съдеше по бялата ѝ коса. Беше ниска, не по-висока от Нинив, личеше ѝ, че някога е била с обемисто тяло, но сега вече бе само набита и долната ѝ челюст се издаваше напред от лицето ѝ като чук, а черните ѝ очи издаваха остър ум. И сила. Не Единствената сила, а просто онзи вид сила, притежавана от човек, който ще каже „тръгни“ и хората ще тръгнат — но я притежаваше в изобилие. Торбестите ѝ панталони бяха от зелен брокат, блузата ѝ беше синя, а поясът — червен! Като този на мъжа. Дръжката на ножа в позлатената кания, затъкната зад този пояс, обсипана с червени и зелени скъпоценни камъни — огнекапки и смарагди. Два пъти повече медальончета висяха на верижката на носа ѝ в сравнение с тези на Малин дин Торал, и още една, по-тънка верижка свързваше по шест пръстенчета на всяко от ушите ѝ.

Без дума да каже, белокосата жена застана пред Нинив и безцеремонно я огледа от глава до пети, като особено се намръщи на лицето ѝ и на пръстена с Великата змия на дясната ѝ ръка. После застана пред Елейн, огледа я по същия начин преценяващо и безцеремонно — и накрая направи същото с Биргит. След което най-накрая проговори.

— Ти не си Айез Седай. — Гласът ѝ прозвуча като търкаляща се по урва канара.

— Кълна се деветте вятъра и в брадата на Ветроносеца, не съм. — Тя понякога изричаше неща, които дори Елейн и Нинив, изглежда, не разбираха, но белокосата жена подскочи, сякаш я бяха шибнали през краката, и я изгледа много продължително, след което извърна навъсения си поглед към Авиенда.

— Ти също не си Айез Седай — избоботи тя, след като я огледа.

Авиенда вирна брадичка и каза:

— Аз съм Авиенда, от септата Девет долини на Таардад Айил.

Жената се изненада два пъти повече, отколкото пред Биргит, дори черните ѝ очи се разшириха, но каза само:

— Не си облечена както бих очаквала, момиче. — След което се върна до масата, опря юмруци на бедрата си и ги изгледа отново една по една, все едно че гледаше някакви странни животни. — Аз съм

Неста дин Реас Две луни — най-сетне рече тя. — Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере. Откъде знаете това, което знаете?

— Айез Седай знаят това, което знаят — сопна ѝ се Нинив. — Колкото до обноските, очакваме нещо по-добро от това, което видях досега! Определено срещнах по-добро отношение, когато последния път се качих на кораб на Морския народ. Може би ще трябва да намерим друг, където хората не са толкова вкиснати. — Нестадин Реас се навъси още повече, но Елейн естествено побърза да запълни тягостното мълчание като свали пелерината си и я преметна на ръба на масата.

— Светлината дано освети и вас, и вашите кораби, Надзорнице, и дано даде ветровете ви да са попътни. — Реверансът, с който я удостои, беше дълбок и в същото време сдържан: Авиенда вече се беше научила да преценява тези неща, колкото и да ѝ се струваше това приклякване най-странното нещо, което една жена може да прави. — Простете ни, ако сме изrekli нещо прибързано. Не сме искали да оскърбим особата, която е като кралица за Ата-ан Миере. — Всичко това го изрече с доста красноречив поглед към Нинив. Нинив обаче само сви рамене.

Елейн се представи отново и представи и останалите, което предизвика странни реакции. Това, че Елейн беше щерка-наследница, не предизвика никаква, макар това да бе висша титла при влагоземците, а това, че беше Зелена Аджа, а Нинив — Жълта, предизвика сумтене от страна на Нестадин Реас и резки погледи от страна на съсухрения старец. Елейн примигна смутено, но продължи все така гладко:

— Дойдохме тук по две причини. По-малката е да ви попитаме как смятате да помогнете на Преродения Дракон, когото според джендайското пророчество вие наричате Корамуур. По-голямата е да ви помолим за помощта на вашата ветроловка. Чието име — добави тя изискано, — за мое съжаление, все още не зная.

Слабичката, жена, която можеше да прелива, се изчерви.

— Аз съм Дор ил дин Ейран Дълго перо, Айез Седай. Бих могла да помогна, ако е угодно на Светлината.

Малин дин Торал също, изглежда, се смути.

— Добре сте дошли на моя кораб — измърмори тя, — и дано ви закриля милостта на Светлината, докато напуснете неговите палуби.

Не и Неста дин Реас обаче.

— Важното е Корамуур — каза тя твърдо и придружи думите си с рязък, отсечен жест. — Окованите към брега нямат дял в това, освен че възвестяват за неговото идване. А ти, момиче? Ти, Нинив. На кой кораб си получила дара на превоза? Коя беше Ветроловката?

— Не си спомням. — Невинният ѝ гласец бе в странно несъответствие със студената ѝ усмивка. При това беше стиснала много здраво плитката си, но добре поне че все още не беше прегърнала сайдар. — И освен това съм Нинив Седай. Нинив Айез Седай, а не „момиче“.

Неста дин Реас опря длани на масата и я изгледа с поглед, който напомни на Авиенда за Сорилея.

— Може и да си, но аз все пак ще разбера коя е разкрила онова, което не бива да се разкрива, Ще си получи тя уроците по мълчание.

— Сцепеното платно си е сцепено, Неста — проговори изведнъж старецът с дълбок глас, изненадващо дълбок за кльощавото му тяло. Авиенда го беше взела за някакъв страж, но тонът му беше като на равен. — По-добре е да попиташ що за помощ търсят Айез Седай от нас точно в дните, когато се е появил Корамуур и моретата бушуват в непрестанни бури, и ориста на Пророчеството е опънала платна през океаните. Стига наистина да са Айез Седай. — Последното — с леко повдигната вежда към Ветроловката.

Тя му отвърна тихо, с много почтителен тон.

— Три от тях могат да преливат, включително тази. — И посочи Авиенда. — Никога досега не съм срещала толкова силни като тях. Би трябвало да са. Кой друг би дръзнал да носи пръстена?

Неста дин Реас и махна да млъкне и се обърна със същия железен поглед към стария мъж.

— Айез Седай никога не молят за помощ, Барок — изръмжа тя. — Айез Седай никога не молят. За нищо. — Той срещна погледа ѝ с кротост, но след малко тя въздъхна, все едно че я беше срязал с очи. И извърна все така железния си поглед към Елейн. — Какво ще поискате от нас... — тя се поколеба, — щерко-наследнице на Андор? — Дори това прозвуча доста скептично.

Нинив беше готова да се хвърли в атака — Авиенда беше чула не една тирада, пламнала заради другите Айез Седай в Тарасинския палат поради навика им да забравят, че тя и Елейн също са Айез Седай; ако

го кажеше пък жена, която не беше Айез Седай, можеше да се стигне и до кръвопролитие — та Нинив тъкмо понечи да си отвори устата, но Елейн я спря, като докосна ръката ѝ и ѝ прошепна нещо толкова тихо, че Авиенда не можа да я чуе. Лицето на Нинив си остана все така почервеняло и тя изглеждаше готова бавно и безжалостно да изскубне плитката си от корен, но все пак си затвори устата. Елейн, изглежда, наистина можеше да примири една водна вражда.

Елейн естествено не можеше да бъде доволна, след като не само правото ѝ да бъде наричана Айез Седай, но и правото ѝ на титлата щерка-наследница беше подложено на толкова открито съмнение. Мнозина щяха да си помислят, че е спокойна, но Авиенда знаеше признаците. Вирнатата брадичка говореше за гняв. Като добавиш и широко отворените ѝ очи, Елейн се беше превърнала в главня, пред чиято жар дори тлеещият въглен на Нинив не беше нищо. А освен това Биргит се беше напрегнала, с лице като камък и очи като пламък. Тя обикновено не отразяваше огледално чувствата на Елейн, освен когато бяха не много силни. Стиснала дръжката на ножа на колана си, Авиенда се приготви да обгърне сайдар. Първо щеше да убие Ветроловката — жената никак не беше немощна в Силата и щеше да е опасна. При толкова много техни кораби наоколо щяха да си намерят друга.

— Търсим един тер-ангреал. — Като се изключеше хладният ѝ тон, всеки, който не познаваше Елейн, щеше да каже, че е абсолютно спокойна. Гледаше Неста дин Риас, но говореше на всички и може би най-вече на Ветроловката. — С негова помощ сме убедени, че ще можем да оправим времето. То би трябвало да тревожи вас по море не по-малко от нас на сушата. Барок спомена за непрестанни бури. Би трябвало да сте в състояние да видите докосването на Тъмния, докосването на Бащата на бурите над морето също както ние го усещаме на сушата. С помощта на този тер-ангреал смятаме, че можем да променим това, но не можем да го направим сами. Ще ни трябват много жени, които да действат заедно, навярно пълен кръг от тринадесет. Смятаме, че този кръг трябва да включи и Ветроловки. Никой друг не разбира толкова много от климат, поне нито една от живите Айез Седай. Това е помощта, за която молим.

Словото ѝ бе посрещнато с мъртва тишина, а после Дорилдин Ейран каза предпазливо:

— Този тер-ангреал, Айез Седай. Как се казва той? Как изглежда?

— Няма име, доколкото знам — отвърна ѝ Елейн. — Представлява една дебела кристална купа, плитка, някъде около две стъпки широка, и отвътре в нея са изрисувани облаци. Когато в нея се прелее от Силата, облациите се раздвижват...

— Купата на ветровете — прекъсна я възбудено Ветроловката и пристъпи към нея. — Те са намерили Купата на ветровете!

— Наистина ли сте я намерили? — Очите на Надзорницата на вълните се бяха приковали в Елейн.

— Не, търсим я — каза Елейн. — Но знаем, че е в Ебу Дар. Стига да е същата...

— Трябва да е — възкликна Малин дин Торал. — Според описанието ти трябва да е точно тя!

— Купата на ветровете — въздъхна Дорилдин Ейран. — Като си помисли само човек, че ще се намери отново след две хиляди години, и то тук! Трябва да е Корамуур. Той сигурно е...

Неста дин Реас плесна силно с ръце.

— Надзорница на вълните и Ветроловка ли имам пред себе си, или две момиченца на палубата, за пръв път качили се на кораб? — Бузите на Малин дин Торал се изчервиха в горда ярост и тя склони вдървено глава също така гордо. Дваж по-изчервена, Дорил дин Ейран се поклони и докосна с пръсти челото си, устните и сърцето си.

Надзорницата на корабите ги изгледа намръщено за миг, после продължи.

— Барок, призови другите Надзорници на вълните, които държат това пристанище, както и Първите дванадесет. С техните Ветроловки. И им дай да разберат, че ще ги увесиш за пръстите на краката на собствения им такелаж, ако не побързат. — И след като той стана, добави: — И поръчай да донесат чай. Докато уточним условията на тази сделка, ще ни пресъхнат гърлата.

Старецът кимна; това, че той можеше да увеси Надзорниците на вълните, както и че трябваше да поръча да се донесе чай, беше посрещнато от негова страна с еднаква готовност. Той изгледа изпод вежди Авиенда и останалите, след което се изниза навън. Авиенда пък на свой ред бързо промени мнението си, като го видя как присви очи.

Убиването първо на Ветроловката можеше да се окаже фатална грешка.

Някой отвън, изглежда, беше чакал подобни заповеди, защото много скоро след като Барок излезе, един строен и симпатичен млад мъж само с по една тънка златна халкичка на ушите влезе в кабината, понесъл дървен поднос с ръбат гледжосан син чайник със златна дръжка и големи сини глинени чаши. Нестадин Реас му махна с ръка да напусне.

— Той бездруго ще пръсне слухове и без да е чул това, което не бива да чуе — поясни тя, след като мъжът излезе, и даде знак на Биргит да налее. Което тя стори, за изненада на Авиенда — и навярно за своя също.

Надзорницата на корабите подкани Елейн и Нинив да седнат в креслата около масата, явно с намерението да започнат обсъждането на сделката. Авиенда отказа предложението й стол в другия край на масата, — но Биргит седна на един, като отметна облегалката му настрана и след като седна я върна обратно. Надзорницата на вълните и Ветроловката също се оказаха изключени от това обсъждане, ако изобщо можеше да се нарече обсъждане. Заговориха твърде тихо, за да може да чуе думите им, но Неста дин Реас подчертаваше всяка своя фраза с изпънат като копие пръст, Елейн вирваше толкова високо брадичката си, че сякаш гледаше над носа си, а Нинив поне този път успя да запази лицето си невъзмутимо, но така стискаше плитката си, че сякаш искаше да се изкатери по нея.

— Ако е угодно на Светлината, ще поговоря с вас двете — каза Малин дин Торал на Авиенда и Биргит, — но смятам, че първо трябва да чуя твоята история. — Жената приседна точно срещу Биргит и на лицето на последната се изписа тревога.

— Което означава, че аз мога да поговоря първо с теб, ако е угодно на Светлината — каза Дорил дин Ейран на Авиенда. — Чела съм за Айил. Ако ти е угодно, обясни ми, щом една айилка трябва да убива по един мъж на ден, как при вас все още са останали мъже?

Авиенда положи голямо усилие да не я зяпне изумена. Как можеше тази жена да вярва на такива глупости?

— Кога си живяла сред нас? — попита Малин дин Торал, а Биргит се отдръпна от нея, сякаш й се искаше да скочи от стола.

На отсрещния край на масата гласът на Неста дин Реас за миг се извиси.

— Вие дойдохте при мен, не аз при вас. Това полага основата на нашата сделка, въпреки че сте Айез Седай.

Междувременно Барок се шмугна в стаята и се спря между Авиенда и Биргит.

— Изглежда, че лодката ви е тръгнала веднага щом се качихте, но не се тревожете: „Ветрогон“ има лодки, с които да ви откараме на брега. — След което седна между Елейн и Нинив и веднага се включи в разговора с думите: — Сделката, разбира се, ще бъде по нашите условия — заяви той с убеденост, че другояче не може и да бъде, докато Надзорницата на корабите оглеждаше Елейн и Нинив като две кози, чиито кожи смята да одере за закуска. Усмивката на Барок беше почти бащинска. — Който моли, трябва, разбира се, да плати по-скъпо.

— Но ти би трябвало да си живяла сред нас, за да знаеш тези наши древни клетви — настоя Малин дин Торал.

— Зле ли ти е, Авиенда? — попита Дорил дин Ейран. — Дори и тук, в залива, люшкането на кораба понякога влияе на хората от сушата... Не? И моите въпроси не те обиждат, нали? Кажете ми тогава, наистина ли айилките връзват един мъж преди да... искам да кажа, когато ти и той... когато ти... — Бузите ѝ се изчервиха и тя млькна и се усмихна широко. — Много ли айилки са толкова мощни в Единствената сила като теб?

Това, което изцеди кръвта от лицето на Авиенда, не бяха глупавите брътвежи на Ветроловката, нито че Биргит изглеждаше готова да побегне, нито дори това, че Нинив и Елейн явно установяваха факта, че са само две наивни момиченца, озовали се с ококорени очи на тържище пред много опитни търговци.

Въпросът бе другаде — че всички щяха да обвинят нея, и с пълно право. Тъкмо тя беше тази, която им беше казала, че след като не могат да намерят тер-ангреала, трябва да потърсят помощта на жените от Морския народ, за които толкова говореха. Щяха да я обвинят и тя щеше да срещне своя тох, но точно сега си спомняше лодките, които беше зърнала на палубата, струпани с дъната нагоре една върху друга. Открити лодки без никакви каюти. Щяха да я обвинят, но какъвто и дълг да имаше, щеше да си го изплати

хилядократно само със срама, който щеше да изтърпи, докато я превозят на цели седем мили през водата в открита лодка.

— Случайно да ви се намира ведро? — попита тя плахо Ветроловката.

ГЛАВА 14

БЕЛИ ПЕРА

Още от пръв поглед „Сребърният кръг“ никак не подхождаше на името си, но в Ебу Дар си падаха по натруфените имена и понякога, изглежда, колкото по-неподходящи бяха, толкова повече се ценяха. Най-мрачната кръчма в града, която Мат бе посетил, носеше названието „Славата на сияйната кралица“, докато името „Златната небесна корона“ кичеше една тъмна дупка отвъд реката, в Рахад, чийто мръсен под беше оцапан с черни засъхнали петна от многобройните свади с ножове. Сребърния кръг впрочем беше място, където се провеждаха конни състезания.

Той свали шапката си, за да си направи вятър с широката ѝ периферия, и стигна дори дотам да охлаби черния копринен шал, който прикриваше белега около врата му. Утринният въздух вече трепереше от зноя, но гълпите бяха изпълнили насипа около трасето, по което щяха да бягат конете. Земен насип и овално трасе — това всъщност представляваше така нареченият Сребърен кръг. Врявата на човешкото множество надмогваше дори крясъците на чайките. За гледане не се плащаше, така че работниците по солниците с белите жилетки на своята гилдия и селяните с помръкнали лица, побегнали от безчинствата на Заклетите в Дракона от вътрешността на страната, триеха рамене с тарабонци с прозрачни воали над дебелите си мустаци, с тъкачи в жилетки на прави ивици, с печатари с напречни ивици и с бояджии с ръце, оклепани с боя до лактите. Неизбежно облечените в черно селяни от Амадиция, с дрехи, закопчани до шиите, които като че ли се потяха до смърт, стояха до мурандийки в техните селяшки рокли с дълги цветни престилки, толкова тесни, че сякаш ги бяха облекли само за показ. Имаше дори и доманци, чиито мъже носеха къси сетрета или бяха без връхна дреха, а жените им бяха с толкова тънки рокли, че те лепнеха по телата им като втора кожа. Мяркаха се чираци, хамали от доковете и крайбрежните складове и кожари от работилниците за щавене на кожи, около които се бяха

оформили празни пространства заради специфичната миризма, съпътстваща занаята им, както и мърляви улични хлапета, които хората гледаха нащрек, защото можеха да ги окрадат. Но сред целия този отруден народ сребро не се виждаше.

Цялото това множество стоеше зад дебелите възета, изпънати на колци. Пред тях беше мястото на онези, които разполагаха със сребро, както и със злато — хората с добро потекло и с добро облекло. Самодоволни слуги наливаха пунш на господарите си, шетливи слугини махаха с широки ветрила да разхладят господарките си, виждаше се дори един подскачащ шут с наклепано с белила лице и подрънкващи месингови звънчета по черно-бялата шапка. Надменни мъже с високи кадифени капели се поклащаха сред тълпата — с тънки мечове, препасани на бедрата им, с лъскави копринени палта, с яки, триещи косите им, заметнати на раменете им и придържани със златни и сребърни верижки на тесните им бродирани ревери. Някои от жените бяха с по-къси коси от тези на мъжете, други с по-дълги и нагласени в най-различни прически. Носеха широки шапки, украсени с пера, и понякога с тънки мрежести воали, прикриващи лицата им, и ефирни рокли, показващи щедро гърдите им. Знатните особи под яркоцветните си слънчобрани гледаха презрително всички останали. Охранени търговци и лихвари се кланяха раболепно на висшите си благодетели, повечето от които най-вероятно им дължаха големи суми. Големи пари често сменяха притежателите си тук, на Сребърния кръг, и то не само в залаганията. Говореше се, че дори животът и честта често сменят притежателите си тук.

Мат нахлупи шапката си, вдигна ръка и към него пристъпи една от уредничките по залаганията — жена с грубо лице и нос като шило. Тя разпери костеливите си ръце, поклони се и промърмори според ритуала:

— Както милорд благоволи да заложи, тъй ще впиша в книгата вярно и правдиво. Книгата е отворена. — Също като думите ѝ, разтворената книга, бродирана на гърдите на червения ѝ елек, идваше от древното минало, когато залозите били записвани на книга, но Мат подозираше, че е единственият тук, който го знае. Той помнеше много неща от времена, отдавна превърнали се в прах.

Той бързо погледна съотношенията на залозите, изписани с креда върху дъската, която един висок мъж вдигна над главата на жената в

червения елек, и кимна. Въпреки досегашните си победи Вятър се водеше едва трети по шансове. Мат се обърна към спътника си и каза:

— Заложил всичко на Вятър, Нейлсийн.

Тайренецът се поколеба и попипа черната си брада. Лицето му беше лъснало от пот, но въпреки това камизолата му с дебелите ръкави със сини ивици беше закопчана догоре. Носеше и квадратна шапка от синьо кадифе, която изобщо не го пазеше от жегата.

— Всичко ли, Мат? — Каза го тихо, за да не го чуе жената. Облогът можеше да се промени по всяко време, докато не заложил окончателно. — Душицата ми да изгори, но онзи пъстрият ми изглежда доста бърз, както и кафявият със сребрилата грива. — Днес тези два коня бяха фаворитите, нови за града и като всяко ново нещо — посрещани с големи очаквания.

Мат дори не си направи труд да погледне десетте коня, току-що изкарани за поредното надбягване. Вече ги беше огледал добре, докато качваше Олвер на гърба на Вятър.

— Всичко. Някой идиот е сплел опашката на пъстрия и той вече почти се е побъркал от мухите. Кафявият е ефектен, но ставите му са слаби. Някъде по селата може и да спечели, но днес ще завърши последен. — Конете бяха едно от нещата, от които той разбираше от личен опит; беше го научил баща му, а Абел Каутон разбираше от коне.

— На мен ми се струва повече от ефектен — изпръхтя Нейлсийн, но се отказа да спори.

Уредничката на облозите запримига, когато Нейлсийн с въздишка започна да вади кесия след кесия от издутите си джобове. В един момент отвори уста да възрази, но пък Сияйната почетна гилдия на уредниците по облозите винаги твърдеше, че приема всякакви залози, колкото и да са големи. Те дори се обзалагаха с корабовладелци и търговци дали някой кораб ще потъне, или цените ще се променят; по-точно правеше го самата гилдия, не отделните уредници. Златото се озова в едно от ковчежетата ѝ с железен обков, носени от двама мъжаги с мишци, дебели колкото краката на Мат. Охранниците ѝ, с навъсени погледи и в къси кожени елечи без ръкави, под които се показваха яки мишци, носеха дълги, обковани с месинг тояги. Един от придружаващите я мъже ѝ подаде бял жетон с впечатана върху него синя риба — всеки уредник на облозите в гилдията си имаше свой знак — и тя вписа върху него размера на залога, името на коня и знак,

отбелязващ номера на състезанието с една тънка четчица, която взе от лакирана кутийка, поднесена от миловидно момиче. Момичето беше с тънко кръстче и големи тъмни очи и се усмихна на Мат. Жената обаче изобщо не се усмихна, а отново се поклони, плесна небрежно момичето и заговори шепнешком на носача на табелата с облози, който набързо изтри изписаното на нея с един парцал. Когато я вдигна отново, Вятър се оказа с най-големия облог в списъка. Момичето заразтрива зашлевената си буза и изгледа намусено Мат, сякаш той беше виновен за шамара, който си беше изкарала.

— Надявам се, че късметът ти не те е оставил — измърмори Нейлсийн и размаха жетона, та мастилото да изсъхне. Уредниците по облозите бяха доста докачливи при плащания срещу жетони с размазано мастило, а най-трудни бяха ебударците. — Знам, че рядко губиш, но съм виждал и това да става, да ме изгори дано, ако не съм. Щото има едно девойче, с което мислех да изляза да потанцувам тая нощ. Шивачка, нищо особено. — Той нали беше лорд, макар че иначе не беше лош човек, и тези неща, изглежда, бяха важни за него. — Но е толкова хубава, че устата ще ти пресъхне. Пада си по дрънкулките. Златни дрънкулки. И фойерверки много обича — чух, че някакви Илюминатори ще правят зрелище тази нощ, сигурно ще ти е интересно, но най-много се радва на дрънкулките. Подариш ли й, веднага се усмихва. Няма да е никак дружелюбна, ако не успее да я накарам да се усмихне, Мат.

— Спокойно, ще я накараш — отвърна му разсеяно Мат. Конете все още пристъпваха нервно при старта. Олвер, ухилен до уши, гордо седеше на гърба на Вятър. В конните надбягвания в Ебу Дар всички ездачи бяха момчета; на няколко мили навътре в страната използваша момичета. Днес Олвер беше най-малкият от всички, и най-лекият — не че дългокракият сив жребец се нуждаеше от това предимство. — Така ще я разсмееш, че ще се затъркаля от смях. — Нейлсийн го изгледа намусено, но Мат не му обърна внимание, отдавна трябваше да е разбрал, че златото е едно от нещата, за които той никога не се притеснява. Може и да не печелеше винаги, но достатъчно често. Тъй или иначе, късметът му нямаше нищо общо с това дали Вятър ще победи. В това поне беше сигурен.

Златото не го притесняваше, но виж, Олвер — да. В надбягването нямаше забрана момчетата да използват пръчките си едно срещу друго

вместо да шибат с тях конете си. Във всички надбягвания досега Вятър се отскубваше и тичаше много пред другите, но ако Олвер пострадаше, дори една цицина да получиеше, Мат щеше да си има проблеми с госпожа Анан, ханджийката, и с Нинив и Елейн, както и с Авиенда и Биргит. Бившата Дева на копието и особнячката, която Елейн, кой знае защо, беше избрала за свой Стражник, бяха последните, за които можеше да допусне, че ще почнат да се правят на грижовни майки, но въпреки това те вече се бяха опитали да измъкнат момчето от хана и да го приберат в Тарасинския палат. А всяко място с толкова много Айез Седай беше най-неподходящото за Олвер, както и за всеки друг, но само една цицина и Сетале Анан най-вероятно щеше сама да го натика в ръцете им. Олвер най-вероятно щеше да ореве целия палат, докато заспи, ако не му позволяха повече да участва в надбягванията, но жените от тия работи нищо не разбираха. Може би за хиляден път Мат изруга наум Нейлсийн за това, че беше пробутал Олвер и Вятър в ония първи гонитби. Разбира се, трябваше да си намерят някакво забавление, с което да запълнят безделието си, но можеха да намерят и нещо друго. И с крадене на кесии по улиците едва ли щяха да предизвикат по-голямо възмущение сред жените.

— Ето го и хващача на крадци — рече почти подигравателно Нейлсийн и пъкна жетона в джоба на камизолата си. — То пък една полза от него! По-добре щеше да е да доведем още петдесетина войника.

Джюйлин крачеше важно през тълпата — мургав жилав мъж с дълга бамбукова тояга в ръка. Със сплесканата си конична тарабонска шапка и простото си палто, впито до кръста и след това спускащо се широко чак до върховете на ботушите му, доста износена, такъв като него обикновено нямаше да пуснат под въжетата, но той подчертано заоглежда конете, подхвърляйки показно дебела златна монета в шепата си. Неколцина от охранителите го изгледаха подозрително, но заради златната монета го оставиха да мине.

— Е? — попита го кисело Мат, когато хващачът на крадци застана до него. — Не, остави сам да отгатна. Пак са се измъкнати от палата. Пак никой не ги е видял. И пак, както винаги, никой си няма и представа къде са.

Джюйлин грижливо прибра жълтицата в джоба си. Той нямаше да заложи — имаше навика да пести всеки петак, който попаднеше в

ръцете му.

— И четирите наеха закрыта карета от палата до един от пристаните край реката, откъдето са наели лодка. Том нае друга, за да ги проследи и да види къде ще отидат. Нищо тъмно или неприятно, бих казал, ако се съди по облеклото им. Но е вярно също така, че знатните се обличат в коприна и когато газят в тинята. — Той се ухили на Нейлсийн, скръсти ръце и се направи, че конете много го интересуват. Не беше толкова и хилене, колкото оголване на зъби. И двамата бяха тайренци, но пропастта между знатни и простолудие в Тийр беше много широка и никой от двамата не харесваше компанията на другия.

— Жени! — възкликна Мат недоволено и няколко облечени във фини одежди персони се извърнаха и го изгледаха косо изпод ярките си слънчобрани. Той им отвърна с навъсен поглед, въпреки че две бяха хубавички, пък и започнаха да се кикотят и да си бърборят, сякаш беше казал нещо много смешно. Една жена ще ти върти един и същ номер, докато се увериш, че ще ти прави само това и нищо друго, след което веднага ще ти извърти друг, само за да те изпита. Но той беше обещал на Ранд да се погрижи Елейн да се върне в Кемлин жива и здрава, и Нинив и Егвийн с нея. И освен това беше обещал на Егвийн да се погрижи другите две да приключат невредими това пътуване до Ебу Дар, да не говорим за Авиенда. Това беше цената за връщането на Елейн в Кемлин. Не че някоя от тях му беше казала защо изобщо трябваше да идват тук, о, не! Не че му бяха казали и двадесетина думи, откакто бяха дошли в този проклет град!

— Ще се погрижа да се върнат живи и здрави — измърмори той под нос, — та дори да трябва да ги натикам в бурета и да ги натоваря на някоя кола до Кемлин. — Сигурно беше единственият човек на света, който можеше да каже такова нещо за Айез Седай, без да се озърта през рамо, в това число сигурно дори и Ранд и онези типове, които той събираше. Мат докосна с пръсти медальона с лисичата глава, провиснал под ризата му, за да се увери, че си е на мястото, въпреки че никога не го сваляше, дори когато се къпеше. Имаше си някои неудобства, но човек се чувстваше по-сигурен с него.

— Тарабон напоследък сигурно е ужасно място за жена, която не е свикнала да се пази сама — промърмори Джюйлин. Беше се загледал в трима забулени мустакати мъже в опърпани палта и торбести гащи,

които тичаха по насипа, подгонени от двама охранници, размахали обкованите си с месинг тояги. Нямахше правилник, който да казва, че бедните не могат да слизат под въздетата, но охранниците не бяха на това мнение. Двете хубавелки, които бяха изгледали преди малко Мат, като че ли почнаха да се обзалагат дали тарабонците ще надбягат пазачите.

— Върни се на пристана и изчакай Том — каза му Мат. — Кажи му, че искам да го видя колкото се може по-скоро. Искам да разбера какво са намислили онези проклети глупави жени.

Погледът, с който го измери Джюйлин, само дето не му каза, че той самият е глупак. В края на краищата нали вече от близо месец, откакто бяха дошли тук, се мъчеха да разберат точно това. Той хвърли последен поглед към бягащите мъже и се заклати обратно натам, откъдето беше дошъл, подхвърляйки жълтицата в ръката си.

Мат се намръщи и отново извърна очи към трасето. Разстоянието до тълпата от другата страна беше едва петдесетина крачки и той можеше добре да вижда хората отсреща — някакъв приведен белокос старец с клонест нос, жена с остро лице под шапка, цялата окичена с пера, висок мъж, който му заприлича на щъркел в зелената си коприна със златни гайтани, приятно закръглена млада женичка със сочни устни, чиято напрацяла снага изглеждаше готова да изскочи от роклята ѝ. Колкото по-дълго се точеше тази жега, толкова по-малко и по-тънки дрехи си обличаха жените тук в Ебу Дар, но той вече почти не им обръщаше внимание. Други го интересуваха сега.

Биргит например определено не се нуждаеше някой да я води за ръчичка. Тя бе Ловкия на Рога и според него всеки, който ѝ посегнеше, щеше да си изпати. Колкото до Авиенда... Единственото, от което тя имаше нужда, беше някой, който да я задържи да не намушка всеки, на когото му хрумне да я погледне малко по-накриво. Него ако питаха, можеше да заколи когото си ще, стига да не е Елейн. Защото колкото и да си виреше нослето проклетата му щерка-наследница, озовеше ли се край Ранд, оченцата ѝ се замъгляваха, и колкото и да създаваше Авиенда впечатление, че е готова да намушка всеки, с нея беше същото. Ранд уж знаеше как да се оправя с жените, но този път явно беше скочил в меча яма, пускайки и двете да нахълтат при него едновременно. Избрал беше най-късия път към погрома и Мат просто не можеше да разбере как досега не се е сгромолясал.

Странно защо очите му пробягаха отново към остроликата жена отсреща. Беше хубава, но с някак лисича хубост. Някъде на годините на Нинив, прецени той; трудно му беше да каже от това разстояние, но пък можеше да преценява жените не по-зле от конете. Разбира се, жените можеха да те подведат много по-бързо от всеки кон. Тънка. Като клечка. Като сламка. Защо слама? Това, което виждаше от косата ѝ, показваща се под шапката с перата, беше тъмно. Както и да е.

Биргит и Авиенда можеха да минат и без неговите грижи, а в повечето случаи същото можеше да се каже и за Елейн и Нинив, колкото и да бяха неразумни, самоуверени и напористи. Но това, че вече от толкова време непрекъснато му се измъкваха, говореше нещо друго. Неразумни, даже глупави, точно това беше. Нахвърлят ти се, че си им се бъркал в работите, и те гонят, а после те навикват, че не си бил при тях, когато били имали нужда. Не че щяха да признаят, че са имали нужда от него, не и такива като тях. Вдигни ръка само за помощ, и се оказва, че им се бъркаш, не прави нищо, стой настрана и излиза, че си боклук, на който не може да се разчита.

Жената с остро лице отсреща отново привлече погледа му. Не слама. Конюшня. Кое не му се стори много по-смислено. В доста конюшни беше прекарвал той приятни мигове с млади жени, и с не толкова млади, но тази отсреща беше облечена скромно в синя коприна, със снежнобяла дантела на яката и още повече над ръцете. Благородничка, а той отбягваше благородничките като смъртта. Правеха се на много важни и винаги очакваха човек да е на тяхно разположение и да припне към тях само като си мръднат пръста. Други — може, но не и Мат Каутон. Странно, вееше си със снопче бели пера. Къде беше слугинята ѝ? Нож. Защо трябваше да го кара да си мисли за нож? И... пожар? Нещо горящо, във всеки случай.

Той поклати глава и се опита да се съсредоточи върху по-важните за момента неща. Спомени на други мъже, спомени за битки, за кралски дворове и за страни, изчезнали преди векове, запълваха дупките в собствената му памет, места, където собственият му живот изведнъж изтъняваше или съвсем нищо не оставаше от него. Помнеше например съвсем ясно как избягаха от Две реки с Моарейн и Лан, но почти нищо друго чак докато стигнаха Кемлин, а имаше празнини също така и преди, и след това. След като цели години от детството му напълно се бяха заличили от паметта му, защо трябваше да си спомня

всяка жена, която беше срещал по пътя си? Може би му напомняше за някоя отдавна мъртва, умряла преди хиляда и повече години. Светлината само знаеше какво ставаше с него понякога. Дори тази Биргит от време на време гъделичкаше паметта му. Е, сега тук имаше четири жени и тъкмо те бяха стегнали мозъка му на възли. Те бяха важното сега.

Нинив и останалите го отбягваха така, както той бълхите. Пет пъти беше ходил в палата и единственият път, когато се съгласиха да се видят с него, беше, за да му кажат колко били заети, и го отпратиха като досадно непослушно хлапе. И всичко се свеждаше до едно. Те смятаха, че ще се намеси в онова, което бяха намислили, а единствената причина да го направи беше, ако вземат, че изпаднат в опасност. Не бяха съвсем глупави; често се държаха идиотски, но пълни глупачки не бяха. Видеха ли в нещо опасност, значи имаше опасност. Из някои места в този град само това, че си чужденец или че си показал някоя монета можеше да ти докара нож в ребрата, и дори преливането нямаше да го предотврати, ако не го усетиш навреме. А ето че той беше тук с Нейлсийн и дузина опитни мъже от Бандата, да не говорим за Том и Джюйлин, които дори бяха получили стаи в слугинските отделения на палата, и всички те не правеха нищо, ама абсолютно нищо. Тези дебелоглави жени спокойно можеха да се докарат дотам, че да им прережат гърлата. „Не и ако мога да го предотвратя“ — изръмжа той.

— Какво? — възкликна Нейлсийн. — Виж. Вече се подреждат, Мат. Светлината дано душицата да ми изгори, но този пъстрият хич не ми изглежда за подценяване. Доста е напорист.

Конете вече заемаха местата си зад високите дървени пилони, забити в земята. На върховете им се вееха дълги цветни ленти — сини, зелени и с всякакви други цветове, някои шарени. На петстотин разкрача в другия край на трасето имаше друга редица със същия брой пилони с цветни ленти. В двата края на редицата коне и малко пред тях стояха двама уредници, дебела жена и още по-дебел мъж, и държаха бели шарфове над главите си. В това нещо уредниците се редуваха и нямаха право да приемат облази за надбягвания, които те стартираха.

— Да ме изгори дано! — измърмори Нейлсийн.

— Светлина, човече, успокой се. Казах ти, скоро ще можеш пак да гъделичкаш шивачката си под брадичката. — Хорският рев заглуши

последните му думи, когато шарфовете се спуснаха надолу и конете се понесоха напред. Още след първите десет крачки Вятър поведе — Олвер се бе прилепил към шията му, — а червено-кафявият със сребрилата грива бе само с една глава по-назад. Пъстрият остана на опашката в общата маса, където пръчките на ездачите вече се размахваха и плющяха отчаяно.

— Казах ти аз, че кафявият е опасен! — изстена Нейлсийн. — Не биваше да залагаме всичко.

Мат не си направи труда да му отговори. Имаше още една резервна кесия в джоба, както и няколко монети плюс това. Тази кесия той си наричаше „посева“; с нея, дори само няколко монети да имаше вътре, и с някоя и друга игра на зарове щеше да възстанови богатството си, каквото и да се случеше тази сутрин. По средата на трасето Вятър продължаваше да води, а кафявият го следваше неотлъчно, с почти цяла дължина пред следващия кон. Пъстрият беше пети. Рискът щеше да дойде след обръщането — момчетата, яздещи изоставащите животни, имаха навика да удрят и събарят с пръчките си онези, които вече бяха заобиколили пилоните.

Докато следваха конете, очите на Мат отново се плъзнаха по остроликата жена отсреща... и нещо прищрака в главата му. Виковете и крясъците на тълпата заглъхнаха. Жената си вееше с ветрилото от бели пера и подскачаше възбудено, но той изведнъж си я представи в бледозелена рокля, с пищна сива пелерина, с коса, прибрана под тънка дантелена мрежичка и с деликатно надигнати поли, как пристъпва предпазливо в една конюшна недалече от Кемлин.

Ранд все така лежеше в сламата и стенеше, въпреки че треската му като че ли беше минала; поне не говореше повече на хора, които ги нямаше тук. Мат изгледа подозрително жената, която се наведе над Ранд. Сигурно можеше да му помогне, както твърдеше, но Мат вече не беше толкова доверчив, както преди. Какво всъщност търсеше една толкова фина дама в тази селска конюшня? Той погали дръжката на камата с рубина, скрита под палтото му, и се зачуди защо изобщо беше проявявал такава доверчивост преди. Доверието никога не се отплащаше. Никога.

— ...слаб като току-що родено котенце — говореше тя и тъкмо бъркаше под пелерината си. — Мисля, че...

В ръката ѝ внезапно се появи нож и бързо се стрелна към Мат. Той се хвърли по гръб и я сграбчи за китката, избута я встрани, след което извитото острие от Шадар Лагат изсвистя и се опря в тънката ѝ бяла шия. Жената замръзна и очите ѝ се сведоха към наточеното като бръснач острие. Доця му се да я порне. Особено след като погледна камата, забила се в дървената стена на конюшната. Около тънкото острие се беше образувало черно овъглена кръгче и тънка струя пушек се издигаше от дървото, готово всеки миг да пламне и да подпали всичко.

Мат потръпна и разтърка челото си. Само носенето на онзи нож от Шадар Лагат едва не го беше убило, прояждайки дупки в паметта му, но как можеше да е забравил една жена, която се бе опитала да го убие? Мраколюбка — самата тя се беше признала за такава, — която се бе опитала да го убие с кама, която накара цяло ведро вода да кипне, когато я хвърлиха в него. Мраколюбка, търсила да издири и убие Ранд и него. Каква беше вероятността да е попаднала случайно в Ебу Дар по същото време, когато и той беше тук, и то на конните надбягвания в един и същи ден? Тавирен може би беше отговорът — за това нещо той обичаше да мисли точно толкова, колкото за проклетия Рог на Валийр — но истината беше, че Отстъпниците знаеха името му. Случката в онази конюшня не беше последният път, в който Мраколюбци се бяха опитвали да довършат Мат Каутон.

Конете вече бяха заобиколили пилоните и препускаха обратно. С изпъната напред глава и развята грива и опашка, Вятър летеше пръв, а Олвер бе прилепнал на гръба му, сякаш слял се със седлото. На цели четири дължини отзад пъстрият биеше яростно с копита и ездачът му го пердашеше с пръчката в напразно усилие да ги догони. Точно така те прекосиха чертата на финала, със следващия кон на още цели три дължини назад. Червеникавият кон пристигна последен. Стоновете и ропотът на загубилите надмогна виковете на спечелилите. Към трасето полетя дъжд от бели губещи жетони и дузина от слугите на уредниците се разтичаха да го разчистят пред началото на следващата надпревара.

— Трябва да я намерим тази жена, Мат. Няма да позволя да ни избяга, без да ни е изплатила, колкото ни дължи. — Според това, което Мат беше чувал, гилдията беше жестока при всеки първи опит на

някой от уредниците по облозите да направи подобно нещо и наказваше със смърт при всеки втори, но за Нейлсийн обаче това изглеждаше недостатъчно.

— Ей я там, чака и изобщо не ти се крие. — Мат посочи с ръка, без да откъсва очи от Мраколюбката с лисичето лице. Тя изгледа сърдито жетона в ръцете си, след което го хвърли на земята и даже започна да го тъпче. Явно не беше заложила на Вятър. Все така изкриви лице, започна да си пробива път през множеството. Мат се вкочани. Жената си тръгваше. — Прибери печалбата ни, Нейлсийн, и после върни Олвер в хана. Ако пропусне урока си по четене, ще целунеш сестрата на Тъмния преди госпожа Анан да му разреши отново да участва в надбягвания.

— Ти къде отиваш?

— Видях една жена, която веднъж се опита да ме убие — отвърна му Мат през рамо.

— Другия път ѝ дай някоя дрънкулка — извика след него Нейлсийн.

Да проследи жената не беше проблем с тази нейна шапка с бели пера като знаме. Зад насипа имаше широко открито пространство, където чакаха блестящи лакирани карети и носилки, пазени бдително от кочияшите и носачите. Конят на Мат, Пипс, беше един от стотиците, наглеждани от членовете на Почтената гилдия на конярите. В Ебу Дар имаше гилдии на какво ли не и горко на онзи, който дръзнеше да навлезе в полето им. Той се поспря, но тя подмина возилата, докарали особите, притежаващи висок сан или пари. Никаква слугиня с нея, а сега и никаква носилка. Никой не ходеше пеша в тази жега, ако имаше пари да се вози. Дали госпожата не преживяваше трудни времена?

Хиподрумът се намираще малко на юг от боядисаните в бяло стени на градската крепост и жената измина около стотината крачки по утъпкания път до широката островърха арка на портата Молдайн и влезе. Мат я последва. Входът бе сумрачен тунел, дълъг около десет разтега, но шапката ѝ изпъкваше сред навалищата. Хората, на които се налагаше да ходят пеш, рядко носеха пера на шапките си. Жената, изглежда, знаеше накъде трябва да поеме от другата страна. Перата се поклащаха в тълпата пред него, без да бързат, но напред и само напред.

Ебу Дар блестеше целият в бяло под утринното слънце. Бели дворци с бели колони и оградени с високи перила от ковано желязо

балкони, варосани дюкяни на тъкачи, рибопродавници и конюшни, големи бели къщи с дървени кепенци, криещи сводестите прозорци, редом до бели ханове с цветни табели, висящи над входа, и открити пазарища под дълги керемидени покриви, из които вдигаха врява овце и кокошки, телета, гъски и патици, редом до нещастните си събратья, вече заклани и окачени на куките. И навсякъде бяло — бял камък или вар, само тук-там червени, сини или златисти ивици по куполи с форма на огромни репи или островърхи кули с тераси, извиващи се около тях. Навсякъде имаше площади, неизменно с по някоя статуя върху пиедестал, или пръскащ фонтан, само подчертаващ силата на дневния зной, и навсякъде — пълно с хора. Бежанци изпълваха града, а освен тях бе пълно с изкупчии, търговци и продавачи на какво ли не. Нямаше на тоя свят несгода, която някому да не носи изгода. Това, което някога Салдеа изнасяше в Арад Доман, сега идваше по реката в Ебу Дар, същото ставаше и със стоката, която Амадиция преди беше изнасяла в Тарабон. Всички щъкаха насам-натам, било монета да припечелят, било хиляда жълтици, или просто къшей хляб, с който да се нахранят. Въздухът миришеше и на парфюми, и на прах и пот. И на отчаяние.

Пълни с гемии и баржи канали прорязваха града, над тях се издигаха мостове, някои толкова тесни, че двама души трябваше да се усукват един покрай друг, за да се разминат, други достатъчно широки, че от двете им страни да се редят дюкяни, надвиснали над водата. На един от тях той изведнъж забеляза, че шапката с белите пера е спряла. Той също спря. Човешкият поток продължи да се стича покрай него. Дюкяните всъщност представляваха отворени отпред дървени кутийки. Вдигнатите им кепенци бяха изрисувани със знаци, показващи какво се предлага за продан. Този, пред който се беше спряла шапката с белите пера, беше със златна везна и чукче — знак на гилдията на златарите, макар и явно не на някой от процъфтяващите ѝ членове. В образувалата се за миг пролука сред тълпата Мат забеляза как жената се озърна през рамо и бързо извърна глава към тесния щанд вдясно. На стената в дъното бяха окачени пръстени и таблички със скъпоценни камъни с всевъзможни форми.

— Пръстен с печат ли желае милорд? — попита го продавачът — мъж с птича физиономия — и потри потните си длани. Тънък като окачалка, той изобщо не се притесняваше, че някой ще посегне да го окраде. В единия ъгъл на столче седеше присвит едноок тип —

изглежда, му беше трудно да стои прав в малката кутийка на дюкяна — стиснал между колене дебела тояга с набити по нея пирони. — Мога да ви го изрежа в каквато искате форма, както милорд може да се увери, и имам пробни пръстени за размера, разбира се.

— Я дай да видя онзи там. — Мат махна напосоки: трябваше му някакъв повод да се задържи тук, докато жената не продължи. Можеше да се окаже подходящ момент да реши какво точно да прави.

— Чудесен образец на издължения стил, милорд. Много се търси напоследък. Злато, но аз и сребро работя. Ами то, според мен, размерът е подходящ. Ще благоволи ли милорд да го пробва? Милорд може би ще пожелае да огледа фината му гравюра? От злато ли го предпочита милорд, или от сребро?

С ръмжене, което можеше да мине за потвърждение на едното или на другото, Мат нахлузи предложения му пръстен на безименния пръст на лявата си ръка и се престори, че оглежда тъмния овал на гравирания камък. Единственото, което всъщност забеляза, беше, че е дълъг колкото свивката на пръста му. Навел глава, с крайчеца на окото си той следеше жената през процепите, които от време на време се отваряха сред тълпата. Тя държеше срещу светлината някакво дебело златно колие.

В Ебу Дар имаше градска гвардия, но тя не беше особено ефикасна и рядко се мяркаше по улиците. Ако я изобличеше пред тях, щеше да е налице само личното му обвинение срещу нея и дори да му повярваха, срещу няколко монети подкуп щяха да я пуснат да си върви дори при такова тежко обвинение. Градската гвардия беше по-евтина от съдиите, но и едните, и другите можеха да бъдат подкупени лесно, освен ако в делото не беше замесен някой с повече власт, и то ако ставаше въпрос за много злато.

Изведнъж тълпата се разстъпи пред някакъв Бял плащ с коничен шлем и дълга ризница, блестяща като сребро, със снежен плащ с многолъчевото издигащо се златно слънце — крачеше уверено, сигурен, че ще му направят път. Кое то, разбира се, ставаше — малцина бяха хората, които желаеха драговошно да застанат на пътя на Чедата на Светлината. И въпреки това на всеки чифт очи, който се извърщаше от каменното лице на мъжа, друг чифт засияваше към него одобрително. Жената с лисичета лице не само го изгледа открито, но дори му се усмихна. Едно обвинение срещу нея можеше да я прати или

да не я прати в затвора, но със сигурност щеше да разпали искра, от която целият град да пламне от приказки за Мраколюбки в Тарасинския палат. Белите плащове умееха да насъскват тълпите, а за тях Айез Седай бяха Мраколюбки. След като Чедата на Светлината я подмина, тя остави с неохота златния накит и се обърна да си тръгне.

— Стилът харесва ли се на милорд?

Мат се сепна. Беше забравил и за продавача, и за пръстена.

— Не, не искам да... — Той се намръщи и задърпа пръстена да го извади. Той обаче не помръдваше!

— Не дърпайте така, ще счупите камъка. — След като бе престанал да е потенциален купувач, Мат вече бе престанал да бъде и „милорд“. Златарят засумтя и го загледа подозрително, да не би да се опита да побегне. — Имам смазка за това. Дерил, къде е гърненцето със смазката? — Пазачът примигна и се почеса по главата, сякаш зачуден какво е пък това смазка. Шапката с белите пера вече се бе отдалечила чак към другия край на моста.

— Ще го взема — тросна се Мат. Нямаше време да се мотае повече. Извади шепя монети от джоба на палтото си и ги плесна на тезгяха. — Стигат ли?

Очите на бижутера се изцъклиха.

— Май че са повечко — отвърна той разтреперан. Ръцете му се поколебаха пад монетите, след което той избута с два пръста два сребърни петака към Мат.

— Тия ги дай на Дерил — изръмжа Мат. Проклетият пръстен най-после се измъкна от пръста му. Кльощавият мъж набързо прибра останалите монети. Късно беше вече да се отказва от покупката. Мат само се зачуди колко ли е надплатил. Пъхна пръстена в джоба си и се забърза към другия край на моста. Шапката с перата вече никаква не се виждаше.

Краят на моста беше украсен с две еднакви статуи от всяка страна — жени от бял мрамор, с по една разголена гърд и вдигната ръка, сочеща нещо в небето. В Ебу Дар голата гърд символизираше откритост и благочестие. Без да обръща внимание на хорските погледи, Мат се покатери до една от жените и я прихвана с една ръка през кръста. Покрай канала минаваше улица, по-напред я пресичаха под ъгъл други две, всички пълни с хора, коли, носилки, фургони И карети. Някой отдолу му извика с грубоват глас, че истинските жени

били по-топли, няколко души се разсмяха. Белите пера се появиха иззад една лакирана в черно карета от лявата страна.

Той скочи долу и хукна по улицата, без да обръща внимание на ругатните на хората, които блъскаше. Трудно беше това преследване. Сред навалищата, при толкова много фургони и коли, които непрекъснато се изпречваха на пътя му, не можеше да вижда добре шапката. Изкатери се по някакви мраморни стъпала, погледна, после слезе и пак се запровира през тълпата. Первазът на един висок фонтан му предложи нова гледка, после дъното на преобърнато буре до една стена, след това някакъв сандък, току-що свален от една кола. Веднъж се метна на ритлата на някакъв минаващ фургон и се заозърта, докато кочияшът не изплющя с камшика си. И въпреки цялото това катерене и оглеждане не можа да съкрати много разстоянието между себе си и Мраколюбката. Макар че, от друга страна, все още не знаеше какво ще направи, дори да я настигнеше. А после я изгуби от погледа си.

Заogleжда се, обзет от паника. Можеше да е влязла в някой дюкян, а можеше просто да е завила на някоя от пресечките, без да я види.

И изведнъж я видя — почти на върха на широко стълбище, водещо към портите на някакъв палат. Палатът не беше голям, само с един-единствен купол с форма на круша и боядисан на червени ивици — в палатите в Ебу Дар наземните етажи винаги бяха предназначени за слугите, кухните и така нататък. По-хубавите стаи бяха нависоко, за да улавят морския бриз. Вратарите в черно-жълти ливреи и се закланяха дълбоко и отвориха широките резбовани врати още преди да е стигнала до тях. Някаква слугиня я посрещна с реверанс, заговори и нещо и я поведе навътре. Познаваха я. Мат беше готов да заложи всичко, че я познават.

Мат огледа по-внимателно палата. Далеч не беше най-богатият в града, но пък само някой благородник можеше да си позволи да вдигне такава неща.

— Но кой, в Ямата на ориста да пропадне дано, живее тук? — промърмори той и свали шапката си, за да си направи вятър. Във всеки случай — не и тя. Не и след като ѝ се налагаше да ходи пеш. Няколко въпроса из околните кръчми щяха да му донесат отговора. И, разбира се, мълвата за това, че е разпитвал, веднага щеше да стигне в палата —

толкова сигурно, колкото че като бръкнеш в калта, ще си оцапаш ръцете.

Някой каза „Карридин“. Някакъв мършав белокос непознат, облегнат небрежно на един от зидовете наблизо. Мат го изгледа въпросително и той му се ухили с беззъбата си уста. Смъкнатите му рамене и тъжното, обрулено от годините лице не отиваха на финото му сиво палто. Въпреки малкото дантела около врата, старецът беше самото олицетворение на преживени трудни времена.

— Нали попита кой живее тук. Челсайнският палат е отстъпен на Джайчим Карридин.

Шапката на Мат замръзна в ръката му.

— Имаш предвид посланика на Белите плащове?

— Аха. И Инквизитор на Ръката на Светлината. — Старецът попипа клюнестия си нос със сбръчкания си показалец. И пръстът, както и носът, май бяха чупени неведнъж. — Не е от хората, с които е добре да си имаш работа, освен ако много не ти се наложи, а и тогаз на твое място бих си помислил три пъти.

Мат несъзнателно си затананика „Буря откъм планините“. Карридин наистина не беше от хората, с които да си имаш работа. Разпитвачите бяха най-гадните от Белите плащове. Разпитвач, привикал при себе си Мраколюбка.

— Благодаря... — Мат се сепна. Непознатият беше изчезнал в тълпата. Странно, но му се беше сторил познат. Сигурно още някое от онези отдавна мъртви познанства, изплувало от древните спомени. Може би... И изведнъж нещо го порази като фойерверк. Белокос мъж с клюнест нос. Този старец беше в Сребърния кръг и стоеше до жената, която току-що бе влязла в наетия от Карридин палат. Той завъртя шапката в ръцете си и изгледа намръщено и неспокойно палата отсреща. Дори Тресавището във Водния лес не таеше толкова опасна тиня, колкото това нещо пред него. Изведнъж усети как заровете се завъртяха в главата му, а това винаги беше лош признак.

ГЛАВА 15

НАСЕКОМИ

Карридин не вдигна очи от писмото, което пишеше, когато в кабинета му доведоха лейди Шиайн, както тя самата се представяше. Три мравки се мъчеха напразно да се измъкнат от мастилото, хванати в него като в капан. Всичко друго на този свят можеше да гине, но това мравки, хлебарки и всякаква друга гад, изглежда, се въдеха в изобилие. Той грижливо натисна попивката. Нямаше сега да започне да пише отново заради няколко мравки. Провалът с изпращането на този доклад можеше да го обрече също така сигурно, колкото тези гадни насекоми, но друг страх стягаше сега вътрешностите му.

Не го притесняваше, че Шиайн може да прочете това, което е написал. Беше написано с шифър, известен само на още двама души. Толкова много банди на „Заклети в Дракона“ имаше, всяка прикрепена към ядро от най-доверените му хора, и още толкова други, които можеха да бъдат обикновени разбойници или наистина заклети в тази гадина ал-Тор. Последното можеше и да не се хареса на Педрон Ниал, но нали тъкмо той беше заповядал Алтара и Муранди да бъдат хвърлени в кръв и хаос, от които само Ниал и Чедата на Светлината можеха да ги отърват — лудост, която може би щеше да бъде дори от полза за този така наречен Прероден Дракон. И той го беше направил. Страх беше стиснал и двете държави за гърлото. Приказките за вещици, обикалящи из двете държави, бяха благодатна добавка. Тарвалонски вещици, както и Заклети в Дракона, Айез Седай, отвличащи млади жени и издигащи Лъжедракони, опожарени села и мъже, заковани живи на вратите на плевниците си — всичко това се беше оплело в безброй плъзнали слухове. Ниал щеше да остане доволен. И да изпрати нови заповеди. Как точно обаче очакваше Карридин да измъкне Елейн Траканд от Тарасинския палат, беше повече от неясно.

Още една мравка запълзя и се изкатери от инкрустираната със слонова кост гладка повърхност на масата върху листа и палецът му я

натисна ядосано и я премаза. При което размаза една от думите и я направи съвсем нечетлива. Целият доклад трябваше да се препише. Доця му се да се напие. В кристалното шише на масата до вратата имаше ракия, но той не искаше жената да го види, че пие. Така че потисна въздишката си, избута писмото настрана и измъкна от ръкава си кърпа да изтрие изцапаната си с мастилото ръка.

— Е, Шайн, постигна ли някакъв напредък, за който да ми докладваш? Или си дошла пак да ми искаш пари?

Тя му се усмихна лениво и каза с акцент почти като на андорска благородничка:

— Едно такова издирване винаги е свързано с разходи. Особено когато държим да не се задават никакви въпроси.

Повечето хора биха се притеснили много пред Джайчим Карридин, дори когато само почиства писеца на перото си — от стоманеното му лице и дълбоко хлътналите очи, от знака на слънчевия изгрев на Чедата на Светлината и пурпурната овчарска гега на Ръката върху него. Повечето, но не и Мили Скейн. Това беше истинското ѝ име, макар тя да не знаеше, че той го знае. Дъщеря на сарач от едно село близо до Бели мост, тя бе отишла на петнадесет години в Бялата кула — още едно нещо, което си въобразяваше, че е тайна. Това едва ли можеше да се нарече добро начало на кариерата ѝ като Приятелка на Мрака, защото вещиците ѝ бяха казали, че не може да се научи да прелива, но преди да измине тази година тя не само си беше намерила кръг в Кемлин, но и беше извършила първото си убийство. В следващите седем години беше добавила към него още деветнадесет. Беше една от най-добрите тайни убийци и преследвачка, която можеше да издире всекиго и всичко. Това му бе известно, когато я изпратиха при него. Цял един кръг сега ѝ се подчиняваше пряко. Някои от тях всъщност бяха благородници и всички бяха по-възрастни от нея, но нито едното, нито другото имаше значение сред онези, които служеха на Великия властелин. Друг кръг, който работеше за Карридин, се предвождаше от един едноок просяк, който при това беше беззъб и се къпеше най-много веднъж годишно. При по-различни обстоятелства самият Карридин щеше да е принуден да коленичи пред Стария Къли — единственото име, с което се беше представил вонящият гадняр. Мили Скейн със сигурност пълзеше пред Стария Къли, както и всички други от кръга, благородници или не. Карридин много се дразнеше от

това, че въпросната „лейди Шиайн“ щеше тутакси да падне на колене, ако в този момент в стаята влезеше старият просяк със сплъстената коса, но пред него тя си седеше най-небрежно, кръстосала крак върз крак, подсмивваше се и сякаш нямаше търпение срещата им по-скоро да приключи. Заповядано ѝ беше да му се подчинява абсолютно, и то от едного, пред когото и Стария Къли щеше да запълзи, и освен това той имаше отчаяна нужда от нейния успех. Всичките замисли на Ниал можеха да рухнат, но не и това.

— Много неща могат да бъдат извинени — каза той, след като остави писалото на костената стойка и отмести стола си назад — на онези, които изпълняват задачите, които са им възложени. — Беше висок мъж и когато се изправи, надвисна над нея застрашително. Даваше си сметка, че огледалата с позлатените рамки на стената показват фигурата на силен и много опасен мъж. — Дори тоалети, дрънкулки и залагания, платени с парите, предназначени за информация. — Помръдващият се крак замръзна за миг, но после отново се запоклаща, макар че усмивката ѝ вече беше насилена, а лицето ѝ — пребледняло. Кръгът ѝ се подчиняваше безпрекословно, но щяха жива да я одерат, ако той им кажеше само една дума. — Не си постигнала много, нали? Всъщност, изглежда, не си постигнала нищо.

— Има трудности, както добре знаете — отвърна тя притеснено. Но издържа погледа му, без да отмества очи.

— Извинения. Кажи ми кои трудности са преодолени, а не ми говори за тези, в които се препъваш и падаш. Защото ако се провалиш, ще падаш дълго. — Той ѝ обърна гръб и пристъпи до най-близкия прозорец. Самият той също щеше дълго да пада и не искаше да рискува тя да прочете това в очите му. Кристалната бутилка с ракията в другия край на стаята го притегляше. Кога ли посетителката му щеше да си тръгне?

— Милорд Карридин, как мога да накарам някой да разпитва открито за предмети, свързани със Силата? Това наистина ще породи въпроси, а и в града има Айез Седай, ако случайно сте забравили.

Той надникна към улицата и носът му се сбърчи от миризмата. Всякакъв сорт човешка гмеж се беше омесила там долу. Някакъв арафелец с коса, прибрана на две дълги плитки, и извит меч на гърба, подхвърли монета на еднорък просяк, който изгледа намръщен подаянието преди да го пхне под дрипите си и да продължи с жалките

си хленчения към минувачите. Някакъв нещастник в изпокъсано яркочервено палто и още по-яркожълти гащи изхвърча тичешком от едно магазинче, стиснал пред гърдите си топ плат — гонеше го викаща светлокоса жена, изпреварила недодялания си пазач, който се клатушкаше зад нея, размахал тояга. Кочияшът на една покрита с червен лак карета размаха камшик към водача на покрит с платнище фургон и двамата започнаха да крещят и да ругаят. Мръсни улични хлапета се промъкваха към задницата на разнебитена волска кола и отмъкваха съсухрени плодове, докарани за продан от околностите на града. Някаква тарабонка си запробива път през навалищата — забулена и с коса, сплетена на тънки плитчици. Привличаше вниманието на всички мъже наоколо с прашната си червена рокля, безсрамно прилепнала по тялото ѝ.

— Милорд, трябва ми време. Наистина! Не мога да направя невъзможното, не и само за няколко дни.

Боклук, всички до един. Алчни лихвари, Ловци на Рога, крадци и бегълци, дори Калайджии. Утайка. Нямаше да е трудно да се вдигнат бунтове и с тях да се прочисти цялата тази мръсотия. Чуждоземците винаги ставаха първите жертви, винаги първо тях обвиняваха за всички злини, наред със съседите, имали нещастията да се окажат предмет на хорската завист, и с жените, продаващи билки и церове, както и нещастните хорица, останали без близки и приятели, особено ако живеят самотно. Правилно насочен, доколкото тези неща можеха изобщо да се държат под контрол, един бунт можеше като нищо да подпали и Тарасинския палат заедно с тази кранта Тилин и вещиците ѝ. Той изгледа с гняв пъплещата долу човешка гмеж. Наистина, бунтовете имаха свойството често да се измъкват от ръцете ти; градската гвардия можеше също да се размърда и неизбежно шепа истински Приатели щяха да бъдат пометени. Не можеше да си позволи риска някои от тях да се окажат от кръговете, на които той разчиташе за това издирване. Колкото до последното, дори няколко дни на метеж щяха да осуетят работата им. Тилин не беше чак толкова важна, за да се допусне такова забавяне. Всъщност тя изобщо не беше важна. Ниал той можеше да си позволи да разочарова, но не и истинския си повелител.

— Милорд Карридин... — Този път в гласа на Шиайн се прокрадна нотка на предизвикателство. Беше я оставил твърде дълго

на спокойствие. — Милорд Карридин, някои от кръга питат защо сме длъжни да търсим...

Той понечи да се обърне, да я постави на мястото ѝ — имаше нужда от успех, а не от извинения, не и от въпроси! — но тя спря сама, а неговите очи се приковаха в един млад мъж от другата страна на улицата. Млад мъж със синьо палто с достатъчно червено-златно вземо по ръкавите и реверите колкото за двама благородници наведнъж. Повисок от повечето мъже около него, той си правеше вятър с черна шапка с широка периферия, оправяше шалчето на врата си и разговаряше с някакъв прегърбен белокоос старец. Карридин познаваше този млад мъж.

Изведнъж изпита чувството, че нещо стяга главата му, все повече и повече. Пред очите му се появи лице, скрито зад пурпурна маска. Черни като нощ очи се възряха в неговите и после се превърнаха в безкрайни пещери от пламък, без да спират да го гледат втренчено. Светът избухна в пламъци и образи се заизсипваха като лавина върху него, пометоха го и го изпълниха с безмълвен ужас. Във въздуха, неподдържани от нищо, изплуваха силуетите на трима млади мъже и единият от тях засия — образът на младия мъж долу на улицата, по-ярък и все по-ярък, толкова, че можеше да изпепели очите на всяко живо същество, и още по-ярък, изгарящ. Отнякъде към него полетя златен рог и неговият вой изтръгна душата му, след което проблесна сред кръг от златна светлина, която го погълна и го смрази, чак докато последната частица от съзнанието му, която още помнеше собственото му име, не се увери, че костите му ще се пръснат. Кама с дръжка, увенчана с рубин, се понесе право към него, с извито острие, което се заби право между очите му и влезе навътре, и още навътре, докато позлатената дръжка не потъна цялата и не изчезна — и той позна неописуема агония, която отми всяка мисъл, че онова, което бе изпитал досега, е болка. Готов бе да коленичи и да се помоли на Създателя, когото отдавна беше изоставил, стига да помнеше как. Готов беше да запищи, стига до помнеше как, стига да можеше да си спомни как пицят човешките същества, да си спомни, че и той самият е човешко същество. Още и още, все по-навътре и навътре...

Той вдигна ръка към челото си и се учуди защо ли пръстите му треперят. Главата също, кой знае защо, го болеше. Случило се беше нещо... Той се сепна и отново погледна към улицата. Всичко долу се

беше променило само за едно примигване — хората бяха други, фургоните, каретите и носилките също. А Каутон беше изчезнал. Доця му се да изгълта цялото шише с ракията на една глътка.

Изведнъж Карридин осъзна, че Шиайн е млъкнала, и се обърна да я скастри.

Беше замръзнала, приведена напред. Не помръдваше. Нито примигваше. Не беше сигурен дали диша дори.

— Размишляваме ли? — каза Самаил. — Мога ли поне да се надявам, че е за това, за което си изпратен тук? — Стоеше пред него, малко по-висок от среден ръст, мускулест, як мъж в палто, скроено по иллианската мода — с висока яка и така отрупана със златно везмо, че зелената тъкан отдолу беше трудно да се забележи, но не само това, че бе един от Избраните, му придаваше тази властна осанка. Сините му очи бяха по-смразяващи от зимна виелица. Синкав белег прогаряше лицето му от златистата коса на челото до златистата брада по широката му квадратна брадичка. Човек, който помита и заличава всичко, което се изпречи на пътя му.

Карридин покорно падна на колене пред Избрания. Презираше вещиците от Тар Валон; всъщност, презираше всички, които можеха да използват Единствената сила и се замесваха в онова, което някога беше сринало света, владееха онова, което на простосмъртните не беше дадено да докосват. Този мъж пред него също използваше Силата, но Избраните не можеха да се нарекат смъртни. Сигурно изобщо не бяха смъртни. И ако им служеше добре, имаше надежда и самият той да престане да бъде смъртен.

— Велики господарю, видях Мат Каутон.

— Тук? — Странно, но за миг Самаил сякаш се стъписа. После промърмори нещо и кръвта от лицето на Карридин се отцеди само от едничката дума, която успя да долови.

— Велики повелителю, знаете, че аз никога няма да предам...

— Ти ли? Глупак! И да искаш, не би ти стискало. Сигурен ли си, че си видял точно Каутон?

— Да, велики господарю. На улицата. Сигурен съм, че мога да го намеря.

Самаил го изгледа намръщено, поглади брадата си и впери очи през и отвъд Джайчим Карридин. Карридин не обичаше да изглежда дребен и незначителен, особено когато разбираше, че е точно така.

— Не — най-сетне рече Самаил. — Твоето издирване е най-важното нещо. Единственото нещо, доколкото те засяга. Смъртта на Каутон би била нещо твърде удобно, разбира се, но не и ако привлече вниманието тук. Ако се окаже, че вниманието вече е привлечено, ако той прояви някакъв интерес към твоето издирване, тогава ще загине, но иначе може да почака.

— Но...

— Да не би да не ме чу? — Белегът на лицето на Самаил изпъна усмивката му от едната страна на лицето му в озъбване. — Наскоро видях сестра ти, Банора. Отначало пицеше и плачеше, и си скубеше косата. Жените наистина страдат повече от мъжете, когато някой мърдраал им обърне внимание, но нали и мърдраалите трябва да се позабавляват от време на време. Не се тревожи, не страда дълго. Нали знаеш, тролоците винаги са гладни. — Усмивката изчезна, а гласът му стана леден. — Онези, които не се подчиняват, също могат да се озоват в казана. Банора като че ли се усмихваше, Карридин. Как смяташ, ти би ли се усмихвал, докато те въртят на шиша?

Карридин преглътна да потисне внезапно жегналата го болка за Банора, с нейния неизменен ведър смях и уменията и в ездата — тя винаги препускаше в буен галоп там, където всички други едва смееха да минат ходом. Беше любимата му сестра, но все пак тя беше мъртва, а той — жив.

— Живея, за да служа и да се подчинявам, велики господарю. — Не мислеше, че е страхливец, но никой не можеше да не се покорява на един Избран. Не повече от веднъж.

— Тогава намери каквото ти искам! — изрева Самаил. — Знам, че е скрито някъде в този кжасик, в това петно, изсрано от мухи и наречено „град“! Тер-ангреали, ангреали, дори ша-ангреали! Аз ги проследих, напипах им дирите! А сега ти ги намери, Карридин. Не предизвиквай нетърпението ми.

— Велики повелителю... Велики повелителю, тук има вещици... Айез Седай. Не съм сигурен колко са. Ако те дочуят и шепот...

Самаил махна с ръка да го накара да млъкне и закрочи бързо из стаята, три крачки напред и толкова назад, с ръце на гърба. Не изглеждаше разтревожен, а само... умислен. Накрая кимна.

— Ще ти пратя... одного... да се справи с тези Айез Седай. — Изсмя се късо. — Бих искал само да видя лицата им. Добре. Давам ти

още малко време. След което може би някой друг ще получи шанс. — Той надигна кичур от косата на Шиайн с пръст — тя все още не помръдваше; очите ѝ се взираха немигащи. — Това детенце със сигурност ще подскочи от радост пред такава възможност.

Карридин напрегна цялата си воля, доколкото му беше останала, за да потисне жегналия го страх. Избраните сваляха също толкова бързо, колкото и издигаха, и също толкова често. Провалът никога не оставаше ненаказан.

— Велики господарю, благоволениято, за което ви помолих. Ако бих могъл да знам... Дали вие... дали вие ще...

— Ако имаш късмет, Карридин — отвърна с нова усмивка Самаил. — По-добре се надявай да успееш да изпълниш заповедите ми. Изглежда, някой се грижи поне част от заповедите на Ишамаел да се изпълнят докрай. — Уж се усмихваше, но изобщо не изглеждаше весел. Или беше само заради белега му? — Провалил си се пред Него и затова изгуби всичките си близки. Сега само моята ръка те закриля. Веднъж, преди много време, видях как трима мъдраали накараха един мъж да им предаде жена си и трите си дъщери една по една, после ги помоли да му отрежат десния крак, след това левия, после ръцете му, и да изгорят очите му. — Съвършено спокойният му тон правеше разказа му по-зловещ от всякакви викове и озъбени закани. — Нали разбираш, за тях това беше игра — да видят колко още ще успеят да го накарат да ги помоли да му вземат. Езика му оставиха за най-накрая, разбира се, но дотогава не му беше останало кой знае колко. А иначе беше човек с голяма власт, благороден, знатен и прочут. Хората му завидяха. Никой обаче не би завидял за онова, което най-накрая хвърлиха на тролоците. Няма да повярваш какви звуци издаваше само. Намери това, което искам, Карридин. Няма да ти хареса, ако оттегля закрилата си.

Изведнъж пред Избрания се появи вертикална ивица светлина, завъртя се и се разшири в квадрат... в отвор. Карридин зяпна. Очите му се взряха в дупката във въздуха към нещо, изпълнено със сиви колони и гъста мъгла. Самаил пристъпи в рамката и отворието се затвори, стопи се в сияйна пръчка от светлина, която изчезна, оставяйки след себе си само пурпурно отражение в очите на Карридин.

Той се изправи и се олюля. Провалът винаги се наказваше, но никой не оживяваше, ако откажеше да се подчини на Избраните.

Шиайн изведнъж се размърда и възкликна:

— Внимавай, Борс! — След което млъкна, взряна към прозореца, където той беше стоял. Очите ѝ зашариха, намериха го и тя подскочи. Така се беше изцъклила, все едно той самият се бе оказал един от Избраните.

Никой не оцеляваше, ако откажеше да се подчини на Избраните. Той стисна слепоочията си. Главата му щеше да се пръсне.

— Има един мъж в града, Мат Каутон. Ти ще... — Тя се сепна и той я изгледа намръщено. — Познаваш ли го?

— Чувала съм това име — въздъхна жената уморено. И гневно, готов бе да се обзаложи той. — Малцина, свързани с ал-Тор, остават незнайни за дълго. Какво търси това опърпано селянче в Ебу Дар? Как е успял да...

— Не ми досаждай с глупавите си въпроси, Шиайн. — Главата никога не го беше боляла толкова, наистина никога. Имаше чувството, че нещо пробива черепа му между очите. Никой не оживяваше... — Ти незабавно ще вкараш своя кръг в намирането на Каутон. Всички. — Тази нощ щеше да дойде Стария Къли, през задния вход откъм конюшните; не беше необходимо тя да знае, че ще има и други. — Нищо не бива да се изпречва на пътя ни.

— Но аз мислех, че...

Той я стисна за врата и тя млъкна, изохка и измъкна тънка кама, но той бързо изви ръката ѝ и ѝ я взе. Тя се загърчи и се замята, но той притисна лицето ѝ към масата и бузата ѝ размаза още влажното мастило върху писмото до Педрон Ниал. Камата, забила се точно пред очите ѝ, я накара да замръзне. Острието, разкъсало листа, бе закачило крачето на една мравка, която напразно се гърчеше да се освободи, също като нея.

— Ти си насекомо, Мили. — Гласът му излезе хриплив поради болката в главата му. — Време е да го разбереш. Едно насекомо е също като всяко друго, и ако едно не успее... — Очите ѝ проследиха палеца му и когато той размаза мравката, тя потръпна.

— Живея, за да служа и да се подчинявам, господарю — изпъшка тя. Беше го казвала всеки път пред Стария Къли, когато ги виждаше заедно, но никога на него.

— И ще се подчиниш ето как... — Никой не оживяваше, ако откажеше да се подчини. Никой.

ГЛАВА 16

ДОКОСВАНЕ ПО БУЗАТА

Тарасинският палат бе истинска грамада от блестящ мрамор и бял гипс, с балкони, закрити с ажурни решетки от боядисано в бяло ковано желязо и оградени с колонади пасажи на цели четири етажа над улицата. Ята гълъби прелитаха около островърхите кули, покрити с яркочервени и зелени, проблясващи на слънцето керемиди. Високи снежнобели стъпала, широки цели десет разкрача, се издигаха в едната страна на площада Мол Хара към големите порти, резбовани на спирални шарки и покрити със златен варак.

Стражите, които се потяха под жаркото слънце пред портите, носеха позлатени ризници върху зелените си камизоли и торбести бели панталони с крачоли, затъкнати в тъмнозелени ботуши. На блестящите им златни шлемове бяха привързани със зелени връзки дебели усукани ивици бял плат, чиито краища висяха на гърбовете им. Дръжките на алебардите и каниите на дългите им ками и късите мечове блестяха в позлата. Гвардейци, натъкмени за зрелище, не за битка. Но когато Мат изкачи и последното стъпало, можа да види мазолите по ръцете на мечоносците. Винаги досега беше влизал в палата през някоя от конюшните — поне за да огледа дворцовите коне, но този път щеше да влезе като истински лорд.

— Светлината да благослови всички тук — поздрави той офицера им, мъж не много по-възрастен от самия него. Ебударците много държаха на учтивостта. — Дошъл съм да предам съобщение за Нинив Седай и Елейн Седай. Или да им го предам лично, ако са се върнали.

Офицерът го изгледа, след което погледна вцепенен към стълбището. Златните връзки на островърхия му шлем издаваха някакъв ранг, но какъв точно — Мат не знаеше, и мъжът държеше вместо алебарда златна пръчка с остър връх и кука под него. Ако можеше да се съди по изражението му, никой досега не се беше

изкачвал по парадното стълбище и не се бе обръщал към него по този начин.

Той изгледа палтото на Мат и видимо се умисли, но накрая явно реши, че не може да му каже да се маха, въздъхна, измърмори в отговор някакъв благослов и попита Мат за името му, след което отвори малка вратичка в едно от големите крила и го вкара в огромното преддверие, обкръжено от пет балкона с каменен парапет под купол, изрисуван като небе — в смисъл с облаци и слънце.

Гвардеецът щракна с пръсти и отнякъде изникна млада слугиня в бяла рокля, набрана високо на единия хълбок и показваща отдолу зелени фусти, с извезания на лявата гръд герб с Котвата и Меча. Късо подстриганата ѝ черна коса ограждаше симпатично лице с нежна като коприна кожа с маслинен цвят, а ливреята ѝ беше срязана в тясно и дълбоко деколте, обичайно за всички жени в Ебу Дар, с изключение на благородничките. Този път обаче Мат почти не обърна внимание на всичките тези подробности. Когато тя изслуша искането му, големите ѝ черни очи се ококориха още повече. Айез Седай не че се радваха чак на лоша слава в Ебу Дар, но повечето ебударци предпочитаха да избягват всякакви срещи с тях.

— Да, Лейтенант на меча — отвърна тя и се поклони. — Разбира се, Лейтенант на меча. Ще благоволите ли да ме последвате, милорд? — Той благоволи, естествено.

Колкото сияеше в бяло Ебу Дар отвън, толкова дивашки бяха цветовете вътре. Широкият коридор като че ли беше дълъг цели мили и ако на влизане високият таван беше син, а стените жълти, то по-нататък стените ставаха бледочервени, а таванът зелен, като цветовете семеняха след всеки завой в комбинации, които можеха да замаят очите на всекиго, освен на някой Калайджия. Ботушите на Мат тропаха силно по подовите плочки, подредени във фигури от по три и повече цвята, с формата на ромбове като огромни диаманти, на звезди и на триъгълници. Навсякъде, където коридорите се пресичаха, имаше мозайка от малки плочици, на сложни извивки, спирали и кръгове. Копринени пана по стените показваха морски сцени, сводести ниши криеха изящно резбовани кристални купи и фини статуетки от жълт порцелан на Морския народ, които можеха да донесат добри пари на всяко тържище. Тук-там притичваха забързани слуги със сребърни или златни подноси.

Изложеният на показ разкош обикновено предизвикваше у Мат чувство на задоволство. Защото там, където имаше много пари, пръстите му можеха да се докопат до част от тях. Но този път той изпитваше нетърпение и крачеше, без да спира. Нетърпение и тревога. Последният път, когато бе усетил заровете да се търкалят така силно в главата му, беше точно преди да се озове с онези триста души от Бандата, с хилядата Бели лъва на Гебрил на един рид пред него и други хиляда, настъпващи здраво зад гърба му, когато единственото, което можеше да направи, бе да яхне коня си и да избяга от неминуемата касапница. Тогава се бе спасил от посичане поради щедростта на спомените на други мъже и благодарение на повече късмет, отколкото му се полагаше като на смъртен. Тези зарове почти винаги означаваха опасност и още нещо, което той така и не бе отгадал досега. Но все пак в повечето случаи ставаше дума за точно това — за доста голямата вероятност лицето Мат Каутон да загине, при това твърде зрелищно. Едва ли може би точно тук, в Тарасинския палат, но от това „едва ли“ заровете не преставаха да се търкалят. Щеше да предаде съобщението си, после да стисне Нинив и Елейн за вратовете, ако му се отвореше възможност, да им се накара хубавичко и да се махне оттук.

Младата жена го отведе до някакъв набит, плещест като бик мъж, малко по-възрастен от нея, и каза:

— Господин Джен, това е лорд Мат Каутон, който желае да остави съобщение за почитаемата Елейн Айез Седай и почитаемата Нинив Айез Седай.

— Добре, Хезел. Можеш да си вървиш. — Мъжът се поклони съдържано на Мат. — Ще благоволите ли да ме последвате, милорд?

Джен го поведе, после спря пред някаква тъмна жена с мрачно лице, някъде на средна възраст, и се поклони.

— Госпожо Карин, това е лорд Мат Каутон, който желае да остави съобщение за почитаемата Елейн Айез Седай и почитаемата Нинив Айез Седай.

— Добре, Джен. Можеш да си вървиш. Ще благоволите ли да ме последвате, милорд?

Карин на свой ред го поведе по някакво виещо се мраморно стълбище, чиито стъпала бяха боядисани в жълто и червено, до някаква кльощава жена на име Матилде, която след това го предаде на някакъв трътлест мъж на име Брен, който на свой ред го отведе до

някакъв плешив образ на име Мадик — и всеки бе малко по-възрастен от предишния. На едно място, където пет коридора се събираха като спици на колело, Мадик го остави в ръцете на дебела жена на име Ларен, с леко побеляла по слепоочията коса и властна осанка. Също като Карин и Матилде, и тя носеше онова, което в Ебу Дар наричаха брачен нож — с дръжка, провиснала между пищните ѝ гърди от стегнатия около шията ѝ сребърен гердан. Пет бели камъчета на червено поле и четири червени, обкръжени от черно, говореха, че три от деветте ѝ деца са мъртви, двама от синовете ѝ в дуели. Ларен поведе Мат по поредния коридор, но той спря и я хвана за лакътя.

Тя погледна ръката му и тъмните и вежди леко се надигнаха. Друга кама освен брачния си нож жената не носеше, но за всеки случай Мат моментално я пусна. Според обичая тя уж можеше да го използва само срещу съпруга си, но нямаше смисъл да проверява дали ще спази обичая.

— Колко още трябва да обикалям за една бележка? — попита той. — Просто ме заведете до покоите им. Едва ли е толкова трудно да се намерят две Айез Седай. Това все пак не е проклетата Бяла кула.

— Две Айез Седай ли? — каза с тежък иллиански акцент някаква жена зад него. — Ако наистина търсите две Айез Седай, току-що ги намерихте.

Изражението на Ларен не се промени, или почти не. Почти черните ѝ очи пробягаха покрай него и той беше сигурен, че долови в тях притеснение.

Мат свали шапката от главата си и се обърна, като се опита да се усмихне. Със сребърната лисича глава на шията му, Айез Седай изобщо не можеха да го смутят. Е, поне не много. Усмивката май не се получи чак толкова небрежна.

Едва ли можеха да се намерят на света две по-различни жени от тези, които бяха застанали пред него. Едната беше стройна и тънка, с хитра усмивчица и със зелено-златиста рокля, деликатно разкриваща бюст, който по негова преценка трябваше да е изящен. Да не беше това лишено от възраст лице, тутакси щеше да я заговори. Лицето ѝ беше хубаво, с толкова големи очи, че човек можеше да се удави в тях. Жалко. Другата също притежаваше тази безвременност, макар да му беше нужен един миг взирание, докато я забележи. Най-напред си помисли, че му се мръщи, докато не се увери, че това просто е

обичайното ѝ изражение. Тъмната ѝ, почти черна рокля я покриваше до китките и до брадичката, за което Мат можеше да е само благодарен. Изглеждаше сбръчкана като съсухрена дренка. Или като че ли яде само дренки на закуска.

— Искам да оставя едно съобщение за Нинив и Елейн — каза той. — А тази жена... — Той примигна. Ларен я нямаше никаква. Кой да си помисли, че дебелана като нея ще може да се движи толкова бързо? — Все едно, искам да им оставя бележка. — Той изведнъж се стегна и попита предпазливо: — Всъщност вие приятелки ли сте с тях?

— Не точно — каза хубавелката. — Аз съм Джолайн, а това е Теслин. А ти си Мат Каутон. — Стомахът на Мат се сви. Девет Айез Седай в палата, а той да се натресе точно на двете пратенички на Елайда. При това едната от тях Червена. Не че имаше от какво толкова да се бои. Той опипа лисичата глава под дрехите си.

Оная, дето ядеше дренки — Теслин — пристъпи към него. Тя според Том беше Заседателка, въпреки че и Том не разбираше какво ще търси една Заседателка тук.

— Щяхме да сме им приятелки, ако можехме. Те наистина имат нужда от приятели, Мат Каутон, както и ти. — Очите ѝ го гледаха остро.

Джолайн пристъпи към него и сложи ръка на ревера му. Да беше друга, щеше да приеме усмивката ѝ за подканяща. Тая обаче беше от Зелената Аджа.

— Стъпили са на опасна почва и са слепи за онова, което лежи пред нозете им. Знаем, че ти си им приятел. Можеш да го покажеш, като им кажеш да изоставят тази глупост, преди да е станало твърде късно. Глупавите деца, когато прекалят, ги наказват много строго.

На Мат му се дощя да отстъпи — Теслин бе застанала толкова плътно до него, че почти го докосваше. Вместо да го направи обаче, той се ухили нахално. У дома това винаги му навличаше неприятности, но сега му се стори съвсем уместно. Заровете в главата му не можеше да имат нищо общо с тези две жени, иначе отдавна щяха да престанат да се въртят. А и медальон си имаше все пак.

— Според мен, те си гледат достатъчно добре в краката. — Нинив имаше ужасна нужда да ѝ шибне някой пет-шест пръчки по задника, а Елейн още повече, но той нямаше да търпи тази жена да му говори така пренебрежително за Нинив. Ако това означаваше, че

трябва да защити и Елейн, така да е. — Може би вие трябва да спрете с глупостите си. — Усмивката от лицето на Джолайн изчезна, но пък я замести тази на Теслин, остра като бръснач.

— Ние наистина знаем доста за теб, Мат Каутон. — Май беше готова да одере някого жив и който ѝ паднеше подръка, щеше да свърши работа. — Тавирен си бил, разправят. С доста опасни връзки. Това май не са само празни приказки.

А лицето на Джолайн стана ледено.

— За младеж в твоето положение, младеж, който иска да си гарантира бъдещето, най-доброто щеше да е да подири закрилата на Кулата. Не е трябвало изобщо да я напускаш.

Стомахът му се сви още повече. Какво ли още знаеха за него тия двете? Със сигурност едва ли знаеха за медальона. Нинив и Елейн знаеха, а също и Аделиз и Вандийн, и Светлината знаеше само на кого още бяха казали, но със сигурност не и на тези двечките. Колкото до него самия, имаше нещо много по-лошо от това, че беше тавирен, или от лисичата глава, или дори от връзката му с Ранд. Ако знаеха за проклетия Рог...

Изведнъж някой го издърпа от тях така силно, че той се олюля и за малко да си изтърве шапката. Тънка жена с гладко лице и почти бяла коса, събрана на тила, го беше хванала за ръкава и за другия ревер. Теслин инстинктивно го хвана по същия начин от другата страна. Беше или Аделиз, или Вандийн, те бяха сестри — истински сестри, а не Сестри Айез Седай — и си приличаха като близначки; така и не можеше да отличи със сигурност едната от другата. Двете с Теслин се загледаха сърдито, като две котки, спипали една и съща мишка.

— Няма нужда да ми късате дрехата — изръмжа той. — Дрехата ми! — Не беше сигурен дали го чуха. Макар и с лисичата глава на гърдите си, не можеше да се осмели да отскубне впилите им се в дрехата му пръсти — освен ако не се наложеше.

Още две Сестри придружаваха въпросната сестра, която и от двете да беше тя, въпреки че на едната от тях, тъмнокоса набита жена с питащ поглед, това личеше само по пръстена на Великата змия и по шала с кафявите ресни. Изглеждаше съвсем малко по-възрастна от Нинив и той се сети, че трябва да е Сарейта Тамарес, издигната в Айез Седай преди една-две години.

— Дотам ли стигнахте, че да отвличате мъже по коридорите, Теслин? — попита другата Айез Седай. — Мъж, който не може да прелива, едва ли представлява интерес за теб. — Ниска и светлолика, в общита с дантела сива рокля, тя цялата сякаш бе изтъкана от хладна, лишена от възраст елегантност и самоуверена усмивка. Мат въздъхна. Явно беше привлякъл вниманието на най-свирепите псета в двора. Том така и не беше сигурен дали Джолайн или Теслин отговаря за пратеничеството на Елайда, но пък Мерилил със сигурност предвождаше идиотките, които бяха подлъгали Егвийн да стане тяхната Амирлин.

Мат направо можеше да се обръсне с усмивката, с която ѝ отвърна Теслин.

— Не ми се преструвай, Мерилил. Мат Каутон е интересен за нас, и още как! Такъв като него не може да крачи на воля. — Сякаш него изобщо го нямаше тук и не ги слушаше!

— Я стига сте се боричкали за мен — каза той и се дръпна, но нито едната, нито другата го пусна. — Тоя дворец е пълен с мъже!

Пет чифта очи го накараха да съжали, че си е отворил устата. Айез Седай наистина нямаха чувство за хумор. Той дръпна малко по-силно и Вандийн — или Аделиз — също дръпна толкова рязко, че почти му откъсна ръкава. Вандийн беше, реши в края на краищата той. Тя беше Зелена и на него винаги му се струваше, че ѝ се иска да го обърне с хастара наопаки, само и само да измъкне тайната за медальона му. Но която и от двете да беше, тя му се усмихна, отчасти разбиращо, отчасти с насмешка. На него обаче хич не му беше до смях. Другите престанаха да го гледат. Все едно че беше изчезнал.

— Това, което му трябва — каза твърдо Джолайн, — е да бъде поставен под стража. Заради собствената му сигурност, че и повече. Трима тавирен от едно и също село! И единият от тях самият Прероден Дракон? Мат Каутон би трябвало незабавно да бъде отведен в Бялата кула. — А той, глупакът му с глупак, си беше помислил, че е хубавелка.

Мерилил само поклати глава.

— Доста надценявате положението си тук, Джолайн, ако си въобразявате, че ей така ще ви позволя да отведете момчето.

— Вие надценявате своето, Мерилил. — Устните на Джолайн се извиха хем надменно, хем снизходително. — Или може би разбираш,

че единствено желанието ни да не оскърбим Тилин ни въздържа да ви ограничим на хляб и вода, докато върнем самите вас в Кулата?

Мат очакваше Мерилил да се изсмее в лицето ѝ, но тя взе че сведе глава.

— Не бихте посмели. — Айезседайската невъзмутимост се бе изписала като маска на лицето на Сарейта, но задъханият ѝ глас издаде красноречиво, че наистина е само маска.

— Това са детски игрички, Джолайн — промърмори сухо Вандийн. А бе май че тя беше все пак. Като че ли само тя от трите не изглеждаше особено притеснена.

На бузите на Мерилил избиха петна, сякаш белокосата жена бе проговорила на нея, но погледът ѝ стана малко по-твърд.

— Едва ли можете да очаквате, че ще отстъпим и ще си отидем кротко — каза тя решително. — И при това сме пет. Седем, ако броим Нинив и Елейн. — Последното явно ѝ хрумна в момента и при това го изрече с голяма неохота.

Джолайн повдигна вежда. Кокалестите пръсти на Теслин не отхлабиха хватката си повече от тези на Вандийн, но тя изгледа Джолайн и Мерилил с неразгадаема физиономия. Странни бяха тия Айез Седай — човек никога не знаеше какво да очаква от тях преди да е станало твърде късно. Дълбоки течения имаше тук. Дълбоките течения около Айез Седай можеха така да повлекат човек, че да го удавят. Май беше време да се опита все пак да се измъкне от пръстите им.

Внезапно появилата се отново Ларен му спести усилията. Мъчейки се да успокои дъха си, сякаш беше тичала, дебелианата се поклони много по-дълбоко, отколкото преди малко на него.

— Прощка за безпокойствието, Айез Седай, но нейно величество кани лорд Каутон в покоите си. Най-покорно моля за прошка. Жестоко ще ме накажат, ако не го заведе веднага при нея.

Айез Седай я изгледаха — всички до една, докато тя не започна да пристъпва нервно от крак на крак; после двете групи се загледаха една друга, сякаш се чудеха кои ще отстъпят първи. А после се втренчиха в него. И той се зачуди дали някоя от тях изобщо ще помръдне някога.

— Е, не мога все пак да карам кралицата да ме чака, нали? — ухили се той. Ако можеше да се съди по сумтенето им, все едно че

беше щипнал някоя по задника. Дори Ларен му се намръщи неodobрително.

— Пусни го, Аделиз — най-сетне отрони Мерилил.

Той изгледа навъсено белокосата, която го пушна послушно. Тия двете със сестра ѝ трябваше да носят картончета с имената си, панделки с различен цвят или нещо такова. Тя пък го ощастливи с насмешлива, разбираща усмивка. Ей това много го мразеше. Беше си чисто женски номер, не просто айезседайски, а обикновено и представа си нямаха за онова, което искаха да те накарат да повярваш, че знаят.

— Теслин — каза той. Намръщената Червена продължаваше да го стиска за палтото с две ръце и го гледаше, без да обръща внимание на останалите. — Кралицата.

— Колко още смяташ да стоиш така и да го държиш, Теслин? — попита Мерилил. — Може би ще обясниш на Тилин защо поканата ѝ е пренебрегната.

— Много добре си помисли с кого се обвързваш, Каутон — каза Теслин, без да откъсва поглед от него. — Грешният избор води до неприятно бъдеще, дори за един тавирен. Много добре си помисли. — След което го пушна.

Той последва Ларен. Не си позволи да издаде нетърпението си час по-скоро да се махне от очите им, но страшно му се искаше тя да тръгне малко по-бързо. А тя се плъзгаше пред него царствено като същинска кралица. Царствено като същинска Айез Седай. Щом стигнаха първия завой, Мат се озърна през рамо. Петте Айез Седай продължаваха да стоят и да го гледат. Озъртането му сякаш им подейства като сигнал — те се спогледаха мълчаливо и си тръгнаха, всяка в различна посока. Аделиз тръгна след него, но после отново му се усмихна и се скри в някаква врата. Дълбоки течения, няма що. Той лично предпочиташе да плува във вирчета, в които краката му стигат дъното.

Ларен го чакаше с ръце на кръста и с прекалено спокойна физиономия. Мат обаче подозираше, че краката ѝ потропват нетърпеливо под полите ѝ. Той ѝ се усмихна подкупващо, Точно пред тази усмивка и кикотещи се момиченца, и сивокоси бабки омекваха. Спечелвала му беше немалко целувки и му беше спестявала

неизброими неприятности. Вършеше му не по-малко работа от цветята.

— Беше много елегантно, страшно съм ти благодарен. Кралицата всъщност не държи да ме види, нали? — Пък и дори да държеше, той не държеше особено. Не си падаше по благородниците, а по кралските особи — триж по-малко. Нищо от онова, което намираще из древните спомени в главата си, не можеше да го промени, а някои от онези непознати мъже бяха прекарвали значителна част от живота си около крале, кралици и други такива. — Сега ако обичаш само да ми покажеш къде са отседнали Нинив и Елейн...

Странно, но прословутата му усмивка, изглежда, този път изобщо не подейства.

— Не бих излъгала, лорд Каутон. Наистина ще ме накажат жестоко за такова нещо. Кралицата ви очаква, милорд. Вие сте голям храбрец — добави тя, обърна се и измърмори под нос: — Или голям глупак. — Последното едва ли беше предназначено той да го чуе.

Да избира между това да се види с кралицата, или да обикаля безкрайно из тези коридори, докато намери някой, който най-после да му обясни това, което искаше да разбере? Той тръгна да се види с кралицата.

Тилин Кинтара, по милостта на Светлината кралица на Алтара, Повелителка на Четирите ветрове, Пазителка на Морето на бурите и върховен трон на Двора Мицобар, го очакваше в една зала с жълти стени и бледосин таван, застанала пред огромна бяла камина. Той тутакси прецени, че си е струвало да дойде да я види. Тилин не беше млада — блестящата ѝ черна коса, спускаща се на буйни талази по раменете, беше прошарена по слепоочията и тънки бръчици се сбираха като паяжина около очите си — нито можеше да се нарече точно хубава с двата тънки белега на бузите. Чаровна беше малко по-точно. Но беше... впечатляваща. Две големи тъмни очи го изгледаха властно, очи на орлица. Малко същинска власт притежаваше тази жена — човек можеше да прекоси владенията ѝ само за два-три дни — но му се стори, че дори някоя Айез Седай би отстъпила пред този неин поглед. Заприлича му на Айсебел, владетелката на Дал Калайн, която бе накарала Амирлин Ангара лично да дойде при нея. Ей това например беше от древните спомени — Дал Калайн беше държава, изчезнала по време на Тролокските войни.

— Ваше величество — каза той и помете пода с широката си шапка, — явявам се по вашата височайша покана. — Впечатляваща или не, трудно му беше да откъсне очи от не толкова малкия, обримчен с дантела овал над гърдите ѝ, където висеше брачният ѝ нож. Много приятно закръглена гледка, няма що, но пък колкото повече от бюста си показва една жена, толкова по-малко иска да се заглеждаш в него. Поне открито. Канията — бяла; но той вече знаеше, че тя е вдовица. Не че това имаше особено значение. Той по-скоро щеше да се оплете с онази Мраколюбка с лисичето лице, отколкото с една кралица. Тя най-вероятно щеше да извика стражите, вместо да извади обсипаната със скъпоценни камъни кама, затъкната под златотъканото коланче на кръста ѝ, избрано да отива на накита, от който висеше брачният ѝ нож. Сигурно точно заради това заровете продължаваха да се търкалят в главата му — възможността да се срещне с кралския палач нямаше как да не ги завърти.

— Говорите Древния език — рече тя. Гласът ѝ се оказа нисък, плътен и мелодичен. И без да дочака отговора му, отиде до едно от креслата и седна, пригласяйки зелените си поли. Несъзнателен жест; очите ѝ останаха приковани в него. Той си помисли, че сигурно би могла да познае кога за последен път си е прал долните дрехи. — Искате да оставите съобщение. Разполагам с това, от което имате нужда. — Падащата на китката ѝ дантела се разлюля от лекия ѝ жест към малката писалищна маса, поставена под едно от огледалата в златни рамки. Всички мебели бяха позлатени и украсени с резба.

През високите прозорци нахлуваше прохладен ветреца, но въпреки това на Мат му стана по-горещо, отколкото на улицата, и причината за това съвсем не беше погледът ѝ. „Дейене, диу нинте консион ча'лет ѝе.“ Това беше изтърсил току-що. Проклетият му Древен език пак се беше изтърсил от устата му, без сам да се усети. А си мислеше, че поне тази малка досада е поставил под контрол. Нито можеше да разбере докога ще се въртят тези проклети зарове и за какво. Най-добре щеше да е да се оглежда на четири и да си държи устата затворена.

— Благодаря, ваше величество. — Каза го съвсем искрено.

Върху масичката имаше три бели листа. Той окачи шапката си на стола. Можеше да вижда Тилин в огледалото. Гледаше го с интерес. Защо си беше развързал езика така? Той топна златния писец — че

какъв друг можеше да има една кралица, ако не златен — оформи набързо в главата си това, което искаше да напише, след което се наведе над листа, загръщайки го с лявата си ръка. Държеше перото непохватно. Не си падаше много по писането.

„Проследих една Мраколюбка до палата, нает от Джайчим Карридин. Тя веднъж се опита да ме убие, а може би и Ранд също така. Посрещнаха я като стара приятелка на дома.“

Заоглежда написаното, хапейки края на писалото, докато не се усети, че е нацърбил мекото злато. Може би Тилин нямаше да го забележи. За Карридин трябваше да научат. Какво друго? Той добави още няколко грижливо съставени фрази. Последното, което му се искаше, бе да ги накара да вирнат обидено глави.

„Бъдете разумни. Ако все пак се налага да обикаляте града, поне приемете да ви пратя няколко души да ви пазят, за да не ви пръснат някъде главите като пъпеши. Все едно, не е ли време вече да ви пращам при Егвийн? Тук няма нищо освен жега и мухи, а такива има колкото щещ и в Кемлин.“

Толкова. На по-голяма учтивост от тази не можеха и да се надяват.

Той грижливо подсуши страницата и я сгъна на четири. Ситен пясък в една златна купичка покриваше нажежен въглен. Той го задуха, докато не се разгоря, след което запали с него свещ и вдигна парчето червен восък. Когато восъкът за печата закапа в единия край на сгънатия лист, изведнъж се сети, че вече си има пръстен с печат. Просто нещо, което бижутерът беше гравирал, за да покаже умениято си, но пак щеше да е по-добре от гола бучка. Пръстенът беше малко по-дълъг от малката локвичка вече засъхващ восък, но тя все пак щеше да поеме по-голямата част от печата.

Едва сега огледа това, което си беше купил по неволя. В овалната рамка от лунни сърпове лисица в бяг сякаш бе изплашила две летящи птици. Това го накара да се ухили. Колко жалко че не беше ръка, да изобрази Бандата, но и това бе подходящо. Той определено трябваше да бъде ловък като лисица, за да не изгърве Нинив и Елейн, и макар те да не можеха съвсем да летят, все пак... А освен това покрай медальона лисиците бяха започнали да му харесват. Той надраска отгоре името на Нинив, а след като помисли малко — и това на Елейн.

Докато ставаше и се обръщаше със запечатаното писмо в ръка, кокалчетата на пръстите му се отриха в бюста на Тилин и той се сепна. Постара се поне да не се изчерви. Втрени се в лицето ѝ, само в лицето. Не беше чул кога се е приближила. Тя вече сигурно си беше помислила, че е непохватен глупак.

— Тук има нещо, което и вие трябва да знаете, ваше величество. — Разстоянието между двамата беше твърде малко, за да вдигне писмото. — Джайчим Карридин се занимава с Мраколюбци и далеч нямам предвид това, че ги задържа.

— Сигурен ли сте? Разбира се, че сте сигурен. Никой не би изрекъл подобно обвинение, без да е сигурен. — Челото ѝ се набръчка угрижено, но тя поклати глава и бръчките изчезнаха. — Да си поговорим за по-приятни неща.

Мат само дето не изскимтя. Беше ѝ казал право в очите, че посланикът на Белите плащове в двора ѝ е Мраколюбец, а тя дори не направи гримаса.

— Значи вие сте лорд Мат Каутон? — Съвсем лека въпросителна нотка прозвуча при произнасянето на титлата. Очите ѝ го изгледаха остро и от тези на орлица. На една кралица едва ли би ѝ харесало при нея да дойде някой, който се представя лъжливо за лорд.

— Просто Мат Каутон. — Нещо обаче му подсказа, че тя би предпочела да чуе лъжа. Освен това, да кара хората да си мислят, че е лорд, беше само хитрина, нещо, без което той лично спокойно можеше да мине. В Ебу Дар човек можеше да се натъкне на дуел накъдето и да се обърне, но малцина предизвикваха лордове, освен други лордове. Тъй или иначе, през последния месец той беше пукнал доста глави, ранил беше четирима мъже и беше тичал половин миля, за да се отърве от една жена. Погледът на Тилин започна да го изнервя. А заровете продължаваха да тракат в главата му. Искаше му се час по-

скоро да се махне оттук. — Бихте ли ми казали къде мога да оставя писмото, ваше Ве...

— Щерката-наследница и Нинив Седай рядко споменават за вас — каза тя, — но човек се научава да чува и неизреченото. — Тя посегна небрежно и докосна с пръсти бузата му, а той колебливо вдигна ръка. Дали пък не беше се оцапал там, докато дъвчеше писалката? Жените обичаха да почистват изцапани неща, в това число и мъже. Навярно кралиците също. — Това, което не казват, но аз чувам, е, че сте неудържим палавник, комарджия и неуморен преследвач на жени. — Очите ѝ се задържаха на неговите, изражението ѝ не се промени и на косъмче, а гласът ѝ си остана твърд и леден, но докато говореше, пръстите ѝ погалиха и другата му буза. — Неудържимите мъже често са твърде интересни. За разговор. — Показалецът ѝ погали леко устните му. — Неудържим палавник, който пътува с Айез Седай, един тавирен, който, струва ми се, дори малко ги плаши. Притеснява ги, най-малкото. Доста трябва да му стиска на един мъж, за да кара Айез Седай да се притесняват. Как смяташ да огънеш Шарката в Ебу Дар, „просто“ Мат Каутон? — ръката ѝ се спря на шията му.

Той понечи да отстъпи и масичката зад гърба му издрънча в стената. Единственият начин да се измъкне беше да я избута. Жените просто не се държаха по този начин! О, някои от древните спомени намекнаха, че се държат, но това бяха много редки спомени, повечето от втора ръка, за това как някоя жена била направила това, а друга — онова, нещата, които той си спомняше ясно, бяха в по-голямата си част битки, а в случая от тях нямаше никаква полза. Тя се усмихна — устните ѝ съвсем леко се извиха, но от това хищническият блясък в очите ѝ съвсем не отслабна. Космите на главата му бяха готови да щръкнат.

А после тя рязко се обърна и отиде в средата на стаята.

— Трябва да уредя да си поговоря отново с теб, Мат Каутон. Аз... — И млъкна, когато вратата се отвори широко, привидно изненадана, но той съобрази, че е видяла откритието ѝ в огледалото.

Влезе строен младеж, леко накуцващ. Мургав младеж, с остри очи, които за миг пробягаха по Мат. Черната му коса падаше до раменете и беше облечен в едно от онези палта, които не са предназначени да ги носи човек небрежно наметнати на раменете — от

фина зелена коприна, със златна верижка през гърдите и златни леопарди, извезани на реверите.

— Майко — промълви той с поклон и докосна устните си с пръсти.

— Беслан. — Тя изрече името топло и го целуна по бузите и по очите. Твърдят, дори леден тон, с който доскоро говореше на Мат, сякаш изобщо не бе съществувал. — Всичко е минало добре, както виждам.

— Не толкова добре, колкото можеше. — Младежът въздъхна. Въпреки острия си поглед притежаваше като че ли благ нрав и гласът му беше мек. — Невин порна крака ми при втория сблъсък, а после ме приклещи на третия, така че го прободох в сърцето, вместо да му срежа ръката. Оскърблението не заслужаваше чак смърт, пък и сега трябва да изразя съболезнованията си на вдовицата му. — За последното, изглежда, съжаляваше не по-малко, отколкото за смъртта на Невин.

Грейналото лице на Тилин едва ли подхождаше на жена, чийто син току-що ѝ е съобщил, че е убил човек.

— Само гледай гостуването ти да е кратко. Очите да ми избодат, ако Давиндра не се окаже една от онези вдовици, които се нуждаят от утеха, и тогава ще трябва или да се ожениш за нея, или да избиеш братята ѝ. — Ако можеше да се съди по тона ѝ, първата възможност беше наистина лоша, а втората — по-скоро досадна. — Това е господин Мат Каутон, сине. Той е тавирен. Надявам се, че ще станете приятели. Може би ще отидете заедно на танците в Нощта на Свован.

Мат подскочи. Последното, което му се искаше на този свят, бе да ходи не знам къде си с тип, който се занимава с дуели, тип, чиято майка беше погалила Мат Каутон по бузата.

— Аз много не си падам по баловете — бързо отвърна той. Ебударците обичаха празниците до лудост. Тук Велики Чазалайн едва-що беше приключил, а идната неделя предстояха още пет, два от които — целодневни, а не просто вечерни празници. — Аз лично танцувам по кръчмите. Боя се, че съм по по-грубичките неща. Едва ли ще ви хареса.

— И аз предпочитам кръчмите — отвърна с усмивка Беслан, със същия благ тон. — Баловете са за по-старите хора и за техните красавици.

След което камънакът се затъркаля здраво по нанадолницето. Преди Мат да разбере какво става, Тилин го беше овързала в чувала. Двата с Беслан щяха да ходят по празниците заедно. По всички празници. На лов, както се изрази Беслан, и когато Мат спомена за лов на момичета, без да се замисли — ако се беше замислил, никога нямаше да го каже пред нечия майка — Беслан се разсмя и каза:

— Момиче или битка, нацупени устнички и блеснал меч. Който и от тия танци да танцуваш, винаги е страшно забавно. Не мислиш ли така, Мат? — А Тилин се усмихна топло на сина си.

Мат с мъка успя да се засмее. Този Беслан беше луд. И майка му също. И двамата бяха луди.

ГЛАВА 17

ТРИУМФ НА ЛОГИКАТА

Когато Тилин най-после го пусна, Мат бързо-бързо се изниза от палата. Ако си беше помислил, че ще е от полза, щеше да побегне. Толкова беше настръхнал, че почти бе забравил за танцуващите в главата му зарове. Най-ужасният момент — най-ужасният от близо дузината ужасни моменти беше, когато Беслан подразни майка си, като й каза, че би трябвало да си намери някой хубавец за баловете, а Тилин със смях му отвърна, че кралиците нямат време за млади мъже, като през цялото време гледаше Мат с проклетите си орлови очи. Сега вече му беше ясно защо зайците бягат толкова бързо. Той се запрепъва през площада, без да вижда нищо наоколо. Нинив и Елейн да срещнеш да подскачат прегърнати с Джайчим Карридин и Елайда, щеше да ги подмине, без изобщо да ги погледне повторно.

В гостилницата на „Скитащата жена“ беше сумрачно и прохладно в сравнение със зноя отвън. Той свали шапката си с благодарна въздишка. Из въздуха се носеше рехавата мъгла от дим на лули. Над прозорците висяха завързани борови клонки в чест на предстоящата Нощ на Свован. В тъгъла две жени с флейти и един странен тип с тимпан между коленете изпълваха помещението с пронизителна, пулсираща музика, която Мат вече беше започнал да харесва. Дори по това време на деня имаше доста посетители — търговци в сравнително скромни вълнени дрехи и ебударци, повечето по елечи с гербовете на различни гилдии. Прости чираци и дори пътници не отсядаха тук. Толкова близо до двореца на кралицата, „Скитащата жена“ едва ли можеше да мине за евтин хан, в който да пийнеш или похапнеш, камо ли да преспиш.

Изтракването на зарове на една от масите отекна като отглас на досадната усещане в главата му, но той не погледна натам, а тръгна към друга маса, където седяха трима от неговите хора. Единият — Коревин, набит мускулест кайриенец, седеше разголен до кръста, вдигнал татуираните си ръце над главата си, докато Ванин овързваше

дълъг бинт около кръста му. Ванин беше три пъти по-едър от Коревин, но приличаше на плешив мях с говежда лой. Палтото му беше в такова състояние, сякаш беше спал в него цяла седмица; то въпреки винаги изглеждаше така, дори един час след като някоя от слугините го изгладеше. Някои от търговците поглеждаха към тях притеснено, но не и ебударците — доста често виждаха подобни сцени.

Харнан, тайренец, с челюсти като фенер и със свирепа татуировка на ястреб на лявата буза, тъкмо хокаше Коревин.

— Хич не ме интересува какво ти бил казал проклетият продавач на риба, кози изтърсак такъв, жаба крастава, ти размаха проклетата тояга вместо да преглътнеш проклетите му ругатни само щото... — Той млъкна, като видя Мат, и лицето му заприлича на лице на човек, когото го боли зъб.

Ако Мат ги попита, щеше да излезе, че Коревин просто се е подхлъзнал и е паднал върху собствената си кама или някоя подобна дивотия, и щяха да очакват Мат да се престори, че е повярвал. Така че той просто опря юмруци на масата все едно, че не е видял нищо необичайно. Честно казано, то и не беше чак толкова необичайно. Ванин между другото беше единственият от хората му, който не беше загазвал — по някаква причина мъжете, които си търсеха белята, го заобикаляха отдалече, също както и Нейлсийн. Единствената разлика между двамата беше, че на Ванин всичко това сякаш му харесваше.

— Том или Джюйлин да са се мяркали насам?

Без да вдига глава от бинтовете, Ванин каза:

— Кожица не съм видял от тях, нито косъм, нито нокът. Нейлсийн обаче се мерна за малко. — Разни глупости като „милорд“ от Ванин нямаше да чуеш. Той хич и не криеше, че не си пада много по благородници. С нещастното изключение в лицето на Елейн. — Остави някакъв обкован с желязо сандък в стаята ти и се отплесна да ми разправя за разни дрънкулки. — Той понечи да се изплюе презрително, но мерна една от слугините и се отказа. Госпожа Анан беше самата смърт за всеки, който дръзнеше да се изплюе на пода или да хвърли кокал, дори да изтръска пепелта от лулата си. — Момчето е отзад в конюшната — продължи той преди Мат да е попитал, — с книгата си и с една от щерките на ханджийката. Друго от момичетата и му напердаши задника, щото той ощипа нейния. — Той свърши с

бинтоването и кой знае защо, изгледа Мат обвиняващо, сякаш той беше виновен за нещо.

— Бедното дребосъче — измърмори Коревин и опипа превръзката. На едната ръка имаше татуирани със синьо мастило леопард и глиган, на другата — лъв и жена. Жената май нямаше нищо по себе си освен косата. — Подсмърчаше горкият. Макар че му светнаха оченцата, когато Лерал му позволи да я хване за ръката. — Всички мъже се грижеха за Олвер като ято чичовци, макар че едва ли някоя майка щеше да се съгласи такива „чичовци“ да се навъртат около сина ѝ.

— Ще го преживее — рече сухо Мат. Момчето, изглежда, прихващаше тия навици от „чичовците“ си. Оставаше само да му направят и татуировка. Добре поне, че Олвер не беше се измъкнал да хукне из града с уличните хлапетии. Това, изглежда, му доставяше също толкова удоволствие, колкото да досажда на големи жени. — Харнан, ти оставаш да чакаш тук и ако видиш Том или Джнойлин, хващаш ги за яката и ми ги довеждаш. Ванин, искам да се опиташ да подразбереш нещо около Челсайнския палат. Той е при портата на Трите кули. — Той колебливо огледа помещението. От и към кухнята се нижеха слугини с подноси с храна и пиене. Повечето гости, изглежда, наблягаха над сребърните си чаши, макар че две жени в елеци на тъкачки спореха за нещо, забравили за пунша си. Някои от търговците като че ли се пазаряха, махаха с ръце, топяха пръсти в питиетата си и драскаха разни числа по масите. Музиката би трябвало да заглушава думите му от нечии любопитни уши, но за всеки случай той сниши глас.

При вестта, че Джайчим Карридин го посещават Мраколюбци, Ванин сви устни така, сякаш беше готов да се изплюе все едно кой ще го види. Харнан промърмори нещо за мръсните му Бели плащове, а Коревин предложи да обвинят Карридин пред градската гвардия, което само му спечели отвратените погледи на останалите и той моментално надигна халбата си. Коревин беше един от малкото мъже, способни да пият ебударски ейл в тази жега. Впрочем изобщо да го пият.

— Внимавай — предупреди Мат, щом Ванин стана. Не че много се притесняваше: Ванин се движеше със смайваща лекота за толкова дебел човек. Беше най-добрият конекрадец поне в две страни и можеше да се промъкне така, че и Стражник да не го забележи, но все

пак... — Тия са гадна пасмина. Белите плащове или Мраколюбците — и едните, и другите. — Ванин само изпръхтя и махна с ръка на Коревин да си облича ризата и палтото и да тръгва с него.

— Милорд? — промълви Харнан, след като двамата излязоха. — Милорд, чух, че вчера в Рахад се появила мъгла.

Мат го изгледа. Харнан му се стори угрижен, а обикновено нищо не можеше да го разтревожи особено.

— Какво искаш да кажеш? Каква мъгла? — В такава жега дори гъста като каша мъгла нямаше да се задържи повече от един миг.

— Мъгла. И имало... имало в нея... — Той вдигна очи към Мат. — Някои хора просто изчезвали. Други пък ги намирали изядени наполовина.

Мат потръпна.

— Но мъглата се е вдигнала, нали? Не си бил в нея. Когато попаднеш в нея, тогава се тревожи. Нищо друго не ти остава.

Харнан се намръщи недоверчиво, но това си беше чистата истина. Тия мехури на злото — така ги наричаше Ранд, защото така ги беше нарекла Моарейн — изплуваха и се пръскаха където и когато им хрумне и като че ли дори Ранд нищо не можеше да направи срещу това. Да се тревожи човек за тях беше толкова от полза, колкото да се тревожиш дали някоя керемида няма да ти падне на главата като излезеш на улицата. По-малко дори, защото за керемидата човек може да реши просто да не излиза.

Имаше обаче нещо, което го тревожеше. Нейлсийн беше оставил печалбата им горе без охрана. Проклетите му благородници имаха навика изобщо да не се грижат за златото. Така че Мат остави Харнан да си зяпа в халбата и се запъти към стълбището в дъното на гостилницата. Преди да стигне дотам обаче го спря една от слугините, Кайра — стройно девойче с пълни устни и премрежени очи.

— Милорд, някакъв мъж идва преди малко. Вас търсеше — каза тя и го изгледа изпод дългите си мигли. Гласът ѝ само беше малко премрежен. — Каза, че бил Илюминатор, но ми се стори стиснат. Поръча си ядене и си отиде, след като госпожа Анан му отказа. Искаше вие да го платите.

— Другия път, гълъбче, му дайте ядене — каза ѝ той и пусна един тлъст сребърник в деколтето ѝ. — Ще поговоря с госпожа Анан. — Искаше му се да намери Илюминатор — истински при това, а не

някой от мошениците, пробутващи по улиците фойерверки, пълни с трици — но точно сега това едва ли беше най-важното. Не и при толкова злато, оставено без никакъв надзор. А освен това и мъгли в Рахад, Мраколюбци, Айез Седай, проклетата Тилин, която, изглежда, си беше загубила ума и...

Кайра се изкикоти и се усука като погалено котенце.

— Искате ли да ви донеса пунш в стаята, милорд? Или нещо друго? — И му се усмихна с надежда и много подканящо.

— Може би по-късно — каза той и я потупа с пръст по нослето. Тя отново се изкикоти — винаги го правеше. Кайра щеше да си прише роклята над средата на бедрото, че и по-високо, за да си покаже фустите, стига госпожа Анан да ѝ позволише, но ханджийката си пазеше слугините не по-малко бдително от собствените си дъщери. Почти. — По-късно, може би.

И забърза нагоре по стъпалата, разкарвайки Кайра от ума си. Какво да прави с Олвер? Момчето наистина щеше да си намери белята някой ден, ако си въобразяваше, че може да се държи с жените по този начин. Май трябваше да го държи колкото може по-надалече от Харнан и останалите. Много лошо му влияеха. Като че ли всички други грижи му бяха малко, ами и това отгоре! Трябваше да измъкне Нинив и Елейн от Ебу Дар преди да е станало нещо много лошо.

Стаята му беше откъм фасадата, с изглед към площада. Когато посегна към дръжката на вратата, подът зад него изскърца. В сто други хана изобщо нямаше да го забележи, но подовете в „Скитащата жена“ не скърцаха...

Той се извъртя тъкмо навреме, за да посрещне стоварващата се дебела тояга с ръка вместо с черепа си. Дланта му изтръпна от удара, но той стисна отчаяно. Дебели пръсти се впиха в гърлото му и го притиснаха до стената. Черни петна заиграха пред очите му, скривайки запотеното лице срещу него. Единственото, което успя да види, беше голям нос и жълти зъби, но и тях ги видя през мъгла. Изведнъж усети, че ще изгуби съзнание — пръстите спираха кръвта към мозъка му заедно с въздуха. Той бръкна под палтото си и трескаво заопипва за ножовете, но пръстите му сякаш бяха забравили за какво са предназначени. Другата му ръка изпусна тоягата и той я видя как се надига, усети я как се надига, за да се стовари върху черепа му. Събра сетни сили, измъкна един нож и замушка...

Нападателят му нададе пронизителен крясък и изпусна тоягата, но не и гърлото му. Мат с последни сили мушкаше с ножа.

Непознатият рухна, Мат падна върху него. Успя да преглътне, вдиша жадувания въздух и посегна да се хване за нещо и да се изправи. От пода в него се взираше някакъв мъж с простовата лице, с очи, които нямаше да видят нищо повече на белия свят, плещест мъж със завити мурандийски мустаци, в тъмносиньо палто, подходящо за дребен търговец или преуспяващ дюкянджия. Изобщо нямаше вид на крадец.

Изведнъж се усети, че е хванал дръжката на някаква врата и тя се е отворила. Стаята беше по-малка от неговата, без прозорци, две лоени лампи на масичката до тясното легло хвърляха мъждива светлина. Длъгнест светлокос мъж се изправи от един голям отворен сандък и зяпна озадачен трупа зад прага. Сандъкът заемаше повечето пространство в стаичката.

Мат отвори уста да се извини, че се е натрапил толкова грубо, но дългнестият мъж измъкна дълга кама от колана си, грабна някаква тояга от леглото и скочи срещу него. Мат замахна и още докато ножът излиташе от шепата му, вече бъркаше под палтото за нов. Ножът се заби право в гърлото на мъжа и той се преви и стисна гърлото си с ръце. Между пръстите му бликна кръв и той се срина в сандъка.

— Добре е да имаш късмет — изграчи Мат, пристъпи в стаята, измъкна ножа си и го изтри в сивото палто на непознатия. Палтото беше по-добро от това на другия; пак вълнено, но с по-добра кройка. Дори някой по-дребен владетел нямаше да се срамува, че носи такава. Андорско, ако се съдеше по яката. Той седна на леглото и изгледа навъсено просналия се в сандъка човек. Някакъв шум го накара да вдигне глава.

Слугата му беше застанал на прага и неуспешно се мъчеше да скрие зад гърба си голям черен тиган. Нерим държеше пълен комплект кухненски съдове и всичко останало, което смяташе, че може да потрябва на един слуга на лорд по време на пътуване, в малката стая, която делеяха с Олвер, съседната до тази на Мат. Беше нисък дори за кайриенец и кльоцав.

— Боя се, че милорд пак си е оклепал палтото с кръв — прозвуча скръбно гласът му. Ако някога прозвучеше другояче, слънцето сигурно щеше да изгрее от запад. — Сериозно ви казвам, бих предпочел

милорд да си пази повече дрехите. Много е трудно да се махат петната от кръв, а насекомото само това чака, та да прояде плата и да го направи целия на дупки. Никъде не съм виждал толкова насекоми колкото тука, милорд. — За мъртъвците нито дума, нито какво смяташе да прави с тоя тиган.

Оказа се, че шумотевицата е привлякла вниманието и на други. „Скитащата жена“ не беше от хановете, в които такива неща да минат незабелязано. В коридора се чуха тежки стъпки и след миг госпожа Анан избута грубо Нерим и надигна поли да прекрачи трупа на прага. Последва я съпругът ѝ — мъж с квадратно лице и побеляла коса — на лявото му ухо подрънкваха обещите на Древния и почетен съюз на мрежите. Джасфер Анан беше една от причините Мат да избягва да се усмихва много-много на щерките на госпожа Анан — мъжът носеше два дълги ножа, а синьо-зеленият му елек разкриваше яки мишци и гърди, нашарени с белези от безброй дуели. Само че той бе жив, докато онези, които му бяха оставили белезите, сигурно не бяха.

Другата причина за неговата предпазливост беше самата Сетале Анан. Мат никога не се беше отказвал от някое девойче заради майка ѝ, но госпожа Анан някак си го бе накарала да го направи. Големите златни халки на ушите ѝ се разлюляха, докато оглеждаше мъртъвците, без да трепне дори. Тя беше хубаволика въпреки леко прошарената си коса, брачният ѝ нож лежеше вгнезден между едни толкова приятно закръглени неща, каквито обикновено щяха да привлекат очите му като молци към свещ, но все пак да гледа на нея по този начин беше все едно да гледа на... Не на майка си. На някоя Айез Седай може би... макар че колкото до гледането, правил го беше — или на кралица Тилин, Светлината дано да му е на помощ с нея. Да се пита защо означаваше да пъха пръст в прясна рана и никак не беше леко. Тя просто си го умееше. Трудно беше да си помисли човек, че може да направи нещо, което да обиди Сетале Анан.

— Единият ми скочи в коридора. — Мат леко подритна сандъка и той издаде кух звук въпреки отпусналия се вътре мъртвец. — С изключение на тоя това тук е празно. Мисля, че са искали да го напълнят с това, което успеят да украдат. — Златото може би? Едва ли беше възможно да са научили за него толкова бързо, но все пак трябваше да помоли госпожа Анан за някое по-сигурно място, където да го прибере.

Тя кимна спокойно. Някакви си размахващи ножове мъже в хана ѝ не можеха да ѝ разрошат перушината.

— Настояха сами да си го качат. Стоката им, така казаха. Наеха стаята малко преди да дойдете. За няколко часа — да подремнели преди да тръгнат за Нор Чейсин. — Това беше едно малко крайбрежно селце на изток, но те едва ли ѝ бяха казали истината. Тонът ѝ поне го намекуваше. Тя изгледа намръщено мъртъвците, сякаш съжаляваше, че не може да им зададе няколко въпроса. — За стаята обаче бяха доста придирчиви. Тоя, светлокосият командваше. Първите три, които им предложих, отказа, после избра тази, макар да е за слуга. Помислих, че просто е стиснат.

— Дори един крадец може да е стиснат — отвърна разсеяно Мат. Тази работа като нищо можеше да е накарала заровете да се затъркалят в главата му — глава, която щяха да я разцепят със сигурност, ако не беше му излязъл късметът онзи тип да стъпи на единствената скърцаща дъска в целия хан — но проклетите му зарове продължаваха да подскачат. Това никак не му хареса.

— Мислите ли, че е случайно, милорд?

— Че какво друго да е?

Тя не му отговори, но отново изгледа намръщено труповете. Май не беше чак толкова жизнерадостна, колкото я мислеше. От друга страна, тя не беше ебударка по рождение.

— Много грубияни са се навъдили в града напоследък. — Гласът на Джасфер беше много дълбок и звучеше все едно, че джафка команди на някоя рибарска лодка. — Май трябва да помислиш дали да не наемеш охрана. — Госпожа Анан само надигна едната си вежда към съпруга си, но той вдигна ръце примирително. — Мир, жено. Разбъбрах се, без да мисля. — Ебударките бяха прочути с това, че изразяват недоволството към съпрузите си доста рязко. Напълно възможно беше някои от тези негови белези да са от нея. Брачният нож си имаше няколко приложения.

Мат благодари на Светлината, че не се е оженил за ебударка, и прибра ножа си. И благодари на Светлината, че не е женен. Пръстите му се отъркаха в някаква хартийка.

Госпожа Анан обаче не мислеше да остави съпруга си на мира.

— Доста често го правиш, мъжо — каза тя и опипа дръжката между гърдите си. — Много жени не биха го изтърпели. Елинде все ме

кори, че не съм достатъчно твърда, когато изтърсиш нещо не на място. А трябва да дам добър пример на дъщерите си. — Острият ѝ тон се стопи в усмивка, макар и сдържана. — Смятай, че съм те смъмрила. Аз ще се въздържа да те уча кой коя мрежа трябва да дърпа и на коя лодка.

— Много си добра с мен, жено — отвърна ѝ той сухо. В Ебу Дар нямаше гилдия на ханджиите, но всеки хан в града се държеше от жена; според ебударците лош късмет чакаше всеки хан, ако го държи мъж, както и всяка лодка, притежавана от жена. В гилдията на рибарите жени нямаше.

Мат измъкна хартийката. Беше снежнобяла, скъпа и твърда. Няколкото реда на нея бяха изписани с големи печатни букви, каквито би използвало някое хлапе като Олвер. Или някой възрастен, който не иска да разпознаят почерка му.

„ЕЛЕЙН И НИНИВ ПРЕКАЛЯВАТ В УСЪРДИЕТО СИ. НАПОМНИ ИМ, ЧЕ ВСЕ ОЩЕ СА ЗАСТРАШЕНИ ОТ КУЛАТА. ПРЕДУПРЕДИ ГИ ДА ВНИМАВАТ, ИНАК ТЕПЪРВА ЩЕ КОЛЕНИЧАТ ПРЕД ЕЛАЙДА ЗА ПРОШКА.“

И толкова, без подпис и печат. Все още застрашени? И кой му беше пъхнал тази бележчица? Явно някой, който е сметнал, че не може просто да му я връчи. Кой бе имал такава възможност, откакто си беше облякъл палтото тази заран? Тогава нея със сигурност я нямаше. Някой, който е бил близо до него. Някой или някоя... Той се усети, че несъзнателно си тананика „Погледа ми тя зашемети и ума ми замъгли“. Тук мелодията имаше други думи; наричаха я „Ха напред, ха назад, а сега се завърти“. Само Теслин или Джолайн ставаха, а това беше невъзможно.

— Лоша новина ли, милорд? — попита госпожа Анан.

Мат пъхна бележката в джоба си.

— Дали някой мъж някога изобщо ще разбере жените? Нямам предвид само Айез Седай. Всички жени.

Джасфер изрева, а когато жена му го изгледа многозначително, само се разсмя още по-силно. Погледът, с който тя удостои Мат, можеше да засрами всяка Айез Седай със строгостта си.

— На мъжете щеше да им е лесно, милорд, стига само да гледаха и да слушаха. Трудното се пада на жените. Ние трябва да се мъчим да разберем мъжете. — Джасфер се хвана за рамката на вратата и по мургавото му лице рукнаха сълзи. Тя го изгледа накриво, а после спокойно пристъпи към него... и така здраво го сръга с юмрук под ребрата, че коленете му се огънаха. Смехът му премина в неудържимо хъхрене. — В Ебу Дар има една поговорка, милорд — каза тя на Мат през рамо. — Мъжът е като заплетен трънак в тъмното и дори той не знае как да излезе от него.

Мат изсумтя. Много му помогна с поговорката си, няма що. Какво пък, Теслин или Джолайн, или някоя друга... трябваше да е някоя друга, стига само да можеше да се досети коя — Бялата кула все пак беше много далече. Докато Джайчим Карридин беше под носа му. Трябваше някак да се погрижи да измъкне тия жени от Ебу Дар. Само дето не можеше да измисли как. Искаше му се проклетите зарове да спрат да подскачат и да се свърши.

Покоите, които Джолайн делеше с Теслин, бяха просторни. Включваха две спални за тях, още две за слугините им и една друга, която щеше да свърши добра работа за Блерик и Фен, стига Теслин да беше понесла Стражниците да останат при нея. Тя обаче виждаше у всеки мъж потенциален побеснял вълк, и наумеше ли си нещо, нямаше начин да я разубедиш. Непреклонна като Елайда, тя беше в състояние да стъпче всичко, което се изпречи на пътя ѝ. Иначе във всяко отношение двете бяха равни, но малцина успяваха да се наложат над Теслин, без да имат сигурно предимство. Когато Джолайн влезе, Теслин беше застанала до писалището в дневната и перото ѝ скърцаше ужасно. Винаги беше особено пестелива с мастилото.

Без думичка да ѝ каже, Джолайн мина покрай нея и излезе на терасата — дълга клетка от ковано и боядисана в бяло желязо. Плетеницата беше толкова плътна, че на мъжете, работещи в градината три етажа по-долу, щеше да им е много трудно да забележат, че на терасата има някой. По това време на годината цветята би трябвало да са разцъфтели пишно с цветове, които да засенчат и вътрешността на палата, но сега в градината не цъфтеше нищо. Градинарите крачеха по чакълениите пътечки с ведра с вода, но почти всеки лист бе прежълтял

или изсъхнал до кафяво. Дори подложена на изтезания нямаше да го признае, но тази жега я плашеше. Тъмния докосваше света и единствената им надежда сега беше в ръцете на едно момченце, което всеки миг можеше да полудее.

— Хляб и вода ли? — изведнъж проговори Теслин. — И да пращаме това хлапе Каутон в Кулата? Ако ще има някакви промени в плановете ни, бъди така добра да ме уведомяваш преди да го казваш на други.

— Мерилил трябваше да се постави на място. Тя четеше лекции, когато бях новачка. — Също и Теслин, строга учителка, която държеше класовете си в желязна хватка. Дори начинът, по който ѝ говореше, беше намек, отчетливо предупреждение да не тръгва срещу нея, равни или не. Мерилил обаче стоеше много по-ниско. — Имаше навик да ни изправя пред класа и да рови и рови за отговора, който очаква, докато ние стояхме и плачехме от безсилие. Тя се преструваше, че ни съчувства, а може би беше искрена, но колкото повече ни потупваше утешително и ни казваше да не плачем, толкова по-лошо ставаше. — Тя млъкна рязко. Не се беше канила да казва всичко това. Теслин беше виновна — винаги я гледаше така, сякаш се канеше да я нахока за някое петънце по роклята ѝ. Но трябваше да я разбере Мерилил и нея беше учила.

— И помниш всичко това от толкова време? — искрено се удиви Теслин. — Сестрите, които ни учат, само изпълняват дълга си. Понякога наистина ми се струва, че това, дето го казва за теб Елайда, ще излезе вярно. — Дразнещото скърцане започна отново.

— Просто... ми хрумна, когато Мерилил започна така, сякаш наистина е посланичка. — А не бунтовничка. Джолайн се загледа намръщено към градината. Изпитваше презрение към всички жени, които бяха разцепили Бялата кула и при това парадираха с разцеплението пред целия свят. Към тях и към всички, които им помагаша. Но Елайда също бе сгрешила, и то ужасно. Разбунтувалите се Сестри все пак можеха да бъдат прикоткани с малко повече усилие. — Какво е казала тя за мен? Теслин? — Звукът от писалото продължи, като стържене на нокти по плоча. Джолайн пристъпи към нея. — Какво е казала Елайда?

Теслин постави друг лист върху писмото си, било за да го подсуши, или за да го скрие от очите на Джолайн, но не ѝ отговори

веднага. Намръщи се — или просто я погледна, понякога беше трудно да се прецени дали ти се мръщи, или просто те гледа — и накрая въздъхна.

— Какво пък. Щом държиш толкова да го знаеш. Тя каза, че все още си дете.

— Дете ли? — Изненадата на Джолайн изобщо не смути другата жена.

— Някои — отвърна спокойно Теслин — много малко се променят от деня, в който за пръв път облекат бялото на новачка. Някои изобщо не се променят. Елайда е убедена, че ти още не си пораснала и никога няма да пораснеш.

Джолайн тръсна гневно глава. Не ѝ се говореше. Да го чуе не от кого да е, а от една, чиято майка е била дете, когато тя самата беше спечелила шала! Елайда я бяха глезили прекалено като новачка, твърде много я бяха надценили заради силата ѝ и забележителната ѝ способност да напредва в учението. Джолайн подозираше, че точно това беше причината да изпитва такава ярост към Елейн, Егвийн и дивачката Нинив — защото те бяха по-силни от нея, защото бяха прекарвали много по-малко време като новачки, въпреки че ги бяха тласкали твърде бързо напред. Че то, като помисли човек, Нинив изобщо не беше била новачка, а това си беше направо нечувано.

— Щом тъй и тъй повдигна въпроса — продължи Теслин, — май трябва да се опитаме да се възползваме от положението.

— Какво имаш предвид? — Прегърнала Верния извор, Джолайн преля Въздух, за да вдигне сребърната каничка от инкрустираната с тюркоази масичка и да си напълни сребърното бокалче с пунш. Както винаги, радостта от прегръдката със сайдар я възбуди, утешителна и също така ободряваща.

— Че то е очевидно, мен ако питаш. Заповедите на Елайда не са отменени. Елейн и Нинив трябва да бъдат върнати в Кулата. Съгласих се да изчакаме, но май не бива да чакаме повече. Жалко, че онова момиченце ал-Вийр не е с тях. Но двете ще ни върнат благоволенията на Елайда, а ако можем да добавим към тях и хлапака Каутон... Сигурна съм, че тия тримцата ще я накарат да ни посрещне радушно, също както ако можем да ѝ доведем самия ал-Тор. А и от тая Авиенда ще излезе чудесна новачка.

Бокалът кацна в ръката на Джолайн, понесен от Въздух, и тя с неохота освободи Силата. Така и не беше изгубила онази жар, която бе изпитала първия път, когато докосна Извора. Пуншът се оказа жалък заместител на сайдар. Най-тежката част от наказанието ѝ преди да напусне Кулата се изразяваше в това, че бе изгубила правото да докосва сайдар. Тя си го беше наложила сама, но Елайда я беше предупредила изрично, че ако наказанието не е достатъчно сурово, самата тя ще ѝ определи друго. Джолайн изобщо не се съмняваше, че резултатът тогава щеше да е още по-лош.

— Благоволенieto ѝ ли? Теслин, тя ни унизи, и то само за да покаже на останалите, че може да си го позволи. Отпрати ни в тази зарината с мухи дупка, възможно най-далече от всичко по-съществено на този свят, едва ли не отвъд Аритския океан, като посланички при една кралица, която няма никаква власт и на която може да ѝ измъкнат трона изпод задника още утре, стига някой изобщо да се заинтересува. И ти държиш чинно да се върнеш, за да си изпросиш благоволенieto на Елайда?

— Все пак тя е Амирлинския трон. — Теслин докосна писмото, сякаш да подчертае мисълта си. — Това, че помълчахме известно време, ѝ показва, че не сме паленца, но ако мълчим твърде дълго, може да се вземе за измяна.

— Абсурд! — изсумтя Джолайн. — Когато бъдат върнати, те ще бъдат наказани за това, че са избягали и че са се представяли за пълни Сестри. — Устните ѝ се присвиха. Виж, за последното двете бяха виновни, както и тези, които им го бяха позволили, но имаше рязка разлика, когато една от тях заявеше претенции, че е от някоя Аджа. Когато Зелената Аджа приключеше с Елейн за това прегрешение, тронът на Андор наистина щеше да се поеме от една доста дисциплинирана млада жена. Въпреки че може би щеше да е по-добре Елейн първо да си осигури Лъвския трон. Така или иначе, обучението ѝ трябваше да се довърши. Каквото и да беше направила Елейн, на Джолайн не ѝ се искаше да разбере, че е изгубена за Кулата.

— Не забравяй и това, че се присъединиха към бунтовничките.

— Светлина, Теслин! Най-вероятно са ги подбрали също като момичетата, които отведоха със себе си от Кулата. Наистина ли според теб има някакво значение дали ще започнат да ринат торта от оборите утре, или догодина? Най-вероятно точно това очаква новачките и

Посветените, тръгнаха с бунтовниците. Дори Аджите могат всъщност да изчакат, докато им паднат в ръцете. Не че не са в безопасност. Те са Посветени в края на краищата и явно изглеждат доволни да са толкова близо до нас, че всеки момент да можем да ги спипаме. Според мен ще е по-добре да си останем тук, където Елайда ни е пратила, и да продължим да чакаме и да си държим езиците зад зъбите. Докато тя самата най-учтиво не ни помоли да ѝ обясним какво точно правим. — Не добави, че е готова да чака, докато и самата Елайда бъде свалена като Сюан. Съветът със сигурност нямаше дълго да търпи безчинствата и нескъпосаните ѝ действия, но Теслин все пак беше Червена и никак нямаше да ѝ хареса да го чуе.

— Да, може би няма защо да се бърза толкова — отвърна Теслин замислено, но в думите ѝ ясно се долови едно неизречено „но“.

Жената върху масата се изпъна в дъга, доколкото ѝ позволиха силите, очите ѝ се оцъклиха и гърлото ѝ се раздра от безкраен писък. После писъкът внезапно заглъхна в задавен хрип и тя се загърчи от китките до глезените, след което се отпусна и широко разтворените ѝ очи се взряха невиждащи в покрития с паяжина таван.

Да дава воля на ругатните просто беше нелогично, но Фалион не можа да се сдържи. Езикът ѝ можеше да накара и най-закоравелия коняр да посинее от срам. За пореден път тя съжали, че сега с нея не е Темайле вместо Испан. Много по-бързо се отговаряше на въпросите ѝ, когато тук беше Темайле, и никой не издъхваше преди да е приключила. Разбира се, Темайле изпитваше прекалено голямо удоволствие от работата си, но това не беше най-важното.

С още едно преливане Фалион събра дрехите на жената от мръсния под и ги хвърли върху трупа. Червеният кожен колан се изсули и тя го прихвана с ръка и го хвърли върху купчината. Навярно трябваше да използва по-фини методи: всичките тези стеги, игли и нажежени жезла бяха толкова... гнусни.

— Хвърлете я в някоя задънена уличка. Прережете ѝ гърлото да изглежда все едно, че е ограбена. Монетите в кесията ѝ може да задържите.

Двамата мъже, приклепнали до каменната стена се спогледаха. На външност Арнин и Над можеха да минат за родни братя: с рошава

черна коса, с тъмни като мъниста очи и целите нашарени с белези, всеки с повече мускули, отколкото стигаха и за трима мъже, но мозъците им трудно поемаха и най-елементарни заповеди. Обикновено.

— Прощка, госпожо — отвърна колебливо Арнин, — но никой няма да повярва, че...

— Направете каквото ви се каза! — срязва го тя, преля, за да го вдигне на крака, и го шибна в камъните. Главата му издрънча, но това едва ли щеше да му причини някаква вреда, защото беше доста дебела, а пък и вътре едва ли имаше кой знае какво.

— Да, госпожо — заломоти той. — Както заповядате, госпожо.

Тя пусна Арнин и той без повече възражения се забърза да надигнат тялото като някакъв боклук и да го изнесат. Е, то вече си беше само боклук. Тя съжали за избухването си. Да дава воля на чувствата си беше нелогично. Въпреки че от време на време се оказваше полезно. Дори след толкова много години това не преставаше да я изненадва.

— На Могедиен това никак няма да ѝ се хареса — заяви Испан веднага щом мъжете излязоха и разтърси глава, така че сините и зелени мъниста по многобройните ѝ плитки издрънчаха. През цялото това време тя беше останала скрита в сенките в един ъгъл.

Фалион едва се сдържа да не я изгледа свирепо. Испан беше последната спътничка, която тя лично щеше да си избере, ако зависеше от нея. Синя беше, или по-скоро — бивша Синя. А може би все още беше — кой знае. Самата Фалион не се смяташе по-малко от Бялата Аджа, само защото се беше присъединила към Черната. Сините бяха твърде пламенни, заплитаха чувства там, където работата изискваше липса на каквато и да било страст. Рианна, също Бяла, щеше да е подходящият избор. Въпреки че тя пък имаше странни възгледи, свързани с някои елементи на логиката.

— Могедиен ни е забравила, Испан. Освен ако не ти се е обадила лично. Във всеки случай, аз съм убедена, че този склад изобщо не съществува.

— Могедиен твърди, че съществува. Склад с ангреали, ша-ангреали и тер-ангреали. И ние ще получим част от тях. Наши собствени ангреали, Фалион. Може би дори някой ша-ангреал. Тя ни обеща.

— Могедиен е сбъркала. — Испан се ококори от изненада. Фалион обаче знаеше, че Избраните са най-обикновени хора, макар усвояването на този урок да беше смаяло и самата нея. Избраните бяха неизмеримо по-силни, безкрайно по-знаещи и беше напълно възможно вече да са получили дара на безсмъртието, но по всичко личеше, че заговорничат един срещу друг и се бият не по-малко усърдно от двама келяви мурандийци за една завивка.

Изумлението на Испан бързо отстъпи място на гнева.

— И други го търсят. Нима всички щяха да търсят, ако нямаше нищо? Търсят го Приятели на Мрака — те би трябвало да изпълняват заповеди на други Избрани. Щом Избраните го търсят, как можеш да твърдиш, че няма нищо? — Тя така и не разбираше. След като едно нещо не може да се намери, най-очевидната причина за това е, че то просто не съществува.

Фалион зачака. Испан не беше глупава, само напласена, а Фалион беше убедена, че хората могат да разберат и сами някои неща, за които вече се досещат. Просто ленивите умове трябва да се напрягат малко повече.

Испан се намръщи и изсумтя:

— Тук мирише. И е толкова мръсно! — Тлъста черна хлебарка полази по стената и тя потръпна. За миг сиянието я обкръжи и тънка струйка премаза гадинката с тих пукот. Испан отри длани в полите си, все едно че беше използвала тях вместо Силата. Имаше деликатен стомах, макар за щастие не и когато това можеше да я отърве от задълженията ѝ. — Няма да докладвам за провала на една от Избраните, Фалион. Тя би ни накарала да завидим на Лиандрин, нали така?

Фалион не се уплаши, но все пак потрепна. Да се бои от Могедиен беше логично, но да се поддаде на страха — не. Тя навярно беше мъртва. Иначе със сигурност щеше да ги е привикала досега или пак да ги завлече спящи в Тел-айеран-риод, за да ѝ обяснят защо все още не са изпълнили заповедите ѝ. Но докато не видеше трупа, единственият логичен избор беше да продължава така, все едно Могедиен може да се появи всеки момент.

— Има начин.

— Как? Като подложим на разпит всяка Мъдра жена в Ебу Дар? А колко са те? Сто? Двеста? А Сестрите в Тарасинския палат? Те ще

забележат това.

— Зарежи мечтите си да притежаваш ша-ангреал, Испан. Няма никакъв склад, скрит и заровен отдавна и дълбоко, никакво тайно мазе под някой палат. — Фалион заговори хладно, с отмерен тон, все спокойно, колкото по-възбудена ставаше Испан. Винаги беше изпитвала удоволствие да замайва умовете на класовете си с новачки само с гласа си. — Почти всички Мъдри жени са дивачки и е много малко вероятно да знаят това, което искаме да научим. Никоя дивачка никога не е имала ангреал, още по-малко ша-ангреал, иначе със сигурност щяха да бъдат хванати. Обратното, според всички свидетелства, щом една дивачка открие предмет, свързан със Силата, то тя се отървава от него колкото може по-бързо, от страх да не си навлече гнева на Бялата кула. Жени, изхвърлени от Кулата, от друга страна, изглежда, не изпитват подобен страх. Както добре знаеш, когато ги претърсят преди да си тръгнат, на всеки три една крие нещо под дрехите си — истински предмет на Силата или нещо, за което тя вярва, че е такъв. От няколкото тукашни Мъдри жени, отговарящи на това условие, Кали беше най-подходящият избор. Когато беше изгонена преди четири години, тя се опита да открадне малък тер-ангреал. Безполезна вещ, създаваща образи на цветя при звука на водопад, но все пак предмет, свързан със сайдар. И тя се беше опитала да разкрие тайните на всички останали новачки, като в повечето случаи беше успяла. Ако в Ебу Дар имаше и един-единствен ангреал, да не говорим за някакъв си огромен склад, смяташ ли, че щеше да е възможно тя да пребивава тук цели четири години, без да го е намерила?

— Аз все пак нося шала, драга ми Фалион — отвърна Испан с необичайна за нея острога. — И знам всичко това не по-зле от теб. Ти спомена, че имало и друг начин. Какъв е той? — Тя просто не желаше да си напругне мозъка.

— Кое би зарадвало Могедиен също толкова, колкото въпросния склад? — Испан само я изгледа нетърпеливо. — Нинив ал-Мийра, Испан. Могедиен ни остави, за да хукне да я преследва, но тя явно ѝ се е измъкнала някак си. Ако предадем Нинив — както и това момиченце, Траканд, впрочем — на Могедиен, тя ще ни опрости и сто ша-ангреала. — Кое то ясно доказваше, че и Избраните можеха да се държат нелогично, естествено. Най-добре, разбира се, беше човек да е

предпазлив с онези, които хем се държат нелогично, хем са много по-силни от теб. Испан не беше по-силна.

— Трябваше да я убием, както предложих още когато се появи — викна тя, после махна с ръце и отново закрачи енергично, засъхналите нечистотии захрущяха под меките ѝ пантофи. — Да, да, знам. Нашите Сестри в палата може да станат подозрителни. Не искаме да привличаме вниманието им. Но да не би да си забравила Танчику? Или Тийр? Където се появят тези две момиченца, следва погром. Мен ако питаш, след като не можем да ги убием, трябва да стоим колкото се може по-далече от Нинив ал-Мийра и Елейн Траканд. Колкото може по-далече!

— Успокой се, Испан. Успокой се. — Ако имаше някакъв резултат, то утешителният тон на Фалион като че ли само развълнува другата жена още повече, но Фалион беше убедена в едно: логиката трябваше да надмогне чувствата.

Седнал на едно обърнато буре, той гледаше умислено къщата от другата страна на оживената улица. Изведнъж се усети, че опипва главата си. Главоболие нямаше, но понякога чувстваше главата си... странно. Най-често — когато се замисляше за онова, което не можеше да си спомни.

Триетажна и боядисана в бяло, къщата принадлежеше на една златарка, на която уж ѝ бяха дошли на гости две приятелки, с които тя се била запознала по време на някакво свое пътуване на север преди години. Приятелките ѝ ги бяха мернали само при пристигането им и след това никой повече не ги беше видял. Да разбере всичко това се беше оказало лесно. Да разбере, че двете са Айез Седай — малко по-трудно.

Някакъв дългнест младеж в опърпан елек мина по улицата — подсвиркваше си и спря, когато го мерна седнал на бурето. Дрехата му, както и усамотеното място, което беше заел — както и всичко останало по него, помисли си той с жалост — изглежда, се сториха съблазнителни за младежа и породиха в главата му лоши помисли. Той въздъхна и бръкна под палтото си. Ръцете му вече не притежаваха силата и гъвкавостта, нужни за боравене с меч, но двата дълги ножа, които носеше вече от над тридесет години, бяха изненадали не един

опитен мечоносец. Може би нещо от това блесна в очите му, защото дългнестият младеж размисли и продължи по пътя си, като отново си заподсвирква.

Портата на конюшната до къщата на златарката се отвори и се появиха двама недодялани мъже — тикаха количка, натоварена с мокра слама и конска тор. Какво ли бяха намислили? Арнин и Над не бяха момци, които ще се хванат току-тъй да чистят тор от конюшни.

Той реши да остане тук до тъмно и след това да види дали ще може да намери хубавичката малка убийца на Карридин.

Отново попипа главата си. Рано или късно щеше да си спомни. Не му оставаше много време, но то беше всичко, с което разполагаше. Това поне го помнеше.

ГЛАВА 18

ДОКАТО ПЛУГЪТ ЦЕПИ ЗЕМЯТА

Сграбчил сайдин достатъчно дълго, за да развърже преградата, която бе изпрел в единия ъгъл на преддверието, Ранд надигна обкованата си със сребро чашка и каза:

— Още чай.

Луз Терин измърмори сърдито в главата му.

Резбовани и тежко отрупани с позлата столове стояха в две редици от двете страни на Изгряващото слънце, две крачки широко, всечено в лъскавия каменен под, и още един стол, толкова позлатен, че изглеждаше излят от злато, увенчаваше малък подиум, също така пищен, но самият Ранд седеше на килим, опънат специално за случая, с тайренска плетеница от зелени, златисти и сини шарки. Тримата вождове на кланове, които седяха насреща му, щяха да го укорят, ако ги посрещнеше на стол, дори да им беше предложил и на тях по един. Те също така представляваха плетеница, през която трябваше да се стъпва много предпазливо. Ранд беше по риза със запретнати ръкави, за да се виждат червено-златистите Дракони, виещи се по ръцете му. Айилският кадин-сор покриваше техните — само на лявата ръка. Навярно това напомняне кой все пак е той — че той също е влизал в Руйдийн още когато пътуването дотам значеше смърт за повечето мъже — та навярно то беше излишно. Навярно.

Тримата насреща му леко се сепнаха, когато Мерана, току-що освободена, пристъпи от ъгъла, в който доскоро бе запечатана. Сбръчканото лице на Джанвин все едно че беше изсечено от старо дърво, но то винаги беше такава и макар синкавосините му очи да изглеждаха буреносни, те също тъй винаги си бяха такива. Косата му дори напомняше за буреносни облаци. Иначе той беше уравновесен човек. Индириан и едноокият Манделайн като че ли се бяха замислили за нещо друго, само дето немигащите им очи я проследиха. Луз Терин изведнъж се смълча, сякаш и той се беше загледал в нея през очите на Ранд.

Лишените от възраст черти на Мерана разкриваха още по-малко и от тези на вождовете. Тя приглади бледосивите си поли, коленичи пред Ранди вдигна чайника. Масивното сребърно кълбо, покрито със златен варак, с леопарди за крачета и дръжка и още един, присвит на капачето, бе тежко и ѝ се наложи да го прихване с две ръце, докато внимателно напълни чашата на Ранд. Поведението ѝ сякаш говореше, че го прави, защото иска да го прави, по някакви си нейни причини, каквито те не са в състояние дори и да проумеят. Поведението ѝ просто крещеше, че е Айез Седай, много повече дори от лицето ѝ. Това за добро ли беше, или за лошо?

— Не им позволявам да преливат без разрешение — каза той. Вождовете на кланове запазиха мълчание, а Мерана започна да налива чай и на тях, като коленичеше пред всеки. Манделайн покри чашата си с длан да покаже, че не иска повече. Другите двама протегнаха своите чаши и сиво-сините очи, както и зелените, я изгледаха еднакво съсредоточено. Какво виждаха те? Какво повече можеше да направи той?

Тя сложи тежкия чайник върху дебелия поднос и остана коленичила.

— С какво още бих могла да послужа на милорд Дракона?

Самият ѝ глас беше олицетворение на самоконтрол, но след като той ѝ махна с ръка да се върне в ъгъла и след като тя се изправи и се обърна, тънките ѝ пръсти за миг стиснаха полите ѝ. Все пак това можеше да се дължи на факта, че обръщането ѝ я накара да се озове точно срещу Дашива и Нарिशма. Двамата Аша'ман — за да бъдем точни, Нарिशма все още беше само воин, най-ниската степен на Аша'ман, без да има нито меч, нито Дракон на яката си — та ашаманите стояха съвсем безизразни между две от високите огледала в златни рамки, покриващи стените. Във всеки случай, по-младият мъж поне изглеждаше безстрастен. На пръв поглед. С палци, затъкнати зад колана, той сякаш напълно пренебрегваше Мерана и обръщаше внимание съвсем малко повече на Ранд или на айилците, но на втори поглед човек щеше да забележи, че тъмните му големи очи шарят неспирно, сякаш той очаква неочакваното всеки момент да изскочи от въздуха. А и кой можеше да каже със сигурност, че няма да изскочи? Дашива, на свой ред, като че ли витаеше из облаците — устните му помръдваха беззвучно и той примигваше и се мръщеше на нещо си.

Луз Терин изръмжа, когато Ранд погледна ашаманите, но това, което задържаше вниманието на мъртвия в главата на Ранд, все пак беше Мерана. „Само глупак може да си мисли, че лъв и жена могат да се дресират.“

Раздразнен, Ранд потисна гласа до приглушено бръмчене, сграбчи наново сайдин и запрече преградата, отделяща Мерана от гласовете им. Отпускането на Извора отново усили раздразнението му — това съскане в главата му, като от вода, капеща по нажежени въглени. Ехо, пулсиращо в ритъм с далечния налудничав гняв на Луз Терин.

Мерана стоеше зад преградата, която не можеше нито да види, нито да усети, изправила глава — Айез Седай от глава до пети. Гледаше него и вождовете със студени очи, светлокафяви очи с жълти точки в тях. „Не всички мои Сестри все още разбират каква голяма нужда имаме ние от теб — беше му казала тя в същата тази зала тази заран, — но всички ние, които ти се заклехме, ще направим всичко, което поискаш, стига да не нарушава Трите клетви.“ Той тъкмо се беше събудил, когато тя пристигна, водена от Сорилея. Нито една от двете като че ли изобщо не се притесни, че той все още не се е облякъл и не е закусил. „Аз имам немалко умения в преговорите и посредничеството. Сестрите ми притежават други. Позволи ни да ти служим, както ти се врекохме. Позволи на мен да ти служа. Ние имаме нужда от теб, но ти също имаш нужда от нас.“

Вечно присъстваща, Аланна лежеше сгушена в едно от ъгълчетата в мозъка му. Пак плачеше. Той така и не можеше да разбере защо плаче толкова. Забранил ѝ беше да се приближава до него, освен ако не бъде повикана, както и да напуска стаята си без ескорт от Деви — предната нощ за Сестрите, които му се бяха заклели, бяха намерени стаи в Двореца, където можеше да ги държи под око — но беше почувствал сълзите ѝ от мига, в който го бе обвързала, сълзи и сурова скръб, сякаш издрана с нокти. Понякога тази скръб ставаше по-силна, друг път отслабваше, но винаги я имаше. Аланна също му беше казала, че той има нужда от заклетите Сестри, изкрещяла му го беше най-накрая с пламнало лице и се бе разплакала, а после буквално бе побягнала. И тя също му беше споменавала за лично служене, макар той да се съмняваше, че сегашните задължения на Мерана са точно

това, което и двете бяха имали предвид. Дали пък някоя слугинска ливрея нямаше да го изясни?

Вождовете гледаха наблюдаващата ги Мерана. Никакво мускулче по лицата им не издаваше мислите им.

— Мъдрите трябва да са ви обяснили къде са поставени Айез Седай — глухо промълви Ранд. Сорилея го беше уверила, че знаят, но това трябваше да проличи по липсата на изненада още когато видяха как Мерана му шета и му прикляка. — Сами се уверихте, че донесе подноса и ви сипа чай. Видяхте, че идва и си отива, както аз й кажа. Ако искате, мога да я накарам и да ви потанцува. — Най-важното в момента беше да убеди айилците, че не е вързан на каишка, държана от някоя Айез Седай. Ако се наложеше, всички щеше да накара да затанцуват.

Манделайн намести сиво-зелената превръзка над дясното си око, както правеше винаги, когато имаше нужда от миг за размисъл. Дебел издут белег минаваше по челото му от кожената превръзка чак до средата на почти оплешивялото му теме. Когато най-сетне заговори, гласът му се оказа съвсем с малко не толкова глух, колкото на Ранд.

— Казват, че Айез Седай са готови да направят всичко, за да получат това, което искат.

Индириан свъси тежките си бели вежди и се вгледа в чая си. Среден на ръст за айилец, той беше с половин длан по-нисък от Ранд, но въпреки това всичко по него изглеждаше дълго. Жегата в Пустошта като че ли беше стопила всичко излишно по тялото му, че и повече. Скулите му изпъкваха рязко, а очите му приличаха на смарагди, просветващи от пещери.

— Не обичам да говоря за Айез Седай. — Дълбокият му глас винаги будеше изненада — и как иначе при това мършаво лице. — Стореното — сторено. Нека Мъдрите да се оправят с тях.

— По-добре да говориш за псетата Шайдо — каза кротко Джанвин. Което будеше не по-малка изненада, като се имаше предвид свирепото му лице. — След няколко месеца, половин година най-много, всеки Шайдо, който още може да е жив, ще е мъртъв или гайшайн. — Това, че гласът му беше мек, още не означаваше, че и той е такъв. Другите двама кимнаха.

Все още не изглеждаха убедени. Шайдо беше привидният повод за тази среща. Не маловажен повод — Шайдо бяха създали

предостатъчно неприятности, — но просто не беше на същата страница в тефтера на Ранд. Шайдо обаче създаваха проблеми. Три клана, присъединени към Миагома на Тимолан, вече недалече от Камата на Родоубиеца, като нищо можеха да постигнат това, което каза Джанвин, но имаше и такива, които не можеха да бъдат обърнати в гай-шайн и не можеха да бъдат убити. А някои от тях бяха по-съдбовно важни от други.

— А Мъдрите? — попита той.

За миг лицата им станаха неразгадаеми — дори Айез Седай не го умееха това така добре, както айилците. Това, че можеха да се изправят срещу Единствената сила, не ги плашеше, поне не и открито: никой не може да надбяга смъртта, така вярваха айилците, и дори сто разгневени Айез Седай не можеха да накарат един-единствен айилец да свали булото си, след като се е забулил. Но когато научиха, че Мъдрите са взели участие в битката при Думайски кладенци, това ги порази толкова, колкото ако бяха видели слънцето да изгрява нощем и луната денем посред кървавочервено небе.

— Саринде казва, че почти всички Мъдри ще затичат с алгай'д'сисвай — промълви Индириан с неохота. Саринде беше Мъдрата, която го беше последвала от Червени извори, твърдина на клана Кодарра. Или може би „последвала“ не беше подходящата дума — Мъдрите рядко го правеха. Във всеки случай, повечето от Мъдрите на Кодарра, както и на Шианде и на Дарайн щяха да тръгнат на север с копията. — С Мъдрите на Шайдо ще се оправят... Мъдрите! — Устата му се изкриви от отвращение.

— Всички неща се променят. — Гласът на Джанвин стана дори по-мек от обичайното. Вярваше го, но не му се искаше да е така. Участието на Мъдрите в битки нарушаваше закони, древни като самия Айил.

Манделайн внимателно остави чашата си на пода и каза:

— Кореюин иска да се види с Джаир преди сънят да свърши. Аз също. — Също като Баел и Руарк, той имаше две жени; останалите вождове имаха само по една, освен Тимолан, но един овдовял вожд рядко оставаше такъв за дълго. Ако той се послушаше, Мъдрите се погрижваха за това. — Дали някой ще види отново изгрева на слънцето в Триделната земя?

— Надявам се — отвърна умислено Ранд. „Докато плугът цепи земята, ще руши той съдбите човешки и всичко, що е било, ще се погълне от огъня в очите му. Бойни тръби ще ехтят по стъпките му и гарвани ще се хранят по неговия глас, и ще носи той корона от мечове.“ Пророчествата за Дракона предлагаха малко надежда, освен за победа над Тъмния, и при това — само надежда. Пророчеството на Руйдийн — айилското Пророчество — твърдеше, че той ще ги унищожи. Замъгляването помиташе клановете заради него и древни обичаи биваха раздирани на две. И без Айез Седай не беше никак чудно, ако някои от вождовете размисляха дали са прави да последват Ранд ал-Тор, с Драконите по ръцете му или без тях. — Надявам се.

— Дано винаги намериш вода и заслон, Ранд ал-Тор — каза Индириан.

След като вождовете излязоха, Ранд остана да седи, загледан намръщено в чашата си. Но не можеше да намери отговори в тъмния чай. Накрая остави чашата до подноса и смъкна ръкавите си. Очите на Мерана си останаха напрегнато приковани в него, сякаш се мъчеха да изтръгнат мислите му. Около нея също се долавяше нотка на нетърпение. Беше й казал да си стои в ъгъла, докато не започне да чува гласове. Тя очевидно не виждаше причина да не може да излезе оттам, след като вождовете вече си бяха отишли. Да излезе и да разбере какво са си казали.

— Смятате ли, че вярват, че Айез Седай ми дърпат конците? — каза той.

Младият Нарिशма се сепна. Всъщност той беше малко по-възрастен от Ранд, но приличаше на пет-шест години по-малко момче. Той погледна към Мерана, сякаш тя знаеше отговора, и неловко помръдна рамене.

— Аз... не знам, милорд.

Дашива примигна, спря да си мърмори и изгледа Ранд накриво.

— Има ли значение, след като ти се покоряват?

— Има — каза Ранд. Дашива сви рамене, а Нарिशма се намръщи замислено. И двамата сякаш не разбираха, но Нарिशма все пак като че ли беше на път.

Каменният под зад трона на подиума беше осеян с карти — завити на рула, сгънати или разгънати. Той заотмества някои с тока на ботуша си. Толкова неща, с които трябваше да жонглира

едновременно. Северен Кайриен и планините, наречени Камата на Родоубиеца, и територията около града. Иллиан и Равнините на Маредон, чак до Фар Мадинг. Островът на Тар Валон и всички околни градчета и села. Геалдан и част от Амадиция. В главата му закръжиха цветовете. Луз Терин стенеше и се смееше някъде отдалеко, глухо, налудничаво мърморене: да избиел Аша'ман, да избиел Отстъпниците. Да убиел себе си. Аланна спря да плаче, мъката секна под тънката нишка на гнева. Ранд прокара длани през косата си и притисна слепоочията си. Какво ли беше да си е сам вътре в собствения си череп? Вече не помнеше.

Едно от високите крила на вратата се отвори и пропусна една от Девите, които пазеха на стража в коридора. Казваше се Риалин — с буйна жълто-червеникава коса, вечно ухилена и приятно закръглена. Доколкото беше възможно една Дева да е закръглена.

— Берелайн сур Пейендраг и Анура Ларисен желаят да се видят с Кар-а-карн — обяви тя. Гласът ѝ преля от топла дружелюбност на първото име към хладно равнодушие на второто, без да развали широката ѝ усмивка.

Ранд въздъхна и отвори уста да им разреши да влязат, но Берелайн не изчака, а нахълта. Доста по-спокойната Анура я следваше по петите. Айез Седай се сви малко притеснена при вида на Дашива и Нарисма и зяпна с любопитство стоящата в ъгъла Мерана. Не и Берелайн обаче.

— Какво означава това, милорд Дракон? — викна тя и размаха писмото, което той ѝ бе изпратил тази заран. — Защо трябва да се връщам в Майен? Управлявах добре тук от ваше име и вие го знаете. Не можах да спра Колавер да се коронова, но поне ѝ попречих да промени наложените от вас закони. Защо трябва да бъда отпращана? Защо трябваше това да ми се съобщи с писмо? А не лице в лице. С писмо с благодарност за добрата ми служба — изгонена като последния чиновник, който е събрал данъците и от него няма повече нужда.

Първата на Майен беше една от най-красивите жени, които Ранд бе виждал. Черната ѝ коса падаше на блестящи вълни по раменете ѝ, ограждайки лице, пред което щеше да зяпне и слепец. Човек можеше да се удави в тъмните ѝ очи. Днес се беше облякла в лъскава сребриста коприна, тънка и впитва по тялото ѝ, по-подходяща да радва очите на

някой любовник насаме. Всъщност, ако деколтето ѝ беше с един косъм по-ниско, тя нямаше да може да облече тази рокля за пред хора. От друга страна, той не беше сигурен, че е съвсем за пред хора. Докато пишеше писмото, си беше казал, че го прави само защото е прекалено зает и няма време да спори с нея. Истината беше, че му доставяше прекалено удоволствие да я гледа; странно защо, не беше започнал да усеща, че това е... е, не точно грешно, но почти.

Веднага щом тя се появи, Луз Терин престана да мрънка и тихичко си затананика — имаше този навик, когато се възхищаваше от някоя жена. Ранд изведнъж се усети, че се опипва по ухото, и се сепна. Инстинктивно осъзна, че и това е едно от нещата, които Луз Терин правеше несъзнателно, също като тананикането. Свали ръката си, но за миг му се дощя отново да си попипа ухото.

„Да те изгори дано, това си е моето тяло! — изръмжа той наум. — Моето!“ Луз Терин спря тананикането си, изненадан и объркан; а после побягна нанякъде и се скри дълбоко в гънките на мозъка на Ранд.

Мълчанието на Ранд подейства. Берелайн свали писмото и гневът ѝ се уталожил. Малко. Приковала очи в неговите, тя вдиша така дълбоко, че бузите му се сгорещиха.

— Милорд Дракон...

— Знаеш защо — срязал я той. Никак не беше лесно да я гледа само в очите. Странно, но му се дощя Мин да е тук. Много странно, наистина. Точно нейните видения едва ли щяха да му помогнат сега. — Когато си се връщала тази сутрин от онзи кораб на Морския народ, на нея те е причакал някакъв тип с нож.

Берелайн отметна глава с презрение.

— Той не се приближи на повече от три стъпки. Придружаваха ме дузина крилати гвардейци и лично лорд-капитан Гален. — Нурел беше предвождал част от Крилатата гвардия в Думайски кладенци, но като цяло Гален командваше гвардейците ѝ. Тя разполагаше с осемстотин души от тях в града, без да се броят онези, които се бяха завърнали с Нурел. — Очаквате да си подвия опашката заради някакъв уличен обирджия?

— Не се прави на глупава — изръмжа той. — Обирджия? С дузина войници около теб? — На бузите ѝ изби червенина. Разбираше за какво става дума, и още как. Той не ѝ остави възможност за

възражения, обяснения и други такива глупости. — Добрайн ми каза, че вече е чул приказки из Двореца, че ти си предала Колавер. Тези, които са я поддържали, може и да не смеят да джафнат срещу мен, но са готови да платят, та някой да ти забие ножа. — Както и на Файле, впрочем, по думите на Добрайн. За нея вече се беше погрижил. — Но няма да получат такава възможност, защото ти ще се върнеш в Майен. Добрайн ще заеме мястото ти тук, докато Елейн не се върне да поеме Слънчевия трон.

Очите ѝ се разшириха опасно. Той се беше зарадвал, когато Берелайн престана да се бои от него, но сега не беше толкова сигурен. Тя тъкмо отвори уста да избухне, но Анура я докосна по рамото и кипещт на Берелайн затихна.

Мерана се беше изпънала на самия ръб на невидимата преграда. Той дори се зачуди дали не я е престъпила — как иначе щеше да реагира така точно на това, което не можеше да чуе? Когато той извърна глава към нея, тя запристъпва назад, докато не опря гръб в стената, без да откъсва очи от него. Ако можеше да съди по лицето ѝ, беше готова още десет години всеки ден да му налива чая, само да може да чуе какво се говори.

— Милорд Дракон — каза с усмивка Берелайн, — все още остава открит въпросът с Ата-ан Миере. — Меден и топъл беше гласът ѝ, а от извивката на устните ѝ и камък щеше да заискри от мисъл за целувки. — Надзорницата на вълните Харайн никак не е доволна, че е оставена да чака на кораба си толкова дълго. Няколко пъти я посетих. Трудностите с тях бих могла да изгледа, но не мисля, че лорд Добрайн би се справил. Убедена съм, че Морският народ е също така съдбовно важен за вас, независимо дали Пророчествата за Дракона споменават за него. Вие сте най-важното звено в техните пророчества, въпреки че те, изглежда, не желаят да обясняват защо и как.

Ранд я зяпна. Защо толкова упорито се бореше да задържи в ръцете си една толкова трудна работа, спечелила ѝ твърде малко благодарности от Кайриенците още преди някои от тях да поискат да я убият? Тя беше владетелка, свикнала да се занимава с други владетели и да посреща пратеничества, а не с улични разбойници и с ножове в тъмното. Пък и никой не би могъл да изпитва особено желание да стои близо до Ранд ал-Тор. Тя беше... е, беше му се предложила... веднъж, но суровата истина беше, че Майен бе малка държавица и Берелайн

използваше красотата си така, както някой мъж би използвал меча си, за да запази страната си от по-могъщия си съсед. Съседът бе Тийр. Всъщност точно това бе обяснението. Толкова беше просто.

— Берелайн, не знам какво още бих могъл да направя, за да ти гарантирам Майен, но съм готов да подпиша всякакви... — Цветовете се завихриха толкова силно в главата му, че езикът му се смрази. Луз Терин изграчи: „Жена, която знае къде се крие опасността и не се бои от нея, е съкровище, от което би се отказал само луд.“

— Гаранции. — Тъга погълна ледената топлина и гневът закипя отново, хладен този път. Анура отново дръпна Берелайн за ръкава, но сега тя не й обърна внимание. — Докато аз си седя чинно в Майен с вашите гаранции, други ще ви служат. Те ще искат своята отплата, а службата, която изпълних тук, ще се забрави и ще избледнее, докато техните заслуги ще са ярки и нови. Ако върховният лорд Вейрамон ви предложи Иллиан и ви поиска Майен в замяна, какво ще му кажете? Ако той ви даде Муранди и Алтара, и всичко чак до Аритски океан?

— А ти не ще ли продължиш да ми служиш, дори това да означава да си отидеш? — попита той кротко. — Ще бъдеш извън визора ми, но не и извън ума ми. — Луз Терин отново се изсмя, и то така, че Ранд почти се изчерви. Той самият обичаше да я гледа, но онова, което този Луз Терин понякога си помисляше...

Берелайн го изгледа с непокорните си очи и отвори уста...

И вратата отново се отвори и Риалин каза:

— Една Айез Седай е дошла да види Кар-а-карн. — Каза го хладно и в същото време неуверено. — Казвала се Кацуан Мелайдрин.

Някаква смайващо обаятелна жена, със стоманеносива коса, събрана на кок и окичена пищно със златни украси, я избута и влезе — всичко сякаш стана наведнъж.

— Мислех, че си мъртва! — ахна Анура и очите й едва не изхвърчаха от кухините си.

Мерана се понесе през преградата с протегнати ръце.

— Не, Кацуан! — изпищя тя. — Не можеш да му навредиш! Не го докосвай!

Кожата на Ранд настръхна — някоя от жените в стаята бе прегърнала сайдар. Не някоя — повече от една. Той плавно се дръпна от Берелайн, пресегна се и сграбчи Извора, изпълни се със сайдин, усети как осквернената половина на Силата изпълни и двамата

Аша'ман. Лицето на Дашива трепна и той изгледа с ярост трите Айез Седай. Въпреки Силата, която бе прихванал, Нарिशма сграбчи дръжката на меча си с две ръце и зае стойката, наречена „Леопард на дървото“, готов за удар. Луз Терин заръмжа за убийство и гибел. Риалин се забули, извика нещо и в залата мигом нахлуха дузина Деви, забулени и с копия, готови за битка. Едва ли беше изненадващо, че Берелайн остана зяпнала и удивена, сякаш всички около нея изведнъж са полудели.

За човек, предизвикал всичко това, въпросната Кацуан запази смайващо спокойствие. Тя погледна Девите и поклати глава; златните звездици, луни и птици в косата ѝ леко се разлюляха.

— Да се мъчиш да отгледаш прилични рози чак в северен Геалдан може да си е почти смърт, Анура — рече тя сухо, — но чак да те вкара в гроба — едва ли. О, я по-спокойно, Мерана, че току-виж си изплашила някого. Пък аз си мислех, че откак си свалила новашкото бяло, си се понаучила да си сдържаш малко нрава.

Мерана отвори и затвори уста, засрамена на всичко отгоре, и тръпките по кожата на Ранд изчезнаха моментално. Той обаче не изпусна сайдин, нито ашаманите.

— Коя си ти? — запита Ранд настойчиво. — От коя Аджа? — Червена трябваше да е, ако можеше да се съди по реакцията на Мерана, но за да влезе една Червена по този начин, сама, бе нужен самоубийствен кураж. — Какво искаш?

Погледът на Кацуан се плъзна по него само за кратък миг, но тя не отговори. Устните на Мерана леко се разтвориха, но сивокосата жена я погледна, вдигнала вежда — и толкова. Мерана буквално се изчерви и сведе очи. Анура продължи да гледа новодошлата втречено, сякаш е някакъв призрак. Или гигант.

Без дума да каже, Кацуан бързо тръгна към двамата ашамани. Ранд имаше чувството, че тя винаги се движи така — изцяло и все пак без да си губи времето и да позволява нещо да ѝ се изпречва на пътя. Дашива я изгледа от глава до пети и изкриви устни в насмешка. Макар да го гледаше право в лицето, тя сякаш не го забеляза повече, отколкото обърна внимание на ръцете на Нарिशма върху дръжката на меча му, когато подпря брадичката му с пръст и размърда главата му наляво-надясно, преди той да се дръпне.

— Хубави очи — промърмори тя. Нарисма примигна колебливо, а насмешката на устните на Дашива прерасна в гадно хилене.

— Стой спокойно — сопна се Ранд. Дашива има дързостта да го изгледа свирепо, но след това примирено опря пестник в гърдите си в поздрава на Аша'ман. — Какво търсиш тук, Кацуан? — продължи Ранд. — Погледни ме, да те изгори дано!

Тя го направи, но доста небрежно.

— Значи ти си Ранд ал-Тор, Преродения Дракон. Все пак дори детенце като Моарейн би могло да те научи на малко приличие.

Риалин размърда пръсти в речта на жестовете на Девите. Никоя от тях обаче не се разсмя и този път поне Ранд беше сигурен, че казаното не е някоя шега по негов адрес.

— Спокойно, Риалин — каза той и вдигна ръка. — Всички запазете спокойствие.

Без да обръща внимание и на това, Кацуан изгледа с усмивка Берелайн.

— Значи това била твоята Берелайн, Анура. По-красива е дори от описанията, които чух. — И кимна на Берелайн без намек за раболепие, без най-малък намек, че тя самата е и на косъм по-малко красива. Чиста проява на етикет, нищо повече. — Милейди Първа на Майен, налага се да поговоря с този младеж и трябва да задържа за малко съветничката ви. Чух, че сте поели много задължения тук. Не бих ви задържала повече встрани от тях. — По-ясен знак, че я подканя да напусне, не можеше и да има, освен ако не ѝ отвореше сама вратата.

Берелайн склони изящно глава, след което плавно се извърна към Ранд и просна полите си в толкова дълбок реверанс, че Ранд се притесни да не би да се изсипе от роклята си.

— Милорд Дракон — изрече тя напевно, — моля за милостивото ви позволение да се оттегля.

Отвeтният поклон на Ранд не беше толкова изискан.

— Имате го, милейди Първа, щом го желаете. — Той ѝ подаде ръка да ѝ помогне да се изправи. — Надявам се, че ще обмислите предложението ми.

— Милорд Дракон, готова съм да ви служа където и както вие пожелаете. — Гласът ѝ отново бе станал меден. Заради Кацуан, сигурно. По лицето ѝ не се четеше и намек за флирт. Само решимост. — Не забравяй Харайн — прошепна тя.

Когато вратата се затвори след Берелайн, Кацуан каза:

— Винаги е приятно да погледаш детските игри, не мислиш ли, Мерана? — Мерана се опули и завъртя глава от Ранд към сивокосата Сестра и обратно. Анура изглеждаше така, сякаш се държеше на краката си само със силата на волята.

Повечето Деви последваха Берелайн, явно решили, че убийства няма да има, но Риалин и още две останаха до вратата, все така забулени. Изглежда, не беше съвпадение, че се падаха точно по една за всяка Айез Седай. Дашива също като че ли реши, че опасността е отминала, облегна се на стената, скръсти ръце и размърда беззвучно устни, загледан в Айез Седай.

Наришма се намръщи въпросително към Ранд, но Ранд само поклати глава. Тази жена съзнателно искаше да го провокира. Въпросът беше защо ще иска да провокира мъж, за когото трябваше да знае, че би могъл да я усмири или да я убие без особено усилие? Луз Терин впрочем му измърмори същото. „Защо? Защо?“ Ранд се качи на подиума, вдигна Драконовия скиптър от трона, седна и зачака да види какво ще стане.

— Твърде натруфено, какво ще кажеш? — каза Кацуан на Анура и огледа стаята. Освен всичкото останало злато, широки ивици златен варак минаваха по стените над огледалата, а близо две стъпки от корнизите представляваха дебели, застъпващи се златни люспи. — Така и не разбрах дали кайриенците, или тайренците прекаляват повече, но и едните, и другите биха могли да посрамят някой ебударец, че и Калайджия дори. Това на подноса да не е чай? Бих пийнала малко, стига да е пресен и горещ, разбира се.

Ранд преля и надигна подноса, очаквайки покварата едва ли не да разяде метала, след което го тласна към трите жени. Мерана беше донесла допълнителни чаши и четири от тях все още стояха неизползвани върху подноса. Той ги напълни, остави чайника и зачака. Подносът се понесе плавно във въздуха, поддържан от сайдин.

Три жени, съвсем различни по външност и със също толкова различни реакции. Анура изгледа подноса така, сякаш беше навита на кълбо усойница, потръпна и отстъпи крачка назад. Мерана вдиша дълбоко и бавно и вдигна една от чашките с трепереща ръка. Да знаеш, че един мъж може да прелива, и да си принудена да го видиш на живо, не беше съвсем едно и също. Кацуан обаче си взе чашата и вдиша от

парата с мила усмивка. Нищо не можеше да ѝ подсказе кой точно от тримата мъже е налял чая, но въпреки това тя вдигна очи над чашата си право към Ранд, който бе преметнал небрежно единия си крак през облегалката на трона.

— Това му се вика добро момче — каза тя. Девите се спогледаха смаяни над булата си.

Ранд се разтрепери. Не. Нямахше да ѝ позволи да го провокира. Все едно по каква причина, тя целеше точно това, но нямаше да успее!

— Ще попитам още веднъж — каза той. Странно че гласът му можеше да бъде толкова хладен; отвътре му вреше и кипеше, погорещо и от най-горещите пламъци на сайдин. — Какво искаш? Отговори или се махай. През вратата или през някой прозорец — както предпочиташ.

Мерана отново понечи да заговори и Кацуан отново я спря, този път с рязък жест, без да откъсва очи от него.

— Теб да видя — отвърна му тя спокойно. — Аз съм Зелена Аджа, не Червена, но съм носила шала по-дълго от всяка жива Сестра и съм се изправяла срещу повече мъже, които са могли да преливат, от всеки четири Червени, взети заедно, ако не и от десет. Не че съм ги търсела нарочно, нали ме разбираш, но изглежда, имам нюх за тях. — Каза го спокойно, като жена, описваща как е ходила на пазар. — Някои се бореха до горчивия си край, ритаха и пицяха дори след като вече бяха заслонени и оковани. Други плачеха и се молеха, злато предлагаша, всичко, душите си дори, само и само да не бъдат отведени в Тар Валон. Други пък плачеха от облекчение, кротки като агънца, благодарни, че най-сетне се е свършило. Светлината ми е свидетелка, всички се разплакват накрая. Нищо не остава накрая от тях, освен едните сълзи.

Зноят, който го изгаряше отвътре, избухна в ярост. Подносът с масивния чайник се понесе през стаята, блъсна се в едно от огледалата с гръмотевичен трясък и отскочи сред дъжд от разтрошено стъкло, чаят от чайника се изплиска, а самият поднос се завъртя по пода и се огъна на две. Всички в залата подскочиха, всички с изключение на Кацуан. Ранд скочи. Стискаше Драконовия скиптър така силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Това трябваше да ме изплаши, така ли? — изрева той. — Да моля ли очакваш, или да съм ти благодарен? Да плача? Айез Седай,

мога просто да те стисна в шепата си и да те смачкам. — Вдигнатата му ръка се разтрепери от гняв. — Мерана знае защо би трябвало да го направя. Светлината само знае защо още не съм го направил.

Жената изгледа изпочупените съдове, сякаш всичкото време на света беше в ръцете ѝ.

— Сега вече знаеш — най-сетне промълви тя невъзмутимо. — Знаеш, че зная бъдещето ти, както и настоящето. Милостта на самата Светлина чезне пред един мъж, способен да прелива. Някои виждат това и вярват, че Светлината отрича такива мъже. Аз не. Започна ли вече да чуваш гласове?

— Какво искаш да кажеш? — попита той бавно. Усети как Луз Терин се вслуша.

Тръпката по кожата му се върна и той пак понечи да прелее, но се случи само това, че чайникът се понесе към Кацуан. Тя го хвана и бавно го завъртя да го огледа.

— Някои мъже, способни да преливат, започват да чуват гласове. — Говореше почти разсеяно и намръщено оглеждаше сплескания чайник. — То е част от лудостта. Гласове, които им говорят, казват им какво да правят. Ти чуваш ли вече такива?

За негова изненада, Дашива се изсмя дрезгаво и раменете му се разтресоха. Нарисма облиза устни — колкото и да не се боеше от жената допреди малко, сега я изгледа като че ли е скорпион.

— Въпросите тук задавам аз — каза Ранд твърдо. — Ти, изглежда, забравяш. Аз съм Преродения Дракон. — „Истински си, нали?“, зачуди се той. Отговор не последва. „Луз Терин?“ Понякога мъжът не отговаряше, но Айез Седай винаги го разбуждаха. „Луз Терин?“ Не беше луд; гласът беше истински, не си го въобразяваше. Не беше плод на лудост. Внезапният порив да се разсмее не го облекчи.

Кацуан въздъхна.

— Ти си само един младеж, който си няма и представа какво става с него и защо, или какво го чака. Изглеждаш ми превъзбуден. Навярно ще можем да си поговорим, когато си по-спокоен. Имаш ли някакви възражения да взема със себе си Мерана и Анура за малко? Не съм ги виждала от дълго време.

Ранд я зяпна. Беше нахълтала тук неканена, беше го оскърбила, беше го заплашила, най-безгрижно му бе заявила, че знае за гласа в главата му — и след всичко това искаше да си тръгне и да си поговори

с Мерана и Анура? „Да не би тя да е луда?“ Все още никакъв отговор от Луз Терин. Но той беше истински. Истински!

— Махай се — каза той. — Махай се и... — Не беше луд. — Махайте се всички! Излезте!

Дашива примигна, след което сви рамене и тръгна към вратата. А Кацуан така му се усмихна, че той почти очакваше да му каже отново, че е добро момче, след което подбра Мерана и Анура и ги подкара към Девите, които тъкмо си смъкваха булата и се мръщеа угрижено. Нарисма също го погледна с колебание, докато Ранд не му махна рязко с ръка. Най-сетне всички излязоха и той остана сам. Сам.

Потръпна и запокити Драконовия скиптър. Върхът на копието се заби в гърба на един стол и пискюлите се разлюляха.

— Не съм луд — промълви той в опразнената зала. Луз Терин му беше казал някои неща — никога нямаше да се измъкне от сандъка-ковчег на Галина, ако не му беше помогнал гласът на мъртвия. Но той беше използвал Силата преди изобщо да е чул този глас; съобразил бе как да предизвика мълнии, да мята огън и да направи вал, избил стотици тролоци. Но пък може би всичко това бе Луз Терин, като онези спомени как се катери по сливови дръвчета в овощна градина и как влиза в Съвета на Слугите, и още десетки такива спомени, които несетно изникваха в ума му. А може би всички тези спомени бяха измислени — налудничави сънища на побъркан ум, и гласът също.

Крачеше из залата и не можеше да спре. Трябваше да се движи, инак мускулите му щяха да се разкъсат в спазми.

— Не съм полудял — промълви той задъхано. — Не съм... — Звукът на отварящата се врата го накара рязко да се извърне. Надяваше се, че този път ще е Мин.

Беше отново Риалин. Крепеше ниска дебела жена в тъмносиня рокля, с почти побеляла коса и посърнало лице. Измъчено лице със зачервени очи.

Доця му се да им каже да се махнат, да го оставят сам. Сам. Сам ли беше? Сън ли беше Луз Терин? Само ако можеха да го оставят... Идриен Тарсин оглавяваше школата, която той бе основал в Кайриен. Беше толкова практична, че той не беше сигурен дали изобщо вярва в съществуването на Единствената сила, след като не можеше нито да я види, нито да я пипне. Какво ли можеше да я е докарало до това състояние?

Насили се да се извърне към нея. Луд или не, сам или не, нямаше кой друг да направи това, което трябваше да се направи. Дори и този малък дълг. По-тежък от планина.

— Какво се е случило? — попита той, придавайки на гласа си колкото се може повече нежност.

Идриен изведнъж захлипа, залитна към него и се отпусна немощно на гърдите му. И когато се съвзе достатъчно и му разказа историята си, на него също му се доплака.

ГЛАВА 19

ДИАМАНТИ И ЗВЕЗДИ

Мерана следваше Кацуан толкова близо, колкото смееше. Сто въпроса пареха езика ѝ, но Кацуан не беше жена, която можеш да дръпнеш за ръкава. Тя решаваше кого да забележи и кога. Анура също си мълчеше и двете вървяха след Кацуан през дворцовите коридори и по стълбища, отначало мраморни, после — от обикновен тъмен камък. Мерана погледна Сивата сестра и в миг нещо я жегна — на лицето на Анура се бе изписало стоманеното изражение на момиче, тръгнало да се яви пред Надзорницата на новачките и решило на всяка цена да се държи смело. Но те не бяха новачки. Не бяха деца. Тя отвори уста... и я затвори, подплашена от сивия кок, подскачащ пред нея с подрънкващите по него звездички, птички и рибки. Кацуан беше просто... Кацуан.

Мерана я беше срещала само веднъж — по-точно я беше слушала, още като новачка. Сестри от всяка Аджа бяха надошли да видят тази жена, изпълнени с благоговение, което не можеха да скрият. Преди много години Кацуан Мелайдрин се бе превърнала в еталон, по който оценяваха всяка новозаписана в книгите за новачки. До Елейн Траканд в Бялата кула не бе идвала нито една, която да съответства на този еталон, камо ли да я превъзхожда. В много отношения такава като нея не беше имало през последните хиляда години. Да откажеш, след като са те избрали за Заседателка, бе нещо нечувано, но въпреки това се говореше, че тя е отказвала, и то на два пъти. Говореше се дори, че била отказала и да я издигнат за предводителка на Зелената Аджа. И че веднъж изчезнала от Кулата без вест за цели десет години, тъй като Съветът възнамерявал да я избере за Амирлин. Не че беше прекарвала в Тар Валон и един ден повече от абсолютно необходимото. До Кулата достигаха вест за Кацуан, истории, които караха Сестрите да зяпват, и приключения, каращи онези, които си мечтаеха за шала, да потръпват. Тя щеше да се превърне в поредната легенда сред Айез Седай. Стига вече да не беше се превърнала.

Шалът беше ощастливил раменете на Мерана от вече двадесет и пет години, когато Кацуан бе обявила, че се оттегля от мирските неща. И всички вече я смятаха за отдавна починала, когато след още двадесет и пет години беше избухнала Айилската война. Но след първите три месеца на непрестанни битки тя се беше появила, придружена от двама Стражници, вече доста беззъби, но все още корави като желязо. Говореше се, че Кацуан е сменяла повече Стражници в живота си, отколкото повечето Сестри бяха сменяли обувки. След като айилците се бяха оттеглили от Тар Валон, тя отново бе заминала в уединение, но някои твърдяха, при това почти сериозно, че Кацуан никога няма да умре, докато на този свят все още имало поне искрица приключение.

„А това са си чисти глупости, които могат да дърдорят само новачките — напомни си твърдо Мерана. — Дори и ние рано или късно умираме.“ И все пак Кацуан си беше Кацуан.

Две Мъдри ги изгледаха, докато минаваха покрай тях — със студените си светли очи върху мургавите лица под тъмните забрадки. Едарра и Леин. И двете можеха да преливат, при това доста силно; можеха досега да са се издигнали високо, ако бяха попаднали в Кулата като момичета. Кацуан ги подмина привидно без да забележи пренебрежението на дивачките. Анура обаче го забеляза, намръщи се и промърмори нещо. Мерана задържа очите си забити в плочките на пода.

Несъмнено сега всичко щеше да се стовари върху главата ѝ, докато обясни на Кацуан за... компромиса... който бяха постигнали с Мъдрите снощи, преди тя и останалите да бъдат доведени в Двореца. Анура не знаеше — тя не бе участвала в това — и Мерана таеше слаба надежда, че ще се появят Рафела или Верин, или някоя друга, на която би могла по някакъв начин да прехвърли отговорността. То наистина си беше компромис донякъде, и може би най-добрият, който можеше да се очаква при така стеклите се обстоятелства, но въпреки това тя силно се съмняваше, че Кацуан ще го възприеме по този начин. Много ѝ се искаше да не се налага тъкмо тя да е тази, която да трябва да я убеди. По-добре щеше да е да налива чая на онези проклети мъже цял месец. И как съжаляваше само, че така си бе развързала езика пред младия ал-Тор. Съзнаването защо той я бе принудил да му поднася чай не бе утеха срещу това, че се бе оказала откъсната от всякаква възможност да спечели предимство. По-скоро беше склонна да мисли,

че е попаднала в някакъв тавиренски въртоп на Шарката, отколкото да повярва, че очите на един младеж, очи като два лъскави синьо-сиви скъпоценни камъка, са я накарали да се разбъбри от страх — но тъй или иначе, тя му беше поднесла всички предимства на тепсия. Съжеляваше...

Да съжелява беше глупаво. Тя беше договаряла безброй примирия и съюзи, в много от които всъщност бе постигала изцяло намеренията си; на цели три войни беше сложила край и бе предотвратила дузина други още преди да са започнали, заставала беше пред крале, кралици и пълководци и ги беше принуждавала да се вслушат в здравия разум. И въпреки това... Улови се, че си обещава да не изрече и едно оплакване, все едно колко пъти този мъж я беше карал да се прави на слугиня, стига само отнякъде да изскочи Сеонид, или Масури, или Фелдрин, или която и да е. Светлина! Да можеше само да се събуди и да разбере, че всичко преживяно, откакто напусна Салидар, е било само лош сън...

Изненадващо, но Кацуан ги поведе дълбоко в недрата на Двореца, където живееха слугите. И влязоха в стаичката на Бера и Кируна. Тесен прозорец, разположен високо в стената, но на равнището на някакъв двор отвън, пропускаше тънък сноп светлина. Наметала, дисаги и няколко рокли висяха по окачалки на напуканите пожълтели стени. Дървеният под беше изподраскан. В единия ъгъл имаше малка разнебитена масичка, в друг — също толкова паянтови и ожулен умивалник с олющен леген и кана. Мерана изгледа навъсено леглото. Не изглеждаше много по-тясно от онова, което тя самата беше принудена да дели със Сеонид и Масури. Тяхната стая беше по-голяма може би с по една крачка на ширина и дължина, но съвсем не беше предназначена за три жени. Койрен и останалите, които все още ги държаха в айилските шатри, навярно се чувстваха много по-удобно като пленнички.

Бера и Кируна ги нямаше, но Дайгиан беше тук — светлолика жена със сребърна верижка в дългата черна коса, с кръгъл лунен камък, полюшващ се над челото ѝ. Тъмната ѝ кайриенска рокля беше с четири тънки цветни ивици през корсажа, а по полите си беше пришила бели резки, обозначаващи нейната Аджа. Тя винаги напомняше на Мерана за бърлива гугутка. Когато влязоха, Дайгиан се изправи.

В стаята имаше само един стол, малко по-височък от трикрако столче и с някаква жалка имитация на облегалка. Кацуан го зае и въздъхна.

— Чай, моля. Две глътки от онова, което ми сипа момчето, и езикът ми щеше да стане по-грапав от подметките на обувката ми.

Сиянието на сайдар моментално обкръжи Дайгиан, макар и бледо, и един очукан калаен чайник се надигна от масичката и потоци на Огън притоплиха водата — междуременно тя отвори една малка, обкована с месинг кутийка с чай.

Мерана седна на леглото и се опита да се съсредоточи. Това, което предстоеше, можеше да се окаже най-важният преговор, които бе водила в живота си. Анура седна до нея.

— Ако се съди по твоето присъствие, Мерана — каза Кацуан, — стигам до извода, че приказките, че това момченце се е покорило на Елайда, са лъжливи. Не ме гледай така изненадано, чедо. Нима си мислиш, че не знам за твоите... връзки? — Последната думичка така я изсумтя, че прозвуча мръсно като войнишка ругатня. — Ами ти, Анура?

— Аз съм тук само да съветвам Берелайн, макар че ако говорим честно, тя пренебрегна съвета ми още когато дойде тук. — Гласът на тарабонката беше изпълнен с увереност. Стискаше обаче пръсти колкото си иска. Така прозрачна нямаше да се справи добре на масата за преговори. — За другото — допълни тя предпазливо — все още не съм взела решение.

— Умно — измърмори Кацуан и се вгледа подчертано в Мерана. — Изглежда, през последните няколко години твърде много Сестри са забравили да използват мозъците си и да залагат на благоразумието. А беше време, когато Айез Седай взимаха решения след спокоен размисъл и винаги с мисълта за благото на Кулата. Спомни си само какво си спечели това момиче Санче за това, че се замеси с ал-Тор, Анура. Приближиш ли се много до огъня, изгаряш лошо.

Мерана вирна брадичка и раздвижи схванатия си врат. Усети се какво прави и се спря. Жената все пак не стоеше чак толкова високо над нея. Не чак толкова. Просто по-високо от всяка друга Сестра.

— Ако мога да попитам... — Твърде неуверено, но по-лошо щеше да е, ако млъкнеше и започнеше отново. — Какви са твоите намерения, Кацуан? — Мъчеше се да възстанови достойнството си. —

Очевидно ти си... стояла настрана... досега. Защо си решила да... се обърнеш... към ал-Тор точно в този момент? Ти беше... доста недипломатична... с него.

— Ти все едно го зашлеви през лицето — вметна Анура и Мерана се изчерви. От двете на Анура трябваше да ѝ е далеч по-трудно с Кацуан, но ето че тъкмо тя говореше свободно.

Кацуан със съжаление поклати глава.

— Искаш ли да видиш за какво е направен един мъж, тласни го в неочаквана за него посока. Ковък метал е вложен в това момче, струва ми се, но ще е труден. — Тя се загледа замислено в стената. — В него се е насъбрал толкова гняв, че ще му стигне целия свят да подпали, и при това го удържа на косъм. Бутнеш ли го твърде силно, че да го изкараш от равновесие... Пфу! Ал-Тор не е толкова корав, колкото Логаин Аблар или Казрим Таим, но е сто пъти по-труден, страхувам се. — Като чу имената на тримата наведнъж, езикът на Мерана се залепи за небцето ѝ.

— Ти си видяла и Логаин, и Таим? — възкликна изумена Анура. — Таим... той следва ал-Тор, както чувам. — Мерана въздъхна облекчено. Приказките за Думайски кладенци все още не бяха се пръснали. Но и това щеше да стане скоро.

— И аз имам уши за слуховете, Анура — отвърна язвително Кацуан. — Макар да бих предпочела да нямах, според това, което чух за тия двамата. Всичката ми работа досега да отиде нахалост! И на други също така, но моята част е доста голяма. А отгоре на всичко и тези черни палта, тези Аша'ман. — Тя пое чашката от Дайгиан и ѝ благодари. Кръглобузата Бяла изглеждаше готова да приклепне, но все пак се задоволи само с това да се оттегли в ъгъла, за да не пречи. Тя бе изкарала като новачка по-дълго от всяка друга жена, както и като Посветена — едва ѝ бяха разрешили да остане в Кулата, — и бе спечелила пръстена почти по милост, така че винаги се държеше свенливо в присъствието на други Сестри.

— Всъщност този, който ме измъкна от градината ми с рози, беше Логаин — продължи Кацуан. — Буквално цъфна на прага ми. Фу! Дори някоя свада на овче тържище можеше да ме измъкне от онези прокълнати от Светлината растения. Ако използваш Силата, няма никакъв смисъл, а пък без нея трябва да отгледаш десет хиляди корена срещу един... Фу! Дори вече си мислех дали да не положа

клетвата за Ловкия. Все едно. Приятно минаха онези няколко месеца, докато гонехме Логаин, но когато го хванахме и докато го откарваме в Тар Валон, беше същата досада както с розите. Почудих се малко какво ли друго да си намеря, нов Стражник може би, но пък на моите години вече е малко късничко и няма да е честно към един мъж. После чух за Таим и веднага препуснах за Салдеа. Едва ли има нещо досадно от това да се занимаваш с мъж, който може да прелива. — Изведнъж тонът ѝ се втвърди, погледът ѝ също. — Някоя от вас да не е била замесена в онази... гадост... малко след Айилската война?

Мерана се сепна. Погледът на Кацуан говореше за дръвник и секира на палача.

— Каква гадост? Не разбирам за какво говориш.

Обвиняващият поглед така порази Анура, че тя за малко да падне от леглото.

— Айилската война ли? — изпъшка тя. — Три години по-късно направих всичко, за да превърна тъй наречения Велик съюз в нещо повече от празно име.

Мерана изгледа Анура с любопитство. Твърде много Сестри от Сивата Аджа бяха шетали след войната от столица на столица в напразно усилие да укрепят съюза, възникнал срещу айилците, но тя така и не помнеше Анура да е била сред тях. Иначе нямаше да е толкова слаба в преговорите.

— Аз също — каза тя. Достойнството. Откакто бе тръгнала от Кемлин по стъпките на ал-Тор, от него ѝ беше останало твърде малко. Малкото трошици, които все още ѝ оставаха, ѝ бяха твърде скъпи, за да изгуби и тях. Тя придаде спокойствие и малко повече твърдост на гласа си. — За каква гадост говориш, Кацуан?

Сивокосата само махна пренебрежително с ръка, сякаш изобщо не е споменавала такова нещо.

За миг Мерана се зачуди дали умът на Кацуан е наред. Никога не беше чувала да се е случвало някоя Сестра да си изгуби ума, но повечето Айез Седай наистина се оттегляха в уединение в заника на живота си, далече от козните и светските вълнения. В повечето случаи — далеч от всички. Кой можеше да каже какво ги сполетява преди края? Но само като срещна ясният, съсредоточен поглед над ръба на чашката, тази мисъл тутакси се изпари от главата ѝ. Все едно, някаква гадост отпреди двадесет и няколко години, каквато и да е била тя, едва

ли бе поднесла пламъчето към фитила на това, пред което сега се изправяше светът. А Кацуан така и не бе отговорила на първоначалните ѝ въпроси. Какво възнамеряваше тя все пак? И защо точно сега?

Преди Мерана да успее да я попита, вратата се отвори и нахълтаха Бера и Кируна, подкарани от Корел Ховиан, стройна като момче Жълта с дебели черни вежди и буйна гарвановочерна коса, която ѝ придаваше малко необуздан вид, колкото и спретнато да се обличаше, а тя винаги се обличаше като за селски танц, с пищни бродерии по ръкавите и корсажа, както и по полите. В стаичката почти не остана място където да се помръдне човек. Корел никога не губеше закачливата си веселост, каквото и да ставаше, но сега на лицето ѝ се беше изписала широка усмивка, нещо средно между неверие и нескрит смях. Очите на Кируна проблеснаха върху замръзналото ѝ от надменност лице, а пък Бера направо кипеше от възмущение. Докато не видяха Кацуан. За тях това сигурно беше все едно да се изправят лице в лице с Алинд Дифел или със Селвана Месеу, или дори с Мабриам ен Ширийд. Очите им се опулиха. Челюстта на Кируна увисна.

— Мислех, че сте мъртва! — изпъшка Бера.

— Това вече започва да ми омръзва — раздражено изсумтя Кацуан. — Следващата идиотка, от която го чуя, ще има да ми вреци цяла седмица. — Анура заби поглед в носовете на пантофките си.

— Не можете да си представите къде ги намерих тези двете — изчурулика Корел с напевния си мурандийски акцент и потупа с пръст чипия си нос, както правеше, когато се канеше да каже някоя шега или когато смяташе, че това, което вижда, е много смешно. Червени петна избиха на бузите на Бера и още по-големи на тези на Кируна. — Бера седеше хрисимо като мишле под очите на половин дузина от ония айилски дивачки, които ми заявиха дръзко колкото можете да си представите, че тя не можела да дойде с мен, докато Сорилея — о, тази пък ако знаете каква вещица е, цяла година да я сънуваш в кошмарите си — та искам да кажа, че не можах да отведа Бера преди Сорилея да си свърши приказката с другата си чирачка. Нашата скъпа Кируна.

Кируна и Бера се изчервиха още повече. Дори Дайгиан ги изгледа зяпнала.

Благодатни вълни на облекчение заляха Мерана. Не тя трябваше да обяснява как Мъдрите бяха изтълкували окаяните заповеди на ал-Тор, че Сестрите трябвало да им се подчиняват. Всъщност те не бяха точно „чирачки“ — не ставаше дума за никакви уроци, разбира се. Какво толкова можеха да научат Айез Седай от една пасмина дивачки, примитивни при това? Просто Мъдрите държаха да се разбере на кого къде му е мястото. Просто ли? Бера или Кируна можеха да поразкажат как ал-Тор се беше изсмял — изсмял! — и беше заявил, че на него му е все едно и че очаква от тях да бъдат послушни ученички. За никоя от тях не беше лесно да превие врат, най-малкото за Кируна.

Кацуан обаче не настоя за обяснения.

— Очаквах да сте я загазили — рече тя сухо, — но не и чак толкова. Да видим дали съм схванала правилно. Вие, рожби скъпи, които сте се вдигнали на бунт срещу законно издигнатата за Амирлин, по някакъв начин сте се обвързали с това момченце ал-Тор, и след като изпълнявате заповеди на тези айилки, допускам, че изпълнявате и неговите също така. — Тя изсумтя с отвращение и поклати глава. — Добре де, каква е причината все пак? Съветът може да ви замъкне на колене отгук до Тармон Гай-дон за назидание, но главите ви мога да вземат само веднъж. А другите, в айилския стан? Всички са от тия на Елайда, нали? Те също ли са им... чирачки? Тези айилци, изглежда, не обичат много-много Айез Седай.

— Не знам, Кацуан — отвърна Кируна. Лицето ѝ бе толкова червено, сякаш всеки миг щеше да пламне. — Не ни пускат при тях. — Очите на Мерана се разшириха. Никога досега не беше чувала Кируна да говори толкова почтително.

Бера пое дълбоко дъх, сякаш за да се заеме с много трудна задача.

— Елайда не е... — заговори тя разгорещено.

— Елайда е твърде амбициозна, доколкото мога да схвана — прекъсна я Кацуан и се наведе напред толкова внезапно, че Мерана и Анура на леглото се дръпнаха, въпреки че тя не погледна тях. — И може да се провали ужасно, но тя все пак е Амирлинския трон, издигната от Съвета на Кулата в пълно съгласие със законите на Кулата.

— Щом Елайда е законната Амирлин, защо не си се подчинила на заповедта ѝ да се върнеш? — Единственото, което издаваше липсата

на самообладание у Бера, бяха замръзналите върху полите ѝ ръце. Само усилието да ги спре да не се стиснат можеше да ги задържи толкова неподвижни.

— Значи на една от вас поне ѝ е останал здрав гръбнакът. — Кацуан се изсмя тихо, но очите ѝ не бяха никак весели. — А сега седнете. Имам да ви задам много въпроси.

Мерана и Анура се надигнаха и им предложиха местата си на леглото, но Кируна си остана права, втренчена притеснено в Кацуан, а Бера погледна приятелката си и поклати глава. Корел завъртя сините си очи и кой знае защо, се усмихна широко, но Кацуан като че ли изобщо не забеляза това.

— Половината от слуховете, които чувам — каза тя, — говорят, че Отстъпниците са на свобода. Това не ме изненадва на фона на всичко останало, но вие все пак имате ли някакви доказателства за или против?

Много скоро Мерана беше благодарна, че все пак седи — започна да разбира как се чувства прането, когато го изстискват. Кацуан ги разпитваше безкрайно, прехвърляйки се от тема на тема по такъв начин, че човек никога не знаеше какъв ще бъде следващият ѝ въпрос. Корел се държеше кротко, като само от време на време се изкискваше или поклащаше глава, докато свитата в ъгъла Дайгиан дори и това не правеше, естествено. Мерана поемаше най-тежкото, заедно с Бера и Кируна, макар че и Анура не остана пощадена. Всеки път, когато съветничката на Берелайн се отпуснеше облекчено, въобразявайки си, че се е измъкнала, Кацуан я подхващаше отново.

Тази жена искаше да разбере всичко — от това за властта на момчето ал-Тор над айилците до защо Надзорницата на вълните на Морския народ е хвърлила котва в реката, от това дали Моарейн наистина е мъртва до това дали момчето наистина е преоткрило Пътуването, и дали Берелайн е успяла да го вкара в ложето си, или само е имала такова намерение. Какво смяташе Кацуан за отговорите, които получаваше, беше трудно да се разбере, освен веднъж, когато научи, че Аланна е обвързала ал-Тор и как точно е станало това. Устните ѝ се присвиха и тя се свъси, но докато всички останали изразиха отвращение, Мерана се сети за думите на Кацуан, че тя лично се канела да си вземе Стражник.

Отговорът, за съжаление, в повечето случаи беше незнание, но с това изобщо не можеше да се уталожат апетитът на Кацуан. Тя държеше да научи и последната трошица от това, което знаеха, дори да не знаеха, че го знаят. Успяха да премълчат малко от онова, което се налагаше да се премълчи, но все пак на бял свят излязоха удивителни подробности, някои от които — доста удивителни, дори и от Анура, която, както се оказа, беше получавала подробни писма от Берелайн почти от деня, в който момичето бе тръгнало на север. Кацуан настояваше за отговори, но не предлагаше такива и това обезпокои Мерана. Гледаше лицата на другите — притеснени, оправдаващи се, търсещи извинение и се зачуди дали и тя изглежда така.

— Кацуан — попита тя. — Кацуан, защо си решила да проявиш интерес към него точно сега? — За миг ѝ отвърна немигащ поглед, а после Кацуан отново насочи вниманието си към Бера и Кируна.

— Значи те всъщност са успели да го отвлекат от двореца — каза сивокосата жена и прати празната си чаша към Дайлиан да ѝ я напълни отново. На никоя от останалите не бе предложен чай. Изражението на Кацуан бе толкова невъзмутимо, че на Мерана ѝ се допря да си заскубе косите. Ал-Тор нямаше да остане доволен, ако разбереше, че Кируна е разкрила за отвлечането, колкото и неизбежно да беше това разкритие. Кацуан просто използваше всяка възможност, за да измъкне повече от това, което си искала да кажеш. Добре поне, че подробностите за това как се бяха отнасяли с него останаха премълчани. Той ясно беше дал да се разбере, че това не бива да стане. Мераня можеше само да благодари на Светлината, че вниманието на Кацуан не се задържа дълго на всяка тема.

— Сигурни ли сте, че е бил Таим? И сте сигурни, че тези черни палта не са дошли на коне? — Бера отвърна неохотно, а Кируна — примирено; бяха повече от сигурни; всъщност никой не беше видял Аша'ман да идват или да си отиват, а... дупката... през която се бяха изсипали, можеше да е сътворена и от ал-Тор. Което, разбира се, не носеше никакво удовлетворение.

— Помислете! Не сте вече глупави момиченца, или поне не би трябвало да бъдете. Фу! Все трябва да сте забелязали нещо.

На Мерана ѝ призля. Тя и останалите бяха стояли цяла нощ да спорят какво точно означава клетвата им, преди да стигнат до извода, че означава точно това, което са изrekli, без никакви пролуки, през

които да могат да се проврат и да се измъкнат. Дори Кируна накрая бе отстъпила, че са длъжни да защитават ал-Тор, както и да му се подчиняват, и че не им е позволена нито една стъпчица встрани. Какво можеше да означава всичко това по отношение на Елайда и Сестрите, които ѝ бяха останали верни, всъщност не притесняваше нито една от тях. Поне никоя не изрази подобна загриженост. Самият факт, че бяха стигнали до този извод, достатъчно ги беше зашеметил. Но сега Мерана се зачуди дали Бера и Кируна са осъзнали това, което съзнаваше тя. Можеше просто да се окаже, че се противопоставят на една легенда, да не говорим колко Сестри освен Корел и Дайгиан бяха избрали да я последват. И още по-лошо... За миг очите на Кацуан се спряха на нея — хладни и настойчиви. И още по-лошо, Мерана беше сигурна, че Кацуан знае това много добре.

Забързана по коридорите на двореца, Мин не обръщаше внимание на поздравите на познатите Деви — дори не ѝ хрумваше, че проявява невежливост. Подтичването никак не беше лесно с дебелия токче на тези обувки. На какви глупости само бяха готови жените заради мъжете! Не че Ранд я беше помолил да носи обувките, но още първия път тя ги бе обула, мислейки си за него, и беше забелязала как се усмихна. Харесали му бяха. Светлина, какви ги вършеше само. Да мисли за обувки! Изобщо не трябваше да ходи до покоите на Колавер. Тя спря, примигна да махне сълзите, напирани в очите ѝ, и пак се затича.

Както обикновено, пред вратата с врязаните в нея позлатени изгряващи слънца клечеше цяла тумба Деви. Шуфите им висяха свободно на раменете и копията лежах кротко на коленете им, но ако някой си помислеше, че са се отпуснали небрежно, щеше много да сбърка. Бяха като леопарди, готови да скочат и да убият. Обикновено Девите притесняваха Мин, въпреки че бяха дружелюбни. Днес обаче щеше да ѝ е все едно, дори да се бяха забулили.

— Той е в много лошо настроение — предупреди я Риалин, но не понечи да я спре. Мин бе една от малкото, на които беше позволено да влизат при Ранд без предупреждение. Тя изпъна сетрето си и се постара да си придаде по-спокоен вид. Сама не беше сигурна защо бе дошла. Освен че Ранд я караше да се чувства сигурна. Да го изгори

дано! Преди никога не бе имала нужда от някого, за да се чувства сигурна.

Прекрачи прага и се слиса. В залата цареше хаос. Бляскащи късове все още се крепяха по част от позлатените рамки на огледалата, но повечето стъкло се беше пръснало натрошено по пода. Тронът, който беше стоял върху подиума, беше треснат в една от стените и от него бяха останали само позлатени отломки. Една от стойките за светилници, от тежко желязо, беше огъната на клуп. Ранд седеше на един стол по риза и със засукани ръкави, отпуснати ръце, отметнал глава и зяпнал в тавана. С празен поглед. Около него танцуваха образи и пламваха и примигваха цветни аури — в това той беше като Айез Седай. Когато видеше Ранд или Айез Седай, тя винаги си мислеше за фойерверките на Илюминаторите. Той сякаш изобщо не бе забелязал влизането ѝ. Строшени късчета стъкло запращяха под обувките ѝ. Лошо настроение, как не!

Въпреки това тя не изпита страх. Не и от него, не можеше дори да си представи, че Ранд би могъл да ѝ навреди. Чувствата ѝ към него бяха толкова силни, че почти можеха да заличат спомена за видяното в покоите на Колавер. Тя отдавна се беше примирила с безнадеждната си любов. Нищо друго нямаше значение — нито че беше неук селянин, нито кой или какво се бе оказал, нито че бе орисан да полудее и умре, ако преди това не бъдеше убит. „Не бих имала нищо против дори да споделя съдбата му“ — помисли си тя и разбра колко здраво се е оплела, след като сама можеше да се лъже. Дължна беше да го признае. Елейн имаше право на част от него. Тя, както и онази жена, Авиенда, която тепърва ѝ предстоеше да срещне. „Това, което не можеш да поправиш, трябва да го преживееш“ — често казваше леля ѝ Джан. Но пък чак толкова да се е побъркала? Светлина, тя винаги се беше гордяла със здравия си разум.

Влюбена в мъж, който дори не го знаеше и който щеше да я отпрати, ако го разбереше. Мъж, за когото беше сигурна, че е влюбен в нея. Както и в Елейн. И в тази Авиенда също. Това тя го отмина на бегом. Каквото не можеш да поправиш... Той беше влюбен в нея и отказваше да го признае. Нима си мислеше, че след като Луз Терин Теламон е убил любимата си жена, и той е обречен да го направи?

— Радвам се, че дойде — каза той изведнъж, все така втрещен в тавана. — А аз си седя тук сам. Сам. — Ранд се изсмя горчиво. —

Херид Фел е мъртъв.

— Не! — прошепна тя. — Не и този мил старец. — Тя се просълзи.

— Разкъсали са го. — Гласът на Ранд бе изтощен. — Идриен припаднала, когато го намерила. Половината нощ останала вцепенена и когато я вдигнали, едва се съвзела. Една от жените в школата ѝ дала нещо, за да заспи. Последното много я смути. Дойде при мен и се заплака, и... Трябва да са били твари на Сянката. Какво друго би могло да го разкъса така жестоко? — Той удари с юмрук по облегалката на стола толкова силно, че дървото изпраця. — Но защо? Защо е бил убит? Какво толкова можеше да ми каже?

Мин се напрегна да помисли. Напрегна се най-искрено. Господин Фел беше философ. Двамата с Ранд обсъждаха какво ли не — от значението на различните части на Пророчествата за Дракона до природата на дупката в затвора на Тъмния. Той ѝ беше давал книги, много умни книги, особено когато се мъчеше да отгатне какво точно се говори в тях. Беше философ. И никога вече нямаше да ѝ даде книга. Беше толкова мил старец, вечно потънал в света на мисълта — и вечно се стряскаше, когато забележеше нещо извън него. Тя пазеше като ценно съкровище една бележчица, която той беше написал до Ранд. Беше казал, че е хубава и че го разсейвала. А сега беше мъртъв. Светлина, до гуша ѝ беше дошло от толкова смърт!

— Не биваше да ти го казвам.

Тя се сепна; не беше чула Ранд да прекосява залата. Пръстите му погалиха бузата ѝ. Да изтрият сълзите ѝ.

— Извинявай, Мин — каза той тихо. — Изглежда, всякаква добрина вече ме е оставила. Човек е загинал заради мен, а единственото, което ме тревожи, е защо е бил убит.

Тя го прегърна и зарови лице в гърдите му. Не можеше да спре да плаче.

— Влязох в покоите на Колавер. — Образи просветнаха в главата ѝ. Празната дневна. Никакви слуги. Спалнята. Не искаше да си го спомня, но сега, след като беше започнала, думите сами започнаха да се сипят от устата ѝ. — Мислех си, че след като я осъди на изгнание, може би ще се намери начин да се избегне онова видение, което имах за нея. — Колавер се беше облякла може би в най-хубавата си рокля, тъмна лъскава коприна с водопади от нежна, бледожълта като стара

кост соварска дантела. — Мислех, че поне веднъж няма да се окаже, че е точно така. Че ти си тавирен. Че можеш да промениш тъканта на Шарката. — Колавер си беше сложила накит и гривни със смарагди и огнекапки, и пръстени с перли и рубини, и диаманти, подредени в косата ѝ, в пълно подражание на короната на Кайриен. Лицето ѝ... — Беше в спалнята си. Обесена на един от пилоните на кревата. — С оцъклени очи и изплезен език, с почерняло, подуто лице. Мин захлипа безпомощно и се отпусна на гърдите му.

Ръцете му я обгърнаха, бавно и нежно.

— О, Мин, тази твоя дарба ти носи много повече мъка, отколкото радост. Ако можеш да ти отнема болката, щях да го сторя, Мин. Повярвай ми.

Тя бавно осъзна, че и той трепери. Светлина, колко се мъчеше да бъде железен, да бъде това, което смяташе, че трябва да е Преродения Дракон — но се оказваше наранен всеки път, когато някой загиваше заради него, заради Колавер навярно не по-малко, отколкото заради Фел. Страдаше за всеки пострадал и се мъчеше да се преструва, че не страда.

— Целуни ме — промълви тя едва чуто. И след като той не помръдна, вдигна очи. Той примигна към нея колебливо, с очи ту сини, ту сиви, като предутринно небе. — Не те дразня. — Колко често го беше дразнила: сядаше в скута му, целуваше го, наричаше го овчар, защото не искаше да изрече името му от страх да не усети ласката! Той се примиряваше с това, защото смяташе, че тя наистина го дразни и че ще престане, след като се увери, че не му действа. Ха! Леля Джан и леля Рана все твърдяха, че не бивало да целува мъж, освен ако не смятала да се омъжва за него, но леля Мирен като че ли знаеше малко повече за света. Тя казваше, че не бивало да целуваш мъж просто ей така, понеже мъжете имали слабост лесно да се влюбват. — Студена съм като лед, овчарю. Колавер, а сега и господин Фел... Имам нужда от теб. Имам нужда... Моля те.

Той сведе глава бавно, толкова бавно. Беше братска целувка, мека като мляко, утешаваща, загрижена. А после се превърна в нещо друго. Не чак толкова утешителна. Той вдигна глава и понечи да се отдръпне.

— Мин, не мога. Нямам право да...

Тя го сграбчи за косата и придърпа устата му надолу, и след още малко съпротивата му секна. Не беше сигурна дали първо нейните ръце започнаха да късат дантелите по неговата риза или неговите по нейната, но в едно бе абсолютно сигурна — че ако дори се опита да спре, тя ще грабне някое от копията на Деви те и ще го намушка.

На излизане от Слънчевия палат Кацуан огледа айилските дивачки колкото можа по-незабелязано. Корел и Дайгиан я следваха мълчаливо. Твърде много дивачки и всяка от тях гледаше на Айез Седай като на пълни с бълхи и покрити със струпеи улични псета, цапаци с кални лапи чистите постелки. Някои хора гледаха на Айез Седай с благоговение или възхита, други със страх или омраза, но Кацуан никога досега не беше виждала такова презрение, дори и от Белите плащове. Въпреки всичко всеки народ, който произвеждаше толкова много дивачки, трябваше да праща река от момичета към Кулата.

Трябваше да се погрижи за това някой ден, и то хубавичко, но не и сега. Това момченце ал-Тор трябваше да бъде заинтригувано достатъчно, за да й позволи да бъде край него, и изкарано от равновесие достатъчно, за да може да го сръга натам, където пожелае, без то да разбере. Тъй или иначе всичко друго, което можеше да се замеси в това, трябваше да бъде поставено под контрол или потиснато. Нищо не можеше да се позволи да му влияе или да го тласка в грешна посока. Нищо.

Лъскавата карета я чакаше в двора зад търпелив впряг от шест сиви, грижливо подбрани коня. Един от слугите се затича да отвори вратата с боядисаните на нея две сребърни звезди върху червени и сиви ивици, и се поклони така дълбоко, че плешивото му теме почти се изравни с коленете му. Беше по риза с бухнали ръкави и бричове. Откакто бе дошла в Слънчевия палат, така и не беше забелязала нито един в ливрея, освен неколцината, облечени в цветовете на Добрайн. Несъмнено слугите не бяха сигурни какво да носят и се бояха да не сбъркат.

— Може пък и да съдера кожата на Елайда, когато ми падне в ръцете — каза тя, след като каретата тръгна. — Това глупаво дете е направило задачата ми почти невъзможна.

А след това се разсмя така внезапно, че Дайгиан се опули, а Корел се ухили в очакване да чуе нещо много забавно. И двете не я разбраха, а и тя не се опита да им обясни. През целия ѝ живот най-бързият начин да я заинтересуват беше като ѝ кажат, че нещо е невъзможно. Но пък, от друга страна, бяха изтекли двеста и седемдесет години от последния път, когато се беше сблъскала с неизпълнима задача. Всеки ден можеше да се окаже последният ѝ, но младият ал-Тор щеше да е подходящият край на всичко.

ГЛАВА 20

ШАРКИ В ШАРКИТЕ

Севанна изгледа с презрение прашните си спътнички, насядали в кръг с нея на малката полянка. Почти обезлистените клони над главите им хвърляха малко сянка, а мястото, където Ранд ал-Тор ги бе обсипал с гибел, бе на повече от сто мили на запад, но очите на всички жени шареха неспокойно, сякаш още се озъртаха боязливо през рамо. Без шатрите за потене никоя от тях не можеше да се почисти както трябва, освен да умие набързо лицето и ръцете си в края на деня. Осем малки сребърни чашки, всяка с различна големина, бяха подредени от едната страна върху сухите листа, плюс една очукана по време на бягството сребърна кана, пълна с вода.

— Или Кар-а-карн не ни преследва — каза тя, — или не е могъл да ни намери. И едното, и другото ме задоволява.

Няколко от жените направо подскочиха. Кръглото лице на Тион пребледня и Модара я потупа по рамото. Модара можеше да мине за хубавелка, ако не беше толкова висока и ако не се държеше майчински с всеки срещнат. Аларис се зае някак прекалено напрегнато да оправя полите си, по които впрочем нямаше и една гънка, преструвайки се, че не обръща внимание на онова, което не искаше да види. Челюстта на Мейра увисна — било заради страха на останалите от Кар-а-карн, било заради нейния собствен. Защото имаха причини да се страхуват.

Бяха минали цели два дни от битката, а по-малко от двадесет хиляди копия се бяха събрали отново около Севанна. Терава и повечето от Мъдрите, които бяха отишли на запад, все още ги нямаше, в това число и всички останали, привързани към нея. Някои от липсващите със сигурност се оттегляха към Камата на Родобубиеца, но колцина нямаше повече да видят изгрева на слънцето? Никой не помнеше такава касапница, толкова много загинали за толкова кратко време. Дори алгай'д'сисвай нямаше да могат скоро да се окопитят, за да танцуват истински танца на копията. Основание да се боиш, но не и

такова, че да го покажеш като някой влагоземец, открит и оголен да го видят всички.

Риале поне като че ли го проумя.

— Ако ще го правим, да го направим — измърмори тя смутено. Тя бе една от тези, които бяха подскочили.

Севанна извади от кесията си едно малко сиво кубче и го постави върху кафявите листа по средата на кръга. Сомерин опря длани на коленете си и така се наведе да го огледа, че за малко да изпадне от блузата си. Носът ѝ почти докосна кубчето. Всяка от шестте му страни беше покрита със сложно заплетени шарки, а по-отблизо човек можеше да види още по-малки шарчици, вплетени в по-големите, и в тях — други, още по-малки, и още — още по-мънички, едва забележими. Как беше възможно да ги направят тези, най-малките — толкова фини и така съвършени, Севанна и представа си нямаше. Беше си мислила, че кубчето е от камък, но вече не беше сигурна. Вчера, без да иска, го бе изпуснала върху скалите и върху резбата не бе останала и една драскотина. Стига наистина да беше резба. Това нещо трябваше да е тер-ангреал; това поне знаеха.

— Възможно най-тънката нишка на Огън трябва съвсем леко да го докосне ето тук, на това, дето прилича на извит лунен сърп — каза тя, — и още една отгоре, върху знака, приличащ на мълния.

Сомерин се изправи много бързо.

— И какво ще стане тогава? — попита Аларис и се почеса по косата. Жестът ѝ изглеждаше неволен, но тя винаги намираще начин да напомни на всички, че косата ѝ е черна вместо обичайната жълта или рижа.

Севанна се усмихна. Изпитваше наслада, когато знаеше нещо, които те не знаят.

— Ще го използвам, за да призова влагоземеца, който ми го даде.

— Това вече ни го каза — отвърна ѝ кисело Риале, а Тион глухо попита:

— И как ще го призове то?

От Ранд ал-Тор тя можеше и да се страхува, но от нещо друго — едва ли. Във всеки случай не и от Севанна. Белинде леко погали кубчето с кокалестия си пръст и свъси опърлените си от слънцето вежди.

— Казах ви всичко, което трябва да знаете — изсумтя Севанна. Значително повече, отколкото им се полагаше според нея, но се налагаше. Инак те всички щяха да бъдат с копията, заедно с останалите Мъдри, и да ядат спечен хляб и сушено месо. Или щяха да тичат на изток, търсейки напразно някакви следи от други оцелели. И да се пазят непрестанно от преследвачи. По петдесет мили щяха да покриват преди да спрат. — Думите не ще съдерат кожата на глигана, още по-малко ще го убият. Ако предпочитате да избягате в планините и да прекарате живота си в тичане и криене, вървете. Ако не, направете каквото трябва.

Сините очи на Риале я изгледаха предизвикателно, а също и сивите на Тион. Дори Модара я изгледа със съмнение — а тя и Сомерин най-много ѝ помагаша да държи останалите здраво в ръцете си.

Севанна зачака. Не искаше да ги подканя повече, нито да ги моли. Външно беше спокойна, но стомахът ѝ се сгърчи от гняв. Нямаше да позволи да я надвият само защото тези жени нямаха никакъв кураж.

— Щом трябва да го правим... — въздъхна Риале. С изключение на липсващата Терава, тя най-често се съпротивляваше, но Севанна разчиташе тъкмо на нея. Гръбнакът, отказващ да се превие, най-често се оказваше гъвкав, поддадеше ли веднъж. Това бе в сила както за жените, така и за мъжете. Риале и останалите впериха очи в кубчето.

Севанна, разбира се, не видя нищо. Много добре разбираше, че дори да не направят нищо, могат да твърдят, че просто не е подействало, и тя така и нямаше да разбере.

Изведнъж обаче Сомерин ахна, а Мейра прошепна:

— То засмуква повече. Вижте. — И посочи. — Огън, тук и тук, и Земя, и Въздух и Дух, изпълват каналчетата.

— Не всички — каза Белинде. — Могат да бъдат запълнени по много начини, струва ми се. И има места, където потоците... се усукват... около нещо, което го няма там. — Челото ѝ се набръчка. — Би трябвало да засмуква и мъжката част също така.

Севанна беше готова да даде всичко, за да може да види какво става. Почти всичко. Как можеше да са такива страхливки? И защо се оставяха страхът им да проличи?

Най-сетне Модарра каза:

— Какво ли би станало, ако го докоснем с Огън някъде другаде?

— Заредиш ли зовящата кутийка много или погрешно, ще се стопи — чу се мъжки глас. — Може дори да изб...

Жените скочиха и започнаха да се оглеждат. Аларис и Модарра стигнаха дотам, че извадиха ножовете си, въпреки че нямаха нужда от стомана, след като си имаха Единствената сила. Нищо не се движеше сред шарените сенки, птица дори не прехвъркна.

Севанна остана спокойна. Повярвала беше всъщност може би само на една третина от всичко, което влагоземецът ѝ беше казал — е, не и на това, но пък беше познала гласа на Каддар. Влагоземците винаги имаха повече имена, но той ѝ беше казал само това. Криеше твърде много тайни според нея.

— Седнете — разпореди се тя. — И върнете потоците там, където си бяха. Как ще мога да го извикам, ако се плашите от думите му?

Риале бързо се извърна. Очите ѝ бяха пълни с неверие. Несъмнено се чудеше как е разбрала, че са престанали да преливат, но пък тази жена просто не мислеше с ума си. Бавно и много притеснено жените отново насядаха в кръг.

— Събрахте кураж значи — чу се отново гласът на Каддар. — Хванахте ли ал-Тор?

Нещо в тона му я сепна. Нямахше как да го знае. Но го знаеше. Тя се отказа от всичко, което се беше подготвила да му каже.

— Не, Каддар. Но все пак искам да поговорим. Ще се срещна с теб след десет дни там, където се срещнахме за първи път. — Щеше да стигне до долината в Камата на Родоубиеца по-скоро, но ѝ беше нужно време да се подготви. Как го беше разбрал?

— Добре, че каза истината, момиче — каза сухо Каддар. — Ще разбереш, че не обичам да ме лъжат. Поддържайте линията, за да намеря къде сте, и ще дойда при вас.

Севанна смаяна се втренчи в куба. „Момиче?“

— Какво каза? — настоя тя. „Момиче!“ Не можеше да повярва на ушите си. Риале подчертано избягваше да я погледне, а пък устата на Мейра се изкриви в усмивка — непохватна, защото го правеше рядко.

Каддар въздъхна.

— Кажете на своята Мъдра да продължи да прави точно това, което прави сега — нищо друго — и ще дойда при теб. — Насиленото

търпение в тона му изскърца като каменен хромел, мелещ зърно. Получеше ли това, което ѝ трябваше от влагоземеца, щеше да го облече в бялото на гай-шайн. В бяло ли? В черно!

— Какво искаш да кажеш с това, че ще дойдеш, Каддар? — Отвърна ѝ мълчание. — Каддар, къде си? — Тишина. — Каддар?

Останалите се спогледаха притеснено.

— Да не е луд? — промълви Тион. Аларис измърмори, че сигурно бил луд, а Белинде сърдито попита колко още трябва да продължават с тези глупости.

— Докато ви кажа да спрете — тросна се Севанна и се втренчи в кубчето. Струйка надежда стопли гърдите ѝ. Ако той можеше да направи това, тогава със сигурност щеше да може да ѝ достави онова, което ѝ беше обещал. И може би... Е, чак на толкова не можеше да се надява. Тя вдигна очи и огледа гъсто сплетените над полянката клони. Слънцето имаше да изкатери още много път до най-високата си точка. — Ако не се появи до обед, ще тръгнем. — Щеше да е прекалено да се надява, че няма да изръмжат недоволно.

— И какво, ще стоим тук като камъни? — Аларис тръсна глава и отметна косата си през рамо. — Заради някакъв влагоземец?

— Каквото и да ти е обещал, Севанна — каза навъсена Риале, — едва ли си струва чак толкова.

— Той е луд — изръмжа Тион.

Модарра кимна към кубчето.

— Ами ако все още ни чува?

Тион изсумтя пренебрежително, а Сомерин каза:

— Защо трябва да ни интересува дали един мъж чува какво си говорим? Хич не ми харесва, че трябва да го чакаме.

— Ами ако е някой от онези влагоземци с черните палта? — Белинда присви устни досущ като Мейра.

— Не бъди глупава — срязва я презрително Аларис. — Влагоземците избиват такива мъже само като ги видят. Каквото и да твърдят алгай'д'сисвай, онова трябва да е било работа на Айез Седай. И на Ранд ал-Тор. — Последното име предизвика болезнено мълчание, което обаче не продължи дълго.

— Каддар също трябва да има такова кубче — каза Белинде. — Би трябвало с него да има жена с дарба да го накара да работи.

— Някоя Айез Седай? — възкликна Риале с отвращение. — И десет Айез Седай да има с него, нека само да посмеят да дойдат. Ще се справим с тях както заслужават.

Мейра се изсмя сухо, колкото сухо беше лицето ѝ.

— Още малко и току-виж сте повярвали, че те са убили Десайне.

— Дръж си езика! — озъби се Риале.

— Да — измърмори притеснено Сомерин. — Непредпазливите думи могат да ги чуят неподходящи уши.

Тион се изсмя късо.

— Всички вие нямате кураж колкото един влагоземец. — Коего предизвика естествено Сомерин да ѝ се сопне, както и Модара, а Мейра ѝ каза едни неща, които щяха да предизвикат бой, ако не бяха Мъдри, а Аларис заговори още по-обидни неща, а Белинде...

Кавгата им подразни Севанна, макар да ѝ гарантираше, че така поне няма да се съюзят срещу нея. Но не затова вдигна ръка да млъкнат. Риале я изгледа намръщено и отвори уста — и в същия момент всички чуха това, което бе чула тя. Нещо изшумя в сухите листа сред дърветата. Никой айилец нямаше да вдигне такъв шум, дори да бе решил да се приближи при Мъдрите неканен, и никое животно нямаше да се осмели да пристъпи толкова близо до хора. Този път тя се изправи заедно с останалите.

Появиха се две фигури — на мъж и жена, и под нозете им пукаха толкова изпадали клони, че и камък можеха да разбудят. Току края на полянката те се спряха и мъжът леко наклони глава и заговори на жената. Беше Каддар, в почти черно палто с дантела на яката и китките. Добре поне че не носеше меч. Изглежда, спореха. От толкова близо Севанна би трябвало да може да долови част от думите им, но тишината беше пълна. Каддар се извисяваше почти с една педя над Мадара — доста висок беше за влагоземец, че дори и за айилец — докато главата на жената стигаше едва до гърдите му. Със също толкова тъмно лице колкото косата ѝ, и така красива, че устните на Севанна се свиха от завист, тя беше облечена в червена коприна и деколтето ѝ показваше повече гръд дори от Самерин.

Чула сякаш името си в мисълта ѝ, Самерин пристъпи до Севанна и прошепна, без да откъсва очи от двойката:

— Жената притежава дарбата. Изтъкала е преграда. — Присви устни и добави с неохота: — Силна е. Много е силна. — Казано от нея,

това наистина значеше нещо. Севанна така и не можеше да разбере защо владееенето на Силата не се смята за нещо особено сред Мъдрите — и същевременно, заради себе си, беше благодарна, че е така — но самата Сомерин се гордееше, че никога не е срещала по-силна жена от себе си. Ако можеше да се съди по тона ѝ, Севанна подозираше, че тази жена е по-силна.

Но точно в този момент ѝ беше все едно дали жената може да премества планини, или едва да запали една свещ. Трябваше да е Айез Седай. Нямаше го онова особено лице като техните, но тя бе срещала и други, които го нямат. Ето как Каддар бе могъл да сложи ръка на своя тер-ангреал. Ето как бе могъл да ги намери и да дойде. Толкова скоро. Така бързо. Разгръщаха се нови възможности и надеждата ѝ се усили. Но кой от тези двамата командваше?

— Престанете да преливате в това — нареди тя. Той сигурно все още можеше да чува през него.

Риале я изгледа почти със съжаление.

— Самерин вече престана, Севанна.

Нищо не можеше да развали вече настроението ѝ. Тя се усмихна и каза:

— Добре. Не забравяйте какво ви казах. Ще ме оставите аз да говоря. — Повечето от останалите кимнаха; Риале изсумтя. Севанна задържа усмивката на лицето си. Една Мъдра не можеше да бъде превърната в гай-шайн, но вече толкова много овехтели обичаи бяха изоставени, че можеха да ги последват и други.

Каддар и жената закрачиха към тях и Самерин отново прошепна:

— Тя все още държи Силата.

— Седни до мен — отвърна ѝ припряно Севанна. — Ако прелее, докосни ме по крака. — Колко противно ѝ беше. Но трябваше да разбере, ако жената прелееше.

Тя и другите я последваха, като оставиха място за Каддар и спътничката му. Сомерин седна толкова близо до Севанна, че коленете им се допряха. На Севанна ѝ беше толкова противно, че чак съжали, че няма стол.

— Виждам те, Каддар — поздрави го тя официално, въпреки обидата, която ѝ беше нанесъл. — Седни. И жената с теб може да седне.

Искаше да види как ще реагира Айез Седай, но тя само повдигна вежда и се усмихна лениво. Очите ѝ се оказаха черни като неговите — гарвановочерни. Останалите Мъдри почти не криеха хладината си. Ако Айез Седай при Кладенците не бяха позволили на Ранд ал-Тор да се освободи, те със сигурност щяха да ги избият или да ги пленят до една. Тази Айез Седай трябваше да го знае, след като Каддар явно знаеше всичко, което се беше случило, но въпреки това изглеждаше всичко друго, но не и уплашена.

— Това е Майсия — каза Каддар и седна на земята малко извън оставеното му в кръга място. По някакви причини, изглежда, не му харесваше да се окаже на ръка разстояние от тях. Сигурно се боеше от ножовете им. — Казах ти да използваш само една Мъдра, Севанна, а не шест. Това може да събуди подозрения у някои мъже. — Усмихна се, странно защо. Какво му беше толкова забавно?

Майсия го изгледа толкова свирепо, че можеше да го одере само с поглед. Сигурно беше искала да скрие самоличността си. Но не каза нищо, а седна до него и усмивката се върна на лицето ѝ така внезапно, че все едно изобщо не беше изчезвала. Не за първи път Севанна изпита задоволство, че влагоземците не умеят да крият чувствата си.

— Донесе ли онова нещо, което може да държи под контрол Ранд ал-Тор? — Дори не погледна каната с водата. Щом той беше груб, защо тя да продължава с формалностите? Не беше такъв, когато го срещна първия път. Сигурно Айез Седай го окуражаваше.

Каддар я изгледа озадачено.

— Защо, след като не си го хванала?

— Ще го хвана — отвърна тя глухо и той се засмя. Майсия също се засмя.

— Е, когато го хванеш, тогава. — Усмивката му не криеше съмнението и неверието му. Тази на жената беше пълна с подигравка. И за нея щеше да се намери някоя черна роба. — Това, което имам, ще го държи под контрол, след като бъде хванат, но не може да го надвие преди това. Няма да рискувам да разбере за мен преди да сте го оковали. — Не изглеждаше ни най-малко засрамен от това признание.

Севанна с мъка потисна жегналото я разочарование. Една от надеждите ѝ се бе изпарила, но оставаха други. Риале и Тион скръстиха ръце и зареяха очи право напред, отвъд кръга и отвъд него — вече не си струваше да го слушат. Те, разбира се, не знаеха всичко.

— А Айез Седай? Това нещо може ли да контролира тях? — Риале и Тион тутакси я погледнаха. Веждите на Белинде трепнаха, а Мейра направо зяпна. Севанна беше готова да ги наругае, че изобщо не могат да се владеят.

Каддар обаче се оказа сляп като всички влагоземци — само отчетна глава и се разсмя.

— Да не искаш да ми кажеш, че си изтървала ал-Тор, но си пленила Айез Седай? Посегнала към орела, а хванала чучулиги!

— Можеш ли да ми предложиш същото за Айез Седай? — Доця й се да заскърца със зъби. Миналия път той определено се бе държал по-учтиво.

Той сви рамене.

— Може би. Стига цената да е подходяща. — Все едно че за него това беше пращинка, чиста дреболия, която не заслужаваше дори да се обсъжда. Впрочем, Майсия също не изглеждаше притеснена. Странно, стига да беше Айез Седай. Но такава трябваше да е, как иначе?

— Езикът ти мята ярки цветове на вятъра, влагоземецо — каза равнодушно Тион. — Имаш ли някое доказателство за тях? — Този път поне Севанна не се ядоса, че е проговорила, без да й даде думата.

Лицето на Каддар се стегна досущ все едно че беше вожд на клан, когото са оскърбили дълбоко, но само след миг отново разцъфна в усмивка.

— Колкото желаете. Майсия, поиграй им малко със зовящата кутийка.

Полите на Сомерин се помръднаха и кокалчетата на пръстите й натиснаха силно бедрото на Севанна, когато сивото кубче се издигна на една крачка във въздуха. То се понесе напред-назад, сякаш подхвърляно от ръка на ръка, след което се наклони и се завъртя на единия си ръб като пумпал, все по-бързо и по-бързо.

— Искате ли да видите как ще го закрепим на носа си? — попита Каддар с озъбена усмивка.

Присвила очи, мургавата жена гледаше право напред. Усмивката й изглеждаше принудена.

— Мисля, че показах съвсем достатъчно, Каддар — рече тя хладно. Но кубчето — зовящата кутийка? — продължи да се върти вихрено.

Севанна изчака, докато преброи бавно наум до двадесет, след което каза:

— Това е достатъчно.

— Е, можеш да го спреш, Майсия — каза Каддар. — Върни го на мястото му. — Едва тогава кубчето бавно се сниши и леко се намести там, където беше лежало. Колкото и мургава да беше, жената като че ли пребледня от гняв.

Да беше сама, Севанна щеше да се разсмее и да затанцува. А сега с голямо усилие запази хладнокръвие. Риале и останалите бяха твърде заети с презрителното си чумерене към Майсия, за да го забележат. Което действаше на една жена с дарбата, щеше да подейства и на друга. За Сомерин и Модара може би нямаше да се наложи, но за Риале, както и за Терава... Но можеше и да не издава толкова нетърпението си. Не и след като другите знаеха, че няма никакви пленнички Айез Седай.

— Разбира се — продължи Каддар, — ще е нужно известно време, докато ти осигуря каквото искаш. — На лицето му се изписа лукавство и той се опита да го прикрие. — Но те предупреждавам: цената няма да е малка.

Севанна неволно се наведе напред.

— А как дойде толкова бързо тук? Колко ще искаш, за да научиш и нас на това? — Успя да прикрие някак нетърпението в гласа си, но се боеше, че издаде презрението си. За злато влагоземците бяха готови на всичко.

Мъжът може би го долови, защото очите му със сигурност се разшириха от изненада. Бързо обаче се овладя, заоглежда уж ръцете си и се усмихна. Но защо усмивката му ѝ се стори толкова доволна?

— Това е по-сложно — каза той толкова гладко, колкото гладки бяха ръцете му. — То е нещо като зовящата кутийка. Мога да ви осигуря няколко, но цената им е дори още по-висока. Съмнявам се, че това, което сте събрали в Кайриен, ще ви стигне. Но пък можете да използвате... кутийките за пътуване, за да отведете народа си в богати земи.

Очите на Мейра пламнаха от алчност. По-богати земи, без да им се налага да се бият с глупците, тръгнаха след Ранд ал-Тор.

— Разкажи ми — каза хладно Севанна. — По-богати земи са нещо, което може да ни заинтересува. — Не толкова обаче, че да я

накара да забрави за Кар-а-карн. Каддар щеше да ѝ даде всичко, което беше обещал, преди да го обяви за да'цанг. Толкова по-добре, че обичаше да носи черно. Тогава нямаше да се налага и да му дава злато.

Следящият се промъкна като призрак сред дърветата, без да издаде никакъв шум. Чудесно беше това, което можеше да се научи с една зовяща кутийка, особено в свят, в който, изглежда, бяха останали само още две такива. Червената рокля не беше трудно да се проследи, а и двамата изобщо не се обръщаха да видят дали някоя от онези така наречени айилки не ги следи. Грендал продължаваше да поддържа Огледалната маска, криеща истинския ѝ лик, но Самаил бе изоставил своята и отново беше със златистата си брада и едва с една глава по-висок от нея. И освен това бе прекъснал връзката между двамата. Следящият се зачуди дали това е разумно от негова страна при създадите се обстоятелства. Винаги се беше чудил дали превъзнесената храброст на Самаил не е всъщност израз на глупост и слепота. Но мъжът все пак не изпускаше сайдин: изглежда, все пак си даваше някаква сметка за риска.

Следящият ги следваше и слушаше. Те нямаха никаква представа за това. Същинската сила, извлечана пряко от Великия властелин, не можеше да бъде засечена, освен от този, който я владееше. Черни петънца осейваха гледката му. Имаше си цена, разбира се, цена, която нарастваше с всяко ново посягане към нея, но той винаги бе готов да заплати цената, щом се наложеше. Да си изпълнен със Същинската сила беше почти като да си коленичил под Шайол Гул и да се наслаждаваш на вековечната слава, излъчваща се от Великия властелин. Славата си струваше болката.

— Разбира се, че трябваше да те взема с мен — изръмжа Самаил и се спъна в някакъв корен — никога не беше се чувствал като у дома си извън големите градове. — Само с присъствието си ти отговори на сто техни въпроса. Това глупаво момиченце изобщо не се сети какво поисках. — Той се изсмя късо. — А може би самият аз съм тавирен.

— Това „глупаво момиченце“ е готово да ти извади сърцето и да го изяде сурово, стига да ѝ паднеш. Аз самата обаче също имам няколко въпроса. Не съм си и помисляла, че ще спазиш договора си с ал-Тор по-дълго, отколкото трябва, но това...

Следящият вдигна вежди. Договор ли?

— Не аз нагласих отвличането му. — Самаил я изгледа уж с иронична усмивка, но заради белега му тя по-скоро заприлича на ядосано озъбване. — Месаана има пръст в това, сигурен съм. И навярно Демандред и Семирага също, но Месаана със сигурност. Може би се налага да преоцениш какво имаше в предвид Великия властелин с това ал-Тор да не пострада.

Грендал се замисли. Винаги се беше интересувала преди всичко от най-красивите, подбрани между най-могъщите, но щеше да пофлиртува, само колкото да мине времето, и с мъж, когото се кани да убие, или с такъв, който се кани да направи с нея същото. Единствените мъже, с които никога не флиртуваше, бяха онези от Избраните, които за известно време се оказваше, че стоят над нея. Никога не приемаше да бъде по-слабата страна.

— Тогава защо да продължаваме с тях? — От гласа ѝ закапа разтопена лава, въпреки че обикновено владееше чувствата си до съвършенство. — Ал-Тор в ръцете на Месаана е едно; ал-Тор в ръцете на тази дивачка — съвсем друго. Не че ще има кой знае какъв шанс с него, ако наистина ги отпратиш да плякосват някъде. Кутийки за пътуване? Тази игра пък каква е? А пленнички държат ли? И ако смяташ, че ще започна да ги уча на Принудата, избий си го от ума. Една от онези жени не беше за пренебрегване. Няма да рискувам да обединя в едно сила и умение в нея или в някоя, която тя ще научи. Или и някоя машинка за връзване си скрил някъде сред играчките си? Впрочем, къде беше преди да се срещнем? Не обичам да ме карат да чакам!

Самаил спря и се озърна назад. Следящият замръзна. Беше загърнат във ветроплаща и бе открил само очите си, така че не се боеше, че ще го видят. С годините бе придобил опит в много неща, които Самаил презираше. Както и в много, които ценеше.

Внезапното разтваряне на Портала, прерязал едно от дърветата на две, накара Грендал да подскочи.

— Нима си помисли, че им говоря истината? — каза с насмешка Самаил. — Малките нараствания в хаоса са също толкова важни, колкото и големите. Те ще отидат където им кажа, ще направят каквото пожелая и ще се научат да са доволни от това, което им дам. Както и ти, Майсия.

Грендал остави своята Илюзия да се стопи и отново стана златокоса като него и толкова бяла, колкото мургава бе досега.

— Ако още веднъж ме наречеш така, ще те убия. — Гласът ѝ бе студен като лицето ѝ. Говореше сериозно. Следящият се напрегна. Ако тя се опиташе, един от двамата щеше да загине. Да се намеси ли? Тъмни петънца се завихриха в кръгзора му — все по-бързо и по-бързо.

Самаил срещна погледа ѝ с не по-малка твърдост.

— Не забравяй кой ще бъде Не-блис, Грендал — каза той и прекрачи през Портала.

За миг тя остана на място, загледана в отворието. Встрани от него се появи вертикална резка, но преди нейният Портал да започне да се уширява, тя отпусна сплита — бавно — и резката се сви на точица и после угасна. Пощипването по кожата на следящия изчезна, след като тя освободи сайдар. С изопнато лице тя последва Самаил и неговият Портал се затвори зад гърба ѝ.

Следящият се усмихна криво зад маската на своя ветроплащ. Не-блис. Това обясняваше защо Грендал бе последвала Самаил и защо се бе отказала да се опита да го убие. Дори и тя можеше да бъде заслепена от това. Но то бе още по-голям риск за Самаил от това да обяви примирие с ал-Тор. Освен, разбира се, ако не беше вярно. Великият властелин с радост настройваше слугите си един срещу друг, за да види кой ще излезе по-силен. Само най-силният можеше да застане близо да славата Му. Но днешната истина не беше задължително и утрешната. Следящият бе виждал неведнъж истината да се променя сто пъти между изгрев и залез. Много пъти той сам я беше променял. Замисли се дали да не се върне да избие седемте жени на полянката. Щяха да са лесни — едва ли знаеха как да оформят кръг. Черните петънца изпълниха очите му и се сляха в бясна вихрушка. Не, това щеше да го остави за по-късно.

Целият свят изпищя в ушите му, когато впрегна Същинската сила да разкъса малка дупчица и да пристъпи през нея извън Шарката. Самаил сам не знаеше колко вярно го беше казал. Малките нараствания в хаоса можеха да се окажат също толкова важни, колкото големите.

ГЛАВА 21

НОЩТА НА СВОВАН

Нощта падна бавно над Ебу Дар. Бялото сияние на сградите се бореше с мрака. Групи гуляйджийи — поклонници на Нощта на Свован, окичени с борови клонки — танцуваха по улиците под светлината на луната, но като цяло повечето улици бяха празни. Далече някъде излая псе, друго по-наблизо му отвърна свирепо, а после изскимтя уморено и млъкна.

Мат се вслуша и се вгледа в сенките. Някаква котка се промъкна крадешком по улицата. Шляпането на двата чифта тичащи боси крака заглъхна. Притежателят на единия чифт май залиташе. Мат се наведе и огледа дебелия тояга, дълга колкото ръката му. Под лунните лъчи проблеснаха тежки месингови шипове. Малко встрани в нощното небе от мръсно сгърчено лице се вираха отворени очи. Просяк, доколкото можеше да се съди по външността и миризмата му. Досега Мат не беше чувал просяци да нападат хора, но времената май бяха станали по-тежки, отколкото смяташе той. Ръката на просяка все още стискаше голяма конопена торба. Двамата избягали, изглежда, бяха хранили големи надежди за това, което щяха да намерят по джобовете му — тази торба щеше да го покрие от главата чак до коленете. Направо чувал си беше.

Някъде на север над града в небето изведнъж избухна светлина и яркозелени искри се пръснаха на топка, а после нов взрив и в средата избухнаха червени искри, а сред тях — сини, и веднага след тях — жълти. Нощните цветя на Илюминаторите, не толкова възхитително зрелищни, колкото щяха да са в безлунно небе, но все пак секнаха дъха му. Фойерверки той можеше да гледа, докато припадне от глад. Нейлсийн му беше споменал за един Илюминатор — Светлина небесна, не беше ли едва тази заран? — Повече Нощни цветя не последваха. Когато Илюминаторите караха небето да разцъфти, както обичаха да казват, го правеха поне с четири цветя. Явно някой богаташ беше закупил фойерверки за Нощта на Свован. Искеше му се да узнае

кой е той. Илюминатор, който можеше да продаде Нощни цветя, щеше да може да продаде и много повече.

Той прибра ножа в ръкава си, вдигна падналата си шапка от каменната настилка, нахлузи я и се забърза. Ботушите му заотекваха глухо по безлюдната улица. По-добро място за убийство сигурно нямаше да се намери в целия град. Целият сблъсък с тримата просяци беше траял само минута и никой не бе го видял. В този град човек можеше да се забърка в три-четири улични побоя на ден, но вероятността да се натъкнеш на две групи обирджии за един ден изглеждаше толкова малка, колкото градската стража да откаже подкуп. Какво ставаше с този негов късмет? И нямаше ли най-сетне тези зарове в главата му да спрат да се въртят? Той не тичаше, но не се и помайваше — едната му ръка бе мушната под палтото и стискаше дръжката на един от ножовете, а очите му дебнеха за всяко помръдване сред сенките. Нищо обаче не видя освен подскачащи на тумби веселяци.

В „Скитащата жена“ масите бяха изнесени с изключение на няколкото край стените. Флейтистките и тимпанистът свиреха пронизително за четирите редици хора, танцуващи нещо средно между танц на фигури и джига. Той се загледа и опита една-две стъпки. Чуждоземски търговци във фино тъкана вълна подскачаха редом с местни. Отличи две търговки по движенията им — едната слабичка, другата не толкова, но и двете танцуваха с изящество, както и няколко от местните жени, облекли най-хубавите си дрехи, с дълбоки деколтета, очертани с по малко дантела или вземо, но не и облечени в коприна. Не че щеше да откаже да потанцува с някоя жена в коприна, разбира се — никога не отказваше танц на жена, все едно на каква възраст или положение — но тази нощ богатите бяха в палатите или в домовете на по-заможните търговци и лихвари. Хората край стените, които си отдъхваха за следващия танц, в повечето случаи бяха заровили лица в халбите си или грабваха нови халби от подносите, понесени от шетащи забързано слугини. Госпожа Анан, изглежда, тази нощ щеше да продаде вино колкото за цяла седмица. Ейл също. Местният народ, изглежда, нямаше никакъв вкус и беше в състояние да пие какъвто и буламач да му се поднесе.

Той опита още една стъпка, след което спря Кайра, която мина покрай него с един поднос, зададе ѝ няколко въпроса и накрая ѝ

поръча вечерята си — златна рибка: едно доста сложно ястие, което готвачката на госпожа Анан приготвяше съвършено. Човек трябваше здраво да похапне, за да си укрепи силите преди да се захване с танците.

Кайра стрелна знойна усмивка към някакъв тип по жълта жилетка, който награби пълна халба от подноса ѝ и метна върху него сребърник, но странно защо този път не се усмихна на Мат. И не само че не му се усмихна, ами дори присви устни.

— Малкото ти зайче съм била, тъй ли? — Изсумтя многозначително и продължи на един дъх. — Момчето е в леглото, където му е мястото, а къде е лорд Нейлсийн не знам, нито Харнан, нито господин Ванин. А готвачката каза, че няма да приготви нищо освен гола супа и хляб за всички, които са си удавили езиците във вино. Макар че не мога да разбера за какво му е на милорд златна рибка, след като в стаята му го чака златна женичка. Сега да ме извини милорд, но някои хора трябва да си заработят залъка. — Тя се плъзна покрай него и започна да обслужва всички мъже наоколо с толкова щедра усмивка, че чак да ти се доповръща.

Мат я изгледа намръщено. Златна женичка? В стаята му? Сандъкът със златото беше прибран под кухненския под пред една от печките, но... Заровете в главата му изведнъж изтъгнаха като гръм.

Качи се бавно по стъпалата, спря пред вратата на стаята си и се вслуша в заровете. Дотук — два опита да го оберат за днес. И на два пъти щяха да му пръснал черепа. Беше сигурен, че онази Мраколюбка не го забеляза, пък и нея никой нямаше да я нарече златна, но... Мат опипа един от ножовете под палтото си, но веднага го пусна, защото в мислите му изникна споменът за една жена — висока жена, падаща, с нож, забит между гърдите ѝ. Неговия нож. Късметът просто трябваше да е с него. Той въздъхна и бутна вратата.

Ловкинята, която Елейн беше направила свой Стражник, се обърна, стиснала в ръце неизпънатия му лък от Две реки. Златната ѝ плитка бе преметната на едното ѝ рамо. Сините ѝ очи се приковаха в неговите и лицето и се втвърди, изпълнено с решимост. Изглеждаше готова да го напердаши с лъка, ако не направи каквото тя поиска.

— Ако става въпрос за Олвер — почна той и мигом мъглата над един ден, над един час от живота му изтъгна и се вдигна.

Никаква надежда нямаше, със сеанчанците на запад и Белите плащове от изток, никаква надежда, той че той надигна извития Рог и задуха в него, без всъщност да знае какво очаква да се случи. Звукът, който излезе, беше златен като самия Рог, толкова сладък, че не знаеше дали да се засмее, или да се разплаче. И сякаш самата земя и небесата отгоре запяха. И с тази едничка нота се появи някаква мъгла, идеща сякаш отникъде, най-напред на тънки снопчета, а сетне започна да се сгъстява, заприижда на вълни, докато всичко не се скри в нея, сякаш по земята полегнаха облаци. И ето че те се появиха, яздеци сред облаци, като зора на планински склон, мъртвите герои от легенди обречени да бъдат призвани от Рога на Валийр. Водеше ги сам Артур Ястребовото крило, висок и с клюнест нос, а след него идеха другите, малко над стотина. Малко бяха. Не бяха онези, които Колелото изхвърляше навън във въртежа си отново и отново, за да наставят Шарката, за да творят легенди и митове. Микел Чистосърдечни и Шиван Ловеца с черната си маска. За него се разправяше, че възвестил края на Вековете, унищожението на всичко, що е било, и раждането на онова, което ще бъде, той и сестра му Калиан, наречена още Избиращата, яздеца до него с червена маска. Амаресу, с Меча на слънцето, сияещ в ръцете ѝ, както и Педриг Миротвореца — Златоезичния го наричаха още, и ето там, понесла своя сребърен лък, с които никога не пропускаше цел...

Той затръшна вратата и се облегна на нея. Беше замаян, зашеметен.

— Значи си ти? Истинската Биргит! Костите ми на пепел да изгори дано, това е невъзможно. Как? Как?

Жената от легендите въздъхна примирено и подпря лъка в ъгъла до копието му.

— Откъсната бях не навреме, Възвестителю на Рога. Могедиен ме изхвърли да умра и ме спаси обвързването на Елейн. — Изрече го бавно, загледана съсредоточено в него, сякаш искаше да се увери, че ще го проумее. — Боях се, че ще си спомниш коя съм била.

Все още поразен, сякаш го бяха ударили с чук между очите, Мат се отпусна в креслото до масата и се навъси. Коя е била, видите ли. Тя го гледаше в очите най-предизвикателно, нито на косъм по-различна от онази Биргит, която бе видял да се спуща от самите небеса. Дрехите ѝ

дори бяха същите, макар това късо палто да беше червено на цвят, а широките панталони — жълти.

— Елейн и Нинив го знаят, но са го премълчали от мен, нали? Писна ми от тайните им, Биргит, а те са пълни с тайни като хамбар с плъхове. Станали са истински Айез Седай, и в очите, и в сърцата си. Дори Нинив вече е станала дважд по-чужда.

— И ти си имаш тайни. — Тя приседна на ръба на леглото му и го изгледа така, сякаш виждаше в него някоя кръчмарска главоблъсканица. — Първо, не си им казал, че си надул Рога на Валийр. И това, струва ми се, е най-малкото, което криеш от тях.

Мат примигна. От друга страна, тя беше не коя да е, а самата Биргит, в края на краищата.

— Че какви тайни мога да имам аз? Те ме познават от дете още. И сънищата ми знаят даже. — Тя беше Биргит. Разбира се. Той се наведе напред. — Накарай ги да се вразумят. Ти си Биргит Сребролъката. Можеш да ги накараш да направят това, което им кажеш. Този град крие вълчи ями на всеки ъгъл и се боя, че с всеки ден стоене тук рискът става все по-голям. Накарай ги да излязат от капана преди да е станало късно.

Тя се засмя. Скри устата си в шепа и се засмя!

— Тук грешиш, Свирачо на Рога. Не аз ги командвам. Аз съм Стражникът на Елейн. Подчинявам се. — Смехът ѝ стана тъжен. — Биргит Сребролъката. В Светлината се кълна, вече не съм сигурна дали съм същата. Толкова много от онова, което бях и което знаех, се стопи като мъгла под лятно слънце след това мое последно и странно прераждане! Никаква героиня не съм сега, а само една най-обикновена жена, търсеца пътя си. А колкото до твоите тайни... На кой език ще си говорим, Свирачо на Рога?

Той отвори уста... и спря, осъзнал какво е изрекла току-що. „Носане ира гаване доморакоши, Дйинен-д-ма-пурвене? На кой език говорим ние, Свирачо на Рога?“ Космите по врата му настръхнаха.

— Древната кръв — отвърна той предпазливо. Не на Древния език. — Веднъж една Айез Седай ми каза, че древната кръв е силна в... Сега пък за какво ми се смееш, да му се не види?

— На теб, Мат — успя да изрече тя. Превиваше се от смях. После спря и изтри с юмрук сълзата от ъгълчето на окото си. — Някои хора изричат по една-две думи, най-много по една-две фрази заради

древната кръв. Обикновено, без да разбират какво говорят, или почти. Но ти... Едно изречение кажеш досущ като върховен принц на Еханор, друго — като Първи лорд на Манедерен. Не, не се тревожи. С мен тайната ти е опазена. — Тя се поколеба. — А моята от тебе?

Той махна с ръка. Все още бе достатъчно изумен, за да може да се обиди.

— Приличам ли ти на човек, който много приказва? — промърмори той. Биргит! От плът и кръв! — Да ме изгори дано, ама бих пийнал нещо... — И преди да го е изрекъл до края, се усети, че е сбъркал. Жените никога не...

— Какво пък, и аз не бих отказала — каза тя. — Аз лично бих предпочела кана вино. Кръв и пепел, като разбрах, че ще ме познаеш, едва не си глътнах езика.

Той я зяпна невярващо.

Тя срещна погледа му с весело намигване и усмивка.

— Врявата в гостилницата е достатъчно голяма, така че можем да поговорим спокойно. Пък и не бих имала нищо против да постоя тук и да те погледам малко. Елейн ми чете морал като товански съветник всеки път, щом се зазяпам по някой мъж за повече от миг.

Той кимна и се замисли. Спомените на другите мъже в главата му му говореха, че тованците бяха един вечно намусен и мърморещ народ, с болезнено сдържан нрав; във всеки случай беше ги имало отдавна, преди повече от хиляда години. Не беше сигурен да се смее ли, или да плаче. От една страна, възможността да поговори с Биргит... Биргит! — съмняваше се, че изобщо някога ще се съвземе от изумлението си — но от друга, се съмняваше, че ще може да чуе дори музиката долу от тракането на тези зарове в главата му. Сигурно тя по някакъв начин държеше ключа към него. Ако имаше капка мозък в главата, трябваше тутакси да скочи през прозореца.

— Две кани май ще ни дойдат по-добре — каза той.

Лепкавият солен бриз откъм залива като по чудо носеше лека прохлада, но нощта все пак беше потискаща. Музика и откъслечен смях нахлуваха през стените на палата. Нинив беше поканена на бала от самата Тилин, както и Елейн и Авиенда, но и трите бяха отказали. Авиенда бе отговорила, че имало само един танц, който би танцувала с

влагоземци, при което Тилин бе примигнала колебливо. Самата Нинив може би щеше да отиде — само глупачка можеше да пропусне такава възможност да потанцува, — но знаеше, че и да бе приела, щеше да прави точно това, което правеше и сега — да седи някъде потънала в грижи и да се старее да не си изгризе ноктите съвсем.

Тъй че те сега всички си стояха в покоите, в това число Том и Джюйлин, настръхнали от безпокойство като котки в клетка, докато всички останали в Ебу Дар се веселяха. Е, тя във всеки случай беше доста обезпокоена. Какво можеше толкова да задържа Биргит? Колко време беше нужно в края на краищата да се каже на един мъж, че трябва да се яви рано заранта? Светлина, цялото това усилие беше съвсем безполезно, пък и отдавна беше дошло време за сън. Много отдавна. Стига само да можеше да заспи, щеше да изхвърли от главата си спомените за ужасните пътувания с лодката тази сутрин. А най-лошото беше това, че усетът ѝ за времето подсказваше, че иде силна буря, не подсказваше, ами направо крещеше, че навън в този момент вятърът трябва да вие и да вали толкова проливно, че нищо да не се вижда на десет стъпки. Само че друг вид буря предстоеше сега, не с вятър и дъждовни облаци. Нямаше никакво доказателство, но беше готова да си изяде пантофите, ако Мат Каутон нямаше пръст във всичко това. Искеше ѝ се да легне и да спи, ако може цял месец, или година, да забрави всичките си грижи, докато Лан не я събуди с целувка, както Слънчевия крал е събудил Талия. Кое то беше тъпо, разбира се — онова беше само приказка, при това доста неприлична, а пък и тя все едно никога нямаше да допусне да се превърне в галеничето на някой мъж, дори този мъж да се казваше Лан. Щеше обаче да го намери някак и да го привърже към себе си. Щеше да... О, Светлина! Да не бяха останалите да я гледат, щеше да стане сега и да крачи, да крачи из стаята, докато подметките на пантофите ѝ не се изтъркат.

А часовете се точеха. Тя прочете и препрочете за кой ли път късото писмо, което Мат бе оставил за тях при Тилин. Авиенда седеше кротко на пода до стола ѝ и четеше дебел том с кожени корици. Виж, тя като че ли не се тревожеше, във всеки случай не и видимо, но пък тази жена нямаше да се смути видимо дори някой да ѝ пъхнеше усойница в пазвата. Откакто се върнаха в палата, тя си беше сложила на шията изкусно изработения сребърен наниз, с който не се разделяше никога.

Беше го свалила само за пътуването с лодката — беше казала, че не искала да рискува. Нинив се зачуди защо ли Авиенда вече не си носи костената гривна. Беше подслушала някакви приказки, нещо, че нямало да я носи, докато Елейн не се сдобиеела със също такава, което не ѝ се стори никак смислено. Но сега това нямаше никакво значение. Писмото в скута ѝ отново привлече вниманието ѝ.

„Тук няма нищо освен жега и мухи, а такива има колкото щеш и в Кемлин.“

— Сигурни ли сте, че не сте му казали нищо? — попита тя настойчиво.

Джюйлин, който тъкмо посягаше да премести едно камъче на таблата, спря и я изгледа с израз на сърдита невинност.

— Колко пъти трябва да ти го повтарям? — Сърдитата невинност бе едно от нещата, които мъжете постигаха много добре, особено когато бяха виновни като лисици, хванати в кокошарник. Интересно, че резбата по ръба на игралната табла беше с лисичи фигурки.

Том, седнал срещу хващача на крадци от другата страна на таблата, сега напомняше толкова малко на веселчуна с фино скроеното си палто с цвят на бронз, колкото малко напомняше и на мъжа, който някога беше бил любовник на самата кралица Мургейз. Сух и белокож, с дълги мустаци и дебели вежди, той беше самата картинка на безсилна досада, от яркосините очи до подметките на ботушите.

— Не разбирам как бихме могли, Нинив — каза ѝ той сухо, — след като до тази нощ вие не ни бяхте казали почти нищо. Трябваше да пратите Джюйлин и мен.

Нинив изсумтя. Сякаш тия двамата не бяха се мотали като пилета без глави, откакто се бяха върнали, и не си пъхаха носовете в работите им с Елейн за това какво да правят с Мат и неговото писмо. А съберяха ли се и тримата, и две минути нямаше да изтраят, без да подхванат клюките. Мъжете само с това се занимаваха. Те... Истината си беше, призна си тя неохотно, че така и не им беше хрумнало да прибягнат до помощта на мъжете.

— Щяхте само да се напиете с него — измърмори тя. — И хич не ми казвайте, че нямало да стане така. — Точно това сигурно правеше Мат сега някъде, докато Биргит го чакаше в хана. Този човек все намираще начин да им обърка всичките планове.

— Че и да бяха го направили, какво толкова? — изкикоти се Елейн. Потропваше с краче, макар че беше много чудно как може да отличи определена мелодия в цялата шумотевица, носеща се от тъмното. — Тази нощ е... тъкмо за напиване.

Нинив я изгледа намръщено. Тази нощ Елейн се държеше много странно. Ако не я познаваше добре, щеше да си помисли, че е пийнала някоя глътка вино. И то не само някоя глътка. Но това беше невъзможно. И двете имаха вече зад гърба си доста неприятен опит — бяха прекалили по веднъж, така че нито една от тях вече не си позволяваше повече от една чашка, а много рядко и толкова.

— Този, който мен ме интересува, е Джайчим Карридин — каза Авиенда, затвори книгата и я постави на пода до себе си. — При нас Сенкобезите ги убиваме веднага щом ги открием и никой клан, септа, общество или първосестра не ще вдигне ръка да се възпротиви. Ако Джайчим Карридин е Сенкобег, защо Тилин Мицобар не го убие? Ние защо не го убием?

— Тук нещата са малко по-сложни — отвърна ѝ Нинив, въпреки че тя самата също се чудеше. Не защо Карридин още не беше убит, разбира се, но защо продължават да му позволяват да си влиза и излиза от палата, когато си поиска. Беше го видяла в палата малко след като ѝ бяха връчили писмото на Мат и след като беше споделила с Тилин съдържанието му. Беше разговарял с Тилин близо цял час и беше напуснал с цялото достойнство, с което бе дошъл. Смятала беше да го обсъди с Елейн, но въпросът за това, което знаеше Мат, продължаваше да ѝ се натрапва. Този човек щеше да докара белята. Не ѝ беше ясно как, но щеше да я докара. Крива щеше да излезе тази работа, каквото и да си мислеха останалите. Идваше лошо време.

Том се окашля.

— Тилин е слаба кралица, докато Карридин е посланик на една голяма сила. — Той постави едно от камъчетата си и погледът му се задържа на таблата. Говореше все едно, че разсъждава на глас. — По определение един Бял плащ Инквизитор не може да бъде Мраколюбец; така поне е определено в Крепостта на Светлината. Ако тя го задържи

или дори изрече обвинението срещу него, още преди да е мигнала в Ебу Дар ще се появи цял легион Бели плащове. Може и да ѝ оставят трона, но ще се превърне в кукла в ръцете им и ще ѝ дърпат конците от Купола на Истината. Няма ли най-после да се предадеш, Джюйлин? — Хващачът на крадци го изгледа с яд, след което се наведе и заоглежда свирепо дъската.

— Не мислех, че е страхливка — отвърна с отвращение Авиенда, а Том я изгледа с насмешка.

— Ти никога не си се изправяла пред нещо, с което не можеш да се пребориш, момиче — каза ѝ той кротко. — Нещо толкова силно, че да ти остава или да побегнеш, или жива да те глътнат. Докато не ти се случи, опитай се да си спестиш преценките за Тилин. — Странно защо Авиенда се изчерви. Обикновено тя умееше да крие чувствата си толкова добре, че все едно лицето ѝ беше от камък.

— Сетих се! — изведнъж възкликна Елейн. — Ще намерим такова доказателство, че дори Педрон Ниал да бъде длъжен да го приеме. — Тя заподскача из стаята. Не, затанцува по-скоро. — Просто ще се преобразим и ще го проследим.

И изведнъж Елейн престана да бъде Елейн със зелената си ебударска рокля, а се превърна в доманка, в тънка и впитана по снагата и синя коприна. Нинив подскочи, преди да успее да се овладее, и стисна устни, вбесена от себе си. Само защото не бе могла да забележи веднага сплитовете не беше основание да се стряска от Илюзия. Тя погледна крадешком към Том и Джюйлин. Дори Том беше зяпнал с отворена уста. Нинив стисна плитката си и я дръпна силно. Елейн щеше да издаде всичко! Какво ѝ ставаше днес?

Илюзия действаше толкова по-добре, колкото по-близо се придържаш до истинския си вид, поне на ръст и форми, тъй че късчета от ебударската рокля проблясваха през доманската дреха, докато Елейн се въртеше и се оглеждаше в едно от големите огледала в стаята. После се разсмя и плесна с ръце.

— О, той никога не ще ме познае. Нито теб, моя почтисестро. — Изведнъж се оказа, че до стола на Нинив седи тарабонка, с кафяви очи и жълти плитчици, с вплетени в тях червеникави мъниста, в тон с впитата в тялото ѝ рокля от надиплена коприна. Тарабонката изгледа насмешливо Елейн. Ръката на Нинив стисна здраво плитката ѝ. — О, и

теб не можем да забравим — продължи да мърмори Елейн. — Знам точно кое ще ти отива.

Сега вече Нинив забеляза сиянието около Елейн. Защото ѝ беше кипнало. Това, че я оплетоха с потоци, не ѝ подсказваше какъв образ ѝ е придала Елейн, естествено. За да го разбере, трябваше да се погледне в огледалата. И оттам в нея се втренчи една жена от Морския народ — смаяна, с дузина халчици с бляскави камъчета по ушите и два пъти по толкова златни медальончета, подскачащи на верижката, минаваща от едното ѝ ухо до халката на едната ѝ ноздра. Освен накитите носеше само широки гащи от зелен брокат и нито трошица повече, точно както се носеха жените на Ата-ан Миере на корабите си в открито море. Беше само Илюзия. Отдолу под сплитовете тя си беше облечена съвсем прилично, но... До собственото ѝ отражение се мернаха лицата на Том и Джюйлин, които едва сдържаха усмивките си.

От гърлото ѝ излезе приглушен грак.

— Затворете си очите! — извика тя на мъжете и започна да подскача и да маха с ръце, да прави какво ли не, за да ѝ се покаже роклята отдолу. — Затворете си очите, да ви изгори дано! — О, затвориха ги те, и още как. Кипнала от гняв, тя престана да подскача. Затвориха ги, но вече не криеха хиленето си. Впрочем Авиенда също се разсмя съвсем открито, чак се катурна на пода от смях.

Нинив заопъва полите си — в огледалото жената от Морския народ сякаш си дръпна панталоните — и изгледа ядосано Елейн.

— Престани веднага, Елейн! — Доманката я зяпна изумена, с широко отворена уста и опулени от изненада очи. Едва сега Нинив осъзна колко се е ядосала — Верният извор блесна като светкавица някъде извън полезрението ѝ. Тя прегърна сайдар и плесна щит между Елейн и Извора. Или по-скоро се опита. Да заслониш жена, която вече държи Силата, никак не беше лесно, дори когато си по-силната. Веднъж, като малко момиче, беше ударила с чука на господин Люхан по наковалнята му с все сила и трясъкът му я прониза чак до пръстите на краката. Това сега беше два пъти по-силно. — В името на Светлината, Елейн, пияна ли си?

Сиянието около доманката се стопи, както и самата доманка. Нинив знаеше, че сплитът се е махнал и около нея, но въпреки това се взря в огледалото и въздъхна облекчено, като видя, че там отново си е истинската Нинив ал-Мийра с жълтата си рокля на сини ивици.

— Не — бавно ѝ отвърна Елейн. Лицето ѝ пламна, но не беше от смут, или не съвсем. Брадичката ѝ се вирна и гласът ѝ се втвърди. — Не съм.

Вратата се разтвори с трясък и през прага залитна Биргит, ухилена до ушите. Е, може би не чак залитна, но пристъпи доста неуверено.

— Не очаквах, че всички ще стоите будни да ме чакате — каза тя бодро. — Ще ви е много интересно да чуете какво имам да ви разправам. Но първо... — С подчертано стабилната походка на човек, доста прекалил с пиенето, тя се скри в стаята си.

Том зяпна към вратата ѝ с умислена усмивка, Джюйлин пък — с невярваща. И двамата знаеха истината за нея. Елейн само погледна сърдито над вирнатия си нос. Откъм спалнята на Биргит се чу някакво плискане. Нинив и Авиенда се спогледаха озадачено.

Биргит се появи отново, с мокро лице и коса, и палто, прогизнала от раменете до лактите.

— Е, сега си е по-друго — каза тя и се тръшна на един от резбованите столове. — Обаче този младеж е с кух крак и с дупка на петата. Каца без дъно. Надпи дори Беслан, а аз вече бях започнала да си мисля, че виното е като вода за този момък.

— Беслан ли? — повиши глас Нинив. — Синът на Тилин? Какво е търсил той с вас?

— Защо си допуснала това, Биргит? — възкликна Елейн. — Мат Каутон ще развали момчето и майка му ще обвини нас.

— „Момчето“ е на твоите години — подхвърли ѝ глухо Том.

Нинив и Елейн се спогледаха объркано. Какво искаше да им каже той? Всеки знаеше, че на един мъж умът му идва в главата десет години по-късно, отколкото на една жена.

Лицето на Елейн се вкочани и тя изгледа Биргит гневно. Май щяха да си кажат по някоя и друга дума, за които утре сигурно щяха да съжаляват.

— Том, бихте ли ни оставили с Джюйлин за малко насаме? — бързо каза Нинив. Струваше ѝ се съвсем невероятно двамата сами да се досетят, че трябва да си ходят. — Трябва да поспите, за да сте бодри утре призори. — Те обаче си останаха седнали и само я зяпаха глупаво, така че ѝ се наложи да ги подкани по-твърдо. — Е?

— Тази игра приключи още преди двайсет камъчета — рече Том, поглеждайки към дъската. — Какво ще кажеш да слезем в моята стая и да започнем нова? Ще те пусна да сложиш десет камъчета където искаш и по всяко време на играта.

— Десет камъчета? — изджафка Джюйлин и се надигна от стола. — А няма ли и рибешка супа със симид да ми предложиш?

Продължиха да спорят чак до вратата, но на прага се спряха и всеки от тях ги изгледа през рамо с безсилен яд. Като нищо щяха да останат будни цяла нощ само защото тя ги беше пратила да си легнат.

— Мат не може да развали Беслан — рече сухо Биргит, след като вратата се затвори след двамата мъже. — Съмнявам се, че и девет танцьорки с пера с цял товар с ракия биха могли да го развалят. Няма да знаят откъде да започнат.

Нинив се зарадва, като го чу, въпреки че в тона на Биргит имаше нещо особено — от пиенето сигурно, — но Беслан изобщо не беше важното в момента. Тя го каза и Елейн добави:

— Да, не е важното. Ти си се напила, Биргит! Чак аз го усетих! Все още се чувствам пийнала, ако не се съсредоточа. Връзката не трябва да действа по този начин. Айез Седай не се търкалят и не се кикотят, когато Стражниците им прекалят с пиенето.

Нинив вдигна отчаяно ръце.

— Не ме гледай така — отвърна Биргит. — Знаеш повече от мен за това нещо. Айез Седай и Стражниците винаги досега са били мъже и жени. Сигурно в това е разликата. Може би твърде много си приличаме. — Усмивката ѝ беше малко крива. — Сигурно е смущаващо, нали?

— Може ли все пак да се върнем на това, което е важно? — намеси се твърдо Нинив. — Като например Мат? — Елейн тъкмо бе отворила уста да отвърне на Биргит, но набързо я затвори и този път червените петънца, избили на бузите ѝ, явно бяха от огорчение. — Така — продължи Нинив. — Мат все пак ще дойде ли тук сутринта, или и той е в същото отвратително състояние като теб?

— Може и да дойде — отвърна Биргит и дръпна чашата с ментов чай от ръката на Авиенда. Елейн я изгледа намръщено за миг, след което се чучна на пода до айилката, моля ви се!

— Какво искаш да кажеш с това „може и да дойде“? — настоя Нинив. Едната да прекалява с пиенето, другата да ѝ сяда на пода!

Какво още да очаква? — Ако очаква да му запълзим на четири крака...

Биргит отпи от чая, измърмори благодарна и странно, но когато отново вдигна очи към Нинив, не изглеждаше вече толкова пияна.

— Е, не чак толкова. Той е свестен младеж. Просто иска да му се извините и да му благодарите.

Нинив се опули. Да се извинят? На Матрим Каутон?

— Никога! — изръмжа тя.

— За какво? — пожела да разбере Елейн, сякаш това имаше някакво значение. И се престори, че не забелязва сърдития поглед на Нинив.

— Тийрския камък — отвърна Биргит и Нинив завъртя енергично глава. Жената вече изобщо не приличаше на пияна. — Той твърди, че влязъл в Камъка с Джюйлин, за да ви измъкне от някаква тъмница, от която не сте могли да се измъкнете сами. — Тя учудено поклати глава. — Не зная дали аз самата бих го направила за някого — освен за Гайдал, разбира се. Не и в Камъка обаче. Той каза, че вместо благодарност сте го прогонили и сте го накарали да се почувства едва ли не благодарен, че не сте го сритали.

Вярно беше донякъде, но съвсем изопачено. Мат им се беше появил с онази негова подигравателна усмивка и им беше казал, че той вадел кестените им от огъня или нещо такова. Още тогава си въобразяваше, че може да им казва какво да правят.

— Само една от Черните сестри пазеше в оная тъмница — измърмори Нинив, — а и ние се бяхме погрижили за нея. — Но беше вярно също така, че бяха заслонени и не бяха могли да измислят как да отворят вратата. — Всъщност Белаал не се интересуваше от нас... всичко беше само за да отвлече Ранд.

— Черната Аджа. — Тонът на Биргит беше по-плосък и от плочките по пода. — И един от Отстъпниците. А Мат дори не ми спомена за тях. Длъжни сте да коленичите пред него и да му благодарите, Елейн. И двете. Той го заслужава. Както и Джюйлин.

Кръв нахлу в лицето на Нинив. Дори не й бил споменал? Отвратителен, отвратителен мъж!

— Аз на Матрим Каутон няма да се извиня и на смъртното си легло.

Авиенда се наведе към Елейн и я докосна по коляното.

— Почтисестро, не знам как да се изразя по-деликатно. — Изглеждаше деликатна като каменен стълб. — Ако това е вярно, ти имаш тох към Мат Каутон. Ти и Нинив. А след това сте влошили още повече нещата, поне с действията си, които сама видях.

— Тох ли! — възкликна Нинив. Тия двете на пода непрекъснато дърдореха за тия дивотии с айилския им тох. — Ние не сме айилки, Авиенда! А Мат Каутон е като трън в петата на всеки, който го срещне.

Елейн обаче кимна.

— Разбирам. Права си, Авиенда. Но какво трябва да направим? Ще трябва да ми помогнеш, почтисестро. Не се каня да се правя на айилка, но... искам да се гордея със себе си.

— Няма да се извиняваме! — срязва я Нинив.

— Гордея се с това, че те познавам — каза Авиенда и докосна леко Елейн по бузата. — Едно извинение е само началото, но не е достатъчно, за да посрещнеш своя тох.

— Вие чувате ли какво ви говоря? — викна Нинив. — Казах, аз... лично... няма... да се извинявам!

Двете продължиха да си говорят. Биргит обаче я погледна с усмивка, на ръба да се разсмее открито. Нинив стисна плитката си с две ръце. Знаеше си тя, че трябваше да пратят Том и Джюйлин.

ГЛАВА 22

МАЛКИ ЖЕРТВИ

Елейн примижа към табелата над вратата на хана, хвърли поглед през рамо и мигом съжали, че не си е останала в леглото, вместо да е навън още по изгрев слънце. Не че щеше да може да заспи. Площадът Мол Хара зад нея беше пуст, с изключение на няколко скърцащи коли, тръгнали към пазарищата, и тук-там по някоя жена, понесла голям кош на главата си. На ъгъла до хана седеше еднокрак просяк — първият от многото, които по-късно щяха да осеят площада. Тя вече му бе дала един сребърник, който щеше да го нахрани за цяла седмица, но той го напъха в дрипавото си палто с беззъба усмивка и остана да чака още подаяния. Небето все още сивееше, но денят обещаваше да е жежък. А специално тази сутрин ѝ беше доста трудно да се съсредоточи достатъчно, за да може да пренебрегне жегата.

Усещаше в тила си последните остатъци от махмурлука на Биргит — отслабваха, но все още не се бяха махнали. Жалко, че скромната ѝ дарба в Церителството се бе оказала прекалено скромна. Надяваше се, че Биргит и Авиенда ще открият нещо полезно за Карридин, предрешени с Илюзия. Не че Карридин щеше да различи която и да е от двете от някоя обуцарка, разбира се, но по-добре си беше да внимават повечко. Чувстваше се горда, че Авиенда не бе поискала да дойде тук с нея и че дори се бе изненадала от предложението ѝ. Авиенда не смяташе, че се налага някой да я гледа, за да се увери, че е постъпила както трябва.

Тя въздъхна и заоправя роклята си, въпреки че не беше нужно. Издържано в синьо и кремаво, с мъничко кремава на цвят дантела от Вандалра, облеклото ѝ беше съвсем в ред, само дето я правеше да изглежда мъничко... изложена на показ. Единственият път, когато бе възразила да се облича по местната мода, беше, докато двете с Нинив пътуваха на кораба на Морския народ до Танчико, но все пак ебударската мода беше доста... Тя въздъхна отново. Просто се опитваше да го отложи.

— Аз няма да се извиня — изведнъж промълви Нинив до рамото ѝ. Тя беше стиснала сивите си поли с две ръце и се взираше към вратата на „Скитащата жена“ все едно че вътре ги чакаше самата Могедиен. — Няма, и толкова!

— Ти в края на краищата трябваше да облечеш бяло — измърмори Елейн и Нинив я изгледа подозрително. След миг Елейн добави: — Нали сама каза, че бялото било цвят за погребения. — Кое то предизвика доволно кимване, въпреки че тя съвсем не бе имала предвид точно това. А провалът наистина щеше да е пълен, ако започнеха да се дърлят. Биргит тази заран трябваше да се примири с горчивата билкова запарка, понеже Нинив заяви, че не била достатъчно ядосана, за да прелее. После много драматично бе започнала да обяснява, че бялото било най-подходящият цвят за погребение, настояваше упорито, че нямало да дойде, докато Елейн не я измъкна насила, и след това повтори поне двайсет пъти, че нямало да се извини. Мирът трябваше да се съхрани, обаче... — Ти се съ согласи на това, Нинив. Не искам повече да ти слушам глупостите. Съ согласи се и престани да се мусиш.

Очите на Нинив се разшириха от гняв — „Муся ли се?“

— Трябва още веднъж да го обсъдим подробно, Елейн. Не е нужно да бързаме толкова. Има поне хиляда причини това да не подейства, все едно дали е тавирен, или не е, и деветстотин от тях са в самия Мат Каутон.

Елейн я изгледа накриво.

— Ти нарочно ли избра най-горчивите билки тази заран? — Ококореният гняв тутакси премина в ококорена невинност, но бузите на Нинив почервеняха. Елейн бутна вратата и я отвори. Нинив я последва с мърморене. Мусеше се не, ами оттатък.

Миризмата на печен хляб ги лъхна откъм кухните. Всички кепенци в гостната бяха широко разтворени, за да влезе свеж въздух. Една пълнобуза слугиня, стъпила на високо столче, се протягаше на пръсти да сваля боровите клонки над прозорците, докато други подреждаха из помещението маси, пейки и столове, отместени, изглежда, предната вечер за танците. Едно кльоцаво момиче метеше уморено пода с дълга метла. Би могло да мине за хубаво, ако устните му не бяха така нацупени. Бъркотията изглеждаше удивително малко, предвид това, че хановете по време на празнични пиршества се

смятаха за доста бурни, да не кажем разгулни места. Трябваше да си признае обаче, че отчасти ѝ се дощя да го беше видяла този разгул.

— Бихте ли ме упътили към покоите на господин Каутон? — попита тя кльощавото момиче с усмивка и му предложи два сребърни петака. Нинив изсумтя. Стиснатата беше като киселица; на онзи просяк беше дала само един медник!

Момичето ги изгледа намусено — и изненадващо, монетите също — след което кисело изсумтя нещо от рода на „Снощи златна женичка, сега пък — знатни дамички.“ Но им каза посоката, макар и без желание. За миг на Елейн ѝ се стори, че се кани да откаже монетите с презрение, но момичето ги сграбчи от шепата ѝ без дори да ѝ благодари, и ги пхна не къде да е, а в деколтето си, представете си, след което продължи да бръска сърдито с метлата.

— Видя ли? — изръмжа тихо Нинив. — Помни ми думата, ако той не е хвърлил око на тая жена. И на такъв мъж се каниш да се извиняваш!

Елейн не отвърна нищо, а продължи — нагоре по стълбата без перила в дъното на гостилницата. Ако Нинив не престанеше да мрънка... Първият коридор вдясно, беше казал момичето, и последната врата вляво, но пред нея тя се поколеба и прехапа устна.

Лицето на Нинив светна.

— Е, разбра ли най-после, че тази идея никак не е добра? Ние с теб не сме айилки, Елейн. И на мен това момиче много ми допада, колкото и да си гали тоя нож непрекъснато, но чу ли я само какви глупости ни надърдори? Това просто е невъзможно. Би трябвало да го разбираш.

— Не сме се съгласили на нищо невъзможно, Нинив. — Вярно, но да си задържи гласа твърд ѝ струваше доста усилие. Някои от нещата, които Авиенда им беше препоръчала, при това съвсем сериозно... Тя направо им предложи да го оставят да ги напердаши! — Това, на което се съгласихме, е напълно възможно. — Но трудничко. Тя почука силно по дъсчената врата. На вратата имаше издялана риба — с кръгла форма, люспеста и със зейнала уста. По всички врати наоколо бяха издялани най-различни неща, предимно риби. Отговор не последва.

Нинив издиша шумно.

— Е, може пък да го няма. Ще наминем някой друг път.

— По това време? — Тя почука отново. — Нали каза, че не пропускаш възможност да се изтегне на кревата. — Отвътре отново не се чу никакъв звук.

— Елейн, ако се съди по Биргит, Мат снощи трябва да се е насмукал като цигулар. Хич няма да ни е благодарен, ако го събудим. Защо просто не вземем да си идем и...

Елейн надигна резето и пристъпи вътре. Нинив я последва с въздишка, която сигурно можеше да се чуе оттатък площада, чак в палата.

Мат Каутон лежеше проснат на леглото върху плетената червена покривка, с мокър парцал на челото. Стаята не беше особено подредена, въпреки че нямаше прахоляк. На умивалника стърчеше ботуш — на умивалника! — до бял леген, пълен с неизползвана вода, огледалото на стойката се беше кривнало, сякаш се беше препънал в него или го беше бутнал рязко, а омачканото му палто лежеше захвърлено на облегалката на един стол. Иначе всичко си беше по него, в това число черното шалче, което, изглежда, никога не сваляше от врата си, и другият му ботуш. Сребърната лисича глава беше провиснала от развързаната му риза.

Като видя медальона, пръстите ѝ я засърбяха. Ако наистина лежеше в несвяст от пиене, сигурно щеше да може да му го свали, без да я усети. Така или иначе, твърдо беше решила да открие как това нещо поглъща Силата. Изпитваше истинска възхита, когато разбираше как действа нещо, но тази Лисича глава сякаш беше побрала в себе си всички загадки на света.

Нинив я хвана за ръкава, кимна към вратата и промълви тихо „той спи“ и още нещо, което Елейн не можа да разбере. Сигурно поредния зов да си вървят.

— Остави ме на мира, Нерим — изведнъж промърмори Мат. — Казах ти вече. Нищо друго не ми трябва освен един нов череп. И затвори вратата леко, че ушите ще ти закова на нея.

Нинив подскочи и понечи да се дръпне към вратата, но се овладя и спря.

— Не е Нерим, господин Каутон.

Той бавно надигна глава от възглавницата, смъкна парцала е две ръце и примижа към тях със зачервени очи.

Нинив се ухили и изобщо не се опита да прикрие задоволството си, че го вижда в такова окаяно състояние. Това, което Елейн не разбра, беше защо и на нея ѝ се доця да се ухили. Собственият ѝ опит с прекаленото пиене беше оставил в нея само съжаление и съчувствие към всеки, впримчен в този порок. В тила си усети как главата на Биргит все още пулсира, и веднага съобрази защо е така. Разбира се, че не можеше да ѝ хареса Биргит да се удави от пиене, все едно по какъв повод, но не можеше също така да ѝ харесва, че някой друг се справя с нещо по-добре, отколкото собственият ѝ Стражник. Глупава мисъл. Смущаваща. Но и удовлетворяваща.

— Какво правите тук? — попита той троснато, после примигна и смекчи тона си. — Посред нощ е.

— Вече е сутрин — каза рязко Нинив. — Не помниш ли, че говори с Биргит?

— Не може ли да не викаш толкова? — прошепна той и притвори очи. Но в следващия миг ги отвори и се опули. — Биргит ли? — Изведнъж седна и провеси крака от леглото. Известно време остана така, забил очи в пода, с лакти на колене — медальонът се поклащаше на врата му. Накрая вдигна глава и ги изгледа унищожително. Или може би просто зачервените очи му придаваха такъв вид. — Тя какво ви каза?

— Уведоми ни за вашите искания, господин Каутон — отвърна му най-официално Елейн. Така сигурно се чувстваше човек, изправен пред дръвника на палача. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да държи главата си изправена и да го гледа гордо. — Искам да ви благодаря най-сърдечно за това, че ме спасихте от Тийрския камък. — Ето, започна го, пък не болеше. Не чак толкова.

Нинив обаче стоеше до нея навъсена, със свити устни. Не можеше да я остави да направи всичко това самичка. Елейн прегърна сайдар преди дори да си го е помислила и преля една тънка струйка Въздух, с която плесна като с пръст Нинив по мекото на ухото. Нинив се хвана за ухото и ѝ изръмжа сърдито, но Елейн само се обърна най-хладнокръвно към господин Каутон и зачака.

— И аз ти благодаря — най-сетне изломоти намусено Нинив. — От цяло сърце.

— О, това ли? Я оставете. Нищо работа. Най-вероятно щяхте скоро да се измъкнете и без моя помощ. — Той отново притисна

влажния парцал до челото си. — Като си тръгнете, бихте ли помолили Кайра да ми донесе малко пунш? Едно тъничко момиче, хубавичко такова, с топли очи.

Елейн се сгърчи от яд. „Нищо работа“? Този мъж беше настоял да му се извинят, тя се бе унизила да дойде тук на крака и да му се извинява, а сега да им разправя, че било „нищо работа“? Той изобщо не заслужаваше никакво съчувствие и жал! Тя все още държеше сайдар и си помисли дали да не го халоса с доста по-дебел поток от този, който използва за Нинив. Не че това щеше да свърши работа, докато си носеше лисичата глава, но пък тя висеше хлабаво и не се опираше до гърдите му. Дали му предлагаше защита, когато не е...

Нинив прекъсна разсъжденията ѝ, като се хвърли към него, готова да му скъса ушите, и Елейн едва смогна да застане между двамата и да я сграбчи за раменете.

Мат изобщо не вдигна глава, сякаш не бе забелязал. Все едно дали медальонът можеше да го защити, или не, Елейн можеше да сграбчи лъка му от ъгъла и да го напердаши, докато не завие. Само си го помисли и лицето ѝ се сгорещи: тъкмо бе попречила на Нинив да провали всичко, а сега се канеше сама да го провали. Още по-лошо — ако се съдеше по насмешливата доволна усмивчица на Нинив, тя май много добре разбра какво ѝ мина през ума.

— Още има, господин Каутон — каза Елейн и пусна Нинив, чиято усмивчица тутакси се стопи. — Ние също така искаме да ви се извиним за това, че толкова дълго отлагахме да ви изкажем дължимата благодарност. И освен това се извиняваме... покорно... — на последното малко се позапъна — ...за начина, по който се отнасяхме с вас след това. — Нинив протегна умолително ръка, но Елейн не ѝ обърна внимание. — За да ви покажем колко дълбоко съжаляваме, поемаме пред вас следните обещания. — Нали Авиенда ѝ беше казала, че извинението е само началото. — Няма да ви пренебрегваме и унизяваме по никой начин, нито ще ви крещим повече по какъвто и да било повод, нито... ще се опитваме да ви нареждаме какво да правите. — Нинив присви очи. Устните на Елейн също се присвиха, но вече беше започнала и не можеше да спре. — Като разбираме искрената ви загриженост за нашата сигурност, няма повече да напускаме двореца, без да ви уведоим къде отиваме, и ще се вслушваме във вашите съвети. — Светлина, тя не изпитваше никакво желание да става

айилка, изобщо не ѝ се искаше да прави всичко това, но пък много ѝ се искаше да спечели уважението на Авиенда. — Ако вие... ако решите, че ние... — Не че имаше намерение да става сестрожена — самата представа за това ѝ се струваше ужасно неприлична! — но Авиенда ѝ допаднаше. — Ако решите, че се излагаме на ненужна опасност... — Не беше виновна Авиенда, че Ранд бе завладял сърцата и на двете. Както и на Мин. — ...ще приемем телохранители по ваш избор... — Съдба или тавирен, или каквото и да беше, каквото беше — беше. Тя обичаше и двете като свои родни сестри. — ...и да ги държим с нас дотогава, докато е възможно. — Да го изгори дано този мъж, че ѝ причиняваше всичко това! Този път нямаше предвид Мат Каутон. — За всичко това се заклевам в Лъвския трон на Андор. — Тя вдиша дълбоко, все едно че беше пробягала цяла миля. Нинив гледаше като приклещен в дупката си язовец.

Той смъкна мокрия парцал само колкото да открие едното си кръвясало око, и измърмори подигравателно:

— Говорите все едно, че са ви тикнали желязна пръчка в гърлото, милейди. Имате разрешението ми да ме наричате Мат. — Отвратителен мъж! Изобщо не разбираше от вежливост! — Ами ти, Нинив? Много „ние“ чух от нея, но от тебе — нито дума.

— Аз... няма да ти викам — викна Нинив. — Както и всичко останало. Обещавам ти, ти... — Тя хлъцна и за малко да си глътне езика, разбрала, че не може да го нарече с едно от имената, които ѝ идеха на устата, без да наруши току-що дадените обещания.

Мат изрева, потръпна и хвърли парцала, след което стисна главата си в шепи. Очите му се опулиха.

— Проклети зарове — проплака той. Изведнъж на Елейн ѝ хрумна, че той може да се окаже превъзходен източник на изразителен език. Конярите и други подобни имаха навика да си връзват езиците и да се стараят да се изразяват чисто, щом я видеха. Разбира се, тя си беше обещала да го възпита, да го направи по-цивилизован, така, че да е полезен за Ранд, но това нямаше защо да се бърка непременно с езика му. Всъщност тя осъзна, че остават твърде много неща, които не е обещала, че ще направи. Трябваше просто да го изтъкне на Нинив и това щеше доста да я успокои.

След много дълга пауза той заговори глухо.

— Е, благодаря ти, Нинив. — Млъкна и преглътна. — Аз отначало си помислих да не сте някои други, преобразени. След като, изглежда, все още съм жив, спокойно можете да продължите. Като че ли си спомням, че Биргит спомена, че искате да ви намеря нещо. Какво е то?

— Няма ти да го намериш — отвърна му решително Нинив. Е, може би по-скоро твърдо, отколкото решително, но Елейн не сметна, че се налага да я спира. Заслужаваше си да го стреснат малко. — Ти само ще ни придружиш, а ще го намерим ние.

— Вече почнахме да се отдръпваме от думите си, така ли, Нинив? — Успя някак да им се озъби подигравателно и с тия зачервени очи насмешката му изглеждаше направо противна. — Току-що обещахте да правите каквото кажа. Ако ви трябва някой дресиран тавирен на каишка, по-добре поканете Ранд или Перин, пък да видим те какво ще ви отговорят.

— Не сме обещавали такова нещо, Матрим Каутон — сопна се Нинив. — Аз такова нещо не съм обещавала! — Изглеждаше готова отново да се нахвърли върху него. Плитката ѝ чак беше настръхнала.

Елейн успя да обуздае нервите си. Доникъде нямаше да стигнат, ако скочеха да го напердашат.

— Ние ще се вслушваме във вашия съвет и ще го приемаме, когато е разумен, господин... Мат — смъмри го тя леко. Разбира се, не можеше да е повярвал, че са му обещаали да... Но само като го погледна разбра, че е точно така. О, Светлина небесна! Нинив май беше права. Той наистина щеше да се окаже голяма беля.

Тя обаче си стисна здраво юздите. Преля отново, надигна палтото му от стола и го окачи където му беше мястото — на окачалката зад вратата, за да може да седне, изправи гръб и заоправя грижливо полите си. Да спази обещанията си към господин Каутон — към Мат — и към себе си щеше да е доста трудно, но нищо от това, което той кажеше или направеше, не можеше да я засегне. Нинив изгледа единственото друго място, където можеше да се седне — малко трикрако столче — и остана права. Кракът ѝ затропа злокобно.

— Ата-ан Миере го наричат „Купата на ветровете“, господин... Мат. То е тер-ангреал.

Когато привърши, болнамото му лице светна от възбуда.

— Виж ти, толкова нещо си струва да намери човек — измърмори той. — В Рахад, казваш. — Той поклати глава и потръпна. — Вижте сега какво ще ви кажа. Никоя от двете няма да стъпва от другата страна на реката без четирима или петима от моите Червени ръце с всяка от вас. Както и извън палата, впрочем. Биргит каза ли ви за оная бележка, дето ми я бяха пъхнали в палтото? Сигурен съм, че ѝ казах. А на всичко отгоре и тоя Карридин с неговите Мраколюбци. Не можете да ме убедите, че не ни гласи нещо.

— Всяка Сестра, която поддържа Егвийн като Амирлин, е застрашена от Кулата. — С телохранители навсякъде? Светлина! Очите на Нинив блеснаха опасно, — а кракът ѝ затропа още по-бързо. — Не можем да крием, госп... Мат, и няма да го крием. За Джайчим Карридин ще се погрижим като му дойде времето. — Не бяха обещавали да му казват всичко и не можеха да позволят да се отдръпне. — Сега ни чакат по-важни неща.

— Като му дойдело времето ли? — повиши той глас невярващо, но Нинив веднага го сръза:

— По четирима-петима с всяка? — изръмжа тя кисело. — Но това е тъ... — За миг притвори очи и продължи по-меко. Съвсем мъничко по-меко. — Искам да кажа, това просто не е разумно. Елейн и аз, Биргит и Авиенда. Че ти нямаш толкова много войници. Все едно, това, от което имаме нужда, си само ти. — Последното сякаш едва го измъкна от устата си. Твърде много приличаше на признание.

— Биргит и Авиенда нямат нужда от гледачи — отвърна ѝ той разсеяно. — Предполагам, че тази „Купа на ветровете“ е по-важна от Карридин, но... Не ми се струва редно да оставим разни Мраколюбци да се разхождат на воля.

Лицето на Нинив бавно взе да се изчервява, докато не стана мораво. Елейн погледна своето в огледалото и се успокои, че е успяла да се овладее. Външно поне. Този мъж заслужаваше да бъде набит и здраво нахокан! Гледачи? Не можеше да реши кое е по-лошо, че им подхвърли тази люта обида ей така, нарочно, или че го беше направил, без да се усети. Тя отново се погледна в огледалото и леко свали вирнатата си брадичка. Гледачи значи! Беше самото спокойствие.

Той ги изглежда с кръвясалите си очи, но изглежда, не забеляза нищо. После попита:

— Това ли е всичко, което ви каза Биргит?

— И то стига, дори за такъв като тебе! — сопна му се Нинив.

Необяснимо защо, той изглеждаше изненадан и видимо доволен.

— Тъй като — продължи Нинив — В момента не си в състояние да тръгнеш с нас никъде — недей да ми се въсиш, Мат Каутон; това не е обида, а си е чистата истина! — няма да е зле този предиобед да се погрижиш да се преместиш в палата. И не си въобразявай, че ще ти помогнем да си пренесеш вещите. Не съм обещавала да ти ставам и товарен кон.

— В „Скитащата жена“ си ми е много добре — заговори той сърдито, но после млъкна и на лицето му се изписа удивление. И ужас, готова беше да се обзаложи Елейн. Е, като си е направил главата на диня, ще му се наложи да поръмжи малко. Така поне се чувстваше нейната, когато прекалеше с пиенето. Поука, разбира се, нямаше да си вземе. Лини винаги казваше, че мъжете непрекъснато си пъхат ръцете в огъня, мислейки си, че този път няма да се опарят.

— Не можеш да очакваш, че ще намерим Купата още на първия опит — продължи Нинив, — все едно дали си тавирен, или не. Да излизаме всеки ден ще е много по-лесно, ако не се налага да пресичаме площада. — Ако не се налага да го чакат всяка сутрин, това имаше предвид. Според нея махмурлукът не беше единственото извинение, което щеше да си намира, за да се излежава и помотава с часове, съвсем не.

— Освен това — добави Елейн, — така ще можеш да ни държиш под око. — Нинив издаде гърлен звук, много приличащ на стон. Тя не разбираше ли, че трябва да го примамят с нещо? Не че беше обещава наистина да му позволи да ги държи под око.

Той обаче сякаш не чу нито нея, нито Нинив. Измъченият му поглед се втренчи някъде през нея.

— Защо проклетите зарове трябваше да спрат точно сега? — простена Мат толкова тихо, че тя едва го чу. Какво, в името на Светлината, искаше да каже с това?

— Отредените ви покои са като за крал, господ... Мат. Тилин лично ги избра, точно под нейните. Тя лично прояви голям интерес. Мат, ти не би обидил кралицата, нали?

Само един поглед към лицето му и Елейн бързо преля да отвори прозореца и да излее през него пълния леген. Ако изобщо бе виждала

някога човек, готов всеки момент да си изпразни стомаха, то този човек точно в този миг се взираше в нея с кръвясалите си очи.

— Не разбирам защо трябва да се безпокоим толкова — каза тя. Всъщност самата тя май беше доста обезпокоена. Някои от слугините тук сигурно му се оставяха да ги опипва, но тя се съмняваше, че в палата ще се намерят много такива, ако изобщо се намерят. Там той нямаше да може и да се напива или да играе комар. Тилин със сигурност нямаше да му позволи да бъде лош пример за Беслан. — Всички трябва да правим малки жертви. — С усилие спря дотук, въздържайки се да му изтъкне, че неговата жертва е нищо и никаква, и при това съвсем уместна, докато техните — чудовищни и несправедливи, каквото и да разправяше Авиенда. Нинив във всеки случай негодуваше срещу каквато и да било жертва.

Той отново зарови глава в шепите си и заиздава приглушени звуци, а раменете му се разтресоха. Смееше се! Тя надигна празния леген с поток от Въздух — искаше ѝ се да го удари с него по главата. Когато обаче отново вдигна очи, Мат, който знае защо, изглеждаше разгневен.

— Жертви ли? — озъби се той. — Ако аз ви помолах да направите същото, ушите щяхте да ми скъсате и покрива щяхте да сринете на главата ми! — Пиян ли беше все още?

Тя реши да не обръща внимание на ужасния му поглед.

— Като стана дума за главата, ако приемеш едно Церене, сигурна съм, че Нинив няма да има нищо против. — Едва ли Нинив някога в живота си се бе ядосвала повече от сега, така че би трябвало да може да прелее.

Нинив трепна и я изгледа сърдито, но побърза да каже:

— Разбира се. Ако искаш. — Цветът по бузите ѝ потвърди всичките подозрения на Елейн за случилото се между нея и Мат онази сутрин.

Любезен както винаги, той изсумтя презрително.

— Вие за главата ми забравете. Ще се оправя аз и без Айез Седай. — А след това, просто за да обърка нещата още повече, Елейн беше сигурна в това, добави някак колебливо: — Все пак ви благодаря, че ме попитахте. — Почти все едно че го мислеше сериозно!

Елейн едва се сдържа да не зяпне. Познанията ѝ за мъжете се ограничаваха до Ранд и всичко, което бяха казвали Лини и майка ѝ.

Дали и Ранд щеше да се окаже толкова объркващ като Мат?

Накрая, преди да си тръгнат, тя се постара да измъкне обещанието му, че веднага ще се премести в палата. Нинив ѝ бе изтъкнала, че когато той обещае нещо, държи на думата си, макар и неохотно, но една пукнатинка да му оставиш, ще намери сто начина да ти се измъкне. Това ѝ го бе подчертала дебело. Той даде обещанието си с мрачна, негодуваща гримаса. Освен ако и това не беше само заради очите му. Не, съжаление към този човек не можеше да си позволи да изпита. Просто не биваше.

След като излязоха в коридора и вратата на стаята на Мат се затвори, Нинив размаха юмрук към тавана.

— Този човек и камък може да извади от търпение! Чак се радвам, че си стискаше така главата! Чу ли ме? Радвам се! Беля ще е той. Беля, и то каква!

— Вие двете ще му причините повече беля, отколкото той сам — каза една жена, която крачеше по коридора право към тях. Жена с леко посивяла коса, строго лице и властен тон. На всичко отгоре ги гледаше много навъсено. Въпреки брачния нож, стърчащ от пазвата ѝ, беше твърде светлокоса за ебударка. — Направо не повярвах, когато Кайра ми каза. Ей, ама наистина не съм виждала толкова много глупост, изсипана само в две рокли.

Елейн я изгледа от глава до пети. Дори като новачка не бе навикнала да ѝ държат такъв тон.

— Вие пък коя сте, добра ми жено?

— Ами, може пък да съм и добра, и съм Сетале Анан, собственичката на този хан, добро ми чедо — последва сухият отговор. След което жената отвори някаква врата, хвана ги под мишниците и ги бутна вътре толкова бързо, че на Елейн и се стори, че пантофките ѝ направо се отлепиха от пода.

— Вие, изглежда, нещо се заблуждавате, госпожо Анан — каза тя хладно, след като жената ги пусна и затръшна вратата.

Нинив обаче не беше в настроение за разни учтивости, така че изпружи ръка, за да се види добре пръстенът с Великата змия, и каза разгорещено:

— Ей, я виж тук...

— Много хубаво — отвърна жената и ги подбутна толкова силно, че двете се намериха седнали една до друга на леглото. Очите на

Елейн се облециха от изумление. Въпросната Анан застана срещу тях с мрачно лице, с юмруци на кръста, досущ като майка, готова да скастри дъщерите си.

— Това, че ми го тикаш под носа, само показва колко сте глупави. Този младеж ще ви дундурка на коляно — и двете наведнъж, ако му позволите, че и да ви нацелува може, ако му се оставите, но няма да ви навреди. Вие обаче можете да му навредите, ако продължавате с това.

Да му навредят?! Тази жена си мислеше, че те... мислеше си, че той... мислеше, че... Елейн не знаеше да се разсмее ли, или да се разплаче, но стана и заоправя полите си.

— Както казах, госпожо Анан, изглежда, нещо сте се заблудили. — И продължи с по-мек тон: — Впрочем, аз съм Елейн Траканд, щерка-наследница на Андор и Айез Седай от Зелената Аджа. Не знам какво си въобразявате... — Очите ѝ се кръстосаха, когато госпожа Анан изпъна пръст пред носа ѝ.

— Елейн, ако така се казваш, единственото, което ме спира да те замъкна долу в кухнята да си измиеш устата, както и това глупаво момиченце с теб, е възможността наистина да можете да преливате донякъде. Освен ако не сте толкова глупави, че да носите този пръстен, без и това да можете. Но ви предупреждавам, че това за Сестрите отсреща в Тарасинския палат едва ли ще е от значение. За тях поне знаете ли? Ако го знаете, честно казано, вие не сте просто глупави, а сте заслепени от глупост.

Гневът на Елейн нарастваше с всяка следваща дума. Глупаво момиче? Заслепени от глупост? А, не, с това нямаше да се примири, особено след като я бяха принудили едва ли не да пълзи пред Мат Каутон. Да ги дундурка? Мат Каутон? И все пак успя да запази външното си спокойствие. Не и Нинив обаче.

Нинив просто пламна от ярост и сиянието на сайдар я обгърна. Потоци на Въздух увиха госпожа Анан от раменете до глезените, прилепиха полите и фустите ѝ към краката ѝ и за малко да я прекатурят.

— Аз, драга моя, случайно съм една от онези Сестри в палата. Нинив ал-Мийра от Жълтата Аджа, за да сме по-точни. Сега искаш ли аз да те отведа долу в кухнята? И аз, представи си, разбирам нещичко от миене на уста.

Жената не можеше да не е усетила натиска на потоците и дори малоумна да беше, трябваше да се досети какво означават невидимите възета, които я бяха стегнали, но дори не примигна! Само дето пъстрозелените ѝ очи се присвиха, нищо повече.

— Хм, значи поне една от вас можела да прелива — каза тя най-спокойно. — Би трябвало да те оставя наистина да ме завлечеш в кухнята, чедо. Каквото и да ми направиш, до обяд ще сте в ръчичките на истинските Айез Седай. Обзалагам се.

— Ти чу ли ме? — настоя Нинив. — Аз...

Тази Анан обаче не млъкна.

— Цяла година няма да престанете да ревете, и то пред всички, пред които сте казвали, че сте Айез Седай. Бъдете сигурни, те ще ви дадат да разберете. Би трябвало да ви оставя да вършите глупостите си или да изтичам до палата веднага щом ме пуснете. Но няма да го направя, и то само защото могат да накажат и лорд Мат почти колкото вас, ако дори заподозрат, че ви е помагал, а както вече казах, този младеж ми харесва.

— Казвам ти, че... — отново се опита да я прекъсне Нинив, но ханджийката пак не ѝ даде възможност да и каже нещо. Макар и овързана като бала, жената беше като канара, затъркаляла се по някой склон. Не канара, ами сякаш целият склон се срутваше, премазвайки всичко по пътя си.

— Това, че се опитваш да поддържаш лъжата, няма да ви помогне, Нинив. Ти ми изглеждаш на, хм, двайсет и една, повече или по-малко, тъй че за да си достигнала забавянето, трябва да си поне с десет години по-голяма. Възможно е дори да си носила шала от четири-пет години. Ако не беше само едно нещо. — Главата ѝ, единствената част от тялото ѝ, която можеше да се движи, се люшна към Елейн. — Ти, дете, не си толкова възрастна, за да си го стигнала все още забавянето, а никоя жена досега не е носила шала толкова млада като теб. Никога, в цялата история на Кулата. Ако изобщо си стъпвала в Кулата, обзалагам се, че си носила бялото и си пискала всеки път, когато Надзорницата на новачките е поглеждала към теб. Намерили сте някой златар да ти направи тоя пръстен — знам, че такива глупци има достатъчно — или пък Нинив да го е откраднала и да ти го е дала, след като е получила правото за себе си. Но така или иначе, след като ти не можеш да бъдеш Сестра, значи и тя не може.

Никоя Айез Седай няма да тръгне да пътува с жена, която се представя лъжливо за такава.

Елейн се намръщи. Забавяне. Хм. Откъде една ханджийка в Ебу Дар ще знае тази дума? Сигурно Сетале Анан бе ходила в Кулата като момиче, макар че едва ли се беше задържала за дълго, след като явно не можеше да прелива. Елейн щеше да разбере, ако можеше, дори дарбата ѝ да беше толкова слаба, колкото на майка ѝ, а дарбата на Мургейз Траканд беше толкова нищожна, че навярно щяха да я отпратят само след няколко седмици, ако по онова време не беше била щерка-наследница.

— Пусни я, Нинив — каза тя и се усмихна. Наистина вече изпитваше малко повече благоразположение към жената. Сигурно е било ужасно за нея да пътува чак до Тар Валон и накрая да я върнат. Жената нямаше никакво основание да им повярва и нещо в тази мисъл я смути, макар да не разбра какво. Никакво основание нямаше, но след като бе могла да иде чак до Тар Валон, защо да не може да прекоси Мол Хара и да ги наклевети на Мерилил и останалите Сестри?

— Да я пусна ли? — възкликна Нинив. — Елейн?!

— Пусни я. Госпожо Анан, разбирам, че единственият начин да ви убедим е...

— Дори Амирлинския трон и три Заседателки с нея не биха могли да ме убедят, чедо. — Светлина, ама тя никого ли не оставяше да си довършили поне изречението? — Значи за тия ваши игрички повече нямам време. Мога да ви помогна и на двете. Във всеки случай поне познавам тези, които биха могли. Жени, които могат да приемат безпризорни дечица като вас. Трябва да сте благодарни на лорд Мат, че съм съгласна да ви заведа при тях, но първо трябва да знам нещо. Все пак стъпвали ли сте в Кулата, или сте дивачки? Ако сте били там, изгониха ли ви, или избягахте? Но истината. Защото те се отнасят към едните и другите различно.

Елейн сви рамене. Бяха свършили това, за което бяха дошли тук, и беше повече от готова да престанат да си губят времето и да се заловят с онова, което им предстоеше.

— Ами, щом не можем да ви убедим, приключваме. Нинив? Мисля, че е крайно време да си тръгваме.

Потоците около ханджийката изчезнаха и сиянието около Нинив също, но Нинив не помръдна от мястото си — гледаше жената

напрегнато и обнадеждено. После каза:

— Познавате някаква група жени, които могат да ни помогнат?

— Нинив — каза Елейн. — Нямаме нужда от никаква помощ. Ние все пак сме Айез Седай, забрави ли?

Госпожа Анан я изгледа присмехулно, после насочи цялото си внимание към Нинив. Елейн никога в живота си не се беше чувствала толкова пренебрегната.

— Познавам няколко жени, които приемат при себе си било дивачка, било бежанка, или жена, която се е провалила на изпита за Посветена или за шала. Тук има петдесетина такива — броят им се мени. Те могат да ви помогнат да си устроите живота така, че да не рискувате някоя истинска Сестра да ви намери. А сега ми кажете и не ме лъжете. Били ли сте изобщо в Кулата? Защото ако сте избягали, като нищо можете да решите да се върнете. Кулата е успявала да издири повечето бегълки дори по време на Стогодишната война, тъй че не си мислете, че тези дребни неприятности напоследък ще им попречат. Честно казано, бих ви посъветвала просто да прекосите площада и да се предадете на милостта на някоя от Сестрите. Боя се, че няма да е кой знае каква милост, но можете да ми повярвате, че ще е много повече, отколкото ако им се наложи те да ви завлекат в двореца. След това няма дори и да си помислите да направите нещо без разрешение, камо ли да напуснете Кулата.

Нинив вдиша дълбоко.

— На нас ни казаха да напуснем Кулата, госпожо Анан. Ще ви се закълна, колкото и пъти да го поискате.

Елейн я зяпна невярващо.

— Нинив, какви ги говориш? Госпожо Анан, ние наистина сме Айез Седай.

Госпожа Анан се изсмя.

— Чедо, я ме остави да поговоря с Нинив. Тя поне ми се струва достатъчно порасла, за да има ум в главата. Това ако го кажеш пред Кръга, никак няма да им хареса. Хич няма да ги интересува дали можеш да преливаш. Те също могат и или ще ти напердашат хубаво задника, или ще те изхвърлят на улицата като мръсно коте, ако и пред тях се държиш като глупачка.

— Какъв е този Кръг? — настоя Елейн. — Ние наистина сме Айез Седай. Ела с нас в Тарасинския палат и ще видиш.

— Ще дойдем с вас — има наглостта да каже Нинив и направи такава гримаса, сякаш не тя, а Елейн се беше побъркала.

Госпожа Анан само кимна.

— Добре. А сега ги свалете тия пръстени и ги скрийте някъде. На Кръга тези преструвки не му минават. Първо ще ви ги вземат и ще ги претопят. Макар че ако се съди по роклите ви, разполагате с пари. Ако сте ги откраднали, гледайте Реане да не разбере. Едно от първите правила, които ще трябва да научите, е да не крадете, дори да умираете от глад. Те не искат да привличат вниманието към себе си.

Елейн стисна юмрук зад гърба си. И видя как Нинив послушно измъкна пръстена си и го прибра в кесийката на колана си. Нинив, която виеше всеки път, когато Мерилил, Аделиз или някоя друга забравеше, че е пълна Сестра!

— Довери ми се, Елейн — каза Нинив.

Което Елейн щеше да направи много по-лесно, стига да имаше поне някаква представа какво е намислила Нинив. Въпреки това ѝ се довери. Почти.

— Малка жертва — измърмори тя. Айез Седай наистина можеха да минат и без пръстените си, когато се наложеше, както и тя самата, докато се правеше на Сестра, но сега си го носеше по право. Изпита почти физическа болка, докато сваляше масивното злато от пръста си.

— Поговори с приятелката си, чедо — каза нетърпеливо госпожа Анан на Нинив. — Реане Корли няма да търпи това нейно намусено цупене, а ако ще ми губите цялата сутрин за едното нищо... Хайде, хайде. Имате късмет, че лорд Мат ми харесва.

Елейн успя да съхрани хладното си спокойствие едва на косъмче. Намусено цупене? Намусено цупене? При първа възможност щеше да срита Нинив там, където най-много ще я заболи!

ГЛАВА 23

ДО ТЪКАЧНИЦАТА

Нинив наистина искаше да поговори с Елейн по-далече от ушите на ханджийката, но в момента нямаше такава възможност. Жената ги подкара извън стаята досущ като някой тъмничар затворници, бързо и с каменна твърдост, която не се разколеба дори когато се поспря и хвърли тревожен поглед към вратата на Мат. В дъното на хана друго каменно стълбище без перила ги отведе право в сгорещените кухни, изпълнени с миризмата на печен хляб, където най-дебелата жена, която Нинив беше виждала, държеше една голяма лъжица като скиптър и с нея нареждаше на три други да измъкват с дървените лопати препечени кафяви самуни от фурните и на тяхно място да пъхат бели тестени рула. Голям котел с бяла каша, каквато се ядеше по тия краища на закуска, тихо къкреше върху една от покритите с бели плочки печки.

— Енид — обърна се госпожа Анан към дебелианата. — Аз ще изляза за малко. Трябва да заведе тия две деца да се погрижат за тях.

Енид отри брашнените си ръце в една голяма бяла кърпа и огледа Нинив и Елейн неодобрително. Всичко по тая жена беше кръгло — потното ѝ лице с маслинен цвят, тъмните ѝ очи, всичко. Сякаш беше направена от много големи топки, напъхани в рокля. Брачният нож, който носеше над снежнобялата си престилка, проблясваше с цяла дузина камъчета.

— Това ли са двете кречетала, за които бърбореше Кайра, госпожо? Много са префърцунени за вкуса на младия лорд, мен ако питате. Той си пада по по-шавливите. — Ако се съдеше по тона ѝ, това като че ли я развесели.

Ханджийката поклати глава с досада.

— Казах му на това момиче да си държи езика зад зъбите. Не искам такива клюки да засягат „Скитащата жена“. Кажи и го това на Кайра от мене, Енид, и ако трябва, използвай тоя черпак да ѝ вкараш малко ум в главата. — После изгледа Нинив и Елейн с такава

пренебрежение, че Нинив едва не ахна. — Според теб ще се намери ли някоя толкова малоумна, че да повярва, че тия двете са Айез Седай? Да похарчат всичките си пари за рокли, само за да впечатлят човека, а сега от глад ще умрат, ако не им се помогне. Айез Седай! — Без да изчака отговора на Енид, тя стисна ухото на Нинив с дясната си ръка и това на Елейн с лявата, и на три бързи крачки ги изведе в задния двор при конюшните.

Това трая само докато Нинив се съвземе. После тя се дръпна да се освободи или поне се опита, защото точно в този момент жената я пусна и тя залитна няколко крачки, обърна се и я изгледа възмутено. Не се беше пазарила да я влачат така. Елейн вирна брадичка и сините ѝ очи станаха толкова студени, че Нинив нямаше да се изненада, ако скреж покриеше русите ѝ къдрици.

Госпожа Анан сякаш не забеляза всичко това. Или може би просто не я интересуваше.

— Надявам се, че след всичко това никой тук повече няма да повярва на Кайра — каза им тя спокойно. Спокойна беше, но ни най-малко дружелюбна или омекнала; двете ѝ бяха развалили деня. — Сега вървете след мен и гледайте да не ми се изгубите. Иначе по-добре изобщо да не виждам личицата ви около хана си, че ще пратя някоя до палата да каже и на Мерилил, и на Теслин. Тия двете са от истинските Сестри и сигурно на парчета ще ви разкъсат, докато ви поделят.

Елейн отмести погледа си от ханджийката към Нинив. Не беше сърдит поглед, нито намръщен, но все пак доста многозначителен и Нинив се зачуди дали ще успее да изтърпи всичко това.

— Няма да ви изгубим, госпожо Анан — каза тя колкото можа по-кратко. Реши, че е успяла до голяма степен, като се знаеше колко чуждо ѝ беше това качество — кротостта. — Благодаря ви, че ни помагате. — И се усмихна на ханджийката, като се постара да отбегне погледа на Елейн, който взе да става повече от многозначителен. Но погледи или не, трябваше да убеди някак жената, че си заслужават грижите ѝ. — Искрено сме ви благодарни, госпожо Анан.

Госпожа Анан я изгледа накриво, след което изсумтя и поклати глава. След като всичко това свършеше, реши Нинив, тя сама щеше да завлече ханджийката в палата, ако се наложеше, и да накара другите Сестри да я признаят в присъствието на госпожа Анан.

Толкова рано дворът пред конюшната беше пуст, с изключение на едно хлапе, което разносяше пълно ведро и плискаше вода да навлажни утъпканата земя, за да не се вдига прахоляк. Боядисаната в бяло врата беше широко разтворена и пред нея имаше количка с вила за събиране на тор, оставена отгоре ѝ. Отвътре излизаха някакви звуци като от настъпена огромна жаба. Нинив реши, че сигурно някой мъж се е разпял. Дали щяха да пътуват с коне? Дори едно кратко пътуване нямаше да е много приятно; бяха излезли само да прекосят площада и смятаха да се върнат преди слънцето да се е вдигнало много високо, затова не си бяха взели нито шапки, нито слънчобрани, нито дори перелини.

Госпожа Анан обаче ги поведе през двора и после по един тесен проход между конюшната и една висока стена, над която стърчаха дървета с посърнали листа. Нечия градина, несъмнено. Малка дъсчена вратичка в края на прохода ги изведе в някаква уличка, толкова тясна, че утринното зарево все още не я беше огряло.

— А сега, рожби мили, да се държите до мен, и внимавайте — каза им ханджийката, докато надничаше по сумрачната уличка. — Загубите ли ми се, заклевам се, че лично ще ида в палата да ви издам.

Нинив я последва, стиснала плитката си с две ръце, за да не посегне към гърлото на Анан. Доця ѝ се най-послед да ѝ побелее някой и друг косъм по главата! Най-напред другите Айез Седай, после Морския народ — Светлина, за тях дори не ѝ се мислеше, а сега и някаква проста ханджийка! Никой не те взима на сериозно, докато не ти се прошари косата; дори неостаряващото айезседайско лице според нея не вършеше същата работа.

— Значи така — промълви тихо Елейн. Гледаше право напред. Тихо, но хладно. Толкова хладно, че чак студено. Тя умееше да нацепи човек на трески, без тонът ѝ изобщо да се сгорещи — нещо, заради което Нинив ѝ се възхищаваше. Обикновено. Точно сега обаче това умение на Елейн я караше да ѝ се доще да ѝ откъсне ушите. — Значи ние с теб сега можехме да сме си в палата, да си прием чай от боровинки и да си почиваме, докато чакаме господин Каутон да си премести багажа. Може би Авиенда и Биргит щяха да се върнат с нещо полезно. Най-сетне, можехме да обсъдим какво точно ще правим с този мъж. Дали просто да вървим след него из улиците на Рахад и да чакаме да видим какво ще стане, или да го вкараме с нас в някоя от

сградите, която прилича на онази, или да го оставим той да избере? Сигурно имаше поне сто полезни начина да се използва тази сутрин, включително да решим дали е безопасно да се върнем при Егвийн — изобщо — след сделката, която ни изнуди да направим Морския народ. Рано или късно и това трябва да обсъдим; това, че го отлагаме, няма да помогне. Но вместо всичко това ето, че сме навън, отиваме кой знае къде, ще мижим на слънцето през целия път, ако продължаваме така, и защо? За да отидем на гости на някакви си жени, които хранят бегълки от Кулата. Аз лично не държа много-много да хващам бегълки нито точно тази сутрин, нито никоя. Но съм сигурна, че можеш да ми обясниш така, че да го разбера. Наистина много държа да го разбера, Нинив. Не ми харесва мисълта, че ще трябва да те ритам през целия Мол Хара заради едното нищо.

Нинив сви вежди. Да я ритала? Елейн май наистина бе започнала да освирепява, откакто прекарваше толкова време с Авиенда. Някой трябваше добре да ги напляска двете, че да им дойде умът в главата.

— Слънцето все още не се е вдигнало толкова, че да ни кара да мижим — измърмори тя. Но скоро щеше да се вдигне, за съжаление. — Помисли, Елейн. Петдесет жени, които могат да преливат, помагачи на дивачки и на жени, прогонени от Кулата. — Понякога се чувстваше гузна, когато използваше израза „дивачки“; в устата на повечето Айез Седай това звучеше като обида, но тя смяташе да направи така, че един ден да ги накара да го изричат с гордост. — А пък и тя ги нарече „Кръга“. Това съвсем не ми звучи просто като група приятелки. По-скоро ми прилича на нещо организирано.

Уличката се виеше между високи стени с олющената бяла мазилка. От време на време госпожа Анан се озърташе през рамо, за да се увери, че я следват. Нинив ѝ отвръщаше с усмивки и кимания, за да я увери колко нетърпеливи са да отидат там, където ги води.

— Нинив, ако дори само две жени, които могат да преливат, се съюзят, Кулата щеше да връхлети върху тях като глутница вълци. Впрочем откъде госпожа Анан ще знае дали могат да преливат, или не могат? Жените, които го могат и не са Айез Седай, не парадират с дарбата си, както знаеш. Поне не и за дълго. Във всеки случай не разбирам нас какво ни интересува това. Егвийн може и да иска по някакъв начин да привлече в Кулата всяка жена, която може да прелива, но ние не сме дошли тук за това. — Смразяващото търпение в

гласа на Елейн накара Нинив да стисне здраво плитката си. Как можеше тази жена да е толкова задръстена? Тя отново оголи зъби към госпожа Анан и едва се сдържа да се не навъси, след като ханджийката отново извърна глава напред.

— Първо, петдесет жени не са две — прошепна свирепо Нинив. Можеха да преливат; трябваше да могат. Всичко зависеше от това. — Невъзможно е да се допусне, че този Кръг може да съществува в същия град, в който има цял склад, тъпкан до тавана с ангреали и други такива, и те най-малкото да не знаят за него. А ако знаят... — Не можа да прикрие задоволството си и гласът ѝ стана меден. — Ако знаят, значи ще намерим Купата и без помощта на господин Матрим Каутон. И можем да забравим за тия абсурдни обещания.

— Но те не бяха подкуп, Нинив — отвърна разсеяно Елейн. — Аз лично ще ги спазя, както и ти, ако имаш някаква чест, а знам, че имаш. — Наистина прекарваше твърде много време с Авиенда. Нинив много искаше да разбере защо Елейн си бе въобразила, че всички са длъжни да следват тези нелепи айилски правила.

Елейн прехапа долната си устна и се намръщи, после продължи:

— Виж, ние изобщо нямаше да отидем в този хан, ако не беше господин Каутон, така че нямаше да срещнем забележителната госпожа Анан и тя да ни заведе при този Кръг. Така че ако този Кръг наистина ни доведе до Купата, длъжни сме да признаем, че в основата все пак е той.

Мат Каутон! Само от името му главата ѝ кипна и тя се препъна. Уличката съвсем не беше толкова равна, колкото застлания с каменни плочи площад, да не говорим за пода в палата. Пък и Елейн я ядосваше — палеше се твърде лесно, вместо да помисли трезво.

— Ха, забележителна! — измърмори тя. — Такова „забележителна“ ще ѝ дам аз, че... Никой досега не се е държал с нас по този начин, Елейн, дори хора, които са се съмнявали, дори и Морския народ. Повечето хора биха стъпвали на пръсти дори едно десетгодишно момиченце да им каже, че е Айез Седай.

— Повечето хора си нямат и представа как изглежда една Айез Седай, Нинив. Смятам, че тя някога е ходила в Кулата знае неща, които иначе няма откъде да знае.

Нинив изсумтя и изгледа свирепо гърба на ханджийката. Сетале Анан можеше и десет пъти да е ходила в Кулата, или сто пъти, но

щеше да признае, че Нинив ал-Мийра е Айез Седай. Да признае и да се извини. И не само да се извини, но и добре да разбере какво е да те дърпат за ухото! Госпожа Анан погледна през рамо и Нинив ѝ се усмихна сурово и ѝ кимна, все едно че вратът ѝ беше панта.

— Елейн? Ако тези жени наистина знаят къде е Купата... Не е нужно да казваме на Мат как сме я намерили. — Не беше съвсем въпрос.

— И аз не виждам защо — отвърна ѝ Елейн, след което стопи всичките ѝ надежди, като добави: — Но ще трябва да попитам Авиенда, за да съм сигурна.

На Нинив ѝ се дощя да изпищи.

Най-после излязоха на някаква по-широка улица и тънкият ръб на издигащото се слънце блесна ослепително над покривите пред тях. Елейн много показно заслони очите си с ръка. Нинив отказа да го направи. Не беше чак толкова лошо. Дори почти не се налагаше да примижава. Небето сияеше в ясна синева като на подигравка с усета и за времето, който продължаваше упорито да ѝ подсказва, че над града всеки миг ще връхлети ужасна буря.

Госпожа Анан се промъкваше през вече сгъстяващата се тълпа, покрай карети, носилки и фургони — крачеше много бързо, за да навакса поспирванията си. А я поспирваха много често. Изглежда, беше много известна. Навсякъде я поздравяваха дюкянджии и други ханджийки, застанали пред вратите на гостилниците си. Тя отвръщаше на дюкянджиите и занаятчиите къде с по две-три думи, къде с учтиво кимване, но винаги се поспираше да си побъбри малко с ханджийките. След първото ѝ спиране Нинив пламенно възжела дано да не го направи повече; след второто се помоли дано да е за последно. След третото се загледа право напред и напразно се опита да не чува приказките ѝ. Лицето на Елейн се изопваше все повече и повече, ставаше все по-студено и по-студено. Брадичката ѝ се вирна толкова, че беше чудно как вижда къде върви.

Но си имаше причина, длъжна бе да признае с неохота Нинив. В Ебу Дар, ако някой се облечеше в коприна, може би щеше да успее да прекоси някой площад, но не повече. Всички наоколо носеха вълна или лен, много рядко с повечко бродерия, с изключение на някакъв просяк, намерил някъде захвърлено копринено палто, оръфано и цялото на дупки. Нинив съжаляваше само, че госпожа Анан не бе измислила

някакво друго обяснение защо ги е повела по улиците. Просто не ѝ се щеше да слуша повече приказките ѝ за две леконравни момиченца, похарчили всичките си пари само за да впечатлят един мъж. И този мъж по описанията ѝ се оказваше точно Мат, да го изгори дано! Чудесен и много симпатичен младеж, стига госпожа Анан да не била женена, великолепен танцьор, само дето бил малко палавник. Тук всички жени се размиваха. Без нея и Елейн, разбира се. Без тия двете безмозъчни малки цуни-гуни — точно така се изрази — цуни-гуни, дето останали дори без петак, след като хукнали подир един мъж, и сега кесиите им били пълни с парчета калай и бронз, за да лъжат глупците, малоумни тъпанарки, които щели да стигнат до просешка тояга или да се захванат да крадат, ако госпожа Анан не познавала една, която можело да им предложи работа в кухнята.

— Не е нужно да спира пред всеки хан в града — изръмжа Нинив, докато се отдалечаваха от „Загазилата гъска“ — заведение с три просторни етажа и с ханджийка с два големи граната на ушите въпреки скромното си име. Госпожа Анан вече почти не се обръщаше да види дали я следват. — Разбираш ли, че никога вече няма да можем да се покажем по тия места!

— Подозирам, че точно това е целта. — Всяка думичка, излязла от устата на Елейн, сякаш беше изсечена от лед. — Нинив, само да не намерим нищо... — Не беше нужно да довършва заплахата си. С Биргит и Авиенда на помощ, а те щяха да ѝ помогнат, Елейн наистина можеше да ѝ вгорчи живота.

— Те ще ни отведат право при Купата — настоя Нинив и размаха ръце да разкара някакъв просяк с ужасен пурпурен белег, който скриваше едното му око — щом го видя, веднага разпозна брашнията каша, оцветена с отвара от корен на синьо биле. — Сигурна съм.

Елейн изсумтя високо — само за да я обиди.

Нинив изгуби броя на мостовете, по които минаха — големи и малки, с плъзгащи се по каналите под тях баржи. Слънцето се катереше нагоре, най-напред над покривите на сградите, после — два пъти по-високо. Госпожа Анан не ги водеше съвсем по права линия — тя като че ли наистина гледаше да намери още и още ханове — но общо взето продължаваха на изток и Нинив вече си помисли, че е крайно време да се приближат до реката, когато жената изведнъж се обърна и изсъска:

— Сега вече да внимавате какво говорите. Ще отговаряте само когато ви питат и нито думичка повече. Само да ме провалите и... — Смръщи им се за последно и измърмори едва чуто, че може би правела голяма грешка, след което им кимна да я последват към някаква къща с плосък покрив точно срещу тях.

Не беше голяма къща, само на два етажа, без никаква тераса, с напукана бяла мазилка, а и районът едва ли можеше да се нарече от най-приличните в града, с шумното тракане на станове от едната страна и киселата воня на бояджийска работилница от другата. Отвори им обаче слугиня — побеляла жена с квадратна челюст, с рамене като на ковач и стоманен поглед, несмекчен дори от потта по лицето ѝ. Нинив кротко последва госпожа Анан вътре и леко се усмихна. Някъде в тази къща една жена преливаше.

Жената с квадратната челюст явно позна госпожа Анан, но реакцията ѝ беше странна. Тя приклепна със съвсем искрена почит, но въпреки това личеше, че е изненадана да я види и че явно се съмнява, че появата ѝ тук е уместна. Нинив и Елейн обаче бяха посрещнати съвсем недвусмислено — тя ги заведе в някаква стая на втория етаж и им каза много твърдо:

— Да не сте шавнали оттука и да не пипате нищо, че ще ви науча аз вас!

След което изчезна.

Нинив погледна Елейн.

— Нинив, това, че една жена прелива, още не означава, че... — Усещането се промени, най-напред се усили за миг, после заглъхна. — Дори да са две, това също не означава нищо — каза Елейн, вече малко разколебана. — Обаче това е най-невъзпитаната слугиня, която съм срещала. — Седна на един червен стол с висока облегалка и след малко Нинив също приседна на ръба на друг стол. От нетърпение, не от нерви. Изобщо не беше нервирана.

Стаята не беше богато обзаведена, но сините и бели плочки на пода блестяха, а светлозелените стени изглеждаха прясно боядисани. По мебелите нямаше и следа от позлата, разбира се, но фина резба покриваше червените столове, подредени покрай стените, както и няколкото масички, боядисани в синьо като плочките, но малко по-тъмно. Лампите, висящи от тавана, бяха от месинг, но така излъскани, че блестяха. Грижливо подредени борови клонки покриваха

пометената камина, а над нея имаше гравюра, изобразяваща онова, което хората в Ебу Дар наричаха „Тринадесетте гряха“. Мъж, чиито опулени очи почти покриваха цялото му лице, представяше Завист, някакъв тип, чийто език беше провиснал до глезените — Клюка, озъбен мъж, притиснал монети до гърдите си — Алчност, и така нататък. Който можеше да си позволи такава стая, можеше да си позволи и да боядиса къщата отвън, и единствената причина да не го направи беше една — че искаше да се сниши, та да не го забелязват.

Слугинята беше оставила вратата отворена и изведнъж от коридора се чува гласове.

— Не мога да повярвам, че си ги довела тук. — Гласът на говорещата се беше стегнал от неверие и гняв. — Знаеш колко сме предпазливи, Сетале. Знаеш повече, отколкото трябва, и точно това би трябвало да го знаеш много добре.

— Много съжалявам, Реане — отвърна притеснено госпожа Анан. — Май наистина сбърках. Обаче... покорно приемам както да гарантирам за поведението на тези момичета, така и да приема преценката ви.

— О, моля те! — В гласа на Реане прозвуча изумление. — Искан да кажа, че... Сетале, извинявай, че ти повиших тон. Кажете ми, че ми прощаваш.

— Нямах причини да ми се извиняваш, Реане. — Ханджийката успя да го каже хем разкаяно, хем упорито. — Не-не, аз сбърках, че ги доведох.

— Не-не, Сетале. Не биваше да ти говоря така. Моля те, прости ми. Моля те!

Госпожа Анан и Реане Корли влязоха в стаята и Нинив примигна от изненада. След краткия дочут разговор беше очаквала да види някоя по-млада от Сетале Анан, но косата на Реане беше почти бяла и лицето ѝ беше цялото покрито с бръчици, като на засмяна старица, въпреки че сега приличаха повече на бръчици от грижа. Но защо по-старата жена трябваше да се унижава така пред по-младата и защо по-младата трябваше да ѝ го позволява, макар и с неохота? Тук нравите бяха различни, Светлината го знаеше, някои бяха дори толкова различни, че тя не искаше и да си го помисля, но със сигурност не чак толкова. Тя, разбира се, никога не беше прекалявала с кротостта си пред старите жени в Женския кръг на село, но чак толкова...

И разбира се, Реане можеше да прелива — това тя го беше очаквала; във всеки случай, поне се беше надявала — но чак такава сила не беше очаквала. Реане не беше толкова силна, колкото Елейн, или дори колкото Никола — да я изгори дано тая проклетница! — но спокойно можеше да се сравни с Шериам, да речем, или с Квамеса или с Кируна. Малко жени притежаваха такава сила и колкото и тя самата да ги превъзхождаше, се изненада, че я намира тук. Жената трябваше да е от дивачките; редно беше Кулата да намери начин да сложи ръка на такива като нея, дори ако се наложеше да я държат в рокля на новачка през целия ѝ живот.

Когато двете пристъпиха през прага, Нинив стана и заоправя полите си. Не от нерви, определено. Определено не. О, но ако всичко това минеше добре...

Будните сини очи на Реане изгледаха двете с израза на грижлива стопанка, току-що заварила в кухнята си две прасета, нахълтали направо от кочината и оплескани с кал. Тя подсуши запотеното си лице с тънка кенарена кърпа, въпреки че в стаята беше много по-прохладно, отколкото навън.

— Да, ще трябва да направим нещо с тях — промърмори тя. — Ако наистина са това, което твърдиш. — Гласът ѝ беше доста висок, мелодичен и почти младежки. После тя, кой знае защо, сякаш се сепна и изгледа ханджийката накриво, което породило нова серия от неохотни извинения от страна на госпожа Анан, последвани от смутените усилия на госпожа Корли да ги отклони. В Ебу Дар, когато хората наистина се държаха учтиво, имаха навика да си подмятат извинения напред-назад с часове.

Елейн, която също беше станала, вдигна вежда към Нинив, хвана лакътя си в шепа и опря замислено пръст на бузата си.

Нинив се окашля.

— Госпожо Корли, аз съм Нинив ал-Мийра, а това е Елейн Траканд. Ние търсим...

— Сетале ми каза всичко за вас — прекъсна я твърдо синеоката жена. Твърдо като каменен зид. — Изчакайте, момичета, и скоро ще се заема с вас. — Тя се извърна отново към Сетале и попи с кърпата потта по бузите си. Едва прикриваната нерешителност отново прозвуча в гласа ѝ. — Сетале, сега, ако ме извиниш, трябва да поразпитам тези момичета и да...

— Вижте кой се е върнал след толкова години! — избърбори някаква ниска, набита женица на средна възраст от прага и кимна към спътницата си. Въпреки роклята и ебударска кройка с червен колан и потъмнялата ѝ от слънцето лице, лъскаво от капчиците пот, акцентът ѝ си беше съвсем кайриенски. Не по-малко запотената ѝ спътничка беше с една глава по-висока от нея, не по-възрастна от Нинив и тъмните ѝ очи, извитият нос и широката ѝ уста подсказваха, че е салдейка. — Гарения! Тя... — Жената рязко спря, след като забеляза, че има и външни хора.

Реане плесна с ръце като за молитва или може би защото ѝ се дощя да удари някого.

— Беровин — каза тя с досада, — някой ден просто ще скочиш от ръба на някоя пропаст преди да си я забелязала.

— Съжалявам, стар... — Кайриенката се изчерви и сведе очи. Салдейката усърдно заопипва кръгчета от червени камъчета, пришити на гърдите ѝ.

Колкото до Нинив, тя изгледа Елейн победоносно. И двете новодошли можеха да преливат, а сайдар все още се държеше от някоя друга в къщата. Още две и макар Беровин да не изглеждаше много силна, то Гарения изпъкваше дори над Реане — можеше направо да се сравни с Лелейн или Романда. Не че това беше особено важно, разбира се, но така те ставаха поне пет. Елейн упорито задържа брадичката си вирната, но после въздъхна и леко ѝ кимна. Понякога бяха нужни невероятни усилия, за да я убеди човек в каквото и да било.

— Значи ти си Гарения? — промълви замислено госпожа Анан, намръщи се и я изгледа озадачено. — Много ми приличаш на една, с която се запознах веднъж. Заря Алкезе.

Тъмните очи на Гарения примигнаха изненадано. После салдейската „търговка“ измъкна обшита с дантела кърпа от ръкава си и изтри бузите си.

— Така се казваше сестрата на баба ми — каза тя след малко. — Казвали са ми, че много приличам на нея. Добре ли беше тя, когато сте я видели? Тя съвсем забрави родата си, след като замина да става Айез Седай.

— Сестрата на баба ти. — Ханджийката тихо се изсмя. — Ама разбира се. Много си беше добре, когато я видях, но това беше толкова отдавна... Тогава бях по-млада, отколкото си ти сега.

Реане, която се въртеше нетърпеливо до нея, побърза да се намеси.

— Сетале, най-искрено съжалявам, но наистина трябва да те помоля да ни извиниш. Нали ще ми простиш, че не мога да те изпратя до вратата?

Госпожа Анан подхвана собствените си извинения, сякаш тя беше виновна, че другата жена не може да я изпрати, и най-сетне благоволи да напусне, но не и без да изгледа за последно и много подозрително Нинив и Елейн.

— Сетале! — възкликна Гарения веднага щом ханджийката излезе. — Нима това беше Сетале Анан? Но как е... О, Светлина Небесна! Дори след тези седемдесет години Кулата би...

— Гарения — прекъсна я госпожа Корли с изключително рязък тон. Погледът ѝ беше още по-рязък и лицето на салдейката се изчерви. — След като вие двете вече сте тук, трите сме достатъчно, за да проведем разпита. Вие, момичета, останете на мястото си и си трайте. — Това последното беше към Нинив и Елейн. Трите жени се оттеглиха в един ъгъл, сгушиха се една до друга и си забъбриха тихо.

Елейн пристъпи към Нинив.

— Не ми харесваше да се отнасят с мен като с новачка дори когато бях новачка. Колко още смяташ да продължаваме този фарс?

Нинив ѝ изсъска да мълчи и прошепна:

— Мъча се да ги чуя, Елейн.

Да използва Силата беше изключено, разбира се. Трите щяха да го разберат тутакси. За щастие, не бяха изтъкали прегради — може би не умееха да го правят — и от време на време гласовете им се повишаваха достатъчно, за да се чуе.

— Каза, че може да са дивачки — каза Реане и лицата на другите две жени светнаха за миг от изненада и отвращение.

— Тогава да им покажем вратата — предложи Беровин. — И то задната. Дивачки!

— Все пак искам да разбера коя е тази Сетале Анан — вметна Гарения.

— Би ли се опитала все пак да се съсредоточиш на въпроса? — скастри я Реане. — Май ще трябва да изкараш тази смяна на фермата. Виж, Ализе чудесно умее да се съсредоточава, не си разсейва ума като теб. Значи... — Думите им отново заглъхнаха в тихо бръмчене.

Появи се друга слугиня — слабичко момиче, което можеше да мине и за хубаво, ако не беше толкова намусено, в груба сива вълнена рокля и с дълга бяла престилка. Тя постави лакиран зелен поднос върху една от масичките, скришом изтри бузите си с крайчеца на престилката и се засуети около сините гледжосани чаши и чайника. Нинив вдигна вежди. Тази жена също можеше да прелива, макар и не много силно. Какво правеше тук като слугиня?

Гарения също погледна слугинята и се сепна.

— Какво е направила Дерис, че е заслужила наказание? Мислех, че по-скоро риба ще пропее, отколкото тя да наруши някое правило.

— Какво! — изсумтя Беровин. — Искаше да се жени, какво. Ще изкара една смяна и после ще замине с Керайле, веднага след Празника на полумесечината. И ще забрави за господин Денал.

— Вие май и двете искате да идете да копаете нивите вместо Ализе — каза сухо Реане и гласовете им отново се снишиха.

Нинив усети прилив на тържество. Правилата не я интересуваха чак толкова — във всеки случай не и правилата на други — другите рядко схващаха положението толкова ясно като нея и поради това си създаваха глупави правила; защо въпросната жена, Дерис, да не можеше да се омъжи, щом иска, например? Но наличието на правила, както и на наказания, подсказваше за организирано общество. Тя наистина щеше да се окаже права. А имаше и още нещо. Тя сръга с лакът Елейн, докато щерката-наследница не наведе глава към нея.

— Беровин носи червен колан — прошепна Нинив. Това беше знакът на Мъдрите жени, прочутите ебударски знахарки, чието лекуване се славеше по целия свят и отстъпваше само на Церенето на Айез Седай. Смяташе се, че лекуват почти всичко. Уж го постигаха само с помощта на билки и древни познания, но... — Колко Мъдри жени си виждала досега, Елейн? Колко от тях могат да преливат? Колко от тях бяха ебударки или поне алтарки?

— Седем, като се брои и Беровин — последва замисленият отговор. — И само една, за която бях сигурна, че е тукашна. — Ха! Всички останали явно не бяха. Елейн вдиша дълбоко, но продължи също така тихо: — Някоя обаче не можеше да се сравни по сила с тези жени. — Добре поне че не допусна, че нещо са се объркали. Всички тези Мъдри жени имаха дарбата. — Нинив, ти наистина ли допускаш, че всички тези Мъдри жени са... Това би било повече от невероятно.

— Елейн, в този град има гилдия и на мъжете, които метат площадите всяка нощ! Смятам, че ние с теб просто открихме говняното Древно сестринство на Мъдрите жени.

Опърничавата му щерка-наследница обаче само поклати глава.

— Кулата щеше да е изпратила тук сто Сестри още преди години, Нинив. Какви ти сто! Двеста! Колкото трябва, за да се справят с тях за нула време.

— Може пък Кулата да не го знае — отвърна Нинив. — Може пък гилдията им да се е снишила достатъчно, за да не си помислят в Кулата, че може да им създадат грижи. Няма закон срещу преливането, ако не си Айез Седай, а само срещу това да се представяш за Айез Седай или да злоупотребяваш със Силата. Или да ги излагаш. — А това означаваше всичко, което можеше да хвърли лоша светлина върху истинските Айез Седай, ако някой си помисли, че си една от тях, което пък отиваше твърде далече според нейните представи. Същинският проблем обаче бе в това, че тя самата не можеше да го повярва. Кулата като че ли знаеше всичко и Сестрите най-вероятно щяха да прекършат един дълбоко спотаил се кръг, ако жените в него можеха да преливат. Но все пак трябваше да има някакво обяснение за...

Съвсем смътно усети, че някоя прегръща Верния извор, а после изведнъж го усети съвсем ясно и зяпна изумена, когато сплит от Въздух дръпна плитката и я повлече бежешком на пръсти през стаята. Елейн хукна до нея със зачервено от гняв лице. Най-лошото беше, че и двете ги бяха заслонили.

Късият им бяг приключи, след като им позволиха да опрат пети на пода пред госпожа Корли и другите две — и трите седнали на червените столове, и трите обкръжени от сиянието на сайдар.

— Каза ви се да мълчите — скастри ги Реане. — Ако решим да ви помогнем, трябва да разберете, че очакваме от вас изрично покорство, не по-малко, отколкото в самата Бяла кула. — Последните две думи изрече с много почтителен тон. — Ще ви кажа, че щяхме да се държим с вас много по-добре, ако не бяхте дошли при нас така необичайно. — Потокът, стиснал плитката на Нинив, изчезна. Елейн също я пуснаха и тя тръсна глава сърдито.

Ужасеното слисване се превърна в свиреп гняв, щом Нинив разбра, че тази, която я бе заслонила, е Беровин. Повечето Айез Седай, които тя познаваше, стояха над Беровин; дори не повечето, а почти

всички. Тя се овладя, напъна се да достигне Извора, очаквайки сплитовете около нея да се разкъсат. Най-малкото смяташе да покаже на тези жени, че няма да се остави да... Сплитовете... се изопнаха. Закръглената кайриенка се усмихна, а лицето на Нинив помръкна. Щитът не само се изопна, но се проточи по-навън и още по-навън, изду се като топка. Нямаше да се прекърши. Това беше невъзможно. Всеки можеше да я прегради от Извора, стига да я изненадаха, разбира се, и дори някои от по-слабите можеха да задържат веднъж изтъкания щит, но не и чак толкова по-слаба. А и един щит не можеше да се огъне толкова, без да се пропука. Това просто беше невъзможно!

— Не се напъвай толкова, че може да си скъсаш някоя жила — подхвърли й Беровин едва ли не дружелюбно. — Ние не се опитваме да си надскочим боя, но с времето уменията се изострят, а това за мен винаги е било почти Талант. Бих могла да задържа и някоя от Отстъпниците.

Така че Нинив се предаде. Можеше и да изчака. Още повече че нямаше друг избор.

Дерис се приближи с подноса и раздаде чашки с черен чай. На трите седнали жени. Нинив и Елейн погледна съвсем бегло, преди да приклепне безукорно и да се върне при масичката.

— А можехме сега да си прием боровинковия чай, Нинив — изсумтя Елейн и я стрелна с отровен поглед.

— Тишина, момиче. — Колкото и да беше спокоен тонът на госпожа Корли, тя потупа потното си лице с кърпата доста ядосано. — Казаха ни, че вие двете сте доста нахални и свадливи, че имате навика да тичате подир мъже и да лъжете. Към което бих могла да добавя, че не можете да изпълните най-прости команди. Всичко това трябва бързо да се промени, ако търсите помощта ни. Бързо и изцяло. Държете се просто нередно. Трябва да сте благодарни, че изобщо се съгласихме да говорим с вас.

— Ние наистина търсим помощ — каза Нинив. Само Елейн да не я гледаше толкова свирепо. Беше по-лошо и от суровия поглед на тази Корли. — Имаме отчайваща нужда от помощта ви, за да намерим един тер-ангреал, който...

Реане Корли се намеси все едно че думичка не беше казала.

— Първо трябва да се уверим, че сте такива, каквито твърдите, че сте. Колко врати към Библиотеката на Кулата са достъпни за една

новачка и кои са те? — Тя отпи от чая си и зачака.

— Две — каза Елейн с жлъч. — Главният вход откъм изток, когато я изпрати някоя Сестра, или малката вратичка на югозападната страна, наречена Вратата на новачките, когато отиде там сама. Видя ли докъде ни докара, Нинив? Докога ще чакаме?

Гарения, която държеше щита на Елейн, преля едно тънко поточе Въздух, тънко, но не и нежно. Елейн се сгърчи, после още веднъж, и Нинив присви очи учудена как така се удържа да не се хване отзад за полите си.

— Вежливият език е другото изискване — промърмори Гарения и се усмихна иронично.

— Отговорът е правилен — каза госпожа Корли все едно че нищо не се беше случило. Въпреки че изгледа Гарения над чая си. — Добре, а колко са мостовете във Водната градина?

— Три — сопна се Нинив, главно защото това поне го знаеше. За библиотеката не го знаеше, тъй като изобщо не бе служила като новачка. — Ние трябва да разберем... — Беровин нямаше какво повече да отдели, за да прелее поточе Въздух, но госпожа Корли можеше и го направи. Нинив потръпна от болка, а Елейн има нахалството да й хвърли ледена усмивчица. Ледена и много доволна.

След което ги халосаха с още дузина подобни въпроси, от това на колко етажа се простирали отделенията на новачките дванадесет — до това при какви обстоятелства една новачка бива допускана в Съвета на Кулата — за да донесе съобщения или за да бъде изгонена от Кулата за прегрешение; при никакви други — забиха ги с тия въпроси, без Нинив да може да изрече повече от две думи, на които тази ужасна жена, Корли, отвърщаше с пълно мълчание. И Нинив наистина започна да се чувства като новачка, изправена пред Съвета. За щастие Елейн отговаряше много точно. Нинив сигурно щеше да се справи много по-добре, ако я питаха за Посветените, поне малко по-добре, но това, което явно ги интересуваше, бе какво трябва да знае една новачка. Можеше само да бъде благодарна, че Елейн търпи всичко това и продължава да им отговаря, въпреки че ако можеше да се съди по пребледнялото и лице и вирнатата брадичка това едва ли щеше да продължи дълго.

— Нинив май наистина е била там — най-сетне заяви Реане. — И ако Елейн я беше научила да се държи както трябва, сигурно щеше

да се справи по-добре. Е, някои хора живеят в постоянна мъгла.

Гарения изсумтя и бавно кимна. Кимането на Беровин дойде някак прекалено бързо и на Нинив това не й хареса.

— Моля ви — каза тя много вежливо. Можеше да бъде учтива, когато си струваше, каквото и да разправяха някои. — Ние наистина трябва да намерим един тер-ангреал, който Морския народ наричат Купата на ветровете. Той е в един стар пращен склад някъде в Рахад и мисля, че вашата гилдия, вашият Кръг трябва да знае къде е. Моля ви, помогнете ни. — Трите изведнъж я изгледаха с вкаменени лица.

— Първо, няма никаква гилдия — каза хладно госпожа Корли, — а само няколко приятелки, за които не се е намерило място в Бялата кула... — отново одевешният почтителен тон — и които от време на време проявяват глупостта да протегнат ръка, щом някой се нуждае от тях. Ние нямаме вземане-даване с никакви тер-ангреали, ангреали или ша-ангреали. Ние не сме Айез Седай. — „Айез Седай“ бе изречено с благоговение. — Във всеки случай, вие не сте тук, за да задавате въпроси. Предстои ни още работа с вас, за да видим докъде сте стигнали, след което ще бъдете отведени отгук и ще ви предадем на грижите на някоя от нашите приятелки. Тя ще ви задържи при себе си, докато не решим какво да правим с вас по-нататък. Докато се уверим, че Сестрите не ви търсят. Очаква ви нов живот, нов шанс, стига да можете да си отворите очите и да го видите. Всичко, което ви е задържало в Кулата, тук не важи — било липсата на сръчност, или страх, или нещо друго. Никой тук няма да ви кара насила да учите или да правите неща, които не можете. Това, което вече сте, е достатъчно.

— Стига! — каза с леден тон Елейн. — Достатъчно дълго продължи, Нинив. Или смяташ да си седим и да чакаме в някой затънтен край? Докога? Те го нямат, Нинив. — Тя извади пръстена си с Великата змия от кесията на колана си и го нахлузи на пръста си. По погледа, с който удостои трите седнали жени, човек нямаше и да повярва, че е заслонена. Беше същинска кралица, излязла от търпение. Беше жива-живеничка Айез Седай, от глава до пети, това беше. — Аз съм Елейн Траканд, Върховен трон на Дома Траканд. Аз съм щерка-наследница на Андор и Айез Седай от Зелената Аджа, и като такава настоявам незабавно да ме освободите.

Нинив изстена.

Гарения я изгледа с отвращение, а очите на Беровин се разшириха от ужас. Реане Корли поклати печално глава, но когато заговори, гласът ѝ беше железен.

— Надявах се, че Сетале ви е вразумила поне за тази лъжа. Знам колко е трудно да тръгнеш гордо към Бялата кула и след това да се изправиш пред срама да те накарат да се върнеш у дома и да си признаеш провала. Но такова нещо никога не се казва, дори на шега!

— Но аз не се шегувам — възкликна с тъничък гласец Елейн. Тъничък се оказа ледът.

Гарения се наведе напред намръщена и поточето Въздух вече се оформи, но госпожа Корли вдигна ръка.

— А ти, Нинив? И ти ли настояваш на това... безумие?

Нинив пое дъх, но не каза нищо. Тези жени трябваше да знаят къде е Купата, просто трябваше да го знаят!

— Нинив! — подкани я свадливо Елейн. Нямахте да я остави да го забрави дори да им се наложеше да се спасяват. Имаше навика да ти опява за всяка грешна стъпка така, че да ти измъкне почвата изпод краката.

— Аз съм Айез Седай от Жълтата Аджа — каза с уморена въздишка Нинив. — Истинската Амирлински трон, Егвийн ал-Вийр, ни издигна до шала в Салидар. Тя не е по-голяма от Елейн. Трябва да сте чули за това. — Нито намек за промяна по трите лица срещу нея. — Тя ни изпрати да намерим Купата на ветровете. С нея можем да оправим времето. — Нито намек, нито проблясък. Не че не се опитваше да спотаи гнева си — наистина се опита. Но той просто се просмука от кожата ѝ, въпреки усилието. — Не можете да не го искате! Огледайте се само! Тъмния вече души света в хватката си! Ако можете поне да ни намекнете къде е Купата, кажете ни го!

Госпожа Корли даде знак на Дерис, която пристъпи да прибере чашите, като мятеше изплашени погледи към Нинив и Елейн. След като тя излезе, трите жени бавно се изправиха и застанаха срещу тях като мрачни съдийки, произнасящи присъда.

— Съжалявам, че няма да приемете помощта ни — каза хладно госпожа Корли. — Съжалявам за всичко случило се. — Тя бръкна в кесията си и плесна три сребърника в шепата на Нинив и още три в ръката на Елейн. — С тях ще стигнете донякъде. Смятам, че ще можете да вземете нещо и от тези рокли, макар че няма да е колкото

сте платили. Не са в много подходящо облекло за пътуване. До утре заран да ви няма в Ебу Дар.

— Никъде няма да ходим — възрази Нинив. — Моля ви, ако знаете... — Все едно че нищо не ѝ каза. Добре отмереният поток от думи продължи без прекъсване.

— През това време ще започнем да разпрацаме описанията ви и ще се погрижим да стигнат и до Сестрите в Тарасинския палат. Ако ви видят в града след изгрев слънце, ще се погрижим Сестрите да научат къде сте, както и Белите плащове. Тогава ще трябва да избирате или да бягате, или да се предадете на Сестрите, или да загинете. Тръгвайте, не се връщайте повече тук и може би ще живеете дълго, стига да се откажете от тази отвратителна и опасна измама. Приключихме с вас. Беровин, изпрати ги, моля те.

И Реане излезе от стаята, без да се обръща.

Намусена, Нинив се остави да я поведат надолу към входната врата. Съпротивата едва ли щеше да им донесе нещо повече, освен да ги изхвърлят буквално, но тя не искаше да се предаде. Светлина, как не искаше! Елейн закри до нея със замръзнала физиономия и изпълнена с решимост да се махнат оттук и всичко да се свършва по-скоро.

В малкото преддверие Нинив се реши да опита още веднъж.

— Моля ви, Гарения, Беровин, ако се досещате поне нещичко, кажете ни го. Някакъв намек поне. Би трябвало да разберете колко е важно. Длъжни сте!

— Най-големите слепци са тези, които държат очите си затворени — каза Елейн почти през зъби.

Беровин се поколеба, но не и Гарения. Тя се изпречи пред Нинив и я изгледа сурово.

— Ти за глупачки ли ни мислиш, момиченце? Ще ти кажа следното. От мен ако зависеше, щяхме да ви овържем и да ви откарáme във фермата, каквото и да ни приказвате. Няколко месеца под грижите на Ализе и ще се научите да си държите езиците и да сте благодарни за помощта, на която плюхте.

Нинив се замисли дали да не я цапне по носа; не ѝ трябваше сайдар, и юмрукът щеше да ѝ свърши работа.

— Гарения — каза рязко Беровин. — Извини се! Никого не задържа̀ме против волята му, и ти го знаеш много добре. Извини се веднага!

И чудо на чудесата — жената, която щеше да стои почти на върха, ако беше Айез Седай, погледна накриво жената, която щеше да е почти на дъното, и цялата се изчерви.

— Моля ви за прошка — измърмори Гарения и сведе глава пред Нинив. — Понякога ме хващат нервите и говоря неща, каквито нямам право. Най-покорно ви моля за прошка.

Отново погледна накриво към Беровин, която ѝ кимна, и въздъхна облекчено.

Докато Нинив продължаваше да зяпа, щитовете се освободиха, двете бяха избутани на улицата и вратата се затръшна зад гърба им.

ГЛАВА 24

РОДСТВОТО

Реане гледаше през прозореца как двете странни момичета се отдалечават. „Невероятно“ — помисли си тя. Беше се върнала в стаята за срещи веднага щом ги изведоха. Още не знаеше какво да реши за тях, а настоятелните им твърдения пред лицето на здравия разум бяха само една от причините за объркването ѝ.

— Те не се потяха — прошепна Беровин до рамото ѝ.

— Нима? — Щеше да уреди вестта за тях да стигне в Тарасинския палат само за час, ако не им беше дала думата си. И ако не съществуваше рискът. Страхът заклоочи в корема ѝ, същата паника, която я бе обзела след едно от преминаванията ѝ през сребърните арки, когато се подложи на изпитанията за Посветена. И както винаги, когато този страх се размърдаше, тя се стегна и го овладя. Всъщност дори не осъзнаваше, че страхът да не побегне с писъци отдавна е потиснал всяка възможност наистина да го направи. Молеше се дано тези момичета да проявят малко разум и да се откажат от това безумие. Молеше се, ако не го направят, поне да ги хванат някъде далече от Ебу Дар и или да си мълчат, или да не им повярват. Предпазни мерки трябваше да се вземат, гаранции за сигурност, каквито не бяха използвани от години. Въпреки че Айез Седай бяха почти всемогъщи и всичко това едва ли щеше да помогне. Това тя го знаеше много добре.

— Старша, възможно ли е по-голямата от двете наистина да е... Защото ние преляхме и...

Беровин замлъкна отчаяно, но Реане не виждаше необходимост да го обмисля, дори ако по-младото момиче се оставеше настрана. Защо някоя Айез Седай ще вземе да се представя за по-низша? Много по-низша. Освен това всяка истинска Айез Седай щеше да ги постави на колене и да я молят за милост, а не да стърчи така покорно.

— Не сме преливали пред Айез Седай — каза тя твърдо. — Не сме нарушили никое правило. — Тези правила се отнасяха за нея така,

както и за всички останали: най-първото гласеше, че всички са едно цяло, дори онези, които временно стоят по-горе от останалите, и как можеше да е другояче, след като онези, които са отгоре, рано или късно щяха да отстъпят и да слязат долу? Само в движение, с размествания и промени можеха да останат скрити.

— Но някои слухове наистина споменават, че някакво момиче е избрано за Амирлин, старша. И тя знаеше...

— Бунтовнички. — В тази дума Реане вложи цялото яростно неверие, което изпитваше. Как някоя изобщо можеше да се осмели да се опълчи срещу Бялата кула! Едва ли беше странно, че към такава можеха да се прилепят най-невероятни приказки.

— Ами онова за Логаин и Червената Аджа? — попита настойчиво Гарения и Реане я изгледа сурово. Жената си беше сипала втора чаша чай и сега отпиваше предизвикателно от нея.

— Каквато и да е истината, Гарения, мястото ни е такова, че нямаме никакво право да обсъждаме деянията на Айез Седай. — Реале стисна устни. Това трудно можеше да се сравни с чувството, което изпитваше към бунтовничките, но наистина — как можеха Айез Седай да направят такова нещо?

Салдейката обаче кротко наведе глава — а може би и за да скрие нацупените си устни. Реане въздъхна. Тя самата отдавна се бе отказала от мечтите си за Зелената Аджа, но имаше и такива като Беровин, които вярваха, тайно според тях, че все някак един ден ще могат да се върнат в Бялата кула. Че все някак ще станат Айез Седай. А имаше и жени като Гарения, почти толкова безсилни да прикрият възжеленията си, въпреки че тези възжеления бяха десет пъти по-дръзки и под забрана. На тях, видите ли им се искаше да приемат дивачки и дори да тръгнат да издирват момичета, които могат да се научат!

Гарения обаче не бе приключила. Тя винаги се движеше на ръба на дисциплината и много често го прекрачваше.

— А какво ще кажете за тази Сетале Анан тогава? Онези момичета знаеха за Кръга. Тази Анан трябва да им го е казала, макар че откъде го знае... — При други потръпването ѝ щеше да мине много демонстративно, но тя никога не бе успявала да скрие чувствата си. Дори когато беше длъжна. — Тази, която ни е издала пред нея, трябва да бъде намерена и нейното издайничество също трябва да бъде наказано. Тя е ханджийка и трябва да се научи да си държи езика!

— Не забравяй коя е тя, Гарения — каза рязко Реане. — Ако Сетале ни беше издала, щяхме да пълзим по корем до Тар Валон и да молим за прошка през целия път. — Когато бе пристигнала в Ебу Дар, ѝ бяха разказали историята за някаква жена, принудена да пълзи до Бялата кула, и нищо от това, което впоследствие бе разбрала за Айез Седай, не ѝ даваше повод ни най-малко да се усъмни. — Тя е съхранила няколкото тайни, които знае, от благодарност. Щяла е да умре още при първото си раждане, ако Родството не ѝ е помогнало. Това, което знае, идва от развързани езици, когато са мислели, че няма да чуе, и тези езици са наказани още преди повече от двадесет години. — Все пак ѝ се искаше да измисли някакъв начин да помоли Сетале да бъде по-внимателна. Явно се беше разбърбила непредпазливо пред двете момичета.

Гарения отново присви упорито устни и Реане реши да я прати поне за част от срока на тази смяна при Ализе. На Ализе рядко ѝ беше нужна повече от седмица, за да внуши на една жена, че опърничавостта не се цени високо.

Но преди да успее да уведоми Гарения за решението си, Дерис се появи на прага, прилекна и съобщи, че била дошла Сарайня Воставан. В известен смисъл пред тази смайващо обаятелна жена дори Гарения изглеждаше ако не чак раболепна, то послушна, въпреки че Сарайня спазваше правилата безукорно. Реане беше сигурна, че би носила косата си на плитки със звънчета по тях, ако ѝ се удадеше възможност и все едно колко щеше да отива това на червения ѝ колан. Но пък, от друга страна, ако имаше избор, тя нямаше да служи и една смяна с червения колан.

Сарайня направи реверанс на прага, разбира се, и коленичи пред нея със сведена глава, но изминалите петдесет години не я бяха накарали да забрави, че би била жена със значителна власт, ако бе намерила сили да се завърне в Арафел. Реверансът и всичко останало бяха само отстъпки. А после каза с пресипналия си напорист глас:

— Кади е мъртва, старша, Гърлото ѝ е било прерязано и тя, по всичко личи, е била ограбена от чорапите до пелерината, но Сумеко твърди, че е убита с Единствената сила.

— Невъзможно! — избухна Беровин. — Никоя Родственица не би направила такова нещо.

— Да е някоя Айез Седай? — промълви колебливо Гаренря. Но как? Трите клетви! Сумеко сигурно греши.

Реане вдигна ръка за тишина. Сумеко никога не грешеше, не и в тази област. Тя щеше да е от Жълтата Аджа, ако не се беше прекършила напълно при изпитанията за шала, и макар да беше забранено, въпреки многобройните наказания упорито се трудеше да научи повече всеки път, когато решеше, че не я следят. Някоя Айез Седай не можеше да е направила това, очевидно, както и някоя Родственица, но пък онези момичета, толкова настоятелни, дето знаеха неща, които не биваше да знаят... Кръгът бе просъществувал твърде дълго, предлагал бе помощ на твърде много жени, за да се позволи да бъде унищожен точно сега.

— Трябва да се направи следното — каза Реане. Страхът отново запърха в нея, но сега тя почти не го забеляза.

През това време Нинив се отдалечаваше с яростни крачки от малката къща. Невероятно! Тези жени все пак си имаха гилдия; знаеше, че имат! Каквото и да твърдяха, беше сигурна, че знаят и къде е Купата. Щеше да направи всичко необходимо, за да ги накара да ѝ кажат. Да се прави на хрисима пред тях няколко часа щеше да е къде-къде по-леко, отколкото да изтърпи Мат Каутон.

„Щях да си мълча най-кротичко, както искаха — мислеше си тя раздразнено. — Щях да ги убедя, че съм гъвкава и послушна! Можех да...“ Това си беше чиста лъжа и тя го знаеше много добре. Ей толкова възможност да ѝ се беше отворила, щеше да им даде да разберат на тия жени и те щяха да ѝ кажат това, което искаше да научи.

Тя изгледа Елейн накриво. Щерката-наследница изглеждаше потънала в размисъл. Цяла загубена сутрин и почти пълно унижение. Нинив никак не обичаше да греши. Всъщност не беше свикнала да си го признава. А сега се налагаше и да се извинява на Елейн. Да се извинява пък направо мразеше. Какво пък, като се върнеха в двореца, бездруго щеше да е от лошо по-лошо. Биргит и Авиенда все още щяха да са навън. Дано. Не мислеше да го започва на улицата, където всеки можеше да мине край тях и да наостри ухо. Тълпата се бе състила, въпреки че слънцето не изглеждаше да се е вдигнало много високо. Стотици морски птици кръжаха в небето.

Да намерят пътя обратно не беше лесно след всичките извивки и завои. Нинив често спираше да пита за посоката, а Елейн гледаше в противоположна посока и се правеше на безразлична. Крачеха по мостове и мостчета, промушваха се между фургони и коли, дърпаха се да отворят път на носилките. На Нинив ѝ се искаше Елейн да каже нещо. Самата тя много добре знаеше как се поддържа лошо настроение и колкото повече мълчеше, толкова по-лошо ставаше, когато заговори, тъй че колкото повече вървеше Елейн до нея, без да отвори уста, толкова по-ясно ѝ беше какво точно ще стане като се върнат в покоите си. Това я вбесяваше. Признала беше, че е сгрешила, макар и на себе си. Елейн нямаше никакво право да я кара да страда така. Физиономията ѝ стана такава, че дори хора, които не забелязваха пръстените им, отваряха път пред тях. Хората, които ги забелязваха, като че ли изведнъж се сещаха, че спешно им се налага да се прехвърлят на другата страна на улицата.

— На тебе на колко години ти изглежда Реане? — изведнъж попита Елейн и Нинив едва не подскочи. Бяха стигнали почти до Мол Хара.

— На петдесет. Може би шейсет. Не разбирам какво значение има. — Тя обходи с очи тълпата да се увери, че никой няма да ги подслуша. Една улична продавачка, понесла на таблата си кисели малки жълти плодове, наречени „лимони“, бързо се дръпна от тях и Нинив изсумтя. Жената или подслушваше, или се канеше да порне нечия кесия. — Те все пак са гилдия, Елейн, и наистина знаят къде е Купата. Просто съм сигурна, че го знаят. — Изобщо не се беше канила да каже точно това. Ако се извинеше, че е въвлякла Елейн в това, май щеше да е най-добре.

— Да — отвърна разсеяно Елейн. — Да, биха могли. Но как е възможно да се е състарила толкова?

Нинив се закова наред улицата. Това ли беше най-важното сега?

— Как се е състарила ли? Ами по същия начин като всички. Малко по малко. Елейн, ако си го вярвала, защо тогава обяви коя си като Рианон в Кулата? — Последното ѝ хареса; според сказанието това, което кралица Рианон получила, съвсем не се оказало онова, което поискала.

Елейн сякаш не я чу, а я дръпна встрани от един трополящ екипаж с перденца на прозорчетата — тук улицата не беше много

широка — и я заведе до входа на някакъв шивашки дюкян. Зад широко отворената врата се виждаха няколко шивашки кукли с надянати на тях полудовършени рокли.

— Те нямаше да ни кажат нищо, Нинив, дори да бе паднала на колене и да бе почнала да кърши ръце. — Нинив отвори уста възмутено, но веднага я затвори. Чак пък да кърши ръце! А и откъде накъде да го прави сама? Но пък с всяка жена щеше да е по-добре, отколкото с Мат Каутон. На Елейн и беше влязла някаква муха в главата. — Нинив, тя би трябвало да е забавила като всяка друга. Колко ли стара е, след като изглежда на петдесет или на шейсет?

— За какво ми говориш? — Без да се замисля, Нинив си отбеляза мястото в едно ъгълче на ума си. Работата на шивачката изглеждаше доста добра, струваше си да се поразгледа отблизо. — Тя сигурно почти не прелива, освен когато ѝ се наложи, страх я е да не я вземат по погрешка за Сестра. Пък и в края на краищата не би искала лицето ѝ да е прекалено гладко. Ще я нададе.

— Ти никога не си слушала в клас, нали? — промърмори Елейн. Забеляза пълничката шивачка, застанала на прага и грейнала в усмивки, и придърпа Нинив към ъгъла на сградата. Предвид количеството дантела, която тази шивачка бе окичила по роклята си, трябваше да попречи на Нинив да си поръча нещо тук. — Забрави тия дрехи за малко, Нинив. Коя най-възрастна от Посветените си спомняш?

Тя изгледа Елейн сърдито. Така го каза, сякаш никога не беше мислила за нищо друго освен за рокли! А освен това тя беше слушала. Понякога.

— Ерин Варел, мисля. Горедолу на моята възраст е. — Разбира се, роклята на тая шивачка щеше да изглежда чудесно с малко поприбрано деколте и с много по-малко дантела. От зелена коприна. Лан харесваше зелено, макар че тя в никакъв случай нямаше да си избира роклите специално заради него. Впрочем, и синьо харесваше.

Елейн така се изсмя, че Нинив се зачуди дали не беше казала последното на глас. Силно се изчерви и понечи да обясни — сигурна беше, че ще може; на Бел Тин... но Елейн не ѝ даде възможност да изрече и една дума.

— Сестрата на Елин ѝ дойде на гости малко преди ти да пристигнеш в Кулата, Нинив. По-малката ѝ сестра. Беше побеляла.

— Какво искаш да кажеш?

Наблизо нямаше никой да ги чуе, освен изпълнената с надежди шивачка на входа на дюкяна, но Елейн сниши гласа си до шепот.

— Ние забавяме, Нинив. Някъде между двадесет и двадесет и пет започваме да стареем по-бавно. Доколко — зависи от силата ни, но откога — това е вярно за всяка жена, която може да прелива. Такима твърдеше, че според нея това било началото на придобиването на лишената от възраст лице, но аз не мисля, че някоя го е постигала, преди да е носила шала поне година-две, ако не и пет. Помисли. Знаеш, че всяка Сестра с прошарена коса е стара, макар и да не бива да го споменаващ. Така че щом Реане е забавяла, а би трябвало да е, колко стара е тя?

Нинив изобщо не я интересуваше колко стара била Реане. Искаше ѝ се да зареве. Нищо чудно, че всички отказваха да приемат, че е на години. Това обясняваше защо в Женския кръг у дома я гледаха отвисоко — не бяха сигурни, че е достатъчно пораснала, за да ѝ се доверят напълно. Това с придобиването на айезседайското лице беше много добре, но колко още трябваше да чака, докато ѝ побелеят косите?

Тя примигна и се извърна сърдито. И изведнъж нещо я удари в тила. Тя се олюля и слисана се обърна към Елейн. Защо я беше ударила? Само че Елейн лежеше на земята, със затворени очи и отвратителна червена цицина на темето. Нинив коленичи, подхвана приятелката си и сложи главата ѝ в скута си.

— На приятелката ти сигурно ѝ прилоша — каза някаква дългоноса жена и коленичи до тях. Жълтата ѝ рокля показваше твърде много гръд дори за ебударските нрави. — Дай да ти помогна.

Висок мъж с приятна външност и с извезан копринен елек — и с прекалено мазна усмивка — се наведе да подхване Нинив за раменете.

— Елате, имам карета. Приятелката ви трябва да си легне.

— Благодаря — каза Нинив учтиво. — Нямаме нужда от помощта ви.

Мъжът обаче продължи да се опитва да я вдигне и да я избути към една червена карета, където някаква стресната на вид жена в синьо махаше енергично. Дългоносата жена пък понечи да вдигне Елейн, като благодареше на мъжа за помощта му и бърбореше колко чудесна идея била каретата. Наоколо бързо се струпа тълпа от зяпачи: жените

мърмореха съчувствено за припадналата от жегата, а мъжете предлагаша помощта си да отнесат дамите. Някакъв кльошав мъж, дързък колкото си иска, посегна да дръпне кесията на Нинив току под носа ѝ.

Тя все още беше достатъчно замаяна и да прегърне сайдар ѝ беше трудно, но ако целият този бърборив народ не я беше ядосал достатъчно, то онова, което видя да лежи на сред улицата, го постигна. Стрела с тъп каменен връх. Тази, която бе халосала нея по тила или бе ударила Елейн. Нинив преля и крадецът на кесии се сви на две, стисна се за корема и заквича като свиня в къпинак. Още един поток и дългоносата жена падна по гръб с още по-пронизителен врясък. Мъжът с копнинения елек явно реши, че в края на краищата нямат нужда от помощта му, защото се обърна и се затича към каретата, но тя и него не пощади. Ревът му можеше да заглуши и най-разгневения бик. Жената в каретата го задърпа вътре за елека.

— Благодаря ви, но нямаме нужда от никаква помощ — каза Нинив високо. И учтиво.

Малцина обаче бяха останали да я чуят. След като стана ясно, че тук се използва Единствената сила — това, че някои хора изведнъж заподскачаха и зареваха без видима причина, го подсказа недвусмислено на повечето — всички се разбързаха за някъде другаде. Дългоносата жена се надигна и буквално скочи отзад на червената карета, а кочияшът плесна с камшик и подкара конете през тълпата. Хората заотскачаха от пътя им. Дори крадецът се изниза бързо-бързо.

На Нинив щеше да ѝ е все едно дори земята да се бе отворила и да ги беше погълнала всички. Със свито сърце, тя прокара през Елейн фини потоци от Вятър и Вода, Земя, Огън и Дух, смесени и оплетени един в друг. Сплитът беше прост, дребна работа, въпреки шемета ѝ, и резултатът ѝ позволи да вдиша отново облекчено. Отокът не беше сериозен; костите по черепа на Елейн не бяха счупени. Обикновено щеше да пренасочи същите тези потоци в много по-сложни сплитове — Церенето, което сама бе открила. Но в момента можеше да оформи едва най-простите впридъци. Само с помощта на Дух, Вятър и Вода тя запреше Церенето, знайно и използвано от Жълтите от незапомнени времена.

Очите на Елейн изведнъж се отвориха широко, тя ахна и се загърчи като хваната в мрежа пъстърва, обутите и в пантофки пет

заудряха по калдъръма. Това продължи само един миг, разбира се, но за този миг цицината на главата и се сви и изчезна.

Нинив ѝ помогна да се изправи... и почти се бутна в нечия женска ръка, държаща калаено канче, пълно с вода.

— Дори Айез Седай може да ожаднеят след такова нещо — каза шивачката.

Елейн посегна към канчето, но Нинив стисна с пръсти китката ѝ.

— Не, благодарим ви. — Жената сви рамене и докато се обръщаше, Нинив добави с по-различен тон: — Благодарим ви. — Изглежда, ставаше все по-лесно, колкото по-често го повтаряше. Не беше сигурна, че ѝ харесва.

Океанът от дантели се надигна и шивачката отново сви рамене.

— Рокли шия за кого ли не. И то много хубави. — И се прибра в дюкяна си. Нинив я изгледа намръщено.

— Какво стана? — попита Елейн. — Защо не ме остави да пийна? Жадна съм и съм гладна.

Нинив хвърли още един намръщен поглед към шивачката и се наведе да вдигне стрелата.

На Елейн не ѝ бяха нужни повече обяснения. За миг сайдар грейна около нея.

— Теслин и Джолайн?

Нинив поклати глава. Лекото замайване като че ли ѝ минаваше. Не допускаше, че онези двете ще се унижат чак толкова. Не мислеше, че са те.

— Какво ще кажеш за Реане? — каза тя тихо. Шивачката отново беше застанала на прага, все още обнадеждена. — Може да е искала да се увери, че ще се махнем. Или още по-лошо, може да е Гарения. — Това беше почти толкова смразяващо, колкото ако бяха Теслин и Джолайн. И два пъти по-възмутително.

Елейн неизвестно как успяваше да си остане хубава дори когато се мръщеше.

— Които и да са били, ще им дадем да разберат. Ще видиш. — Лицето ѝ се проясни. — Нинив, ако този техен Кръг знае къде е Купата, можем да я намерим, но... — Тя прехапа устна колебливо. — Знам само един начин, който може да ни го гарантира.

Нинив кимна бавно. Този ден като че ли бе започнал светъл, но после всичко се бе влошило и ставаше все по-тъмно и по-тъмно, от

Реане, та до... О, Светлина, колко още трябваше да чака, докато ѝ побелее косата?

— Не плачи, Нинив. Мат не може да е чак толкова лош. Той ще ни я намери само за няколко дни. Знам го.

Нинив само заплака още по-силно.

ГЛАВА 25

КАПАН ЗА УМА

Могедиен не искаше да сънува повече съня, но това, че искаше да се събуди, че искаше да запищи, не ѝ помогна.

Сънят я държеше по-здроаво от окови. Началото премина набързо, скицирано и смътно. Никаква милост, съвсем скоро щеше да преживее всичко останало.

Едва разпозна жената, влязла в шатрата, където я държаха като пленничка. Халима, секретарка на една от онези глупачки, които се наричаха Айез Седай. Глупачки, но я държаха здраво с помощта на обръча от сребрист метал около врата ѝ, държаха я и я принуждаваха да им се покорява. Бърз тласък напред, въпреки че се молеше да продължи бавно. Жената преля, за да осигури светлина, и Могедиен видя само светлината. Трябваше да е сайдин — сред живите само Избраните знаеха как да източват от Вярната сила — Силата, идеща от Тъмния — и малцина от тях бяха толкова глупави, че да посягат към нея освен в мигове на въпиеща нужда — но това беше невъзможно! Бързо замъгляване и тласък напред. Жената назова себе си Аран-гар и нарече Могедиен по име, извести я, че е призвана да се яви в Ямата на ориста, и махна нашийника ай-дам, потръпвайки от болка, каквато никоя жена не можеше да понесе. Отново — колко ли пъти вече го беше правила? — отново Могедиен запрете потоци и отвори малък Портал сред шатрата. Плъзна се, за да си даде време да помисли сред безбрежната тъма, но скоро след като стъпи на своята платформа, приличаща на малка, затворена отвсякъде мраморна тераса с удобен стол по средата, се озова на черните склонове на Шайол Гул, вечно загърнат в здрач, където от отверстия и тунели в скалите се издигаше пара и пушек на гъсти сиви валма, и мърдраалът пристъпи към нея в мъртвешки черното си облекло, подобен на мъж, но с лице бяло като личинка и безоко, и по-висок, по-едър от всеки друг Получовек. Съществува я изгледа надменно, изрече странното си име и ѝ нареди

да тръгне след него. Един мърдраал не можеше да се държи така с Избраните. Сега тя запищя на съня си да продължи по-бързо, така че да се замъгли, да стане неузнаваем, непонятен, но ето, докато следваше Шайдар Харан в устието на Ямата на ориста, ето че сега всичко продължи в съвсем нормалния си ход и изглеждаше по-истинско, отколкото Тел-айеран-риод или реалния свят.

Сълзи потекоха от очите на Могедиен по вече лъсналите ѝ от плач бузи. Тя се загърчи на тясната си твърда постелка и замята отчаяно ръце и крака в напразно усилие да се събуди. Вече не съзнаваше, че сънува — всичко изглеждаше съвсем истинско, но спомените си стояха дълбоко в ума ѝ и в тези дълбини инстинктът ѝ запищя и задращи, търсейки изход и спасение.

Твърде познат ѝ беше спускащият се надолу тунел с каменните ножове по тавана, надвиснали като чудовищни зъби, стените, сияещи с бледа светлина. Много пъти бе предприемала това пътуване надолу от деня, в който за първи път бе дошла да изрази почитта си към Великия властелини да му врене душата си, но никога както сега, никога след такъв провал, съзнаван в цялата му величина. Винаги досега бе успявала да прикрие провалите си дори от Великия властелин. Тук можеше да се случат неща, невъзможни никъде другаде.

Тя се сепна, когато един от каменните зъби се отри в косата ѝ, но се съвзе бързо и се окопоти колкото можеше. Тези шипове и остриета все така лесно отваряха път на странния, твърде висок мърдраал, но макар съществуването да не надвишаваше с повече от една глава и рамене, тя бе принудена да извива глава покрай остриите върхове. Тук реалността бе като глина в ръцете на Великия властелин и той често изразяваше по този начин недоволството си. Каменен зъб се заби в рамото ѝ и тя се приведе ниско, за да отбегне друг. В тунела вече нямаше достатъчно височина за нея, за да може да продължи да върви изправена. Тя се приведе още по-ниско и заситни прегърбена по петите на мърдраала. Съществуването крачеше равномерно, но колкото и бързо да подтичваше, превита на две, разстоянието между него и нея не се смаляваше. Таванът се сниши още повече, със зъбите на Великия властелин, щръкнали надолу да разкъсат изменници и глупци, и Могедиен се смъкна на ръце и колене, запълзя, после се смъкна още и още, и продължи пълзенето си на лакти и колене. Светлина заблещука и запримигва в тунела, нахлуваща от входа към самата Яма, и

Могедиен запълзя по корем, задърпа се напред и напред с ръце, забута с крака. Каменни резци се заравяха в плътта ѝ, деряха дрехата ѝ. Задъхана, тя издращи последното разстояние под звуците на разпарящата се вълна.

Погледна назад и потръпна от ужас. На мястото на устието на тунела бе изникнала гладка каменна стена. Навярно Великия властелин бе преценил безукорно времето и ако се беше забавила малко повече...

Издатината, на която лежеше, се протягаше над прошарено с черни петна червено езеро от разтопен камък, сред което пламъци, високи един човешки бой, танцуваха, чезнеха и се издигаха отново. Над главата ѝ открита кухня се издигаше към небе, в което препускаха подивели облаци, нашарени с червени, жълти и черни жилки, самите те сякаш яхнали ветровете на времето. Не беше забуленото с тъмни облаци небе, което се виждаше отвън над Шайол Гул. Но всичко това не задържа погледа ѝ и не просто защото го беше виждала много пъти. Въртела към онова място, където бе затворен Великия властелин, тук не беше по-близо, отколкото навсякъде другаде по света, но тук тя можеше да го усети, тук тя можеше да се окъпе в славата на Великия властелин. Вярната сила тук се плискаше наоколо и с такава мощ, че ако се опиташе да прелее, тя щеше да я изпепели.

Тя понечи да се изправи на колене и изведнъж нещо я удари между раменете, прикова я безжалостно към каменната издатина и изкара въздуха от дробовете ѝ. Зашеметена, тя се помъчи да си поеме дъх и извъртя глава. Мърдраалът стоеше изправен зад нея, здраво притиснал гърба ѝ с ботуша си. Тя почти прегърна сайдар, въпреки че преливането тук без изрично позволение бе равносилно на смърт. Нахалството горе на склоновете беше едно, но това!

— Знаеш ли коя съм? — настоя тя. — Аз съм Могедиен! — Безокият я изгледа така, сякаш беше някакво насекомо; тя често бе виждала мърдраали да гледат по същия начин простосмъртни човешки същества.

МОГЕДИЕН. Този глас вътре в главата ѝ заличи всякаква мисъл за мърдраала; почти заличи всякаква мисъл изобщо. В сравнение с това всяка най-дълбока прегръдка на човешка любов бе като капка вода до океана. КОЛКО ДЪЛБОК Е ПРОВАЛЪТ ТИ, МОГЕДИЕН? ИЗБРАНИТЕ ВИНАГИ СА НАЙ-СИЛНИТЕ, НО ТИ ПОЗВОЛИ ДА

ТЕ ПЛЕНЯТ. ТИ УЧИ ОНЕЗИ, КОИТО ЩЕ МИ СЕ ОПЪЛЧАТ, МОГЕДИЕН.

Миглите ѝ запърхаха, докато се мъчеше да възвърне разсъдъка си.

— Велики властелине, научих ги само на дребни неща и се съпротивлявах, доколкото можех. Учих ги уж как да могат да разпознаят мъжко преливане. — Успя дори да се изсмее. — Упражняването им причинява такова главоболие, че след това не могат да преливат с часове. — Тишина. Може би така бе по-добре. Това те се бяха отказали да го учат дълго преди освобождаването ѝ, но не беше нужно Великия властелин да го знае. — Велики властелине, знаеш как съм ти служила. Служа ти в сенките и твоите врагове никога не усещат ухапването ми преди отровата да е подействала. — Не посмя чак да му каже, че едва ли не се бе оставила да я пленят нарочно, за да ги прояде отвътре, но можеше поне да го намекне. — Велики властелине, ти знаеш колко много твои врагове унищожих през Войната на Силата. От сенките, невидима, или ако ме видеха, ме пренебрегваха, защото им се струваше, че изобщо не мога да бъда заплаха. — Тишина. И след това...

МОИТЕ ИЗБРАНИ СА ВИНАГИ НАЙ-СИЛНИТЕ. РАЗДВИЖВАМ РЪКАТА СИ.

Този глас, отекващ в черепа ѝ, разтопи костите ѝ и ги превърна във вряща мед, а мозъка ѝ — в пламък. Мърдраалът бе хванал брадичката ѝ в шепа и надигаше главата ѝ нагоре, докато взорът ѝ не се изчисти достатъчно, за да види ножа в другата му ръка. Всичките ѝ мечти и възжелания щяха да свършат тук — с прерязано гърло, а тялото ѝ щеше да отиде за храна на тролоците. Навярно Шайдар Харан щеше да остави избрана мръвка за себе си. Навярно...

Не! Тя знаеше, че ще умре, но този мърдраал нямаше да изяде и трошица от нея! Тя се пресегна да прегърне сайдар и очите ѝ се оцъклиха. Нямаше нищо. Нищо! Все едно че беше отрязана! Знаеше, че не е... казваха, че откъсването носи най-голямата болка, която някой би могъл да изпита, по-силна дори от смъртната, но...

В тези няколко мига на шемет мърдраалът насила разтвори устата ѝ, ножът изстърга покрай езика ѝ, после се връза през ухото ѝ. И когато се изправи — кръв и слюнка се стичаха по острието — тя разбра какво прави още преди да ѝ покаже нещо, което приличаше на

малка, крехка клетчица, направена от златна жичка и кристал. Някои неща можеха да се направят само тук и някои от тях — само на онези, които можеха да преливат, а тя самата бе водила много мъже и жени тук единствено за тази цел.

— Не — ахна тя задъхано. Очите ѝ не можеха да се откъснат от кур'сувра. — Не! Не и на мен! НЕ И НА МЕН!

Без да ѝ обръща внимание, Шайдар Харан остърга кур'сувра с ножа. Кристалът стана млечночервен. С леко махване на китката съществото подхвърли „капана на ума“ над езерото от разтопен камък. Клетката от злато и кристал полетя в дъга във въздуха и изведнъж се спря и се понесе към самото петно, където сякаш се намираще Въртела, мястото, където Шарката бе най-изтъняла.

Могедиен забрави за мърдраала и простря ръце към Въртела.

— Милост, велики властелине! — Никога не бе забелязвала Великия властелин на Мрака да проявява каквато и да било милост, но дори да беше окована в клетка с побеснели вълци или със сменящ кожата си дарат, пак щеше да моли за същото. При някои обстоятелства човек е способен да моли дори за невъзможното. Кур'сувра увисна във въздуха и бавно се завъртя над скачащите долу пламъци. — Служих ти с цяло сърце, велики властелине. Моля те за милост. Моля те! МИИЛООСТ!

ВСЕ ОЩЕ МОЖЕШ ДА МИ СЛУЖИШ.

Гласът я хвърли в невъобразим екстаз, но в същия миг проблясващият капан на ума изведнъж засия като самото слънце и посред неописуемия възторг тя позна болката, сякаш сама бе въввлечена в недрата на пламтящото езеро. Екстаз и болка се смесиха и тя зави, затресе се като полудяла твар, затресе се в безкрайна болка, безкрайна, отвъд всички Векове, след която не остана нищо освен агония и нищожната милост на мрака я погълна.

Могедиен се размърда върху постелката. „Не повече. Моля те!“

Едва разпозна жената, влязла в шатрата, където я държаха като пленничка.

„Моля те“ — изкрещя тя от дълбините на ума си.

Жената преля, за да осигури светлина, и Могедиен видя само светлината.

Дълбоко в съня си тя се загърчи, разтреса се от глава до пети. Моля те!

Жената назова себе си Аран-гар и нарече Могедиен по име, извести я, че е призвана да се яви в Ямата на ориста, и...

— Събуди се, жено — изрече глас като ронеща се изгнила кост и очите на Могедиен се отвориха. Почти ѝ се дощя сънят да се върне.

Никаква врата или прозорец не прекъсваше безликите стени на малкия ѝ затвор и нямаше никакви светещи топки, нито светилници дори, но светлина струеше отвсякъде. Не знаеше от колко дни е тук, знаеше само, че някаква безвкусна храна се появява на неравни интервали, че единственото ведро, предназначено за тоалет, се изпразваше на още по-неравни интервали и че, кой знае как, ѝ беше оставен сапун и друго ведро с благоуханна вода, за да се почисти. Не беше сигурна дали това е проява на милост, или не; благодарността, че вижда ведро с вода, само ѝ напомни колко ниско е паднала. Сега Шайдар Харан беше в килията с нея.

Тя бързо се изтърколи от постелката, коленичи и опря лице в каменния под. Винаги беше правила всичко, което е нужно, за да оцелее, а мърдраалът твърде охотно се бе постарал да я научи какво е необходимо.

— Срещам те с жар да ти се покоря, Миа'кова. — Слетите в едно две думи на титлата опариха езика ѝ. — „Онзи, който ме притежава“ означаваше тази титла, или просто „Моят притежател“. Странния щит, който Шайдар Харан бе използвал над нея — мърдраалите не можеха, но тази твар го можеше — този щит сякаш го нямаше, но тя дори не помисли да прелее. Вярната сила ѝ беше отказана, разбира се — от нея можеше да се привлече само с благословията на Великия властелин — но Изворът я мамеше, макар сиянието му съвсем на ръба на взора ѝ да бе някак странно. Не си го помисли дори. Всеки път, когато мърдраалът идваше да я посети, ѝ показваше онази златна клетчица — Капана на ума ѝ. Всяко преливане близо до собствената ти кур'сувря беше изключително болезнено, и колкото по-близо си, толкова по-нетърпима беше болката; от толкова близо тя едва ли щеше да преживее дори едно най-просто докосване до Извора. И това бе една от най-малките опасности, свързани с капана на ума.

Шайдар Харан се изкиска — като стържене на суха, напукана кожа. Това беше другата отлика на този мърдраал. Далеч по-жестоки от тролоците, които бяха просто жадни за кръв, мърдраалите проявяваха своята жестокост хладнокръвно и съвсем безстрастно. Шайдар Харан

обаче бе способен да проявява и насмешка. Засега тя се чувстваше щастлива, че ѝ се е разминало само с подутини по тялото. Повечето жени вече щяха да са на ръба на лудостта, ако не и оттатък.

— И гориш от желание да се подчиниш? — попита хриптящият, стържещ глас.

— Да, горя от желание да се подчиня, Миа'кова. — Всичко, което беше нужно, за да оцелее. Но въпреки това ахна, когато студените пръсти изведнъж се впримчиха в косата ѝ. Тя сама се затътри на колене, доколкото ѝ беше възможно, но въпреки това я повлякоха. Този път поне стъпалата ѝ останаха на пода. Мърдраалът я огледа безизразно. Тя с усилие се сдържа да не трепне или да изпищя. Или просто да посегне към сайдар и всичко да се свърши.

— Затвори си очите — каза ѝ той — и ги дръж затворени, когато не ти се каже да ги отвориш.

Могедиен затвори очи. Един от уроците, които бе усвоила от Шайдар Харан, бе моментално подчинение. Освен това със затворени очи можеше да си представи, че е някъде другаде.

Ръката в косата ѝ рязко я тласна напред и тя неволно изпищя. Мърдраалът искаше да я блъсне в стената. Тя изпъна ръце напред да се предпази и залитна поне десет стъпки напред... но килията ѝ нямаше десет стъпки от едната стена до другата. Пушек! Да, подушваше пушек. Но въпреки това задържа клепките си здраво стиснати. Смяташе да се отърве с не повече от няколко отока, и колкото по-малко бяха, толкова по-добре.

— Вече можеш да погледнеш — каза нечий дълбок глас.

И тя го направи — много предпазливо. Говорещият се оказа висок широкоплещест млад мъж с черни ботуши и панталони, със свободно падаща бяла риза, незавързана на гърдите. Гледаше я втренчено с изумително сините си очи. Седеше в дълбоко тапицирана кресло пред мраморна камина, в която по дебелите трупи танцуваха пламъци. Намираха се в облицована с дърво стая, която можеше да принадлежи на богат търговец или на някой среден благородник. Мебелите бяха гравирани, но с малко позлата, постелките по пода бяха на червени и златни арабески. Сигурно беше някъде наблизо до Шайол Гул — не приличаше да е Тел-айеран-риод, единствената друга възможност. Тя се огледа припряно и вдиша дълбоко. Здравите стеги куанде бяха свалени от гърдите и мърдраала го нямаше.

— Приятно ли прекара във вакуолата?

Сякаш ледени пръсти бръкнаха в черепа на Могедиен. Тя не беше нито изследовател, нито творец, но знаеше тази дума. Дори не си помисли да попита как един млад мъж от това време може да я знае. Понякога в Шарката изникваха мехури, въпреки че някои като Месаана щяха да кажат, че това обяснение е твърде просто. Във вакуолите можеше да се проникне, стига човек да знаеше как, и с тях да се борави както с всичко останало в света — изследователите нерядко бяха извършвали велики изпитания във вакуоли, поне доколкото смътно си спомняше тя — но всъщност те се намираха извън самата Шарка и понякога или се затваряха невъзвратно, или се пукваха и отнасяха всичко в небитието. Дори Месаана не можеше да каже точно какво става тогава... освен че в този момент всичко, попаднало в тях, изчезва завинаги.

— Колко време? — Изненада се, че гласът ѝ прозвуча толкова ясно. Младият мъж все така си седеше в креслото си и показваше белите си зъби. — Колко време, казах? Или не знаеш?

— Видях, че се появи... — Той замълча, вдигна един сребърен бокал от масата до себе си, усмихна се и отпи. — Появи се поминалата нощ.

Тя не успя да скрие въздишката си на облекчение. Единствената причина някой да се реши да влезе във вакуола беше това, че във вакуолите времето течеше различно — понякога по-бавно, друг път — по-бързо. Понякога много по-бързо. Нямаше никак да се изненада, ако разбере, че Великия властелин всъщност я е държал затворена сто години, или хиляда, за да се появи в един свят, който вече е станал негов, и да я накара да преживява, хранейки се с мърша, докато другите Избрани вече стоят на върха. Тя все още бе една от Избраните, поне в собствената си представа. Поне докато Великия властелин сам не кажеше, че не е. Никога не беше чувала някой да се е освобождавал, след като му се постави капана на ума, но тя щеше да намери начин. Винаги се намираше начин за предпазливите, пропадаха само тези, които смятаха предпазливостта за страхливост. Тя сама беше отвеждала неколцина от тъй наречената порода на „храбреците“ в Шайол Гул, за да им бъде заложен кур-сувра.

Изведнъж ѝ хрумна, че този младеж пред нея знае твърде много за обикновен Приятел на Мрака, особено за човек на не много повече

от двадесет години. И я гледаше прекалено нахално. Грендал сигурно с радост щеше да го вземе, стига той да притежаваше някаква власт. Единствено прекалено волевата му брадичка пречеше да бъде наречен красавец. Могедиен никога не бе виждала толкова сини очи. Високомерното му нахалство, пресният спомен за онова, което бе принудена да изтърпи от Шайдар Харан, плюс Извора, който я зовеше, и това, че мърдраала го нямаше — всичко това я накара да даде един суров урок на този млад Приятел на Мрака. Това, че дрехите ѝ бяха толкова зацапани и в такъв окаян вид, само усили желанието ѝ; самата тя ухаеше леко на благовонната вода, с която се беше умилла, но нямаше как да почисти грубата вълнена рокля, с която бе избягала от Егвийн ал-Вийр. Благоразумието надделя — нали тази стая трябваше да се намира някъде близо до Шайол Гул.

— Как се казваш? — попита тя. — Имаш ли някаква престава с кого говориш?

— Да, Могедиен. Можеш да ме наричаш Моридин.

Могедиен ахна. И не заради името — всеки глупак можеше да се нарече „Смърт“. Но едно черно петънце едва видимо пробяга през едното невероятно синьо око и после през другото, по същата линия. Този Моридин се беше потапял в стихията на Вярната сила, и то не веднъж, а много повече пъти. Тя знаеше, че някои мъже, можещи да преливат, оцеляваха в това време, но не беше очаквала Великия властелин да удостои някого от тях точно с тази чест. Чест, в която се криеше уловка — нещо, известно на всички Избрани. С течение на времето към Вярната сила се привиква много по-силно, отколкото към Единствената сила; силната воля можеше да съдържа желанието да се привлича все повече и повече, но тя не вярваше, че може да съществува достатъчно силна воля, която да устои на Вярната сила, не и след като са се появили в очите ти. Крайната цена бе по-различна, но не по-малко ужасна.

— Дарен си с по-голяма отлика, отколкото сам би могъл да проумееш — каза му тя. Сякаш мръсната ѝ дрипава рокля бе скроена от най-финия стрейд, тя се разположи в креслото срещу него. — Предложи ми малко от това вино и ще ти кажа. Само двадесет и девет други са били удостоявани...

За нейно изумление младият мъж се засмя.

— Грещиш, Могедиен. Ти все още служиш на Великия властелин, но съвсем не както преди. Времето да играеш своите игри отмина. Ако не бе успяла случайно да свършиш нещо добро, щеше отдавна да си мъртва.

— Аз съм една от Избраните, момче — каза тя и гневът ѝ припламна зад тънката обвивка на предпазливостта. Тя се изправи и застана срещу него с могъществото на цялото познание на един Век, пред който неговият не се отличаваше много от времената на колибите от спечена пръст. С всичко от това познание, което притежаваше самата тя, а в някои области, засягащи Единствената сила, никой не я надминаваше. За малко щеше да прегърне сайдар, без значение колко близо бе Шайол Гул. — Майка ти навярно е използвала името ми, за да те плаши, и то не чак толкова отдавна, но ти знаеш, че и големи мъже, които биха могли да те разкъсат като дрипа, се изпотяват, когато го чуят. Внимавай какво говориш пред мен!

Той бръкна в пазвата си и езикът ѝ залепна на небцето. Очите ѝ се приковаха в малката клетчица от златна жичка и кървавочервен кристал, която той измъкна оттам. Смътно ѝ се стори, че вижда и втора, но очите ѝ не можеха да се откъснат от нейната. Нямахше съмнение, че е нейната. Той погали малката кутийка с палец и тя усети ласката по кората на мозъка си, по душата си. Да се счупи един капан на ума не изискваше много повече сила от тази, която той прилагаше. Тя можеше да е на другия край на света или някъде още по-далече, и това нямаше да има никакво значение. Онази част от нея, която беше самата тя, щеше да се отдели; тя щеше да продължава да вижда с очите си и да чува с ушите си, да усеща вкуса на онова, което се опреше до езика ѝ, и допира на онова, което я докоснеше, но щеше да бъде безпомощна като бездушно сечиво, абсолютно подвластно на човека, който държи нейния кур'сувra. Капанът на ума бе точно това, което предполагаше името му. Тя усети как кръвта се отцеди от лицето ѝ.

— Сега разбираш ли? — каза той. — Ти ще продължиш да служиш на Великия властелин, но отсега нататък ще го правиш така, както аз ти кажа.

— Разбирам, Миа'кова — отвърна тя без колебание.

Той отново се разсмя с дълбок и мощен смях, пълен с подигравка, и прибра капана на ума под ризата си.

— Чак от това няма нужда, след като вече научи урока си. Аз ще те наричам Могедиен, а ти мен — Моридин. Ти все още си една от Избраните. Кой друг би могъл да те замести?

— Да. Разбира се, Моридин — отвърна тя беззвучно. Каквото и да ѝ твърдеше той, беше разбрала, че я притежава.

ГЛАВА 26

НЕВЪЗВРАТИМИ СЛОВА

Мургейз лежеше будна, втречена в тавана, и се мъчеше да мисли за дъщеря си. Завита бе с един-единствен бял ленен чаршаф, но въпреки жегата се потеше заради дебела нощница, завързана до шията. Потта едва ли беше от значение — колкото и да се къпеше, колкото и гореща да бе водата, в която се къпеше, чувстваше се нечиста. Елейн трябваше да е в безопасност в Бялата кула. Понякога ѝ се струваше, че са изминали безброй години, откакто за последен път се бе насилила да се довери на Айез Седай, но въпреки явното противоречие Кулата със сигурност бе най-безопасното място за Елейн. Опита се да помисли и за Гавин — той трябваше да е в Тар Валон при сестра си, изпълнен с гордост от нея и неутолим в желанието си да бъде неин щит — а също и за Галад — защо все пак не ѝ позволиха да го види? Обичаше го така, сякаш и той бе роден от нейната утроба, а и в много отношения той се нуждаеше от обичта ѝ повече, отколкото другите двама. Опитваше се да мисли за тях. Но беше трудно да мисли за друго освен за... Широко отворените ѝ очи сезираха в мрака, лъснали от неизтритите сълзи.

Винаги си бе въобразявала, че е достатъчно смела, за да направи всичко, което ѝ се наложи, да понесе всичко, което я чака; винаги беше вярвала, че ще може да изтърпи, ще може след това да се стегне и да продължи да се бори. Но само за един безкраен час, без да остави по тялото ѝ повече рани от тези няколко, които вече започваха да нарастват, Радам Асунава бе започнал да я учи, че това далеч не е така. Еамон Валда бе довършил „обучението“ ѝ само с един въпрос. Раната в сърцето, останала от отговора ѝ, не бе зараснала. Трябваше да се върне при Асунава сама и да му каже да ѝ причини най-лошото. Трябваше да... Молеше се дано Елейн да е в безопасност. Сигурно не беше честно да се надява повече за Елейн, отколкото за Галад или Гавин, но Елейн щеше да бъде следващата кралица на Андор. Кулата нямаше да пропусне възможността да постави една Айез Седай на

Лъвския трон. Само да можеше да види Елейн, да види още веднъж и трите си деца...

Нещо в тъмната спалня изшумоля и тя затаи дъх, мъчейки се да потисне трепета си. Бледата лунна светлина едва открояваше пилоните на балдахина. Вчера Валда бе заминал на север заедно с Асунава и хиляди Бели плащове, за да се сразят с Пророка, но ако се бе върнал, ако...

Смътният силует в спалнята доби очертанията на жена, много по-ниска от Лини.

— Помислих си, че може да си будна — тихо промълви гласът на Бреане. — Изпий това. Ще ти помогне. — Кайриенката понечи да пъхне някаква чаша със сребърен обков в ръката на Мургейз. Излъчваше кисела миризма.

— Защо влизаш, без да съм те повикала? — срязва я Мургейз и бутна чашата настрана. Топлата течност се плисна върху ръката ѝ и ленения чаршаф. — Тъкмо заспивах, а ти влизаш и тропаш! Остави ме!

Вместо да се подчини, жената остана до леглото ѝ. Гледаше я. Лицето ѝ бе скрито в сянката. Мургейз не обичаше Бреане Таборвин. Все едно дали Бреане беше благородничка, слязла сред простолюдието, както твърдеше сама понякога, или просто слугиня, усвоила порядките на тези над нея и преструваща се на знатна особа, тя се подчиняваше когато и както тя сама избереше и си позволяваше прекалено волнодумие. Което доказва и сега.

— Стенеш като някоя овца, Мургейз Траканд. — Макар и тих, гласът ѝ кипеше от гняв. Тя тръшна ядосано чашата на нощната масичка до леглото. — Бее! Мнозина други са преживявали и много по-лоши неща. Все пак си жива. Кокалите ти са здрави, умът ти е цял. Издръж! Остави сполетялото те да си отмине, погледни напред и живеј живота си. Толкова непоносима си станала, че мъжете стъпват на пръсти, дори господин Джил. Ламгвин почти не е мигвал от три ноци!

Мургейз кипна; дори в Андор слугите не си позволяваха да говорят така. Тя стисна здраво жената над лакътя, но тревогата надви раздражението ѝ.

— Те не знаят, нали? — Ако знаеха, щяха да се опитат да отмъстят за нея, да я освободят. Щяха да загинат. Таланвор щеше да

загине.

— Двете с Лини ги баламосваме — изсмя се Бреане, дръпна ръката си я размаха под носа ѝ. — Ако можех да удържа Ламгвин, щях да ги оставя да разберат в каква блееща овца си се превърнала. Той вижда в теб самото въплъщение на Светлината. Аз обаче виждам само една жена, която не може да намери в себе си капка кураж да понесе изпитанията на деня. Няма да ти позволя да го съсипеш със своята страхливост.

Страхливост?! Ярост се надигна в гърдите на Мургейз, но тя не можа да изрече и една дума. Пръстите ѝ се впиха в чаршафа. Не допускаше, че би могла хладнокръвно да реши да легне с Валда, но и да го беше направила, щеше да го преживее. Съвсем друго бе да каже „да“, защото я бе страх да се изправи пред щипците и иглите на Асунава — боеше се ужасно, че той може наистина да изтръгне от нея търсените признания. Колкото и да бе пиццала в ръцете на Асунава, Валда бе този, който ѝ показва истинските граници на смелостта ѝ, оказали се далеч по-тесни, отколкото беше вярвала. Докосването на Валда, леглото му — всичко това можеше да се забрави с времето, но тя никога нямаше да може да отмие срама на онова „да“ от устните си. Сега Бреане беше хвърлила истината в лицето и тя не знаеше как да отговори.

Необходимостта да го направи ѝ бе спестена от тропота на ботуши пред спалнята ѝ. Вратата се отвори рязко и в стаята се втурна Таланвор.

— Значи си будна! Добре — каза той. Това ѝ позволи сърцето ѝ да забие отново, позволи ѝ отново да задиша. Опита се да пусне ръката на Бреане — не помнеше кога я беше хванала, — но за нейна изненада жената мълком я стисна веднъж, преди да я отдръпне.

— Става нещо — продължи Таланвор и отиде до прозореца, но застана отстрани, сякаш се пазеше да не го види някой отвън, и надникна в нощта. Лунната светлина очерта високия му силует. — Господин Джил, елате да разкажете какво сте видели.

Една глава се показа на вратата лисото ѝ теме просветна в тъмното. Зад нея се раздвижи дългнестата сянка на Ламгвин Дорн. Когато Бейзъл Джил разбра, че тя все още е в леглото, светещата петънце на черепа му се помръдна и той отмести погледа си някъде встрани, макар че сигурно му беше трудно да различи нещо повече от

самото легло. Господин Джил беше по-обемист от Ламгвин, но много по-нисък от него.

— Простете ми, моя кралица. Не исках да... — Той се окашля силно и ботушите му изскърцаха по пода. Ако имаше шапка, сигурно щеше да я мачка нервно. — Бях в Дългия коридор, тъй като отивах по... по... — По нужда, но не можа да се насили да го каже пред нея. — Все едно, погледнах случайно през един от прозорците и видях как една... една голяма птица, мисля... кацна на покрива на Южните казарми.

— Птица! — Тънкият гласец на Лини накара господин Джил да подскочи и да очисти входа. А може и да го беше сръгала в ребрата. Тя мина покрай него, като завързваше колана на нощната си роба. — Глупци! Тъпаци с волски мозъци! Събудили сте детето... — Тя млъкна и се окашля свирепо: Лини изобщо не забравяше, че някога беше била детегледачката на Мургейз, както и на майка ѝ, но пред другите никога досега не се беше изтървавала. Трябваше да е много ядосана, за да го направи сега, и то си личеше по гласа ѝ. — Събудили сте нашата кралица заради една птица! — Тя опипа мрежичката на главата си и автоматично прибра няколкото кичура, които се бяха измъкнали при спането. — Колко пи снощи, Бейзъл Джил? — Мургейз също си беше задала този въпрос.

— Не знам дали е точно птица — възрази господин Джил. — Изобщо не приличаше на птица, но какво друго може да хвърчи освен прилепите? Беше голяма. На гърба ѝ се бяха накатерили мъже и когато тя отлетя, един от тях остана отгоре ѝ. Докато си шамаросвах лицето, щото си помислих, че сънувам, още едно такова... нещо кацна и от него слязоха още мъже, и после още едно, и аз реших да се обадя на лорд Таланвор. — Лини не изсумтя, но Мургейз почти усети втренчения ѝ поглед, при все че не беше насочен към нея. Мъжът, който бе оставил хана си, за да я последва, със сигурност го усети. — Светлината да ме изгори, ако не е истина, кралице! — настоя той.

— Светлина! — отзова се Таланвор като ехо. — Нещо... Нещо току-що кацна над Северните казарми. — Мургейз никога не го беше чувала да е толкова потресен. Единственото, което ѝ се искаше сега, бе да им каже на всички да си вървят и да я оставят сама в нещастията ѝ, но май нямаше надежда. Таланвор в много отношения беше по-лош и от Бреане. Много по-лош.

— Робата ми — промълви тя и както никога досега Бреане побърза да ѝ я подаде. Господин Джил бързо извърна лицето си към стената, докато тя слизаше от леглото и си навличаше копринената роба.

Тя отиде до прозореца. Дългите Северни казарми се извисяваха от другата страна на широкия вътрешен двор — четири внушителни етажа от тъмен камък и с плосък покрив. Никаква светлина не мъждукаше нито в тях, нито в Крепостта. Всичко беше потънало в тишина и безмълвие.

— Не виждам нищо, Таланвор.

Той я дръпна назад.

— Само гледай.

В друг момент щеше да се ядоса, че я докосва по рамото, както и от тона му. Сега, след Валда, усети облекчение. И раздражение от облекчението си. Беше невъобразимо неуважителен, прекалено опърничав и твърде млад. Всъщност не много по-възрастен от Галад.

Заедно с луната се размърдаха сенки, но не се видя нищо друго. Някъде далече, откъм града, излая псе, отвърнаха му други. А после, тъкмо докато отваряше уста да каже на Таланвор и останалите да си излязат и да я оставят на мира, някаква чернилка над масивните казарми се надигна и се понесе, отделяйки се от покрива...

Нещо... така го беше нарекъл Таланвор и тя не можа да му намери по-добро име. Впечатлението беше като за някакво издължено тяло, на дебелина повече от един човешки ръст; огромни оребрени криле като на прилеп се разлюляха, докато нещото се понасяше към двора; очерта се фигура на човек, седнал точно зад силно закривения клон. А после крилето уловиха въздушното течение и... нещото... се понесе нагоре и закри за миг лунната светлина, след което премина като тънка дълга нишка през диска ѝ.

Мургейз бавно затвори уста. Единственото, за което можа да си помисли, беше твар на Сянката. Тролоците и мърдраалите не бяха единствените изопачени от Сянката твари, сътворени в Погибелта. Никога не бяха ѝ споменавали за нещо подобно, но учителките ѝ в Кулата твърдяха, че там живеели същества, които никой не е могъл да види и след това да оцелее. Но как бяха стигнали чак толкова далече на юг?

Изведнъж над главните порти блесна огнена мълния, съпроводена от оглушителен гръм, а после — отново и отново, на още две места по протежение на дългата крепостна стена. Там според нея също имаше порти.

— Какво беше това, Ямата на ориста да го погълне дано? — промълви Таланвор в настъпилия миг тишина преди гонговете тревожно да заечат и кънтежът им да се слее в тъмнината. Надигнаха се викове и крясъци, и дрезгав писък като от бойни рогове. Пламък изригна някъде, придружен от рязък тътен, после отново — някъде другаде.

— Единствената сила! — ахна Мургейз. Тя самата можеше и да не притежава дарбата да прелива, или все едно че не я притежаваше, но това не можеше да го сбърка с нищо друго. Мисълта за твари на Сянката я остави. — Това... трябва да са Айез Седай. — Някой зад нея също ахна: Лини или Бреане. Бейзъл Джил промърмори възбудено: „Айез Седай“, а Ламгвин измънка нещо, което тя не успя да чуе. Сред нощния мрак заотеква дрънчене на метал в метал; лумна огън, мълнии пронизаха безоблачното небе. Откъм града отекнаха тревожно камбани, но някак странно малко.

— Айез Седай. — Таланвор го изрече със съмнение. — Но защо точно сега? За да освободят теб ли, Мургейз? Нали не могат да използват Силата срещу хора, а само срещу твари на Сянката. А ако онова крилато същество не беше твар на Сянката, значи никога повече няма да видя такава.

— Не знаеш какво говориш! — отвърна тя разгорещено. Ти... — Метална стрела от арбалет строши прозореца сред дъжд от стъкла; въздухът пред лицето ѝ се размърда, когато стрелата прелетя между двамата и се заби в един от пилоните на ложето ѝ. Само няколко пръста надясно и с всичките ѝ грижи щеше да се свърши.

Таланвор я издърпа от прозореца с проклятие. Дори на смътната лунна светлина забеляза намръщения му поглед. За миг си помисли, че би могъл да я докосне по лицето; ако го стореше, не знаеше дали щеше да се разплаче, или да изпищи, или да му заповяда да я остави завинаги, или...

Вместо това той каза:

— По-вероятно е да е някой от онези мъже, онези ашамини или както там се наричат. — Той настояваше да приемат за истина

странните, невероятни приказки, които се бяха промъкнали дори тук, зад стените на Крепостта. — Трябва да те измъкна оттук. Веднага. Бъркотията ще ни помогне. Хайде!

Идеята му звучеше привлекателно. Навярно щяха да могат да се измъкнат сред лудницата на битката.

— Да я изведеш навън сред всичко това! — изкряска Лини. Бесните мълнии засенчиха луната в прозореца. Трясъците и тътенът заглушаваха човешките викове и дрънченето на мечовете. — Мислех, че имаш повече ум, Мартин Таланвор. Само глупците целуват стършели и хапят огън. Чу я като ти каза, че е работа на Айез Седай. Или мислиш, че не знае? Така ли?

— Милорд, ако наистина е работа на Айез Седай... — промълви колебливо господин Джил и млъкна.

Ръцете на Таланвор я пуснаха и той изръмжа — съжеляваше, че го няма меча му. Педрон Ниал му беше позволил да си запази оръжието; Еамон Валда не беше толкова доверчив.

За миг в гърдите ѝ се надигна разочарование. Само ако беше настоял, ако я беше повлякъл... Но какво ѝ ставаше? Та нали ако си позволише да я повлече накъдето и да било, по каквато и да било причина, кожата му щеше да съдере. Трябваше да се овладее. Валда беше скършил самоувереността ѝ — не, той най-небрежно я беше раздробил на късчета — но тя трябваше да ги задържи тези късчета и да ги закърпи отново. Някак. Стига жалките парцалчета да си струваха да се закърпят.

— Мога поне да изляза и да разбера какво става — изръмжа Таланвор и закрачи към вратата. — Ако не са твоите Айез Седай...

— Не! Ти ще останеш тук. Моля. — Испита благодарност към сумрака за това, че прикри изчервеното ѝ лице. Щеше да си прехапе езика, но не и да изрече последната дума, но тя се бе изплъзнала от устата ѝ неволно. Продължи с по-решителен тон: — Ще останеш тук, за да браниш кралицата си, както си длъжен.

В смътната светлина не можеше да види лицето му. Лекият му поклон изглеждаше съвсем както трябва, но Мургейз беше готова да заложи и последния си меден петак, че и лицето, и поклонът излъчват гняв.

— Ще остана в преддверието ви.

Е, гласът му поне не можеше да го скрие. За първи път обаче изобщо не я интересуваше колко ядосан е, нито че почти не се опитва да го скрие. Най-вероятно някой ден щеше да убие този непочтителен младеж със собствените си ръце, но нямаше да позволи да загине точно тази нощ, посечен от войници, които нямаше дори да разберат кой е и на чия страна стои.

Без да запали нито един от светилниците, тя уми лицето си и зъбите. Бреане и Лини ѝ помогнаха да се облече — в синя копринена рокля на зелени ивици, с водопади от снежна дантела на китките и под брадичката. Щеше да е много подходяща да посрещне с нея Айез Седай. Навън в нощта бушуваше сайдар. Трябваше да са Айез Седай. Кой друг можеше да е?

Когато излезе, тримата мъже седяха в мрака, смътно разсеян от лунните лъчи, проникващи през прозорците, и от случайните проблясъци на бликация от Силата огън. Дори една запалена свещ можеше да привлече нечие нежелано внимание. Ламгвин и господин Джил скочиха почтително от столовете си; Таланвор се изправи побавно и не ѝ беше нужна светлина, за да разбере, че я гледа упорито навъсен. Тя нареди на Ламгвин да донесе още столове и да ги постави по-надалече от прозорците. После всички седнаха и зачакаха. Навън все още отекваха трясъци и резове, пицяха рогове и крещяха мъже, и сред всичко това тя усещаше как сайдар се надига и пада, надига се и се стоварва отново.

Бавно, след може би повече от час, битката заглъхна и замря. Нечии гласове все още крещяха неразбираеми команди, пицяха ранени и от време на време онези странни дрезгави рогове надигаха глас, но дрънчене на стомана вече не се чуваше. Сайдар заглъхна; тя беше сигурна, че някакви жени все още го държат, но никоя повече не преливаше.

Таланвор се размърда, но тя му махна с ръка да си остане на мястото — за миг си помисли, че няма да ѝ се подчини. Скоро се развидели и тя вече ясно виждаше сърдитото лице на Таланвор.

Да, търпението бе една от добродетелите, на които този младеж трябваше да се научи. Слънцето се издигна. Лини и Бреане започнаха да си шепнат все по-тревожно, мятайки погледи към нея. Таланвор се въсеше и я гледаше изпепеляващо с тъмните си очи; тъмносиньото палто така добре му стоеше! Господин Джил мърдаше неспокойно и

току прокарваше пръсти през посивяла си коса и попиваше с кърпа порозовелите си бузи. Ламгвин се беше отпуснал в стола си — доскорошен уличен побойник, с тежко отпуснати клепачи, които го правеха да изглежда почти задрямал, но когато хвърли поглед към Бреане, по нашареното му с белези лице със счупен нос пробяга усмивка. Мургейз се съсредоточи върху дишането си, почти като по време на упражненията, които беше правила толкова често при обучението си в Кулата. Търпение. Ако скоро не дойдеше някой, щеше да им каже тя...

И въпреки че го очакваше, подскочи при рязкото почукване на вратата. Преди да успее да нареди на Бреане да види кой е, вратата рязко се отвори, дори се блъсна в стената. Мургейз се втренчи във влезлия.

Беше висок и мургав, с клюнест нос, и се взираше хладно в нея. Над рамото му стърчеше дългата дръжка на меч. Странна броня покриваше гърдите му — застъпващи се плочки, лакирани в блестяща позлата и лъскаво черно, а в едната си ръка държеше шлем, наподобяващ глава на насекомо, в черно, златисто и зелено, с три дълги тънки зелени пера. Още двама мъже в брони пристъпиха по петите му, с шлемове на главите, но без пера; техните брони бяха по-прости, но пък и двамата държаха арбалети, готови за стрелба. Други стояха зад тях отвън в коридора, с дълги копия със златно-черни лентички, привързани под остриетата.

Таланвор и Ламгвин, и дори господин Джил скочиха и застанаха между нея и странните ѝ посетители. Наложиха ѝ се да си пробие път през тях.

— Ти си Мургейз, кралицата на Андор? — каза мъжът с клюнестия нос преди тя да успее да поиска обяснение. Гласът му беше дрезгав и той сливаше думите така, че тя едва го разбра. Не дочака отговора ѝ. — Ти ще дойдеш с мен. Сама — добави той, след като Таланвор, Ламгвин и господин Джил пристъпиха напред. Стрелците с арбалетите надигнаха оръжията си; тежките стоманени стрели, изглежда, бяха предназначени да пробиват дупки и в броня.

— Не възразявам хората ми да останат тук, докато се върна — отвърна тя много по-спокойно, отколкото се чувстваше. Кой бяха тези хора? Тя познаваше говора на всеки народ, познаваше оръжието на

всяка държава. — Сигурна съм, че ще се погрижите съвсем задоволително за моята сигурност, капитан...?

Той не съобщи името си, а само ѝ даде учтиво знак да го последва. За нейно огромно облекчение Таланвор не възрази, въпреки изпепеляващия си поглед. А за нейно огромно раздражение господин Джил и Ламгвин отстъпиха едва след като погледнаха него.

В коридора войниците се престоиха около нея, с мъжа с клюнестия нос и двамата стрелци с арбалети начело. Така скоро след битката да обикалят незащитени ѝ се стори повече от глупаво — можеше да са останали отказали се да се предадат, които да отвлекат заложници или да убият всеки, когото видят. Искаше ѝ се да повярва, че е така.

Тя се опита да заговори офицера, но той не промълви и дума повече, не забави широката си крачка, нито извърна глава към нея и тя се отказа. Никой от войниците дори не я погледна. Бяха мъже с корави лица, като тези, които тя познаваше от своята гвардия, мъже, срещали битката неведнъж. Но кои бяха? Ботушите им биеха по каменните плочи на пода в зловец барабанен ритъм, подсилен от ека на празните коридори. Нямаше почти никакъв цвят наоколо, нищо за украса освен тук-там гоблени, показващи Бели плащове в кървави битки.

Разбра, че я водят към покоите на лорд-капитан командира, и ѝ се догади. Почти бе привикнала да приема с удоволствие този път, докато Педрон Ниал бе жив; започнала беше да изпитва ужас от него в няколкото дни след смъртта му — но след като завиха на поредната пресечка, се сепна при вида на около двайсетина лъконосци, маршируващи зад командира си — мъже в торбести панталони и кожени нагръдници, боядисани на хоризонтални ивици в синьо и червено. Всеки от мъжете носеше конична стоманена шапка с було от тънка сива стомана, което покриваше лицата им до брадичките; тук-там под булата провисваха краищата на мустаци. Командирът на лъкометците отдаде чест на водача на нейната стража, който само вдигна ръка в отговор.

Тарабонци. Не беше виждала тарабонски войник от много години, но тези мъже или бяха тарабонци въпреки необичайните напречни ивици, или тя щеше да си изяде пантофите. Но все пак ѝ се стори безсмислено. Тарабон се беше превърнал в самия оживял хаос, раздираше се от гражданска война между сто враждуващи страни,

между претенденти за трона и Заклети в Дракона. Тарабон никога не би могъл да предприеме този щурм срещу Амадор сам. Освен ако — което ѝ се струваше повече от невъзможно — някой от претендентите не се бе наложил над всички останали, включително и над Заклетите в Дракона, и... не, това беше невъзможно и освен това не обясняваше тези странно въоръжени войници, нито онзи крилат звяр или...

От друга страна, неведнъж бе виждала странни неща. И неведнъж беше изпитвала гадене.

Завиха в следващия коридор и тя се озова пред две жени.

Едната беше слабичка, ниска като всяка кайриенка и по-мургава от всяка тайренка, в синя рокля, свършваща доста над глезените ѝ; сребърна мълния прорязваше червения ѝ корсаж и широките ѝ поли. Другата жена, облечена в груба тъмносива вълнена рокля, стърчеше над повечето мъже и бе със златиста коса до раменете, сресана до блясък, и с големи, изплашени зелени очи. Сребърна каишка свързваше сребърната гривна на китката на по-ниската жена със сребърния нашийник на по-високата.

Двете се дръпнаха от пътя на охраната на Мургейз и когато офицерът с клюнестия нос промърмори: „Дер-сулдам“ — на Мургейз ѝ се стори, че е това; трудно ѝ беше да го разбере от размазания му говор — когато го измърмори почти с презрение, мургавата жена леко сведе глава, дръпна каишката и златокосата жена се смъкна на пода и опря длани на плочките. След като Мургейз и охраната ѝ ги подминаха, тъмната жена потупа нежно другата по главата, все едно че беше кучето ѝ, и още по-лошо — коленичилата жена вдигна към нея поглед, изпълнен с доволство и благодарност.

На Мургейз ѝ се догади още повече. Не стигаше това животинско раболепие, но тя бе сигурна, че потупаната по главата жена може да прелива. Невъзможно! Тя продължи да крачи като в мъгла, зачудена дали всичко това не е сън, кошмар някакъв. Молеше се дано да се окаже кошмар. Отново спряха, за да направят път на други войници, този път в червено-черни брони, и след това...

Залата за аудиенции на Педрон Ниал — сега на Валда, или по-точно на този, който бе превзел крепостта — се беше променила. Огромният златен слънчев изгрев си беше останал, вграден в пода, но всичките пленени знамена на Ниал, които Валда бе запазил все едно че са негови лични трофеи, бяха изчезнали, както и цялата мебелировка, с

изключение на скромния стол с висок гръб, използван от Ниал и след това от Валда, сега ограден от два високи паравана със зловещи картини по тях. Едната изобразяваше някаква черна хищна птица с бял гробен и жесток клюн, с широко разперени огромни криле, а другата — някаква жълта котка с черни петна по козината, с едната ѝ лапа върху мъртво, подобно на елен животно, на половината от ръста на звяра, с дълги прави рога и с бели ивици по кожата.

В помещението имаше много хора, но това беше единственото, което тя успя да забележи преди някаква жена в синя роба да пристъпи напред. Едната страна на главата ѝ беше обръсната и остатъкът от косата ѝ беше сплетен на дълга плитка, заметната на дясното ѝ рамо. Сините ѝ очи, изпълнени с презрение, можеха да минат за очите на онзи орел или на котката.

— Вие сте пред върховната лейди Сурот, която предвожда Ония, що идат първи и подпомагат Великото завръщане — каза тя със същия лениво размазан говор.

Внезапно офицерът с клюнестия нос хвана Мургейз за тила и я натисна да се просне на пода до него. Макар и зашеметена от това насилие, тя го видя, че целува пода.

— Пусни я, Елбар — чу се сърдит женски глас. — Не бива да се отнасяш така с кралицата на Андор.

Мъжът — Елбар — се изправи на колене със сведена глава.

— Посрамах се, върховна лейди. Моля за прошка. — Гласът му беше хладен и безизразен.

— Малка е прошката ми за това, Елбар. — Мургейз вдигна очи. Външността на Сурот я стресна. Двете страни на главата ѝ бяха избръснати, оставяйки лъскав черен гробен на темето ѝ и грива, спускаща се надолу по гърба ѝ. — Може би след като си получиш наказанието. Яви се да докладваш за грешката си веднага. Напусни! Марш! — Тя махна с ръка, на която проблеснаха нокти, дълги поне половин пръст; първите два на всяка от ръцете ѝ бяха боядисани в лъскаво синьо.

Все така коленичил, Елбар се поклони, след което бавно се изправи и тръгна заднишком към вратата. Едва сега Мургейз забеляза, че никой от войниците не ги е последвал вътре. Забеляза обаче и нещо друго. Преди да напусне, той ѝ хвърли последен поглед и вместо очите му да трепнат от злоба към онази, заради която си беше спечелил

наказание, я изгледа... пресметливо. Наказание нямаше да има. Всички тези думи и жестове бяха нагласени предварително.

Сурот пристъпи към Мургейз, грижливо придържайки светлосинята си роба, разкриваща полите ѝ — снежнобели на стотици тънки плисета. Робата ѝ беше покрита с извезани лози и пищни червени и жълти цветя. Мургейз се изправи.

— Нали не сте пострадали? — попита Сурот. — Ако сте пострадали, ще удвоя наказанието му.

Мургейз заоправя роклята си, за да не гледа фалшивата ѝ усмивка, която така и не засегна очите ѝ. Използва възможността да огледа набързо залата. До едната стена бяха коленичили четирима мъже и четири жени, всичките млади и повече от хубави, и всичките облечени в... Тя бързо извърна очи. Дългите им бели роби бяха почти прозрачни! От двете страни до параваните бяха коленичили още по две жени, всяка една от които в сива рокля, другата — в синя, с извезана на нея мълния, и всеки две — свързани със същата сребриста каишка от гривната на едната до нашийника на другата. Мургейз не беше достатъчно близо, за да може да каже със сигурност, но изпита парещото и предизвикващо гадене чувство, че и двете жени в сиво могат да преливат.

— Нищо ми няма, благо... — На пода се беше проснало някакво огромно червеникавокафяво туловище — заприлича ѝ на купчина щавени волски кожи, — което се надигна. — Какво е това? — Успя да се сдържи да не зяпне, но въпросът изскочи от устата ѝ преди да го е преглътнала.

— Възхитена сте от моя лопар? — Сурот погали огромното същество под брадичката. Сега звярът напомни на Мургейз донякъде на мечка, въпреки че беше почти два пъти по-голям от най-голямата мечка и при това без козина, без никаква муцуна и с някакви дебели костени издутини около очите. — Алмандарага ми бе подарен като кутре за първия ми верноименен ден. Още същата година осуети първия опит да ме убият, а беше израснал само на четвърт. — В гласа на жената се долавяше искрена привързаност. Устните на... лопара... се издърпаха назад и разкриха остри бели зъби, предните му лапи се свиха и на шестте пръста на всяка от тях се започнаха и заприбираха дълги нокти. Звярът замърка в басово гъгнене, като от сто котки наведнъж.

— Забележително — отрони плахо Мургейз. Верноименен ден? Колко ли опити бе имало да убият тази жена, за да може да говори за „първия“ така небрежно?

Лопарът нададе къс вой, след като Сурот го остави, но бързо положи глава на лапите си. Огромните му очи не я проследиха, а се втренчиха в Мургейз, като от време на време пробягваха към вратата и тесните амбразури на прозорците.

— Естествено, колкото и верен да ти е един лопар, не може да се сравни с дамане. — Този път в гласа на Сурот нямаше и капка привързаност. — Пура и Джинджин биха могли да съсекат сто убийци преди Алмандарагал да успее да примигне. — При споменаването на всяко от двете имена всяка от двете жени в синьо дръпна леко сребрилата си каишка и жената в другия ѝ край се преви на две, както бе направила онази в коридора. — От Завръщането си имаме много повече дамане. Тази земя е твърде богата за лов на марат-дамане. Пура — добави тя небрежно — някога е била... жена на Бялата кула.

Мургейз онемя. Айез Седай? Тя огледа присвития гръб на жената, наречена Пура, и умът ѝ отказа да го повярва. Някоя Айез Седай не можеше да бъде принудена да пълзи така. Но и всяка жена, способна да прелива, не само Айез Седай, трябваше да е в състояние да вземе тази каишка и да удуши с нея мъчителката си. Всяка. Не, тази Пура не можеше да е такава. Мургейз се зачуди дали да се осмели да си поиска стол.

— Много... интересно. — Добре поне че гласът ѝ не трепна. — Но не мисля, че сте ме поканили да дойда тук, за да си говорим за Айез Седай. — Разбира се, че не я беше „поканила“. Сурот я изгледа втренчено, без мускулче да трепне по лицето ѝ, само пръстите с дългите нокти на лявата и ръка помръднаха.

— Тера! — кресна изведнъж жената с остро лице и с наполовина обръснатата глава. — Каф за върховната лейди и гостенката ѝ!

Една от жените в прозирните роби — най-възрастната, но все пак млада — се изправи бързо и изящно. Розовите ѝ устни изглеждаха леко нацупени, но тя се шмугна зад високия параван с нарисувания на него орел и само след няколко мига се появи отново, понесла сребърен поднос с две малки бели чашки. Коленичи гъвкаво пред Сурот и свела чернокосата си глава, надигна подноса така, че той се озова над самата

нея. Мургейз поклати глава; всеки слуга в Андор, мъж или жена, ако му се поискаше такава неща — или да се облече в такава роба! — щеше да кипне от възмущение.

— Кои сте вие? Откъде идвате?

Сурот вдигна една от чашките и вдиша вдигащата се от нея пара. Кимването ѝ твърде много приличаше на височайше позволение, за да се хареса на Мургейз, но тя все едно взе втората чашка. Само едно отпиване и тя зяпна удивена. По-черна от всеки чай, течността беше и много по-горчива. Никакво количество мед не можеше да я направи пивка. Сурот опря своята чашка до устните си и въздъхна с наслада.

— Много са нещата, за които трябва да поговорим, Мургейз, но при тази първа наша беседа ще бъда кратка. Ние, народът на Сеанчан, се завръщаме, за да си вземем онова, което бе отнето от наследниците на върховния крал Артур Пейендраг Танриал. — Насладата от каф премина в друга наслада — гласът ѝ съчетаваше очакване и увереност, — докато гледаше съсредоточено Мургейз. Мургейз не можеше да отклони очите си. — Което е било наше, отново ще бъде наше. Всъщност то винаги е било — крадецът не придобива правото на собственост. Започнах Завръщането в Тарабон. Мнозина благородници в онази страна вече са се заклели да се покоряват, да чакат и да служат; много скоро ще го сторят всички. Техният крал — не помня името му — загина, защото ми се опълчи. Ако беше останал жив, щеше да бъде набит на кол затова, че се е противопоставил на Кристалния трон, не дори на Кръвта. Не можахме да намерим рода му, за да бъде предаден в собственост, но вече има нов крал и нова панархеса, които са се заклели във вярност на императрицата, дано да живее вечно, и на Кристалния трон. Разбойниците ще бъдат изкоренени. Не ще има повече смут и глад в Тарабон, а народът ще бъде подслонен под крилете на императрицата. Сега започвам същото и в Амадиция. Скоро всички ще коленичат пред императрицата, дано да живее вечно — пряката на наследница на великия Артур Ястребовото крило.

Ако слугинята не се беше отдръпнала с подноса, Мургейз щеше да остави бялата чашка. Никакъв трепет не наруши катранената повърхност на каф, макар чутото да я стресна. Що за безсмислици? Императрица? Сеанчан? Имаше някакви налудничави слухове преди година или повече за това как армиите на Артур Ястребовото крило се били върнали през Аритския океан, но само най-доверчивите можеха

да им повярват и тя се съмняваше, че и най-окаяната клюкарка по пазарите все още дърдори тези приказки. Възможно ли бе да е истина? Но все едно, това, което разбра, ѝ беше повече от достатъчно.

— Всички почитат името и паметта на Артур Ястребовото крило, Сурот... — жената с резките скули сърдито отвори уста, но върховната лейди помръдна само един пръст със син нокът и тя не каза нищо — но неговото време отдавна е минало. Всеки народ тук си има своята древна връзка. Никоя страна няма да се предаде нито на теб, нито на императрицата ти. Ако си успяла да завземеш някаква част от Тарабон. — Сурот леко изсъска и очите ѝ блеснаха, — не забравяй, че това е една нещастна страна, разкъсана от вътрешни размирици. Амадиция няма да падне толкова лесно, а много страни ще ѝ се притекат на помощ, когато научат за вас. — Възможно ли беше да е истина? — Колкото и много да сте, хапката няма да се окаже лесна за устата ви. И преди вас сме срещали големи заплахи, и сме ги надвивали. Съветвам те да сключите мир преди да бъдете съкрушени. — Мургейз си спомни бушуващия през нощта сайдар и се постара да не поглежда към... дамане, така ли ги беше нарекла Сурот?

Сурот отново се усмихна с онази маска на усмивка, а очите ѝ блеснаха като излъскани камъчета.

— Всички правят своя избор. Някои ще изберат да се покорят, да чакат и да служат, и ще управляват своите земи в името на императрицата, дано да живее вечно.

Тя вдигна ръка и направи леко движение с пръсти и жената с острите скули изджавка:

— Тера! Пози на Лебеда!

— Не Лебеда, Алвин, сляпа глупачко! — изсъска Сурот почти нечуто, после ледената ѝ усмивка се върна.

Жената, която им беше поднесла горчивата напитка, се надигна отново от мястото си до стената, притича до средата на залата по много странен начин, на пръсти, с извити назад ръце. После бавно, над изгряващото златно слънце, символа на Чедата на Светлината, започна някакъв странен танц. Ръцете ѝ се разгънаха настрани като криле, после отново се извиха назад. Извивайки се, тя плъзна левия си крак навън, сниши се над присвитото си коляно, протягайки напред двете си ръце сякаш умолително, докато ръцете, тялото и десният ѝ крак не образуваха права, леко наклонена линия. Прозрачната ѝ бяла роба

правеше цялата гледка скандална. Мургейз усети как бузите ѝ почервеняват. Танцът, ако всичко това можеше да се нарече танц, продължи.

— Тера е нова и все още не се е обучила добре — измърмори Сурат. — Позите най-често се изпълняват от десет или двадесет да'ковале едновременно, мъже и жени, избрани заради безупречната красота на телата им, но понякога е приятно да се гледа и само един изпълнител. Много е приятно да притежаваш красиви неща, нали?

Мургейз се намръщи. Как можеше някой да притежава човешко същество? Сурот и преди малко беше споменала за превръщането на някого в „собственост“. Тя знаеше малко от Древния език и думата „да'ковале“ не ѝ беше съвсем позната, но като си помисли малко, стигна до възможния превод „притежавано лице“. Беше отвратително. Ужасно!

— Невероятно — промълви тя сухо. — Изглежда, ще трябва да ви оставя, за да се насладите на... танца.

— Един момент. — каза Сурат. Гледаше с усмивка танца на Тера. Мургейз се стараше да не гледа повече. — Всички ще трябва да направят избора си, както вече казах. Стариият крал на Тарабон избра бунта и загина. Старата панархеса беше пленена, но отказа да положи клетвата. Всеки от нас си има мястото, което му се полага, освен ако императрицата не го издигне, но онези, които отхвърлят полагащото им се място, също могат да бъдат принизени, понякога до самото дъно. Тера притежава определен чар. Странно, но Алвин се оказва многообещаваща като учителка, затова очаквам, че не след много години Тера ще усвои уменията да изпълнява позите подобаващо за своя чар. — Смразяващата усмивка и блесналият поглед се плъзнаха към Мургейз.

Многозначителен поглед, но защо? Да не би да имаше нещо общо с танцуващата? Името ѝ сякаш ѝ напомняше нещо. Но какво?... Мургейз се вгледа в жената — беше се изправила на пръсти и се въртеше на едно място със сплетени длани и изпънати нагоре ръце.

— Не мога да го повярвам! — ахна тя. — Не мога!

— Тера — каза Сурат, — какво беше името ти преди да станеш моя собственост? Каква титла притежаваше?

Тера замръзна в изпънатата си до предел поза, потръпна, хвърли поглед наполовина изпълнен с паника, наполовина с ужас към

остроликата Алвин и извърна съвсем ужасените си очи към Сурот.

— Тера се наричаше Аматаера, с позволенията на върховната лейди — каза тя почти без дъх. — Тера беше панархеса на Тарабон, с позволенията на върховната лейди.

Ръката на Мургейз изпусна крехката порцеланова чашка и тя се пръсна на малки късчета на пода, блискайки черния каф. Трябваше да е лъжа. Никога не беше срещала Аматаера, но веднъж ѝ я бяха описали. Не. Много жени на тази възраст можеха да имат същите големи черни очи и такива пълни устни. Не беше възможно Пура да е била някога Айез Седай, а тази жена...

— Танцувай! — сопна се Алвин и Тера продължи да се вие в странния си танц, без да посмее повече да погледне нито Сурот, нито някой друг. Която и да беше тя, явно единственото ѝ желание в момента беше да не допусне никаква грешка. Мургейз едва се съдържа да не повърне.

Сурот пристъпи към нея, лицето ѝ бе студено като зимна виелица.

— Всички се изправят пред избор — каза тя тихо. Гласът ѝ можеше да прекърши стомана. — Някои от пленниците ми казват, че си пребивавала в Бялата кула. По закон никоя марат-дамане не може да избегне каишката, но аз ти се вричам, че ти, която ме назова по име в очите ми и нарече думите ми лъжа, ти няма да преживееш тази съдба. — Натъртването даде да се разбере, че клетвата ѝ не включва никаква друга възможна съдба. Усмивката, която така и не засегна очите ѝ, се върна. — Надявам се да избереш да изречеш клетвата, Мургейз, и да властваш над Андор в името на императрицата, дано живее вечно. — За първи път Мургейз бе абсолютно сигурна, че жената лъже. — Ще разговарям отново с теб утре или може би вдругиден, стига да ми остане време.

Сурот се обърна, мина покрай самотната танцьорка и седна на стола с високия гръб, а Алвин — тя като че ли не можеше да говори — отново изджавка.

— Всички! Пози на Лебеда!

Младите мъже и жени, коленичили до стената, скочиха да се присъединят към Тера и заповтаряха в съвършенство движенията ѝ в права линия пред стола на Сурот. Само втренченият поглед на лопара все още признаваше присъствието на Мургейз. Тя не помнеше някога в

живота ѝ да са я пренебрегвали с такава безцеремонност. Събра цялото си достойнство, събра и полите си и излезе.

Не продължи дълго сама, разбира се. Войниците с червено-черните ризници стояха в преддверието като статуи, с безизразни лица под лъскавите шлемове, с присвити очи, гледащи стоманено изпод челюстите на чудовищни насекоми. Един от тях, не много по-висок от Мургейз, тръгна редом с нея, без да промълви нито дума, и я придружи до покоите ѝ, където от двете страни пред вратата стояха двама тарабонци с мечове, този път в стоманени брони, но пак така боядисани на хоризонтални ивици. Те се поклониха ниско, с ръце на коленете, и тя си помисли, че се кланят на нея, докато придружителят ѝ не проговори.

— Чест приета — изрече той с дрезгав сух глас и тарабонците се изправиха, без изобщо да я поглеждат, а той добави: — Пазете я добре. Тя не е положила Клетвата. — Тъмните им очи пробягаха към нея изпод стоманените була, но послушните им къси поклони бяха предназначени за сеанчанеца.

Тя се постара да влезе сдържано, но щом вратата зад гърба ѝ се затвори, се облегна на нея в опит да уталожиха вихъра на мислите си. Сеанчанци, дамане, императрица и клетви, и хора, превърнати в собственост. Лини и Бреане стояха наред стаята и я гледаха безмълвно.

— Какво разбра? — попита Лини със същия тон, с който я питаше като дете какво е разбрала от прочетената книжка.

— Кошмари и безумия — въздъхна Мургейз. После изведнъж огледа стаята с тревога. — Къде е... Къде са мъжете?

Бреане отговори на незададения ѝ въпрос сухо и насмешливо:

— Таланвор излезе да види какво може да разбере. — Юмруците ѝ сами се опряха на бедрата ѝ и тонът ѝ стана смъртно сериозен. — Ламгвин отиде с него, както и господин Джил. А ти какво разбра? Кой са тези... Сеанчан? — Произнесе името непохватно и се намръщи. — Колкото до това, и ние го чухме. — Постара се да не обръща внимание на хапещия поглед на Лини. Какво смяташ да правим сега, Мургейз?

Мургейз мина между двете и отиде до най-близкия прозорец. Не много по-тесен от онези в залата за аудиенции, той отваряше гледка от двадесетина стъпки височина към каменната настилка на двора. Обезсърчена колона от гологлави раздърпани мъже, някои с

окървавени превръзки на главите, се тътреше през двора под бдителния поглед на въоръжени с копия тарабонци. Няколко сеанчанци стояха на горната площадка на една от близките кули и се взираха в далечината през зъберите. Единият беше с шлем, украсен с три тънки пера. На един от прозорците от другата страна на двора се показва жена с ясно открояваща се върху черния ѝ корсаж сребриста мълния и навъсено погледна към пленените Бели плащове долу. Едва пристъпващите мъже изглеждаха зашеметени и неспособни да повярват в това, което ги е сполетяло.

И какво да прави сега? Изпитваше смъртен ужас. Струваше ѝ се, че от месеци не е взимала и най-нищожно решение, без то да доведе до провал. Избор, беше ѝ казала Сурот. Да помогне на тези сеанчанци да завземат Андор, или... Един последен полезен акт, който можеше да извърши за Андор. Колоната се изниза и долу вече се виждаше опашката ѝ, последвана от още тарабонци, към които в движение се присъединиха техни съотечественици. Само двадесет стъпки падане и Сурот щеше да се лиши от лоста си. Навярно това бе изход, достоен само за една страхливка, но тя вече бездруго беше доказала, че е такава. Не, кралицата на Андор не можеше да загине по този начин.

И тя беззвучно зареди невъзвратимите слова, изричани само два пъти досега в хилядолетната история на Андор.

— Под яркия взор на Светлината, отстъпвам Върховния трон на рода Траканд на Елейн Траканд. Под зора на Светлината, отказвам се от Короната на розите и абдикирам от Лъвския трон в полза на Елейн, Върховен трон на Дома Траканд. В името на Светлината се подчинявам на волята на Елейн Андорска като нейна покорна поданица. — Вярно, всичко това все още не правеше Елейн кралица, но разчистваше пътя.

— Защо се усмихваш така? — попита Лини.

Мургейз бавно се извърна.

— Мислех си за Елейн. — Не смяташе, че старата бавачка е достатъчно близо, за да чуе онова, което засега не биваше да чуе никой.

Очите на Лини обаче се разшириха и дъхът ѝ секна.

— Веднага да се дръпнеш оттам! — сопна се тя и още докато го изричаше, пристъпи, протегна ръце и грубо я издърпа от прозореца.

— Лини, не се самозабравяй! Та ти вече не си ми гледачка от...
— Мургейз си пое дъх и смекчи тона си. Не беше лесно да срещне изплашените очи на старицата, още повече че нищо не плашеше Лини.
— Това, което върша, е само за добро, повярвай ми — добави тя кротко. — Няма друг изход...

— Нямало друг изход ли? — намеси се ядосано Бреане. Май малко ѝ оставаше да стисне Мургейз за гърлото. — Що за глупости дърдориш пък сега? Ами ако тези сеанчанци си помислят, че ние сме те убили? — Мургейз присви устни. Нима така прозрачно бе издала намерението си?

— Млък, жено! — Лини също така никога не се ядосваше, нито повишаваше глас, но сега направи и едното, и другото, а бузите ѝ почервеняха. Тя вдигна костеливата си ръка. — Да си затваряш устата, че колкото си тъпа, толкова по-тъпо ще те плесна!

— Като искаш да плеснеш някой, нея плесни! — изрева в отговор Бреане с такъв бяс, че от устата ѝ изхвърча слюнка. — Кралица Мургейз! Готова е да прати и теб, и мен, както и моя Ламгвин на бесилката, заедно със скъпия на сърцето ѝ Таланвор, само защото не ѝ стиска колкото и на една мишка!

Появата на Таланвор сложи внезапен край на цялата свада. Никоя нямаше да си позволи да вика пред него. Лини се престори, че оглежда ръкава на Мургейз, все едно че имаше нужда от кърпене, докато господин Джил и Ламгвин пристъпваха в стаята след Таланвор, а Бреане си изписа ведра усмивка. Мъжете естествено не забелязаха нищо.

Мургейз обаче забеляза доста неща. Първо, Таланвор си беше препасал колана с меч, както и господин Джил, и дори Ламгвин, въпреки че неговият меч беше от най-късите. Тя винаги бе имала чувството, че той разчита много повече на двата си голи юмука, отколкото на каквото и да било друго оръжие. Преди да успее да попита какво са намислили, влезе още един мъж дребен кльоцав човечец.

— Ваше величество — каза Себбан Балвер, — простете за натрапничеството. — Дори поклонът и усмивката му бяха сухи и безукорни, но когато очите му пробягаха от нея към другите две жени, Мургейз реши, че макар другите мъже да не бяха забелязали

настроението в стаята, бившият секретар на Педрон Ниал определено го е забелязал.

— Изненадана съм, че ви виждам, господин Балвер — каза тя. — Чух, че сте имали големи неприятности с Еамон Валда. — По-точно беше чула как Валда заявил, че само ако мерне Балвер пред очите си, ще го изрита от Крепостта. Балвер стисна устни. Знаеше какво бе заявил Валда.

— Той има план да ни изведе оттук — намеси се Таланвор. — Днес. Веднага. — Изглежда я не както поданик кралицата си. — Приемаме предложението му.

— Как? — промълви тя бавно. Що за помощ можеше да им предложи този човечец? Освобождение? Силно ѝ се дощя да седне, но нямаше да го направи, не и докато Таланвор я гледаше така. Разбира се, тя вече не беше неговата кралица, но той все още не го знаеше. Хрумна ѝ друг въпрос.

— Но защо? Господин Балвер, не бих отхвърлила никое искрено предложение за помощ, но защо предприемате такъв риск? Тези сеанчанци ще ви накарат горчиво да съжалите, ако разберат.

— Бях го намислил още преди да дойдат — отвърна той. — Стори ми се... неразумно... да се остави кралицата на Андор в ръцете на Валда. Приемете го просто като лично отмъщение към него. Знам, че не ви вдъхвам особено доверие, ваше величество... но планът ми е съвсем изпълним. Тези сеанчанци всъщност го улесняват — без тяхна помощ едва ли щях да съм готов скоро. За един току-що завладян град те позволяват забележителна свобода на действие на всеки, който доброволно положи Клетвата им. Само час след изгрев слънце получих пропуск, който ми разрешава да изведа със себе си извън Амадор до десет души, положили Клетвата. Убедени са, че смятам да отида на изток, за да купя вино и фургони, с които да го докарам.

— Трябва да е някаква клопка. — Думите ѝ загорчаха. По-добре прозорецът, отколкото да попадне в някой капан. — Не е възможно да ти позволят да разнесеш вестта за тях пред войската им.

Главата на Балвер се килна на една страна и той запотрива длани.

— Всъщност, ваше величество, и това го премислих. Офицерът, който ми даде пропускат, каза, че нямало значение. Точните му думи бяха: „Кажете на всеки, на когото пожелаеш, какво си видял и им дайте да разберат, че не могат да ни устоят. Страните ви все едно скоро ще го

разберат.“ Тази заран видях няколко търговци, положили Клетвата, да тръгват с фургоните си.

Таланвор пристъпи към нея. Много близо. Тя почти усети дъха му. Усети погледа му.

— Приемаме предложението му — промълви той в ухото ѝ. — Дори да се наложи да ти завържа очите и да ти запуша устата. Този дребосък ми се струва доста способен.

Тя срещна очите му, без да трепне. Прозорецът или... възможност. Ако Таланвор си беше държал езика, сигурно щеше да ѝ е по-лесно да каже: „Приемам с благодарност, господин Балвер“, но все пак го каза. И отстъпи назад, уж за да погледне Балвер, без да ѝ се налага да протяга врат над рамото на Таланвор. Винаги я смущаваше, когато се озовеше толкова близо до нея. Беше прекалено млад.

— Какво ще направим най-напред? Съмнявам се, че стражите на вратата ще приемат пропуска ви и за нас.

Балвер кимна, сякаш одобряваше предвидливостта ѝ.

— Боя се, че ще трябва да претърпят злополука, ваше величество.

Таланвор измъкна камата си от канията, а Ламгвин сви пръсти също както онзи лопар свиваше ноктите си.

Мургейз не вярваше, че ще се окаже толкова лесно, дори след като вече бяха опаковали най-необходимото, което можеха да вземат за път и двамата тарабонци бяха напъхани под широкото ѝ легло. При главните порти, придържайки непохватно ленената си пътна пелерина заради вързопа на гърба ѝ, тя се поклони с ръце на колене, както ѝ беше показал Балвер, докато той обясняваше на стражите, че всички са се заклели да се подчиняват, да чакат и да служат. Тя си помисли дали да не се остави да я заловят жива. Започна да вярва едва след като наистина излязоха извън Амадор и подминаха последните стражи. Яздеха коне, които Балвер предвидливо беше приготвил. Разбира се, Балвер вероятно очакваше прилично възнаграждение за това, че е освободил кралицата на Андор. Тя не беше казала на никого, че това е приключило невъзвратимо. Беше изрекла думите и не беше нужно друг някой да го знае. Да съжалява за тях беше безполезно. Сега трябваше да се погрижи да преживее някак без трона. Да си намери някакъв живот, по-далече от един мъж, който беше твърде млад и я смущаваше твърде силно.

— Защо се усмихваш толкова тъжно? — попита я Лили, която яздеше до нея. Крантавата ѝ кобила изглеждаше проядена от молци. Дорестият кон на Мургейз не изглеждаше много по-добре. Сеанчанците можеха и да позволят на Балвер да ги изведе с пропускателна си, но не и с породисти коне.

— Все още ни чака дълъг път — отвърна Мургейз и подкара кобилата си в някакво жалко подобие на тръс след Таланвор.

ГЛАВА 27

ДА ОСТАНЕШ САМ

Перин напъха дръжката на тежката си секира в клупа на колана си от другата страна на колчана, взе лъка от ъгъла, метна дисагите си през рамо и напусна покоите, които бе делил с Файле, без да се обръща. Бяха прекарали тук щастливо, поне през повечето време. Едва ли щеше да се върне някога тук. Понякога се чудеше дали това, че някъде са били щастливи с Файле, означава непременно, че няма повече да се върне на това място. Надяваше се, че не.

Слугите, които срещаше из коридорите на Двореца, бяха облекли закопчани догоре черни ливреи — навярно Ранд се беше разпоредил, а може би самите слуги си ги бяха избрали. Тези хора се чувстваха много неловко без ливреи, сякаш не бяха сигурни на чия страна са, и изглежда, им се струваше, че черният цвят им носи сигурност, като цвят на Ранд, след като Аша'ман носеха черно. Тези, които мерваха Перин отдалече, бързаха да се скрият и след тях полъхваше мирис на страх.

Този път поне не жълтите му очи плашеха хората. Струваше им се небезопасно да се мотаят край човек, върху когото същата тази заран се бе излял гневът на Преродения Дракон. Перин размърда рамо под тежките дисаги. Доста време беше изтекло, откак някой можеше ей така да го подхване и да го изхвърли. Разбира се, досега никой не се беше опитвал да използва Силата. Но един момент от цялата тази случка го беше поразил.

Той се изправи и се подпря на ръбестата колона, която бе спряла полета му. Помисли си, че може да си е счупил някое ребро. Сбирщината благородници, надошли във Великата зала на Слънцето да молят Ранд за едно или друго, се стараеха да гледат някъде другаде, мъчеха се да се престорят, че не са точно те, а нещо съвсем друго. Само Добрайн ги гледаше и клатеше глава.

— С Айез Седай ще се оправям както аз реша! — изрева Ранд. — Чу ли ме, Перин? Както аз реша!

— Ти просто ги предаде на Мъдрите! — изръмжа му Перин и се отдръпна от колоната. — Не знаеш на коприна ли спят, или са им прерязали гърлата! Ти все пак не си Създателят!

Ранд се озъби гневно, отметна глава и извика:

— Аз съм Преродения Дракон! Изобщо не ме интересува как се отнасят с тях! Те заслужават тъмница! — Перин настръхна, щом очите на Ранд се откъснаха от сводестия таван и се взряха в него. От син лед да бяха, щяха да са по-топли и меки, още повече че вледеняваха лице, изкривено от болка. — Махни се от очите ми, Перин. Чу ли ме? Махни се от Кайриен! Днес! Веднага! Не искам да те виждам повече! — Той се обърна рязко и закрачи към изхода, а благородниците из залата едва не изпопадаха по пода на пътя му.

Перин отри с палец струйката кръв от устата си. В този единствен миг беше изпитал увереност, че Ранд ще го убие.

Той поклати глава, за да прогони тази мисъл от ума си, зави зад някакъв ъгъл и едва не се сблъска с Лоиал. С огромен вързоп на гърба и торба през рамо, толкова голяма, че можеше да побере цял овен, огиерът се подпираше на дългата дръжка на топора си като на тояга. Обемистите джобове на палтото му се бяха издули както винаги от томове книги.

Туфестите уши на Лоиал щръкнаха нагоре, щом го видя, а после изведнъж клюмнаха. Цялото му лице се оклюма и веждите му провиснаха до бузите.

— Чух, Перин — избоботи той тъжно. — Ранд не биваше да прави това. Прибързаните думи създават неприятности за дълго. Знаем, че ще премисли. Още утре, може би.

— Всичко е наред — отвърна му Перин. — Все едно, Кайриен е твърде... лъскав... за мен. Аз съм прост ковач, а не придворен. До утре ще съм изминал дълъг път.

— Двамата с Файле можете да дойдете с мен. Ние с Карлдин ще посетим стеддингите, Перин. Всички, заради Порталите. Тесноликият светлокос младеж, застанал зад Лоиал, престана да се мръщи на Перин и се намръщи към огиера. Той също мъкнеше торба и вързоп, а освен това беше препасал и меч. Въпреки синьото му палто, Перин разпозна

в него един от ашаманите. Карлдин обаче не изглеждаше доволен, че вижда Перин; освен това мирисът му беше хладен и сърдит. Лоиал надникна по коридора зад Перин. — Но къде е Файле?

— Тя... ще се видим при конюшните. Малко се посдърпахме. — Беше си чистата истина: Файле, изглежда, обичаше да крещи понякога. Той сниши глас. — Лоиал, на твое място не бих говорил за това нещо на всеослушание. За Порталите, искам да кажа.

Лоиал изсумтя толкова шумно, че и бик да го чуеше, щеше да подскочи, но все пак заговори по-тихо.

— Освен нас не виждам никой — изръмжа той. Никой на повече от две-три крачки от Карлдин нямаше да може да го чуе ясно. — Ушите му... „изплющяха“ беше най-точната дума... след което сърдито се изпънаха назад. — всички ги е страх да ги видят край теб. И то след всичко, което си направил за Ранд!

Карлдин подръпна Лоиал за ръкава и каза:

— Трябва да тръгваме. — И изгледа сърдито Перин. Него ако питаха, всеки, на когото ревнеше Преродения Дракон, трябваше моментално да се разкара извън портите на града. Перин се зачуди дали в този момент не държи Силата.

— Да бе, да — промърмори Лоиал и махна с дебелия си като волски бут длан, но вместо да тръгне, се подпря на топора си и се навъси замислено. — Не ми харесва това, Перин. Ранд те гони. Отпраща и мен нанякъде. Как сега ще си довърша книгата... — Ушите му изпърхаха и той се окашля. — Все едно, това не е важно. Но ти, аз, а и Светлината само знае къде е Мат. После сигурно ще отпрати и Мин. Тази сутрин се скри от нея. Прати ме да ѝ кажа, че го нямало. Мисля, че тя разбра, че я лъжа. Така той ще остане сам-самичък, Перин. „Ужасно е да си сам.“ Това той ми го каза. Смята да прогони всичките си приятели.

— Колелото тъче така, както само пожелае — отвърна Перин. Лоиал примигна, доловил в думите му ехото на Моарейн. Напоследък Перин често си мислеше за нея. Влиянието ѝ беше сдържало Ранд. — Сбогом, Лоиал. Пази се и не се доверявай на никого, когато не ти се налага. — Към Карлдин дори не погледна.

— Не го мислиш сериозно, Перин. — Лоиал го каза изненадано: той, изглежда, бе склонен да се доверява на когото срещне. — Не го вярвам. Хайде, ела с мен, елате и двамата с Файле.

— Пак ще се срещнем някой ден — отвърна му Перин и се забърза покрай него, за да сложи край на разговора. Не обичаше да лъже, особено приятели.

В северната конюшня нещата бяха почти същите като в двореца. Щом го видяха, конярите захвърлиха вилите за чистене на тор и четките за чесане на животните и се изнизаха през малките вратички в дъното. Шумоленето в плевника високо горе, което ушите на някой друг можеха и да не доловят, му подсказа, че и там са се изпокрили хора. Дори чу тревожния им, изплашен дъх. Той изкара Стъпко от яслата със стени от зеленикав мрамор, надяна му юздите и привърза сиво-кафявия жребец за една от позлатените халки. Отиде да вземе попона и седло от мраморната стаичка с такъмите, където половината седла бяха покрити със сребърен или златен варак. Конюшната беше лика-прилика с двореца, с високите ръбести мраморни колони и мраморен под, прозиращ под сламата, пръсната по него. После изведе оседлания кон, яхна го и с радост остави зад гърба си цялото това пищно величие.

Излезе от града и пое на север, по пътя, по който бе пристигнал след отчаяната езда с Ранд само преди няколко дни, и продължи, чак докато нагънатата равнина не скри Кайриен зад гърба му. После възви на изток, където беше останало голямо парче неизсечена гора, спускаща се по склона на един хълм и продължаваща нагоре по следващия, малко по-висок. Сред дърветата го чакаше Файле на Лястовица — и Ейрам, разбира се, като вярна хрътка. Лицето на Ейрам светна от радост като го видя, макар това да не значеше кой знае какво. Кучешки вярното си изражение той делеше между Файле и Перин.

— Съпруже — рече Файле. Не чак хладно, но наточеният като бръснач гняв и лютивата ревност все пак се прокраднаха през чистия аромат на самата нея и на билковия ѝ сапун. Беше се облякла като за път, с тънка пелерина против прахта, провиснала на гърба ѝ, и червени ръкавици — със същия цвят като чизмите ѝ, показващи се изпод тъмната ѝ пола за езда. Поне четири ками стърчаха от кожения ѝ колан.

А после видя зад гърба ѝ Баин и Чиад. И Сюлин с още дузина Деви. Перин повдигна вежди. Какво ли щеше да си помисли Гаул за това? Айилецът му беше казал, че очаква с нетърпение да се срещне с Баин и Чиад насаме. Още повече го изненадаха обаче другите спътници на Файле.

— Какво търсят те тук? — Той кимна към една малка групичка, останала с конете си по-назад. Сред тях разпозна Селанде, Камайле и високата тайренка, всички в мъжки дрехи и запасали мечове. Плещестият мъж в камизолата с бухнали ръкави, който поддържаше брадата си наклепана с благовония и изострена, въпреки че беше привързал косата си с лента, също му се стори познат. Другите двама мъже, и двамата кайриенци, не познаваше, но можеше да предположи по младостта им и по лентичките, придържащи косите им, че ако не друго, и те са част от „обществото“ на Селанде.

— Взех на служба при мен Селанде и някои от приятелите й. — Файле го каза с невинно тънък гласец, но от нея изведнъж лъхна смътна вълна на тревога. — Рано или късно щяха да си навлекат неприятности в града. Имат нужда от някой, който да ги напътства. Мисли за тях като за проява на благодетелност. Няма да им позволя да ти се пречкат.

Перин въздъхна и се почеса по брадата. Един разумен мъж не можеше да си позволи да заяви на жена си в лицето, че крие разни неща от него. Особено ако тази жена се казваше Файле; щеше да е трудна също като майка си. Ако вече не беше станала. Да му се пречкат? Колко ли от тези... паленца... беше повела със себе си?

— Всичко ли е готово? Много скоро на някой идиот може да му хрумне, че ще спечели голяма награда, ако отнесе главата ми на Ранд. Искам да се махна оттук преди да се е случило.

Ейрам изръмжа гърлено.

— Никой няма да ти вземе главата, съпруже. — Файле му показа белите си зъби и продължи с тих шепот — знаеше, че Перин ще го долови. — Освен аз, може би. — След което изрече с нормален глас: — Всичко е готово.

В една седловина малко по-нататък между хълмовете ги чакаха мъжете на Две реки, в колона по двама — колоната се виеше и продължаваше отвъд гънката на отсрещния хълм. Перин отново въздъхна. Знамето е червената вълча глава и Червеният орел на Манедерен леко се полюшваха от горещия полъх. Още десетина Деви бяха приклекли недалече от пряпорците; от другата им страна клечеше Гаул — възможно най-намусеният айилец, когото Перин бе виждал.

Когато слезе от коня си, към него пристъпиха двама мъже с черни куртки, които го поздравиха с юмрук, опрян до сърцето.

— Лорд Перин — каза Джър Грейди. — Тук сме от снощи. Готови сме.

Грубоватото селяшко лице на Грейди накара Перин почти да се зарадва от присъствието му, но виж, Фейгър Нийлд беше друга работа. Може би десетина години по-млад от Грейди, според Перин и той май беше селяк, но се държеше като благороден фукльо и си мажеше с воськ жалките мустачки така, че да стоят щръкнали. Докато Грейди беше един от Вречените, то той беше само Воин, без иглата със сребърния меч на яката, но това не му попречи да заговори.

— Лорд Перин, наистина ли е необходимо да взимаме тези жени с нас? Казвам ви, само ще ни донесат неприятности. Знаете го много добре.

Част от жените, за които говореше, стояха недалече от мъжете на Две реки с преметнати на раменете шалове. Елдара изглеждаше най-възрастната от шестте Мъдри и гледаше с равнодушие двете жени, към които Нийлд бе кимнал. Честно казано, двете притесниха и самия Перин. Сеонид Трайган, самото възплъщение на хладна сдържаност, облечена в зелена коприна, се стараеше надменно да не забелязва айилките — повечето кайриенци, които не се опитваха да се правят на айилци, просто ги презираха — но когато видя Перин, прехвърли юздите на дорестата си кобила в другата си ръка и сръга Масури Сокава в ребрата. Масури се стресна — Кафявите, изглежда, твърде често се унасяха в мисли и блянове — изгледа тъпо Зелената си Сестра и след това извърна погледа си към Перин. И го изгледа така, сякаш пред очите ѝ беше застанал някакъв странен и навярно опасен звяр, такъв, който тя трябваше да прецени много добре, преди да се справи с него. Вярно, те се бяха заклели да се подчиняват на Ранд ал-Тор, но как и доколко щяха да се подчиняват и на Перин Айбара? Да заповядва на Айез Седай му се струваше нелепо. Но по-добре така, отколкото обратното.

— Всички идват с нас — каза Перин. — Хайде да тръгваме преди да са ни видели.

Файле изсумтя.

Грейди и Нийлд отново му отдадоха чест и закрачиха към средата на седловината. Перин си нямаше и представа кой точно от

двамата направи това, което трябваше, но изведнъж вече познатата му сребриста резка във въздуха се завъртя и се отвори в Праг, висок колкото да могат да минат през него на конете, и то приведени. Отвъд това отворстие се показаха дървета, не много по-различни от тези по околните хълмове. Грейди прекрачи в него почти моментално, макар Сюлин и малката ѝ орда забулени Деви за малко да го стъпчат. Те като че ли държаха на честта да преминават първи през Праговете и не можеха да позволят някой друг да им я отнеме.

Като си представи поне сто опасности, за които не беше си и помислял, Перин преведе Стъпко и се озова в една не толкова хълмиста земя. Рядко пръснатите дървета бяха по-високи, но също така повехнали, дори боровете. От другите почти нищо не му беше познато освен дъбовете и кожолита. Въздухът му се стори малко по-горещ.

Файле го последва, но когато той възви наляво, тя подкара Лястовица надясно. Главата на Ейрам тревожно се полюшна между него и нея, но Перин му кимна да последва жена му. Някогашният Калайджия подкара коня си след нея, но не можа да изпревари Баин и Чиад — и въпреки разпорежданията на Перин след тях да преминат мъжете на Две реки, Селанде и още двайсетина млади кайриенци и тайренци се изсипаха през Прага, повели конете си за юздите. Двайсет души! Перин поклати глава и спря до Грейди, който оглеждаше гористата местност.

Гаул се промъкна до Данил, който най-сетне поведе мъжете на Две реки на бегом — теглеха конете за юздите. Проклетите пряпорци изникнаха току след Данил и веднага щръкнаха високо. Крайно време беше глупакът му с глупак да си обръсне тия глупави мустаци.

— Жените са нещо невероятно — измърмори Гаул.

Перин отвори уста да защити Файле, но се сети, че айилецът има предвид Баин и Чиад. И за да го прикрие, попита:

— Грейди, ти имаш ли жена?

— Сора — отвърна разсеяно Грейди, без да откъсва вниманието си от обкръжаващите ги дървета. Перин беше готов да се обзаложи, че в този момент мъжът със сигурност държи Силата. Тук всеки можеше да види много по-надалеч, отколкото в гъстите лесове в родния му край, но все пак някой можеше да се промъкне незабелязан. — Липсва ми — продължи Грейди тихо, почти на себе си. — Човек много скоро го разбира. Бих искал да знам обаче защо я боли коляното.

— Коляното я боли, казваш? — отвърна замислено Перин. — Точно сега я боли коляното?

Грейди, изглежда, усети, че го гледа втренчено, както и Гаул. Той примигна, но продължи да се озърта съсредоточено.

— Простете ми, лорд Перин. Трябва да ви пазя. — Дълго време не каза нищо, а после заговори бавно: — Това е нещо, което го откри един от нашите, Канлер. М'хаил не обича да откриваме неща сами, но след като стана... — Леката му гримаса подсказва, че дори и след това Таим не беше се примирил така лесно. — Смятаме, че може би е нещо като връзката между Стражниците и Айез Седай. Горедолу един на всеки трима от нас е женен и много от жените ни останаха, вместо да побегнат, когато разбраха що за хора сме. И значи когато си далече от нея, знаеш, че тя е добре, и тя знае, че ти си добре. Мъжът обича да е сигурен, че жена му е жива и здрава.

— Така е — отвърна Перин. Какво бе намислила все пак да прави Файле с онези глупаци? Сега тя беше яхнала Лястовица и всички те стояха около нея и я гледаха. Не, той нямаше да се примири с тези глупости с джи-е-тох.

Сеонид и Масури минаха през Прага след последния от мъжете на Две реки, заедно със своите общо трима Стражници и с Мъдрите веднага след тях, което не беше изненадващо. Те специално бяха тук, за да държат Айез Седай под око. Сеонид дръпна юздите на коня си, сякаш се канеше да го яхне, но Едарра тихо й каза нещо и посочи един дебел крив дъб малко встрани от другите. После двете се спогледаха и бавно поеха натам. Нещата щяха да потръгнат много по-гладко, ако тези двечките продължеха да се държат така хрисимо. Е, не чак хрисимо. Вратът на Сеонид се беше вкочанил като тояга.

След тях преминаха и резервните коне, цяло стадо, привързани по десет на едно въже, под бдителния надзор на хора от именията на Добрайн, които уж знаеха какво им предстои. Перин тутакси различи сред тях Дръжливко, сам на въже. Да му мислеше жената, която се грижеше за него, ако не си разбираше от работата. Минаха и доста коли с високи колелета от обоза — коларите ръчкаха конете и им подвикваха припряно, сякаш се бояха да не би Прагът да се затвори точно над тях — доста бяха, тъй като колите не можеха да карат толкова товар, колкото фургоните, а бяха коли, а не фургони, защото един фургон с неговия впряг нямаше да може да мине през такъв Праг.

Изглежда, нито Нийлд, нито Грейди можеха да отворят толкова голям Праг като Ранд.

Когато и последната кола най-сетне мина, Перин си помисли дали да не заповяда Прагът да се затвори веднага, но този, който държеше нещото отворено, беше Нийлд, и при това той се намираще от другата му страна, в Кайриен. А миг след това се оказа твърде късно.

Берелайн прекрачи през прага, повела толкова бяла кобила, колкото черна беше Лястовица, и той от сърце благодари, че сивата рокля на Първата беше с яка висока до брадичката. От друга страна обаче, от кръста нагоре беше вталена и впита в тялото и по тарабански. Перин простена. С нея премина и Нурел, а също и Бертаин Гален, лорд-капитанът на Крилатата гвардия, сивокос мъж с черна превръзка на едното око, и още един мъж с перо на шапката, а след тях самите Крилати гвардейци в червените им ризници, над деветстотин души. Нурел и останалите, които се бяха сражавали при Думайски кладенци, носеха по една жълта връв, вързана на лявата ръка.

Берелайн се метна на кобилата си и я подкара на една страна с Гален, а Нурел строи Крилатата гвардия сред дърветата. Между Берелайн и Файле имаше петдесетина крачки и поне десетина дървета, но тя се разположи така, че да могат да се гледат. И се загледаха така безизразно, че Перин настръхна. Да постави Берелайн в ариергарда, толкова далече от Файле, колкото беше възможно, му се бе сторило добро хрумване, но сега си даде сметка, че ще му се наложи да изтърпява това всяка проклета вечер. Да го изгори дано Ранд!

Сега вече и Нийлд изскочи през Прага — гладеше глупавите си мустачки и се озърташе дали някой ще го гледа, докато отверстието изчезне. Никой обаче не го погледна и той се качи на коня си с кисело изражение.

Перин яхна Стъпко и го подкара към едно малко възвишение. Не всички щяха да могат да го виждат заради дърветата, но беше достатъчно да го чуват. Когато дръпна юздите, всички се разшаваха, търсейки по-добра гледка.

— Доколкото е известно на всички уши и очи в Кайриен — каза той високо, — аз съм прогонен, Първата на Майен е тръгнала на път за дома си, а вие сте изчезнали като мъгла на слънце.

За негова изненада, хората се разсмяха. Надигна се вик „Перин Златоокия“, и то не само откъм войскарите от Две реки. Той ги изчака да утихнат, което отне известно време. Файле нито се засмя, нито извика, и Берелайн също. И само поклатиха глави, сякаш не бяха съгласни с това, което казва. После се видяха и главите им замръзнаха, сякаш заклецени в кехлибар. Не обичаха да им съвпадат мненията. Перин не се изненада. Имаше една стара поговорка в Две реки, въпреки че как я произнасяш и какво имаш предвид зависеше от обстоятелствата и от това кой си ти самият. „За всичко е виновен мъжът.“ Едно нещо, беше научил той, жените владееха повече от всичко друго: да накарат един мъж да въздиша.

— Някои от вас сигурно се чудят къде сме и защо — продължи той, след като най-сетне настъпи тишина. Лека вълна на смях. — Това е Геалдан. — Благоговеен ропот и може би леко неверие, че са прекосили над хиляда и петстотин мили само с една крачка. — Първото, което трябва да направим, е да убедим кралица Алиандре, че не сме дошли тук като нашественици. — Планът беше Берелайн да поговори с Алиандре, но Файле добре щеше да го нареди за това. — След това ще трябва да намерим едного, който нарича себе си Пророка на лорд Дракона. — И това нямаше да е кой знае какво удоволствие: Масема не беше от най-приятните събеседници още преди да превърти. — Този Пророк в последно време създава много проблеми, но ние ще му дадем да разбере, че Ранд ал-Тор не желае хората да бъдат наплашвани, за да го следват, и ще вземем него с всички негови хора, които пожелаят да се завърнат при лорд Дракона. — „И за да стане това, ако се наложи, ще накараме и гащите на Масема да се разтреперят от страх“ — помисли си той кисело.

Възгласите се надигнаха отново. Викаха и крещяха, че ще докарат този Пророк в Кайриен при лорд Дракона, и то толкова високо, че на Перин не му остана нищо друго, освен да се надява, че най-близкото село е по-далече, отколкото се предполагаше. Дори коларите и водачите на резервните коне се присъединиха. Той се замоли наум дано тази вечер да премине гладко и ако може по-бързо. Колкото по-скоро успееше да отдалечи на по-голямо разстояние Берелайн от себе си и Файле, толкова по-добре. Никакви изненади — това беше единственото, което искаше, след като поеха на юг. Крайно време беше поне веднъж да излезе някаква полза от това, че е тавирен.

ГЛАВА 28

ХЛЯБ И СИРЕНЕ

Мат си знаеше, че го чакат неприятности, още в деня, в който се премести в Тарасинския палат. Можеше да откаже. Само защото проклетите зарове бяха престанали да се търкалят в главата му още не значеше, че е длъжен да прави каквото и да било; обикновено когато престане да се въртят, се оказваше твърде късно да спре да прави нещо. Проблемът беше, че искаше да разбере защо. Преди много дни веднъж му се беше допяло ако може да го стисне това свое тъпо любопитство за гърлото и да го удуши.

След като Нинив и Елейн излязоха от стаята му и веднага щом можа да се изправи, без главата му да се разцепи, той разгласи новината на хората си. Изглежда, никой от тях не схвана произтичащите неудобства. Той просто искаше да ги предупреди, но никой не го послуша.

— Много добре, милорд — измърмори Нерим, докато надяваше ботуша на Мат на босия му крак. — Милорд най-после ще получи прилични стаи. О, но това е много добре. — За миг той като че ли се отказа от скръбното си изражение. Но само за миг. — Ще взема да поизчеткам червеното копринено палто на милорд; милорд си е накапал синьото с вино много лошо. — Мат го изчака нетърпеливо, навлече палтото и се запъти към коридора.

— При Айез Седай? — промълви Нейлсийн и главата му щръкна над чистата риза. Дебелият му слуга, Лопин, се суетеше зад него. — Душицата ми да изгори, не ги обичам аз много тези Айез Седай, но... Тарасинския палат, Мат. — Мат замижа; не стига, че този мъж можеше да изпие цяло буре с ракия, без изобщо да му личи на заранта, но защо трябваше и да му се хили така? — Мат, сега можем да зарежем заровете и да поиграем на карти с хора от нашата черга. — Имаше предвид благородници — единствените, които си позволяваха да играят на карти, освен заможните търговци, които пък не оставаха много дълго заможни, ако започнеха да залагат като благородниците.

Нейлсийн затърка енергично ръце, докато Лопин се мъчеше да му оправи дантелите; брадата му чак щръкна от нетърпение. — Ох, копринени чаршафи — промърмори той. Кой ли пък беше чувал за копринени чаршафи! Древните спомени в главата му се сръгаха с лакти, но той отказа да ги слуша.

— Фрашкано е с благородници — изръмжа Ванин на долния етаж и присви устни да се изплюе. И както ставаше напоследък, очите му неволно зашариха за госпожа Анан. Все пак реши да не плюе и гаврътна от халбата резливо вино, с каквото обикновено закусваше. — Но пък ще е хубаво да видим отново лейди Елейн — допълни той замислено и ръката му сама се вдигна към челото му, за да го чукне с кокалчетата на пръстите — самият той като че ли не забеляза жеста си. Мат простена. Свестен човек, а тая жена го беше развалила. — Искаш ли пак да ида да дебна Карридин? — продължи Ванин, сякаш всичко друго беше без значение. — Улицата му е фрашкана с просяци и почти нищо не може да се види, но все пак ужасно много хора идват да го навестят. — Мат му отвърна, че би било чудесно. Нищо чудно, че на Ванин му беше все тая дали в палата е пълно с благородници и с Айез Седай: той както винаги щеше да прекара целия ден потейки се на слънцето и бутан от тълпата. Много по-удобно.

Никакъв смисъл нямаше да предупреждава Харнан и останалите Червени ръце, които в момента нагъваха каша и тънки суджучета в гостилницата, ръгаха се един друг в ребрата и си подмятаха със смях за слугинчетата в палата, които, както бяха чували, били все подбрани по хубост и се държали доста свободно с благодетелите си. Самата истина си било това, уверяваха се те един-друг.

Нещата не станаха по-добри и когато отиде в кухнята да намери госпожа Анан и да оправи с нея сметките. Кайра се оказа там, но мрачното ѝ настроение от предната нощ се беше удвоило; тя издаде напред долната си устна, изръмжа му нещо и изхвърча през вратата към конюшната. Сигурно се беше забъркала в някоя беля, но защо трябваше да вини точно Мат Каутон, за него си остана неясно.

Госпожа Анан, изглежда, беше излязла — тя всеки ден организираше походни кухни за бежанци или се въвличаше в разни други благодеяния, — но Енид размахваше дълъг дървен черпак на подтичващите наоколо ѝ помагачки и беше готова да му прибере парите в тлъстата си шепа.

— Много дини стискате, млади ми лорде, и да не се чудите, ако някоя попрезряла се пръсне в ръцете ви — каза му тя, кой знае защо, навъсено. — Или две — добави тя и кимна. После се наведе към него, килна на една страна лъсналото си от пот лице и го изгледа напрегнато. — Само беля ще си навлечете, ако кажете и една дума. Нали няма да кажете. — Последното съвсем не беше въпрос.

— Нито дума — отвърна Мат. За какво му говореше, в името на Светлината? Но, изглежда, налучка правилния отговор, защото тя кимна и се заклатушка из кухнята, като размахваше черпака дважд енергично отпреди. За миг той си помисли, че се кани да го удари с него по главата. Самата истина си беше, че у всички жени имаше някаква жестока жилка, не само у някои.

Така че си беше същинско облекчение, когато Нерим и Лопин се скараха, както можеше и да се очаква, за това багажът на чий господар да бъде пренесен най-напред. На него и на Нейлсийн им беше нужен половин час, докато ги накарат да си свият перушината. Настръхнеше ли на един слуга перушината, животът на човек ставаше нещастен. След това се наложи да реши спора между Червените ръце на кого да се падне честта да пренесе сандъка със златото и кои да откарат конете. Тъй или инак, толкова им трябваше, докато се пренесат в проклетия Тарасински палат.

Веднага обаче след като го настаниха в новите му стаи, той почти забрави тревогите си. Дали му бяха просторна дневна и с помалка стаичка до нея, която по тия краища наричаха „стая за цупльовци“, както и огромна спалня с най-голямото легло, което бе виждал в живота си, с балдахин, чиито масивни пилони бяха на всичкото отгоре гравирани на вити лози и цветя и боядисани червено. Повечето мебел беше яркочервена или яркосиня, ако не позлатена. Малка врата близо до леглото отвеждаше към тясна стаичка за Нерим, която човекът, изглежда, смяташе за превъзходна въпреки тесния креват и липсата на прозорец. Всички стаи на Мат бяха с високи сводести прозорци, водещи към заслонени с ковано желязо тераси, с изглед към Мол Хара. Стойките на светилниците бяха позлатени, както и рамките на огледалата; само в „стаята за цупльовци“ имаше две огледала, три в дневната и цели четири в спалнята. Часовникът — часовник! — на мраморната полица над камината в дневната също искреше в позлата. Умивалникът и каната бяха от червен порцелан на

Морския народ. Той почти се разочарова, като разбра, че нощното гърне под леглото е от проста бяла глина. В голямата дневна имаше дори лавица с книги. Не че Мат си падаше много по четенето.

Въпреки дразнещите цветове на стените и таваните и на подовите плочки, стаите просто крещяха за богатство. По всяко друго време Мат сигурно щеше да заиграе джигата. По всяко друго време, стига да не знаеше, че една жена, чиито покои са в дъното на същия този коридор, иска да го натопи в казан с вряла вода. Стига Теслин или Мерилил, или някоя друга от пасмината им да не я изпревареше въпреки медальона му. Защо все пак заровете в главата му бяха престанали да се въртят веднага щом Елейн му спомена за тези проклетите стаи? Пустото любопитство. У дома беше чувал на няколко пъти от женски уста една поговорка, обикновено след като направеше нещо, което по онова време му се струваше забавно. „Мъжете са любопитни от котките, но котките са по-предпазливи от мъжете.“

— Не съм никаква проклетата котка — промърмори той и тръгна към дневната. Трябваше просто да го разбере и толкова.

— Разбира се, че не си котка — каза му Тилин. — Ти си едно малко вкусно патенце, това си ти.

Мат се сепна и зяпна. Патенце? При това малко патенце! Жената беше по-ниска от рамото му. Колкото и да се възмути, все пак успя да ѝ отвърне с изящен поклон. Тя беше кралицата все пак, не биваше да го забравя.

— Ваше величество, благодаря ви за тези чудесни покои. С удоволствие бих поговорил с вас, но трябва да изляза и...

Усмехнатата, тя тръгна към него по червено-зелените плочки на пода; копринените ѝ фустии — сини и бели — изшумоляха и големите ѝ тъмни очи го приковаха. Никакво желание нямаше да поглежда към брачния ѝ нож, стърчащ от щедрото ѝ деколте. Нито към по-големия, отрупан с геми кинжал зад не по-малко отрупания с геми колан. Той отстъпи назад.

— Ваше величество, имам много важна...

Нейно величество обаче започна да си тананика. Мат тутакси разпозна мелодията — той самият напоследък я беше тананикал пред няколко момичета. Беше достатъчно разумен да не я запее неволно на глас, а освен това от думите, които използваша в Ебу Дар, щяха да му

пламнат ушите. Впрочем, по тия краища песента се наричаше „Дъхът ще ти взема с целувки“.

Той се засмя нервно и се опита да застане така, че инкрустираната с лазурит масичка да се озове между двамата, но тя някак успя да я заобиколи, без видимо да увеличи скоростта си.

— Ваше величество, аз...

Тя опря длан на гърдите му, подбутна го назад в един стол и тупна в скута му. Мат се оказа заклещен между облегалките на стола и ръцете ѝ. О, можеше да я вдигне и много лесно да се изправи. Само дето тя наистина беше с този проклет голям кинжал в колана си и той се съмняваше, че ако я хване, ще се окаже толкова приемливо, колкото, изглежда, беше това, че тя го е хванала. В края на краищата тук беше Ебу Дар, където убийството на един мъж от жена беше оправдано до доказване на противното. Много лесно можеше да я вдигне, само дето...

Мат беше виждал из града продавачки на риба, които предлагаха странни морски твари, наричани „сепии“ и „октоподи“ — ебударците всъщност ядяха тези неща! — но с Тилин те изобщо не можеха да се сравняват. Тази жена сякаш имаше десет ръце. Той се замята, мъчейки се да ѝ се измъкне, и тя се засмя тихо. Между целувките Мат понечи да възрази, че някой може да влезе и да ги види, а тя само се изкикоти. Той изломоти нещо за дълбокото си уважение към короната ѝ и тя се изкиска. Той взе да я уверява, че е сгоден за едно момиче в родното си село, което държи сърцето му в ръцете си, и тук вече тя се разсмя с цяло гърло.

— Това, което тя не знае, не може да ѝ навреди — промърмори тя в ухото му, като двадесетте ѝ ръце не спряха нито за миг.

Някой почука на вратата.

Той успя да освободи устата си и извика:

— Кой е? — Е, беше си вик. Доста дрезгав, но все пак вик. В края на краищата беше останал без дъх.

Тилин скочи от скута му и се озова на цели три крачки от него толкова бързо, все едно през цялото време си беше стояла там. Дори има нахалството да го изгледа укорително! След което му изпрати въздушна целувка.

Целувката тъкмо напусна устните ѝ, когато вратата се откряна и се показа главата на Том.

— Мат? Не бях сигурен дали си тук. О! Ваше величество... — Том успя да постигне доста пищен поклон въпреки накуцването си. Джюйлин не успя, но той пък си смъкна глупавата червена шапка и направи каквото можа. — Извинете ни. Няма да безпокоим... — заговори Том, но Мат бързо го прекъсна.

— Влизай, Том! — Мат надяна палтото си и понечи да стане, но се усети, че по някакъв начин проклетата жена беше развързала гащите му на кръста, без той да забележи. Тия двамата можеха и да не обърнат внимание, че ризата му е размъкната и провиснала над корема, но нямаше да пропуснат да забележат, ако гащите му се смъкнеха. Докато синята рокля на Тилин дори не беше разбъркана! — Джюйлин, влизай!

— Радвам се, че намирате покоите си за приемливи, господин Каутон — каза Тилин, самото въплъщение на невъзмутимо достойнство. Освен очичките ѝ естествено, когато застана така, че Том и Джюйлин да не могат да ги виждат. Очичките ѝ навързваха към невинните ѝ думи допълнително значение. — С най-искрено удоволствие очаквам компанията ви. За мен тя наистина ще бъде много интересна — да имам до себе си един тавирен и да мога да общувам с него. Но сега трябва да ви оставя насаме с приятелите ви. Не, не ставайте, моля ви. — Последното — с едва прикрита подигравателна усмивка.

— Е, момче — каза Том и поглади с пръсти дългите си мустаци, след като тя излезе — голям късмет извади, че те посрещна с разтворени обятия самата кралица. — Джюйлин, кой знае защо, прояви голям интерес към шапката си.

Мат ги изгледа нащрек, предизвиквайки ги с поглед да кажат една дума повече — само една дума! — но след като ги запита за Нинив и Елейн, моментално престана да се тревожи дали подозират нещо и какво точно. Жените не се бяха върнали. Той едва не скочи от стола си, с гащи или без гащи. Двете вече се опитваха да извъртят споразумението си с него; сега трябваше да обясни какво точно е имал предвид посред изблиците на неверие и докато им обяснява какво точно е мнението му за проклетата Нинив ал-Мийра и за проклетата щерка-наследница. Едва ли се бяха осмелили да отидат в Рахад без него, но Мат нямаше намерение да се примирява с опитите им да му се месят в шпионирането на Карридин. Елейн щеше да поиска признание

и да очаква той да се прекърши; Нинив щеше да се опита да му го изтръгне със сила.

— Съмнявам се, че притесняват Карридин — каза Джюйлин и се почеса зад ухото. — Според това, което чух, вярвам, че с дебненето му се занимават Авиенда и Биргит. Но не сме ги видели да излизат. Не мисля, че трябва да се тревожиш, че той може да се сети какво виждат очите му, дори да мине покрай тях. — Том си наля пунш в един златен бокал и започна да му обяснява по-подробно.

Мат покри очите си с ръка. Предрешили се със Силата! Нищо чудно, че се изплъзваха като змии, когато си поискаха. Тези жени щяха да му донесат неприятности. В това да ти създават неприятности жените бяха най-добри. Почти не се изненада, когато разбра, че Том и Джюйлин знаят за тази Купа на ветровете по-малко и от самия него.

След като двамата излязоха, за да се подготвят за разходката до Рахад, му остана време да си пооправи дрехите, преди Нинив и Елейн да са се върнали. Остана му време и да прескочи да нагледа Олвер в стаята му на долния етаж. Кльоцавата фигура на момчето се беше малко поналяла, след като толкова го тъпчеха Енид и цялата тумба готвачки в „Скитащата жена“, но щеше да си остане все така нисък дори за кайриенец и дори ушите му да се свиеха наполовина, както и устата му, огромният му месест нос все пак щеше да му попречи да минава за хубавец. Оказа се, че около него се суеят цели три слугини.

— Мат, не мислиш ли, че тази Хезел има най-красивите очи на света? — каза Олвер и лицето му грейна към младата жена с големите очи, която Мат бе мернал последния път, когато беше идвал в палата. Хубавелката му отвърна със сияйна усмивка и разроши косата му. — О, но и Алис и Лоя са толкова сладки, че така и няма да мога да избира. — Една пълничка жена, почти на средна възраст, вдигна очи от дисагите на Олвер, които тъкмо изпразваше, и му се усмихна мило, а стройното момиченце с издути като ужилени от пчела устничици оправи кърпата, която току-що поставяше до умивалника, хвърли се на леглото и загъделичка Олвер, докато той не се затъркала от смях.

Мат изсумтя. Не стигаха Харнан и пасмината като него, но сега и тези жени да дават кураж на момчето! Как изобщо можеше да го научи да се държи прилично, след като жените правеха това! Олвер трябваше да си играе по улиците като всички други десетгодишни хлапета. Той

самият си нямаше слугини, които да му се хвърлят отгоре в стаите му. Сигурен беше, че Тилин се е погрижила за това.

Остана му време да нагледа Олвер, както и да наmine да види Харнан и останалите Червени ръце, настанени в едно дълго помещение недалече от конюшните, както и да прескочи до кухните за малко хляб и някоя мръвка — да хапне от онази бяла каша в хана така и не се бе осмелил. Нинив и Елейн все още ги нямаше. Най-сетне хвърли един поглед на книгите в дневната си и се зачете в „Пътешествията на Джейин Бродяжника“, макар че от тревоги и една дума не можа да влезе в главата му. Том и Джюйлин се върнаха тъкмо когато двете жени най-сетне нахлуха с бурни възклицания, че го заварват тук, сякаш си бяха мислили, че той няма да си удържи на думата.

Той затвори леко книгата и още по-леко я постави до стола си.

— *Вие* къде бяхте?

— Как къде, на разходка — бодро изчурулика Елейн и сините ѝ очи се разшириха повече от всякога. Том се навъси, измъкна един нож от ръкава си и започна да го подмята. Много подчертано се стареше да не поглежда към Елейн.

— Пихме чай с няколко жени, които ханджийката ти познава — каза Нинив. — Няма да ти досаждам с приказки за плетки.

Джюйлин поклати глава.

— Моля те, недей — каза ѝ сухо Мат. Предполагаше, че може да различи единия край на куката от другия, но подозираше също, че тя по-скоро ще си забие някоя в езика, отколкото да започне да приказва за плетки. Държането и на двете потвърждаваше най-лошите му опасения. — Разпоредих се по двама души да излязат с всяка от вас този следобед, а от утре всеки ден ще бъдат други двама. Щом не сте в палата под носа ми, ще вървите с телохранители. Те вече си знаят смените. Ще бъдат с вас непрекъснато — непрекъснато — и вие ще ме уведомявате къде отивате. И ще престанете да ми създавате грижи, докато не ми се е пръснала главата.

Очакваше да му отвърнат с възмущение и да започнат да спорят. Очакваше да започнат да шикалкавят за това какво са обещали и какво — не. Очакваше, че след като им е поискал цял самун, ще получи едно тънко резенче, две, ако извадеше повечко късмет. Нинив погледна Елейн. Елейн погледна Нинив.

— Ами това за телохранителите е чудесна идея, Мат! — възкликна Елейн и от усмивката на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Мисля, че за това се оказа прав. Много умно от твоя страна, че вече си разпределил хората си.

— Идеята наистина е чудесна — каза Нинив и закима въодушевено. — Много умно от твоя страна, Мат.

Том изтърва ножа с приглушено проклятие и засмука убодения си пръст, зяпнал в жените.

Мат въздъхна. Беля; знаеше си го. И то още преди да им е казал да забравят временно за Рахад.

Ето как той се намери седнал на една пейка пред една евтина кръчма, наречена „Розата на Елбар“. Пиеше от едно от очуканите калаени канчета, вързани за пейката с верижки. Добре поне че измиваха канчетата за всеки нов клиент. „Розата“ беше толкова скапана, че вонята откъм бояджийския дюкян отсреща само вдигаше нивото ѝ. Не че кварталът беше съвсем бедняшки, въпреки че улицата бе твърде тясна за карети. Немалко носилки се полюшваха сред точещата се тълпа и макар че повечето минавачи бяха облечени предимно с прости дрехи, а не с коприна, дрехите в повечето случаи бяха добре скроени и относително нови. Къщите и дюкяните тук оформяха обичайния боядисан в бяло низ и макар повечето да бяха малки и дори занемарени, вдясно от него се издигаше висока къща на заможна търговка, а вляво — малък палат, поне по-малък от къщата на търговката, с един-единствен купол, боядисан на зелени ивици. Други две кръчми и един хан току пред очите му изглеждаха прохладни и уютни. За съжаление, „Розата“ беше единственото място, където човек можеше да седне отвън, и единствената разположена на подходящото място. За съжаление.

— Съмнявам се да съм виждал другаде такива разкошни мухи — изръмжа Нейлсийн и прогони с ръка няколко тлъсти екземпляра от канчето си. — Впрочем, какво правим пак тука?

— Ти например лочиш от това жалко подобие на вино и се потиш като пръч — измърмори Мат и придърпа шапката си, за да си заслони очите. — Докато аз съм тавирен. — Той изгледа с яд разнебитената къща между бояджийския дюкян и шумната тъкачница, която му бяха казали да дебне. Не го бяха помолили — казаха му — точно това се беше получило, както и да го бяха изrekli и както и да

усукваха по въпроса за обещанията си. О, постараха се да прозвучи като молба, дума да няма, най-накрая едва ли не на колене го замолиха, на което той щеше да повярва, когато видеше кучета да танцуват, но Мат си знаеше, че просто го бяха изнудили. — Просто бъди тавирен, Мат — изкриви той уста, подражавайки им. — Сигурна съм, че сам ще разбереш какво трябва да направиш. Ба! — Сигурно Елейн, проклетата щерка-наследница с проклетите ѝ трапчинки го знаеше, или Нинив с проклетите ѝ ръце, дете непрекъснато дърпаха проклетата ѝ плитка да я откъснат, но Светлината да го изгореше дано, ако той можеше да го разбере. — Ако оная свинска Купа е някъде в Рахад, как очакват да им я намеря от тази страна на проклетата река?

— Не помня да са казвали точно това — промърмори кисело Джюйлин и отпи яко от някаква напитка, направена от жълт плод, растящ в околностите на града. — Ти ги попита за това поне петдесет пъти. — Той твърдеше, че белезникавата напитка била много освежаваща в жегата, но Мат бе отхапал едно резенче от въпросния „лимон“, колкото да го опита, и нямаше повече да глътне нищо, направено от него. Главата му все още леко пулсираше, затова той лично пиеше чай. Чаят имаше такъв вкус, сякаш кръчмарят, кльоцав тип с лъскавочерни подозрителни очички, беше добавял нови листа и вода към вчерашната утайка от самото основаване на града. Каквото настроението му, такъв и вкусът.

— Това, което мен ме интересува — промърмори Том, — е защо толкова много те разпитваха за твоята ханджийка. — Той, изглежда, не се притесняваше особено, че жените продължаваха да крият тайни; странен човек беше той, определено. — Какво общо може да има Сетале Анан с тези жени с Купата?

А в разнебитената къща наистина влизаха и излизаха разни жени. И то постоянен поток от жени, някои от които добре облечени, макар и не в коприна, и нито един мъж. Три или четири от тях носеха червения колан на Мъдра жена. Мат си беше помислил дали да не вземе да проследи някоя от тях на излизане, но му се стори някак прекалено подредено. Всъщност той не знаеше как точно действа тавирен — у самия себе си не беше забелязал никакъв признак за нещо такова, — но късметът му винаги се проявяваше най-добре, когато всичко ставаше случайно. Като със заровете. Повечето от телените

кръчмарски главоблъсканици например не можеше да реши, колкото и да му работеше късметът.

Той пренебрегна въпроса на Том — Том го беше задавал почти толкова често, колкото Мат се беше питал на глас как да намери Купата точно тук. Нинив му беше заявила направо в очите, че не му е обещавала да му казва и последната дреболия, която знае; заяви му, че ще му казва само онова, което трябва да знае; каза му, че... Да я гледа как едва не се задави, преглъщайки имената, с които искаше да го нарече, не му донесе голямо удовлетворение.

— Май ще трябва да пообиколя отзад — въздъхна Нейлсийн. — Да не би някоя от онези жени да реши да прескочи през градинската ограда. — Тесният проход между къщата и бояджийницата бе празен, но зад дюкяните и къщите минаваше друга уличка. — Мат, я ми обясни пак защо трябва да правим всичко това, вместо да си играем на карти?

— Аз ще ида — каза Мат. Може би най-после щеше да разбере как действа тавирен. Отиде, пообиколи и не разбра нищо.

Когато вечерният здрач започна да се спуска над улицата и Харнан се върна с един плешив тесноок андорец на име Ват, единственият възможен ефект от това, че е тавирен, доколкото Мат забеляза, се изрази в това, че кръчмарят благоволи все пак да му свари пресен чай. Вкусът му беше почти толкова лош, колкото и на стария.

Като се върна в стаите си в палата, намери бележка — покана един вид, изписана изящно върху дебела бяла хартийка, миришеца на цяла цветна градина.

„Мое малко зайче, очаквам да ме посетиш за вечеря в покоите ми.“

Без подпис, но едва ли имаше нужда от такъв. Светлина! Тази жена нямаше капка срам! На вратата към коридора имаше боядисана в червено ключалка. Той намери ключа и я заключи. После, за всеки случай, натика един стол под бравата на вратата към стаята на Нерим. Можеше спокойно да мине и без вечеря. Тъкмо докато се канеше да се качи в леглото, бравата изтрака и някаква жена се изсмя като разбра, че вратата е заключена.

След това можеше просто да затвори очи и здраво да се наспи, но по някаква причина остана да лежи буден, заслушан в къркорещия си стомах. Защо му го правеше всичко това? Е, знаеше защо, но защо точно на него? Едва ли беше решила да захвърли на сметището цялото си благоприличие само за да замъкне един тавирен в леглото си. Както и да е, сега поне беше в безопасност. В края на краищата Тилин нямаше да почне да разбива вратата му с таран. Нали? А през железните арабески на терасите и пиле не можеше да прехвъркне. Освен това щеше да ѝ трябва доста дълга стълба, за да стигне толкова високо, и няколко мъже, които да я крепят. Освен ако не се спуснеше от покрива с въже. Или пък да... Нощта мина, стомахът му ръмжеше, слънцето изгря, а той така и не можа да притвори очи или да си помисли за нещо по-свастно. Но поне взе едно решение. Сети се за какво се използва „стаята за цупльовци“. Той лично със сигурност не беше цупльо.

Още като се съмна, Мат се измъкна от стаите си и намери един от дворцовите слуги, когото познаваше отпреди — плешив човечец на име Мадик, с хитро самодоволно лице и лукаво изкривена уста, подсказваща, че хич не е доволен. Човек, който можеше да бъде купен. Въпреки че стреснатият му поглед и леката насмешка, която дори не си направи труда да прикрие, подсказаха, че му е съвсем ясно защо Мат му пъха тия жълтици в ръката. Кръв и пепел! Колко ли още хора тук знаеха какво е намислила Тилин?

Нинив и Елейн, изглежда, нито знаеха, нито се досещаха, слава на Светлината! Макар това да означаваше, че и двете го сгълчаха, че е пропуснал вечеря със самата кралица — Тилин ги попитала да не би да е болен. И още по-лошо...

— Моля те — каза му усмихната Елейн, — трябва да се престашиш и да се сближиш колкото може повече с кралицата. Не се нервирай. Знаеш ли колко приятно ще ти бъде да прекараш една вечер с нея?

— Само гледай да не я обидиш с нещо — измърмори Нинив. При нея нямаше съмнение, че ѝ е много трудно да му говори вежливо. Веждите ѝ се свъсиха, ченето ѝ се вкочани, а ръцете ѝ трепнаха, готови да задърпат плитката. — Опитай се да бъдеш сговорчив поне веднъж в... искам да кажа, не забравяй, че тя е свастна жена, и да не си и

помислил да опиташ някоя от твоите... Светлина, знаеш какво искам да кажа.

Да не се нервирал? Ха! Свястна жена? Ха!

Двете, изглежда, ни най-малко не се притесниха, че си е изгубил целия следобед. Елейн го потупа съчувствено по рамото и го помоли, ако обичал, да опита още някой и друг ден; със сигурност било по-добре, отколкото да се тътри из Рахад в тази жега. Нинив му повтори абсолютно същото — нещо обичайно за жените, но без потупването по рамото. Веднага си признаха, че смятат да изкарат деня, дебнейки Карридин с Авиенда, въпреки че избегнаха въпроса му кого точно се надяват да разпознаят. Всъщност това го изтърва Нинив, а Елейн я изгледа така, че той си помисли, че най-после ще види как някой ще зашлеви Нинив през ушите. После двете хрисимо приеха настояването му да не се опитват да се измъкват от телохранителите си и също така кротко се съгласиха да му покажат как смятат да се предрешат. Въпреки описанието на Том, като видя как двете жени изведнъж се превърнаха в ебударки, Мат се изненада почти толкова, колкото от кротостта им. Е, Нинив специално почти го докара до кротост, въпреки че заръмжа, като разбра, че според него айилката наистина няма нужда от охрана, но поне се постара. Дори всяка поотделно можеше да го изнерви с това кършене на ръцете и тези изпълнени с покорство отговори, но двете заедно — с Авиенда в добавка, която на всичко отгоре кимаше одобрително! — го довършиха и той беше повече от щастлив да ги отпрати. Но просто за всеки случай, без да обръща внимание на внезапно стиснатите им усти, ги накара да покажат как са се предрешили на първите мъже, които бе решил да изпрати с тях. Ванин подскочи от радост, че му се дава възможност да бъде един от охраната на Елейн, и започна да се чука по челото като последен идиот.

Дебелакът не беше научил почти нищо от собственото си дебнене. Също както и предния ден, смайващо много хора бяха идвали на гости при Карридин, включително и неколцина облечени в коприна, но това с нищо не доказваше, че всички те са Мраколюбци. Тъй или иначе, Карридин беше посланик на Белите плащове и сигурно много хора, желаещи да търгуват в Амадиция, искаха да го посетят. Наистина, Ванин съобщи, че със сигурност е забелязал две жени да наблюдават палата на Карридин като него — на лицето му се изписа

пълно изумление, когато Авиенда изведнъж се превърна в трета ебударка — както и някакъв старец, според него, въпреки че непознатият изведнъж се оказал изненадващо пъргав. Ванин така и не бе успял да го огледа добре, макар да го бил мернал на три пъти. След като Ванин и жените си тръгнаха, Мат прати Том и Джюйлин да видят дали могат да разберат нещо, свързано с Джайчим Карридин и някакъв прегърбен белокоп старец, проявяващ интерес към Мраколюбци. Ако и хващачът на крадци не намереше някакъв начин да стащи Карридин, значи такъв начин просто не съществуваше, а пък Том, изглежда, умееше да събира на едно място всички клюки и слухове и да отсее от тях истината. Но всичко това беше по-лесната част, разбира се.

През следващите два дни той продължи да се поти на пейката, като от време на време ставаше да се поразтъпче до бояджийницата, и единствената промяна бе в това, че чаят ставаше все по-лош. Виното пък беше толкова лошо, че Нейлсийн премина на ейл. Първия ден кръчмарят им предложи риба за обяд, но ако се съдеше по миризмата ѝ, беше уловена миналата седмица. На втория ден им поднесе яхния със стриди и Мат изяде няколко чинии, въпреки парченцата от черупки. Биргит не щя да хапне нищо.

Тя го беше изненадала, когато ги настигна с Нейлсийн, докато прекосяваха Мол Хара първата сутрин. Слънцето едва се беше показало над покривите на сградите.

— Май съм подранила — изсмя се тя. — Можех да се поразходя. Ако нямате нищо против, ще ви правя компания.

— И ние станахме рано — отвърна ѝ той уклончиво. Нейлсийн го изгледа накриво. Той, разбира се, си нямаше представа защо трябваше да се промъкват през малката задна вратичка за слуги до конюшните. Не че Мат допускаше, че Тилин може да му се нахвърли в коридора посред бял ден, но малко предпазливост не беше излишна. — Радваме се да те видим по всяко време. Хм. Благодаря. — Тя само сви рамене, измърмори нещо, което той не можа да чуе, и тръгна до него.

Така се почна с нея. Всяка друга жена, която Мат беше познавал, щеше да започне да пита за какво точно ѝ е благодарил, след което да му обяснява, че не е имало нужда, толкова надълго и нашироко, че да му се доще да си запуши ушите, или също толкова досадно да започне да го мъмри, че наистина трябва да ѝ благодари, или пък да му даде да

разбере, че очаква нещо по-съществено от празни думи. А Биргит само сви рамене — и на втория ден му хрумна нещо изумително.

Винаги си беше мислил, че жените са създадени на този свят, за да им се възхищава човек и да им се усмихва, да танцува с тях и да ги целува, ако му позволят, и да ги гушка, ако извади повечко късмет. Да избере кои жени да задирия за него беше почти толкова забавно, колкото самото задиряне. Някои жени, разбира се, бяха просто приятелки. Малко. Егвийн например, въпреки че не беше сигурен доколко ще се запази това приятелство, след като беше станала Амирлин. Нинив също минаваше донякъде за приятелка, стига да можеше да забрави поне за час, че го е пердашила неведнъж по задника, и да запомни веднъж завинаги, че той вече не е момче. Но една жена приятел беше нещо много различно от един мъж — винаги знаеш, че умът ѝ тича по различни пътеки от твоя, че гледа на света с очи, различни от твоите.

— Внимавай много — промърмори Биргит, като се наведе към него. — Тази вдовица си търси нов съпруг; канията на брачния ѝ нож е синя. Освен това къщата е ей натам.

Той примигна и изгърва от погледа си сладко закръглената женичка, която полюшваше толкова съблазнително бедра от другата страна на улицата, а Биргит отвърна на овчото му хилене със смях. Нинив щеше да го одере с езика си затова, че се е загледал, и дори Елейн щеше много хладно да изкаже неодобрението си. Към края на втория ден на същата тази пейка той изведнъж осъзна, че през цялото време е седял с бедро, плътно опряно до бедрото на Биргит, и нито веднъж не му беше хрумнало да опита да я целуне. Беше сигурен, че тя не иска бъде целувана от него — честно казано, предвид грозните като кучета мъже, които, изглежда, ѝ харесваха, тя сигурно щеше да се обиди, ако го поискаше — и освен това тя беше героиня от легендите, от която той все още почти очакваше всеки момент да скочи на покрива на някоя къща и пътьом да сграбчи двама-трима Отстъпници за вратовете. Но не беше това. Беше все едно да си помисли да целуне Нейлсийн. И също като тайренеца, абсолютно по същия начин, той харесваше Биргит.

Два дни на тази пейка, с подтичванията нагоре-надолу до бояджийницата и оглеждането на високата тухлена стена на градината

зад къщата. Биргит сигурно щеше да може да се изкатери по нея, но дори тя можеше да си счупи врата, ако опиташе, облечена в рокля. На три пъти му хрумна най-случайно да проследи поредната жена, излизаща от къщата — две от жените се оказаха с червени колани на Мъдра жена. Случайният избор като че ли наистина задействаше късмета му. Едната от Мъдрите жени зави на първата пресечка и купи връзка сбръчкани репички, след което се върна. Другата отиде две улици по-нататък и купи две големи риби със зелени шарки. Третата жена, висока и мургава, облечена в спретната вълнена рокля — трябваше да е тайренка, — мина по два моста, след което влезе в един голям дюкян, където я посрещна с поздрави и усмивки някакъв кльощав тип, който ѝ се кланяше непрекъснато, докато тя надзираваше товаренето на лакирани кутии и подноси в пълни с дървени трици кошници, които след това бяха натоварени на един фургон. По това, което Мат успя да подслуша, жената смяташе да ги размени срещу прилично количество сребро в Андор. Едва успя да се измъкне, без да си купи и той лакирана кутия. Толкова със случайния му късмет.

Не че някой от останалите извади такъв. Нинив, Елейн и Авиенда си ходеха на поклоненията по улиците около малкия палат на Карридин, без да видят онзи, когото очакваха да разпознаят, от което униваха безкрайно. Все още отказваха да му кажат кого; не че това имаше някакво значение, след като така и не бяха видели въпросното лице или лица. Виж, това му го казаха и му показаха зъби колкото за шест жени. Гримасите им трябваше да минат за усмивки, реши Мат. Срамно, че и Авиенда се оплете с тях, но имаше един момент, в който той ги натисна да му отговорят по същество, и Елейн му се сопна, и тогава айилката ѝ прошепна нещо на ухото.

— Прости ми, Мат — промълви Елейн съвсем искрено и лицето ѝ толкова почервенея, че косата ѝ сякаш избледня. — Най-покорно те моля за прошка, че ти заговорих така. Аз... на колене ще те помоля, ако искаш. — Нищо чудно, че накрая запецна.

— Няма нужда — отвърна ѝ той, стараейки се да не се пули. — На грешка и прошка. Голяма работа. — Кое обаче беше най-странното? През цялото време, докато му говореше, Елейн гледаше Авиенда и веждите ѝ дори не трепнаха, когато той ѝ отвърна, но въздъхна облекчено, след като Авиенда ѝ кимна. Жените просто бяха странни.

Междувременно Том докладва, че Карридин често давал подаяния на просяците и като се изключеше това, всички приказки за него из Ебу Дар се оказаха точно това, което можеше да се очаква, в зависимост дали човек смяташе Белите плащове за сеещи гибел чудовища, или за истинските спасители на света. Джюйлин на свой ред беше подразбрал, че Карридин е купил план на Тарасинския палат, което може би подсказваше за някакви намерения на Белите плащове спрямо Ебу Дар или пък че Педрон Ниал се кани да си построи собствен палат и иска да е като Тарасинския. Стига да беше все още жив — из града бяха плъзнали слухове, че е умрял, въпреки че според половината от тях го бяха убили Айез Седай, а според другата половина — Ранд, което само показваше колко са верни. Нито Джюйлин, нито Том не бяха намерили и трошица сведения, свързани с белокос старец с много сбръчкано лице.

С Карридин — пълно разочарование. С наблюдаването на проклетата къща — пълен провал. А колкото до палата...

Мат беше разбрал накъде ще тръгнат нещата още първата нощ, когато най-сетне се върна в стаите си. Олвер беше там, вече нахранен и сгушил се в един стол, разгърнал „Пътешествията на Джейин Бродяжника“ под светлината на запалените светилници. Изобщо не изглеждаше притеснен, че са го преместили от собствената му стая. Мадик беше спазил обещанието си. Естествено — с толкова жълтици, които беше напъхал в кесията си. В „стаята за цупльовци“ сега беше поставено едно легло за Олвер. Ха да видим дали Тилин ще се опита да му направи нещо пред очите на невинното дете! Оказа се обаче, че кралицата също не си е губила времето. Мат се промъкна до кухните като лисица, с прибежки от единия ъгъл до другия, спусна се мълниеносно по стълбището... и разбра, че храна за него няма.

О, миризмите на готвено изпълваха въздуха с благодат, зачервени мръвки с хрупкава кожичка се въртяха на шишовете над големите огнища, котлета къкреха върху белите плочки на печките и готвачки непрекъснато отваряха фурните, за да извадят едно или друго. Нямаше храна само за Мат Каутон. Усмехнати жени в безукорно бели престилки не обръщаха внимание на неговите усмивки и му препречваха пътя, когато се опитваше да се приближи до източниците на тези великолепни миризми. Усмиваха се и го плесваха през ръцете всеки път, когато посегнеше да грабне някой самун или дори само

някоя лъскава репичка. Усмиваха се и му казваха, че не трябва да си разваля апетита, щом като ще вечеря с кралицата. Знаеха. И последната слугиня тук го знаеше! Почервенял от срам, той побърза да се прибере в стаите си, горчиво съжалявайки за оная вмирисана риба, дето му я предложиха на обяд. Заклучи вратата след себе си. Жена, която можеше да умори човек от глад, сигурно беше способна на всичко.

Лежеше на един зелен копринен килим и играеше на змии и лисици с Олвер, когато пъхнаха под вратата му втора бележка.

„Казвали са ми, че е по-приятно да хванеш гълъбче в полет и да го видиш как пърха, но рано или късно гладната птичка сама ти каца на ръчичката.“

— Какво има, Мат? — попита Олвер.

— Нищо. — Мат смачка бележката. — Още една игра?

— О, да. — Хлапакът беше готов да играе тъпата игра по цял ден. — Мат, ти опита ли она печен бут, дето го готвиха снощи? Аз така и не можах...

— Просто си хвърли зара, Олвер. Просто хвърли проклетия зар.

На връщане към папата третата нощ той си купи хляб, маслини и овче сирене, и добре че го направи. В кухнята пак бяха получили нареждания. Проклетите жени направо му се изсмяха в лицето, докато размахваха димящите блюда с месни гозби и риби току под носа му и му казваха да не си развали триж проклетия си апетит.

Той обаче запази достойнство. Изобщо не се опита да грабне някое блюдо и да побегне. Не, Мат само изпружи крак и най-елегантно развя въображаемия си плащ.

— О, прелюбезни дами, просто съм съкрушен от топлата ви гостоприемност.

Оттеглянето му обаче щеше да е доста по-добро, ако една от готвачки те не беше изграчила зад гърба му:

— Кралицата скоро ще се нагости с печено патенце, момко. — Много забавно. Останалите жени така се разреваха, че сигурно се затъркаляха по пода от смях, но той не се обърна. Страшно забавно.

Хлябът, маслините и соленото сирене се оказаха чудесно ядене, като се добави и водата от умивалника, с която да ги преглътне. След първия ден бяха престанали да му носят пунш в стаята. Олвер се опита да му каже нещо за печена риба със сос от горчица и стафидки, но Мат го скастри да не приказва много, а да наблегне на четенето.

Тази нощ никой не му пъкна бележка под вратата. И никой не се опита да влезе. Той започна да си мисли, че нещата може да тръгнат и към по-добро. Утре беше Птичия празник. Според това, което беше чул за костюмите, които си обличаха на този празник мъжете, както и жените, Тилин най-вероятно щеше да си намери друго патенце, което да подгони. Все някой щеше да излезе от онази проклета къща срещу „Розата на Елбар“ и да му връчи най-последно проклетата Купа на ветровете. Просто беше крайно време нещата да тръгнат към по-добро.

На третата сутрин в Тарасинския палат го събудиха заровете в главата му.

ГЛАВА 29

ПТИЧИЯ ПРАЗНИК

Заровете събудиха Мат и той си помисли дали да не се опита да заспи отново и да изчака да утихнат, но най-накрая стана. Главата му бучеше и беше много раздразнен. Сякаш си нямаше вече предостатъчно ядове. Изгони Нерим и се облече сам, като междуременно си дояде хляба и сиренето от предната вечер и отиде да нагледа Олвер. Момчето бързаше да си навлече дрехите и да изхвърчи навън, като от време на време се спираше с ръце на ботуша или на ризата, за да изстреля дузина въпроси, на които Мат отговаряше разсеяно. Не, днес няма да ходят на надбягванията, колкото и големи да са облозите в Небесния кръг. Да, може би ще прескочат до менажерията. Да, ще му купи маска с птичи пера за празника. Стига най-сетне да успее да се облече. Последното накара Олвер да се развихри.

Това, което всъщност тормозеше Мат, бяха проклетите зарове. Защо трябваше да започват отново? А все още не беше разбрал защо бяха започнали миналия път!

Олвер най-после се облече и тръгна след Мат към дневната, без да престане да бълва въпрос след въпрос... и се блъсна в него, когато Мат се закова на място. Тилин тъкмо поставяше на масата книгата, която Олвер беше чел снощи.

— Ваше величество! — Очите му пробягаха към вратата, която сам беше заключил снощи и която сега зееше отворена. — Каква изненада! — Той издърпа Олвер и го подбутна пред себе си, между себе си и насмешливата усмивка на жената. Е, може и да не беше точно насмешлива, но в момента му се стори точно такава. Определено изглеждаше доволна от себе си. — Тъкмо се канех да изведа Олвер на разходка. Да видим празника. И една пътуваща менажерия. Искане да му купя маска с пера. — Той запристъпва полекичка към вратата, като използваше момчето като щит.

— Мда — измърмори Тилин й го изгледа изпод спуснатите си клепачи. Не направи никакво движение да го спре, но усмивката й се разшири, сякаш очакваше всеки момент да стъпи в примката. — Много по-добре ще е да излезе с придружител, вместо да тича с уличните хлапета, както чух, че правел. За това твое момче човек може да чуе какво ли не. Ризел!

На прага се появи една жена и Мат се сепна. Фантастична маска от завихрени сини и златни пера прикриваше повечето от лицето на Ризел, но перата, съставляващи останалата част от костюма й, не прикриваха почти нищо — дори най-пищния бюст, който Мат беше виждал.

— Олвер — каза тя и коленичи, — би ли искал да излезеш навън с мен, да се поразходим на празника? — И вдигна към него маска с червени и зелени пера, изобразяваща ястреб, точно по мярка на момчето.

Преди Мат да успее да отвори уста, Олвер се измъкна от ръката му и се затича към нея.

— О, да! Благодаря. — Неблагодарният малък дръвник се разсмя, след като тя привърза маската на лицето му и го гушна до гърдите си. Хванати за ръце, двамата изтичаха навън, оставяйки го със зяпнала уста.

Той обаче набързо се съвзе, когато Тилин каза:

— Толкова по-добре за теб, че не съм ревнива, мили мой. — Тя извади дългия железен ключ за вратата му от пояса си и после още един, също като първия, и ги размаха под носа му. — Хората имат навика да си държат ключовете в някоя кутия до вратата. — Точно там той беше оставил своя. — И на никого не му хрумва, че може да има и втори ключ. — Единият ключ се върна на мястото си зад пояса й; другият се завъртя в ключалката със силно изщракване, преди да се озове при другаря си. — Ами сега, агънце ми? — Тилин се усмихна.

Това вече беше прекалено. Тази жена го беше гонила като хрътка; опитала се беше да го умори от глад; сега го беше заключила като... като и той не знаеше какво. Агънце! Проклетите зарове заподскачаха бясно из черепа му. Освен това навън го чакаше много важна работа. Заровете никога не бяха имали нещо общо с намирането на нещо, но... Той пристъпи до нея, стисна ръката й и започна да рови в пояса й за ключовете.

— Нямам никакво време, да му се не види, за... — Дъхът му замръзна, когато острият връх на камата ѝ под брадичката му му затвори устата и го накара да се изправи на пръсти.

— Дръпни си ръката — каза тя хладно. Вече не се усмихваше. Той пусна ръката ѝ много внимателно. Натискът на ножа ѝ под брадичката му обаче не отслабна. Тя поклати глава. — Все гледах да проявя снизхождение, защото си чужденец, гъсочето ми, но щом предпочиташ да играем грубо... Ръце на хълбоците. Тръгвай. — Върхът на ножа го насочи. Той заотстъпва заднишком и на пръсти, за да не му резне шията.

— Какво ще правиш сега? — изломоти Мат. Гласът му излезе напрегнат заради изпънатия врат. Не му стигаше всичко останало, ами сега и това! — А? — Можеше да се опита да я сграбчи за китката, ръцете му обикновено бяха бързи. — Какво ще правиш сега? — Бързи, ама с този нож на гърлото? Това беше въпросът. Това, както и оня, дето и го зададе. Ако се канеше да го убие, само китката си да мръднеше и камата щеше да се забие чак до мозъка му. — Ще ми кажеш ли! — Това в гласа му не беше паника. Не можеше да изпадне в паника. — Ваше величество? Тилин? — Е, може и да беше изпаднал малко в паника, след като я нарече по име. Можеше да наричаш всяка жена в Ебу Дар „патенце“ или „сладкишчето ми“ по цял ден и тя да ти се усмихва, но ако използваш името ѝ преди да ти е разрешила, можеше да си навлечеш много по-големи бели, отколкото ако закачиш някоя непозната на улицата другаде. При това няколко разменени целувки никога не се оказваха достатъчно за подобно благоволение.

Тилин не му отвърна, само продължи да го подбутва, докато раменете му не се удариха в нещо, което го спря. С тази проклета кама, която не се отдръпна и на косъм от шията му, той не можеше да си извърне главата, но очите му, които се бяха приковали в нейните, се ококориха. Бяха в спалнята му и един от червените пилони на леглото му с витите лозници го притискаше здраво между плешките. Защо трябваше да го докара в... Лицето му изведнъж почервения като пилоната. Не. Не беше възможно да се кани да... Но това беше неприлично! Невъзможно!

— Не можеш да ми го направиш — изломоти той и макар гласът му да прозвуча малко задъхано и пискливо, все пак имаше право.

— Само гледай и се учи, котенцето ми — каза Тилин и извади брачния си нож.

По-късно, и то доста по-късно, той раздражено придърпа чаршафа до гърдите си. Копринен чаршаф; Нейлсийн се беше оказал прав. Кралицата на Алтара си тананикаше щастливо до него в леглото, извила ръце зад гърба си да закопчае копчетата на роклята си. На него беше останал само медальонът с лисичата глава на кожената каишка — то пък една полза от него — и черното шалче около врата му. Панделка в нейна чест — така го беше нарекла проклетата жена. Той се извърна на една страна и дръпна лулата си със сребърния мундщук и кесията с табак от масичката от другата страна на леглото. Запали я с помощта на златна маша и нажежено въгленче в една порцеланова купа с пясък. После скръсти ръце на гърдите си и запухтя свирепо.

— Няма защо да ми буйстваш, патенцето ми, и няма защо да се цупиш. — Тя издърпа камата си, забита в един от пилоните до брачния ѝ нож, и огледа върха ѝ, преди да я прибере в канията. — Какво има? Знаеш, че ти беше също толкова приятно, колкото и на мен, а аз... — Тя изведнъж се засмя, и то ох, колко щедро, и прибра брачния нож между гърдите си. — Ако и то е част от това, че си тавирен, трябва да си доста прочут.

Мат пламна целият.

— Това просто е неестествено — избухна той и издърпа ядосано лулата от зъбите си. — Аз съм този, който би трябвало да задиря! — Смаяният ѝ поглед сигурно не отстъпваше на неговия. Ако Тилин беше някоя кръчмарска слугиня и му се усмихнеше както си му е редът, сигурно щеше да си опита късмета си, е, стига слугинята да нямаше син, който обича да мушка с меча си хора по улиците — но все пак той трябваше да задиря, а не него да задирят. Просто никога досега не си го беше помислял. Никога досега не му се беше налагало.

Тилин започна да се смее и да бърше с пръсти сълзите от очите си.

— О, гълъбчето ми. Все забравям. Ти сега си в Ебу Дар, миличък. В дневната съм ти оставила едно подаръче. — Тя го потупа по крака под чаршафа. — И днес да се нахраниш хубаво. Тепърва ще ти трябва сила.

Мат покри с ръка очите си и се постара, колкото може, да не се разплаче. Когато ги откри, тя си беше излязла.

Той се смъкна от леглото и си уви слабините с ризата. По някаква причина изпита неудобство от мисълта, че ще тръгне гол. Проклетата жена можеше да му скочи примерно от гардероба. Дрехите, които беше носил, лежаха разхвърляни по пода. „Защо да се занимава с разните му връзки — помисли си той кисело, — като може просто да накълца дрехите на човек!“ Никакво право нямаше обаче да му среже така червеното палто. Просто си беше доставила удоволствие да си го обели с ножа.

Почти затаил дъх, той отвори внимателно високия, боядисан в червено и златно гардероб. Слава на Светлината, нямаше я вътре. Изборът му се оказа ограничен — Нерим беше отнесъл повечето му палта за почистване или кърпене. Той се облече набързо, избра си едно просто палто от тъмнобронзова коприна и натика с крак нарязаните дрипи колкото се може по-навътре под леглото, за да ги изнесе покъсно, без Нерим да ги види. Както и всеки друг, впрочем. Прекалено много хора вече знаеха твърде много за това, което ставаше между него и Тилин; ако някой научеше и за това сега, просто нямаше да го понесе.

В дневната вдигна капака на лъскавата кутия до вратата и с въздишка го пусна. Не беше и очаквал Тилин да му остави ключа. Облегна се на вратата. Отключената врата. Светлина, какво да прави сега? Да се върне в хана? Хич не го интересуваше вече защо заровете бяха престанали да дрънчат преди, да ги изгори дано. Само че нямаше да му се размине с Тилин, ако се опиташе да подкупи госпожа Анан и Енид. Нямаше да му се размине и с Нинив и Елейн, ако им заявеше, че е нарушил споразумението. Да ги изгори дано всички жени!

На една от масите лежеше голям вързоп, грижливо увит със зелена хартия. Оказа се, че съдържа маска на орел в черно и златно, с подходящо за него палто, ушита от пера. Имаше и една червена копринена кесийка с два̀сет златни крони и бележка, ухаеща на цветя.

„Щях да ти подаря и обица, прасенцето ми, но забелязах, че ушенцето ти не е пробито. Пробий си го и си купи нещо хубаво.“

Мат едва не се разрева. Все пак той даваше подаръци на жените, а не обратно! Светът се беше обърнал надолу с главата! Прасенце? О, Светлина! След минута размисъл обаче той все пак взе маската. Поне това му дължеше, най-малкото заради палтото.

Когато най-после стигна до малкия сенчест двор, където се бяха събирали всяка сутрин, до кръглото шадраванче с лилиите и пъстрите рибки, завари там Нейлсийн и Биргит, също готови за Птичия празник. Тайренецът се беше задоволил с най-обикновена зелена маска, но тази на Биргит беше на жълти и червени точки с пищен гребен от цветни пера, златистата ѝ коса падаше свободно на гърба ѝ, цялата окичена с още пера, и си беше облякла рокля с широк жълт пояс, съвсем прозрачна под рехавата пелена от червени и жълти пера. Не разкриваше колкото дрехата на Ризел, но почти толкова, при всяко движение. Никога не си беше помислял, че тя може да облече рокля като другите жени.

— Понякога е забавно да те гледат — каза тя и го сръга в ребрата, когато той ѝ направи забележка. Ухили се досущ като Нейлсийн, когато разправяше колко забавно било да щипеш слугинчетата в гостилницата. — Много по-претрупана е от онова, което носеха танцърките с пера, но не чак толкова, че да ме забави, а и не мисля, че ще ни се наложи да бързаме отсам реката. — Заровете изтракаха в главата му. — Теб какво те задържа? — продължи тя. — Надявам се, че не си ни накарал да те чакаме, само за да погъделичкаш някое хубаво девойче. — Той пък се надяваше, че не се е изчервил.

— Ами аз... — Не беше сигурен какво извинение да измисли, но точно в този момент в двора се изсипаха половин дузина мъже, всички облечени в пернати палта, всички до един с тесни мечове на бедрата и всички без един с пищни маски на лицата. Изключението беше Беслан, който въртеше маската си на ластика. — О, кръв и проклета пепел, той пък какво прави тук?

— Беслан ли? — Нейлсийн поклати глава недоумяващо. — Ами че, душицата да ми изгори дано, той казва, че смятал да изкара празника в компанията ти. Двамата сте си обещали нещо, така каза. Аз му казах, че ще бъде ужасно скучно, но той не ми повярва.

— Не мога и да допусна, че е възможно да е скучно около Мат — каза синът на Тилин; поклонът му беше към тримата, но очите му се плъзнаха най-вече по Биргит. — Никога не съм се забавлявал толкова,

колкото когато пихме с него и Стражника на лейди Елейн в Нощта на Свован, макар че, честно казано, почти нищо не помня. — Изглежда, че не позна въпросния Стражник. Странно, предвид вкуса, който тя беше показала досега към мъжете — Беслан беше хубав и фин, може би прекалено фин, не беше от нейния тип — странно, че тя му се усмихна леко, видимо поласкана от вниманието му.

Точно в този момент обаче Мат изобщо не го интересуваеше колко неприсъщо се държи Биргит. Очевидно Беслан не подозираше нищо, иначе мечът на бедрото му отдавна щеше да е изваден, но в името на Светлината, последното нещо, което Мат желаше, бе да прекара цял ден в компанията на този мъж. Щеше да бъде същинско мъчение. Все пак той имаше някакво чувство за приличие, колкото и майката на Беслан да нямаше такова.

Единственият проблем беше самият Беслан, който бе възприел проклетото обещание да прекарват заедно всички празници и веселби съвсем сериозно. Колкото повече Мат се съгласяваше с Нейлсийн, че плановете им как да прекарат този ден са неопикуемо скучни, толкова повече Беслан се навиваше да тръгне с тях. След малко лицето му взе да помръква и Мат си помисли, че все още не е късно проклетият меч да се измъкне от ножницата си. Какво пък, обещанието си е обещание. Когато той с Нейлсийн и Биргит напуснаха палата, след тях се затътри половин дузина оперени тъпащи. Мат беше сигурен, че това нямаше да се случи, ако Биргит си беше облякла обичайните дрехи. Цялата тумба мъже я попоглеждаха косо и се подсмиваха.

— Какво беше това усукване насам-натам, докато очите му шареха по тебе? — измърмори той, докато пресичаха Мол Хара. И затегна по-здраво ластика, придържащ орловата маска на лицето му.

— Не съм се усуквала, а се поразкърших. — Превзетостта й беше толкова досадно фалшива, че друг път щеше да го разсмее. — Лекичко. — Изведнъж широката усмивка се върна на лицето й и тя се наведе и прошепна в ухото му. — Нали ти казах, че понякога е забавно да те гледат. Само защото са прекалено хубави още не означава, че и аз не мога да се позабавлявам да ги погледам. О, я виж ей тая — добави тя и посочи една стройна жена, която притича край тях в синя маска на бухал и с далеч по-малко пера от тези по роклята на Ризел.

Това беше една от особеностите на Биргит — можеше да го ръчка в ребрата и да му сочи хубави момичета също като всеки мъж,

когого познаваше, и да очаква на свой ред той да ѝ сочи това, което тя би искала да види и което общо взето се оказваше най-противният мъж наоколо. Въпреки че беше решила да тръгне днес полугола — е, четвърт, да речем — тя си беше... ами, беше си просто приятел. Светът наистина се оказваше много странен. За една жена беше започнал да мисли като за другар по чашка, а друга беше започнала да го задиря толкова настойчиво, колкото той самият беше задирял някоя хубава жена в онези свои древни спомени. Дори още по-настойчиво — той никога не беше задирял жена, която сама да не му е дала знак, че иска да я задиря. Много странен свят.

Слънцето едва се беше изкачило на половината път до зенита, а празнуващите вече бяха изпълнили улиците, площадите и мостовете. Акробати, жонгльори и музиканти, с пришити по дрехите им пера, играеха и свиреха на всяка пресечка, и музиката се заглушаваше от смеха и виковете. На бедния народец му стигаха по няколко пера, закичени в косите, гълъбова перушина, събрана по паважа за уличните деца, тичащи сред навалищата, и за просяците, но колкото по-тежки бяха кесиите, толкова по-пищни ставаха маските и костюмите. По-пищни и често — по-скандални. Мъже и жени се бяха покрили с пера, често показващи отдолу повече кожа от Ризел и жената на Мол Хара. Днес по улиците и каналите никой не въртеше търговия, въпреки че много дюкяни, изглежда, бяха отворени — както и всяка кръчма и хан, разбира се — но тук-там по някой фургон си пробиваше път през множеството или баржа минаваше по канала, возейки платформа, върху която млади мъже и жени позираха в пъстроцветни птичи маски, покриващи целите им глави, с пищни гребени, издигащи се понякога на цял разкряч, и размахваха пъстри криле по такъв начин, че костюмите им сякаш изчезваха. И толкова по-добре, като си помисли човек.

Според Беслан тези „позорища“, както ги наричаха тук, се предлагаха от съветите на гилдии и от частни палати и знатни домове. В нормално време по-голямата част от празника минаваше при закрити врати. В Ебу Дар не валеше много сняг дори когато времето беше такова, каквото трябва да бъде — Беслан дори каза, че много му се искало да го види този сняг някой ден — но явно обикновената зима беше достатъчно студена, за да възпре хората да тичат насам-натам из улиците почти голи. Но при тази жега всички се бяха изсипали навън.

Почакай само да падне нощта, каза Беслан. Когато слънцето се скриело, падали и задръжките.

Зяпнал в една висока стройна жена с обшита с пера тънка пелерина и само с шест-седем перушинки отдолу, Мат се зачуди какви ли още „задръжки“ може да са им останали на тия хора, че и те да падат. За малко щеше да ѝ извика да си покрие срамотиите. Беше хубава, но така на улицата?

Фургоните, каращи позорищата, привличаха зяпачи, разбира се — тумби мъже и жени, които подвикваха, смееха се и хвърляха монети, а понякога и сгънати бележки върху платформите и понасяха със себе си всички наоколо. Той започна да свиква да го понесат нанякъде, докато не успее да свърне в някоя пресечка или да изчака, докато позорището не стигне някой завой или мост. Докато изчакваха, Биргит и Нейлсийн подхвърляха монети на мръсни хлапета и още по-мръсни просяци. Е, Нейлсийн подхвърляше на просяците; Биргит се съсредоточаваше най-вече върху децата и пляскаше в мръсните им шепички по някоя монета.

При едно от тези изчаквания Беслан изведнъж хвана Нейлсийн под мишницата и извиси глас над шума на тълпата и музиката, лееща се от поне шест различни места.

— Прощавай, тайренецо, но не на него. — Някакъв дрипав мъж се дръпна в тълпата, оглеждайки се предпазливо; с хлътнали бузи и кокалест, той, изглежда, се беше лишил и от жалката перушина, която трябваше да си е намерил за косата.

— Защо не? — учуди се Нейлсийн.

— Няма месингов пръст на кутрето — поясни Беслан. — Не е от гилдията.

— Светлина! — възкликна Мат. — Нима в тоя град човек и да проси не може, без да е в гилдия? — Сигурно беше заради тона му. Но просякът изведнъж скочи към него и в мръсния му пестник изникна нож.

Без да мисли, Мат го сграбчи за ръката и се завъртя, подмятайки го из тълпата; неколцина души изругаха Мат, други просналия се на паважа просяк, а някои започнаха да хвърлят петащи на нещастника.

С крайчеца на окото си Мат мерна друг кльоцав мъж в дрипи, опитваше се да избута Биргит, за да стигне до него с дългия си нож.

Оказа се много глупава грешка да я подценят заради облеклото ѝ — някъде от перата си тя измъкна нож и го заби под мишницата му.

— Внимавай! — изрева ѝ Мат, но време за предупреждения нямаше; още докато викаше, той измъкна един нож от ръкава си и го метна. Ножът профуча покрай лицето ѝ и се заби в гръкляна на поредния просяк, който тъкмо замахваше да забие ножа си в ребрата ѝ.

Изведнъж отвсякъде като гъби изникнаха просяци, въоръжени кой с нож, кой с тояга с метални шипове; писъци и врява се надигнаха сред хората в маски и костюми — всички се мъчеха да се изтеглят настрана от свадата. Нейлсийн съсече едного в дрипи през лицето и той се затъркаля по каменната настилка, Беслан промуши друг в корема, докато костюмираните му приятели вече се биеха с други.

На Мат не му остана време да види повече; той се озова гръб в гръб с Биргит и лице в лице с новите си нападатели. Усещаше как тя се бие зад него, чуваше тихите ѝ проклетия, но почти не го осъзнаваше; Биргит щеше да се погрижи за себе си, но като гледаше двамата мъже пред очите си, не беше сигурен, че и той ще се справи. Единият — едър мъжага с беззъба усмивка — беше еднорък и на мястото на лявото му око зееше сбръчкана дупка, но юмрукът му стискаше дълга и стегната с железни обръчи тояга, от които стърчаха шипове като стоманени тръни. Дребният му приятел с мишето лице все още си имаше две очи и няколко зъба и въпреки че бузите му бяха хлътнали и ръцете му сякаш бяха само кости и жили, се движеше като змия, ближеше устни и премяташе от ръка в ръка ръждив кинжал. И двамата подскачаха и приклякаха, като всеки очакваше другият пръв да скочи върху Мат.

— На Стария Къли това няма да му хареса, Спар — изръмжа едрият мъж и онзи с мишето лице се понесе напред, ръждивото острие просветваше ту в едната му ръка, ту в другата.

Обаче не бе предвидил ножа, който изведнъж се появи в лявата ръка на Мат и го перна по китката. Кинжалът издрънча на паважа, но проклетникът въпреки това се хвърли към Мат. Когато другият нож на Мат се заби в гърдите му, той изквича, очите му се оцъклиха и гърчещите му се ръце обгърнаха Мат. Беззъбата усмивка на плешивеца се разшири, той надигна тоягата и пристъпи напред.

Усмивката му се стопи набързо, когато двама просяци се нахвърлиха озъбени върху него и го замушкаха.

Мат ги зяпна невярващо и избута трупа на онзи с мишето лице от себе си. Улицата се беше опразнила на цели петдесет крачки, ако се изключеха биещите се, и навсякъде по паважа се търкаляха просяци, по двама-трима, а някъде и по четирима, мушкаха падналите нападатели и ги налагаха с тояги и камъни.

Беслан хвана Мат под мишницата. По лицето му имаше кръв, но се беше ухилил.

— Хайде да се махаме оттук и да оставим Братството на Алмс да си довърши работата. Не е почетно да се биеш с просяци, а освен това гилдията им няма да остави нито един от тези натрапници жив. Последвайте ме. — Нейлсийн се беше навъсил — несъмнено и той не намираше за особено почетно да се бие с просяци, — както и приятелите на Беслан, повечето от които с раздърпани костюми, а един със свалена маска, за му почисти друг с кърпа раната на челото. Мъжът с раната впрочем също се хилеше. Биргит нямаше и една драскотина, доколкото забеляза Мат, а костюмът ѝ изглеждаше толкова спретнат, колкото преди да тръгнат от палата. Тя бързо скри ножа си — под тези перца нямаше как да се скрие цял нож, обаче тя го направи някак.

Мат не възрази, че го повлякоха, но все пак изръмжа:

— Просяците винаги ли нападат мирните хора в този... този град? — На Беслан сигурно нямаше да му хареса, ако го нарече „проклет град“.

— Ти си тавирен, Мат — засмя се Беслан. — Около един тавирен винаги е възбуждащо.

В отговор Мат му се усмихна със стиснати зъби. Проклет глупак, проклет град и проклет тавирен. Е, ако някой просяк му беше прерязал гърлото, поне нямаше да му се налага да се връща в палата и да се оставя на Тилин да го бели като зряла круша. Като си помислиш само, тя наистина го беше нарекла „моята малка круша“. Триж проклето да е всичко!

Улицата между бояджийницата и „Розата на Елбар“ също беше пълна с веселяци, въпреки че оскъдно облечените не бяха толкова много. Явно тук човек трябваше да има много пари, за да може да тръгне почти гол. Въпреки че акробатите пред къщата на търговката на ъгъла почти го докарваха на голотия, мъжете — босоноги и гологърди, в плътни ярки панталони, а жените — с още по-плътни панталонки и

тънки, почти прозрачни блузки. Всички те имаха по няколко перца в косите си, както и уличните музиканти, свирещи пред малкия палат на отсрещния ъгъл: една флейтистка, друга, която духаше в някаква усукана черна тръба, цялата покрита с лостчета, и някакъв тип, който блъскаше по една тамбура с все сила. Къщата, която бяха дошли да наблюдават, изглеждаше плътно затворена.

Чаят в „Розата“ се оказа лош както винаги, което означаваше много по-добър от виното. Нейлсийн се спря на вкиснатия местен ейл. Биргит каза „благодаря“, без да уточни за какво, а Мат само сви рамене. Всички се ухилиха един на друг и чукнаха канчета. Слънцето се вдигна и Беслан си седеше, мятайки единия си ботуш върху носа на другия, после обратно, но приятелите му по едно време взе да не ги свърта, колкото и да им се изтъкваше, че Мат е тавирен. Жалкото боричкане с просяците едва ли можеше да се нарече възбуждащо, улицата беше твърде тясна, за да може да мине по нея някое позорище, жените не бяха толкова хубави, колкото другаде, и дори гледката на Биргит, изглежда, започна да им втръсва, след като се увериха, че тя няма намерение поне да целуне някого от тях. Сипейки протести и съжаления, че Беслан отказва да тръгне с тях, те скоро побързаха да идат някъде, където ще им е по-забавно. Нейлсийн отиде да се поразходи по уличката до бояджийницата, а Биргит се шмугна в сумрачната вътрешност на „Розата“, за да видеела, както се изрази, дали все пак не било останало нещо годно за пиене, скрито в някой долап.

— Никога не съм очаквал, че ще видя Стражник, облечен по такъв начин — каза Беслан.

Мат примигна. Остро око имаше този човек. Тя нито веднъж не си беше сваляла маската. Е, след като не знаеше за...

— Мисля, че ще си много подходящ за мама, Мат.

Мат се задави и си разля чая, после попита:

— Какво искаш да кажеш?

Беслан го изгледа изненадано.

— Как какво? Това, че те избра за свой любимец, разбира се. Защо се изчерви така? Разсърди ли се? Защо? — Изведнъж той се плесна по челото и се изсмя. — Ама ти си мислил, че аз ще се разсърдя? Прощавай, все забравям, че си чужденец. Мат, тя ми е майка, не ми е жена. Татко умря преди десет години, а тя винаги е

твърдяла, че е твърде заета. Просто се радвам, че е избрала такъв като теб. Къде тръгна бе, човек?

Той дори не беше разбрал, че е станал, преди Беслан да му го каже.

— Аз само... май се понапих.

— Но ти пиеш чай, Мат.

Докато се промъкваше покрай някаква зелена носилка, Мат видя, че вратата на къщата се отвори и оттам излезе жена с пелерина със сини пера върху роклята. Без да мисли, той закрачи плътно след нея. Беслан знаеше! И одобряваше! Собствената му майка, а той...

— Мат? — извика след него Нейлсийн. — Къде тръгна бе, човек?

— Ако не се върна до утре — изрева му Мат през рамо, — кажи им, че ще трябва да я намерят сами! — И продължи след жената като в мъгла. Беслан знаеше! Той си спомни как веднъж си беше помислил, че Беслан и майка му са луди, и двамата. По-лошо! Целият Ебу Дар беше луд! Почти не усещаше, че заровете продължават да се търкалят в главата му.

От един прозорец в стаята за срещи Реане проследи как Солаин се отдалечи по улицата към реката. Някакъв тип в бронзово палто тръгна по петите ѝ, но ако се опиташе да я забави, много скоро щеше да разбере, че Солаин няма време за мъже и че никак не обича да ѝ досаждат.

Реане не знаеше защо поривът днес толкова се е усилил. От няколко дни той я спохождаше от заранта и заглъхваше по залез слънце, и от няколко дни тя се бореше с него — според изричните правила, които те не смееха съвсем да нарекат закони, заповедта трябваше да се даде на полумесечина, до която оставаха още шест ноци — но днес... Беше разговаряла с другите и не бе успяла да се насили да го отложи за подходящото време. Щеше да свърши добре. Никой не беше видял повече из града онези млади глупачки, нарекли се Елейн и Нинив; не се налагаше да поемат опасни рискове.

Тя въздъхна и се обърна към другите, които търпеливо я изчакаха да седне преди да седнат и те. Щеше да свърши добре, както винаги. Тайните щяха да се съхранят, както винаги. Но все пак... До

Прорицателството тя досег нямаше, нито до нещо подобно; но все пак този порив трябваше да подсказва нещо. Дванадесет жени я загледаха тихо и с очакване.

— Смятам, че трябва да помислим дали да не преместим за малко всички, които не носят колана, във фермата.

Обсъждането беше кратко; те бяха старшите, а тя бе най-старшата. Нищо лошо нямаше, че в това поне се държаха като Айез Седай.

ГЛАВА 30

ПЪРВАТА КУПА

— Това не го разбирам — възрази Елейн. Стол не ѝ бяха предложили; всъщност когато бе понечила да седне, я скастриха да остане права. Пет чифта очи се бяха приковали в нея, пет жени със стегнати, мрачни лица. — Държете се така, сякаш сме направили нещо ужасно, след като единственото, което сме направили, е да намерим Купата на ветровете! — Надяваше се, че поне са на ръба; съобщението, което Нейлсийн бе донесъл тичешком, не беше съвсем ясно. Мат беше тръгнал нанякъде, като казал, че я бил намерил. Или нещо подобно, призна Нейлсийн; колкото повече обясняваше, толкова повече се мятеше между абсолютната увереност и съмнението. Биргит беше останала да дебне къщата на Реане; тя, изглежда, се потеше там и се съсипваше от скука. Във всеки случай нещата се бяха раздвижили. Елейн се зачуди как ли се справя Нинив в този момент. По-добре от самата нея, надяваше се. Определено не беше очаквала това, когато сподели за успеха им.

— Вие сте застрашили една тайна, пазена зорко от всички жени, носили шала от над две хиляди години. — Мерилил бе стиснала устни, почти на ръба на апоплексията. — Трябва да сте обезумели! Само лудост може да извини това!

— Каква тайна? — настоя Елейн.

Вандийн, застанала до Мерилил от едната страна, със сестра ѝ от другата, оправи раздражено гънките на светлозелените си поли и каза:

— Ще научиш, когато наистина те издигнат за Сестра, чедо. Надявах се обаче, че си малко по-умна. — Аделиз, в тъмносиня вълна, гарнирана с тъмнокафяво, закима, подсилвайки укора на Вандийн.

— Детето не може да бъде упреквано, че е разкрило тайна, за която не е знаело — намеси се Кареане Франси вляво от Елейн, и намести телесата си в зеленото кресло с позлата. Не беше чак дебела, но почти, с широки рамене и яки ръце като на мъж.

— Законът на Кулата не допуска оправдания — вметна бързо Сарейта с някак самодоволен тон. Очите ѝ гледаха сурово. — Позволят ли се веднъж каквито и да било оправдания, неизбежно ще започнат да се приемат все по-нищожни и по-нищожни, докато не бъде заличен накрая самият закон. — Нейният стол с висок гръб се намираще вдясно. Само тя носеше шала си, но дневната на Мерилил бе подредена като съдилище, въпреки че никоя от присъстващите не го наричаше така. Поне засега. Мерилил, Аделиз и Вандийн разпитваха Елейн като съдийки, столът на Сарейта бе поставен на мястото, където щеше да се намира Обвинението, а този на Кареане — на мястото на Защитата, но Зелената доманка, която уж трябваше да я защитава, закима замислено на думите на обвинителката ѝ, Кафявата тайренка. — Тя си призна вината със собствената си уста. Предлагам детето да бъде задържано в палата, докато напуснем, като ѝ се възложи някоя подходяща тежка работа, за да са заети и умът, и ръцете ѝ. Предлагам също така една здрава доза с чехъла по главата, та да запомни друг път да не се промъква зад гърба на Сестрите. И същото, разбира се, за Нинив, щом бъде намерена.

Елейн преглътна. Да я задържат? Сигурно за да го направят не беше нужно да го нарекат съд. Въпреки че Сарейта все още не бе достигнала годините, за да придобие ликът ѝ безвременност, тежестта на годините на останалите жени я потискаше. Аделиз и Вандийн — с почти напълно побелели коси, и дори от лишениите им от възраст лица екнеха години и години. Косата на Мерилил бе черна, но въпреки това Елейн нямаше да се изненада, ако научеше, че носи шала от няколко десетки години. Колкото до последното, Кареане също изглеждаше дълголетница. Никоя от тях не можеше да я доближи по мощ в Силата, но... Всичкият им опит като Айез Седай, цялото това знание. Целият този... авторитет. Твърде тежко напомняне, че тя самата е едва осемнадесетгодишна и само допреди година е носила бялото на новачка.

Кареане не предприе нищо, за да отхвърли предложенията на Сарейта. Май щеше да е най-добре да продължи да се защитава сама.

— Очевидно тази тайна, за която говорите, има нещо общо с Кръга, но...

— Родството теб не те интересува, чедо — рязко я прекъсна Мерилил. Пое си дълбоко дъх и приглади нашарените си със златно

везмо поли от сребриста коприна. — Предлагам да си изречете присъдите.

— Приемам почиттелно вашето решение — изрече Аделиз, изгледа разочаровано Елейн и поклати глава.

Вандийн махна пренебрежително с ръка.

— Приемам почиттелно. Но съм съгласна със Защитата. — Погледът на Кареане сякаш съдържаше трошица съчувствие. Трошица може би. Не повече.

В настъпилата моментна тишина плахото почукване на вратата отекна като гръм.

— Какво, в името на Светлината? — измърмори ядосано Мерилил. — Казах на Пол да не позволява на никого да ни прекъсва. Кареане?

Не най-младата, но най-немоцната в Силата, Кареане стана и се плъзна към вратата. Въпреки тежестта си се движеше като лебед.

Оказа се самата Пол, слугинята на Мерилил. Слаба сивокоса жена с осанка и достойнство, неотстъпващо на това на господарката ѝ, сега тя се беше навъсила, притеснена, че нарушава наредбите на Мерилил. Елейн не бе изпитвала такава радост да види някого след... след като Мат Каутон се беше появил в Тийрския камък. Ужасна мисъл. Ако Авиенда не ѝ кажеше по-скоро, че най-после е срещнала своя тох, може би просто щеше да го помоли да я набие, та тази агония да свърши.

— Кралицата донесе това лично — каза Пол и подаде някакво писмо с голям червен восъчен печат. — Каза, че се отнасяло за майката на детето. — Елейн едва не стисна зъби. Слугините на Сестрите бяха прихванали начина, по който те се изразяваха за нея и Нинив, макар и да избягваха да го правят пред тях двете.

Кипнала от яд, тя дръпна писмото, без да изчака разрешението на Мерилил — ако изобщо ѝ разреши, — и счупи печата с палец.

„Милейди Елейн, Поздравявам Щерката-наследница на Андор с радостна вест.

Току-що научих, че майка Ви, кралица Мургейз, понастоящем е гостенка на Педрон Ниал в Амадор и желае повече от всичко да се събере с Вас, за да можете двете да

се завърнете заедно в Андор с триумф. Предлагам Ви ескорт, който да Ви опази от разбойниците, които сега опустошават Алтара, за да можете да стигнете при майка си в безопасност и без никакво забавяне.

Простете ми за тези бедни слова, написани така набързо, но съм сигурен, че ще поискате да чуете благословената вест колкото е възможно по-скоро.

С надежда, че ще мога да Ви видя в обятията на майка Ви,

Впечатано в Светлината,
Джайчим Карридин“

Хартията се смачка в юмука ѝ. Как смее! Болката от смъртта на майка ѝ, без тяло дори, което да бъде погребано, тъкмо бе започнала да заглъхва, а Карридин бе посмял да ѝ се подиграе по този начин? Прегръщайки Верния извор, тя изхвърли лъжите от себе си и преля; пламък лумна във въздуха, толкова горещ, че писмото стана на пепел, която се посипа по синьо-златистите плочки на пода. Толкова за Джайчим Карридин. А колкото до тези... жени! Гордостта на хилядата години андорски кралици вля стомана в гръбнака ѝ.

Мерилил скочи.

— Не ти е позволено да преливаш! Веднага да пуснеш...

— Излез, Пол! — каза Елейн. — Веднага. — Слугинята зяпна, но майката на Елейн добре я беше научила на заповедния глас, на гласа на кралица от трона ѝ. Пол приклепна вдървено и тръгна към вратата. Поколеба се само за миг, после бързо прекрачи прага и затвори вратата. Каквото и да имаше да става, явно бе работа единствено на Айез Седай.

— Какво те прихвана, дете? — Гняв занасира под останките на едва съвзелото се спокойствие на Мерилил. — Освободи незабавно Извора, или кълна се, лично ще те напердаша с някой чехъл!

— Аз съм Айез Седай. — Думите излязоха смразяващи и твърди като скала, точно както Елейн искаше да прозвучат. Лъжите на Карридин, а и тези жени отгоре на всичко! Мерилил да я заплашва да я напердаши с чехъл? Щяха да признаят те подобаващото ѝ се място на Сестра. Тя и Нинив бяха намерили Купата! Най-малкото бяха вече на

път, а и начинът на използването ѝ вече се подреждаше. — Предлагаш да бъде наказана затова, че съм застрашила тайна, която явно е известна само на Сестрите, но никоя от вас не си направи труда да ми каже за тази тайна, когато придобих шала. Предлагаш да бъде наказана като някоя новачка или Посветена, но аз съм Айез Седай. Издигната бях от Егвийн ал-Вийр, Амирлин, на която твърдите, че служите. Ако отричаш, че Нинив и аз сме Айез Седай, то значи отричаш Амирлинския трон, която ме изпрати да намеря Купата на ветровете, нещо, което ние направихме. Няма да го приема! Настоявам за обяснението ти, Мерилил Цийндевин. Подчини се на волята на Амирлинския трон или ще те призова на съд за бунт и измяна!

Очите на Мерилил се изцъклиха и устата ѝ увисна, но дори така изглеждаше спокойна в сравнение с Кареане и Сарейта, задавени в неверието си и изгубили ума и дума. Вандийн изглеждаше само стъписана, притиснала замислено пръст на устните си, докато Аделиз се вираше в Елейн все едно, че я виждаше за първи път.

Елейн преля, та един от високите столове с облегалки да прелети във въздуха към нея, седна и намести полите си.

— Ти също можеш да седнеш, Мерилил. — Все още използваше заповедния глас — явно това беше единственият начин да ги накара да я слушат, — но се стресна, когато Мерилил наистина се отпусна бавно на стола си, втренчена в нея с опулени очи.

Външно си придаде спокойна и хладна фасада, но отвътре гневът ѝ клокочеше. Не, вреше. Тайни. Винаги беше смятала, че Айез Седай крият твърде много тайни, дори една от друга. Особено една от друга. Наистина, и тя самата криеше някои тайни, но само по необходимост и не от тези, които трябваше да ги знаят. А тези жени се канеха да накажат нея!

— Твоята власт произтича от Съвета на Кулата, Мерилил, Правомощията на Нинив и мен са от Амирлинския трон. Нашите превъзхождат твоите. Отсега ти ще получаваш указания от Нинив или от мен. Ние, разбира се, ще се вслушваме във всеки съвет, който можеш да ни предложиш. — Допреди малко си беше мислила, че очите на Мерилил са се изцъклили, но сега...

— Невъзможно — заекна Сивата. — Вие сте...

— Мерилил! — рязко я прекъсна Елейн. — Все още ли отричаш властта на своята Амирлин? Все още ли смееш? — Устата на Мерилил

се размърда беззвучно и тя овлажни устни с език. После поклати боязливо глава. Елейн изпита ликуваща тръпка. Всичко онова как Мерилил щяла да получава указания от тях, си беше пълна глупост, разбира се, но щяха да я признаят. Том и майка ѝ ѝ бяха казвали много пъти, че трябва да поискаш десет, за да получиш едно. Все пак това не беше достатъчно да заглуши гнева ѝ. Мина ѝ през ум дори дали не награби някой чехъл и да види докъде ще се стигне. Само че така щеше да разруши всичко. Тогава те набързо щяха да си спомнят за възрастта ѝ и колко малко време беше минало, откак бе захвърлила дрехата на новачка; можеха дори да си помислят отново, че е само едно глупаво дете. Която мисъл наново подсили гнева ѝ. Но се задоволи само с: — Докато обмисляте спокойно какво още сте длъжни да споделите с мен като с Айез Седай, Мерилил, Аделиз и Вандийн ще бъдат така добри да ме въведат в тази тайна, която съм застрашила. Да не би да искате да ми кажете, че Кулата е знаела за Кръга — това Родство, както ги наричате — през цялото време? Бедната Реане, с нейните надежди да избегне вниманието на Айез Седай.

— Дотолкова, доколкото са се издавали пред Сестрите, предполагам — отвърна Вандийн. Предпазливо. И изгледа Елейн също тъй напрегнато, както и сестра ѝ. Макар да беше Зелена, поведението ѝ почти не се отличаваше от това на Аделиз. Кареане и Сарейта изглеждаха все още зашеметени, разширените им от неверие очи се мятаха от смълчаната и изчервена Мерилил към Елейн и обратно.

— Дори по време на Тролокските войни някои жени са се проваляли на изпитанията или им е липсвала мощ, или просто са били прогонвани от Кулата по някоя от обичайните причини. — Аделиз говореше поучително, но не и обидно. Кафявите го правеха често, когато се впускаха в обяснения. — При тези обстоятелства едва ли е изненадващо, че много от тях са се бояли да се озоват сам-сами сред външния свят, след като са могли да се приютят в Барашта, както се наричал градът, съществувал на това място. Въпреки че главната част на тогавашния Барашта се намирала, разбира се, на мястото на сегашния Рахад. Не че от Барашта е останал и един камък. Тролокските войни всъщност засегнали Еарон едва в края, но и Барашта бил сринат също тъй безмилостно, както Барзине или Шемал, или...

— Родството — намеси се кротко Вандийн. Аделиз примигна, след което кимна и продължи:

— Родството се съхранило дори след падането на Барашта, в същия си вид като преди, и продължило да приема дивачки и жени, прогонени от Кулата. — Елейн се намръщи; вярно, госпожа Анан се беше изтървала, че Родството прибирало и дивачки, но най-голямата тревога на Реане като че ли се бе изразила в това да се увери, че тя и Нинив не са такива.

— Някоя не се задържала за дълго — добави Аделиз. — Пет, най-много до десет години. И тогава, предполагам, както и сега. След като разберат, че малката им група не може да замести Бялата кула, си отиват и стават селски Знахарки или Премъдри, или нещо подобно, или понякога просто забравят за Силата, престават да преливат и се захващат с някой занаят или търговия. — Елейн се зачуди как би могла някоя да забрави Единствената сила; поривът да прелееш, изкушението на Извора винаги бяха налице, научиш ли се веднъж как да го правиш. Айез Седай обаче, изглежда, вярваха, че отхвърлените могат да го загърбят.

Вандийн продължи обяснението: двете сестри често говореха една през друга, като всяка продължаваше плавно от фразата на предишната.

— Кулата е знаела за Родството почти от самото начало, може би още от възникването му. Първоначално естествено вниманието било ангажирано от Войните. А и въпреки че се нарекли „Родство“, те постъпвали точно по начина, по който сме очаквали да се държат жени като тях. Да се прикриват, да крият дори факта, че могат да преливат, да не привличат никакво внимание към себе си. През годините те дори известявали Кулата — тайно, разбира се, и съвсем дискретно — щом откриели някоя жена лъжливо да твърди, че притежава шала... Каза ли нещо?

Елейн поклати глава, после каза:

— Кареане, има ли чай в този чайник? — Кареане леко се сепна. — Струва ми се, че Аделиз и Вандийн имат нужда да овлажнят гърлата си. — Доманката дори не погледна към все още слисаната Мерилил преди да пристъпи към масата със сребърния поднос и чашите. — Това все още не обяснява защо — продължи Елейн. —

Защо знанието за тях се държи в такава дълбока тайна? Защо не са били разпръснати още преди много време?

— Как защо, заради бегълките, разбира се. — Аделиз го изрече така, сякаш беше най-очевидното нещо на този свят. — Факт е, че други подобни групи са били разбивани още щом бъдат открити — последната преди около двеста години, — но в Родството наистина си държат главите ниско и не вдигат шум. Последната група са се наричали „Щерките на тишината“, но далеч не са били тихи. Едва двадесет и три всичко на всичко, дивачки, събрани и обучавани донякъде от две бивши Посветени, но те...

— Бегълки — вметна Елейн и пое чашката от ръцете на Кареане с благодарна усмивка. За себе си не бе помолила, но разсеяно забеляза, че жената бе предложила първо на нея. Вандийн и сестра ѝ бяха споменавали нещо за бегълки на път към Ебу Дар.

Аделиз примигна и отново се върна на темата.

— Родството помага на бегълки. Те винаги държат по две-три свои жени в Тар Валон, които наблюдават. Първо, те се обръщат почти към всяка жена, озовала се навън, по много заобиколен начин, и второ — успяват да издирят всяка бегълка, било то новачка или Посветена. Най-малкото никоя, озовала се извън острова, не е минавала без тяхната помощ от Тролокските войни насам.

— О, да — подхвана Вандийн, когато Аделиз спря, за да си вземе чашката от Кареане. Преди това бе предложено и на Мерилил, но Мерилил седеше отпусната и зареяла поглед в празното. — Така, щом някоя успее да се измъкне, ние знаем точно къде да я подирим и тя почти винаги се озовава отново в Кулата. И така ще е, докато Родството не узнае, че ние знаем. Стане ли това, ще се получи както е било преди Родството, когато една жена, избягала от Кулата, може да хукне накъдето ѝ хрумне. Тогава броят им е бил по-голям — Айез Седай, Посветени, новачки и бегълки в добавка — и в някои години по две на всеки три са се измъквали от ръцете ни, в други — по три на всеки четири. С помощта на Родството ние връщаме поне по девет от всеки десет. Можеш да разбереш защо Кулата е съхранила Родството и тайната за него като безценно съкровище.

Елейн можеше да разбере. Една жена не приключваше връзката си с Бялата кула преди самата Кула да е приключила с нея. Освен това съвсем нямаше да навреди на славата на Кулата за нейната

несъкрушимост това, че винаги залавя бегълките си. Почти винаги. Е, сега вече го знаеше.

Тя се изправи и за нейна изненада Аделиз също се изправи, както и Вандийн, която махна с ръка да откаже предложения и от Кареане чай, а също и Сарейта. Дори Мерилил, след кратко колебание. Всички я загледаха с очакване, дори Мерилил.

Вандийн забеляза изненадата ѝ, и се усмихна.

— Още нещо, което трябва да знаеш. В много отношения ние, Айез Седай, сме свадливи и опърничави. Всяка от нас изпитва ревност за своето място и права, но когато някоя бъде поставена над нас или сама се издигне над нас, склонни сме да я следваме съвсем покорно в повечето случаи. Дори да негодуваме насаме от решенията ѝ.

— Ами да, така е — измърмори щастливо Аделиз, сякаш току-що сама го беше открила.

Мерилил въздъхна дълбоко и заяви:

— Вандийн е права. Ти сама се издигна над нас и трябва да признаеш, че определено си поставена над нас. Ако поведението ни изисква наказание... Какво пък, ако е така, сама ще ни го кажеш. Къде и в какво да те последваме? Ако мога да попитам? — В думите ѝ нямаше и капка сарказъм, тонът и беше по-учтив от всякога.

Елейн си помисли, че всяка живяла някога Айез Седай би могла да се гордее с уменията да владее израза си така добре, както тя го постигна в този момент. Единственото, което бе искала от тях, беше само да признаят, че е Айез Седай. Дори и се наложи да потисне мигновения подтик да възрази, че е твърде млада и неопитна. „Не можеш да върнеш меда обратно в питата“, обичаше да ѝ казва Лини, когато беше момиченце. А и Егвийн не беше по-голяма от нея.

Тя вдиша дълбоко и им се усмихна топло.

— Първото нещо, което съм длъжна да ви напомня, е, че всички ние сме сестри, в пълния смисъл на думата. Трябва да действваме заедно. Купата на ветровете е твърде важна. — Можеше само да се надява, че ще закимат също толкова ентузиазирани, след като им кажеше за намеренията на Егвийн. — Хайде да седнем и да обсъдили нещата. — Те я изчакаха да седне първа. Можеше само да се надява, че и Нинив се оправя в този момент поне на една десета толкова добре. Когато научеше за всичко това, Нинив сигурно щеше да припадне от изненада. — Аз също имам да ви поразкажа някои неща за Родството.

Много скоро тази, която изглеждаше на ръба да припадне от изненада, се оказа Мерилил, а дори Аделиз и Вандийн не ѝ отстъпваха много. Но всички продължиха да кимат и да повтарят:

„Да, Елейн“ и „Както кажеш, Елейн“. Може би наистина всичко щеше да тръгне гладко.

Носилката се поклащаше през гъстата тълпа празнуващи по крайбрежната улица, когато Могедиен забеляза жената. Тя слезе от една карета и някакъв слуга, облечен в зелено и бяло, я поведе към един от кейовете. Широката маска с пера скриваше лицето ѝ, но Могедиен не можеше да не познае тази изпълнена с решимост походка, не можеше да не познае тази жена — от всякакъв тъгъл и при всякаква светлина. Дървените решетки на прозорчетата в затворената ѝ носилка също не можеха да бъдат пречка. Двама мъже с мечове на бедрата скочиха от стъпенките на каретата и последваха маскираната жена.

— Спрете! — извика Могедиен.

Носачите заковаха на място така бързо, че тя залитна напред.

Тук, покрай реката, множеството оредяваше и тя можеше да вижда какво става на кея. Жената се качи на една лодка. Покривът на ниската каюта отзад беше боядисан червено; друга такава лодка сред спрелите край дългия каменен кей нямаше.

Тя облиза устни и потръпна. Указанията на Моридин бяха изрични, цената на неподчинението — изтъкната със съкрушителна яснота. Но едно малко забавяне нямаше да навреди. Още повече ако той не разбереше.

Могедиен стъпи на улицата и се огледа припряно. Ето там онзи хан, гледащ към кейовете. Тя надигна поли и се забърза без ни най-малка боязън, че друг някой може да ѝ наеме носилката: докато не развържеше паяжината на Принуда, с която ги беше оплела, носачите ѝ щяха да отвръщат на всеки, който ги попиташе, че са заети, и щяха да стоят тук, докато умрат от глад. Пред нея се отвори пътека — мъже и жени с пернати маски заотскачаха настрани преди да ги е стигнала, подрипваха с грак и писъци и се стискаха там, където им се струваше, че нещо ги е уболо. И с пълно право — тя нямаше време да заприда тънки струйки към умовете на толкова много хора, но вихрушката от тънки иглички, изпредени от Въздух, свърши същата работа.

Дебелата ханджийка на „Гордостта на весларя“ също подскочи и се взря в Могедиен, която крачеше през гостилницата ѝ, облечена в алена коприна, извезана със златни нишки и черен сатен, неотстъпващ по лъскавина на златото. Маската ѝ представляваше порой от катраненочерни перца и остър черен клюн. Гарван. Това бе шега на самия Моридин — бе направена по негова заповед, както и роклята, впрочем. Казал ѝ бе, че неговите цветове са черното и червеното и че тя ще ги носи, докато му служи. Беше в ливрея, колкото и елегантна да бе, и бе готова да убие всеки, който си го помислеше.

Могедиен бързо изпреде паяжината около розовобузестата ханджийка и тя се изпъна и очите ѝ се опулиха. За изтънченост време нямаше. При командата на Могедиен да я заведе на покрива жената се затича по стълбата в другия край на помещението. Едва ли някой от пиячите би намерил поведението на ханджийката за необичайно, помисли си със смях Могедиен — „Гордостта на весларя“ едва ли беше посрещала досега клиент от нейния ранг.

Когато излязоха на плоския покрив, тя набързо претегли рисковете да остави ханджийката жива срещу тези, ако я убиеше. Трупове имаша свойството да издават. Искаш ли да останеш скрит в сенките, трябва да избягваш убийствата, освен когато е неизбежно. Тя припряно затегна паяжината на Принуда и нареди на жената да се прибере в стаята си, да си легне да спи и да забрави, че изобщо я е виждала. При толкова бързана беше възможно ханджийката да си проспие целия ден и да се събуди малко по-затъпяла от обикновено — толкова много неща в живота на Могедиен щяха да бъдат далеч полесни, ако притежаваше по-голям талант за Принуда — но тъй или иначе жената изприпка в неудържимо желание да се подчини и я остави сама.

Могедиен внезапно усети нечии пръсти, галещи ума ѝ, опипващи душата ѝ, и изпъшка. Моридин го правеше понякога; само като напомняне, твърдеше той, сякаш тя все още имаше нужда от такова. Тя едва се сдържа да не се огледа; кожата ѝ настръхна, сякаш докосната от ненадеен леден полъх. Докосването престана и тя потръпна отново. То се появяваше и изчезваше така нечакано, че наистина не я оставяше да забрави. Самият Моридин също можеше да се появи навсякъде и по всяко време.

Тя пристъпи към ниския парапет, обграждащ покрива, и огледа просналата се долу река. Рояци лодки с всевъзможна големина се носеха по течението, тласкани от веслата покрай по-големите съдове, закотвени или в движение. Повечето каюти като онази, която бе видяла, бяха дървени, но ето там се мерна жълт покрив, до него син, а по-нататък, посред реката, поел бързо на юг... червен. Трябваше да е лодката, която търсеше. Нямахме време за губене.

Тя вдигна ръце, но докато белфир политаше, нещо изпърха съвсем близо до нея и тя трепна. Моридин беше дошъл! Той беше тук и щеше да... Тя се взря в запърхалите отлитащи от покрива гълъби. Гълъби! Едва не повърна. Един поглед към реката и тя изръмжа от бяс.

Защото бе трепнала и белфир, с който искаше да пререже каютата с пътничката вътре, се бе отместил и бе прерязал косо средата на лодката, там където стояха весларите и двамата телохранители. Тъй като весларите бяха заличени от гибелния плам и изхвърлени от Шарката преди да ги удари самият белфир. Двете половини на лодката сега се оказаха на цели стотина крачки назад по реката. Все пак не беше толкова лошо, понеже прерязаната на две лодка вече потъваше сред кипнали мехури, отнасяйки пътничката към дъното.

Изведнъж това, което бе направила, я порази. Тя винаги се беше прокрадвала в сумрака, винаги се беше крила, винаги... Всяка жена в града, която можеше да прелива, щеше да разбере, че някоя е привлякла огромно количество сайдар, макар и да не разбере защо, и всяко будно и следящо око сигурно бе видяло лъча от втечен пламък, понесъл се в светлината на ранния следобед. Криле даваше страхът! Не страхът. Ужасът.

Тя се затича надолу по стълбите, профуча на бегом през гостилницата, изтича на улицата, скочи в носилката и изкрещя:

— Бегом! Тичайте!

Носачите се понесоха напред, подмятайки я наляво-надясно, но й беше все едно. Тя се хвана здраво за решетките на прозорчетата и потръпна. Не беше й го забранил. Можеше да опрости или дори да пренебрегне своеволните й действия тук, стига да изпълнеше нарежданията му бързо и резултатно. В това беше единствената й надежда. Щеше да накара Фалион и Испан да запълзят!

ГЛАВА 31

МАШИАРА

Докато лодката се отделяше от пристана, Нинив захвърли маската на покритата с възглавнички пейка до себе си, отпусна се със скръстени ръце, стисна здраво плитката си и зарея намръщен поглед в нищото. В нищото и намръщен на всичко. Вслушването във вятъра все така ѝ говореше, че иде страшна буря — от тези, които събарят покриви и изравняват плевни със земята, и на нея почти ѝ се доця реката тозчас да се замята на буйни талази.

— След като не е времето — изкриви тя злобно устни в подражание на Елейн, — ти си тази, която трябва да отиде. Надзорницата на корабите може да се почувства оскърбена, ако не изпратим най-силната от нас. Те знаят, че Айез Седай много държат на това. Пфу! — Всичко това бяха думи на Елейн — с изключение на „пфу!“. Елейн просто бе решила, че да изтърпи купищата глупости от страна на Мерилил ще е за предпочитане пред възможността да се изправи отново пред Неста. Тръгне ли ти зле с някого е трудно да върнеш нещата на мястото им — Мат Каутон беше най-доброто доказателство за това! — а ако продължаха по същия начин с Неста дин Реас Две луни, тя скоро щеше да ги превърне в свои жалки слугини.

— Ужасна жена! — изръмжа тя и се намести ядосано върху възглавничките на седалката. Нищо не беше се получило и с Авиенда, когато Нинив предложи тя да отиде при Морския народ; онези хора, изглежда, бяха очаровани от нея. Тя ѝ отвърна с писклив гласец и доста превзето, съвсем необичайно за Авиенда, но с настроение, напълно подходящо за отговора ѝ:

— Ако се случи, ще го разберем, няма защо да гадаем, Нинив ал-Мийра. Може би и аз ще разбера нещичко, докато дебна днес Джайчим Карридин. — Да не беше фактът, че нищо не можеше да сплаши айилката, щеше да си помисли, че Авиенда гори от желание да шпионира Карридин само от страх. Да стърчиш цял ден сред пека на

улицата, подбутвана от тълпите, не беше никак забавно, а днес щеше да е по-лошо от всякога, заради празника. Нинив беше почти сигурна, че на аййлката по би ѝ харесала една хубава и освежаваща разходка с лодка.

Лодката се килна на една страна. „Хубава и освежаваща разходка с лодка“ — каза си тя. Приятен и прохладен ветрец сред залива. Влажен при това, не сух. Лодката пак се люшна. „О, кръв и пепел!“, изстена Нинив, после запуши устата си с шепа и забарабани с пети по дъските пред пейката, обзета от праведен гняв. Ако ѝ се наложеше да изтърпи дълго този Морски народ, езикът ѝ щеше да загрубее също като на Мат. А за него не искаше дори да си помисля. Още един ден, скръстила кротко ръце заради този... този мъж... и щеше да си изскубе и последния косъм от главата! Не че досега беше поискал нещо неразумно, но тя все го чакаше да го направи, а и поведението му!...

— Не! — каза тя високо. — Сега трябва да си успокоя стомаха, не да го разстройвам още повече. — Лодката започна бавно да се полюшва. Тя се опита да се съсредоточи върху дрехите си. Не беше чак толкова придирчива към облеклото си, както, изглежда, бе понякога Елейн, но мислите за коприни и дантели успокояваха.

Всичко беше подбрано така, че да впечатли Надзорницата на корабите, а тя самата да се опита да си възстанови донякъде изгубените позиции, ако това въобще можеше да помогне. Зелена коприна с жълти райета на полите, извезана със злато по ръкавите и корсажа, със златна дантела по китките и леко очертаваща линията на деколтето. То може би трябваше да е малко по-високо, за да я възприемат по-сериозно, но с по-високо не разполагаше. Е, като се имаха предвид дрехите на Морския народ, си беше повече от скромно. Неста трябваше да я приеме такава, каквато е — Нинив ал-Мийра нямаше да си сменя стила на обличане за никого.

Игличките с жълт опал в плитката ѝ си бяха нейни — подарък от панархесата на Тарабон, ни повече, ни по-малко — но Тилин ѝ бе осигурила златната огърлица с перли и смарагди на гърдите ѝ. Накит, по-разкошен от всичко, което Нинив бе мечтала да притежава някога. Дар за това, че ѝ бяха довели Мат, така бе казала Тилин, което ѝ прозвуча съвсем безсмислено, но може би кралицата просто си бе потърсила някакво извинение за такъв щедър подарък. Двете гривни от злато и кост дойдоха от Авиенда, която, както се оказа, разполагаше с

цяло ковчеже със смайващо красиви накити за жена, която не носеше по себе си нищо повече от един сребърен гердан. Нинив я бе помолила да ѝ вземе костената си гривна с гравирани рози и тръни, но за нейно изумление Авиенда я беше притиснала до гърдите си като най-ценното си притежание и на всичко отгоре Елейн взе да я утешава. Нинив нямаше да се учуди, ако видеше двете да избухнат в ридания.

С тях ставаше нещо много странно и ако тя не знаеше, че двете са твърде чувствителни за подобни глупости, щеше да заподозре, че в основата стои някой мъж. Е, поне Авиенда беше твърде чувствителна. Елейн пък продължаваше да копнее за Ранд, макар че Нинив едва ли можеше да я вини за...

Изведнъж тя усети прилив на сайдар на огромни вълни точно над себе си...

...и зацапа в солената вода, покрила главата ѝ, замята се отчаяно нагоре да вдиша въздух, оплетена в полите си, блъскайки с ръце и крака. Главата ѝ излезе на повърхността и тя зяпна да глътне въздух сред плаващите наоколо възглавници, и се огледа недоумяващо в почти пълния мрак. След миг разпозна килналата се на една страна седалка на каютата и част от дървената стена. Беше се озовала в затворена въздушна кухня. Не голяма — можеше да докосне двете страни, без да протяга съвсем ръцете си. Но как... Преобърнатата каюта се наклони на една страна. Стори ѝ се, че въздушният мехур леко се сви.

Първото, което трябваше да направи, преди да мисли за каквото и да било друго, беше да се измъкне преди да е свършил въздухът. Да плува знаеше — достатъчно често се беше гмуркала във вирчетата на Водния лес у дома — не понасяше само водата да я лашка насамнатам. Тя вдиша дълбоко, сви се на две и заплува надолу, където трябваше да се намира вратата. Щеше да ѝ помогне, ако разкъсаше роклята си, но не смяташе да изскача на повърхността на реката само по долна риза, чорапи и накити. Тях също не смяташе да оставя. Освен това не можеше да се измъкне от роклята, без да си изгуби кесията на колана, а беше готова по-скоро да се удави, отколкото да изгуби това, което държеше в нея.

Водата беше черна, без лъч светлина. Пръстите ѝ докоснаха дърво и тя заопипва, докато не намери вратата, задращи по ръба ѝ... и напипа пантата. Мърморейки люти проклетия наум, заопипва

внимателно по другата страна. Да! Дръжката на резето. Надигна я и натисна навън. Вратата се откряна може би на два пръста... и спря.

С пламнали дробове, тя изплува обратно нагоре до въздушната кухня, но само колкото да ги напълни отново. Този път намери вратата по-бързо. Промуши пръстите си през пролуката, за да разбере какво пречи на вратата да се отвори. Пръстите ѝ затънаха в тиня. Може би щеше да успее да изрови дупка или... Опипа по-нависоко. Още тиня. Тя задълба с пръсти от дъното на пролуката нагоре и после, отказвайки да повярва, надолу. Тиня. Лепкава тиня навсякъде.

Този път, когато изплува обратно в кухнята, тя се хвана здраво за седалката и жадно си пое дъх. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Няма да умра тук — промърмори тя. — Няма да умра тук!

Заблъска с юмрук седалката, докато не я заболя — мъчеше се да усили гнева си дотолкова, че да може да прелее. Нямаше да загине. Не и тук. Сама. Никой нямаше дори да разбере къде е загинала. Без гроб, само един труп, гниещ на дъното на реката. Ръката ѝ отпадна и плесна във водата. Помъчи се да си поеме въздух. Черни и сребристи петънца заиграха пред очите ѝ; сякаш заничаше надолу през някаква тръба. Нямаше го гнева, осъзна тя смътно. Продължи отчаяно да се протяга да достигне сайдар, но вече бе престанала да вярва, че ще може да го докосне. Щеше да умре тук. Никаква надежда. Без Лан. И лишена от всякаква надежда, потръпвайки на ръба на съзнанието като пламъче на догаряща свещ, тя направи нещо, което не беше правила никога досега. Предаде се.

И сайдар нахлу в нея и я изпълни.

Едва осъзна как дървото над нея отведнъж се изду навън и се пръсна. Тя се понесе устремно нагоре сред кипящите въздушни мехурчета, извън дупката в потъналия корпус и сред пълния мрак. Смътно се досети, че трябва да направи нещо. Почти успя да си спомни какво. Да. Краката ѝ заритаха немощно; опита се да раздвижи ръцете си, за да заплува. Те сякаш се мятаха напразно.

Нещо сграбчи роклята ѝ и в нея се надигна паника, породена от мисълта за акули, за лъвориби и за Светлината само знаеше още какви твари, които можеха да обитават тези черни дълбини. Искрицата съхранен още разсъдък ѝ говореше за Силата, но тя замята отчаяно юмруци, зарита и усети, че юмрукът ѝ удря нещо твърдо. Но за нещастие запищя, или поне се опита. Водата, нахлула в гърлото ѝ,

заглуши всеки писък, заглуши и сайдар и последните трошици от съзнанието ѝ.

Нещо дръпна плитката ѝ, после отново, и след това я повлече... нанякъде. Нито воля имаше вече, нито сила да окаже съпротива, дори не можеше да се уплаши достатъчно, че ще бъде изядена жива.

Изведнъж главата ѝ се показа над водата. Някакви ръце я обгърнаха отзад — ръце! Не беше акула, в края на краищата... и притиснаха силно ребрата ѝ, някак съвсем познато. Тя се закашля... от носа ѝ швирна вода... отново се изкашля, болезнено. И вдиша с трепет. Никога в живота си не беше вкусвала нещо по-сладко.

Една ръка стисна брадичката ѝ и изведнъж я повлякоха отново. Обзе я изтощение. Едничкото, което можеше да направи, бе да се отпусне по гръб, да диша и да се взира в небето. Толкова синьо. Така красиво. Сърбежът в очите ѝ съвсем не беше от солената вода.

А после започнаха да я бутат нагоре в някаква лодка, нечия груба ръка под нея я изтласка нагоре, а двама дългнести мъже с месингови халки на ушите я хванаха, прехвърлиха я през борда и я пуснаха, за да помогнат на спасителя ѝ.

Цялата разтреперана, на четири крака, тя зяпна тъпо в някакъв меч, ботуши и зелено палто, които някой бе захвърлил на палубата. Отвори уста... и изля от себе си цялата Елбар. Цялата река, както ѝ се стори, с обяда си в добавка — нямаше да се учуди, ако видеше и няколко риби да се мятат в това, което избълва. Триеше устни с опакото на ръката си, когато чу нечий гласове.

— Добре ли е милорд? Милорд много дълго се задържа долу.

— Мен ме остави, човече — каза нечий дълбок глас. — Намери нещо да загърнем дамата. — Гласът на Лан, гласът, който ден и нощ беше бленувала да чуе.

Отворила широко очи, Нинив едва потисна воя си; ужасът, който бе изпитала, когато си помисли, че ще умре, беше нищо в сравнение с това, което мина през главата ѝ сега. Нищо! Това беше кошмар. Не сега! Не така! Не и след като се беше давила като плъх, полужива, коленичила сред изповръщаното!

Без да мисли, тя прегърна сайдар и преля. Водата се изсипа от дрехите и косата ѝ на порой и отми останките от нещастията ѝ. Тя се изправи, олюля се, намести набързо огърлицата и се постара да оправи роклята и косата си, но солената вода и бързото подсушаване оставиха

няколко петна по коприната и доста гънки, за чието махане бе нужна веща ръка и нажежена ютия. Косата ѝ напираше да се отскубне от черепа ѝ, а опалите в плитката ѝ сякаш бяха осеяли настръхналата опашка на разгневена котка.

Все едно. Сега тя беше самото спокойствие, хладна като ветреца в ранна пролет, невъзмутима като... И се обърна преди да е успял да се приближи до нея отзад и да я стресне, опозорявайки я напълно.

Осъзна бързината си едва когато видя, че Лан тъкмо се прехвърля през борда. Най-красивият мъж на света. Мокър до кости, по риза, панталони и чорапи. Беше великолепен с мократа си коса, полепнала по лицето му и... и с червенина на лицето, като от удар. Тя плесна длан на устата си, като си спомни как юмрукът ѝ се беше ударил в нещо кораво.

— О, не! О, Лан, толкова съжалявам! Не исках! — Всъщност не усети как прекоси разстоянието, което все още ги делеше; просто се озова пред него, изправена на пръсти, за да погали нежно раната му. Сръчен сплит на всичките Пет сили и отокът на мургавата му буза се заличи за миг. Но можеше да е ранен на друго място! Тя завъртя сплитовете; други, пресни белези и драскотини я накараха да трепне, и освен това напипа нещо странно... но инак ѝ се стори здрав като бик. Здрав и мокър целият, защото се бе гмурнал да я спаси. Тя го изсуши също както бе направила със себе си; водата се плисна в краката му. Не можеше да престане да го докосва. Двете ѝ длани погалиха коравите му бузи, чудесните му сини очи, твърдия му нос, плътните устни, ушите му. Вчеса нежните му като коприна кичури и ги оправи с пръсти, намести и стегна кожената му превръзка, която ги придържаше назад. Езикът ѝ сякаш също оживя със свой собствен живот.

— О, Лан! — промълви тя. — Ти наистина си тук! — Някой се изкикоти. Не тя — Нинив ал-Мийра никога не се кикотеше, — но някой се изкикоти. — Не е сън! О, Светлина, ти си тук! Как?

— Един слуга в Тарасинския палат ми каза, че си отишла до реката, а едно момче на пристана ми каза коя лодка си взела. Ако Мандарб не беше останал без подкова, щях да пристигна още вчера.

— Не ме интересува. Нали сега си тук. Ти си тук! — Тя все пак не се кискаше.

— Може да е Айез Седай — измърмори някой от лодкарите, — но все пак си е пате, което само се бута в челюстите на тоя вълк.

Лицето на Нинив за миг се обля в пурпур и тя тропна с крак. Друг път щеше да му даде на този да разбере, и то така, че да я запомни. Друг път, когато щеше да може да мисли. Сега Лан не оставяше място за нищо друго в ума ѝ. Тя го стисна за ръката.

— Можем да поговорим насаме в каютата. — Някой от гребците ли се беше изкискал все пак?

— Мечът ми и...

— Аз ще го прибера — каза тя и сбра вещите му по палубата с потоци на Въздух. Някой от тези простаци наистина се беше изкискал. Друг поток на Въздух дръпна и отвори вратата на каютата, тя подкара Лан с меча му и всичко останало вътре и я затръшна зад гърба си.

Светлина, съмняваше се, че дори Калле Коплин у дома е толкова дръзка, въпреки че много търговски охранници познаваха рождения белег на Калле не по-зле от лицето ѝ. Но не беше същото. Съвсем не беше същото! Все пак нищо нямаше да навреди, ако не беше чак толкова... нетърпелива. Ръцете ѝ отново се върнаха на лицето му — само за да пооправят още малко косата му, само толкова — и той хвана леко китките ѝ със силните си ръце.

— Сега връзката ми я държи Миреле — промълви той. — Отстъпва ме на теб, докато сама си намериш Стражник.

Тя измъкна спокойно дясната си ръка, замахна и го зашлеви с все сила. Главата му почти не помръдна, така че Нинив измъкна и другата си ръка и го зашлеви и с нея, още по-силно.

— Как можа? — За по-сигурно придружи въпроса си с още един шамар. — Знаеше, че те чакам! — Наложил се да го удари още веднъж, само за да му го набие в главата. — Как си могъл да го направиш? Как си могъл да ѝ позволиш? — Нов шамар. — Да те изгори дано, Лан Мандрагоран! Да те изгори дано! Да те изгори дано до Ямата на ориста дано! Да те изгори на пепел дано!

Мъжът — проклетият мъж! — и дума не промълви. Не че можеше, разбира се: що за оправдание можеше да ѝ предложи? Само стоеше като пън пред нея, докато тя го засипваше с шамари, не помръдваше и немигащите му очи я гледаха особено, и как иначе, след като бузите ѝ бяха поруменели заради него. Но ако шамарите ѝ не му направиха голямо впечатление, то дланите я заболяха кански.

Навъсена, тя стисна юмрук и го блъсна в корема с всичка сила. Той изпъшка. Леко.

— Сега ще поговорим за това спокойно — каза тя и отстъпи крачка назад. — Като разумни хора. — Лан само кимна, седна на пода и придърпа ботушите си! Тя отмахна с лявата си ръка полепналите по лицето ѝ кичури и прибра дясната зад гърба си, за да раздвижи изтръпналите си пръсти, без той да забележи. Нямаше никакво право да е толкова твърд, не и след като искаше да го набие. Да му е счупила ребро едва ли можеше да се надява.

— Би трябвало да ѝ благодариш, Нинив. — Как можеше да е толкова спокоен! Той напъха единия си крак в ботуша и се наведе да вземе другия, без да я поглежда. — Не би искала да бъда обвързан към теб, нали?

Потокът на Въздух сграбчи шепа от косата му и изви болезнено главата му нагоре.

— Ако посмееш — само да посмееш! — отново да ми плещиш онези дивотии как не искаш да ми дариш вдовишкия траур, Лан Мандрагоран, ще те... ще те... — Не можа да измисли нещо достатъчно силно. Да го изрита щеше да е нищо. Миреле. Миреле и нейните Стражници! Да го изгори дано! Кожата да му съдереше, нямаше да е достатъчно!

Той само я изгледа озадачено, след което каза:

— Мислех да не ти го казвам, но имаш правото да го знаеш. — Тонът му беше някак разколебан — а Лан никога не се разколебаваше. — Когато Моарейн загина... когато връзката на един Стражник с неговата Айез Седай се прекъсне... настъпват промени...

Докато ѝ обясняваше, ръцете ѝ се разтрепериха, а после цялата се разтрепери. Ченето я заболя от това, че го държеше здраво стиснато. А Лан разказваше за преживения си ужас, без дори веднъж да потръпне и без да отклони очите си от лицето ѝ. И тя внезапно разбра защо очите му са по-студени и от сърцето на зимата. Очи на човек, знаещ, че вече е мъртъв, и не можещ да се трогне от собствената си смърт, човек, очакващ вече почти с нетърпение да го погълне дългият сън. Нейните очи я засърбяха, но не можеше да заплаче. Не можеше!

— Така че виждаш — завърши той с усмивка, докоснала само устните му; усмивка на пълно примирение — когато се свърши, на нея ще ѝ остане само година или малко повече болка, а аз все едно ще съм мъртъв. Това на теб ти е спестено. Последният ми дар за теб, Машиара. — Машиара. Изгубената му любов.

— Ти ще си моят Стражник, докато си намеря друг? — Сама се смая от спокойния си глас. Не можеше да избухне в плач. Не можеше! Трябваше да събере всичките си сили.

— Да — отвърна той предпазливо, докато обуваше втория си ботуш. Винаги ѝ беше напомнял на полуопитомен вълк, а сега очите му го правеха да изглежда още по-малко питомен.

— Добре. — Тя заоправя полите си: не можеше да позволи да забележи страха ѝ. — Защото съм си намерила стражник. Теб. Чаках и го желях, докато беше с Моарейн. С Миреле няма да чакам. Тя ще ми предаде връзката ти. — Нямахше къде да ходи Миреле. Щеше да го направи, дори да се наложеше да я завлече до Тар Валон за косата. Колкото до това, можеше да я завлече и само заради принципа. — Не ми казвай нищо — срязва го тя, когато той отвори уста. Пръстите ѝ опипаха кесията на колана ѝ, в която лежеше тежкият златен пръстен с печата му, увит в копринена кърпа. Тя се помъчи да смекчи тона си: той беше болен и грубите думи нямаше да помогнат на болестта му. Но си беше усилие — искаше така да го нахока, че здраво място да не му остане; искаше да си отскубне плитката от корен само при мисълта за него и за онази жена. И като се мъчеше да задържи тона си спокоен, тя продължи:

— В Две реки, Лан, когато някой даде на някого пръстен, двамата се смятат за сгодени. — Това си беше чиста лъжа и тя почти очакваше Лан да подскочи от гняв, но той само примигна притеснено. Освен това беше чела някъде за това. — Така че ние с теб сме сгодени отдавна. И ще се оженим днес.

— Молил съм се за това — отвърна той тихо и поклати глава. — Знаеш, че е невъзможно, Нинив. А дори и да беше, Миреле...

Въпреки обещанията си да запази спокойствие тя прегърна сайдар и затъкна устата му с Въздух преди да може да ѝ признае онова, което не искаше да чуе. Докато не го признаеше, тя все още можеше да се преструва, че нищо не се е случило. Спипаше ли Миреле обаче!... Опалите се притиснаха здраво в дланта ѝ и ръката ѝ отскочи от плитката като опарена. Пръстите ѝ отново заресаха косата му, докато той я гледаше възмутено.

— Сега един малък урок за разликата между съпругите и останалите жени — каза му тя. — Ще ти бъда много благодарна, ако не споменаващ повече името на Миреле пред мен. Разбра ли?

Той кимна и тя освободи потока, но веднага щом размърда схванатите си челюсти, Лан промълви:

— Няма да споменавам имена, Нинив, но знаеш, че тя усеща всичко, което изпитвам, през връзката. Ако с теб сме мъж и жена...

Стори ѝ се, че лицето ѝ ще избухне в пламъци. За това изобщо не се беше сетила! Проклетата Миреле!

— Има ли начин да разбере, че съм точно аз? — най-последно попита тя и този път бузите ѝ наистина пламнаха. Особено след като той отметна глава и се разсмя.

— Светлина, Нинив, ти си направо ястреб! Не съм се смял така, откакто... — Смахът му секна и студенината се върна в очите му. — Наистина бих искал, ако можеше, Нинив, но...

— Може и ще стане — прекъсна го тя. Оставиш ли мъжете да говорят, винаги ти се качват на главата. Без повече колебание тя тупна в скута му. Вярно, още не бяха женени, но скутът му беше по-мек, отколкото грубите пейки в кабината. Тя се помръдна малко, за да се намести по-удобно. Е, и да не беше по-мек от пейките, поне не беше по-твърд. — Най-добре ще е да се примириш, Лан Мандрагоран. Сърцето ми принадлежи на теб и ти вече си ми признал, че твоето принадлежи на мен. Ти принадлежиш на мен и аз няма да те пусна. Ти ще си моят Стражник и моят съпруг, и то за дълго, за много дълго. Няма да позволя да умреш. Разбра ли? Мога да бъда толкова упорита, колкото трябва.

— Не бях забелязал — отвърна той и тя присви очи. Тонът му прозвуча ужасно... сухо.

— Крайно време е — отвърна му тя твърдо. После изви врат и надникна през прорезите в дървената стена зад него, извърна се и отново надникна напред през резбованата предница на каютата. Край тях се низеха дълги каменни пристани, протягачи се от каменния кей; още по-напред можеше да се видят само още и още пристани, както и самият град, целият блеснал в бяло под яркото следобедно слънце. — Къде отиваме? — възкликна тя.

— Казах им да ни върнат на брега — отвърна Лан. — Стори ми се, че ще е най-добре, ако се измъкнем от реката колкото може по-бързо.

— Ти! — Тя стисна здраво зъби. Той не знаеше какъде е тръгнала, нито защо. Направил бе най-доброто, което бе могъл, според

това, което знаеше. И беше спасил живота ѝ. — Все още не мога да се върна в града, Лан. — Тя се окашля да прочисти гърлото си и смени тона. Колкото и нежна да ѝ се искаше да е с него, от чак толкова сироп пак щеше да ѝ прилошее. — Трябва да отида при корабите на Морския народ, на „Ветрогон“.

— Нинив, аз бях точно зад лодката ти. Видях какво се случи. Ти беше на петдесетина крачки пред мен, а после се озова на петдесет крачки назад и започна да потъваш. Трябва да беше белфир.

Нямаше нужда да ѝ казва повече.

— Могедиен! — изпъшка тя. О, можеше и да е някой друг от Отстъпниците, или някоя от Черната Аджа, но тя бе сигурна, че е Могедиен. Какво пък, тя я беше надвила не веднъж, а два пъти. Можеше да го направи и трети път, ако потрябва. Но по лицето ѝ, изглежда, не се четеше толкова увереност.

— Не се бой — каза Лан и я погали по бузата. — Никога повече не бива да се боиш, докато съм край теб. Ако ти се наложи да се изправиш срещу Могедиен, ще се погрижа да те ядосам достатъчно, за да можеш да прелееш. Изглежда, имам някакъв талант в това отношение.

— Ти никога повече няма да ме ядосваш — понечи да го скастри тя, но млъкна, изгледа го с широко отворени очи и бавно промълви. — Аз не съм ядосана.

— Сега не, но когато ти потрябва...

— Не съм ядосана — засмя се тя. Изрита с крак от радост и заудря с юмруци по гърдите му, без да спира да се смее. Сайдар я изпълни, не само с живот и радост, но и с благоговение този път. С нежни като перца поточета на Въздух тя го погали по бузите. — Аз не съм ядосана, Лан! — прошепна тя.

— Преградата ти е изчезнала. — Той се ухили, заразен от радостта ѝ, но усмивката не стопли очите му.

„Ще се погрижа за теб, Лан Мандрагоран — обеща тя безмълвно. — Няма да позволя да умреш.“ Отпусната на гърдите му, тя си помисли дали да не го целуне и дори... „Ти не си Калле Коплин“ — смъмри се Нинив.

Изведнъж я порази внезапна, ужасна мисъл. Толкова по-ужасна от това, че не се беше сетила досега.

— А лодкарите? — промълви тя. — И телохранителите ми? — Лан поклати глава и тя въздъхна. Телохранители! Светлина, те бяха имали нужда от защитата ѝ, а не обратното. Смъртта на още четирима души в нозете на Могедиен. Само четирима в сравнение с хиляди други, но за самата нея това бе твърде лично. Е, в този момент поне не можеше да си разчисти сметките с Могедиен.

Тя стана и се зае да пооправи доколкото може дрехите си.

— Лан, би ли казал на лодкарите да обърнат? Кажи им да гребат с все сили. — Както бе тръгнало, едва ли щеше да види отново палата преди да се мръкне. — И виж дали някой от тях няма нещо като гребен. — В този вид не можеше да се появи пред Неста.

Той вдигна палтото и меча си и ѝ отвърна с поклон.

— Както наредите, Айез Седай.

Тя присви устни и изчака вратата да се затвори зад него. Смееше ѝ се, тъй ли? Готова беше да се обзаложи, че все щеше да се намери някой на „Ветрогон“, който да може да ги ожени. А според това, което знаеше за Морския народ, беше готова да се обзаложи, че Лан Мандрагоран щеше да се принуди да обещае да прави това, което му се каже. Тогава да видим кой на кого щеше да се смее.

С люлеене и поклащане, лодката започна да обръща в обратна посока и с нея започна да се обръща и стомахът ѝ.

— О, Светлина! — простена тя и се смъкна на пейката. Защо не можа да се отърве и от това заедно с преградата? Задържането на сайдар само влошаваше нещата. Пусна го, но и това не помогна. Нямахте да позволи да ѝ прилошее отново. Щеше да задържи Лан до себе си — завинаги. Този ден тепърва щеше да се окаже великолепен. Само да можеше да я остави онова усещане за приближаваща буря...

Слънцето бе клекнало зловещо над покривите, когато Елейн почука с юмрук на вратата. По улицата зад гърба ѝ празнуващите хора подскачаха и танцуваха, изпълвайки въздуха със смях и песни. Смътно ѝ се доця да ѝ остане малко време и тя да се порадва истински на празника. В костюм като този на Биргит сигурно щеше да е забавно. Или дори като онзи, който бе видяла рано заранта на лейди Ризел, една от придворните на Тилин. Стига да можеше да си държи маската на лицето, та да не я познават. Тя почука отново, този път по-настойчиво.

Сивокосата слугиня с квадратните челюсти отвори вратата и лицето ѝ почервения от гняв, щом Елейн свали маската си.

— Ти! Какво търсиш пак тук? — и също така внезапно гневът ѝ отстъпи на смъртна бледост, след като Мерилил свали маската си, а после — Аделиз и останалите. Жената потръпваше при всяко открито се пред очите ѝ лишено от възраст лице, дори пред това на Сарейта. В нея сигурно видя това, което очакваше да види.

Слугинята ахна и понечи да затръшне вратата, но Биргит се промуши край Елейн и покритото ѝ с перушина рамо блъсна вратата. Слугинята се олюля назад, после се съвзе, но преди да побегне или да се развика, Биргит стисна ръката ѝ под рамото и каза твърдо:

— Спокойно. Не искаме да се вдига врява, нали? — На пръв поглед само държеше жената под мишница, все едно че я поддържа да не падне, но слугинята загуби и ума и дума. Зяпаше с ококорени очи покритата с пера маска на хваналата я жена, после бавно поклати глава.

— Как се казваш? — попита Елейн, докато останалите влизаха в преддверието. Вратата се затвори и шумотевницата отвън стихна. Очите на слугинята пробягаха по лицата им — лица на Айез Седай.

— Ц-ц-цедора.

— Сега ще ни заведеш при Реане, Цедора.

Цедора кимна. Изглеждаше готова да се заплаче.

Тръгнаха по стълбището. Биргит все още я държеше под мишницата. Елейн си помисли дали да не ѝ каже да я пусне, но последното, от което имаха нужда, бе да се вдигне врява и всички из къщата да се разбягат коя накъдето види. Тъкмо затова Биргит беше приложила мускули, вместо тя да прелее. Елейн реши, че Цедора е по-скоро изплашена, отколкото да я боли, но пък всички тук тази вечер щяха поне малко да се изплашат.

— Т-тук са — промълви Цедора и кимна към една червена врата. Вратата към стаята, където двете с Нинив бяха изтърпели онзи неприятен разпит. Елейн отвори и влезе.

Реане беше седнала пред камината с „Тринадесетте гряха“ над нея още дузина други жени, които Елейн не беше виждала никога, заели всички столове покрай бледозелените стени, силно запотени при плътно затворените прозорци и спуснатите пердета. Повечето бяха облечени в ебударски рокли, въпреки че само една от тях беше с

маслинен цвят на кожата и почти всички бяха с бръчки и косите им бяха поне леко прошарени. И всяка от тях, до последната, можеше да прелива в една или друга степен. Седем носеха червения колан. Тя недоволно пое дъх. Когато Нинив се окажеше права, така ти го изтъкваше, че на човек му се дощяваше да запищи.

Реане скочи почервенияла от гняв също като Цедора, и първите ѝ думи повториха възклицанията на слугинята:

— Ти! Как смееш да... — Думите, както и гневът, секнаха едновременно и по същата причина, след като Мерилил и останалите влязоха по петите на Елейн. Една жълтокоса жена с червен колан и дълбоко деколте плахо изстена, очите ѝ се подбелиха и тя се смъкна от стола си. Никоя не помръдна да ѝ помогне. Никоя дори не погледна към Биргит, която придружи Цедора до единия ъгъл и я пусна да се свлече на пода. Всички сякаш бяха забравили да дишат. Елейн изпита неудържимо желание да каже „бау“ само за да види какво ще стане.

Реане залитна пребледняла, после се опита да се овладее, но без успех. Само миг ѝ беше нужен да огледа хладните лица на Айез Седай, подредили се до вратата, за да реши коя командва. Коленичи пред Мерилил и сведе глава.

— Простете ни, Айез Седай. — Гласът ѝ бе изпълнен с благоговение. — Ние сме само няколко приятелки. Не сме сторили нищо, нищичко, което да опозори Айез Седай. Кълна ви се, каквото и да ви е казало това момиче. Щяхме веднага да ви съобщим за него, но се побояхме. Събрахме се само да си поговорим. Тя си има приятелка, Айез Седай. Хванахте ли и нея? Мога да ви я опиша, Айез Седай. Каквото поискате, всичко ще направим. Кълна ви се, ние...

— Ти си Реане Корли, нали? — попита Мерилил. Реане трепна и потвърди, че е тя, все още без да вдига очи от пода. — Трябва да се обърнеш към Елейн Седай, Реане.

Реане зяпна, взря се в Мерилил, след което бавно се обърна към Елейн. Очите ѝ бяха като палачинки. Тя облиза устни и вдиша много, много дълбоко. После отново сведе глава и почти изхлипа:

— Моля ви за прошка, Айез Седай. Не знаех. Не можех да... — Още едно дълго, изпълнено с безнадеждност вдишване. — Каквото и наказание да постановите, ще го приемем покорно, разбира се, но умолявам ви, повярвайте ми, че...

— О, я ставай — прекъсна я нетърпеливо Елейн. Беше искала тази жена да я признае, също както Мерилил и всички останали, но от това унизително пълзене ѝ прилошаваше. — Много добре ме чу. Стани и се изправи като хората. — Тя изчака, докато Реане се подчини, след което пристъпи и седна на стола ѝ. От раболепие нямаше нужда, но не искаше да остават недоразумения кой все пак командва тук. — Все още ли отричаш, че знаеш нещо за Купата на ветровете, Реане?

— Айез Седай — отвърна Реане и разпери ръце, — никоя от нас никога не би използвала тер-ангреал. — Простодушно, като попаднала в града лисица. — Уверявам ви, никога не сме си позволявали ни най-малко да подражаваме в каквото и да било на Айез Седай. Ние сме само тези няколко приятелки, които виждате, и ни свързва само това, че някога ни е било позволено да пристъпим в Бялата Кула. Това е всичко.

— Сама тези няколко приятелки значи — сухо каза Елейн. — Плюс Гарения, разбира се. И Беравин, както и Дерис, и Ализе.

— Да — отвърна неохотно Реане. — И те.

Елейн много бавно поклати глава.

— Реане, Бялата Кула знае за вашето Родство. Кулата винаги га е знаела. — Една мургава жена с тайренска външност, въпреки че носеше синьо-бяло копнинено елече със знака на гилдията на златарките, изпищя приглушено и притисна с две ръце устата си. Друга — висока салдейка с побеляла коса и с червения колан на кръста, се присви и с въздишка се срина на пада до жълтокосата жена.

Колкото до Реане, тя хвърли поглед към Сестрите за потвърждение — и го видя. Лицето на Мерилил беше по-скоро ледено, отколкото сурово, а Сарейта направи неволна гримаса. Вандийн и Кареане бяха присвили устни, а също и Аделиз, която оглеждаше жените покрай стените все едно, че виждаше някакъв непознат ѝ досега вид насекоми. Разбира се, това, което видя Реане, бе твърде различно от това, което всъщност беше. Всички бяха приели решението на Елейн, но съвсем не им беше харесало, въпреки всичките им „Да, Елейн...“. Щяха да са тук още преди два часа, ако не беше твърде честото им „Но, Елейн...“. Понякога да бъдеш водач означаваше да си пастир.

Реане не припадна, но лицето ѝ се сгърчи от страх и тя вдигна ръце.

— Решили сте да унищожите Родството? Защо сега, след толкова време? Какво сме сторили, че да се нахвърлите върху нас точно сега?

— Никой няма да ви унищожава — каза Елейн. — Кареане, след като никой няма да се сети да помогне на онези двете, би ли се заела, ако обичаш? — Почервенели от срам, жените в стаята занаскачаха и преди Кареане да направи една стъпка, по две жени бяха коленичили до всяка от припадналите, надигнаха ги и заподнасяха шишенца с уханна сол под носовете им. — Амирлинския трон желае всяка жена, която може да прелива, да се свърже с Кулата — продължи Елейн. — Предложението е отворено за всяка от Родството, която пожелае да го приеме.

С потоци от Въздух да беше увила всяка от тези жени, нямаше да ги накара да замръзнат така. Здравно да беше затегнала тези потоци, очите им нямаше да се опулят толкова. Една от припадналите жени изведнъж ахна и се закашля, отблъсквайки шишенцето с ароматните соли, което бяха задържали твърде дълго под носа ѝ. Последва порой от гласове.

— Най-сетне можем да станем Айез Седай?

— Те ще ни позволят да се учим?

— Те ще ни учат отново?

Порой болезнено възбудени гласове.

— Ще можем наистина да...

— Те всъщност ще ни позволят да...

— Ивара, Сумeko, всички, забравяте се! — викна Реане. — Говорите пред Айез Седай! Засрамете се! Вие говорите пред... Айез Седай! — И закри лицето си с длани и се разтрепери. Всички млъкнаха и сведоха погледи въпреки толкова набръчканите си лица и толкова побелелите си коси. Елейн не можеше да си помисли за нищо друго освен за група новачки, хванати от самата Наставница да се бият с възглавници след Последния гонг.

— Наистина ли ще ни се позволи да се върнем в Кулата? — промълви Реане колебливо.

Елейн кимна.

— Онези, които могат да се научат за Айез Седай, ще получат тази възможност, но място ще се намери за всички. За всяка жена, която може да прелива.

В очите на Реане блеснаха сълзи. Елейн не беше сигурна, но ѝ се стори, че жената промълви „Мога да стана Зелена“. Едва се сдържа да не скочи и да я прегърне.

Никоя от останалите Айез Седай не показва никакви чувства, а Мерилил, определено най-сдържаната, каза:

— Мога ли да запитам, Елейн? Реане, колко... колко от вас бихме могли да приемем? — Несъмнено паузата ѝ беше нужна, за да замени „колко дивачки и жени, които не са успели първия път“.

Дори Реане да го беше забелязала или заподозряла, не го показва, или пък не я притесни.

— Не бих повярвала, че ще се намерят такива, които да откажат такова предложение — каза тя. — Може би ще ни е нужно известно време, за да разпратим вестта навсякъде. Нали разбирате, пръснати сме навсякъде, така че... — Тя се засмя, малко нервно и почти през сълзи. — Така че да не ни забележат Айез Седай. В момента в списъка ни има хиляда седемстотин осемдесет и три имена.

Повечето Айез Седай се бяха научили да прикриват изумлението си с външна невъзмутимост и само Сарейта си позволи да ококори очи. И освен това размърда устни беззвучно, но Елейн вече я познаваше достатъчно, за да разчете думите. „Две хиляди дивачки?! Светлината да ни е на помощ!“ Самата Елейн най-старателно заоправя полите си, докато не се увери, че е овладяла лицето си. Светлината да им е на помощ, наистина.

Реане разбра мълчанието им погрешно.

— Повече ли очаквахте? Всяка година стават злополуки, някои умират от естествена смърт, както всички останали, а и се боя, че през последните две хиляди години Родството се е разраствало по-слабо. Навярно сме били прекалено предпазливи, когато се обръщаме към всяка жена, напуснала Бялата кула, но винаги сме се страхували, че някоя може да донесе за нас, подложена на разпит, и... и...

— Ни най-малко не сме разочаровани — увери я Елейн и махна с ръка успокоително. Разочаровани ли? За малко щеше да се разсмее истерично. „Родственичките“ бяха два пъти повече от всички Айез Седай! Сега Егвийн нямаше да може да каже, че не си е свършила работата — щеше да заведе в Кулата почти две хиляди способни да преливат жени. Но след като Родството отказваше на дивачки... Не, привличането на Родството бе второстепенен въпрос. — Реане — каза

тя кротко, — смяташ ли, че вече бихте могли евентуално да си спомните къде все пак се намира Купата на ветровете?

Реане се изчерви като слънце по залик.

— Ние никога не сме ги докосвали, Елейн Седай. Не знам защо са били събирани. Никога не съм чувала за тази Купа на ветровете, но наистина има един склад, точно като този, който описахте.

На долния етаж някаква жена преля, леко и за много кратко. Чу се ужасен писък.

Елейн моментално скочи, всички останали също скочиха. Някъде изпод роклята си от пера Биргит измъкна кама.

— Това трябва да е Дерис — каза Реане и хукна към вратата. — Освен нея долу няма други.

Елейн я хвана за ръката и я спря.

— Все още не си Зелена — каза тя и в замяна бе дарена с чудесна усмивка, с трапчинки на бузите и свенлива в същото време. — Ние ще се оправим с това, Реане.

Мерилил и останалите се подредиха бързо от двете ѝ страни, готови да я последват, но Биргит изпревари всички, хвана дръжката на вратата и се ухили широко. Елейн преглътна, но не каза нищо. Тази чест се полагаше на Стражника, така гласеше кодексът на Гайдините, пръв да влезе и да излезе последен. Но тя се изпълни със сайдар, готова да помете всичко, което можеше да застраши нейния Стражник.

Вратата се отвори преди Биргит да успее да натисне бравата.

И нахлу Мат — буташе пред себе си слабичкото слугинче, което Елейн помнеше от миналия път.

— Сетих се, че може да сте тук. — Той се ухили безочливо, без да обръща внимание на гневните погледи на Дерис, и продължи: — Още повече че видях цялата онази проклета пасмина Стражници да пият в кръчмата, която най не понасям. Проследих една жена до Рахад и тъкмо се връщам. До горния етаж на една къща, в която не живее никой, да съм по-точен де. И значи като тя си излезе, влязох и подът беше толкова прашен, че веднага видях в коя стая е влизала. Има един скапан ръждясал катинар на вратата, но залагам хиляда крони срещу един ритник в задника, че вашата Купа е там. — Дерис понечи да го изрита и след като той я избута, измъкна малък нож от колана си, но той ѝ го взе и го подметна във въздуха — Някой ще каже ли най-сетне

на тая подивяла котка на чия страна съм? Жени с ножове ме изнервят напоследък.

— Ние вече знаем всичко за това, Мат — каза Елейн. Е, поне всеки момент щяха да го научат, но да види слисаната му физиономия беше истинско удоволствие. Но тя усети и нещо от Биргит — упрек. Авиенда сигурно също нямаше да одобри поведението ѝ. Елейн преглътна — никога досега не беше полагала такова усилие да отвори устата си. — Все пак съм длъжна да ти благодаря, Мат. Изцяло на теб дължим, че намерихме онова, което търсехме. — Това, че той зяпна удивено, почти изплати усилието ѝ.

— Тогава давай да вземаме лодка и да прибираме тази проклета Купа — каза Мат. — С малко късмет можем да напуснем проклетия Ебу Дар още тази нощ.

— Но това е глупаво, Мат. И не ми казвай, че те унижавам. Няма да пълзим из Рахад по тъмно и няма да напуснем Ебу Дар преди да сме използвали Купата.

Той понечи да възрази, разбира се, но Дерис се възползва от обстоятелството, че се е разсеял, за да го изрита отново. Той се дръпна зад Биргит и изрева някой да му помогне.

— Той ли е Стражникът ви, Елейн Седай? — попита Реане с неверие.

— Светлина, не, разбира се! Стражникът ми е Биргит. — Реане зяпна. И понеже бе отговорила на въпроса ѝ, Елейн също я попита — нещо, което никога нямаше да си позволи да попита друга Сестра: — Реане, ако нямаш нищо против да ми кажеш, на колко години си всъщност?

Жената се поколеба, хвърляйки поглед към Мат, но той продължаваше да се извърта, за да задържи ухилилата се Биргит между себе си и Дерис.

— Догодина — каза Реане, сякаш това бе последната дреболия на този свят — ще стана на четиристотин и двадесет.

Мерилил припадна.

ГЛАВА 32

ВПЕЧАТАНО В ПЛАМЪКА

Елайда до Аврини а-Ройхан седеше на Амирлинския трон, високия стол с резбовани по него лозници, боядисан сега в шест цвята, вместо в седем, с шарф с шестцветни ресни на раменете, и погледът ѝ обгръщаше подредения в кръг Съвет на Кулата. Боядисаните столове на Заседателките бяха препоредени покрай подиума, сега по-нарядко заради останалите само шест Аджи вместо предишните седем, а осемнадесетте Заседателки покорно стояха прави. Младият ал-Тор бе коленичил кротко до Амирлинския трон — той нямаше да проговори, освен ако не му се разрешеше, което днес нямаше да се случи. Днес той беше само един от многото символи на нейната власт, а дванадесетте най-близки и радващи се на най-големи привилегии Заседателки сияеха в единението си, контролирано лично от нея, за да го опазят читав.

— Великият консенсус е постигнат, майко — изрече хрисимо Алвиарин и сведе глава под увенчания с Пламъка жезъл.

Долу на пода, под подиума, Шериам пищеше неистово и стражите от Гвардията на Кулата трябваше да я придържат от двете страни. Червената сестра, която я беше заслонила, се зъбеше презрително. Романда и Лелейн хладно съхраняваха външно спокойствие, но повечето от останалите заслонени и пазени от стражата жени хлипаха тихо на пода, може би от облекчение, че само на четири бе наложено най-тежкото наказание, а може би от страх пред това, което ги чакаше. Най-съкрушени бяха трите, които бяха дръзнали да седнат в бунтовническия Съвет на разтурената вече Синя Аджа. Всяка от бунтовничките беше изхвърлена от своята Аджа, докато Елайда не им дареше великодушно правото да помолят да бъдат приети отново, но някогашните Сини разбираха, че ги очакват тежки години, докато с труд и усилие си възвърнат благоволенieto, години, преди да им се позволи да бъдат присъединени към която и да било Аджа. Дотогава те щяха да са в шепата ѝ.

Тя се изправи и Единствената сила, протичаща през нея от кръга, засия като могъщо доказателство за властта ѝ.

— Съветът е съгласен с волята на Амирлинския трон. Нека Романда да е първата, която да бъде набита с брезови пръчки. — Главата на Романда трепна; нека да види колко достойнство ще ѝ остане, докато бъде усмирена. Елайда махна рязко с ръка. — Отведете пленничките и доведете първите нещастно заблудени Сестри, които ги последваха. Ще приема подчинението им.

Сред пленничките отекна вик и една от тях се откъсна от гвардееца, сграбчил я за ръката. Егвийн ал-Вийр се хвърли на стъпалата в нозете на Елайда с протегнати умолително ръце, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Прости ми, майко! — изплака момичето. — Покайвам се! Ще се покоря; вече съм ви покорна. Моля ви, само не ме усмирявайте! — Прекършена, тя падна по очи и раменете ѝ се разтърсиха от хлипове. — Моля ви, майко! Разкайвам се! Покайвам се искрено!

— Амирлинския трон може да си позволи милост — изрече Елайда ликуващо. Бялата кула трябваше да се лиши от Лелейн, Романда и Шериам за назидание, но можеше да съхрани силата на момичето. А Бялата кула бе тя самата. — Егвийн ал-Вийр, ти си въстанала срещу своята Амирлин, но аз ще проявя милост. Ти ще бъдеш облечена наново в бялото на новачка, докато аз лично не отсъдя дали да бъдеш издигната по-нагоре, но още днес ти ще си първата, която ще положи Четвъртата клетва над Клетвената палка, клетва за ярност и пълно покорство пред Амирлинския трон.

Пленничките западаха на колене и завикаха да им се позволи да положат клетвата, да докажат най-искреното си покорство. Лелейн бе една от първите и нито Романда, нито Шериам — сред последните. Егвийн изпълзя по стъпалата, за да целуне полите на Елайда.

— Лягам ничком, покорна на вашата воля, майко — промълви тя през сълзи. — Благодаря ви. О, благодаря ви!

Алвиарин стисна Елайда за рамото, разтърси я и изръмжа:

— Събуди се, глупачко!

Очите на Елайда рязко се отвориха. Слабият пламък на лампата едва осветяваше ръката на Алвиарин. Все още сънена, Елайда попита:

— Какво каза?

— Казах: „Моля, събудете се, майко“ — хладно отвърна Алвиарин. — Коварла Балдийн се е върнала от Кайриен.

Елайда разтърси глава, мъчейки се да се отърси от неприятната фраза в края на съня си.

— Толкова скоро? Не ги очаквах поне още седмица. Коварла, казваш? Къде е Галина? — Глупави въпроси; Алвиарин нямаше откъде да знае какво има предвид тя.

Но с хладно кристалния си тон жената каза:

— Тя е убедена, че Галина или е мъртва, или е пленена. Боя се, че вестите... не са добри...

Всичко, което Алвиарин трябваше или не трябваше да знае, се отвя от главата на Елайда.

— Разкажи ми — настоя тя, отмятайки копринения чаршаф, но докато ставаше и завързваше колана на копринената си роба, чу само откъслеци. Битка. Орди от айилки. Ал-Тор избягал. Погром. Елайда разсеяно забеляза, че Алвиарин се е облякла спретнато в извезана със сребърни нишки бяла рокля, с шарфа на Пазителката около шията. Изчакала беше да се облече, за да ѝ докладва всичко това!

Часовникът в кабинета ѝ тихо би два след полунощ. Тя тръгна натам. Два през нощта — най-лошото време да получиш ужасни новини. Коварла се надигна припряно от едно от застланите с червени възглавнички кресла — инак неумолимото ѝ лице бе хлътнало от умора и грижи — и коленичи да целуне пръстена на Елайда. Тъмната ѝ рокля беше покрита с прах от дългия път и светлата ѝ коса се нуждаеше от гребен, но си беше заметнала шала, който бе носила по-дълго от целия живот на Елайда.

Елайда едва изчака устните ѝ да докоснат Великата змия и дръпна ръката си.

— Защо изпратиха теб? — попита тя рязко, взе плетивото си, което бе оставила на един стол, седна и ръцете ѝ ловко раздвижиха дългите костени куки. Плетенето вършеше почти същата работа като галенето на изваяните ѝ от кост миниатюри, а сега тя със сигурност имаше нужда да се успокои. Плетенето също така ѝ помагаше да мисли. Трябваше да помисли. — Къде е Катерин? — Ако Галина загинаше, Катерин трябваше да иземе водачеството от Койрен; Елайда бе дала ясно да се разбере, че след като ал-Тор бъде пленен, командата ще се поеме от Червената Аджа.

Коварла се изправи бавно, сякаш несигурна дали да го направи. Дланите ѝ се впиха в шала с червените ресни.

— Катерин е сред липсващите, майко. Аз съм най-висшестоящата от всички, които... — Гласът ѝ заглъхна, след като Елайда се втрени в нея и пръстите ѝ замръзнаха във въздуха. Коварла преглътна.

— Колко, дъще? — най-сетне попита Елайда. Не можа да повярва, че гласът ѝ е така спокоен.

— Не мога да кажа колко са се спасили, майко — отвърна нерешително Коварла. — Не посмяхме да изчакаме, за да претърсим грижливо и...

— Колко? — извика Елайда. Потръпна и се опита да се съсредоточи върху плетката; не биваше да вика — слабост беше да се поддаде на гнева. Затягащ бримката, провираш и натискаш надолу. И пак. Движения, които успокояват.

— Аз... доведох още единадесет Сестри с мен, майко. — Жената замълча, вдиша силно и после, след като Елайда не отвърна нищо, бързо продължи: — Може би идват други, майко. Гавин отказа да чака повече, а ние не посмяхме да останем без него и неговите Младоци, не и при толкова айилци наоколо и...

Елайда престана да я слуша. Върнали се дванадесет. Ако се бяха спасили повече, щяха бързо да тръгнат към Тар Валон, щяха със сигурност да пристигнат тук едновременно с Коварла. Дори една-две от тях да бяха ранени и да пътуваха бавно... Дванадесет. Кулата не беше преживявала такъв погром дори по времето на Тролокските войни.

— На тези айилски дивачки трябва да им се даде урок — рече тя, прекъсвайки бърборенето на Коварла. Галина бе решила, че може да използва айилци срещу айилци! Колко глупава се беше оказала! — Ще освободя тези Сестри, които държат в плен, и ще ги науча онези какво означава да предизвикват Айез Седай! И ще заловя ал-Тор отново. — Нямаше да му позволи да ѝ се измъкне, дори да се наложеше лично да поведе цялата Бяла кула, за да го плени! Прорицателството беше изрично. Тя щеше да триумфира!

Коварла погледна притеснено Алвиарин и отвори уста.

— Майко, онези мъже... мисля, че...

— Не мисли! — сопна се Елайда, стисна куките и се наведе напред толкова свирепо, че Коварла чак вдигна ръка пред лицето си, като да се предпази от плесницата ѝ. Присъствието на Алвиарин се бе изплъзнало от ума на Елайда. Какво пък, тя вече знаеше каквото знаеше. С това щеше да се справи по-късно. — Запази ли го в тайна, Коварла? Освен че си уведомила Пазителката?

— О, да, майко — отвърна припряно Коварла и закима енергично, радостна, че поне едно нещо е свършила правилно. — В града влязох сам-самичка и скрих лицето си, докато не се добрах до Алвиарин. Гавин държеше да ме придружи, но стражите на моста не искаха да пропуснат никой от Младоците.

— Забрави за Гавин Траканд — отрязва я кисело Елайда. Този младеж бе останал жив само за да обърка плановете ѝ, изглежда. Ако се окажеше, че Галина е останала жива, щеше и за този провал да си плати, освен за това, че бе позволила на ал-Тор да се измъкне. — Ще напуснеш града също така скришно, както си влязла, дъще, и заедно с останалите ще се скриете добре в някое от селата, докато не ви повикам. Дорлан ще свърши работа. — В това жалко селце щеше да им се наложи да спят в плевници, там и един хан нямаше, но това бе най-малкото, което заслужаваха за своята нескопосаност. — Хайде, тръгвай. И се моли дано скоро да дойде някоя по-горна от теб. Съветът ще иска възмездие за този несравним погром и за момента ти, изглежда, стоиш най-високо от всички, които се провалиха. Тръгвай!

Лицето на Коварла преbledня и тя така се олюля при поклона си преди да излезе, че Елайда си помисли, че ще припадне. Нескопосници! Обкръжена беше само от глупачки, изменнички и нескопосници!

След като вратата се затвори, Елайда се изправи, хвърли плетката настрана и се нахвърли върху Алвиарин.

— Защо не бях известена за това? Щом ал-Тор се е освободил преди — колко каза? Седем дни? — ако се е измъкнал преди седем дни, нечии очи и уши трябва да са го видели. Защо не бях уведомена?

— Мога да ви предам само това, което ми предават другите Аджи, майко. — Алвиарин спокойно намести шарфа си. Не беше притеснена ни най-малко. — Наистина ли сте решили да потърсите трети разгром с този опит да освободите пленничките?

Елайда изсумтя пренебрежително.

— А ти наистина ли мислиш, че тези дивачки могат да се противопоставят на Айез Седай? Галина просто се е оставила да я изненадат. Не може да е друго. — Тя се намръщи. — Какво искаш да кажеш, какъв трети разгром?

— Вие не сте слушали, майко. — Със смайваща безцеремонност, Алвиарин седна, без да са ѝ разрешили, и спокойно продължи: — Коварла смяташе, че са могли да устоят срещу дивачките — въпреки че според мен далеч не беше толкова сигурна — но мъжете били друго нещо. Седемстотин, облечени в черни палта, и всички преливат. Виж, за това беше много сигурна, а явно и останалите. Живи оръжия, така ги нарече. Стори ми се, че едва не се подмокри само като си спомни за тях.

Елайда остана като гръмната. Седемстотин?

— Невъзможно. Не може да са повече от... — Тя пристъпи до една масичка, цялата сякаш от кост и позлата, и си напълни бокал с пунш. Устието на кристалната кана издрънча върху кристалния бокал и върху масата се изля почти толкова пунш, колкото и в бокала.

— След като ал-Тор може да Пътува — изведнъж каза Алвиарин, — изглежда логично и някои от онези мъже да го могат. Коварла беше съвсем сигурна, че точно така са се появили. Предполагам, че е бил доста разстроен от отношението на Сестрите към него. Коварла изглеждаше някак притеснена от това; намекна, че много от Сестрите също са притеснени. Той може да реши, че има да си връща за нещо. Няма да е никак приятно, ако някои от онези мъже изведнъж се появят от ясно небе тук в Кулата, нали?

Елайда насмалко да се задави. Галина беше получила нареждане да се заеме по-сурово с ал-Тор, за да го направи по-податлив. Ако той дойдеше да си отмъсти... Ако наистина имаше стотици мъже, способни да преливат... дори само сто да бяха... Трябваше да помисли!

— Разбира се, ако бяха решили да дойдат, според мен щяха вече да са дошли. Нямаше да се лишат от възможността да ни изненадат. Навярно дори ал-Тор не изпитва желание да се противопоставя на цялата Кула. Предполагам, че всички те са се върнали в Кемлин, в тяхната Черна кула. Което означава, боя се, че Товейн я чака приятна изненада.

— Да им се нареди да се връщат незабавно — рече прегракнала Елайда, отпи от пунша, но той, изглежда, не помогна. Тя се обърна и се сепна като видя Алвиарин застанала пред нея. Може би не бяха дори сто — дори сто души? По залез слънце сигурно и десет щяха да ѝ се сторят лудост — но не можеше да рискува. — Лично го напиши, Алвиарин. Веднага. Още сега.

— И по кой начин да го пратя? — попита Алвиарин с ледено любопитство. Странно защо, дори се подсмиваше. — Никоя от нас не може да Пътува. Корабите ще свалят Товейн и свитата ѝ на андорския бряг още днес-утре, ако вече не са и пристигнали. Ти ѝ каза да се разделят на малки групи и да избягват селата, за да не бъдат забелязани. Не, Елайда, боя се, че Товейн ще събере силите си край Кемлин и ще щурмува Черната кула, без никаква вест от нас да може да я стигне преди това.

Елайда зяпна. Тази жена току-що я беше нарекла по име! И ѝ говореше на „ти“! Но преди да успее да избълва гнева си, последва нещо още по-лошо.

— Мисля, че си изпаднала в голяма беда, Елайда. — Студени очи се взряха в очите на Елайда и вледеняващи думи се заизсипваха гладко от усмихващите се устни на Алвиарин. — Рано или късно Съветът ще научи за погрома, нанесен ни от ал-Тор. Галина, допускам, щеше да задоволи Съвета, но се съмнявам, че Коварла ще им стигне; ще им трябва някоя по-горна, която да заплати. И рано или късно всички ще научим за съдбата на Товейн. Трудно ще ти бъде тогава да задържиш това на раменете си. — Тя се пресегна и заоправя небрежно шарфа на Амирлин на врата на Елайда. — Всъщност разберат ли го, ще бъде невъзможно. Ще бъдеш усмирена, за назидание, точно както ти настоя да стане със Сюан Санче. Но може да се окаже, че още има време да се поправят нещата, ако послушаш своята Пазителка. Трябва ти добър съвет.

Елайда усети, че езикът ѝ се е вкочанил. Заплахата едва ли можеше да се изрече по-ясно.

— Това, което чу тази нощ, е Впечатано в Пламъка — промълви тя все така прегракнано, но разбра, че тези думи са безполезни, още преди да излязат от устата ѝ.

— Ако смяташ да отхвърлиш съвета ми... — Алвиарин замълча и се обърна към вратата.

— Почакай! — Елайда преглътна. Лишена от шарфа. Усмирена. Ужас! — Какво... — Трябваше да престане да преглъща. — Какъв съвет ми предлага моята Пазителка?

Алвиарин въздъхна и отново пристъпи към нея. Всъщност — по-близо този път. Твърде близо за всяка жена, застанала пред Амирлин; полите им почти се докосваха.

— Първо, боя се, че трябва да изоставиш Товейн, все едно какво ги чака, поне засега. А също и Галина и всички, които са пленени, било от айилките, или от Аша'ман. Всеки опит за спасяването им в момента само ще разкрие поражението.

Елайда бавно кимна.

— Да. Това го разбирам. — Не можеше да отклони ужасените си очи от настойчивия поглед на Алвиарин. Трябваше да има някакъв изход! Всичко това просто бе невъзможно!

— И мисля също така, че моментът е подходящ да преоцениш решението си за Гвардията на Кулата. Не мислиш ли в края на краищата, че трябва да бъде увеличена?

— Аз... може би ще намеря начин да го оправя. — Светлина, трябваше да помисли!

— Дотук добре — измърмори Алвиарин и Елайда почервения в безсилен гняв. — Утре ще претърсиш лично покоите на Джосайн и Аделорна.

— Но защо, в името на Светлината, трябва да...

Алвиарин отново подръпна шарфа ѝ, този път грубо, сякаш искаше да ѝ го свали или да я удуши.

— Изглежда, Джосайн е намерила ангреал преди няколко години и така и не го е върнала. А Аделорна е направила нещо още по-лошо, боя се. Тя е взела ангреал от едно от хранилищата без разрешение. След като ги намериш, веднага ще обявиш наказанието им. Нещо много сурово. И в същото време ще изтъкнеш Дорайз, Киоши и Фарелиен като пример в съблюдаването на закона. Ще ги възнаградиш с нещо; по един хубав кон, мисля, че ще е достатъчно.

За миг Елайда се зачуди дали очите ѝ няма да изхвърчат от орбитите си.

— Защо? — От време на време по някоя Сестра задържаше някой ангреал за себе си в нарушение на закона, но наказанието рядко биваше по-сурово от едно плесване през ръцете. Изкушението беше

познато на всяка Сестра. А останалите! Резултатът щеше да е очевиден. Всяка щеше да повярва, че Дорайз, Киоши и Фарелиен са издали другите две. Джосайн и Аделорна бяха Зелени, другите три — съответно Кафява, Сива и Жълта. Зелената Аджа щеше да побеснее. Можеше дори да решат да се нахвърлят върху трите, което щеше да предизвика техните Аджи и... — Защо искаш да направя всичко това, Алвиарин?

— Елайда, за теб би трябвало да е достатъчно, че това е моят съвет. — Насмешливият сладникав лед в думите ѝ изведнъж се превърна в хладна стомана. — Искам да чуя, че потвърждаваш, че ще направиш каквото ти се казва. Иначе за мен няма никакъв смисъл да се мъча да съхраня шарфа на врата ти. Кажиго!

— Ще... — Елайда се опита да извърне поглед. О, Светлина, трябваше да помисли! Коремът ѝ се беше стегнал на възел. — Ще направя... каквото... ми се казва.

Алвиарин се усмихна с ледената си усмивка.

— Видя ли, че не боли толкова. — Изведнъж тя отстъпи крачка назад и приклепна в сдържан реверанс. — С твое позволение, ще се оттегля да те оставя да поспиш, колкото е останало от нощта. Чака те ранно утро, в което да издадеш заповеди за върховния лорд-капитан Чубаин и да претърсиш покоите. Трябва да решиш също така кога Кулата да бъде уведомена за Аша'ман. — Тонът ѝ недвусмислено даваше да се разбере, че всъщност ще го реши тя. — И може би трябва да започнем да обмисляме следващия си ход срещу ал-Тор. Вече е време Кулата да го призове открито да коленичи, не мислиш ли? Желая ти лека нощ, Елайда.

Зашеметена и готова да повърне, Елайда я изгледа, докато си излизаше. Да го призове открито? Това само щеше да прикани за щурм тези — как ги беше нарекла Алвиарин? — тези Аша'ман. Не беше възможно да и се случва всичко това. Не и на нея! Преди да се усети какво прави, тя запокити бокала през стаята и той се разби в стената. Сграбчи каната с две ръце, вдигна я над главата си и с гневен вой запокити и нея, пръскайки пунш из стаята. Прорицанието беше така ясно! Тя щеше да...

Изведнъж спря и изгледа намръщено парченцата кристал. Прорицанието. Та в него със сигурност се говореше за нейния триумф. За нейния! Алвиарин можеше да е спечелила малка победа, но

бъдещето принадлежеше на Елайда. Стига да успееше да се отърве някак от Алвиарин. Но трябваше да стане тихо, по такъв начин, че дори Съветът да поиска да се запази мълчание. Начин, който нямаше да издаде самата Елайда преди да е станало късно, в случай че Алвиарин подуши. И изведнъж ѝ хрумна нещо. Алвиарин нямаше да го повярва, ако ѝ кажеха. Никой нямаше да го повярва.

Ако в този момент Алвиарин можеше да види усмивката ѝ, коленете ѝ щяха да омекнат като желе. Преди да се свърши, Алвиарин щеше да завиди на Галина, жива или мъртва.

Когато излезе в коридора, Алвиарин огледа ръцете си под светлината на един от горящите на стойки светилници. Не трепереха, което я изненада. Очаквала беше Елайда да се бори по-твърдо, да ѝ устои по-дълго. Но се беше започнало и тя нямаше от какво да се бои. Освен ако Елайда не разбере, че не по-малко от пет Аджи ѝ бяха съобшили за ал-Тор през последните няколко дни — свалянето на Колавер бе подгонило агентките на всяка Аджа да потърсят писалка. Не, дори Елайда да го научеше, сега тя беше съвсем защитена, след като жената вече бе в ръцете ѝ. И със самата Месаана за нейна покровителка. С Елайда обаче бе свършено, все едно дали тя го осъзнаваше, или не. Дори Аша'ман да не възвестяха гръмогласно за смазането на похода на Товейн — а тя бе повече от сигурна, че ще го смажат, след онова, което Месаана ѝ бе разказала за случилото се при Думайски кладенци — на всички очи и уши в Кемлин наистина криле щяха да им пораснат, след като го научеха. И ако не станеше някое чудо, като например бунтовничките да изникнат пред портите на Кулата, само след няколко седмици Елайда щеше да я сполети съдбата на Сюан Санче. Така или иначе, се беше започнало и макар да ѝ се искаше да знае какво точно е „то“, единственото, което всъщност трябваше да прави, бе да се подчинява. И да наблюдава. И да се учи. Навярно тя самата щеше да понесе седемцветния шарф, след като всичко свършеше.

Ранната утринна светлина струеше през прозорците. Сеайне топна писалката, но преди да успее да напише следващата дума,

вратата се отвори и вътре нахълта Амирлин. Дебелите черни вежди на Сеайне се повдигнаха — всеки друг можеше да очаква да я посети, освен Елайда, навярно без да се изключва и самият Ранд ал-Тор. Все пак тя остави писалката и се изправи плавно, придърпвайки надолу сребристоробелите си ръкави, които беше надигнала, за да не ги оцапа с мастило. Прибави и сдържания реверанс, полагащ се на Амирлинския трон от страна на Заседателка, заварена в собствените ѝ покои.

— Надявам се, че не сте намерили някоя от Белите сестри да крие ангреал, майко. — След всичките тези години в гласа ѝ все още се прокрадваха следи от твърда люгардска реч. А наистина се надяваше от цялата си душа. Набегът на Елайда върху Зелените само преди няколко часа, когато повечето още спяха, сигурно още будеше плач и скърцане на зъби. В живата памет на Кулата никоя Сестра досега не беше бита с брезови пръчки заради задържане на ангреал, а сега щяха да го изтърпят две наведнъж. Амирлин, изглежда, бе изпаднала в поредния си изблик на хладен бяс.

Но и да беше бясна преди малко, сега не го показва с нищо. За миг тя изгледа мълчаливо Сеайне, студена като зимен вир в плисираните си червени коприни, а после се плъзна към резбованите лавици, на които бяха подредени нарисуваните върху костени таблички миниатюри на семейството на Сеайне. Всички бяха мъртви от много, много години, но тя все още ги обичаше.

— Ти не стана да ме подкрепиш за Амирлин — промълви Елайда и взе от лавицата портрета на бащата на Сеайне, после го остави и взе портрета на майка ѝ.

Веждите на Сеайне почти се надигнаха отново, но пък тя винаги се бе старала да спазва правилото да не допуска да я изненадат повече от веднъж на ден.

— Бях уведомена едва по-късно, че Съветът заседава, майко.

— Да, да. — Елайда остави миниатюрата и отиде до камината. Сеайне винаги бе обичала котките и по полицата над камината държеше богата колекция от издялани от дърво котенца във всевъзможни пози, някои от които — много забавни. Амирлин намръщено изгледа подредените фигурки, стисна очи и леко поклати глава. — Но все пак остана — рече тя и бързо се обърна. — Всяка Заседателка, която не бе уведомена, избяга от Кулата и се присъедини към бунтовничките. Освен теб. Защо?

Сеайне разпери ръце.

— Какво друго можех да направя, освен да остана, майко? Кулата трябва да е цяла. — „Която и да е Амирлин — добави тя на себе си. — И какво им е лошото на котенцата ми, ако смея да попитам?“ Не че щеше да го направи на глас, разбира се. Серейл Баганд навремето бе била свирепа Наставница на новачките, преди да бъде издигната на Амирлинския трон, същата година, в която тя самата получи шала, и много по-свирепа Амирлин, отколкото можеше да е Елайда дори когато я заболи зъб. Правилата на благоприличие бяха набити в главата на Сеайне така здраво, че нито годините можеха да ги разклатят, нито неприязънта към носещата шарфа. Човек не беше длъжен да харесва Амирлин.

— Кулата трябва да бъде цяла — съгласи се Елайда и потри длани. — Трябва да е цяла. — Добре, но защо беше толкова изнервена? Деветдесет и девет начина познаваше тази жена да покаже нрава си, всички твърди като нож и дважд по-остри, но изнервена не беше никога. — Това, което ще ти кажа сега, е Впечатано в Пламъка, Сеайне. — Устата ѝ се изкриви кисело и тя сви рамене и подръпна раздражено шарфа си. — Ако знаех начин да го подсиля, щях да го сторя — добави тя сухо.

— Ще стая словата ви в сърцето си, майко.

— Искам... заповядвам ти... да предприемеш едно разследване. И наистина трябва да го затаиш в сърцето си. Че чуе ли го някой, който не бива, може да значи гибел и погром за цялата Кула.

Веждите на Сеайне трепнаха. Гибел и погром за цялата Кула?

— В сърцето си — каза тя отново. — Ще благоволите ли да седнете, майко? — Така бе редно в собствените ѝ покои. — Мога ли да ви наля малко ментов чай? Или сливов пунш?

Елайда махна с ръка, отказвайки напитка, и зае най-удобния стол в стаята, издялан от ръката на бащата на Сеайне, като дар, когато бе получила шала, макар, разбира се, възглавничките по него да бяха сменяни много пъти оттогава. Амирлин седна на него като на трон и най-неучтиво не даде позволенията си Сеайне също да седне, затова Сеайне скръсти ръце и остана права.

— От дълго време мисля за възможна измяна, Сеайне, след като на моята предшественица и Пазителката ѝ им се позволи да се измъкнат на свобода. Помогна им се. В сърцевината на това трябва да

има измяна и се боя, че само някоя Сестра или Сестри може да са го извършили.

— Това е напълно възможно, майко.

Елайда посрещна прекъсването намръщено.

— Никога не можем да сме сигурни коя таи сянката на измяната в сърцето си, Сеайне. Подозирам, че една личност се е погрижила една моя заповед да се престъпи. Имам основания да подозирам и че тайно са се свързали с Ранд ал-Тор. С каква цел — не мога да кажа, но това със сигурност е измяна срещу мен и срещу Кулата.

Сеайне зачака да чуе повече, но Амирлин само я гледаше, сякаш не забелязваше очакването ѝ.

— Какво точно разследване желаете да извърша, майко? — попита тя предпазливо.

Елайда се изправи.

— Възлагам ти да проследиш зловонието на измяната, независимо колко нависоко ще те доведе, дори да стигне до самата Пазителка. Каквото намериш, до когото и да те доведе, ще го докладваш лично на Амирлинския трон, Сеайне. Никой друг не бива да го узнае. Разбра ли ме?

— Разбрах заповедите ви, майко.

И това бе всичко, което беше разбрала, помисли си тя, след като Елайда напусна още по-внезапно, отколкото се бе появила. Тя зае стола, освободен от Амирлин, за да размисли, с юмруци, опрени под брадичката, точно както бе седял баща ѝ, когато се замислеше. В края на краищата всичко се свеждаше до логиката.

Срещу Сюан Санче тя не бе могла да застане — та нали самата тя беше предложила момичето за Амирлин! — но след като това бе свършило и всички формалности бяха спазени, макар и рехаво, помощта за бягството ѝ наистина представляваше измяна, както и всяко съзнателно престъпване на заповедите на Амирлин. Вероятната връзка с ал-Тор — също, може би, в зависимост от намеренията. Да разбере коя е престъпила заповедта на Амирлин щеше да е трудно, след като не знаеше каква точно е била тази заповед. След толкова време да се разбере коя е могла да стои зад бягството на Сюан изглеждаше почти толкова трудно, колкото да се разбере коя е могла да напише на ал-Тор. Толкова много гълъби излитаха и кацаха в гълъбарниците на Кулата, че понякога като че ли от небето валеше

перушина. Дори Елайда да знаеше повече от това, което ѝ бе казала, явно го бе премълчала. Всичко това ѝ се стори почти безсмислено. Измяната би трябвало да накара Елайда да закипи от гняв, но ярост тя не показва. Беше само изнервена и притеснена — и бързаше да си иде. И потайна, сякаш не искаше да сподели всичко, което знаеше или подозираше. Почти сякаш се беше уплашила. Що за измяна можеше да изнерви или изплаши Елайда? Гибел и погром за цялата Кула.

Като късчета от главоблъсканица, всички детайли изведнъж си дойдоха на мястото и веждите на Сеайне се закатериха към челото ѝ. Всичко, всичко съвпаднаше. Тя усети как кръвта се изцеди от лицето ѝ; дланите и стъпалата ѝ изведнъж се вледениха. Впечатано в Пламъка. Заявила беше, че ще го стаи в сърцето си, но след като изрече тези думи, всичко се бе променило. Да се уплаши тя си позволяваше само когато беше логично, но точно в този момент направо се ужаси. Не можеше да се изправи сам-сама срещу такова нещо. Но коя? При тези обстоятелства коя? Отговорът изникна много по-лесно. Да се съвземе ѝ отне малко време, но все пак тя бързо излезе от покоите си.

По коридорите на белите, както обикновено, щъкаха слуги — тя ги отминаваше толкова бързо, че повечето не успяваха да я удостоят с поклон или приклякане — ала Сестрите сякаш бяха по-малко, отколкото се полагаше за този ранен час. Много по-малко. И все на групи по две-три, и си говореха тихо и очите им шареха, да не би някой да ги послушва. По две-три от една и съща Аджа. Дори до вчера, тя беше сигурна, все още можеше да се забележи приятелство между жени от различните Аджи. За Белите се предполагаше, че са способни да отхвърлят всякаква проява на чувства, но тя самата никога не беше виждала основания да си затваря очите пред очевидни неща като някои. Сякаш самият въздух в Кулата се беше сгъстил от мнителност и взаимни подозрения. Което съвсем не беше новост, за съжаление самата Амирлин бе поставила началото на това със суровите си мерки, а мълвата за Логаин само го беше изострила — но тази сутрин положението като че ли бе станало още по-тежко.

Талин Минли се появи на ъгъла пред нея, странно защо не просто с шал, праметнат на раменете, но изпънат и по ръцете ѝ над лактите, сякаш нарочно да изтъкне зелените му ресни. Колкото до това, тя вече бе забелязала, че всички Зелени, на които се бе натъкнала тази сутрин, си носеха шалове. Талин, златокоса, изящна като статуетка и

миловидна, бе станала за свалянето на Сюан, но тя бе дошла в Кулата, когато Сеайне беше още Посветена и това нейно решение не бе помрачило дългогодишното им приятелство. Талин си имаше основания, които Сеайне приемаше, макар и да не беше съгласна с тях. Днес старата ѝ приятелка се спря и я изгледа нащрек. Прекалено много Сестри напоследък се гледаха по този начин. Друг път тя щеше да се спре, но не и с това нещо в ума ѝ, от което главата ѝ можеше да се пръсне като гнила диня. Талин ѝ беше приятелка и тя мислеше, че може да е сигурна в нея, но само едното мислене не бе достатъчно. По-късно, стига да станеше възможно, може би щеше да го сподели с Талин. Надявайки се, че това все някога ще стане възможно, тя я подмина с бегло кимване.

В отделенията на Червените настроението се оказа още по-мрачно и въздухът — по-сгъстен. Както и при другите Аджи, сега тук имаше много повече стаи, отколкото Сестри, които да ги запълнят — много време бе минало от бягството на първата бунтовничка, но Червената Аджа все пак бе най-голямата и Сестрите почти изпълваха все още заетите етажи. Червените често си слагаха шаловете дори когато не се налагаше, но сега всички жени до последната размахваха червените ресни като знамена. Разговорите секваха, когато Сеайне се приближеше, и хладни очи я проследяваха сред мехура на ледената тишина. Тя се чувстваше като нашественица във вражеска земя, докато прекосяваше тези странни плочки по пода, бели, със сълзата на Пламъка на Тар Валон в червено. Но като си помислеше, сега всяка част на Кулата можеше да се окаже вражеска земя. Погледнати под друг ъгъл, тези алени пламъци можеше да се вземат за Драконови зъби. Тя така и не бе повярвала във всички тези нелогични приказки за Червените и Лъжедраконите, но... Защо никоя от тях не го отричаше?

Трябваше да попита за посоката, така че спря до една Сестра и каза:

— Няма да я безпокоя, ако е заета. Някога бяхме близки приятелки и бих искала да станем отново. Сега повече от всякога Аджите не могат да си позволят да се отделят една от друга. — Беше си чистата истина, въпреки че напоследък не само се деляха, но направо се цепеха, но доманката я изслуша търпеливо, с физиономия, която сякаш бе всечена в бронз. Сред Червените нямаше много

доманки, но и малкото от тях до една бяха по-опасно мнителни и от змия, приклещена край плета.

— Ще ви заведе, Заседателко — най-сетне отвърна жената, не особено почитателно. Заведе я, после изгледа как Сеайне почука на вратата, сякаш не можеше да и довери да го направи сама. Дървената врата също беше гравирана с Пламъка, боядисан с цвета на прясна кръв.

— Влез! — отзова се ведър глас отвътре. Сеайне откряна вратата, надявайки се да се окаже права.

— Сеайне! — възкликна зарадвана Певара. — Какво те води насам тази заран? Влизай! Тръшни вратата и сядай! — Сякаш всички тези години, откакто бяха заедно новачки и Посветени, се бяха стопили. Доста пълничка и невисока — за кандорка тя всъщност беше ниска, — Певара бе също така много симпатична, с весели искрици в тъмните очи и винаги готова да се усмихне. Колко тъжно бе само, че беше избрала Червената, въпреки всичките ѝ основания, защото тя все още харесваше мъжете. Червената Аджа привличаше жени, изпитващи вродена мнителност към мъжете, разбира се, но други я избираха заради важността на задачата да се издирват мъже, които могат да преливат. Но независимо дали харесваха мъжете, или ги ненавиждаха, или пък бяха безразлични към тях, много малко жени можеха дълго време да бъдат Червени и да не започнат да изпитват неприязън към мъжете изобщо. Сеайне имаше основания да вярва, че Певара бе отслужила наказание скоро след като бе получила шала, затова, че бе изразила съжалението си, че не може да си има Стражник; след като бе достигнала по-безопасните висини на Съвета, вече можеше да си позволи да заявява открито, че Стражниците биха направили работата на Червената Аджа по-лесна.

— Не мога да ти опиша колко се радвам, че те виждам — каза Певара, след като двете се разположиха в кресла с гравирани по тях спирали според модата на Кандор отпреди стотина години, държейки в ръце деликатни, изрисувани с пеперуди чашки с боровинков чай. — Често съм си мислила, че би трябвало да намина при теб, но признавам, че ме спираше страхът какво ще кажеш, след като те отрязах така пряко преди толкова години. Кълна се в острието, Сеайне, нямаше да го направя, но Тесиен Джоралд ме беше стиснала здраво за

врата, а и бях твърде млада тогава, за да се възпротивя. Можеш ли да ми простиш?

— Разбира се, че мога — отвърна Сеайне. — Разбрах го още тогава. — Червените твърдо потушаваха всякакви наченки на приятелство извън собствената си Аджа. Много твърдо и много ефикасно. — Като млади не можем да се опълчваме на собствените си Аджи, а по-късно започва да ни се струва невъзможно да променим стъпките си. Хиляди пъти съм си спомняла как си шепнехме след Последния гонг... О, а лудориите ни! Помниш ли как напрашихме нощницата на Серанча със стрит смърдел?... Трябва да призная, че едва не обезумях от ужас, докато го правехме. Искрено ми се ще да станем отново приятелки, но имам нужда и от твоята помощ. Ти си единствената, на която съм сигурна, че мога да се доверя.

— Серанча още тогава си беше педантка и си остана такава — разсмя се Певара. — Сивата е подходяща за нея. Но не мога да повярвам, че нещо може да те ужаси. Че ти никога не си приемала за логично да се боим. Мога да ти обещаая, че съм готова да ти помогна във всичко, Сеайне, стига само да не е да стана в Съвета, без да знам за какво. Какво ти трябва?

Доведена до същината, Сеайне се поколеба. Не че хранеше някакви съмнения към Певара, просто ѝ беше... трудно да измъкне думите от устата си.

— Амирлин ме навести тази заран — отрони най-сетне тя. — Нареди ми да извърша разследване. Впечатано в Пламъка. — Певара леко се намръщи, но не каза, че в такъв случай Сеайне не би трябвало да го споделя с нея. Въпреки че Сеайне бе замисляла повечето им момичешки лудории, Певара бе тази, която беше имала дързостта да се сеща за повечето от тях и пак тя беше осигурявала повечето кураж, за да ги извършат. — Беше повече от предпазлива, но след като поразмислих, ми стана ясно какво иска. От мен се очаква да заловя, — тук вече куражът я напусна — Мраколюбки в Кулата.

Очите на Певара, толкова тъмни, колкото сини бяха нейните собствени, се вледениха и тя погледна лавицата над камината, където в изрядна редица бяха наслагани костените миниатюри на собственото ѝ семейство. Всички бяха загинали, докато тя беше новачка — родителите ѝ, братята и сестрите ѝ, лели, чичовци, всички, избити в един набързо потушен бунт на Мраколюбци, убедени, че Тъмния всеки

миг ще се измъкне на свобода. Тъкмо затова Сеайне бе толкова сигурна, че може да ѝ се довери. Тъкмо затова самата Певара бе избрала Червената — въпреки че Сеайне все още смяташе, че щеше да се справи не по-зле и щеше да се чувства много по-щастлива като Зелена — защото бе убедена, че като Червена, преследваща способни да преливат мъже, ще има най-много шанс да залавя Мраколюбци. В това отношение беше много добра: зад пухкавата ѝ всъщност се криеше стоманена сърцевина. И тя намери кураж да изрече спокойно това, което самата Сеайне не можа да се насили да назове.

— Черната Аджа. Хм. Нищо чудно, че Елайда е била предпазлива.

— Певара, знам, че тя винаги е отричала съществуването им поупорито от всички други, но съм сигурна, че точно това имаше предвид, и след като и тя е убедена...

Приятелката ѝ махна с ръка.

— Не е нужно да ме убеждаваш, Сеайне. Сама съм се убедила, че Черната Аджа съществува от... — Странно, че Певара дори се поколеба и заби поглед в чашката си с чай като гледачка на панаир. — Какво знаеш за събитията скоро след Айилската война?

— Двете Амирлин, загинали внезапно само за пет години — промълви предпазливо Сеайне. Смяташе, че Певара има предвид единствено събитията в Кулата. Честно казано, допреди да я издигнат за Заседателка преди петнадесетина години, само една година след Певара, тя не бе обръщала особено внимание на нищо от това, което ставаше извън Кулата. Както и на това, което ставаше вътре, впрочем. — Твърде много Сестри загинаха в онези години, доколкото помня. Да не искаш да ми кажеш, че... Черната Аджа е имала пръст в това? — Ето, изрече го, а името не опари езика ѝ.

— Не знам — отвърна тихо Певара и поклати глава. — Ти направи добре, че така дълбоко се потопи в дебрите на философията. Имаше... разни неща... които се случиха тогава, все Впечатани в Пламъка. — Тя въздъхна притеснено.

Сеайне не настоя да ѝ каже повече; самата тя бе извършила нещо сродно на измяна, разчупвайки същия печат, и Певара трябваше да го реши сама.

— Да прегледаме записките ще е далеч по-безопасно, отколкото да задаваме въпроси, без да имаме представа кого точно питаме.

Логично е Черните да могат да лъжат, въпреки Клетвите. — В противен случай Черната Аджа отдавна щеше да е разкрита. — С всяко повтаряне това име сякаш излизаше все по-лесно от устата ѝ. — Ако една Сестра е записала, че е направила нещо, и можем да докажем, че е направила съвсем друго, то следва, че сме открили Мраколюбка.

Певара кимна.

— Да, но ще се наложи да се ограничим. Навярно Черната Аджа няма пръст в бунта, но не допускам, че ще пропуснат този смут, без да се възползват от него. Според мен трябва да прегледаме внимателно нещата от последната година.

С това Сеайне се съгласи неохотно. По-малко щяха да се окажат късовете хартия за четене и повече щяха да са въпросите, които да задават за последните месеци. По-трудно се оказа да решат коя още да включат в разследването. Особено след като Певара каза:

— Много смело от твоя страна, че дойде при мен, Сеайне. Откривала съм Мраколюбци, участвали в избиването на братята ми, на сестрите и родителите ми, опитвали се да прикрият кои са и какво са сторили. Обичам те заради това, но все пак си проявила голяма смелост.

Сеайне потръпна. Ако бе искала да е смела, щеше да избере Зелената. Почти съжали, че Елайда не се беше обърнала към някоя друга. Но връщане вече нямаше.

ГЛАВА 33

БАНЯ

Дните, откакто бе отпратил Перин, се струваха на Ранд безкрайно дълги, а нощите — още по-дълги. Той се прибираще в покоите си и оставаше там, като поръчваше на Девите да не пускат никого. Само на Нандера бе позволено да минава през дверите с позлатените слънца, за да му носи блюдата. Мускулестата Дева оставяше покрития с бяла кърпа поднос на масата и изреждаше имената на онези, които молеха да го посетят, след което го изглеждаше с укор, щом ѝ повтореше, че не желае да се вижда с никого. Често дочуваше неодобрителните забележки на Девите отвън, преди тя да придърпа вратата и да я затвори зад гърба си; говореха, за да ги чуе, иначе щяха да си използват ръчния говор. Но ако си мислеха, че ще го измъчат с твърденията си, че се цупи... Девите просто не го разбираха и нямаше да могат, ако сам не им го обяснеше. Стига да можеше да се насили да им го обясни.

Пробираще от блюдата без никаква охота, опитваше се да чете, но и най-любимите му книги можеха да го отвлекат само с първите си няколко страници. Поне веднъж на ден, макар да си бе обещал да престане да го прави, надигаше масивния гардероб от лакиран абанос, преместваше го с потоци на Въздух и внимателно разплиташе клопките, които бе заложил, както и Огледалната маска, правеща стената зад гардероба да изглежда гладка и така извърната, че само неговите очи да можеха да видят зад нея. Там, в една ниша, издълбана с помощта на Силата, стояха две статуетки от бял мрамор, високи около една стъпка, на жена и на мъж, всяка от тях в падаща свободно роба. Държаха с една ръка над главите си кристални сфери. В нощта, в която бе изпратил войската към Иллиан, той бе отишъл сам-самичък в Руйдийн, за да вземе тези два тер-ангреала — ако му потрябваха, нямаше да разполага с толкова време. Това си беше казал тогава. Ръката му се протягаше към фигурата на брадатия мъж, фигурата, която можеше да бъде използвана от мъже, протягаше се и се спираше

разтреперана. Само с пръст да я докоснеше, и повече от Силата, отколкото можеше да си представи, щеше да му принадлежи. С това нещо никой нямаше да може да го победи, никой нямаше да може да му се противопостави. С това, беше му казала веднъж Ланфеар, можеше да предизвика самия Създател.

— Тя ми принадлежи по право — промърморваше той всеки път с протегнатата трепереща ръка пред фигурата. — Моя е! Аз съм Преродения Дракон!

И всеки път се насилваше да отдръпне ръката си, запридаше наново Огледалната маска, запридаше наново невидимите клопки, които щяха да изпепелят всеки, който се опиташе да ги премине без ключа. Огромният гардероб като перце политаше обратно и се наместваше пред невидимата ниша. Той беше Преродения Дракон. Но дали това беше достатъчно? Трябваше да е.

— Аз съм Преродения Дракон — прошепваше той понякога към стените, а понякога им извикваше: — Аз съм Преродения Дракон! — Безмълвно или на глас, на всички се гневеше, които му се опълчваха, слепите глупци, които не виждаха, и онези, които отказваха да видят, било от амбиция, било от алчност или пък от страх. Той беше Преродения Дракон, едничката надежда на света срещу Тъмния. И Светлината дано да помогнеше на света за това.

Но гневните му викове и мислите му да използва тер-ангреала бяха само усилие да се отърве от други неща и той го знаеше. Хапваше от блюдата все по-рядко и по-малко с всеки изминал ден, и се опитваше да почете, макар и рядко, и се опитваше също тъй да намери покой в съня. Това го опитваше все по-често с всеки изминал ден, без да го интересува дали слънцето се е смъкнало, или още е високо в небето. Сънят му идеше на пресекулки и онова, което мъчеше будните му мисли, се промъкваше и в сънищата му и твърде често го караше да се събуди, без да е намерил отдих. Никакво засланыне не можеше да го предпази от онова, което вече бе проникнало в него. Предстоеше му да се възправи срещу Отстъпниците и рано или късно срещу самия Тъмен. Имаше глупци, които се бореха с него или му бягаха, след като едничката им надежда бе в това да застанат зад него. Защо ни един сън не му носеше покой? А от един сън той винаги се събуждаше сепнат, едва щом той започнеше, и оставаше да лежи буден, изпълнен с

отвращение от себе си, с ум, размътен от липсата на сън, но другите... Знаеше, че ги заслужава всичките.

Колавер изникваше в съня му, с почернялото си лице и шала, който бе използвала, за да се обеси, все така впит в шията ѝ. Колавер, безмълвна и виняща го, с всичките Деви, загинали заради него, подредени зад нея в безмълвни редици, всички жени, загинали заради него. Всяко от лицата им познаваше също като своето, и всяко име, без едно. От тези сънища се будеше с плач.

Сто пъти хвърляше Перин през Великата зала на Слънцето и сто пъти биваше обладаван от изпепеляващия страх и гняв. Сто пъти убиваше Перин в сънищата си и се събуждаше от собствените си крясъци. Защо бе избрал този мъж точно Айез Седай като тема за спора им? Ранд се мъчеше да не мисли за тях — бе положил всички възможни усилия да заличи мисълта за съществуването им още от самото начало. Твърде опасно беше да ги държи дълго в плен, а нямаше никаква представа какво да прави с тях. Плашеха го. Понякога сънуваше, че е окован в онзи сандък и Галина, Ериан и Катерин го изваждат, за да го пребият, сънуваше го и се будеше с хлип, дори след като се убедеше, че очите му са отворени и че е навън. Плашеха го, защото се боеше, че може да се поддаде на страха и на гнева си, а тогава... Опитваше се да не мисли какво би могъл да стори тогава, но понякога го сънуваше и се будеше разтреперан и плувнал в студена пот. Не можеше да го направи. Каквото и да бе направил вече, това не можеше да го направи.

В сънищата си сбираше ашаманите, за да щурмува Бялата кула и да накаже Елайда; изскачаше от някой Праг, изпълнен с праведен гняв и със сайдин, и разбираше, че писмото на Алвиарин е лъжа, виждаше я застанала до Елайда, и Егвийн виждаше до нея, и Нинив, и дори Елейн, всички с айезседайски лица, защото той бе твърде опасен, за да го оставят да броди по света на воля. Виждаше ашаманите, унищожени от Айез Седай, защото те бяха имали дълги години да изучават Единствената сила, а не само няколкото месеца грубо обучение, и от тези сънища никога не можеше да се пробуди, докато и последният мъж в черно палто не загинеше, и той оставаше сам-самичък пред могъществото на Айез Седай. Сам.

И отново и отново Кацуан изричаше онези думи за полудели мъже, чуващи гласове, докато той не започнеше да тръпне от тях като

от удари на бич, тръпнеше в съня си още при нейната поява. В сънищата си, както и наяве, той зовеше Луз Терин, викаше му, крещеше му — и само мълчание му отвърщаше. Сам. Онзи малък възел от усещания и чувства някъде в тила му, усещането за почти докосването на Аланна, бавно започна да се превръща в утеха. В много отношения това го плашеше повече от всичко.

На четвъртата заран той се събуди съсипан от един сън за Бялата кула, вдигнал ръка да засенчи замъглените си очи от нещо, което беше взел за изтъкан от сайдар пламък. Прашинки заискриха сред слънчевата светлина, струяща от прозореца към ложето му. Всяка мебел в стаята бе от лъскав абанос, инкрустиран с кост, с ръбести, строги форми, достатъчно мрачни, за да подхождат на състоянието на духа му. Остана за момент легнал, но ако заспеше отново, това само щеше да му донесе нов мъчителен сън.

„Тук ли си, Луз Терин?“ — помисли си той, без да се надява да чуе отговор, и уморено се изправи и придърпа омачканото палто на раменете си. Дрехите си не беше сменял от първия ден, в който се бе затворил сам.

Когато се добра с олюляване до преддверието, първото, което си помисли, бе, че сънува отново онзи сън, който винаги го будеше още в началото, с чувството за срам, вина и самоотвращение, но Мин вдигна очи към него от един от високите позлатени столове и той не се събуди. Тъмни къдрици обграждаха лицето ѝ и големите ѝ тъмни очи го изгледаха така напрегнато, че той почти усети допира ѝ. Панталоните ѝ от зелен брокат се бяха впили в тялото ѝ като втора кожа, а късото ѝ сетре от също такава зелена коприна беше разтворено и кремавата блуза отдолу се надигаше и падаше с дъха ѝ. Той се помоли да се събуди. Не страх, нито гняв, нито угризенията заради Колавер или изчезването на Луз Терин го бяха накарали да се усамоти.

— Идва някакъв празник — каза му тя ведро. — На полумесечината. Денят на Разкаянието го наричат, кой знае защо, но ще има и танци. Бавни, сдържани танци, както чух, но всеки танц е подобър от нищо. — Мин постави грижливо кожената ивица между страниците на книгата, която четеше, затвори я и я остави на пода до себе си. — Ще има време да си приготвя рокля, ако заръчам на шивачката да ми я скрои днес. Стига да решиш да потанцуваш с мен.

Ранд извърна погледа си от нея и видя покрития с кърпа поднос до вратата. Само от мисълта за храна му прилоша. Нандера не трябваше да пуска никого, да я изгори дано! Най-малкото Мин. Името ѝ той не бе споменал, но ѝ беше казал: никого!

— Мин, не знам какво да кажа. Аз...

— Овчарю, заприличал си на онова, над което се бият уличните псета. Сега разбирам защо Аланна беше толкова отчаяна, макар да не разбирам как го е научила. Тя едва ли не на колене ме помоли да поговоря с теб, след като Девите я върнаха може би за пети път. Нандера нямаше да пусне и мен, ако не беше побесняла за това, че нищо не ядеш, и въпреки това и аз трябваше доста да ѝ се помоля. Дължиш ми го, селянче.

Ранд трепна. Образи на самия него пробягаха в главата му — как раздира дрехите ѝ, как налита върху нея като някой безмозъчен звяр. Дължеше ѝ много повече, отколкото можеше да ѝ плати. Той прокара длан през косата си и се насили да я погледне. Седеше си на стола, опряла юмруци на коленете си. Как можеше да го гледа толкова спокойно?

— Мин, никакво извинение нямам за това, което направих. Ако имаше някаква справедливост, щях да ида на бесилката. Да можех, щях сам да сложа въжетото на врата си. Кълна се, че щях. — Думите горчаха. Той беше Преродения Дракон и тя трябваше да почака за справедливост, докато не свършеше Последната Битка. Какъв глупец бе той, че искаше да преживее Гармон Гайдон. Не го заслужаваше.

— За какво говориш, овчарю? — попита тя бавно.

— Говоря за това, което ти сторих — изпъшка той. Как можа да го направи? На когото и да е, но най-вече на нея? — Мин, знам колко трудно ти е да си в една стая с мен. — Как можеше сега да си спомни за мекия ѝ допир, за нежната ѝ като коприна кожа? След като бе разкъсал дрехите ѝ. — Никога не бях си помислял, че съм животно. Чудовище. — Но беше точно това. Презираше се заради онова, което бе направил. И още повече се презираше за това, че му се искаше отново да го направи. — Единственото извинение, което имам, е лудостта. Кацуан беше права. Наистина чувам гласове. Гласа на Луз Терин, мислех си. Можеш ли... Не, нямам право да те моля да ми простиш. Но трябва да знаеш колко съжалявам, Мин. — Съжаляваше.

А ръцете го сърбяха да погалят голия ѝ гръб и бедрата ѝ. Наистина беше чудовище. — Горчиво съжалявам. Това поне разбери.

Тя остана да седи неподвижно, втренчена в очите му, сякаш никога досега не беше виждала същество като него. Вече можеше да престане да се преструва. Вече можеше да му каже какво наистина мисли за него, и колкото и отвратително да беше, нямаше да е и наполовина толкова лошо, колкото заслужаваше.

— Затова значи си наредил да не ме пускат — отрони най-сетне Мин. — Слушай ме сега, тъпа тикво, тъпкана с овча вълна. Готова бях от плач да изсъхна, защото твърде много смърт видях, а ти, ти бе готов да сториш същото, по същата причина. Това, което направихме двамата, невинно мое агънце, бе, че се утешихме един-друг. Приятелите се утешават понякога по този начин. И си затвори устата, рошльо емондополски.

Той я затвори, но само за да преглътне. А после запелтечи:

— Утешили сме се? Мин, ако Женският кръг у дома разбереше, че това, което направихме, сме го нарекли „утеха“, на опашка биха се наредили да ни съдерат кожата, дори да бяхме на петдесет!

— Добре поне че вече сме „ние“, вместо „аз“ — отвърна тя мрачно. Изправи се и размаха свирепо пръст. — Ти какво си мислиш, селянино, че съм кукла ли? Какво си мислиш — че толкова ми се е замаял умът, че не съм могла да ти кажа, ако не ми се е искало да ме докоснеш? Какво си мислиш — че нямаше да мога да ти го кажа ясно ли? — Свободната ѝ ръка измъкна нож изпод палтото, размаха го и пак го прибра, без потокът от думи да секне. — Помня, че разкъсах ризата от гръба ти, защото не можеше да я издърпаш достатъчно бързо през главата си, за да ми хареса. Толкова за това дали съм искала да ме обгърнат ръцете ти! С теб направих нещо, което никога не съм правила с мъж — не си мисли, че не съм се изкушавала преди! А ти ще ми казваш, че си бил само ти! Все едно че мен ме е нямало!

Краката му се удариха в някакъв стол и той осъзна, че е започнал да отстъпва. Тя го изгледа намръщено и промърмори:

— Не мисля, че ми харесва сега да ме гледаш така отгоре. — И изведнъж го срита по пищяла, опря длани на гърдите му и го бутна. Той се тръшна в стола така силно, че за малко да го преобърне. Тя отметна глава и придърпа брокатеното си сетре, къдриците ѝ се люшкаха.

— Може и така да е, Мин, но...

— Не може, а е така, овчарю — прекъсна го тя твърдо, — и ако отново посмееш да ми кажеш нещо друго, ще трябва да си извикаш Девите и да прелееш колкото можеш, защото така ще те напердаша, че ще ми зацивриш за милост. Трябва ти бръснене. И баня.

Ранд вдиша дълбоко. Перин си имаше толкова спокоен брак, с усмихната, кротка жена. Защо той винаги се оказваше привлечен от жени, които сякаш завъртаха главата му като пумпал? Една десета да знаеше от онова, което Мат правеше с жените, щеше да се оправи някак, но сега можеше само да продължи слепешката.

— Във всеки случай — промълви той предпазливо — мога да направя само едно нещо.

— И какво ще да е то? — Тя скръсти ръце и кракът ѝ забарабани заплашително по пода, но той знаеше, че ще е най-доброто, което можеше да направи.

— Да те отпратя. — Също като Елейн и Авиенда. — Ако можех поне да се владеея, нямаше да... — Кракът ѝ забарабани още по-бързо. Може би трябваше да го премълчи. Утешавали се? Светлина! — Мин, всички около мен ги грози опасност. Отстъпниците не са единствените, които биха наранили всеки, който ми е близък, само заради възможността да наранят самия мен. А и аз самият. Вече не мога да сдържам нрава си. Мин, та аз едва не убих Перин! Кацуан беше права. Аз полудявам, освен ако вече не съм полудял. Трябва да те изпратя надалеч, за да си в безопасност.

— Коя е тази Кацуан? — попита тя толкова спокойно, че той се сепна, като забеляза, че кракът ѝ продължава да потропва по каменния под. — Аланна спомена името ѝ, сякаш че е родната сестра на Създателя. Не, не ми казвай; все ми е едно. — Не че му остави и косъмче пролука, за да ѝ каже каквото и да било. — И за Перин ми е все едно. Ще ме нараниш тогава, когато и него. И ако искаш да знаеш, онази страшна крамола между двама ви пред всички си беше пълна фалшификация, сигурна съм. Изобщо не ме интересува нито нравът ти, нито дали си луд. Едва ли си чак толкова луд, иначе нямаше да се тревожиш толкова за това. Това, което ме интересува...

Тя се наведе, докато големите ѝ, много тъмни очи се изравниха с неговите, съвсем близо, и изведнъж в тях лумна такъв блясък, че той сграбчи сайдин, за да се защити.

— Да ме отпращаш, за да съм в безопасност? — изръмжа Мин. — Как смееш? Какво право имаш да ме отпращаш където и да е? Ти имаш нужда от мен, Ранд ал-Тор! Ако ти кажа и половината от виденията, които имам около теб, половината ти коса ще се накъдри, а другата половина ще окапе! Посмей само! Оставяш Девите да поемат какъвто риск пожелаят, а мен искаш да отпратиш като някакво дете?

— В Девите не съм влюбен. — Зареян дълбоко в безчувствената Празнота, той чу тези думи, изплъзнали се сами от езика му, и изумлението разби невидимия покров на пустошта и отпрати сайдин да полети в далечината.

— Е — отрони Мин и се усмихна. — Каза си го най-сетне. — И изведнъж седна в скута му.

Казала му бе, че няма да нарани Перин повече от нея самата, но сега той трябваше да я нарани. Трябваше, за нейно добро.

— Аз обичам и Елейн — каза ѝ той грубо. — И Авиенда. Сега разбираш ли какво съм?

Странно защо това изобщо не я смути.

— Руарк обича повече от една жена — отвърна тя. С усмивка, ведра и спокойна почти като на Айез Седай. — Също и Баел, а не съм забелязала тролокски рога и по двамата. Не, Ранд, ти ме обичаш и вече не можеш да го отречеш. На тръни би трябвало да те простра да съхнеш заради всичко, което ме накара да изтърпя, но... Просто за да го знаеш, аз също те обичам. — Усмивката ѝ се стопи и тя се намръщи, борейки се с нещо в себе си, докато накрая не въздъхна. — Животът щеше да е много по-лек понякога, ако лелите ми не ме бяха научили да съм толкова откровена — промърмори Мин. — А за да сме честни, Ранд, длъжна съм да ти кажа, че Елейн също те обича. Както и Авиенда. Щом двете жени на Манделайн могат да го обичат, предполагам, че ние трите ще можем да се спогодим някак да те обичаме. Но аз съм тук и само ако се опиташ да ме отпратиш някъде, ще се вържа за крака ти. — Носът ѝ се сбърчи. — След като започнеш отново да се къпеш, разбира се. Но каквото и да става, няма да си ида.

— Ти... ме обичаш? — промълви той с неверие. — А откъде знаеш какво изпитва Елейн? Откъде знаеш за Авиенда? Светлина! Манделайн си е Манделайн, Мин. Аз не съм айилец. — Той се намръщи. — Какво беше онова, което спомена преди малко, за половината от онова, което виждаш? Мислех, че си ми казала всичко.

И ще изпратя и теб някъде на безопасно място, като тях двете. И престани да правиш така с носа си! Не мириша! — Той издърпа от палтото си ръката, с която се чешеше.

Вдигнатата ѝ вежда говореше твърде много, но и езичето ѝ, разбира се, трябваше да го жегне.

— Смейеш да ми държиш такъв тон? Все едно че не ми вярваш? — Гласът ѝ започна да се извисява с всяка следваща дума и тя заби пръст в гърдите му, сякаш искаше да го промуши. — Мислиш, че бих могла да легна с мъж, когото не обичам? Така ли? Или може би смяташ, че не заслужавам да бъдеш обичан? Това ли е? — Издаде звук като настъпена котка. — Значи аз съм една малка перушана, без капка мозък в главата, влюбена в някакъв жалък тъпак, така ли? Седи си той тук, зяпнал като болен вол, и одумва ума ми, вкуса ми, моите...

— Ако не се успокоиш и не заговориш разумно — изръмжа той, — кълна се, ще те напердаша по задника! — Това изскочи от устата му ей така, отникъде, от всички тези безсънни нощи и от объркването, но преди да успее да отвори уста да се извини, тя се усмихна. Усмихна се!

— Сега поне не се цупиш — каза тя. — И никога повече не хленчи, Ранд; просто не ти отива. Значи така. Искаш да ти говоря разумно? Обичам те. Обичам те и няма да замина никъде. Ако се опиташ да ме отпратиш, ще кажа на Девите, че си ме съсипал и след това си ме захвърлил. Ще го кажа на всички, които ще поискат да чуят. Ще...

Той вдигна десница и се загледа в дланта си, където ясно личеше жигосаната чапла, после погледна нея. Очите ѝ крадешком проследиха ръката му и тя се намести на коленете му, след което се загледа само в лицето му, отбягвайки всичко друго.

— Няма да си ида, Ранд — промълви тя. — Имаш нужда от мен.

— Как го правиш? — въздъхна той. — Дори когато стъпиш на главата ми, става така, че всичките ми грижи се стапят.

Мин изсумтя.

— По-често трябва да ти се стъпва на главата. Я ми кажи. За тази Авиенда. Не е костелива и нашарена с белези като Нандера, нали?

Той се изсмя неволно. Светлина, колко ли време бе минало, откак се беше смял с удоволствие?

— Мин, бих казал, че е хубава като теб, но може ли човек да сравни два изгрева?

За миг тя го изгледа с лека усмивка, сякаш не можеше да реши дали да се изненада, или да се зарадва.

— Опасен мъж си ти, Ранд ал-Тор — промърмори тя и бавно се наведе към него. На Ранд му се стори, че може да се гмурне в тези очи и да се изгуби. Всички онези мигове преди, когато тя седеше в скута му и го целуваше, всички онези мигове, когато си беше мислил, че тя иска само да подразни едно селянче, а той едва се сдържаше и му се искаше да я целува вечно... А сега, ако тя отново го целунеше сега...

Но той я хвана здраво за ръцете, изправи се и я сложи да стъпи на пода. Обичаше я и тя го обичаше, но не биваше да забравя, че му се беше искало и Елейн да целува вечно, когато си помислеше за нея, както и Авиенда. Каквото и да говореше Мин за Руарк и за другите айилци, лоша сделка беше направила тя в деня, в който се беше влюбила в него.

— Ти каза „половината“, Мин — тихо я попита той. — За какви видения не си ми казвала?

Тя вдигна очи и го погледна с нещо, което твърде много напомняше за безсилие, само дето не можеше да е безсилие, разбира се.

— Влюбена си в Преродения Дракон, Мин Фаршоу — промълви тя, — и не бива да го забравяш. Ти също, Ранд — добави тя и се отдръпна. Той я пусна — неохотно и нетърпеливо; не знаеше кое от двете. — В Кайриен си от половин седмица, а все още нищо не си предприел с Морския народ. Берелайн смяташе, че е крайно време да се поразтъпчеш. Остави ми писмо, в което ме моли да ти го напомням, само че ти не искаше да ме пуснат... е, все едно. Берелайн смята, че това по някакъв начин е важно за теб; твърди, че изпълняваш някакво тяхно пророчество.

— Всичко знам за това, Мин. Аз... — Мислил беше да остави Морския народ необвързан с него; доколкото бе могъл да разбере, за тях не се споменава в Пророчествата за Дракона. Но ако трябваше да позволи на Мин да остане до него, да й позволи да поеме рисковете и опасностите... Разбра, че тя е спечелила. Гледал беше как Елейн си отива със свито сърце, гледал беше как Авиенда си отива със стегнат на възел стомах. Не можеше да го направи отново. Мин стоеше и чакаше. — Ще отида на кораба им. Ще отида още днес. Морският народ може да коленичи пред Преродения Дракон в цялото му

великолепие. Не допускам, че е имало дори надежда за нещо друго. Или те ще са мои, или ще ми станат врагове. Изглежда, винаги се получава така. Сега вече ще ми кажеш ли за онези свои видения?

— Ранд, би трябвало да проучиш що за хора са те, преди да...

— Виденията!

Тя скръсти ръце и го изгледа навъсено изпод дългите си клепки. Прехапа устни и погледна намръщено към вратата. После поклати глава и най-сетне каза:

— Всъщност има само едно. Преувеличих. Видях теб и още един мъж. Не можех да различа лицето нито на единия, нито на другия, но знаех, че единият си ти. Двамата се допряхте и сякаш се сляхте един с друг, и... — Устата ѝ се присви загрижено и тя продължи много тихо: — Не знам какво означава това, Ранд, освен че единият от двама ви умира, а другият остава жив. Аз... Защо се хилиш? Това не е шега, Ранд. Не знам кой от двамата умира.

— Хиля се, защото току-що ми каза страшно добра вест — отвърна той и я докосна по бузата. Другият мъж трябваше да е Луз Терин. „Не съм просто някой безумец, който чува гласове“ помисли си той ликуващо. Единият оживяваше, другият умираше, но той отдавна знаеше, че ще загине. Поне не беше луд. Или не толкова луд, колкото се боеше. Оставаше само необуздаемият нрав, който трябваше някак да сдържа. — Разбираш ли, аз...

Изведнъж усети, че не се е спрял с едното докосване, а е обгърнал лицето ѝ с шепи. Отдръпна ги като попарен. Мин присви устни и го изгледа с упрек, но той нямаше да си позволи да се възползва от нея. Щеше да е честен с нея. За щастие, коремът му изръмжа силно.

— Трябва да хапна нещо, щом като ще се срещам с Морския народ. Ей там имаше един поднос...

Мин изсумтя силно, докато той ѝ обръщаше гръб, но веднага след това се усмихна.

— От баня имаш нужда, щом като ще се срещаш с Морския народ.

Щом разбра какво става, Нандера закима радостно и отпрати Девите на бегот. И се наведе до Мин и ѝ прошепна:

— Трябваше да те пусна още първия ден. Исках да го сритам, но никога не е късно да сриташ Кар-а-карн. — Ако се съдеше по тона ѝ,

можеше да го направи като нищо. Говореше тихо, но не толкова, че Ранд да не може да я чуе. Сигурен беше, че е нарочно: твърде рязко го изгледа, за да не е.

Девите домъкнаха сами огромната бронзова вана и замятах пръсти в ръчния си говор, след като я поставиха — смееха се и бяха твърде възбудени, за да оставят слугите на Слънчевия палат да свършат работата, както и да донесат върволицата ведра с гореща вода. Ранд едва ги убеди да се съблече сам. Колкото до това, едва ги убеди и да се умие сам, въпреки че не успя да попречи на Нандера да му насапуниса главата. Светлокосата Сомера и рижата Инайла настояха да го обръснат, след като седна до гърдите във ваната, и го направиха толкова съсредоточено, сякаш се бояха да не му срежат гърлото. Свикнал беше на това от други такива моменти, когато отказваха да му дадат четката и бръснача в ръцете. Свикнал беше вече и с Девите — да стоят и да го гледат, да му предлагат да му изтрият гърба или краката, да мятат ръце в безмълвния си говор, все още възмутени от гледката как някой седи във вода. Успяваше все пак да се отърве от някои, като ги отпращаше да занесат заповедите му.

Това, с което не беше свикнал, бе присъствието на Мин, която седеше с кръстосани крака на леглото му и гледаше всичко това с нескрита възхита. Сред цялата тази тълпа от Деви той бе забравил, че тя е тук, и го осъзна едва когато се оказа гол и му остана единствено да седне колкото може по-бързо, плискайки вода от ваната. Мин преспокойно можеше да се справи като Дева — обсъждаше го с Девите съвсем открито, без дори да се изчерви! Той бе този, който се червеше.

— Да, много е свенлив — каза тя, съгласна с Малиндаре, най-пълната жена сред Девите, с най-тъмната коса, която Ранд бе виждал сред айилците. — Свенливостта само краси мъжката хубост. Малиндаре кимна най-сериозно, но Мин се бе ухилила до ушите.

И също:

— О, не, Домейл; срамно би било да се загрози толкова хубаво лице с един белег. — Домейл, по-побеляла от Нандера, по-длъгнеста и с издадена остра брадичка, настояваше, че не бил достатъчно хубав без белег, който малко да уталожил тази негова хубост. Така го каза. Останалото беше още по-лошо. Девите, изглежда, много се забавляваха, когато го караха да се черви. Мин поне определено се забавляваше.

— Рано или късно ще трябва да излезеш, Ранд — каза тя. Държеше голяма кърпа и беше застанала на цели три крачки от ваната и всички Деви бяха отстъпили в плътен кръг и гледаха. Усмивката ѝ бе толкова невинна, че всеки съдия щеше да я намери за виновна само заради това. — Ела да се обършеш, Ранд.

Никога в живота си не беше изпитвал такова облекчение, след като най-сетне си навлече дрехите.

През това време всичките му заповеди бяха разнесени и всичко беше подготвено. Ранд ал-Тор можеше и да са го натикали в една вана, но Преродения Дракон щеше да се появи пред Морския народ в такъв вид, че да коленичат от благоговение.

ГЛАВА 34

ТАВИРЕН

Всичко в каменния двор пред Слънчевия палат беше готово, точно както Ранд бе заповядал. Или почти всичко. Утринното слънце мяташе сенки от стъпаловидните кули. Дашива, Флин и Нарисма, тримата Аша'ман, които бе задържал, чакаха до конете си. Сто души от бойците на Добрайн на коне се бяха строили зад две дълги знамена, увиснали в неподвижния въздух. Черните им, грижливо излъскани доспехи блестяха на слънцето, под остриетата на пиките им бяха завързани копринени ленти: червени, бели и черни. Те надигнаха възглас, когато Ранд се появи, препасал меча върху червено палто с тежки златни ширити.

— Ал-Тор! Ал-Тор! Ал-Тор! — отекна сред широкия двор. Присъединиха се хора, изпълнили терасите — тайренци и кайриенци в техните коприни и дантели, които само преди седмица несъмнено бяха приветствали Колавер също тъй гръмко. Мъже и жени, които сигурно щяха да предпочетат изобщо да не се беше завръщал в Кайриен, някои от тях поне, махаха с ръце и се деряха. Той надигна в отговор Драконовия скиптър и те зареваха още по-високо.

Гръмогласен тътен на барабани и ек на тромпети се надигна над човешките викове и пет Айез Седай пристъпиха да го посрещнат, когато слезе по широките стъпала. Аланна го изгледа питащо с големите си тъмни очи — възелчето от чувства в тила му подсказа, че сега е по-спокойна, — само един поглед и после тя махна с ръка, а Мин го докосна по рамото и се отдели настрани с нея. Бера и останалите го удостоиха със сдържани реверанси. Айилците се изсипаха от палата след него. Нандера водеше двеста Деви — нямаше да се остави да ги надминат „клетвопрестъпниците“, а Камар, дългокрак като щърк мъж от септата Сгърбен рид на клана Дарайн, по-побелял и от Нандера и с една глава по-висок от Ранд, водеше двеста Сейа Дуун, които нямаше да се оставят да ги надминат Фар Дарейз Май, камо ли пък кайриенците. Те се понесоха от двете страни край

него и Айез Седай, за да обкръжат двора. Бера, като някоя горда селянка, и Аланна, като някоя дарена с мрачна хубост кралица, с техните шалове със зелени ресни, и пълничката Рафела, още помургава от Аланна, в нейния със сини, която го гледаше с тревога, и студенооката Фелдрин, също Зелена, с тънките си плитки с цветните мъниста, и тъничката Мерана в сивото ѝ, пред чийто намръщен взор дори Рафела изглеждаше въплъщение на айезседайската ведрост. Пет.

— Къде са Кируна и Верин? — попита той. — Извиках ви всички.

— Така е, милорд Дракон — отвърна гладко Бера. И приклепна отново; съвсем лекичко, но това го стресна. — Верин не можахме да намерим — тя е някъде при айилските шатри. Разпитва... — гладкият ѝ тон потрепна само за миг — пленничките, смятам, в усилие да разбере какво са се канили да направят, след като стигнат Тар Валон. — След като той стигне до Тар Валон; достатъчно благоразумна беше да не го изгърси пред ушите на всички. — А Кируна се... съветва със Сорилея по въпроси на протокола. Но съм уверена, че ще се присъедини с радост, ако изпратите лична покана до Сорилея. Бих могла сама да отида, стига вие да...

Той махна с ръка. Пет щяха да са достатъчни. Навярно Верин щеше да разбере нещо. Дали той самият искаше да го разбере? И Кируна. Въпроси на протокола?

— Радвам се да чуя, че се разбирате с Мъдрите. — Бера понечи да каже нещо, но се отказа. Ранд не можеше да чуе какво говори Аланна на Мин, но бузите на Мин се бяха изчервили и тя бе вирнала брадичка, въпреки че, странно, отговаряше съвсем спокойно. Зачуди се дали щеше да му каже какво са си говорили. Едно от нещата, в които бе сигурен за жените, беше, че всяка от тях пази тайни кътчета в сърцето си и че понякога ги споделя с друга жена, но никога с мъж. Всъщност това бе единственото, което знаеше със сигурност за жените.

— Не съм излязъл, за да стоя тук цял ден — каза той раздражено. Айез Седай се бяха подредили, с Бера и останалите на половин стъпка след нея. Ако не беше тя, щеше да е Кируна. Собствената им подредба, не неговата. Всъщност не го интересуваше, стига да спазваха клетвата си, и сигурно щеше да ги остави на мира,

ако не бяха Мин и Аланна. — Отсега нататък за всички ви ще говори Мерана, заповедите си ще получавате от нея.

Ако се съдеше по широко отворените им очи, човек можеше да си помисли, че ги е зашлевил през лицата. Включително Мерана. Дори главата на Аланна рязко се извърна към него. Защо трябваше да се стряскат толкова? Наистина, Бера или Кируна бяха говорили в повечето случаи от тяхно име след Думайски кладенци, но тъкмо Мерана беше изпратена като глава на посланичеството им в Кемлин.

— Ако си готова, Мин? — каза той и без да дочака отговор, пристъпи напред. Довели му бяха големия черен кон, който бе яздил от Думайски кладенци, със седло, цялото в позлата и с пурпурна попона с извезан на четирите краища диск с черно и бяло. Такъмите подхождаха на животното, както и името му. Тай’Дайшар; на Древния език — „Господарят на славата“. Конят, както и такъмите, подхождаха на Преродения Дракон.

След като се качи, Мин поведе кобилата с миши цвят, която също бе яздила оттам, сложи си ръкавиците за езда и също се метна на седлото.

— Сейера е чудесно животно — каза тя и потупа кобилата по извитата шия. — И името ѝ ми харесва. Това цвете го наричаме „синьо око“ в Бейрлон — растат навсякъде напролет.

— Твоя е — каза Ранд. Която и Айез Седай да притежаваше кобилата, нямаше да му откаже да я купи. На Кируна щеше да даде хиляда крони за Тай’Дайшар. Тогава нямаше да може да се оплаче. И най-расовият жребец тайренска порода не струваше и една десета от тази цена. — Интересен ли беше разговорът ти с Аланна?

— Нищо, което да те засяга — отвърна му тя небрежно, но на бузите ѝ изби лека руменина.

Той изсумтя тихо, след което повиши глас:

— Лорд Добрайн, накарах Морския народ да чака твърде дълго, струва ми се.

Процесията сбра тълпи покрай широките улици и когато мълвата плъзна, прозорците и покривите се изпълниха с хора. Поведоха двадесет от копиеносците на Добрайн, за да разчистят пътя, заедно с тридесет Деви и също толкова Черни очи, после тръгнаха барабаните и тропетите. Виковете на тълпата почти заглушаваха барабаните и тропетите с безсловесния си рев, който можеше да мине както за

прилив на ярост, тъй и на възторг. Знамената се понесоха напред, точно пред Добрайн и зад Ранд — бялото Знаме на Дракона и пурпурното Знаме на Светлината, забулени айилци затичаха редом с копиеносците, чиито ленти се развяха във въздуха. Тук-там им хвърляха цветя. Може би не го мразеха. Навярно само се бояха от него. Така трябваше да е.

— Шествие, достойно за крал — рече високо Мерана, за да я чуят.

— Значи е достатъчно за Преродения Дракон — отвърна ѝ той рязко. — Бихте ли останали по-назад? И ти също, Мин. — Други такива покриви бяха крили убийци. Стрелата, насочена срещу него, днес нямаше да порази жена.

Те изостанаха зад едрия му черен кон на цели три разкрача, а после отново се изравниха с него и Мин му заговори какво ѝ била написала Берелайн за Морския народ, за Джендайското пророчество и Корамуур, а Мерана я допълваше с онова, което тя самата знаеше за пророчеството, макар да признаваше, че не е много, съвсем малко повече от онова, което Мин вече знаеше.

Той следеше с поглед покривите и ги слушаше с половин ухо. Не държеше сайдин, но можеше да го долови в Дашива и другите двама, яздещи плътно зад него. Не усещаше и пощипването, което щеше да го предупреди, че някоя Айез Седай е прегърнала Извора, но им беше казал да не го докосват без позволение. Това може би трябваше да го промени. Те наистина сякаш спазваха клетвата си. А можеха ли иначе? Бяха Айез Седай. Хубава работа — да го порази оръжието на някой убиец, докато Сестрите се мъчат да решат дали вярната им служба изисква да го спасят, или подчинението ги задължава да не прелеят.

— Защо се смееш? — попита Мин и му се усмихна.

— Хич не е за смях, милорд Дракон — каза кисело Мерана от другата му страна. — Ата-ан Миере могат да се държат много особено. Всеки народ става придирчив, когато нещата опрат до пророчествата му.

— Светът е смешен — отвърна ѝ той. Мин се засмя с него, но Мерана изсумтя и продължи да му обяснява за Морския народ веднага щом той спря да се смее.

При реката високите крепостни стени на града се издаваха навътре във водата, ограждайки дългите кейове от сив камък, които се протягаха от пристана. Кораби, лодки и баржи от всякакъв вид и

големина стояха привързани навсякъде, с екипажите им по палубите, за да видят идещата процесия, но съдът, към който бе тръгнал Ранд, чакаше, опрян до един от кейовете, по който всички работници бяха разчистени. Галера, май така се наричаше, ниска и тясна, без никакви мачти, само с един пилон на носа, четири крачки висок и с фенер на върха, и още един такъв на кърмата. Близо тридесет крачки на дължина и с толкова на брой дълги весла от двете страни, съдът не можеше да носи товара, който би носил платноход със същата големина, но не зависеше от вятъра и можеше да пътува ден и нощ, като веслата се използват на смени. Галерите се използват по реките за важен и спешен товар. Изглеждаше подходяща.

Капитанът започна да се кланя, когато Ранд се качи на борда с Мин под ръка и Айез Седай и Аша'ман по петите му. Елвер Шаен беше по-тънък и от лодката си, облечен в жълто палто с мурандийска кройка, провиснало до коленете му.

— Чест е да ви возим, милорд Дракон — промълви той, бършейки плешивото си теме с голяма памучна кърпа. — Чест, и то каква. Голяма чест! Чест, тъй де.

Явно човекът би предпочел да натоварят кораба му с усойници. Той примигна, като видя шаловите на Айез Седай, втренчи се в гладките им лица, заоблизва устни и очите му зашариха неспокойно от Ранд към тях и обратно. При появата на тримата ашамани зяпна — мълвата за преливащите мъже с черни дрехи вече бе плъзнала. Изглежда и Добрайн, повел мъжете си със знамената на борда, после тромпетистите и барабанчиците, помъкнали тежките си барабани, след което измери с очи върволицата конници, подредили се на кея, и сякаш се побоя, че и те ще поискат да се качат. Нандера с двадесет Деви и Камар с двадесет Черни очи, всички с шуфи, увити около главите, макар и незабулени, накараха капитана да заотстъпва. Айилците се бяха навъсили заради краткия миг, в който можеше да се забавят, докато се забулят, но Морският народ можеше добре да знае значението на булата им и едва ли щеше да е добре да си помислят, че ще ги нападнат.

Галерата се отдели полека от кея, двете знамена се развяха на носа, барабаните задумкаха и тромпетите затръбиха. По палубите на съседните кораби се скупчиха хора, някои дори се покатериха на такелажите. На кораба на Морския народ също излязоха хора,

облечени в дрехи в пъстри и ярки цветове, за разлика от бозавите облекла по другите съдове. „Бели пръски“ беше по-голям съд от повечето останали и в същото време някак по-загладен, с две високи мачти с напречни реи, докато всички останали кораби имаха наклонени реи, дори по-дълги от мачтите. Всичко по този кораб изглеждаше различно, но в едно нещо, знаеше Ранд, Ата-ан Миере трябваше да са като всички останали. Можеха или да се съгласят да го следват по своя воля, или да бъдат принудени да го сторят: пророчествата твърдяха, че той ще обвърже със себе си и ще обедини народите на всички земи... „Севера той ще свърже с изтока, а запада ще прикачи към юга“, се твърдеше — и на никого нямаше да се позволи да остане настрана. Вече знаеше и това.

Докато разпращаше заповеди от банята си, не бе имал възможност да обясни подробно какво смята да направи, след като стигнат „Бели пръски“, поради което го обяви сега. Подробностите предизвикаха широки усмивки на лицата на ашаманите, както се очакваше — е, Фин и Нарисма поне се ухилиха; Дашива само примигна разсеяно — и мръщения от страна на айилците, което също се очакваше. Те не обичаха да ги оставят на заден план. Добрайн само кимна — той поне си знаеше, че днес е тук само заради показа. Това, което Ранд не бе очаквал, беше реакцията на Айез Седай.

— Ще бъде както заповядате, милорд Дракон — отвърна Мерана със сдържан реверанс. Другите четири се спогледаха, но също приклекнаха и промърмориха: „както заповядате“. Никоя не възрази, никоя не се намръщи, нито го изгледа сърдито или започна да обяснява защо трябва да бъде точно така, както той иска, а не другояче. Дали можеше да започне вече да им се доверява? Или щяха да измислят някаква айезседайска хитрина да извъртят клетвата си веднага щом им обърнеше гръб?

— Те ще спазят думата си — внезапно промълви Мин, сякаш му беше прочела мислите. Беше го прегърнала под мишница и стискаше с две ръце ръкава му. Продължи много тихо, за да я чуе само той. — Току-що видях тези пет жени в ръката ти — добави тя, да не би да не я е разбрал. Не беше сигурен, че може да съсредоточи ума си върху това, дори да я беше споходило видение.

Не се наложи да се опитва дълго. Галерата се понесе по водата и много скоро веслата се прибраха — няма и на двадесетина крачки от

много по-високия „Бели пръски“. Барабаните и тромпетите замлъкнаха и Ранд преля, за да сътвори мост от Въздух, обримчен като с пурпурна дантела с нишка на Огън, свързващ борда на галерата с борда на кораба на Морския народ. И с Мин, хванала го под мишницата, закричи по него нагоре в празното.

Очакваше Мин да се поколебае, поне в началото, но тя уверено закричи редом с него все едно че зелените й ботуши стъпваха по камък.

— Вярвам ти — промълви Мин. И му се усмихна все така отчасти утешително и отчасти, както му се стори, развеселена от това, че отново е разчела мислите му.

А той се зачуди колко ли щеше да му се довери, ако разбере, че по-голям мост от този не можеше да изтъче. Една крачка само повече, едно стъпало, и цялото нещо щеше да рухне още при първата им стъпка. По-дълго от това щеше да е все едно да се опиташ да се издигнеш нагоре с помощта на Силата, което беше съвсем невъзможно — дори Отстъпниците не знаеха защо, както не знаеха защо една жена може да сътвори по-дълъг мост от един мъж, дори да не е силна като него. Не беше въпрос на тежест — и най-тежкото нещо можеше да мине по всеки такъв мост.

Малко преди да стъпят на „Бели пръски“ той спря, увиснал във въздуха. Въпреки всичките описания на Мерана, хората, които го гледаха от палубата, го смаяха. Мургави жени и гологърди мъже с яркоцветни пояси, провиснали до коленете им, със златни или сребърни верижки на вратовете и с халки на ушите — и на носовете на някои от жените на всичко отгоре, облечени в пъстри като дъгата блузи над тъмни торбести панталони. И лицата на всички бяха спокойни като на някоя Айез Седай. Четири от жените, въпреки че бяха босоноги като останалите, бяха облечени в ярки коприни и брокат и освен това имаха по себе си повече наниз и обеци от останалите, с верижки, отрупани със златни медальончета, свързващи халката на едното ухо с друга на едната ноздра. Нищо не казваха, само стояха и го гледаха, вдишвайки от време на време от малки, ефирни като дантела златни кутийки, висящи на верижки на шиите им. Той се обърна към тях.

— Аз съм Преродения Дракон. Аз съм Корамуур.

Множеството му отвърна с дружна въздишка. Но не и четирите жени.

— Аз съм Харайн дин Тогара Два вятъра, Надзорница на вълните на клана Шодейн — обяви жената с най-многого обеци чаровна жена със сочни устни, облечена в разкошен червен брокат и с по пет златни халки на всяко ухо. В правата ѝ черна коса имаше бели косми и тънки бръчици прошарваха ъгълчетата на очите ѝ. Притежаваше царствено достолепие. — Тук говоря от името на Надзорницата на корабите. Ако е угодно на Светлината, Корамуур може да дойде на борда ни. — По някаква причина тя се сепна за миг, както и трите други жени с нея, но думите ѝ прозвучаха твърде много като позволение. Ранд пристъпи на палубата с Мин под ръка — и съжали, че беше спрял.

Той пусна моста да се стопи и пусна и сайдин, но веднага усети, че на мястото изникна друг мост. След миг до него застанаха Аша'ман и Айез Седай, Сестрите — смутени не повече от Мин, въпреки че една-две от тях като че ли заоправяха полите си малко по-старателно от необходимото. Все още не се чувстваха толкова спокойно в присъствието на Аша'ман, колкото се преструваха.

Четирите жени на Морския народ бързо изгледаха Айез Седай, струпяха се една до друга и си зашепнаха. Повече говореше Харайн, както и една млада хубава жена в зелен брокат и с осем обеци всичко, но двете с по-обикновената коприна също казаха по дума-две.

Мерана се окашля деликатно и заговори тихо в шепата си, за да не я чуят.

— Чух, че тя те нарече Корамуур. Чувала съм, че Ата-ан Миере са големи търгаши, но тя май току-що отстъпи нещо. — Ранд кимна и сведе очи към Мин. Тя беше примижала към жените на Морския народ, но като усети погледа му, поклати глава съжалително — все още не бе видяла нищо, което да му е от полза.

Харайн се обърна така спокойно, сякаш този припрян разговор изобщо не беше го имало.

— Това е Шалон дин Тогара Утринен прилив, Ветроловка на клана Шодейн — каза тя с лек поклон към жената в зеления брокат, — а това е Дера дин Селаан Надигаща се вълна, Надзорницата на платната на „Бели пръски“. — Всяка от жените кимна сдържано, след като споменаха името ѝ и докосна устните си с пръсти.

Дера, чаровна жена малко под средна възраст, бе облечена изцяло в синьо и също носеше осем обеци, макар че и те, и халката на носа ѝ,

и верижката, която ги свързваше, бяха по-малки от тези на Харайн или на Шалон.

— Добре дошли сте на кораба ми — каза Дера — и дано милостта на Светлината е над вас, докато сте на палубата му. — Тя леко кимна към четвъртата жена, която бе облечена в жълто. — А това е Тавал дин Чанай Девет чайки, Ветроловката на „Бели пръски“. — На всяко ухо на Тавал висяха само по три халчици, малки като тези на Надзорницата на платната. Изглеждаше по-млада от Шалон и не много по-голяма от Ранд.

Харайн посочи надстройката на кърмата на кораба и каза:

— Ще поговорим в каютата ми, ако благоволите. Един ветрогон не е голям кораб, Ранд ал-Тор, а каютата е малка. Ако благоволите да дойдете сам, всички тук ще останат като гаранция за вашата сигурност. — Толкова. От Корамуур направо на обикновеното Ранд ал-Тор. Щеше да си възвърне онова, което бе отстъпила, ако можеше.

Той тъкмо понечи да отвори устата, за да се съгласи — готов бе да приеме всичко, стига с това да се свършеше час по-скоро. Харайн вече се канеше да тръгне, подканяйки го с учтив жест, когато Мерана отново се окашля и каза съвсем тихичко:

— Ветроловката може да прелива. Би трябвало да вземете с вас две Сестри, иначе ще си помислят, че са отгоре.

Ранд се намръщи. Да са отгоре? Та той все пак беше Преродения Дракон, в края на краищата! Но въпреки това...

— Ще ви последвам с радост, Надзорнице на вълните, но Мин е винаги с мен — той потупа Мин по рамото. Харайн кимна.

— И Дашива, разбира се. — Мъжът се сепна като чу името си, сякаш беше задрямал. Добре поне, че не беше зяпнал с широко отворени очи палубата като Флин и Нарिशма. Зяпаха жените. Легенди се разказваха за изкусителната красота на жените на Морския народ и Ранд сега наистина можеше да я види — пристъпваха така, сякаш щяха да затанцуват на следващата си стъпка, и поклащаха гъвкаво бедрата си — но той не беше довел тези мъже, за да зяпат с копнеж жените. — Отваряйте си очите добре! — прошепна им той. Нарिशма се изчерви, трепна и опря юмрук на гърдите си. Флин също отдаде чест, но и двамата като че ли застанаха нащрек. Странно защо, Мин вдигна очи към него и се усмихна насмешливо.

Харайн кимна малко по-настойчиво. От струпания встрани екипаж пристъпи някакъв мъж в торбести копринени панталони и с меч с костена дръжка и кинжал, затъкнати в пояса му. По-белокос от нея, той също носеше по пет дебели халки на всяко ухо. Тя му махна с ръка да се отдръпне.

— Както благоволите, Ранд ал-Тор.

— И разбира се — добави Ранд, сякаш току-що му беше хрумнало — трябва да взема и Мерана и Рафела. — Не беше сигурен защо избра второто име — навярно защото пълничката тайренска Сестра беше единствената не Зелена, освен Мерана — но за негова изненада Мерана се усмихна одобрително. Впрочем, Бера също кимна, както и Аланна.

Харайн не го одобри — устата ѝ за миг се присви.

— Както обичате — промълви тя, но вече не толкова учтиво, както досега.

В каютата на кърмата всичко освен няколкото обковани с месинг сандъка изглеждаше вградено в стените. Ранд се зачуди дали жената не е спечелила всичко, което желаше, само с това, че го е довела тук. Първо, той се принуди да се изгърби, за да остане прав под гредите на тавана или както там се наричаха тези неща на един кораб. Беше чел няколко книги за кораби, но за такива неща не се споменаваше в нито една от тях. Столът, който му предложиха до тясната маса, не можеше да се издърпа навън, тъй като беше прикрепен към палубата, и след като Мин му показа как да отвори предната пречка и да я намести пред себе си, коленете му се удариха в ръба на масата. Имаше само осем стола. Харайн седна на отсрещната страна с гръб към червените капаци на прозорците на кърмата, с Ветроловката вляво от нея и Надзорницата на платната отдясно, а Тавал малко под нея. Мерана и Рафела заеха столовете под Шалон, а Мин седна вляво от Ранд. Дашива, за когото не остана стол, застана отпуснат до вратата, въпреки че гредите на тавана почти се отриваха и в неговата приведена глава. Някаква млада жена в светлосиня блуза, с по една тъничка обеца на всяко ухо, донесе дебели чаши с чай, черен и горчив на вкус.

— Хайде да приключваме с това — каза сприхаво Ранд, след като жената излезе с подноса. Отпи само веднъж и остави чашата си на масата. Не можеше да изпъне краката си. Много мразеше да е на тясно. Мисли за това как беше сгънат в онзи сандък пробягаха в главата му и

единственото, което можа да направи, бе да обуздае нервите си. — Тийрският камък е паднал, айилците прекосиха Драконовата стена, всички части на вашето Джендайско пророчество се сбъднаха. Аз съм Корамуур.

Харайн се усмихна над ръба на чашата си — хладна усмивка, без капка веселост.

— Може и така да е, ако е угодно на Светлината, но...

— Не „може“, а е — срязва я Ранд въпреки предупредителния поглед на Мерана. Тя стигна дори дотам, че го сбута с пета по крака. Той и това пренебрегна. Теснотата на каютата го потискаше. — Кое е това, в което още не вярвате, Надзорнице на вълните? Че Айез Седай ми служат? Рафела. Мерана. — Махна им рязко с ръка.

Всичко, което искаше от тях, бе да станат и да се поклонят, и да се види, че се покланят, но те оставиха чашите си, изправиха се със спокойно изящество, плъзнаха се от двете му страни... и коленичиха. И всяка хвана ръцете му — и лявата, и дясната блестящата златна грива на главата на Дракона, виещ се по ръцете му до лактите. Той едва успя да прикрие стъписването си, но не свали очи от Харайн. Лицето ѝ пребледня.

— Айез Седай ми служат, точно както ще ми служи и Морският народ. — Махна с ръка на Сестрите да се върнат по местата си. Странно, те изглеждаха леко изненадани. — Това твърди Джендайското пророчество. Морският народ ще служи на Корамуур. Аз наистина съм Корамуур.

— Да, но остава открит въпросът със Сделката. — Тази дума Харайн определено произнесе с главна буква. — Джендайското пророчество твърди, че ти ще ни доведеш до слава и че всички морета по света ще бъдат наши. Както ние ще ти дадем, така и ти ще трябва да ни дадеш. Ако не склуча Сделката добре, Неста ще ме увеси гола за глезените на реите и ще призове Първите дванадесет на клана Шодейн, за да провъзгласят нова Надзорница на вълните. — Ужас пробяга по лицето ѝ, докато устата ѝ изричаше тези думи, и черните ѝ очи се отваряха все по-широко и по-широко в неверие при всяка следваща. Ветроловката я изгледа опулена, а Дера и Тавал се постараха да не издадат ужаса си с такова упорство, че очите им се заковаха в масата като пирони.

И изведнъж Ранд осъзна. „Тавирен“. Виждаше бе последствията, внезапните мигове, когато най-малко вероятното нещо се случваше само защото той бе наблизил, но никога не беше знаел какво точно става, преди да е свършило. Той отпусна крака, колкото можеше, и опря ръце на масата.

— Ата-ан Миере ще ми служат, Харайн. Това е дадено.

— Да, ние ще ти служим, но... — Харайн почти подскочи и дори разля чая си. — Но какво ми правите, Айез Седай? — извика тя трепереща. — Така преговорите не са честни!

— Нищо не правим — отвърна спокойно Мерана. Дори успя да отпие една глътка, без да трепне.

— Вие се намирате пред Преродения Дракон — добави Рафела. — Пред Корамуур, на когото пророчеството ви призовава да служите. Казахте, че говорите от името на Надзорницата на корабите. Значи ли това, че вашата дума обвързва Ата-ан Миере?

— Да — прошепна дрезгаво Харайн. — Това, което аз кажа, обвързва всеки кораб и всички, до самата Надзорница на корабите. — Колкото и да бе невъзможно лицето на човек от Морския народ да пребледнее, нейното почти пребледня.

Той се усмихна на Мин, за да сподели радостта си. Най-сетне един народ щеше да дойде при него, без да се опъва на всяка крачка или да се цепи на две като айилците. Мин навярно си помисли, че има нужда от помощта ѝ, за да затвърди нещата — а може и да беше заради тавирен — и се наведе към Надзорницата на вълните.

— Ти ще бъдеш наказана за това, което ще стане днес, Харайн, но не толкова, колкото се боиш. Но един ден ще станеш Надзорница на корабите.

Харайн я изгледа навъсено, после погледна Ветроловката.

— Тя не е Айез Седай — каза Шалон, а Харайн сякаш се раздвои между облекчението и разочарованието си. Докато не проговори Рафела.

— Преди няколко години чух донесения за едно момиче, притежаващо забележителната дарба да вижда някои неща. Ти ли си това момиче, Мин?

Мин изкриви лице над чашката си, след което кимна с неохота — винаги беше твърдяла, че колкото повече хора знаят за дарбата ѝ, толкова по-малка е ползата. Тя хвърли поглед към Айез Седай и

въздъхна. Рафела само кимна, но Мерана се втренчи в нея с лешниковите си очи, пълни с алчност, прикрита зад ведрата ѝ маска. Несъмнено очакваше да притисне Мин в ъгъла при първа възможност и да изкопчи всичко за този неин талант и как точно действа. Ранд го жегна раздразнение — Мин трябваше да е разбрала вече, че няма да позволи да ѝ досаждат. Жегна го раздразнение, но и топлина, че можеше поне от това да я защити.

— Можеш да разчиташ на това, което казва Мин, Харайн — заяви Рафела. — Според донесенията, които съм получавала, изглежда, всичко, което тя вижда, винаги се сбъдва. А макар и тя да не го схвана, видяла е и нещо друго. — Кръглото ѝ лице се озари от усмивка. — След като ще бъдеш наказана за това, което ще се случи тук, значи ще се съгласиш с всичко, което иска вашият Корамуур.

— Освен ако не се съглася на нищо — заплаши Харайн. — Ако не сключи никаква Сделка... — Юмруците ѝ се свиха. Вече бе признала, че трябва да сключи Сделката. Признала беше, че Морският народ ще му служи.

— Това, което искам от вас, не е тежко — каза Ранд. Мислил беше за него, след като реши да дойде. — Когато поискам кораби да превозят хора и продоволствие, Морският народ ще ми ги дава. Искам да знам какво става в Тарабон и Арад Доман, както и в земите между тях. Вашите кораби могат да научат — ще научат — това, което искам да знам, те спират в Танчико, в Бандар Еваан и в стотици рибарски селца и градчета между тях. Вашите кораби могат да пътуват по-навътре в морето от всички други. Морският народ ще наблюдава толкова навътре на запад в Аритския океан, колкото можете да стигнете. Има един народ, Сеанчан — те живеят отвъд Аритския океан — и един ден те ще дойдат, за да се опитат да ни завладеят. Морският народ ще ме уведоми, когато дойдат.

— Твърде много искаш — промърмори с горчивина Харайн. — Знаем за тези Сеанчан, които идват от Островите на мъртвите, изглежда, откъдето не се завръща никой кораб. Някои от нашите кораби са се натъквали на техни. Те използват Единствената сила за оръжие. Искаш повече, отколкото си даваш сметка, Корамуур. — Този път поне не се запъна при произнасянето на титлата. — Някакво черно зло е надвиснало над Аритския океан. Корабите, които отплават на запад, изчезват.

Ранд усети, че го прониза мраз. Завъртя Драконовия скиптър, направен от част от сеанчанско копие, в ръцете си. Възможно ли бе да са се върнали вече? Преди време, при Фадме, те бяха отблъснати. Носеше скиптъра, за да му напомня, че по света има повече врагове от онези, които може да види, но доскоро беше сигурен, че на сеанчанците ще им трябват години, за да се съвземат след своя разгром, изтласкани в морето от Преродения Дракон и мъртвите герои, призвани да се върнат в света на живите от Рога на Валийр. Рогът още ли беше в Кулата? Знаеше, че го бяха отнесли там.

Изведнъж усети, че не може да понася повече тази тясната каюта, и се опита да отвори пречката и да стане. Пречката не искаше да се отвори. Той я стисна, дръпна рязко и тя се счупи.

— Разбрахме се, че Морският народ ще ми служи — заяви той и се изправи. Ниският таван го накара да се изгърби и да надвисне заплашително над масата. — Ако има още нещо неугворено от вашата Сделка, Мерана и Рафела ще се разберат за това с вас. — И без да изчака за отговор, тръгна към вратата, където Дашива като че ли отново бе започнал да си мърмори.

Мерана го настигна, хвана го за ръкава и му заговори бързо и тихо:

— Милорд Дракон, най-добре ще е, ако останете. Сам видяхте какво се постигна вече с това, че сте тавирен. С вашето присъствие тук, сигурна съм, че тя ще продължи да разкрива онова, което иска да скрие, и ще се съгласи с всичко преди ние да сме дали каквото и да е.

— Ти си Сива Аджа — отвърна ѝ той грубо. — Преговаряй! Дашива, тръгвай с мен.

Излезе на палубата и вдиша дълбоко няколко пъти. Безоблачното небе над главата му беше открито. Открито.

Чак след малко забеляза Бера и другите две Сестри, които го гледаха с очакване. Флин и Нарिशма се придържаха към това, което трябваше да правят — оглеждаха кораба и бреговете: града от едната страна и полудовършените складове от другата. Един кораб посред реката можеше да се окаже уязвимо място, ако някой от Отстъпниците решише да удари. Колкото до това, напоследък всяко място бе станало опасно. Ранд така и не можеше да разбере защо никой от тях досега не се беше опитал да срине Слънчевия палат над главата му.

Мин го хвана под мишницата и той се сепна.

— Извинявай — промълви Ранд. — Не трябваше да те оставям.

— Няма нищо — разсмя се тя. — Мерана вече се залови за работа. Мисля, че е решила да ти осигури най-хубавата блуза на Харайн, а може би и следващата по хубост също. Надзорницата на вълните прилича на зайче, спипано от две невестулки.

Ранд кимна. Морският народ беше негов, или почти. Какво значение имаше дали Рогът на Валийр е в Бялата кула? Той беше тавирен. Той беше Преродения Дракон и Корамуур. Златният диск на слънцето тъкмо бе преминал зенита.

— Денят все още е млад, Мин. — Можеше да направи всичко. — Искаш ли да се оправя и с бунтовниците? Хиляда крони срещу една твоя целувка, ако не станат мои преди залез.

ГЛАВА 35

СРЕД ГОРИТЕ

Мин седеше на леглото на Ранд и го гледаше как облечен само по бяла риза, рови из палтата си в големия гардероб. Как можеше да спи в цялата тази тежка черна мебел? Помисли си някак разсеяно дали да не изхвърли всичко това и да го замени с изящната дърворезба, която бе видяла в Кемлин, с нежната позлата, със светли драперии и ленени завеси, които да не го потискат толкова. Странно, но никога досега не бяха я интересували нито мебели, нито драперии или ленени завеси. Но онзи гоблен например, с битката на самотен мечоносец с безброй врагове, почти надвит — той определено трябваше да се махне. Мин си мислеше всичко това, но гледаше предимно него.

Толкова напрежение имаше в сините му като ранно утро очи, както и в изпъващата си на широкия му гръб бяла риза, щом се извърнеше да бръкне по-надълбоко в гардероба. Много хубави крака имаше и прасците му бяха чудесни, добре изпъкващи в плътно впитите му черни панталони, с ботушите, извърнати надолу. Понякога той се намръщваше и оправяше с пръсти тъмнорвеникавата си коса. Колкото и да се решеше, нямаше да се оправи косата му — все се накъдряше край ушите му и на врата. Не че тя беше някоя от онези глупави жени, готови да загубят ума и сърцето си само като видят хубав мъжки крак. Само дето понякога, край него, ѝ ставаше малко трудничко да мисли ясно. Това бе всичко.

Едно след едно извезани копринени палта излизаха навън и биваха захвърляни на пода върху онова, което бе носил на кораба на Морския народ. Можеше ли преговорите да продължават поне наполовина толкова добре без него? Нали беше тавирен! Жалко само, че тя не можа да види нещо наистина полезно от Морския народ. Както винаги, пред очите ѝ около него блясваха и примигваха образи и цветни аури, повечето от които гаснеха твърде бързо, за да може да ги разбере. Но онова едничко видение се появяваше и изчезваше по сто пъти на ден, а когато Мат и Перин също бяха тук, то обгръщаше и тях

също, а понякога и други. Огромна сянка се сгъстяваше над него, поглъщаща хиляди по хиляди малки светлинки, като светулки сред полето, които се хвърляха в нея в усилието си да запълнят мрака. Днес тези светулки сякаш бяха станали десетки хиляди пъти повече, но и сянката се бе уголемила. Това видение по някакъв начин представяше битката му със Сянката, но той почти никога не пожелаваше да му описва как точно изглежда. Не че тя можеше наистина да му го опише, само дето сянката като че ли винаги бе на път да надвие, в една или друга степен. Видението се стопи и тя въздъхна облекчено.

Жегна я леко чувство за вина. Всъщност не беше го излъгала, когато я попита какви свои видения премълчава — поне не съвсем. Каква полза имаше да му казва, че почти със сигурност ще се провали без помощта на някаква жена, отдавна мъртва и напуснала света? Той и без това твърде лесно униваше. Трябваше да поддържа духа му бодър, да му напомня непрекъснато, че трябва да се смее. Само дето...

— Не мисля, че идеята ти е добра, Ранд. — Сигурно сбърка, че го каза. Мъжете в много отношения бяха странни същества: в един момент ще се вслушат в разумния съвет, а в следващия ще направят точно обратното. И при това май го правеха нарочно. По някаква причина обаче тя се чувстваше... като закрилничка... на този силен мъж, който сигурно можеше да я вдигне във въздуха само с една ръка. И то без неговото преливане.

— Идеята си е чудесна — каза той и захвърли поредното палто, синьо и със сребърно везмо. — Аз съм тавирен и днес поне това, изглежда, действа в моя полза. — Още едно палто — зелено, със златни ширити — се намери на пода.

— Не би ли искал да ме утешиш?

Той замръзна и я зяпна, някакво червено палто със златни гайтани увисна забравено в ръцете му. Да я утеши? Ами тази идея откъде ѝ се беше пръкнала? Лелите, които я бяха отгледали, бяха кротки, мили жени, но имаха много строги разбирания за прилично поведение. Негодуваха, че носи панталони, негодуваха, че работи в конюшни — работата, която най-много ѝ допаднаше, защото наистина обичаше конете. Нямахше и съмнение какво щяха да си помислят за нейното утешаване с мъж, за когото не се е омъжила. Ако го научеха, щяха да дойдат чак от Бейрлон само за да ѝ съдерат кожата от бой. Както и неговата, разбира се.

— Мин, аз... не бива да спирам, докато още съм сигурен, че действа — отвърна той бавно, а после бързо се обърна и продължи да рови в гардероба. — Това ще свърши работа — възкликна той, като измъкна едно съвсем просто палто от зелена вълна. — Не знаех, че е тук.

Беше палтото, което бе облякъл на връщане от Думайски кладенци, и тя забеляза как ръцете му се разтрепериха. С привидна небрежност тя стана, отиде при него, прегърна го, притискайки палтото между двамата, и опря глава на гърдите му.

— Обичам те — само промълви тя — и нищо повече. Можеше да напипа под ризата му кръглия полуизцерен белег на левия му хълбок. Спомняше си кога го бе получил, сякаш беше вчера. Тогава за пръв път го беше държала в прегръдките си, а той лежеше в несвяст, почти мъртъв.

Дланите му се притиснаха в гърба ѝ, стиснаха я здраво, изкараха дъха ѝ, но после — разочароващо — я пуснаха. Стори и се, че той промърмори нещо, че „не е честно“. Нима си мислеше за Морския народ, докато тя го прегръщаше? Всъщност имаше право. Вярно, че Мерана беше Сива, но за Морския народ говореха, че могат да накарат и една доманка да се изпоти. Имаше право, но... Тя си помисли дали да не го скрита все пак по глезена. Той я отдръпна от себе си лека и започна да си навлича палтото.

— Ранд — каза му тя твърдо, — не можеш да си сигурен, че ще подейства, само защото подейства на Харайн. Ако това, че си тавирен, действаше винаги и на всички, досега щеше да си накарал всеки владетел по света да ти коленичи, в това число и Белите плащове.

— Аз съм Преродения Дракон — отвърна ѝ той надменно — и днес мога да направя всичко. — Надигна колана с меча си и се препаса. Сега коланът беше с обикновена бронзова тока — позлатената драконова глава лежеше на покривката на леглото. Дълги ръкавици от тънка черна кожа покриха златогривите глави на ръцете му и жигосаните чапли на дланите му. — Но не приличам на него, нали? — Той разпери ръце и се усмихна. — Няма да го разберат преди да е станало късно.

Тя едва се сдържа да не вдигне отчаяно ръце.

— Но и на глупак не приличаш чак толкова. — И го остави да го схване както си иска. Идиотът му с идиот я изгледа накриво, сякаш не

беше сигурен какво му каза. — Ранд, още щом видят айилците, те или ще се разбягат, или ще започнат да се бият. Като не искаш да вземеш някоя Айез Седай, вземи поне Аша'ман. Една стрела само и си мъртъв, все едно дали си Преродения Дракон, или последният козар!

— Но аз съм Преродения Дракон, Мин — отвърна той сериозно. — и тавирен. Тръгваме сами, само ти и аз. Ако все още искаш да дойдеш, разбира се.

— Никъде няма да ходиш без мен, Ранд ал-Тор. — Сдържа се да му каже, че ще се овеси като букаи на крака му, ако го стори. Еуфорията му беше почти толкова лоша, колкото мрачната тъга, която така често го обземаше. — На Нандера никак няма да ѝ хареса. — Не разбираше какво точно става между него и Девите — нещо много особено, при всички положения, поне според това, което бе видяла — но всяка надежда, че би могла да го спре, се стопи, след като той ѝ се ухили като момче, измъкнало се от майка си.

— Тя няма да разбере, Мин. — Очите му дори заблещукаха! — Това го правя непрекъснато и те никога не го разбират. — И той ѝ протегна облечената си в ръкавица ръка, сякаш очакваше да скочи от радост, че я кани.

Всъщност нищо не ѝ оставаше освен да пооправи зеленото си сетре, да хвърли поглед в огледалото, за да се увери, че косата ѝ е оправена... и да хване ръката му. Белята бе в това, че тя наистина бе готова да скочи, само ако ѝ махнеше с пръст — просто искаше да е сигурна, че той няма да го разбере.

В преддверието той направи Праг над златния Слънчев изгрев, вграден в пода, и тя го остави да я преведе и да се озоват в подножието на някакъв хълмист лес, застлан с изсъхнали листи. Някаква птица прелетя над тях, размахала червени криле. Катеричка скокна на един клон и им зацвърча възбудено, мятайки пухкавата си опашка с бяло връхче.

Не приличаше по нищо на горите, които тя помнеше в околностите на Бейрлон — всъщност същинските гори около Кайриен не бяха много. Повечето дървета отстояха едно от друго на пет до десет крачки, висок кожолит и пинии, още по-високи дъбове и дървета, които тя не познаваше, осеяли низината, сред която стояха двамата с Ранд, и нагоре по склона, само на няколко разтега от тях. Дори ниската растителност под тях изглеждаше по-рехавя, отколкото у

дома — храсти, шипки и трънаци, пръснати на групички, макар че някои от тях съвсем не бяха ниски. И всичко беше кафяво и сухо. Тя измъкна от ръкава си поръбена с дантела кърпа, изтри потта, която изведнъж изби по лицето ѝ, и попита:

— Накъде тръгваме? — Ако се съдеше по слънцето, северът беше през хълма — посоката, която тя щеше да избере. Градът трябваше да е на седем или осем мили натам. Ако имаха късмет, щяха да извървят целия път обратно, без никой да ги срещне. Или още по-добре, предвид високите токове на ботушите ѝ и пресечения терен, да не говорим за жегата, Ранд можеше да реши да се откаже и да отвори нов Портал обратно до Слънчевия палат. Стаите на палата бяха направо прохладни в сравнение с това тук.

Но преди да е успял да ѝ отговори, пращането на сухи храсти и листа възвести нечия поява. Мин се обърна и видя една кайриенка — ниска и тъничка, в тъмносиня, почти черна копринена рокля с хоризонтални червени, бели и зелени ивици, минаващи от шията и чак под коленете ѝ. Потта по лицето ѝ не намаляваше бледата ѝ хубост, а очите ѝ бяха като два големи тъмни вира. Малък яркозелен камък висеше на челото ѝ от тънка златна верижка, пристегнала черната ѝ коса, падаща на вълни по раменете ѝ.

Мин ахна, и не заради арбалета, който жената държеше небрежно вдигнат в едната си ръка. За миг беше почти сигурна, че е Моарейн. Но...

— Не помня да съм виждала някой от вас двамата в стана — рече жената с гърлен, почти зноен глас. Гласът на Моарейн беше кристален. Арбалетът се сниши, все така почти небрежно, но се прикова право в гърдите на Ранд.

Той не се смути.

— Реших, че няма да е зле да поразгледам стана ви — отвърна ѝ той с лек поклон. — Вие трябва да сте лейди Каралайн Дамодред, нали?

Крехката стройна жена кимна.

Мин въздъхна, макар да не беше очаквала, че Моарейн изведнъж ще се окаже жива. Моарейн бе свързана с единственото ѝ видение, което се бе оказало грешно. Но самата Каралайн Дамодред, една от предводителките на бунта срещу Ранд в Кайриен и претендентка за Слънчевия трон... Той май наистина притегляше всички нишки на

Шарката към себе си, за да накара точно нея да се появи тук и точно сега.

Лейди Каралайн бавно отмести арбалета си настрани; здраво изпънатата метална тетива изщрака и изхвърли стрелата във въздуха.

— Съмнявам се, че някой би имал полза да ви причини зло — каза тя и подкара бавно коня си към тях, — и не бих искала да си помислите, че ви заплашвам. — Погледна Мин — само един бърз поглед, който пробяга от главата до краката ѝ, макар Мин да беше сигурна, че всяка подробност от външността ѝ се отпечата в ума на жената — но като се изключеше това, лейди Каралайн не откъсна очите си от Ранд. Дръпна юздите на три крачки от тях, достатъчно, за да не може той да я смъкне от коня, преди да е забила пети в хълбоците му. — Сещам се само за един сивоок мъж с вашия ръст, който може така изведнъж да се появява от нищото, освен ако не сте предрешен айилец, но може би ще бъдете така добър да ми предложите някакво име?

— Аз съм Преродения Дракон — отвърна Ранд също така високомерно, както пред Морския народ, но дори и да действаше някакво тавиренско завихряне на Шарката, жената на коня с нищо не го показва.

Вместо да скочи от седлото и да падне на колене, тя само кимна и присви устни.

— Твърде много неща чух за вас. Чух, че сте отишли в Кулата, за да се покорите на Амирлинския трон. Чух, че сте решили да дадете Слънчевия трон на Елейн Траканд. Чух също, че сте убили Елейн, както и майка ѝ.

— Не се покорявам никому — отвърна рязко Ранд. И се взря в нея с толкова свирепи очи, че само те можеха да я съборят от седлото. — Елейн в момента е на път за Кемлин, за да поеме трона на Андор. След което ще получи също така и трона на Кайриен. — Мин трепна. Защо трябваше да говори толкова високомерно? Беше се надявала, че поне малко се е укротил след срещата си с Морския народ.

Лейди Каралайн сложи арбалета на седлото пред себе си и го погали с облечената си в ръкавица длан. Дали не съжали, че е изстреляла стрелата?

— Бих приела младата ми братовчедка на трона — най-малкото, по-добре да е тя, отколкото някой друг — но... — Големите тъмни очи,

които доскоро изглеждаха меки като езерна вода, изведнъж се вкамениха. — Но не съм сигурна, че мога да приема в Кайриен вас, и нямам предвид толкова вашите промени на законите и обичаите. Вие... променят съдбата само с присъствието си. Всеки ден, откакто сте дошли, умират хора, умират от злополуки, толкова необичайни, че никой не може да повярва. Толкова съпрузи са напуснали жените си и съпруги са напуснали мъжете си, че това никой дори не го обсъжда вече. Вие ще разкъсате Кайриен само с това, че сте тук.

— Равновесието — припряно се намеси Мин. Лицето на Ранд беше помръкнало. Май щеше да се окаже прав, че трябваше да дойдат, в края на краищата. Определено нямаше смисъл да го остави да отхвърли тази среща. Тя не остави на никого от двамата възможност да проговори. — Винаги има равновесие между доброто и злото. Точно така действа Шарката. Това дори той не може да го промени. Тъй както нощта уравновесява деня, доброто уравновесява злото. Откакто той е дошъл, не е имало и едно помятане в града, нито едно дете не се е родило с недъг. В някои дни има повече сватби, отколкото е имало преди за седмица, и срещу всеки мъж, задавил се до смърт с кокал, има по една жена, която пада с главата надолу от третия етаж и вместо да си счупи врата, става и тръгва без една цицина дори. Злото назови, и ще можеш да посочиш доброто. Въртенето на Колелото изисква равновесие, а той само увеличава възможността да се случи нещо, което все едно се случва в естеството. — Тя изведнъж се изчерви, забелязала, че и двамата я гледат недоумяващо. Зяпнали, по-скоро.

— Равновесие ли? — измърмори Ранд и вдигна вежди.

— Прочетох няколко книги на господин Фел — отвърна тя плахо. Никак не искаше някой да си помисли, че се прави на философ. Лейди Каралайн се усмихна. Смееше й се, представете си! А, хубавичко щеше да покаже на тази жена на какво се смее!

Изведнъж от хрусталаците изскочи висок черен кон, яхнат от застарял мъж с високо подкастриена коса и остра брадичка. От тъмното му влажно лице гледаха две смайващо хубави сини очи — като светли лъскави сапфири. Не беше красавец, но очите смекчаваха впечатлението от прекалено дългия му нос. И той носеше арбалет в едната си ръка в кожена ръкавица, а в другата подмяташе метална стрела с широк връх.

— Това прелетя само на два пръста от лицето ми, Каралайн, и е с твоя герб! Само защото няма дивеч наоколо още не значи, че... — Чак сега той забеляза Ранд и Мин и зареденият му арбалет се сниши към тях. — Скитници ли са това, Каралайн, или си намерила съгледвачи от града? Никога не съм вярвал, че ал-Тор ще ни остави за дълго, без да ни притеснява.

Зад него се появиха още петима-шестима конници — мъже и жени. Всички бяха с арбалети. Още два пъти по толкова изникнаха от храстите от друга посока и спряха до Каралайн — дребни светлолики мъже и жени в тъмни дрехи с цветни ивици. И пак всички с арбалети. След тях се появиха слуги, задъхани от умора сред жегата — мъжете, които щяха да одерат и отнесат улучения дивеч. Мин преглътна и неволно запотупва с кърпата запотените си бузи доста по-енергично отпреди малко. Само един от тях ако разпознаеше Ранд преди той да го е разбрал...

— Тук няма съгледвачи, Дарлин — каза лейди Каралайн и извърна коня си към новодошлите тайренци. Върховният лорд Дарлин Сиснера! Оставаше само да се появи и лорд Торам Риатин. Мин чак се помоли наум дано това тавиренско дърпане на Шарката от Ранд да не е чак толкова силно. — Просто един мой братовчед и жена му — продължи Каралайн — са дошли от Андор да се видим. Позволете да ви представя Томас Траканд — от един по-малък клон на нашия Дом — и жена му Джайси. — Мин само дете не я изпепели с поглед: единствената Джайси, която познаваше, беше една съсухрена като слива мърла, вечно сърдита и кисела.

Погледът на Дарлин отново се плъзна по Ранд, отмести се за миг и към Мин. Той сниши арбалета си и кимна съвсем леко, като върховен лорд на Тийр на някой дребен благородник.

— Добре дошъл, лорд Томас. Само един смелчага би дръзнал да се присъедини към нас при тези обстоятелства. Ал-Тор всеки ден може да хвърли диваците срещу нас. — Лейди Каралайн го изгледа вбесена, но той се направи, че не го забелязва.

Забеляза обаче, че ответният поклон на Ранд не е по-дълбок от неговия; забеляза го и се намръщи. Една обаятелна мургава жена от свитата му измърмори сърдито нещо под нос — лицето ѝ беше издължено и скулесто, привикнало да се гневи — и един набит мъж, който се въсеше и потеше в светлозелената си камизола с червени

ивици, сръга коня си няколко стъпки напред, сякаш се канеше да стъпче Ранд.

— Колелото тъче така, както само пожелае — хладно промълви Ранд, сякаш не бе забелязал нищо. Самото високомерие, кацнало на върха на планината. — Малко неща стават тъй, както очакваме. — Аз например чух, че ваша милост е в Тийр, сред тресавищата на Хадънския мрак.

Много ѝ се дощя на Мин да можеше да се осмели да проговори, да се осмели да му каже нещо утешително. Примири се само да го потупа по ръката. Небрежно. Като съпруга — ето ти една дума, която изведнъж ѝ прозвуча чудесно — съпруга, потупала разсеяно съпруга си. Друга чудесна дума. Светлина, как трудно беше да си честен! Не беше честно да трябва да си честен.

— Върховният лорд Дарлин съвсем наскоро пристигна с кораб с неколцина от най-близките си приятели, Томас. — Гърленият тон на Каралайн изобщо не трепна, но конят ѝ изведнъж затанцува на място, явно сръган с шпорите, и под прикритието на възврънатото си спокойствие тя обърна гръб на Дарлин и стрелна предупредително Ранд с навъсен поглед. — Недей да притесняваш върховния лорд Дарлин, Томас.

— Все едно, Каралайн — каза Дарлин, окачи арбалета си на една халка на седлото и подкара коня си малко по-близо. — Човек трябва добре да знае в какво се замесва. Сигурно сте чували приказките, че ал-Тор е заминал за Кулата, Томас. Дойдох, защото Айез Седай се обърнаха към мен преди няколко месеца с намеци, че това може да се случи, а братовчедката ви ме уведоми, че и на нея са ѝ го намекнали. Помислихме, че можем да я поставим на Слънчевия трон преди да го е заела Колавер. Е, ал-Тор обаче не е глупак. Аз лично съм убеден, че той дърпа струните на Кулата като на арфа. Колавер се обеси, той си седи здрав и читав зад стените на Кайриен — без оглавника на Айез Седай, бих се обзаложил, каквото и да разправят — и докато не намерим начин да се откопчим, ние сме в ръката му и чакаме само да я стисне в юмрук.

— Кораб ви е довел — отвърна Ранд. — Кораб може и да ви отведе. — Изведнъж Мин усети, че нежно потупва ръката ѝ под мишницата. Той се опитваше да я успокои!

Изненадващо, Дарлин отметна глава и се разсмя. Твърде много жени щяха да забравят за дългия му нос пред тези очи и този смях.

— Така е, Томас, но работата е в това, че аз помолих братовчедка ви да се омъжи за мен. Тя не ще да каже нито да, нито не, но един мъж не би изоставил дори вероятната си бъдеща съпруга на милостта на айилците, а тя няма да напусне.

Каралайн Дамодред се изправи на седлото си с толкова хладно лице, че можеше да посрами всяка Айез Седай, но изведнъж червена и бяла аури проблеснаха около нея и Дарлин и Мин разбра. Цветовете всъщност сякаш никога нямаха значение, но тя разбра, че двамата щяха да се оженят — след като Каралайн го поизмъчеше. Нещо повече, пред очите ѝ на главата на Дарлин изведнъж се появи корона, най-обикновен златен венец с леко извит меч, полегнал на една страна над веждите му. Кралската корона, която той един ден щеше да носи, макар че на кое кралство, тя не можеше да каже. Тийр си имаше върховни лордове, а не крал.

Дарлин смуши коня си и застана срещу Каралайн.

— Днес дивеч няма да се намери. Торам вече се е върнал в стана. Предлагам и ние да направим същото. — Сините му очи бързо огледаха околността. — Изглежда, твоят братовчед и жена му са си загубили конете. Сега сигурно се лутат наоколо — добави той ласкаво към Ранд. Много добре знаеше, че нямат коне. Но съм сигурен, че Ровайр и Инес ще отстъпят своите. Малко разходка пеш на чист въздух ще им се отрази добре.

Един набит мъж в камизола с червени ивици скочи незабавно от високия си дорест кон и се усмихна угоднически на Дарлин и далеч не толкова топло, но също тъй мазно на Ранд. Миг по-късно една жена със сърдито лице се смъкна вдървено от своята сива кобила. Не изглеждаше доволна.

Нито пък Мин.

— Смяташ да отидеш в стана? — прошепна тя, докато Ранд я водеше към конете. — И добави, без да помисли. — Ти луд ли си?

— Още не — отвърна ѝ той тихо и докосна коня ѝ с пръст по ноздрите. — Благодарение на теб, това поне знам. — След което я покачи на кобилата, а после сам скочи на седлото на дорестия.

Поеха на север по склона и оставиха Ровайр и Инес да стоят под дърветата и да се мръщят кисело. Останалите тайренци тръгнаха след

кайриенците, подвиквайки през смях на двойката пожелания за приятна разходка.

Мин понечи да подкара до Ранд, но Каралайн я хвана под мишницата и я придърпа зад двамата мъже.

— Искам да разбера какво прави той — каза ѝ тихо Каралайн. Кой точно, зачуди се Мин. — Вие сте му любовницата, нали?

— Да — отвърна ѝ Мин предизвикателно, след като успя да си поеме дъх. Бузите ѝ бяха пламнали. Но жената само ѝ кимна, сякаш това бе най-естественото нещо на света. А може и да беше, в Кайриен. Понякога Мин осъзнаваше, че цялата изтънченост, която улавяше в приказките на знатни особи, е точно толкова дебела, колкото блузката ѝ под сетрето.

Ранд и Дарлин яздеха един до друг малко напред, по-младият мъж с половин глава по-висок от другия, и двамата загърнати в своята гордост като в плащове. Говореха си. Не беше лесно да ги чуе. Говореха тихо, а мъртвите листа шумяха под конските копита, пукаха паднали клони и този шум бе почти достатъчен да заглуши гласовете им. Все пак можеше да долови по някоя дума.

— Ако позволите, Томас — каза по едно време Дарлин, докато се спускаха след първото възвишение — и в името на Светлината, не искам да проявя непочтителност, но вие сте щастлив, че имате толкова красива жена. Ако такава е волята на Светлината, и аз ще имам красива жена.

— Защо не си говорят за нещо важно? — промърмори Каралайн.

Мин извърна глава, за да скрие леката си усмивка. Лейди Каралайн не изглеждаше и наполовина толкова недоволна, колкото се преструваше. Тя самата никога не се беше интересувала дали някой я смята за хубава, или не. Е, поне допреди да срещне Ранд. Носът на Дарлин май не беше чак толкова дълъг.

— Щях да го оставя да си вземе Каландор от Камъка — каза след малко Дарлин, — но не можех да остана настрана, когато той доведе айилските нашественици в Тийр.

— Чел съм Пророчествата за Дракона — отвърна Ранд. Хубав бе задникът на коня, но не беше по-хубав от този на ездача му, прецени Мин. — Камъкът трябваше да падне преди той да вземе Каландор — продължи Ранд. — Както чувам, други тайренски лордове го следват.

Дарлин изсумтя.

— Пълзят раболепно и му ближат ботушите! И аз можех да го последвам, ако той искаше това, ако... — Той въздъхна и поклати глава. — Твърде много „ако“, Томас. Има една пословица в Тийр. „Всяка кавга се забравя, но кралете не забравят никога.“ Тийр не е имал крал от Артур Ястребовото крило насам, но смятам, че Преродения Дракон твърде много прилича на крал. Не, той ме е обвинил в измяна, както той го нарича, и сега не ми остава нищо освен да продължа, откъдето съм започнал. Ако е волята на Светлината, може отново да видя Тийр свободен и независим, преди да умра.

Трябваше да е работа на тавирен, реши Мин. Този човек никога нямаше да говори по такъв начин с някой случайно срещнат, все едно дали е предполагаемият братовчед на Каралайн Дамодред, или не. Но какво ли си мислеше Ранд? Нямаше търпение да му каже за короната.

След като прехвърлиха поредния хълм, изведнъж се натъкнаха на отряд копиеносци с очукани ризници и шлемове, които им отдадоха чест. Наляво и надясно сред дърветата се виждаха други караулни отделения. Лагерът се простираше под тях и нагоре по следващия хълм. Всяка от шатрите беше голяма, със знамето на един или друг благородник, увиснало вяло на върха ѝ. Конете стояха на няколкото коневръза, а около хиляда мъже и шепа жени обикаляха около готварските огньовете и фургоните. Никой не надигна възглас, когато водачите им влязоха в стана.

Мин ги заоглежда над кърпата, която бе притиснала на носа си заради прахта, без да се притеснява дали Каралайн ще забележи какво прави. Обезсърчени лица ги проследяваха по пътя, мрачни лица на хора, разбиращи, че са попаднали в клопка. Тук-там кон на един или друг знатен род висеше вдървено над главата на някой мъж, но повечето като че ли носеха това, което можеха да си намерят — различни части от доспехи, които често нито си съвпадаха, нито им бяха по мярка. Доста много мъже обаче, твърде високи за кайриенци, носеха червени камизоли под изпочуканите си метални нагръдници. Мин забеляза един почти протрит бял лъв, извезан върху мръсен червен ръкав. Каралайн не поглеждаше настрани, докато язدهа през стана, но щом се приближеха до някой от мъжете с мръсните червени дрехи, присвиваше устни.

Дарлин скочи от седлото си пред една огромна шатра, най-голямата, която Мин бе виждала, по-голяма от всяка, която можеше да

си представи — огромен овал с червени ивици, блестящ под слънцето като коприна, с цели осем високи конични върха, всеки с Изгряващото слънце на Кайриен, златно върху синьо поле. Струни на арфа подрънкваха сред шумния като гъши крясък хор от мърморещи гласове. Щом слугите отведоха конете им, Дарлин подаде ръка на Каралайн. След много дълга пауза тя леко опря връхчетата на пръстите си на китката му и го остави да я придружи вътре.

— Милейди съпруго? — промърмори ѝ Ранд с усмивка и протегна ръка.

Мин изсумтя и сложи ръка върху неговата. Беше готова да го удари. Нямахше право да се шегува с това. Никакво право нямаше да я води тук, все едно дали беше тавирен, или не. Тук можеха да го убият, да го изгори дано! Но интересуваше ли го дали тя щеше да преживее остатъка от живота си в плач? Тя докосна със свободната си ръка платнището, докато влизаха, и поклати глава в почуда. Наистина беше от коприна. Копринена шатра?

Щом влязоха, тя усети, че Ранд се вкочани. Свитите на Дарлин и Каралайн се бутяха около тях и мърмореха неискрени извинения. Между четирите главни пилона на шатрата бяха разпънати дълги походни дървени маси, огъващи се под тежестта на безбройни блюда с храна и напитки над застланите за под килими. И гъмжеше от хора — кайриенска знат в най-хубавите си одежди, неколцина воители с бръснати отпред глави, явно мъже от висок ранг, ако се съдеше по фината кройка на палтата им. Бардове крачеха сред множеството и свиреха с позлатените си арфи. Но очите на Мин бяха притеглени към извора на тревогата на Ранд — три Айез Седай с шалове съответно със зелени, кафяви и сиви ресни. Образи и цветове проблясваха около тях, но не и нещо, което Мин можеше да разгадае. А малко встрани имаше и още една — жена със спокойно, закръглено лице. Още образи и още ярки цветове, но единственото, което накара Мин да втренчи поглед, се оказа шалът с червените ресни, праметнат над пълничките ѝ ръце.

Ранд пхна ръката ѝ под мишницата си, потупа я и каза:

— Не се бой. Всичко ще свърши добре.

Щеше да го попита какво търсят те тук, но се побоя, че ще ѝ каже.

Дарлин и Каралайн се бяха скрили сред тълпата, но докато един кланящ се слуга с червени, зелени и бели ивици върху черните си

маншети предлагаше поднос със сребърни бокали на Ранд и Мин, Каралайн се появи отново — отхвърляше настойчивите увещания на някакъв мъж с остро лице и червени дрехи. Той я изгледа ядно в гърба, докато тя си взимаше бокал с пунш и махаше с ръка на слугата да се отдръпне, и Мин затаи дъх, забелязала аурата, която изведнъж проблесна около него — като грозд от отоци, толкова потъмнели, че чак черни.

— Пазете се от този човек, лейди Каралайн. — Не можа да се спре. — Той ще убие всеки, за когото си помисли, че стои на пътя му; ще го убие за едното нищо, ще убие всекиго. — И стисна здраво зъби, за да млъкне.

Каралайн погледна през рамо към внезапно обърналия им гръб непознат.

— За Давед Ханлон спокойно бих го повярвала — отвърна тя кисело. — Неговите Бели лъвове се сражават за злато, не и за Кайриен, и плякосват по-алчно и от айилците. В Андор, изглежда, е станало твърде горещо за тях. — Последното — с кос поглед към Ранд. — Торам му е обещал много злато, струва ми се, както и имения, доколкото знам. — Очите й стрелнаха Мин. — Познаваш ли го, Джайси?

Мин само поклати глава. Как да ѝ обясни какво бе разбрала за този Ханлон току-що — че ръцете му ще почервенеят от нови и нови насилия и убийства преди да умре? Само да можеше да разбере кога или кого... Ала знаеше само, че ще го направи. Все едно, и да кажеше за видението си, това не го отменяше; това, което видеше, просто ставаше, все едно кого ще предупреди. Понякога, преди да се вразуми, се беше случвало тъкмо защото беше предупреждавала.

— Чух за Белите лъвове — каза хладно Ранд. — Сред тях има и Мраколюбци. — Бяха част от бившите воители на Гебрил: това поне Мин го знаеше, но почти нищо повече, освен че лорд Гебрил всъщност се беше оказал самият Рахвин. Изглеждаше съвсем логично войниците, служещи на един от Отстъпниците, да включват и Мраколюбци.

— А за оновова какво ще ми кажеш? — Ранд кимна към някакъв мъж в другия край на шатрата, по чието дълго тъмно палто имаше също толкова ивици, колкото по роклята на Каралайн. Доста висок за кайриенец, но поне с една глава по-нисък от Ранд, мъжът изглеждаше

тънък, ако се изключеха широките му рамене, и смайващо хубав, с волева брадичка и леко прошарена коса. Но странно защо очите на Мин се приковаха в спътника му — кльощав дребен човечец с огромен нос и широки клепнали уши, в червен копринен сюртук, който никак не му беше по мярка. Той непрекъснато опипваше извитата кама на колана си, красиво изделие в златна кания с голям червен камък на върха на дръжката — камъкът сякаш поглъщаше околната светлина. Около него тя не видя аури. Стори ѝ се някак смътно познат. И двамата гледаха към нея и Ранд.

— Онзи там — каза Каралайн — е самият лорд Торам Риатин. И неговият неотлъчен спътник напоследък, господин Мордет Джераал. Омразен дребосък. Само като срещна очите му и ми се дощява да си взема баня. И двамата ме карат да се чувствам нечиста. — Тя примигна, сама изненадана от думите си, но бързо се съвзе. Мин имаше чувството, че малко неща могат да извадят Каралайн Дамодред от равновесие — в това отношение тя много приличаше на Моарейн. — На ваше място много бих внимавала с тях, братовчедо Томас — продължи тя. — Може да сте изковали някое чудо или някоя тавиренска работа над мен — и може би дори над Дарлин — макар че не мога да кажа какво ще се получи, обещания не давам — но Торам ви мрази от дън душа. Не беше чак толкова лош преди с него да се сдружи този Мордет, но оттогава... Ако зависеше от Торам, щяхме да щурмуваме града веднага, още през нощта. Загинете ли вие, твърди той, айилците ще си идат, но мисля, че напоследък той се домогва повече до вашата смърт, нежели до трона.

— Мордет — промълви Ранд. Очите му се бяха приковали в Риатин и кльощавия човечец. — Името му всъщност е Падан Фейн и за главата му давам сто хиляди златни крони.

Каралайн едва не изгърва бокала си.

— Кралици са били откупувани за по-малко. Какво е направил?

— Опустоши моя дом, защото беше моят дом. — Лицето на Ранд бе замръзнало, гласът му — като лед. — Доведе тролоци да избият приятелите ми, защото бяха мои приятели. Той е Мраколюбец и мъртвец. — Последните думи изрече през стиснати зъби. Стиснатият в юмука му бокал се наклони и пуншът се плисна.

Мин усети, че ѝ прилошава. Заради болката му — чула беше какво бе направил Фейн в Две реки — и положи ръка на гърдите на

Ранд почти в паника. Ако сега се поддадеше, ако прелееше с кой знае колко Айез Седай наоколо...

— В името на Светлината, съвземи се — промълви тя и в същия миг нечий женски глас каза:

— Би ли ме представила на снажния си млад приятел, Каралайн?

Мин се обърна и видя едно лишено от възраст лице, студенооко под металносивата коса, прибрана на кок, обсипан с малки златни накити. Мин едва преглътна писъка си. Каралайн я беше попила с един поглед, но тези студени очи като че ли знаеха за нея неща, които тя самата беше забравила. Усмивката на Айез Седай, докато наместваше шала си със зелените ресни, съвсем не беше толкова учтива, колкото гласът ѝ.

— Разбира се, Кацуан Седай. — Каралайн, изглежда, се стресна, но успя да изглади тона си и представи посетилите я „братовчед“ и неговата „съпруга“. — Но се боя, че в тези времена Кайриин не е най-подходящото място за тях — довърши тя, отново овладяла се, и се усмихна съжалително, че не може да задържи Ранд и Мин за по-дълго. — Те вече се съгласиха да се вслушат в съвета ми и да се върнат в Андор.

— Нима? — каза сухо Кацуан. Сърцето на Мин се смъкна в петите ѝ. Дори Ранд да не ѝ беше споменал за нея, само от погледа, с който го гледаше, беше повече от ясно, че го е познала. Малките златни птички, луни и звезди се полюшнаха, когато Кацуан поклати глава. — Повечето момченца се научават да не си пъхат пръстчетата в хубавото огънче, щом се опарят още първия път, Томас. Други трябва да бъдат напердасени, за да се научат. По-добре едно зачервено задниче, отколкото опърлена ръка.

— Знаете, че не съм дете — отвърна ѝ рязко Ранд.

— Тъй ли? — Тя го изгледа от глава до пети, сякаш от едното до другото разстоянието не беше никак голямо. — Какво пък, изглежда, скоро трябва да разбере дали нямаш нужда да те понаплескат. — Студените ѝ очи се отместиха към Мин, после към Каралайн, и след едно последно подръпване на шала Кацуан им обърна гръб.

Мин едва преглътна буцата в гърлото си и остана доволна, като видя, че Каралайн направи същото, въпреки всичкото ѝ самообладание. Ранд — глупакът му с глупак! — зяпна след Айез

Седай, сякаш искаше да тръгне след нея. Този път Каралайн постави ръка на гърдите му.

— Разбирам, че познаваш Кацуан — каза тя. — С нея внимавай много: дори останалите Сестри треперят благоговейно пред нея. — Гърленият ѝ глас придоби мрачни нотки. — Никаква представа нямам какво ще стане днес, но каквото и да е, мисля, че е крайно време да си тръгвате, „братовчед Томас“. Крайно време. Ще поръчам коне...

— Това твоят братовчед ли е, Каралайн? — каза дълбок мъжки глас и Мин неволно подскочи.

Торам Риатин изглеждаше още по-великолепно отблизо, отколкото отдалеч, с някаква силна, мъжка хубост и излъчване на властна вещина, които преди може би щяха да привлекат Мин, преди да бе срещнала Ранд. Какво пък, този мъж наистина бе привлекателен, макар и не толкова, колкото Ранд. Особено привлекателна беше волевата му усмивка.

Погледът на Торам се сведе към ръката на Каралайн, все още върху гърдите на Ранд.

— Лейди Каралайн ще бъде моя съпруга — каза той лениво. — Знаете ли това?

Бузите на Каралайн се изчервиха от гняв.

— Не казвай това, Торам! Отговорих ти, че няма да бъда, и няма да бъда!

Торам се усмихна на Ранд.

— Според мен жените никога не знаят какво мислят, докато не им го покажеш. Ти какво смяташ, Джераал? Джераал? — Той се огледа навъсено. Мин го зяпна удивена. А изглеждаше толкова хубав, с точно колкото трябваше излъчване на... Съжали, че не може да призове провиденията си по своя воля. Толкова много ѝ се искаше да разбере какво крие бъдещето за този мъж.

— Забелязах, че приятелят ти се изниза ето натам, Торам. — Присвила отвратено устни, Каралайн махна с ръка. — Ще го намериш при напитките, струва ми се, или да досажда на слугинчетата.

— По-късно, съкровище. — Той понечи да погали бузата ѝ и, изглежда, го досмеша, щом тя отстъпи. Без пауза обърна насмешката си към Ранд. И към меча на бедрото му. — Какво ще кажете за малко забава, братовчедо? Нарекох ви така, защото ще бъдем братовчеди, след като Каралайн ми стане жена. С учебни мечове, разбира се.

— Разбира се, че не — засмя се Каралайн. — Той е момче, Торам, и още не може да различи единия край на това нещо от другия. Майка му никога няма да ми прости, ако позволя...

— Забава — изведнъж промълви Ранд. — Май ще е добре да видя докъде ще доведе това. Приемам.

ГЛАВА 36

ОСТРИЕТА

Мин не знаеше да застане ли, да извика ли, или да седне и да заплаче. Каралайн, втречена в Ранд с широко отворени очи, изглежда, изпадна в същата дилема.

Торам се изсмя и потри длани.

— Чуйте всички! — викна той. — Сега ще погледате малко забава. Място! Направете място! — Той закричи, подбутвайки хората по-надалече от средата на шатрата.

— Овчарю — изръмжа Мин, — мозъкът ти не е от вълна. Ти изобщо нямаш мозък!

— Не бих се изразила точно така — каза Каралайн с мно-ого сух глас, — но ви съветвам да си тръгнете. Тутакси. Каквито и... хитрини... да си наумил да използваш, в тази шатра има седем Айез Седай, четири от които от Червената Аджа. Наскоро пристигнаха от юг, на път за Тар Валон. Една от тях само да заподозре, много се боя, че каквото и да можеше да се получи от този ден, никога няма да се получи. Тръгвайте си.

— Няма да използвам никакви... хитрини. — Ранд откопча колана с меча си и го подаде на Мин. — Ако съм докоснал теб и Дарлин по един начин, сигурно ще мога да докосна и Торам по друг. — Тълпата вече се отдръпваше, отваряйки пространство двадесет крачки широко между двата най-високи централни пилона. Вече ги гледаха — голямо ръгане в ребрата настана, и много лукав смях. На Айез Седай им отстъпиха почетни места, разбира се: Кацуан и двете й дружки от едната страна, четири лишени от възраст жени в шаловете на Червената Аджа от другата. Кацуан и спътничките й гледаха Ранд с открито неодобрение и толкова раздразнено, колкото можеха да си позволят едни Айез Седай, но Червените сестри изглеждаха по-притеснени от присъствието на онези трите. И въпреки че стояха точно срещу тях, успяваха да си придадат вид, все едно че изобщо не забелязват присъствието им.

— Чуй ме, братовчеде. — Тихият глас на Каралайн почти изпука от напрежение. Стоеше много близо до него, вирнала глава, за да го гледа в очите. Едва стигаше до гърдите му, но изглеждаше готова да му скъса ушите. — Ако не използваш някоя от специалните си хитрини — продължи Каралайн, — той може да те нарани много лошо, дори с тези учебни мечове, и ще го направи. Никога не е обичал друг да докосне това, което смята, че е негово, и подозира всеки млад мъж, който заговори с мен, че е мой любовник. Когато бяхме деца, бутна един свой приятел — приятел! — по стъпалата и му счупи гръбнака, защото яхнал понито му, без да го попита. Върви си, братовчеде. Никой не ще помисли нещо лошо за теб; никой не очаква едно момче да се бие с майстор на меча. Джайси... каквото и да е истинското ти име... помогни ми да го убедя!

Мин отвори уста... и Ранд опря пръст на устните ѝ.

— Аз съм този, който съм — усмихна се той. — И не мисля, че бих могъл да избягам, дори да не бях. Майстор на меча бил значи. — Той разкопча палтото си и закрачи към разчистената зона.

— Защо трябва да са толкова опърничави, когато най-малко го искаш? — промълви безсилно Каралайн. Мин само кимна — беше съгласна.

Торам се беше съблякъл по риза и държеше два учебни меча, чиито „остриета“ представляваха вързан сноп тънки летвички. Той повдигна вежди, като видя Ранд с разкопчаната, провиснала на раменете му палто.

— Това ще ти пречи, братовчеде.

Ранд само сви рамене.

Без предупреждение Торам му подхвърли единия меч; Ранд го хвана във въздуха за дългата дръжка.

— Ще ти се плъзга в тези ръкавици, братовчеде. Трябва да го стискаш здраво.

Ранд хвана дръжката с две ръце и се извърна леко настрани, с острието надолу и ляво стъпало напред.

Торам разпери ръце, сякаш да каже, че е направил каквото може.

— Е, поне знае как да застане — засмя се той и още не довършил, замахна с учебния меч към главата на Ранд.

Снопът вързани летви срещна другия сноп — разнесе се силен трясък. Ранд не беше задвижил нищо освен меча в ръцете си. За миг

Торам се втрени в него и Ранд му отвърна с невъзмутим поглед. А после двамата затанцуваха.

Само така можеше да го нарече Мин — плавни движения. Беше гледала Ранд да се упражнява с меч с най-добрите, които можеше да намери, често срещу двама, трима или четирима наведнъж, но онова не можеше да се сравни със сегашното. Толкова красиво — и така лесно да забравиш, че ако тези летвички бяха стомана, щеше да се лее кръв. Само дето никое от остриетата, стоманени или от летви, не докосваше плът. Напред-назад танцуваха двамата, с мечовете, които ту мушкаха, ту сечаха и Ранд ту настъпваше, ту минаваше в защита, и всеки замах, всяко движение се подчертаваше от силен трясък.

Каралайн стисна здраво Мин за ръката и прошепна:

— И той е майстор на меч! Не може да не е. Виж го само!

Мин гледаше и притискаше до себе си колана на Ранд и прибрания в ножницата му меч. Напред-назад, така красиво — и каквото и да си мислеше Ранд, Торам вече съжаляваше, че острието му не е от стомана. Хладен гняв опърли лицето му и той занастъпва с блеснали в ледена ярост очи.

Някой отвън изпищя, зави от ужас и отведнъж огромната шатра се отвя нагоре във въздуха, стопи се сред гъстата сивота, която скри небето. Мъгла заприижда от всички страни, мъгла, изпълнена с писъци и резове — и с някакви тънки пипала, които се спускаха отгоре. Всички зяпнаха изумени. Почти всички.

Снопът летви на Торам плесна в хълбока на Ранд с кършец кости звук и го преви на две.

— Мъртъв си, братовчеде — изръмжа Торам и надигна меч, за да го стовари отново... и замръзна, зяпнал, когато част от тежката сива мъгла над главата му... се втвърди. Пипало от мъгла, дебела ръка с три пръста, се пресегна надолу, сграбчи една от Червените сестри и я повлече нагоре във въздуха преди някой да успее да помръдне.

Кацуан се окопоти първа. Ръцете ѝ се надигнаха, отметнаха шала ѝ назад, дланите ѝ се извиха и по една огнена топка се изстреля нагоре от всяка длан, забивайки се в мъглата. Горе нещо изведнъж избухна в пламъци, лумна яростно и моментално изчезна, а Червената сестра полетя надолу и се срина върху килимите до Ранд, който бе приклепнал на едно коляно и стискаше хълбока си.

И последните трошици самообладание, останали в шатрата, изчезнаха. Сянката се беше въплътила. Пищящите хора хукнаха да бягат, събаряха масите и всичко по тях, благородниците пълзяха върху телата на слуги и слугите се катереха по благородниците. Мин се бореше отчаяно да се добере до Ранд, блъскаше с юмруци и лакти и размахваше меча му като тояга.

— Боли ли те? — попита го тя и го дръпна да се изправи. Изненада се, като видя Каралайн от другата му страна — тя също му помагаше да стане. Каралайн впрочем също се изненада.

Той измъкна ръката си изпод палтото — нямаше кръв по пръстите, за щастие. Кората на полуизцерената му рана, толкова тънка, не се беше пропукала.

— Май ще е най-добре да тръгваме — изпъшка той и взе колана си с меча. — Трябва да се махаме оттук.

Почти всички се бяха разбягали. Отвън, сред мъглата, писъците продължаваха.

— Съгласен съм, Томас — каза Дарлин. С меч в десницата си, той застана с гръб към Каралайн, между нея и прииждащата мъгла. — Въпросът е накъде? И също докъде трябва да стигнем?

— Това е негово дело! — викна Торам. — На ал-Тор! — Той захвърли учебния меч, взе си палтото и спокойно започна да го облича. Какъвто и да беше, не беше поне страхливец. — Джераал? — изрева той към мъглата, докато притягаше колана с меча си. — Джераал, Светлината да те изгори дано, къде си? Джераал! — Мордет — Фейн — не отговори.

Единствените, все още останали тук, бяха Кацуан и двете ѝ спътнички — лицата им бяха все така невъзмутими, но ръцете им нервно шареха по шаловете им. Кацуан все едно че се готвеше да излезе да се поразходи.

— Според мен на север — каза тя. — Склонът натам е по-близо и катеренето по него може да ни изведе над това нещо. Престани да ревеш, Торам! Човекът ти или е мъртъв, или не може да те чуе. — Торам я изгледа сърдито, но престана да вика. Кацуан сякаш не го забеляза, нито я интересуваше, след като поне млъкна. — Значи на север. Ние трите ще се погрижим за всичко, с което стоманата ви не може да се справи. — Тя погледна право към Ранд, докато го казваше, и той съвсем леко ѝ кимна, преди да закопчае колана си и да измъкне

меча си. Мин хвърли поглед към Каралайн — тя беше опулена. Айез Седай знаеше кой е той и бе решила да не го издава пред останалите.

— Жалко, че оставихме Стражниците си в града — каза Жълтата сестра, отметна глава и сребърните звънчета в тъмната ѝ коса звъннаха. Изглеждаше почти толкова властна като Кацуан, дотолкова, че отначало човек не можеше да осъзнае колко е хубава, само дето в лицето изглеждаше... Хм, малко ядосана. — Жалко, че Рошан не е тук.

— Един кръг, Кацуан? — подхвърли Сивата. Извърщаше глава насам-натам да надникне в мъглата и приличаше на пълничка светлокоса лястовичка с острия си нос и пронизващите си очи. Не изплашена лястовичка, но явно готова да полети.

— Не, Нианде — въздъхна Кацуан. — Видиш ли нещо, трябва да можеш да удариш веднага, без да чакаш да ми го покажеш. Самицу, престани да се тревожиш за Рошан. Тук си имаме три чудесни меча, два от които със знака на чаплата, доколкото виждам. Ще свършат работа.

Торам се озъби, като видя чаплата на изваденото от ножницата острие на Ранд. И да беше усмивка, капка веселост нямаше в нея. Собственото му оголено острие също носеше чапла. Това на Дарлин нямаше, но той изгледа Ранд и меча му претеглящо, после кимна почтително и много по-дълбоко от поклона, с който бе удостоил жалкия Томас Траканд от някакъв си дребен клон на Дома.

Сивокосата Зелена явно пое водачеството и го задържа в ръцете си въпреки протестите на Дарлин, който като мнозина тайренци, изглежда, не разчиташе особено на Айез Седай, както и на Торам, който, изглежда, просто не обичаше някой друг да се разпорежда вместо него. За разлика от тях, Каралайн като че ли разбираше, че оплакванията няма да им помогнат. Чудо на чудесата, Ранд покорно се съгласи да го поставят вдясно от Кацуан, докато тя бързо ги подреждаше. Е, не чак покорно — така я поглеждаше, че Мин щеше да го зашлеви, ако ѝ го направеше на нея; Кацуан само поклати глава и промърмори нещо, от което лицето му се изчерви — но поне задържа устата си затворена. Точно тогава Мин почти си помисли, че няма да се съдържи и ще обяви кой е. И че може би очаква мъглата да изчезне от страх пред Преродения Дракон. Той ѝ се усмихна, сякаш мъглата беше нищо, дори една мъгла, която вдигаше шатри и посягаше на хора.

Тръгнаха сред гъстата сивота, в строй на шестовърха звезда, със самата Кацуан в челото, двете Айез Седай вляво и вдясно от нея и по един мъж в другите три върха. Торам, разбира се, шумно запротестира, че го оставиха в тила, докато Кацуан не спомена колко почетно било да държиш ариергарда или нещо подобно. Това го усмири. Мин изобщо не възрази, че я оставиха в центъра на звездата с Каралайн. Държеше два ножа и се чудеше дали изобщо ще са ѝ от полза. Чак се успокои, като видя, че камата в юмука на Каралайн трепери. Собствените ѝ ръце поне бяха спокойни. Макар че, от друга страна, може би беше твърде изплашена, за да се разтрепери.

А мъглата беше студена като зима. Сивотата се стягаше около тях на вихри, толкова тежка, че беше трудно да вижда добре останалите. Да ги чува също не бе много лесно. Писъци се носеха в мрачината, мъже и жени кресяха с все сила, коне цвилеха побеснели. Мъглата обаче сякаш умъртвяваше звука, правеше го кух и тези ужасни звуци изглеждаха някак далечни. Сивият сумрак отпред започна да се сгъстява, но от дланите на Кацуан моментално излетяха огнени кълба, изсвистяха през ледената сивота и гъстото се взриви в яростен пламък. Тътенът отстрани и светлината, проблеснала срещу мъглата отляво и отдясно, подсказваха, че и другите две Сестри са се заловили за работа. Мин не изпитваше желание да се обръща. Това, което виждаше отпред, бездруго и стигаше напълно.

Крачеха през съборените шатри, полускрити от сивите валма, през тела и понякога само части от тела. Крак. Ръка. Мъж някакъв, когото го нямаше от кръста надолу. Нечия женска глава, която сякаш се хилеше от мястото си в ъгъла на прекагурен фургон. Земята започна да се издига нагоре, все по-стръмно. Мин зърна първата жива душа освен тях и съжали. Мъж, облечен в едно от онези червени палта — тътреше се към тях и размахваше вяло лявата си ръка. Другата му я нямаше и на мястото на половината му лице лъщеше влажна бяла кост. Някакво подобие на думи закипя изпод стиснатите му зъби и той се срина на земята. Самицу коленичи до него, опипа кървавите останки от челото му, надигна се и поклати глава. Продължиха. Нагоре и нагоре по склона, докато Мин не почна да се чуди дали не изкачват планина наместо хълм.

Точно пред Дарлин мъглата изведнъж започна да придобива очертания — силует, висок един човешки бой, но целият от пипала и

зейнали усти, пълни с остри зъби. Върховният лорд можеше и да не е майстор на меча, но не беше и от бавните. Острието на меча му разпра все още сгъстяващата се фигура през средата, изсвистя в дъга и я посече отгоре до долу. Четири мъгливи облака, по-гъсти от околния сумрак, се смъкнаха на земята.

— Е — промълви той, — вече поне знаем, че стоманата може да сече тези... твари.

Кацуан изпъна ръка и огнени капчици покапаха от пръстите ѝ; лумна ярък пламък и погълна жадно втвърдяващата се по сухата шума мъгла.

— Но само да ги сече, изглежда — измърмори тя.

Напред и вдясно от тях сред сивите вихри изведнъж изникна някаква жена — подтичваше и се мъчеше да се добере до тях.

— Слава на Светлината! — изпищя тя. — Слава на Светлината! Вече мислех, че съм сама! — Точно зад нея мъглата се сбра и се превърна в кошмар, само от зъби и нокти, и надвисна над жената. Ако беше мъж, Мин бе сигурна, че Ранд щеше да изчака.

Ръката му се надигна преди Кацуан да реагира и пръчка от... нещо... втечен бял пламък, по-ярък и от слънцето... се изстреля над главата на тичащата жена. Съществуването зад нея просто изчезна. В миг на мястото му се отвори чист въздух, както и по линията, през която бе прелетяла тази пръчка, после мъглата започна отново да се сгъстява. Жената за секунди замръзна, после изврещя колкото ѝ глас държи, обърна се и побягна от тях надолу по-склона — бягаше от онова, което я беше ужасило повече от кошмарите сред тези мъгли.

— Ти! — изрева Торам толкова силно, че Мин се извърна към него, вдигнала ножовете си. Стоеше, насочил меча си към Ранд. — Ти си онзи! Прав бях! Това е твое дело! Няма да ме хванеш в капана си, ал-Тор! — Изведнъж той се отдели от групата, затича се настрани и се закатери бясно по склона. — Няма да ме хванеш!

— Върни се! — извика след него Дарлин. — Трябва да се държим заедно! Трябва да... — Млъкна и се извърна към Ранд. — Ти наистина си онзи. Светлината да те изгори дано, ти си! — Пристъпи половин крачка напред, сякаш искаше да застане между Ранд и Каралайн, но поне не побягна.

Кацуан спокойно се обърна към Ранд и го зашлеви през лицето толкова силно, че главата му се отплесна. Дъхът на Мин секна.

— Това да не си го направил повече — процеди Кацуан. Нямаше зной в гласа ѝ, само хладно желязо. — Чу ли ме? Никакъв белфир. Никога повече.

Смайващо, Ранд само потърка зашлебената си буза.

— Грещиш, Кацуан. Той е истински. Сигурен съм. Знам, че е. —
Още по-смайващо, прозвуча така, сякаш много му се искаше да я накара да повярва.

Сърцето на Мин преля от жал. Беше ѝ споменал, че чува гласове; това трябваше да има предвид. Тя вдигна дясната си ръка към него, забравила за миг, че държи нож, и отвори уста да му каже нещо утешително. Отвори уста... и Падан Фейн сякаш изскочи сред мъглите зад Ранд, с блеснала стомана в юмука.

— Зад теб! — изкрещя Мин и посочи с ножа в дясната си ръка, докато мятеше другия с лявата.

Всичко по-нататък сякаш стана наведнъж, полускрито в мразовитата мъгла.

Ранд започна да се извърща, извивайки се на една страна, а Фейн също се извърна, за да избегне ножа ѝ, и се хвърли към него. Камата му проряза левия хълбок на Ранд. Като че ли не срязва по-надълбоко от тъканта на палтото му, но той изкрещя, стисна се за раната и рухна към Кацуан, като повали и нея.

— Дръпни се от пътя ми! — извика една от Сестрите — Самицу — и изведнъж краката на Мин сами отскочиха и тя падна тежко на земята, удари се в каменистия склон и изпъшка. Каралайн също падна до нея и изръмжа:

— Кръв и огън!

Всичко — наведнъж.

— Дръпни се! — извика отново Самицу, докато Дарлин се хвърляше към Фейн, вдигнал меча си. Костеливият мъж се раздвижи със смайваща бързина, хвърли се надолу и се затъркаля далеч от обсега му. И странно — със злобен кикот и смях се изправи и се затича, и сивият сумрак го погълна почти мигновено.

Мин се изправи. Трепереше.

Каралайн се оказа много по-енергична.

— Виж какво ще ти кажа, Айез Седай — хладно изръмжа тя и заотръсква гневно полите си, — Няма да позволя да се държат с мен така. Аз съм Каралайн Дамодред, Върховен трон на Дома...

Мин престана да я слуша. Кацуан седеше на склона над тях, положила главата на Ранд в скута си. Трябваше да е само леко порязване. Камата на Фейн не можеше да е причинила нещо повече освен да докосне... С вик, Мин се хвърли напред. Айез Седай или не, тя избута жената от Ранд и го прегърна. Очите му бяха затворени, дъхът му — хриплив. Лицето му пареше.

— Помогнете му! — изпищя тя към Кацуан, като ехо на далечните писъци сред мъглите. — Помогнете му! — С част от разсъдъка си осъзна, че е безсмислено, след като сама я беше избутала, но лицето му сякаш пърлеше ръцете ѝ, изгаряйки всякакъв разсъдък.

— Бързо, Самицу! — каза Кацуан и намести шала на раменете си. — Моят Талант за Церене няма да му стигне. — Тя сложи ръка на главата на Мин. — Момиче, едва ли ще оставя момчето да умре преди да съм го научила на малко приличие. Хайде, престани да плачеш.

Странно, Мин беше съвсем сигурна, че жената не ѝ направи нищо със Силата, но въпреки това ѝ повярва. Да го научела на приличие. Що ли за свада щеше да излезе от това? Мин измъкна с неохота ръцете си изпод главата му и се отдръпна. Много странно. Дори не беше усетила, че наистина плаче, но уверенията на Кацуан се оказаха достатъчни, за да секне потокът от сълзи. Заподсмърча и отри бузите си с опакото на ръката си. Самицу коленичи до Ранд и докосна челото му с пръсти. Мин се зачуди защо не хвана главата му с две ръце, както го беше правила Моарейн.

Изведнъж Ранд се сгърчи, задиша тежко и замята ръце и крака толкова силно, че едната му ръка удари Жълтата сестра. Щом пръстите ѝ се отделиха от челото му, той притихна. Мин се наведе към него. Той дишаше по-леко, но очите му все още бяха затворени. Тя го докосна по бузата. По-хладна отпреди малко, но все още много топла. И бледа.

— Нещо не е наред — промълви раздражено Самицу, дръпна палтото на Ранд, сграбчи окървавената му риза и я разкъса.

Прорезът от камата на Фейн, не по-дълъг от дланта ѝ и недълбок, минаваше точно върху стария кръгъл белег. Дори на смътната светлина Мин видя, че ръбовете на раната изглеждат подути и подлютени, сякаш беше стояла непочистена с дни. Повече не кървеше, но трябваше да е зараснала. Тъкмо това правеше Церенето — раните се самозатваряха и изчезваха пред очите ти.

— Ето това — заговори Самицу поучително и докосна леко стария белег. — Прилича на киста, но пълна със зло, вместо гной. И това... — Тя прокара пръст по новата драскотина. — Това също изглежда пълно, но с някакво по-различно зло. — Изведнъж тя вдигна свъсен поглед към Зелената сестра, изправена над нея, и заговори намусено, сякаш се оправдаваше. — Ако имах думи да го определя, Кацуан, щях да ги използвам. Такова нещо не съм виждала. Никога. Но ще ти кажа следното. Смятам, че ако се бях забавила с един миг, може би ако ти не беше се опитала първо, той щеше вече да е мъртъв. Но и така... — Жълтата сестра въздъхна. — Смятам, че ще умре.

Мин поклати глава и понечи да каже „не“, но като че ли не можеше да накара езика си да помръдне. Чу, че Каралайн мълви молитва. Жената стоеше, стиснала ръкавите на Дарлин с две ръце. Самият Дарлин гледеше намръщено Ранд, сякаш се мъчеше да проумее това, което вижда.

Кацуан се наведе и потупа Самицу по рамото.

— Ти си най-добрата сред живите, навярно най-добрата от всички времена — промълви тя. — Някоя не може да се сравни в Церенето с теб. — Самицу кимна и стана, и още преди да се е изправила, възвърна цялото си айезседайско самообладание. Кацуан, все така загледана навъсено към Ранд, с ръце на бедрата, продължи: — Фу! Няма да те оставя да загинеш в ръцете ми, момченце! — Изръмжа го така, сякаш вината беше нейна. Този път, вместо да потупа Мин по главата, я чукна със свития си юмрук по темето. — Ставай, момиченце. Не си някоя мамина глезла — и последният глупак ще го разбере, — така че престани да ми се преструваш. Дарлин, ти ще го носиш. Превръзките ще почакаат. Тази мъгла няма да се вдигне сама, тъй че по-добре да се махаме.

Дарлин се поколеба. А после, може би защото Кацуан го изгледа навъсено, или заради вдигнатата към лицето му ръка на Каралайн, изведнъж прибра меча в ножницата, промърмори нещо и вдигна Ранд на рамо.

Мин взе оголения меч със знака на чаплата и грижливо го пхна в ножницата, висяща от кръста на Ранд.

— Ще му потрябва — промълви тя на Дарлин и след миг той й кимна. И добре, че го направи — цялата си надежда беше положила в

ръцете на Зелената сестра и нямаше да позволи на никого дори да си помисли нещо друго.

— Сега внимавай, Дарлин — каза Каралайн с гърления си глас, след като Кацуан ги поведе отново. — Гледай да стоиш зад мен, аз ще те пазя.

Дарлин се разсмя неудържимо и все още се кикотеше, когато започнаха да се катерят през студената мъгла и далечните писъци.

Мин разбираше, че не е нищо повече от още един чифт очи, също като Каралайн от другата страна на Кацуан, и знаеше, че ножът, който държи, е съвсем безполезен срещу тварите от въплътена сивота, но Падан Фейн можеше все още да е жив и да ги дебне отнякъде. Този път нямаше да го пропусне. Каралайн също стискаше камата си и ако се съдеше по погледите, които хвърляше през рамо към тътрещия се по стръмнината Дарлин, превит от тежестта на Ранд, навярно също се канеше да защити Преродения Дракон. А може и да не беше заради него. Една жена можеше да опрости и най-дългия нос заради този смях.

Чудовищните фигури все така се сгъстяваха в мъглата и гинеха от огъня, а веднъж някаква огромна твар разкъса на две цвилещ от ужас кон вдясно от тях преди някоя Айез Седай да успее да я съсече. При тази гледка Мин шумно повърна, без всякакъв срам. Хора гинеха тук, но хората поне бяха дошли по свой избор. И най-долният войник можеше да избяга още вчера, но не и този кон. Сгъстяваха се фигури и чезнеха, и гинещи хора пищяха непрестанно. Сякаш вървяха с часове. Мин започна да се чуди дали изобщо ще видят пак дневния светлик.

А после изведнъж залитна и се озова сред него: само преди миг бе обградена от сивота, а в следващия слънцето грейна като нажежено злато в синьото небе, толкова ярко, че трябваше да заслони очите си. И там, може би на пет мили отвъд голите хълмове, ръбат и непоклатим, се издигаше Кайриен. И изглеждаше някак нереален.

Тя се озърна през рамо към мъглата и потръпна. Приличаше на издута сива стена, закриваща дърветата надолу по склона и съвсем изпъната, без никакви кухни и изтънявания. Тук само чист, кристален въздух, там — гъста сивота. Още една малка част от някакво дърво пред очите ѝ започна да се провижда и тя разбра, че мъглата е започнала да се отдръпва, навярно прогорена от слънцето. Но твърде

бавно бе това отдръпване, за да е естествено. Другите се взираха също така втръчено, дори и трите Айез Седай.

На двадесет крачки вляво от тях някакъв мъж изведнъж се изкатери на равното на четири крака. Предната част на главата му беше обръсната и ако се съдеше по очуканата черна ризница, която носеше, беше прост войник. Мъжът се огледа като подивял, като че ли не ги забеляза, прехвърли билото и продължи да се тътри надолу на ръце и колене. По-нататък вдясно се появиха двама мъже и една жена — и тримата тичаха. Жената беше с цветни ивици по предната част на роклята си, но колко — беше трудно да се види, защото бе надигнала полите си да тича по-бързо и не отстъпваше на мъжете. Никой от тях не се огледа, само се хвърлиха стремглаво надолу по склона.

Каралайн погледна за миг тънкото острие на камата си и я напъха в канията.

— И тъй, стопи се моята войска — въздъхна тя.

Дарлин я погледна.

— В Тийр има войска, ако поискаш.

Тя погледна Ранд, който бе увиснал като чувал.

— Може би.

Дарлин извърна глава към лицето на Ранд и се намръщи тревожно.

Кацуан беше съвсем спокойна и практична.

— Пътят минава ето там — каза тя и посочи на запад. — Ще е по-бързо, отколкото ако прекосим направо. Лека разходка.

Мин едва ли щеше да я нарече „лека“. Въздухът изглеждаше двама по-нажежен след хлада на мъглата. Пот се лееше от нея и сякаш изцеждаше силата ѝ. Краката ѝ се огъваха. Спъна се в някакви щръкнали от земята коренища и падна по лице. После се спъна в камънаци и падна отново. А след това се подхлъзна и се изпързала цели четиридесет крачки надолу по склона, докато не успя да се хване за някакъв храст. Каралайн се просваше на земята също толкова често, ако не и повече — роклите не бяха пригодени точно за такава „разходка“, и много скоро — след като поредното претъркулване през глава завърши с полите ѝ, увити около ушите — тя вече питаше Мин за името на шивачката, която е ушила сетрето и панталоните ѝ. Дарлин не падна. О, залиташе, спъваше се и се подхлъзваше не по-малко от тях, но всеки път, когато понечеше да падне, нещо като че ли

го улавяше и го задържа на крака. Той започна да поглежда ядосано към трите Айез Седай — нали беше горд тайренски върховен лорд и можеше да отнесе Ранд и без чужда помощ. Кацуан и другите две обаче се преструваха, че не го забелязват. Те изобщо не падаха — просто крачеха леко напред и си говореха тихичко, и прихващаха Дарлин при всяко негово залитане по техния си начин. Когато най-после излязоха на пътя, той изглеждаше благодарен и в същото време — уязвен.

Кацуан застана по средата на широкото платно здраво утъпкана пръст и махна на първия превоз, който се появи — раздрънкан фургон, теглен от две проядени от молци мулета и каран от мършав селяк в опърпана палто, който пъргаво дръпна поводите. На какво ли си помисли, че се е натъкнал, горкият човечец? Три Айез Седай с гладки като мрамор лица, чак до непокътнатите им шалове, сякаш току-що слезли от някоя карета. Прогизнала от пот кайриенка, с висок сан, според ивиците по роклята — а може би просякиня, облякла се от килера за дрипи на някоя благородничка, според вида на същата рокля. Тайренски благородник, от чийто нос и остра брадичка капеше пот, понесъл друг мъж, увиснал на раменете му като чувал със зърно и тя самата. С показващи се от скъсаните ѝ панталони ожулени колене и още една дупка на задника, която сетренцето поприкриваше, слава на Светлината, въпреки че единият му ръкав висеше само на няколко конеца. И толкова петна и прах, че не ѝ се искаше и да мисли за това.

Без да изчака да го направи някой друг, тя измъкна нож от ръкава си — при което отпра и последните конци, които го държаха — и размаха ръка в пищния жест, на който я беше научил Том Мерилин, тъй щото острието да блесне на слънцето.

— Искаме да ни откараш в Слънчевия палат — обяви тя. И Ранд нямаше да се справи толкова добре. Категоричността понякога спестяваше спора.

— Дете — сгълча я Кацуан, — сигурна съм, че Кируна и приятелките ѝ ще направят всичко, което могат, но сред тях няма Жълта сестра. Самицу и Корел наистина са най-добрите от всички. Лейди Арилин най-любезно ни предостави палата си в града, тъй че ще го отведем...

— Не. — Мин не знаеше откъде намери кураж да изрече тази дума пред тази жена. Само че... Ставаше дума за Ранд. — Ако той се

събуди... — Тя се спря, за да преглътне. Трябваше да се събуди. — Като се събуди на непознато място, обкръжен от непознати Айез Седай, не мога и да си представя какво би направил. Не вярвам да искате и вие да си го представите. — И устоя на смразяващия поглед на Кацуан. Накрая белокосата Айез Седай кимна.

— Слънчевия палат — обърна се Кацуан към селянина. — И толкова бързо, колкото можеш да накараш тези пълни с мухи торби да се раздвижат.

Разбира се, не се оказа чак толкова просто, дори за Айез Седай. Андер Тол караше пълен до покрива фургон сбръчкана ряпа, която смяташе да продаде в града, и нямаше никакво намерение да се приближава до Слънчевия палат, където, както им обясни той, Преродения Дракон ядял хора — въртели му ги на шишове айилки, десет стъпки високи. И за сто Айез Седай нямало да пристъпи и на една миля от палата. Кацуан обаче му подхвърли една кесия и когато той надникна в нея, очите му се опулиха, а после му каза, че току-що му е купила ряпата и го е наела заедно с фургона. Ако не му харесвало, можел да ѝ върне кесията. Макар че беше опряла юмруци на кръста си и го изгледа така, сякаш му каза, че ще е по-добре да си изяде фургона на място, отколкото да ѝ я върне. Андер Тол беше благоразумен човек и в края на краищата се съгласи. Самицу и Нианде разтовариха набързо фургона — репите просто полетяха сами във въздуха и се подредиха на спретната купчина край пътя. Ако се съдеше по ледените им физиономии, не точно това бе най-подходящият начин да използват Единствената сила. Ако се съдеше по физиономията на Дарлин пък, който все така държеше Ранд на рамо, той изпитваше облекчение, че не накараха него да ги разтовари. Андер Тол седеше на капрата, ченето му се мъчеше да се удари в коленете му, и опипваше кесията, сякаш се чудеше дали все пак са му платили достатъчно.

След като се настаниха във фургона, като събраха закуп сламата, подложена под ряпата, за да направят постеля за Ранд, Кацуан приседна до него срещу Мин. Господин Тол заплющя с камшика и измъкна смайваща скорост от бедните мулета. Фургонът се понесе напред и заподскача ужасно, колелетата като че ли всеки миг щяха да изхвърчат от осите. Мин съжали, че не си бе подложила малко от сламата, но пък я досмеша, като гледаше как лицата на Самицу и Нианде се стягат, докато и те подскачат. Каралайн им се усмихна

съвсем открито. Върховният трон на Дома Дамодред не се и опита да скрие удоволствието си, че вижда поне веднъж Айез Седай да се возят неудобно. Макар че, честно казано, колкото и да беше лекичка, тя подскачаше по-нависоко и падаше с по-силен тътен и от тях. Дарлин, хванал се за едната страна на фургона, изглеждаше незасегнат от друсането, колкото и да се тресеше; само поглеждаше намръщено ту Каралайн, ту Ранд.

На Кацуан също ѝ беше все едно дали зъбите ѝ тракат, или не.

— Надявам се все пак да стигнем преди полунощ, господин Тол — подвикна тя и предизвика още по-свирепо плющене, макар и не по-голяма скорост. — А сега ми кажи — обърна се тя към Мин. — Какво точно е станало последния път, когато това момче е било обкръжено от непознати Айез Седай? — Очите ѝ уловиха тези на Мин и не ги пуснаха.

Той искаше да се запази в тайна, доколкото можеше. Толкова дълго, колкото можеше. Но сега умираше, и единствената надежда да оцелее, доколкото разбираше Мин, бе в ръцете на тези три жени. Може би, ако знаеха, щеше да помогне. Може би, ако знаеха, поне щяха да могат да го разберат донякъде.

— Натикаха га в един сандък... — започна тя.

Не беше сигурна как успя да продължи, освен защото трябваше и как успя да се сдържи да не избухне в сълзи, освен че нямаше да се прекърши, докато Ранд имаше нужда от нея — така че продължи някак и им разказа всичко: как го бяха затворили и как го биеха, без гласът ѝ да трепне, чак до момента, когато Кируна и другите бяха коленичили, за да му се закълнат във вярност. Дарлин и Каралайн изглеждаха слисани, а Самицу и Нианде — ужасени. Макар и, както се оказа, не заради това, което бе очаквала.

— Той е... усмирил три Сестри? — извика пронизително Самицу, после изведнъж покри устата си с шепа, но понеже това не помогна, се изви, наведе се през ритлата на фургона и шумно повърна. Нианде я последва почти моментално.

А Кацуан... Кацуан докосна с длан бледото лице на Ранд и махна един мокър кичур от челото му.

— Не бой се, момче — промълви тя. — Направили са задачата ми по-трудна, както и твоята, но няма да те нараня повече, отколкото трябва.

Сърцето на Мин се вледени.

Стражите при градските порти се развикаха към връхлитащия фургон, но Кацуан каза на господин Тол да не спира и той заплющя по гърбовете на мулетата още по-силно. Хората по улиците отскачаха встрани да не ги стъпчат и фургонът оставяше след себе си гневна врява и ругатни. През улиците и нагоре по широката рампа към Слънчевия палат, където стражите в цветовете на лорд Добрайн наскочаха и се развърнаха, сякаш се подготвяха да отблъснат орди. Докато господин Тол крещеше с цяло гърло, че Айез Седай са го накарали да го направи, войниците видяха Мин. А после видяха Ранд. Дотук Мин си беше мислила, че е пометена от вихрушка, но се оказа, че греши.

Поне двацет мъже понечиха да се доберат до фургона, за да надигнат и измъкнат Ранд, и онези от тях, които успяха да го хванат, го понесоха нежно като новородено бебе, по четирима от двете страни. Кацуан трябваше да е повторила, че все още не е мъртъв, може би хиляда пъти, докато влизаха бързо в Палата и тръгнаха по коридорите, които се сториха на Мин по-дълги от всякога. Още и още кайриенски войници се тълпяха зад тях. Благородници наизлизаха от всеки праг и пресечка, загледани с обезкървени лица в мъжете, понесли Ранд. Тя изгуби дирите на Каралайн и Дарлин — осъзна, че не помни да ги е виждала, след като слязоха от фургона. Ранд беше единственото, за което можеше да мисли. Единственото нещо на света.

Нандера беше с Фар Дарейз Май, които пазеха покоите на Ранд. Когато видя Ранд, каменоликото ѝ айилско самообладание се срива.

— Какво е станало с него? — изхлипа тя. — Какво е станало?

Някои от Девите завиха на умряло — нисък, погребален вой, от който косите настръхваха.

— Я да млъкнете! — изрева Кацуан и силно плесна с ръце. — Ти, моме. Леглото му. Хоп! — Нандера хопна и Ранд се оказа разсъблечен в леглото си за едно примигване на очите, със Самицу и Нианде, наведени над него, а кайриенците се изнизаха с Нандера през вратата, следвайки нарежданията на Кацуан, че не е нужно да го безпокоят — и всичко това толкова бързо, че главата на Мин се завъртя. Хрумна ѝ само, че иска един ден да види сблъсъка между Кацуан и Мъдрата Сорилея; щеше да е паметна гледка.

И все пак, ако Кацуан си мислеше, че указанията ѝ наистина ще задържат всички вън, беше сбъркала. Преди да успее и един стол да премести, карайки го със Силата да излети през стаята, за да приседне до леглото на Ранд, Кируна и Бера нахълтаха енергично като две въплъщения на гордостта — владетелка на кралски двор и стопанка на ферма.

— Какво чува ушите ми? — изрече свирепо Кируна. И видя Кацуан. Бера също видя Кацуан. И за изумление на Мин двете се заковаха на място с отворени уста.

— В добри ръце е — каза Кацуан. — Освен ако някоя от вас изведнъж не е открила в себе си повече Талант за Церенето, отколкото си спомням?

— Да, Кацуан — отвърнаха те хрисимо. — Не, Кацуан. — Чак сега Мин се сети да затвори собствената си уста.

Самицу взе един от столовете до стената, просна тъмножълтите си поли, седна и загледа Ранд, чиито гърди се надигаха и свиваха под чаршафа. Нианде отиде до лавицата с книгите на Ранд, избра си една и седна край прозорците. Да четете! Кируна и Бера понечиха и те да седнат, после погледнаха Кацуан и зачакаха, докато не кимна нетърпеливо да се разположат.

— Защо не правите нищо? — извика Мин.

— Точно това бих запитала и аз — каза Амис от прага. Младоликата белокоса Мъдра погледна втренчено Ранд, след което намести тъмнокафявия си шал и се обърна към Кируна и Бера. — Двете можете да си вървите — каза тя. — А, Кируна, Сорилея иска да те види пак.

Тъмното лице на Кируна пребледня, но двете станаха и приклекнаха, като измърмориха: „Да, Амис“, дори още по-кратко, отколкото на Кацуан.

— Интересно — каза Кацуан, след като двете излязоха. Тъмните ѝ очи се заковаха в сините на Амис и Кацуан поне, изглежда, хареса това, което видя. Във всеки случай се усмихна. — Бих искала да се срещна с тази Сорилея. Тя е силна жена, нали? — Сякаш натърти на „силна“.

— Най-силната, която познавам — отвърна простичко Амис. Спокойно. Толкова спокойно, че човек не можеше и да допусне, че Ранд лежи в несвяст пред очите им. — Не познавам вашето Церене,

Айез Седай. Убедена съм, че сте направили това, което е могло да се направи. — Тонът ѝ беше толкова равен, че Мин се усъмни, че е съвсем убедена.

— Това, което може да се направи, е направено — въздъхна Кацуан. — Единственото, което можем да направим сега, е да чакаме.

— Докато умре ли? — каза дрезгав мъжки глас и Мин подскочи. Беше Дашива. Лицето му беше изкривено от яд. — Флин! — изрева той.

Книгата на Нианде тупна на пода, изтървана от привидно спокойните ѝ пръсти. Тя зяпна тримата мъже в черни палта, както би зяпала самия Тъмен. Пребледняла, Самицу замърмори нещо като тиха молитва.

По знак на Дашива прошареният Аша'ман изкуцука до леглото от другата страна на Кацуан и започна да плъзга изпънатите си длани по дължината на неподвижното тяло на Ранд, на една стъпка във въздуха над чаршафа. Младият Нарिशма застана намръщен до вратата — опипваше дръжката на меча си и големите му черни очи се опитваха да обхванат едновременно и трите Айез Седай. Айез Седай, а също и Амис. Не изглеждаше уплашен — просто мъж, очакваш убедено тези жени да се разкрият като негови лични врагове. За разлика от Айез Седай, Амис не обърна внимание на ашаманите, освен на Флин. Очите ѝ го проследиха, лицето ѝ бе гладко и напълно безизразно. Но палецът му съвсем изразително загали канията на ножа на колана ѝ.

— Какво правиш? — настоя Самицу и скочи от стола си. Колкото и да я притесняваха ашаманите, тревогата за потъналия ѝ в безсъзнание пациент надмогна това. Тя пристъпи към леглото, но Нарिशма се завтече и прегради пътя ѝ. Тя се намръщи, понечи да го заобиколи, и той я хвана за лакътя.

— Още едно момче без никакво възпитание — промърмори Кацуан. От трите Сестри тя единствена не прояви никаква боязън пред ашаманите. Само ги гледаше.

Нарिशма се изчерви от забележката ѝ и дръпна ръката си, но когато Самицу се опита отново да го заобиколи, отново препречи пътя ѝ.

Тя се задоволи само да погледне сърдито над рамото му.

— Ей, ти, Флин, какво правиш? Няма да ти простя, ако го убиеш с невежеството си! Чу ли ме? — Сърцето на Мин се сви. Не мислеше,

че ашаманът ще убие Ранд, не и нарочно, но... Вярваше им, но... Светлина, дори Амис не изглеждаше сигурна и местеше свъсен поглед от Флин към Ранд.

Флин отметна чаршафа до кръста на Ранд, откривайки раната. Прорезът не изглеждаше нито по-добре, нито по-зле отпреди — зейнала, подлютена и безкръвна рана, посякла незарасналия кръгъл белег на старата. Той самият като че ли спеше.

— По-зле не може да му стане — каза Мин. Никой не ѝ обърна внимание.

Дашива издаде гърлен звук и Флин го погледна.

— Виждаш ли нещо, Аша'ман?

— Нямам Талант за Церенето — каза Дашива кисело. — Ти си този, който прие съвета ми и се научи.

— Какъв съвет? — настоя Самицу. — Настоявам да го...

— Млъкни, Самицу — каза Кацуан. Тя сякаш беше единствената, останала спокойна в стаята, освен Амис, а ако се съдеше по това, как Мъдрата продължаваше да гали дръжката на ножа си, Мин и за нея не беше сигурна. — Смятам, че последното, което иска, е да навреди на момчето.

— Но, Кацуан — заговори настръхнала Нианде, — този мъж изпол...

— Млъкнете, казах — сопна ѝ се твърдо белокосата Айез Седай.

— Уверявам ви — заговори Дашива с едновременно мазен и дрезгав глас, — Флин знае за какво става дума. Той вече може да прави неща, за които вие, Айез Седай, не сте и сънували. — Самицу изсумтя. Шумно. Кацуан само кимна.

Флин прокара пръст по подутия прорез в хълбока на Ранд над стария белег.

— Приличат си, но са различни, сякаш действат два вида зараза. Само че не е зараза, а е... мрак. Не мога да намеря по-добра дума. — Той потръпна и отмести очи към шала с жълтите ресни на Самицу, докато тя му се мръщеше, но този път Жълтата го изгледа замислено.

— Продължавай, Флин — промърмори Дашива. — Ако той умре... — Сбърчил нос, сякаш беше надушил лоша миризма, той като че ли не можеше да откъсне погледа си от Ранд. Устните му се размърдаха в безмълвна реч и той изведнъж нададе звук — полустон и полусмях, без и една черта да трепне на лицето му.

Флин вдиша дълбоко и огледа стаята, Айез Седай и Амис. Когато забеляза Мин, се сепна и набръчканото му лице почервения. Заоправя припряно чаршафа и зави Ранд чак до врата, като остави открити само раните.

— Надявам се нямате нещо против да поговоря — каза той и започна да движи мазолестите си длани над хълбока на Ранд. — Говоренето като че ли малко помага. — Той замижа, взрян в раните, и пръстите му леко се размърдаха. Досуц все едно че запридаше нишки, реши Мин. Тонът му беше почти унесен, само част от ума му следеше словото. — Ей туй на, Церенето ме накара мене да ида в Черната кула. Войник бях, докато една пика не ме прониза в бедрото; оттогава на седло не можех да седна, нито пеш да вървя дълго. То беше петнайсетата рана, която получих в има-няма четирийсет години служба в гвардията на кралицата. Тъй или инак, петнайсет са много, но не чак толкоз, ако след туй можеш да яздиш или да ходиш. Много приятел, много нещо видях да измре през този четирийсет години. Тъй че отидох аз, а М'хаил ме научи на Церенето. Че и на други работи. Грубо Церене е туй; веднъж ме Цери мене една Айез Седай преди — аа, че то ще да е било преди трийсетина години — та туй, наш'то Церене, си боли в сравнение с онуй. Инак и то върши работа. А че, един ден ей тоз Дашива тук — пардон, Аша'ман Дашива — ми вика, че се чудел защо е все едно и също, и да си счупи човек крака, и да истине, та се заприказвахме ние и... Е, той самият за туй нещо няма усет, ама аз май съм му хванал цаката, дето викат. Таланта де. Та се позамислих аз к'во ли ще стане, ако... А, така. От туй по-добре не мога.

Дашива изпръхтя, когато Флин рязко изправи гръб и отри чело с опакото на ръката си. Пот беше избила по лицето му — за първи път Мин виждаше Аша'ман да се поти. Прорезът в хълбока на Ранд не беше изчезнал, но все пак изглеждаше малко по-малък и не толкова червен. Той все още спеше, но лицето му изглеждаше не толкова бледо.

Самицу се понесе край Нарисма така бързо, че той не успя да се намеси.

— Какво направи? — настоя тя и опипа с пръсти челото на Ранд. Каквото и да бе открила с помощта на Силата, веждите ѝ се повдигнаха почти до косата ѝ и властният ѝ доскоро тон се изпълни с неверие. — Какво направи?

Флин присви рамене.

— Не много. Всъщност лошото не можах да го напипам. Само ги запечатах, знам ли и аз как, отделих ги от него за известно време. Няма да е за дълго. Те сега се борят едно с друго. Може и да се избият едно друго, докато той сам си изцери останалото. — Мъжът въздъхна и поклати глава. — От друга страна, не мога да кажа дали няма да го убие. Но мисля, че сега има повечко надежда отпреди.

Дашива кимна важно.

— Да, сега вече има надежда. — Човек можеше да си помисли, че той самият е извършил Церенето.

За явна изненада на Флин, Самицу заобиколи ложето, за да му помогне да се изправи.

— Ще ми кажеш какво направи — заяви тя с властен тон, странно неподобаващ на бързината, с която пръстите ѝ заоправяха яката на стария мъж и заоглаждаха реверите му. — Да имаше само някакъв начин да ми го покажеш! Но ти ще ми го опишеш. Трябва! Всичкото си злато ще ти дам, дете ще ти родя, но ти ще ми кажеш всичко, което можеш. — Явно и самата тя несигурна дали го командва, или моли, Самицу поведе объркания Флин към прозорците.

Без да я е грижа какво ще си помислят всички, Мин се покачи на леглото и легна, за да може да сгуши главата на Ранд под брадичката си и да го прегърне. Надежда. Огледа скришом тримата, струпани около леглото. Кацуан в стола си, Амис, застанала от другата страна, Дашива, облегат на един от пилоните откъм краката, всички с неразчетими аури и образи, танцуващи около тях. Всички втренчени напрегнато в Ранд. Несъмнено Амис виждаше някакво бедствие за айилците, ако Ранд умреше, а Дашива, единственият от тях с някакъв израз на лицето, мрачно и в същото време тревожно навъсен, виждаше гибел за Аша'ман. А Кацуан... Кацуан, която не само беше взела страха на Бера и Кируна, но ги караше да подскачат като момиченца въпреки всичките им клетви към Ранд, Кацуан, която нямало да нарани Ранд „повече, отколкото трябва“...

Погледът на Кацуан срещна нейния за миг и Мин потръпна. Все някак щеше да го защити, след като той не можеше да се защити сам — от Амис и от Дашива, и от Кацуан. Все някак. Несъзнателно тя затананика приспивна песен и нежно залюля Ранд. Все някак.

ГЛАВА 37

ПИСМО ОТ ДВОРЕЦА

Денят след Птичия празник почна със силни ветрища откъм Морето на бурите, от които жегата в Ебу Дар понамаля. Но ясното безоблачно небе обещаваще скоро да я върне — веднага след като ветровете стихнеха. Мат крачеше забързан през Тарасинския палат с разкопчаното си зелено палто и полузавързаните връзки на ризата си. Не че чак подскачаше при всеки звук, но се сепваше, много по-ококорен, отколкото му се искаше, щом някоя слугиня го подминеше със закачлива усмивка. Всяка една, до последната, му се усмихваше по особено... вещ... начин. Какво му оставаше — да побегне ли?

Накрая той забави крачка и запристъпва по сенчестата алея, минаваща край двора на конюшните, почти на пръсти и неволно придърпа широката периферия на шапката, за да прикрие лицето си. Ръцете му опипаха копието — ашандарей, както го беше нарекла Биргит — и пръстите му стиснаха дръжката, сякаш то можеше да му потрябва да се защити. Заровете се търкаляха свирепо в главата му, но това нямаше нищо общо с неговото безпокойство. Източникът беше Тилин.

Шест затворени карети със зелената Котва и Меча на Дома Мицобар, изрисувани върху лакираните врати, вече чакаха в редица пред високите порти. Той успя да зърне прозяващия се Нейлсийн в камизолата му с жълтите райета от другата им страна, както и Ванин — седеше на едно обърнато буре до вратите на конюшните и явно беше задрямал. Повечето от останалите Червени ръце клечаха търпеливо край стените; неколцина хвърляха зарове в сянката на огромните бели конюшни. Елейн беше между Мат и каретите, точно от другата страна на храстите, които го скриваха от тях. С нея беше Реане Корли, а близо до тях — още седем жени от онази странна сбирка, на която се беше натресъл ненадейно предната вечер; Реане беше единствената, която не носеше червения колан на Мъдра жена. Той почти беше очаквал да не се появят тази заран. Имаха чертите на жени,

свикнали да се разпореждат със собствения си живот и с този на други, и повечето имаха поне по няколко сиви кичура в косите, но въпреки това следяха свежото лице на Елейн с известно очакване и като че ли готови да скочат по нейна команда. Всички те обаче задържаха по-малко от половината му внимание — никоя от тях не беше жената, която го караше да подскача така, че да излезе от кожата си. Тилин го караше да се чувства... ами... „безпомощен“ като че ли беше най-подходящата в случая дума, колкото и глупаво да изглеждаше.

— Нямаме нужда от тях, госпожо Корли — каза Елейн снизходително като жена, потупваща детенце по главичката. — Казах им да останат тук, докато се върнем. Така ще привлечем по-малко внимание, особено отвъд реката, след като в никоя от нас не може да се разпознае Айез Седай. — Собствената ѝ представа за облекло при посещение в най-грубиянската част на града, без да привлича внимание, се изразяваше в широка зелена шапка със зелени пера, лека зелена ленена пелерина с вземо на златни спирали по гърба и зелена копринена рокля с дълбоко деколте със златна бродерия, разкриващо половината ѝ гръд. Носеше дори един от онези гердани с брачния нож. Широката ивица тъкано злато щеше да накара ръката на всеки крадец в Рахад да го засърби. Никакво оръжие не носеше освен малкото ножче на колана си. Но колкото до това, нужно ли беше оръжие на жена, която можеше да прелива? И разбира се, всички червени колани криеха по един затъкнат крив кинжал. Както и коланът на Реане от проста кожа.

Реане свали голямата си синя сламена шапка, огледа я намръщено, после пак си я сложи и затегна връзките ѝ под брадичката си.

— Но защо Мерилил Седай смята, че лъжем, Елейн Седай?

— Те всички си го мислят — промълви една от жените с червените колани. Всички те носеха ебударски рокли в строги цветове. С тесни дълбоки деколтета и поли, пришити на едната страна така, че да излагат на показ многобройните фусти отдолу, но само тази, дългнеста и костелива, с повече бяло, отколкото черно в дългата си коса, имаше маслинената кожа и тъмните очи на ебударка. — Сарейта Седай ме нарече лъжкия в лицето, заради броя ни и заради... — Тя млъкна бързо, след като Реане я изгледа намръщено и изсъска едно: „Млъкни, Тамарла“. Госпожа Корли можеше да прикляка и да се

усмихва пред едно дете, щом това дете беше Айез Седай, но здраво държеше юздите на спътничките си.

Мат погледна навъсено към прозорците, гледащи към двора на конюшните — поне към онези, които можеше да види. Изкусно изковани като дантела железни паравани криеха някои от тях, а бели дървени, изрязани на фигури капаци — други. Тилин едва ли беше там горе; едва ли щеше да се появи и тук, в конюшните. Той много беше внимавал да не я събуди, докато се обличаше. Освен това тя нямаше да опита тук нищо. Той поне не допускаше, че ще опита. Но пък, от друга страна, имаше ли нещо невъзможно за тази жена, която бе разпратила поне десет слугини да го спипат по коридорите снощи и да го довелат до покоите ѝ? Проклетата му жена се държеше с него като с играчка! С това той повече нямаше да се примири. Повече — не. Светлина, кого се опитваше да излъже? Ако не грабнеха най-после тази Купа на ветровете и не се измъкнеха час по-скоро от Ебу Дар, Тилин пак щеше да му щипе задника тази нощ и да го нарича „малкото ми гълъбче“.

— Заради възрастта ви е, Реане. — Елейн не го каза чак колебливо — никога не го правеше, — но тонът ѝ стана много предпазлив. — При Айез Седай се смята за грубост да се говори за възраст, но... Реане, определено нито една Айез Седай от Разрушението на света насам не е живяла толкова дълго, колкото твърди която и да е от вас в Плетящия кръг. — Това пък беше странното име, с което тези „Родственици“ наричаха управителния си съвет. — А в твоя случай и със сто години по-малко. — Червените колани ахнаха и се ококориха. Една слабичка жена с кафяви очи и светломедена коса се закикоти нервно и веднага запуши устата си, след като гласът на Реане изплющя като камшик:

— Фамел!

— Това не е възможно. — каза плахо Реане на Елейн. — Айез Седай трябва да...

— Добрутро — каза Мат и излезе от храстите. Цялото това обсъждане беше идиотско — всеки знаеше, че Айез Седай живеят по-дълго от всеки друг. Вместо да си губят времето, трябваше вече да са тръгнали към Рахад. — Къде са Том и Джюйлин? И Нинив. — Тя трябваше да се е върнала още снощи, иначе Елейн място нямаше да си намери. — Кръв и пепел, и Биргит не виждам. Трябва вече да тръгваме, Елейн, а не да се мотаем тук. Авиенда идва ли?

Тя леко му се намръщи, хвърли поглед към Реане и той разбра, че се опитва да реши какво да му изиграе. Ококорената невинност можеше да навреди на положението ѝ пред тези жени, също както и ако му се усмихнеше с дълбоките трапчинки на бузките си: Елейн винаги очакваше тези трапчинки да ѝ свършат работа там, където всичко друго се проваляше. Брадичката ѝ леко се вдигна.

— Том и Джюйлин помагат на Авиенда и Биргит да дебнат край палата на Карридин, Мат. — Това сега трябваше да е самата щерка-наследница в почти пълния си блясък. Не изцяло, понеже знаеше със сигурност как той реагира на това, но с глас, изпълнен с увереност, настоятелно хладни сини очи и онова хубаво личице, студено, ако не и смразено от високомерие. Съществуваше ли изобщо някоя жена на този свят, която да си е само една личност? — Нинив скоро ще слезе, сигурна съм. Мат, знаеш, че няма никаква причина да идваш и ти. Нейлсийн и твоите войници ще ни бъдат повече от достатъчна охрана. Можеш просто да си останеш да се позабавляваш в палата, докато се върнем.

— Карридин! — изрева той. — Елейн, ние не стоим в Ебу Дар, за да се занимаваме с Джайчим Карридин. Взимаме я тази Купа, после ти или Нинив правите Праг и напускаме. Ясно ли е? А аз идвам с вас в Рахад. — Да се забавлявал! Светлината само знаеше какво щеше да измисли Тилин, ако останеше в палата за цял ден. Само от мисълта за това му се доця да се изсмее истерично.

Ледени погледи се забиха в него от страна на Мъдрите жени; здравенячката Сумeko присви устни сърдито, а Мелоре, пълничка доманка някъде на средна възраст, чиято гръд той вчера бе изгледал с възхита, го изгледа отровно. Трябваше още вчера да са разбрали, че него Айез Седай не го плашеха, но дори Реане го изгледа толкова навъсено, че той почти си помисли, че се кани да му скъса ушите. Явно след като те самите бяха готови да изпопадат пред Айез Седай, очакваха всеки друг да направи същото.

Елейн видимо се бореше със себе си. Устните ѝ се присвиха, но едно трябваше да ѝ признае, беше достатъчно умна, за да не продължи с нещо, което явно нямаше да мине. От друга страна, беше надменна до мозъка на костите си, колкото и да се стараше да не го показва. А и другите жени гледаха.

— Мат, знаеш, че не можем да тръгнем, докато не сме използвали Купата. — Високомерната брадичка си остана високо и тонът ѝ беше някъде по средата между обяснението и поучаването. — Може да ни потрябват дни, докато разберем как да я използваме, може би дори цяла седмица, а бихме могли да привършим и с Карридин, ако успеем. — Така се пропука гласът ѝ при споменаването на името на Белия плащ, че човек можеше да си помисли, че изпитва лична неприязън към него, но нещо друго изскочи от думите ѝ и удари мислите му като с юмрук.

— Цяла седмица! — Задушаваше се, така че пъхна пръст под шала, вързан на шията му, и дръпна да го охлаби. Тилин беше използвала това парче черна коприна, за да завърже ръцете му, преди той да усети какво му прави. Цяла седмица! Въпреки всичките му усилия, гласът му придоби нотка на паника. — Елейн, вие можете да използвате тази Купа навсякъде. Не е нужно да е точно тук. Егвийн сигурно иска да се върнете колкото може по-бързо, бас държа. — Може би като върнеше тези двете, Егвийн щеше да се откаже от тая глупост да бъде Амирлин и да го остави да я заведе при Ранд заедно с Елейн, Нинив и Авиенда. — Ами Ранд, Елейн? Кемлин! Лъвският трон! Кръв и пепел, сама знаеш, че ти се иска да се върнеш в Кемлин час по скоро, за да може Ранд да ти даде Лъвския трон. — Странно защо лицето ѝ помръкваше с всяка следваща дума и очите ѝ заблестяха. Щеше да си помисли, че е възмутена, само дето нямаше никаква причина да е възмутена.

Тя отвори сърдито уста, за да започне да спори. Мат настръхна, готов да ѝ изреди целия списък с обещания, и в Ямата на ориста да върви всичко, което щеше да ѝ донесе това в очите на Реане и всички останали. Ако се съдеше по лицата им, на нейно място те отдавна щяха да го срежат.

Преди обаче някоя да е успяла да каже нещо, се появи някаква кръгла побеляла женица в ливреята на Дома Мицобар, прилекна първо пред Елейн, после пред жените с червените колани и най-накрая — пред него.

— Кралица Тилин ви изпраща това, господин Каутон — каза тя и му подаде кошница, покрита с шарена кърпа и с китка червени цветенца, оплетени около дръжката. — Не сте закусили, а трябва да си поддържате силата.

Бузите на Мат пламнаха. Жената — казваше се Ларен — само го изгледа, но пък тя го беше виждала, особено снощи, когато беше донесла поднос с вечеря, докато той се мъчеше да се прикрие под копринения чаршаф на ложето. Ето това Мат не го разбираше. Тези жени го караха да подскача и да се изчервява като момиче. Просто не го разбираше.

— Сигурен ли си все пак, че не ти се иска да поостанеш тук? — попита Елейн. — Убедена съм, че Тилин ще се радва на компанията ти на закуска. Кралицата сподели, че те намира за много забавен, галантен и отстъпчив — добави тя със съмнение.

Мат се затича към каретите с кошницата в едната ръка и своя ашандарей в другата.

— Всички ли северняци са толкова срамежливи? — попита Ларен.

Той рисковано се озърна през рамо, без да се спира, и въздъхна облекчено. Слугинята вече си тръгваше, а Елейн даваше знак на Реане и Мъдрите жени да се съберат в кръг около нея. Въпреки това Мат потръпна. Тези жени наистина щяха да го съсипят.

Докато заобикаляше най-близката карета, едва не изтърва кошницата при вида на Беслан, както седеше на капрата. Слънцето блестеше по тясното острие на меча му — той оглеждаше острия му ръб.

— Какво правиш тук? — възкликна Мат.

Беслан плъзна меча в ножницата и широко се усмихна.

— Идвам с теб в Рахад. Подозирам, че ще ни намериш още по-забавни неща.

— То дано да стане нещо по-забавно — прозя се Нейлсийн в шепата си. — Не можах да поспя достатъчно, а сега ме влачите навън, след като тук се навъртат жени на Морския народ. — Ванин подскочи на бурето си, огледа се, не видя нищо, което да се навърта, и отново се отпусна и притвори очи.

— Нищо забавно няма да има, ако зависи от мен — измърмори Мат. Нейлсийн не бил спал достатъчно? Ха! Цяла нощ се бяха забавлявали навън на празника. Не че той самият не беше се забавлявал под завивките, но само докато можеше да забрави, че е с жена, която си въобразява, че ѝ е някоя проклета кукличка. — Какви жени на Морския народ?

— Когато Нинив Седай се върна снощи, доведе със себе си повече от дузина, Мат. — Беслан въздъхна замечтано. — Ама как само ходят, Мат...

Мат разтърси глава. Мислите му бяха размътени; Тилин направо дращеше в мозъка му. Нинив и Елейн му бяха разказали за Ветроловките, с голяма неохота и под клетвена тайна, след като се бяха опитали да премълчат дори къде се канеше да отиде Нинив, камо ли защо. Без дори да се изчервят при това усилие. „Жените спазват обещанията си по тяхному“, гласеше поговорката. Като помислиш, Лавтин и Белвин ги нямаше с Червените ръце. Навярно Нинив беше решила да си му го върне, като ги задържеше при себе си. „По тяхному“. Но щом беше довела вече Ветроловки в палата, сигурно нямаше да им е нужна цяла седмица, за да използват Купата. Светлина, дано!

Помислиш си за вълка и той в кошарата — ето ти я и Нинив. Ченето на Мат увисна. Високият мъж с тъмнозеленото палто до рамото ѝ беше Лан! Или по-точно тя беше до неговото, хванала го с две ръце — и му се усмихваше. За всяка друга жена Мат щеше да се закълне, че е замаяна от любов, но това беше Нинив!

Тя се сепна, щом усети къде се намира, и бързо се отдръпна от Лан, въпреки че задържа още миг ръката му. Избраната от нея рокля не беше по-добра от тази на Елейн, цялата — синя коприна и зелено взмо, срязана достатъчно дълбоко, за да покаже един тежък златен пръстен, който щеше да ѝ е хлабав и двата си палеца да пъхнеше в него, подскачащ между гърдите ѝ на тънка златна верижка. Широката шапка, която държеше за лентичките, беше окичена със сини пера, зелената ѝ ленена пелерина — извезана със синьо. Пред двете с Елейн другите жени изглеждаха направо неугледни.

Във всеки случай, колкото и да гледаше като крава допреди миг, тя бързо се съвзе и размята насам-натам дебелимата си плитка.

— Иди сега при другите мъже, Лан — нареди му тя категорично, — и можем да тръгваме. Последните четири карети са за мъжете.

— Както кажеш — отвърна Лан и ѝ се поклони с ръка на дръжката на меча си.

Тя го изгледа как закрачи към Мат с израз на почуда, вероятно неспособна да повярва, че ѝ се подчинява толкова кротко, после се съвзе и отново се върна в настръхналата си кожа. Подбра Елейн и

другите жени и ги подкара към първите две карети като жена, повела стадо гъски на паша. По това как се развика някой да отвори по-скоро портите, никой нямаше и да допусне, че тъкмо тя е забавила тръгването им. Викаше и на кочияшите да тръгват веднага; цяло чудо беше, че те въобще изчакаха хората да се качат.

Мат се напъха непохватно след Лан, Нейлсийн и Беслан в третата карета, опря копието си на вратата и се тръсна с кошницата в скута си, докато каретата се понасяше напред.

— Ти пък откъде дойде, Лан? — избухна той след представянията. — Ти си последният човек, когото очаквах да видя. Къде беше? Светлина, мислех, че вече си мъртъв. Знам, че Ранд се бои, че си. И да се оставяш така Нинив да ти заповядва. Защо, в името на Светлината, трябва да го правиш?

Каменоликният Стражник, изглежда, се замисли на кой от въпросите му да отговори.

— Двамата с Нинив ни ожени снощи Надзорницата на корабите — най-сетне каза той. — Ата-ан Миере имат някои... необичайни... брачни обичаи. Имаше изненади и за двама ни. — Тънка усмивка докосна устата му, но само толкова. Той сви рамене изглежда, това беше единственият отговор, който смяташе да даде.

— Благословията на Светлината да е над вас и над невестата ви — промърмори учтиво Беслан с толкова дълбок поклон, колкото можеше да позволи тясната вътрешност на каретата, а Нейлсийн също изломоти нещо, въпреки че по физиономията му се виждаше, че според него Лан трябва да се е побъркал. Нейлсийн имаше доста добра представа за компанията на Нинив.

Мат само зяпна. Нинив омъжена? Лан, женен за Нинив? Горкият, наистина се беше побъркал. Нищо чудно, че очите му изглеждаха така унесени. Мат по-скоро щеше да напъха бясна лисица в пазвата си. Само глупак можеше да се ожени и само побъркан можеше да се ожени за Нинив.

И да забеляза Лан, че никой не се зарадва особено, не го показва. С изключение на очите му, не изглеждаше по-различно, отколкото Мат го помнеше. Може би малко по-твърд, доколкото това беше възможно.

— Има нещо по-важно — каза Лан. — Нинив не иска ти да го узнаеш, Мат, но трябва да го чуеш. Двамата ти мъже са мъртви, убити са от Могедиен. Съжалявам, но ако това поне ще ти донесе утеха, те

наистина са загинали, преди да го разберат. Нинив смята, че Могедиен се е махнала, но аз не съм толкова сигурен. Изглежда, че тя изпитва някаква лична вражда към Нинив, въпреки че Нинив успя някак да избегне да ми я обясни. — Отново тази едва забележима усмивка; Лан сякаш не я усети. Поне не изцяло, но това няма значение. Но най-добре ще е да знаеш какво може да ни очаква отвъд реката.

— Могедиен! — ахна Беслан и очите му светнаха. Той, изглежда, видя в това нещо забавно.

— Могедиен! — ахна и Нейлсийн, но в неговия случай това беше по-скоро стон и той много рязко дръпна острата си брадичка.

— Скапани проклети жени! — промърмори Мат.

— Надявам се, че не включваш жена ми — хладно каза Лан и едната му ръка стисна дръжката на меч.

Мат бързо вдигна ръце.

— Разбира се, че не. Само Елейн и... и Родството.

След кратка пауза Лан кимна и Мат въздъхна облекчено. Напълно беше в стила на Нинив да направи така, че да го убие — мъжът ѝ — нейният мъж! — след като толкова явно, колкото че хлябът е с кора, е могла да скрие от него факта, че една от Отстъпниците би могла да е в града. Всъщност дори Могедиен не го плашеше, след като си имаше лисичата глава на шията, но медальонът не можеше да защити Нейлсийн или някой от останалите. Несъмнено Нинив си въобразяваше, че тя и Елейн ще го направят. Оставили го бяха да домъкне тук Червените ръце, като през цялото време му се бяха присмивали, докато те...

— Няма ли да прочетеш писмото на майка ми, Мат?

Докато Беслан не го спомена, той не беше забелязал, че имаше и един лист хартия, нежно сгънат и пъхнат между кошницата и шарената кърпа. И показващ се само колкото да се види зеленият восък с впечатания герб с Котвата и Меча.

Той разчупи восъка с палец и разгъна листа, като го държеше така, че Беслан да не може да види какво пише. И по-добре, че не можеше; макар че предвид това колко неща забелязваше, май това нямаше значение. Така или иначе, Мат можеше само да се радва, че ничии други очи освен неговите не видяха тези думи. С всеки ред сърцето му потъваше все по-дълбоко.

„Мат, миличък, току-що се разпоредих да преместят нещата ти в покоите ми. Така ще е много по-удобно. Докато се върнеш, Ризел ще е в старите ти стаи, за да наглежда малкия Олвер. На него, изглежда, компанията ѝ му е приятна.

Поръчах една шивачка да дойде да ти вземе мерките. Ще ми бъде много приятно да погледам. Трябва да носиш по-коси палтенца. И нови панталонки, разбира се. Толкова ти е сладко дупенцето. Патенце, коя е тази Щерка на Деветте луни? Измислила съм няколко много сладки начина да те накарам да ми кажеш.

Тилин.“

Всички го гледаха с очакване. Е, Лан само го гледаше, но неговият поглед го изнервяше повече от другите; тези втренчени очи изглеждаха почти... мъртви.

— Кралицата смята, че имам нужда от нови дрехи — заяви Мат и напъха писмото в джоба на палтото си. — Мисля да подремна.

Той дръпна шапката над очите си, но не ги затвори, а се втренчи навън през прозореца, чието завързано назад перде пропускаше валма прах. Пропускаше обаче и малко вятър, което беше значително по-добре от жегата в затворена карета.

Могедиен и Тилин. Той беше готов по-скоро да се изправи срещу Могедиен. Мат докосна лисичата глава, провиснала над разтворената му риза. Срещу Могедиен поне имаше някаква защита. Срещу Тилин нямаше повече, отколкото срещу проклетата Щерка на Деветте луни, която и да беше тя. Освен ако не намереше някакъв начин да накара Нинив и Елейн да напуснат Ебу Дар преди да падне нощта, всички щяха да го научат. Той се намуси и придърпа шапката си още по-ниско. Тези проклети жени наистина го караха да се държи като момиче.

ГЛАВА 38

ШЕСТ ЕТАЖА

Мат щеше да слезе и сам да задърпа каретата, ако можеше. Кочияшите биха могли да подкарат поне малко по-бързо. Улиците вече бяха пълни, при все че слънцето все още не беше се вдигнало напълно, фургони и коли се тътреха шумно през тълпите и носения от вятъра прах, сред викове и ругатни както от страна на кочияшите, така и на онези, които трябваше да се отдръпват от пътя им. Толкова много баржи се плъзгаха една до друга по каналите, че човек можеше едва ли не да ги прекоси, прекрачвайки от баржа на баржа. Шумно бръмчене се носеше над блестящия с белотата си град. Ебу Дар сякаш се мъчеше да компенсира изгубеното вчера време, да не говорим за Велики Чазалайн и Празника на светлините, и нищо чудно, предвид това, че утре вечер пък идваше ред на Празника на въглените, след два дни настъпваше Денят на Маддин, честващ основателя на Алтара, а на следващата нощ беше поредният Празник на полумесечината. Южняците се славеха със своето усърдие, но Мат си помисли, че се опитват да се трудят толкова усилено само за да компенсират всичките си велики и не толкова велики празници и празничета. Чудното беше откъде намираха сили за всичко това.

Каретите най-после стигнаха до реката и спряха в редица край един от дългите каменни пристани, протягащи се навътре във водата. Мат прибра резен тъмножълто сирене и комат хляб в джоба си и натика кошницата под седалката. Беше гладен, но явно някой в кухнята беше бързал много: по-голямата част от кошницата се оказа пълна с едно глинено гърне, тъпкано със стриди, но готвачките бяха забравили да ги сварят.

Той се измъкна навън след Лан и остави Нейлсийн и Беслан да наблюдават как Ванин и другите слизат от последните карети. Близо дузина мъже, при положение че дори кайриенците не бяха чак толкова дребни, се бяха наблъскали като ябълки в буре и сега се изнизваха навън вдървено. Мат закрачи пред Стражника към предната карета,

преметнал своя ашандарей на рамо. Нинив и Елейн ей сега щяха да разберат какво си мисли той за тях, независимо кой щеше да го чуе. Да се опитват да крият от него за Могедиен! Да не говорим за двамата му мъртви войници! Щеше да ги!... Изведнъж осъзнал близостта на Лан, извисяващ се зад него като каменна статуя, той се поправи — поне щерката-наследница щеше да чуе мнението му редно ли е да се укрива такава тайна.

Нинив стоеше на кея, завързваше шапката си със сините пера и когато той се доближи, тъкмо казваше:

— ...ще се получи, разбира се, но кой да помисли, че точно Морският народ ще настоява за такова нещо?

— Но Нинив — каза Елейн, слизайки с шапката си със зелените пера в ръка — щом снощи е било толкова великолепно, както казваш, как можеш да се оплакваш, че...

Точно тогава двете забелязаха него и Лан. По-точно Лан. Очите на Нинив се разшириха, още и още, изпълвайки почти цялото ѝ лице, зачервено колкото два слънчеви залеза наведнъж. Може би и три. Елейн замръзна с единия крак все още на стъпалото на каретата и погледна Стражника така намръщено, че все едно се беше промъкнал крадешком зад тях. Лан обаче изгледа Нинив не по-изразително от колец на ограда и колкото и да беше готова Нинив като че ли да изпълзи под каретата и да се скрие, тя го зяпна, сякаш никой друг не съществуваше на този свят. Щом усети, че от мръщенето ѝ в тази посока няма никаква нужда, Елейн все пак слезе, за да даде път на Реане и двете Мъдри жени, които се бяха возили с тях в каретата — Тамарла и една салдейка с посивяла коса на име Джанира — но щерката-наследница все пак не се предаде. О, не. Навъсенният ѝ поглед се насочи към Мат Каутон и ако с нещо се промени, то само стана още по-навъсен. Той изсумтя и поклати глава. Обикновено когато една жена сбъркаше, можеше да намери толкова поводи да обвини първия мъж, който ѝ попаднеше подръка, че най-накрая той да си помисли, че може би наистина е виновен за нещо. Според личния му опит, все едно дали от древните спомени, или от по-нови, имаше само два случая, когато една жена признаваше, че е сбъркала: когато иска нещо и когато завали сняг посред лято.

Нинив побърза да сграбчи плитката си, но не вложи цялото си сърце в това и пръстите ѝ само я опипаха и я пуснаха.

— Лан — започна тя колебливо, — не бива да си мислиш, че ще си позволя да говоря за...

Стражникът я прекъсна спокойно, поклони се и ѝ протегна ръка.

— Ние сме пред хора, Нинив. Пред хората можеш да говориш за всичко, което пожелаеш. Може ли да те придружа до лодката?

— Да — отвърна тя и закима толкова енергично, че шапката ѝ за малко да падне. Тя бързо я намести на главата си с две ръце. — Да. Пред хора. Ще ме придружиш. — Хвана го под мишницата и възвърна отчасти самообладанието си, поне що се отнасяше до лицето ѝ.

Мат се зачуди дали не е болна. Забавно беше да гледаш, когато на Нинив ѝ избиваха чивиите, но тя много рядко се оставяше това да продължи дълго. Айез Седай не можеха да се Церят сами. Може би трябваше да подхвърли на Елейн тя да се оправи с каквото там ѝ ставаше на Нинив. Той лично отбягваше Церенето като смъртта или женитбата, но виж, с другите беше различно. Най-напред обаче трябваше да ѝ каже няколко подбрани думички за тия техни тайни.

Мат отвори уста и вдигна предупредително пръст...

...а Елейн го мушна в гърдите с нейния и така хладно му се намръщи под шапката с пера, че чак пръстите на краката му изтръпнаха.

— Госпожа Корли — каза тя с леден тон на кралица, произнасяща присъда — обясни на Нинив и мен значението на тези червени цветенца на кошницата, с които, както виждам, си имал поне достатъчно срам да не се закичиш.

Лицето му почервения повече и от това на Нинив. На няколко крачки встрани Реане Корли и другите Две завръзваха шапките си и оправяха роклите си, както правят жените всеки път, когато станат, седнат или направят три крачки. Но въпреки че влагаха цялото си внимание в дрехите си, оставаше им достатъчно, за да хвърлят поглед към него — и поне сега не го гледаха нито укорително, нито изненадано. Той не знаеше, че проклетите цветя изобщо означават нещо! Десет залеза едва ли можеха да се сравнят с лицето му.

— Така! — Гласът на Елейн беше нисък, само за неговите уши, но от него капеше погнуса и презрение. Тя дръпна пелерината си, да не би случайно да го докосне. — Значи е вярно! Не съм го допускала от теб! Дори от теб! Сигурна съм, че и Нинив не го е допускала. Всички обещания, които съм ти дала, се отменят! Не мога да спазвам никакви

обещания пред един мъж, който е могъл да наложи вниманието си на една жена, на която и да е жена, но особено на една кралица, която му е предложила.

— Аз съм налагал своето внимание на нея! — изрева той. Почти опита се да изреве; беше се задавил и само го изхъхри.

Хвана Елейн за раменете и я дръпна по-настрани от каретите. Около тях бързаха гологърди хамали с омърляни зелени кожени елечи, понесли чували на раменете си или търкалящи бурета по кея, някои бутаха ниски колички, натоварени със сандъци, и всички заобикаляха каретите отдалече. Кралицата на Алтара може и да нямаше много власт, но гербът ѝ на вратата на каретата караше простолюдието да ѝ отваря място. Нейлсийн и Беслан водеха Червените ръце по пристана, бърборейки си безгрижно, Ванин крачеше най-отзад и мрачно поглеждаше плискащата се вода — станеше ли дума за лодки, той твърдеше, че има нежен стомах. Мъдрите жени от двете карети се бяха струпали около Реане и гледаха, но не бяха достатъчно близо, за да чуят. Въпреки всичко той зашепна дрезгаво:

— Чуи ме сега! Тази жена не приема „не“ за отговор. Аз казвам „не“, а тя ми се смее! От глад ме умори, съсипа ме, като елен ме гонеше! Тази жена има повече ръце от шест жени наведнъж! Заплашваше ме, че ще накара слугините да ме съблекат, ако не ѝ позволя да... — Изведнъж това, което говореше, го удари като чук по главата. И пред кого го говореше! Успя да си затвори устата преди да е глътнал някоя муха. Сведе поглед, изведнъж много заинтересуван от един от черните метални гарвани на ашандарей. — Хм, исках да кажа, че не разбираш — промърмори той. — Всичко си го схванала наопаки. — И я погледна крадешком.

На бузите ѝ изби лека руменина, но лицето ѝ си остана тържествено като на мраморен бюст.

— Изглежда, наистина не съм разбрала — каза тя сериозно. — Това говори... много лошо за Тилин. — Стори му се, че устните ѝ трепнаха. — Хрумвало ли ти е някога да поупражниш различни усмивки пред огледалото, Мат?

Той примигна.

— Какво?

— Чувала съм от достоверен източник, че точно това правят някои млади жени, за да привлекат погледите на крале. — Нещо се

пропука в сериозния ѝ тон и този път устните ѝ определено потрепнаха. — Можеш да пробваш и пърхането с клепки също така. — Тя прехапа долната си устна, обърна му гръб и закрачи по пристана. Ленената пелерина се развя зад нея. Преди да се отдалечи достатъчно, той чу, че се изкиска и промълви нещо за „неговите камъни по неговата глава“. Реане и Мъдрите жени заситниха след нея като кокошки след пиленце, вместо обратното. Неколцината гологърди лодкари по лодките се изправиха и сведоха почтително глави пред минаващата процесия.

Мат смъкна ядосано шапката си и се замисли дали да не я хвърли и да я стъпче. Жени! Къде му беше умът, че да очаква съчувствие? Искаше му се да удуши проклетата щерка-наследница. Както и Нинив, по принцип. Само дето не можеше, разбира се. Обещания беше дал. А и скапаните зарове продължаваха да използват черепа му за чаша за хвърляне. А и една от Отстъпниците можеше да се навърта наоколо. Той нахлупи шапката на главата си и закрачи широко по пристана, изпревари Мъдрите жени и настигна Елейн. Тя все още се мъчеше да озапти кикота си, но щом го погледнеше, цветът на бузите ѝ се връщаше от само себе си, както и кикотът.

Той обаче заби поглед напред. Проклети жени! Проклети обещания. Свали шапката си назад, изхлузи кожената каишка от врата си и неохотно я тикна под носа ѝ. Сребърната лисича глава се разлюля под свития му юмрук.

— Двете с Нинив ще трябва да решите коя да го носи. Но искам да ми го върнете веднага щом напуснем Ебу Дар. Разбра ли ме? В мига, в който напуснем...

Изведнъж осъзна, че върви сам. Обърна се и видя, че Елейн стои като вкаменена две крачки назад, втренчена в него, със струпаните около нея Реане и прочие.

— Сега пък какво има? — настоя той. — О, да, всичко знам за Могедиен. — Някакъв кльоцав тип с червени камъчета на бронзовите халки на ушите, наведен над борда на близката лодка, така се стресна като чу името, че залитна и падна с шумен вик и още по-шумен плясък. На Мат му беше все едно кой ще го чуе. — Да се опитвате да я пазите в тайна — и двама от хората ми мъртви! — след като ми обещахте... Е, за това ще поговорим по-късно. Аз също обещах нещо — обещах да ви опазя двете живи. Ако се появи Могедиен, ще нападне

преди всичко вас двете. На, дръж. — Той отново тикна медальона към нея.

Тя бавно поклати глава, после се обърна и промърмори нещо на Реане. Едва след като по-старите жени тръгнаха към Нинив, която им махаше от дървеното мостче към една от лодките, Елейн взе лисичата глава и я завъртя между пръстите си.

— Имаш ли изобщо някаква представа какво бих дала, за да мога да проуча това нещо? — промълви тя. — Изобщо някаква представа? — За жена беше височка, но въпреки това трябваше да го гледа отдолу. Сякаш не го беше виждала досега. — Опасен човек си ти, Мат Каутон. Лини сигурно би казала, че се повтарям, но ти... — Елейн спря да си поеме дъх и окачи каишката на врата му. Дори напъха лисичата глава в ризата му и я потупа, преди да му нахлузи отново шапката. — Няма да нося това, след като Нинив няма същото, или Авиенда, а смятам, че те изпитват същото. Ти го носи. В края на краищата трудно ще изпълниш обещанието си, ако Могедиен убие теб. Не че смятам, че тя все още е тук. Според мен тя е убедена, че е убила Нинив, и не бих се изненадала, ако е дошла само за това. Ти обаче трябва да внимаваш. Нинив твърди, че се задава буря, и няма предвид този ветрец. Аз... — Руменината се върна на бузите ѝ. — Съжалявам, че ти се присмях. — Тя се окашля и отмести поглед. — Понякога забравям дълга си пред своите поданици. А ти си ценен поданик, Мат Каутон. Ще се погрижа Нинив да разбере правата... твоите и на Тилин. Навярно ще можем да помогнем.

— Не — взе да заеква той. — Тоест да. Тоест... Оо, пръч да ме цуне дано, ако знам какво искам. — Нинив и Елейн седнали да го обсъждат с Тилин на чашка чай? Това вече дали щеше да го преживее? Щеше ли изобщо да може да погледне след това която и да е от тях в очите? Но ако не го направеха... Заклецил се беше между вълка и мечката и нямаше къде да се дене. — Оо, овчи дръндери! Овчи дръндери и скапано масло с праз! — Чак му се дощя тя да му кресне заради просташкия език, както щеше да направи Нинив, само колкото да се смени темата.

Устните ѝ обаче се раздвижиха безмълвно и за миг Мат изпита странното чувство, че тя повтаря каквото е казал. Не можеше да бъде! Просто му се привиждаше, нищо повече. А на глас Елейн каза:

— Разбирам. — Все едно че наистина разбираше. — Хайде, Мат. Не можем да стърчим така и да губим време.

Зяпнал, той я изгледа как надигна полите и пелерината си и тръгна по пристана. Тя разбирала? Тя разбирала — никакъв отровен намек, нито една хаплива забележчица? И той бил неин поданик! Неин ценен поданик. Той опипа медальона и тръгна след нея. А беше сигурен, че ще му се наложи да си го върне с бой. Дори да преживееше толкова дълго, колкото две Айез Седай, пак нямаше да разбере жените, а с благородничките беше още по-лошо.

Когато понечи да се качи, двамата лодкари с бронзовите обеци вече натискаха дългите весла да отделят лодката от кея. Елейн подкарваше Реане и Мъдрите жени към каютата, а Лан стоеше при носа с Нинив. Беслан му подвижна от другата лодка, на която се бяха качили всички мъже без Стражника.

— Нинив каза, че за нас нямало място — каза му Нейлсийн, когато лодката се заклатушка по Елдар. — Каза, че сме щели да ги стесним. — Беслан се разсмя и огледа тяхната лодка. Банин седеше до вратата на каютата със затворени очи и се опитваше да се престори, че е някъде другаде. Харнан и Тад Кандел, андорец, макар да беше помургав и от двамата лодкари, се бяха покатерили на покрива на каютата; останалите Червени ръце клечаха по палубата. Никой не влизаше в самата каюта — явно очакваха Мат, Нейлсийн и Беслан да влязат там.

Мат обаче се намести до високия дирек при носа и се загледа към другата лодка, която бавно се полюшваше на тласъци пред тях. Вятърът плющеше по тъмната развълнувана вода, развяваше шалчето му и му се наложи да си хване шапката, за да не я отвее. Какви ли ги беше намислила Нинив? Другите девет жени се бяха напъхали в каютата, оставяйки палубата за нея и Лан. Те стояха при носа. Лан бе скръстил ръце, а Нинив жестикулирала енергично, сякаш му обясняваше. Само дето Нинив рядко обясняваше каквото и да е. Поточно не рядко, а никога.

Но каквото и да правеше тя, не продължи дълго. В залива се надигнаха бели парцалчета пяна — там, където бяха закотвени корабите на Морския народ. Реката не беше чак толкова бурна, но лодката все пак се поклащаше по-силно, отколкото Мат помнеше от предишното си пътуване. Много скоро Нинив увисна на перилата и се

прости със закуската си. Лан я държеше. Това напомни на Мат за собствения му празен корем и той пхна шапката под мишницата си, за да не я отвее вятърът, и извади парчето сирене.

— Беслан, смяташ ли, че тази буря ще спре преди да се върнем от Рахад? — Той отхапа от възсоленото сирене; в Ебу Дар имаха петдесет вида и всички бяха вкусни. Нинив още висеше на перилата. Колко ли беше изяла тази сутрин проклетата му жена? — Не знам къде ще се подслоним, ако ни хване. — Не смяташе, че и един хан от всички, които беше видял из Рахад, е подходящ да заведе жените в него.

— Не е буря — отвърна Беслан, седнал небрежно на перилата. — Това са зимните търговски ветрове. Търговците идват два пъти в годината, в късна зима и в късно лято, но за да го наречеш буря, трябва да духа много по-силно. — Той погледна кисело към залива. — Всяка година тези ветрове докарват — докарваха — кораби от Тарабон и Арад Доман. Чудя се дали отново ще дойдат някога.

— Колелото тъче... — започна Мат и се задави със сиренето. Кръв и пепел, започнал беше да дрънка като някакъв побелял дъртак, отпуснал болните си стави край топлата камина. Да се тревожи, че трябвало да вкара жените в пълнен с негодници хан! Само преди година, преди половин година, щеше да ги заведе и да се смее, докато очите им се опулят, да се смее на всяко превзето цупене. — Какво пък, може и да ти намерим някое забавление в Рахад. Поне все някой ще се опита я да среже кесия, я да дръпне гердана на Елейн от врата ѝ. — Може би имаше нужда точно от това, за да очисти от езика си вкуса на трезвеност. Трезвеност. Светлина, каква дума за човек като Мат Каутон! Тилин, изглежда, го беше наплашила повече, отколкото си мислеше, за да се скапе чак толкова. Май имаше нужда от малко от Беслановите „забавления“. Това си беше чиста лудост — той не беше виждал и една битка, от която да не се е опитвал да се измъкне — но може би...

Беслан поклати глава.

— Ако изобщо някой може да намери нещо забавно, това си ти, но... Сега ще сме със седем Мъдри жени, Мат. Седем. Само една да е на наша страна, можеш да зашлевиш който и да е мъж, дари в Рахад, и той ще си глътне езика и ще те подмине. А и жените. Що за забава

може да е да целунеш някоя жена, без да рискуваш тя да реши да те намушка с ножа си?

— Душицата ми да изгори дано — промърмори Нейлсийн. — Излиза, че вместо да се наспя ката хората, съм се изсулил от леглото, за да изкарам една скучна сутрин.

Беслан кимна съчувствено.

— Е, ако извадим късмет... Градската стража праща все пак патрули в Рахад от време на време и ако са тръгнали подир контрабандисти, винаги гледат да се облекат по-незабележимо. Изглежда, си въобразяват, че никой няма да забележи дузина мъже с мечове, както и да са облечени, и все се изненадват, когато контрабандистите им направят засада, което се случва почти винаги. Ако тавиренският късмет на Мат проработи за нас, може да ни вземат за Градската стража и някои контрабандисти може да ни нападнат преди да са видели червените колани. — Лицето на Нейлсийн грейна и той запотрива ръце.

Мат ги изгледа ядосано. Май Беслановото „забавление“ не беше точно това, което му трябваше. Първо, от жени с ножове до гуша му беше дошло. Нинив още висеше на перилата на лодката отпред. Така ѝ се падаше, друг път да не се тъпче толкова. Той изгълта последните трохи сирене и се залови с хляба, стараейки се да не обръща внимание на заровете в главата си. Една леко пътуване без никакви неприятности не звучеше никак зле. Бърза разходка и още по-бързо изчезване от Ебу Дар.

Рахад си беше точно такъв, какъвто го помнеше, и точно това, от което Беслан се боеше. Вятърът превърна катеренето им по полираните каменни стъпала на пристана в мъчително и рисковано усилие, а след това нещата станаха още по-лоши. Навсякъде минаваха канали, но тук мостовете бяха съвсем прости и мръсните им каменни парапети бяха изпотрошени и се ронеха. Повечето канали бяха толкова задръстени с наноси, че уличните хлапетии газеха в тях до кръста и много рядко се мяркаше някоя баржа. Високите сгради се изправяха, скупчени една до друга, тромави постройки с гнусна на цвят, бяла някога мазилка, олющена на големи петна, над които се показваше прогнилият тухлен зид. Едва ли не от всеки трети прозорец висеше избеляло пране — освен по празните постройки. Такива се виждаха доста и прозорците им зееха като очните кухни на скелет. Из въздуха

се носеше кисело-сладникавата миризма на гнило съдържанието на нощни гърнета и всякакъв боклук гниеше там, където беше изхвърлен, и срещу всяка муха от другата страна на Елдар тук бръмчаха поне по сто, на зелени и сини облаци. Мат забеляза олющената врата на „Златната корона на небесата“ и потръпна при мисълта как ще вкара жените вътре, ако почнеше бурята, каквото и да му разправяше Беслан. После отново потръпна от това, че е потръпнал. Ставаше му нещо и това никак не му харесваше.

Нинив и Елейн настояха да водят, с Реане между двете и Мъдрите жени плътно зад тях. Лан остана до рамото на Нинив като някой вълкодав, с ръка на дръжката на меча — и непрекъснато се озърташе, излъчвайки заплаха. Честно казано, само той сигурно щеше да е достатъчна закрила за две дузини хубави шестнадесетгодишни девойчета, понесли торби със злато дори тук, но Мат настоя Ванин и останалите да си отворят хубаво очите. Всъщност бившият конекрадец и браконьер крачеше толкова близо до Елейн, че на всеки можеше да му се прости, ако си помислеше, че ѝ е Стражникът, нищо че е толкова дебел и опърпан. Беслан завъртя изразително очи като чу указанията на Мат, а Нейлсийн раздражено поглади брадата си и промърмори, че било по-добре да си остане в леглото.

По улиците нахално се перчеха мъже по дрипави елечи и без ризи, с големи бронзови халки на ушите, с бронзови пръстени с цветно стъкло за камък и с по един-два ножа, затъкнати в коланите. Въртяха ръце около тия ножове и гледаха предизвикателно да не би някой да ги погледне накриво. Други притичваха от ъгъл на ъгъл и от праг на праг, закачули очи, подражавайки на изпосталелите псета, които от време на време изръмжаваха от някоя задънена уличка, широка едва колкото да се провере човек. Тези мъже се гърбеха, стиснали ножове, и нямаше как да се разбере кой ще побегне и кой ще те намушка. Общо взето мъжете изглеждаха скромни пред жените, крачещи наперено в похабени рокли и с два пъти повече накити от мъжете. И те естествено носеха ножове, а дръзките им тъмни очи отправяха по десет вида предизвикателства с всеки поглед. Накратко казано, Рахад бе място, където всеки облечен в коприна трудно можеше да се надява, че ще измине повече от десет крачки, без да го ударят по главата. След което най-доброто, на което можеше да се надява, бе да се събуди съблечен

до голо и изхвърлен върху купчина нечистотии в някоя уличка, тъй като другата възможност беше да не се събуди изобщо. Но...

Дечица притичваха от всяка втора врата с оцърбени глинени чаши с вода, проводени от майките си да не би Мъдрите жени да искат да пийнат. Мъже с нашарени от белези лица и с жажда за убийство в очите зяпваха при гледката на седем Мъдри жени на едно място, после се покланяха вдървено и питаха най-учтиво дали могат да им помогнат с нещо, дали няма нещо за носене? Жени, понякога със също толкова белези и винаги с очи, пред които и Тилин щеше да побегне, приклякваша непохватно и почти без дъх питаха дали могат да им покажат пътя и кой така си е позволил да ги притесни, че да дойдат толкова Мъдри жени? Силният намек беше, че ако е така, Тамарла и останалите изобщо нямаше какво да се притесняват, стига само да им кажеха името му.

О, всички гледаха войниците злобно, както винаги, въпреки че и най-закоравелият се дръпваше боязливо от Лан само като го погледнеше. И, най-странното, от Ванин също. Някои мъже изръмжаваха към Беслан и Нейлсийн, когато някой от тях се загледаше по-продължително в дълбокото деколте на някоя жена. Някои изръмжаваха и на Мат, въпреки че той не можеше да разбере защо — за разлика от последните двама, него никога не го грозеше опасността очите му да изскочат пред една женска рокля. Беше дискретен. На Нинив и Елейн не обръщаха внимание, въпреки финеса им, както и на Реане в червената ѝ вълнена рокля — те не носеха червения колан. Но пък имаха защитата на въпросните колани. Мат разбра, че Беслан е прав. Можеше да си изпразни кесията на земята и никой нямаше да вземе и един меден петак, докато Мъдрите жени са наблизо. Можеше да оцъпе всяка жена наоколо по задника и дори тя да получише удар, щеше да му се размине.

— Колко приятна разходка — каза сухо Нейлсийн. — И толкова интересни гледки и миризми. Мат, казах ли ти, че нощес не можах да се наспя?

— Ти в леглото ли искаш да издъхнеш? — изръмжа Мат. Май наистина трябваше да си останат по леглата; тук бяха напълно излишни, да му се не види макар, това беше повече от сигурно. Тайренецът изсумтя възмутено. Беслан се разсмя, но той вероятно бе решил, че Мат има предвид нещо друго.

И така те продължиха да крачат из Рахад, докато Реане най-последно се спря пред една сграда, същата като всички други наоколо, с олющена боя и ронещи се тухли, същата, до която Мат беше проследил вчера една жена. Никакво пране не висеше от прозорците — тук живееха само плъхове.

— Тук е — каза тя.

Очите на Елейн се заиздигаха бавно нагоре до плоския покрив.

— Шест — промърмори тя с тон на голямо задоволство.

— Шест — въздъхна Нинив и Елейн я потупа по рамото, сякаш ѝ съчувстваше.

— Всъщност не бях сигурна — каза тя. Тъй че Нинив се усмихна и потупа нея. Мат и дума не разбра от всичко това, Значи сградата имаше шест етажа. Е, и какво? Жените понякога се държаха много странно. Е, в повечето случаи поне.

Висок дълъг проход, тунел, покрит с дебел слой прах и сумрачен, продължаваше до задната част на сградата и крайт му се губеше в сенки. Малко от входовете от двете му страни имаха врати, а доколкото ги имаше, всички бяха сковани от груби дъски. Един отвор, третият навътре, отвеждаше до тясно и стръмно виещо се нагоре каменно стълбище. Точно по този път беше минал предния ден, следвайки отпечатъците в прахта.

— Наистина, Мат — каза Нинив, след като той изпрати Харнан и половината от Червените ръце на задния вход да го завардят. Лан стоеше толкова плътно, че все едно се беше залепил за нея. — Не разбра ли вече, че няма никаква нужда?

Тонът ѝ беше толкова кротък, че Елейн сигурно вече ѝ бе предала истината за Тилин, но това го вкисна още повече. Не искаше никой да го знае. Съвсем безполезен, да му се не види макар! Но заровете не спираха да дрънчат в главата му.

— Може би Могедиен си пада по задните врати — отвърна ѝ той сухо. Нещо изцвърча откъм тъмния край на тунела и един от мъжете с Харнан изруга гръмко, че било пълно с плъхове.

— Ти си му казал! — свирепо изръмжа Нинив на Лан и едната ѝ ръка стисна здраво плитката.

— Не е сега моментът да се спираме и да спорим, Нинив — каза раздражено Елейн. — Купата е горе! Купата на ветровете! — Изведнъж се появи топчица светлина, която се понесе във въздуха пред

нея, и без да дочака да види дали Нинив ще я последва, или не, тя се затича нагоре по стъпалата. Ванин хукна след нея със смайваща бързина за едрото си туловище, след него Реане и повечето Мъдри жени. Кръглоликата Сумeko и Йейне, висока, мургава и симпатична въпреки бръчиците около очите, се поколебаха, но останаха с Нинив.

Мат също щеше да тръгне, ако Нинив и Лан не бяха застанали на пътя му.

— Нинив, ако обичаш, би ли ме пустила? — попита той. Най-малкото заслужаваше да е там, когато намереха прословутата Купа. — Нинив? — Тя гледаше Лан, сякаш беше забравила за всичко останало. Мат се спогледа с Беслан, който се ухили и прилекна небрежно, заедно с Коверин и останалите Червени ръце. Нейлсийн се прозя демонстративно. Кое то беше грешка при толкова прах — прозявката му премина в пристъп на кашлица, която направи лицето му мораво и го преви на две.

Дори и това не отвлеche Нинив. Тя предпазливо пусна плитката си и каза:

— Не съм ядосана, Лан.

— Ядосана си — отвърна ѝ той спокойно. — Но трябваше да му се каже.

— Нинив? — каза Мат. — Лан? — Никой от двамата дори не го погледна.

— Щях да му го кажа, когато съм готова, Лан Мандрагоран! — Тя млъкна, но устните ѝ мърдаха, сякаш си говореше сама. — Няма да се карам с теб — продължи тя доста по-кратко и това прозвуча колкото насочено към него, толкова и към самата нея.

— Щом казваш — отвърна кратко Лан.

Нинив се разтрепери.

— И недей да ми държиш такъв тон! — извика му тя. — Казах ти, че не съм ядосана! Чу ли ме?

— Кръв и пепел, Нинив! — изрева Мат. — Той не мисли, че си ядосана. Аз не мисля, че си ядосана. — Тия жени поне го бяха научили да лъже, без да му мигне окото. — Сега може ли все пак да се качим горе и да я вземем тая проклета Купа на ветровете?

— Великолепна идея — каза женски глас откъм улицата. — Защо да не се качим горе заедно и да изненадаме Елейн? — Мат никога досега не беше виждал двете жени, които закрачиха по коридора, но

лицата им бяха лица на Айез Седай. Това на изказалата се беше дълго и студено като гласа ѝ, а на спътницата ѝ обкръжено от снопове тънки черни плитчици, украсени с цветни мъниста. След тях нахлуха двайсетина мъже, едри като бикове и с яки рамене, с криваци и ножове в ръце. Мат намести длани на дръжката на ашандарей. Видеше ли беля, познаваше я от пръв поглед, а лисичата глава на гърдите му беше хладна, почти студена върху кожата му. Някой държеше Единствената сила.

Двете Мъдри жени едва не се прекатуриха от приклякане, като видяха лица без възраст, но Нинив със сигурност също позна белята. Устата ѝ замърда беззвучно, докато двойката се приближаваше, а на лицето ѝ се изписа и ужасно вцепенение, и сурово самообвинение. Зад себе си Мат чу как един меч се вади от ножницата си, но не се обърна, за да види чий е. Лан стоеше до него и приличаше на готов за скок леопард.

— Те са Черна Аджа — най-сетне промълви Нинив. Гласът ѝ започна едва-едва и набра сила, докато говореше. — Фалион Бода и Испан Шефар. Те извършиха убийство в Кулата и много по-лоши неща след това. Те са Мраколюбки и... — гласът ѝ трепна за миг — заслониха ме.

Новодошлите продължиха да се приближават спокойно.

— Да си чувала някога подобни глупости, Испан? — попита дълголиката Айез Седай приятелката си, която престана да криви лице заради прахта и се усмихна самодоволно. — Двете с Испан идваме от Бялата кула, докато Нинив и нейните приятелки са бунтовнички срещу Амирлинския трон. За това те ще бъдат наказани сурово, както и всеки, който се опита да им помогне. — Смаян, Мат осъзна, че жената не знаеше — тя си мислеше, че той, Лан и останалите са само наети пазванти. Фалион отправи усмивка към Нинив, усмивка, в сравнение с която зимната виелица щеше да е топла. — Има една, дете много ще се зарадва, когато те върнем, Нинив. Тя си мисли, че си мъртва. А вие по-добре се разкарайте. Няма какво да се бъркате в работите на Айез Седай. Моите хора ще ви изпратят до реката. — Без да сваля очи от Нинив, Фалион махна с ръка на мъжете зад нея да излязат напред.

Лан скочи. Не извади меча си, пък и да беше го извадил, никакъв шанс нямаше да има срещу Айез Седай, както и сега нямаше шанс, но в един момент си стоеше кротко, а в следващия вече се беше хвърлил

срещу двете. И още във въздуха изпъшка, сякаш лошо ударен, но все пак се срина върху двете Черни сестри и ги събори на пращия под. Това вече отвори широко шлюзовете.

Лан се заизправя на ръце и колене, тръскайки замаяната си глава, и един от яките типове надигна обкован с железни шипове кривак да му разбие черепа. Мат мушна типа в корема с копието си, докато Беслан, Нейлсийн и петимата Червени ръце се завтекоха да срещнат ревящия щурм на Мраколюбците. Лан се изправи и замахна с меч да съсече един Мраколюбец от чатала до врата. Нямаше много място да работи човек с меч или ашандарей, но пък им помогна да не ги надвият от самото начало. Пъшкащите мъже се биеха с тях лице в лице, застанали ребром за повече място, мушкаха и размахваха криваци.

Около Черните сестри, както и около Нинив, останаха малки пространства — за това жените се погрижиха сами. Жилав андорец от Червените ръце почти се блъсна във Фалион, но в последния миг тя го метна във въздуха и той полетя през коридора, събаряйки двама Мраколюбци с бич и рамене, преди да се натресе в стената и да се плъзне надолу — тилът му остави кървава диря по напуканата пращна мазилка. Плешив Мраколюбец се промъкна през редицата защитници и се хвърли срещу Нинив с някакъв нож, но изрева, отблъснат назад, и ревят му бързо секна, когато лицето му се удари в пода толкова силно, че главата му подскочи.

Явно Нинив вече не беше заслонена и дори вледенената лисича глава, плъзгаща се по гърдите на Мат, докато той се биеше, да не беше достатъчен показател, че тя и Черните сестри водят някаква своя битка, яростта, с която те гледаха нея и тя тях, без да обръщат внимание на сражението, просто го крещеше. Двете Мъдри жени продължаваха да гледат ужасени; държаха извитите си ножове в юмруците си, но се бяха сгушили до стената и местеха погледи от Нинив към двете с широко отворени очи и зяпнали усти.

— Бийте се! — сопна им се Нинив и извърна главата си съвсем леко, за да може да вижда и тях, и Фалион и Испан. — Сама не мога да се справя — те са свързани. Ако не се биете, те ще ви убият. Вече знаете какви са! — Мъдрите жени я зяпнаха така, сякаш им беше предложила да плюят в лицето на кралицата си. Сред врявата Испан се изсмя мелодично. Отгоре, откъм стълбите, отекна пронизителен писък.

Нинив за миг обърна глава натам и се навъси така, че Фалион и Испан щяха да напуснат моментално, ако имаха и капка разум в главите. Нинив обаче хвърли изпълнен с болка поглед към Мат.

— Горест се преля — каза тя през зъби. — Става някаква беля.

Мат се поколеба. Сигурно Елейн беше видяла плъх. Сигурно. Успя междуременно да изрита настрани една кама, стрелнала се към ребрата му, но нямаше място да мушне с ашандарей или да използва дръжката му за тояга. Беслан приклепна до него и промуши нападателя му в сърцето.

— Моля те, Мат — викна Нинив. Нинив, която никога не молеше. По-скоро гърлото щеше да си пререже. — Моля те!

Мат изруга, оттегли се от битката и хукна нагоре по стръмните тесни стъпала, взимайки всичките шест площадки по тъмния стълбищен кладенец в отчаян бяг. Нямаше и един прозорец, който да хвърли малко светлина. Само да се окажеше плъх, щеше да я научи Елейн и... Нахълта на най-горния етаж, не по-осветен от шахтата, със само един прозорец в края откъм улицата, и се озова сред кошмар.

Навсякъде се търкаляха проснати жени. Едната беше Елейн, с гръб, опрян в стената, и със затворени очи. Ванин се беше сгънал на колене, от носа и ушите му течеше кръв, и безсилно се мъчеше да се изправи, подпирайки се на стената. Последната жена, останала права, Джанира, се понесе към Мат още като го видя. Беше му напомняла за ястреб с клюнестия си нос, но сега лицето ѝ излъчваше пълен ужас и тъмните ѝ, широко отворени очи се бяха вцепенили.

— Помощ! — изпищя тя и в същия миг някакъв мъж я хвана отзад. Беше съвсем обикновен на вид, може би малко по-голям от Мат, с неговия ръст и малко по-тънък, в просто сиво палто. Усмехнат, той хвана главата на Джанира между ръцете си и рязко я изви. Вратът ѝ изпука като скършен клон. Непознатият я пусна да падне като обезкостена купчина плът и я зяпна. И се усмихна за миг... с възторг.

Под светлината на два фенера малка група мъже малко зад Ванин натискаха да отворят някаква врата, но Мат едва ги забеляза. Очите му се отместиха от Джанира към Елейн. Беше обещал да я опази за Ранд. Беше обещал! С вик, той се хвърли към убицеца с протегнатия си напред ашандарей.

Беше виждал движенията на мърдраал, но този тип се оказа по-бърз и от чудовищата, колкото и да не беше за вярване. Той сякаш

полетя във въздуха, сграбчи дръжката на копието, завъртя я и отхвърли Мат на цели пет крачки по коридора.

Мат се тръшна на пода сред гъст облак прах, останал без дъх и без ашандарей. Вдиша с мъка и се изправи, а лисичата глава се изхлузи от разтворената му риза. Измъкна изпод палтото си нож и отново се хвърли към мъжа тъкмо когато Нейлсийн се появи на стълбището с меч в ръка. Сега вече го хванаха, колкото и бърз да беше...

Пред този човек обаче дори и един мърдраал щеше да изглежда тромав. Той се плъзна покрай изпънатия напред меч на Нейлсийн, сякаш беше без кости, дясната му ръка се стрелна към гърлото му, после се дръпна назад с плискащ, раздиращ звук. Кръв бликна под брадата на Нейлсийн. Мечът му падна и издрънча на прашния каменен под и той стисна с две ръце разкъсаното си гърло, от което като фонтан бликна кръв.

Мат се блъсна с все сила в гърба на убиеца и тримата се сринаха на пода едновременно. Никакви задръжки нямаше той да наръга човек в гръб, щом се наложи, особено човек, който можеше просто така да разкъса нечие гърло. Трябваше да остави Нейлсийн да си лежи в леглото. Мисълта го натъжи, докато забиваше силно острата стомана, после още веднъж и още веднъж.

Мъжът под него се изви. Колкото и да беше невъзможно, превъртя се някак и той изпусна дръжката на ножа. Зейналите очи на Нейлсийн и окървавеното му гърло го накараха да се окопити бързо, напомняйки му какво го чака. Той отчаяно хвана непознатия за китките — едната му ръка се хлъзна по кръвта, стичаща се по ръката на убиеца.

Мъжът му се усмихна. Ножът стърчеше от хълбока му, а той му се усмихна!

— Той те иска мъртъв също както и нея — промълви тихо мъжът. И сякаш Мат изобщо не го държеше, посегна към главата му, изопвайки мишците му назад.

Мат натисна отчаяно, хвърли цялата си тежест срещу мишците на уж по-слабия си противник, но без никакъв резултат. Светлина, все едно че беше дете, борецо се с голям мъж. Проклетникът просто си играеше с него, забавляваше се. Ръцете му вече докосваха главата на Мат. Къде се беше дянал проклетия му късмет? Той го притисна може би със сетни сили... и медальонът се опря в бузата на непознатия. Мъжът изкреця. Пушек се надигна около ръбовете на лисичата глава,

бузата зацвърча като изпържена сланина. Гърчейки се, той отхвърли Мат от себе си — този път Мат отхвърча на десет крачки.

Когато се изправи, олюлявайки се и със замаяна глава, мъжът вече беше станал и притискаше с треперещи длани лицето си. Там, където го бе докоснала лисичата глава, червенееше кръгла дамга. Мат плахо опипа медальона. Беше хладен. Не със студенината, както когато някой наблизко преливаше — може би долу все още го правеха, но той беше далече — просто хладен като сребро. Нямаше представа що за същество е това пред него, знаеше, че не е човешко, но дали заради обгорената си лице, или от трите дълбоки промушвания — дръжката на ножа все още стърчеше от ребрата му, — противникът вече се беше забавил достатъчно, за да може Мат да му се измъкне и да се добере до стълбището. Да отмъсти за Елейн и Нейлсийн щеше да е добре, но явно това нямаше как да стане днес, а мисълта друг да отмъщава за Мат Каутон не го поблазни.

Мъжът измъкна ножа от хълбока си и го хвърли към него. Мат го хвана във въздуха, без да мисли. Том го беше учил да жонглира и беше твърдял, че никога в живота си не бил виждал по-бързорък от него. Извъртя ножа, за да го хване по-добре, мерна блестящото острие и сърцето му почти потъна в петите. Кръв нямаше. Поне едно червено петънце трябваше да има, но стоманата блестеше бяла и чиста. Може би дори промушванията нямаше да забавят това същество... каквото и да беше то.

Той хвърли рискован поглед през рамо. Мъжете вече излизаха през вратата, която бяха изкъртили, същата, до която вчера го бяха довели отпечатъците от стъпки, но ръцете им, изглежда, бяха пълни с боклуци — малки полуизгнили сандъчета, буре, натъпкано с увити в парцали предмети, подаващи се през изпадналите дъги, дори някакъв разбит стол и счупено огледало. Изглежда, им беше наредено да изнесат всичко. Без да обръщат никакво внимание на Мат, те тръгнаха бързо по коридора и се скриха зад ъгъла. Там отзад трябваше да има второ стълбище. Навярно можеше да ги последва. Може би... Ванин отново понечи да се изправи и падна. Мат преглътна ругатнята си. Влаченето на Ванин щеше да го забави, но ако късметът му... Късметът му не беше спасил Елейн, но може би... С крайчеца на окоето си той забеляза, че тя помръдна и вдигна ръка към главата си.

Мъжът в сивото палто също го забеляза и с усмивка се извърна към нея.

Мат въздъхна и прибра безполезния нож в канията.

— Нея не можеш да имаш — извика той. Проклети обещания. Дръпна рязко и скъса кожената каишка на врата си; сребърната лисича глава се люшна на една стъпка под юмука му. Той я завъртя и медальонът тихо забръмча. — Не можеш да я имаш, твар проклета! — И тръгна напред, въртейки бясно медальона. Първата стъпка бе най-трудната, но трябваше да спази едно обещание.

Усмивката на непознатия изчезна. Той се загледа напрегнато в свистящата във въздуха лисича глава и заотстъпва. Светлината от единствения прозорец, която проблясваше и по въртящия се сребърен диск, го обкръжи като ореол. Ако Мат успееше да го изтласка до прозореца, може би щеше да види дали падането от шест етажа ще постигне това, което ножът не бе могъл.

Със синкавобледо лице, мъжът заотстъпва назад, пресягайки се боязливо от време на време, сякаш искаше да го достигне с ръка покрай медальона. И изведнъж се шумгна през някаква врата, затръшна я и Мат чу как мандалото падна.

Може би трябваше да остави съществото там, но без да мисли, той вдигна крак и блъсна с все сила с петата на ботуша си в средата на вратата. От прогнилите дъски блъвна прах. Вратата поддаде и се килна.

Стаята не беше съвсем тъмна — малко светлина проникваше от прозореца в дъното на коридора — и лъскавият триъгълник на счупеното огледало, подпряно на отсрещната стена, бледо я отразяваше. Това огледало му позволи да види всичко, без да влиза. Освен него и част от някакъв счупен стол вътре нямаше нищо. Единствените отвори бяха рамката на вратата и една миша дупка в стената до огледалото. Мъжът в сивото палто беше изчезнал.

— Мат — промълви едва чуто Елейн и той се забърза колкото към нея, толкова и за да избяга от тази стая. Някъде отдолу отекнаха викове, но Нинив и останалите засега трябваше да се погрижат сами за себе си.

Елейн беше седнала, мърдаше челюсти и примижаваше от болка. Роклята ѝ беше оваляна с прах, шапката ѝ се беше килнала на една

страна — няколко от перата по нея се бяха скършили, — а косата ѝ изглеждаше така, сякаш я бяха влачили за нея.

— Толкова силно ме удари — простена тя. — Не мисля, че имам нещо счупено, но... — Очите ѝ се спряха на неговите и ако някога си беше помислял, че го гледа, сякаш го вижда за пръв път, сега наистина разбра какво е. — Видях какво направи, Мат. С онзи. Ние се оказахме като пилета с невестулка, влязла в курника. Преливането не можеше да го засегне — потоците се стапяха също както пред твоя... — Тя погледна медальона, който все още се люлееше под юмрука му и дълбокото ѝ вдишване показва доста интересни неща в щедрото ѝ овално деколте. — Благодаря ти, Мат. Извинявам се за всичко, което съм ти направила или което съм помисляла за теб. — Прозвуча сериозно, едва ли не. — Аз продължавам да трупам тох към теб — усмихна се тя унило, — но няма да ти позволя да ме надвиеш. Ще ми дадеш възможност поне веднъж да те спася, за да изравним донякъде нещата.

— Ще видя какво мога да уредя — отвърна ѝ той сухо и напъха медальона в джоба на палтото си. Тох? Да я надвиел? Светлина! Тази жена определено прекарваше прекалено много време с Авиенда.

Помогна ѝ да се изправи, а тя погледна към Ванин с оплесканото му от кръв лице и изпопадалите жени и направи гримаса, и изпъшка:

— О, Светлина! О, кръв и проклети скапани пепелища! — Въпреки ужасното положение той се сепна. Не беше очаквал да чуе такива думи от устата ѝ: изглеждаха непривични, сякаш знаеше звуците, но не и смисъла им. Но пък някак я подмладиха.

Тя се дръпна от ръката му, хвърли шапката си настрани и побърза да коленичи до най-близката Мъдра жена, Реане, и да хване главата ѝ с две ръце. Жената лежеше отпусната, с лице надолу и протегнати напред ръце, сякаш я бяха спънали, докато е бягала. Към стаята, накъдето бяха тръгнали всички, към нападателя, а не назад.

— Това ми е непосилно — промълви Елейн. — Къде е Нинив? Защо не дойде с теб, Мат? Нинив! — извика тя към стълбите.

— Няма защо да врещиш като коза — изръмжа Нинив от прага. — А ти да я държиш здраво, чу ли ме? — извреця тя досуц като коза. Носеше шапката си и я размахваше към онази, на която викаше. — Само да си я изпуснала и така ще ти зашлевя ушите, че ще ти звънят цяла година!

А после се обърна и очите ѝ едва не изхвърчаха.

— Светлината да ни освети дано! — изпъшка тя и бързо клекна до Джанира. Едно докосване само и се изправи, присвила очи от болка. Жената бе мъртва. Нинив, изглежда, приемаше смъртта като лична обида. Тя се отърси и пристъпи към следващата, Тамарла, и този път, изглежда, имаше нещо, което можеше да се Изцери. Изглеждаше също така, че раните на Тамарла не са много прости, защото Нинив се навъси. — Какво е станало тук, Мат? — попита настоятелно тя, без да вдига поглед към него. Тонът ѝ го накара да въздъхне; можеше да се сети, че ще реши, че той е виновен за всичко. — Е, Мат? Какво стана? Ще проговориш ли най-после, или трябва да... — Той така и не разбра каква закана смята да му отправи.

Лан беше последвал Нинив по стълбите, разбира се, със Сумеко по петите му. Едрата Мъдра жена хвърли само един поглед в коридора и тутакси надигна поли и се завтече към Реане. Погледна много притеснено Елейн, след което се смъкна на колене и започна да движи ръцете си над Реане по много странен начин.

Виж, това вече накара Нинив да надигне глава.

— Какво правиш? — викна ѝ тя рязко, без да престава с това, което правеше на Тамарла. — Къде си го научила това?

Сумеко се сепна, но ръцете ѝ не спряха.

— Простете ми, Айез Седай — заговори тя почти несвързано. — Зная, че не бива да... Ама тя ще умре, ако не я... Знам, че нямам право да се опитвам да... Но просто исках да се науча, Айез Седай. Моля ви.

— Не, не, продължавай — отвърна ѝ унесено Нинив. Повечето ѝ внимание беше насочено към жената в ръцете ѝ, но не цялото. — Виж! Изглежда, знаеш някои неща, които дори аз... Тоест, много интересно ги заплиташ тия потоци. Подозирам, че много Сестри ще поискат да ги научиш. — И тихо добави: — И може би най-после ще ме оставят на мира. — Сумеко може би не чу последното, но и това, което чу, накара челюстта ѝ да падне чак до впечатляващата ѝ гръд. Ръцете ѝ обаче не спряха.

— Елейн — продължи Нинив, — би ли погледнала за Купата, моля те? Предполагам, че е зад онази врата. — Тя кимна към една врата, разтворена като още пет-шест други. Това накара Мат да примигне, докато не забележа два малки парцалени вързопа, лежащи пред прага ѝ — изглежда, бяха изтървани от плячкаджиите.

— Да — измърмори Елейн. — Да, това поне мога да свърша. — Погледна все още пъшкащия Ванин, въздъхна и прекрачи през прага, от който почти моментално изригна облак прах, придружен от кашляне.

Въздебелата Мъдра жена не беше единствената, последвала Нинив и Лан. Йейне изскочи от стълбището, бутайки тарабонската Мраколюбка пред себе си — беше извила едната ѝ ръка зад гърба и я стискаше за врата. Челюстите на Йейне се бяха стегнали, устата ѝ бе плътно стисната. Лицето ѝ беше наполовина ужасено поради увереността, че жива ще я одерат, дето си е позволила да мандахерца една Айез Седай, и наполовина изопнато в решимост да я държи въпреки всичко. Нинив успяваше понякога да постигне този ефект с хората. Черната сестра се беше опулила от ужас и така се беше отпуснала, че със сигурност щеше да падне, ако не беше здравата хватка на Йейне. Със сигурност трябваше да е заслонена и също толкова сигурно беше, че предпочита жива да я одерат пред това, което я очаква. От очите ѝ капеха сълзи, а от устата ѝ излизаха жалки стонове.

Зад тях влезе Беслан — въздъхна тъжно, като видя Нейлсийн, и още по-тъжно за жените, а после дойдоха Харман и трима от Червените ръце — Фергин, Гордеран и Метвин. Не им личеше, че имат рани. Но изглеждаха много кротки.

— Какво стана отзад? — попита тихо Мат.

— Да ме изгори дано, ако знам — отвърна Харман. — Натъкнахме се на цяла тумба биячи с ножове в тъмното. Имаше един, движеше се като змия... — Той потръпна и опипа разсеяно окървавената дупка на палтото си. — Един от тях ме наръга с ножа си, а после си спомням само, че отворих очи с Нинив Седай, надвесена над мен, а Мендаир и другите бяха мъртви като ланско овнешко.

Мат кимна. Един, който се движел като змия. И който също така се измъкваше от затворени стаи. Той огледа коридора. Реане и Тамарла се бяха изправили — и оправяха роклите си, как иначе — и Ванин също: стоеше и надничаше в стаята, където Елейн явно беше решила да пробва нови съчетания от ругатни с не повече успех отпреди малко. Трудно беше да се прецени поради кашлянето. Изправена, Нинив крепеше Сибела, жилава жълтокоса жена, а Сумеко още се трудеше над Фамеле. Но на щедрата гръд на Мелоре Мат нямаше да може

повече да се възхити — Реане беше коленичила да изпълне крайниците ѝ и да склопи очите ѝ, докато Тамарла правеше същото с Джанира. Две Мъдри жени мъртви, и шестима от неговите Червени ръце. Убити от... мъж... когото Силата не можеше да докосне.

— Намерих я! — извика възбудено Елейн и изскочи в коридора, понесла широк, кръгъл вързоп от гнили дрипи, който отказа да даде на Ванин. Посивяла от глава до пети, все едно че беше легнала да се отъркаля хубаво в прахта. — Вече имаме Купата на ветровете, Нинив!

— В такъв случай — заяви Мат, — проклет да съм, ако не се разкараме моментално оттук.

Никой не възрази. О, Нинив и Елейн настояха всички мъже да направят торби от палтата си за разните неща, които изровиха от стаята — те дори свалиха загиналите Мъдри жени долу, при това сами — а Реане беше пратена навън да наеме мъже, които да отнесат жертвите до пристана, но иначе никой не възрази.

ГЛАВА 39

ДА СПАЗИШ ОБЕЩАНИЯ

— Проклет да съм, ако не се разкараме моментално оттук — отново заяви Мат по-късно, но този път имаше възражения. Спорът течеше има-няма от половин час. Слънцето отвън беше подминала обедната си вис. Търговските ветрове убиваха малко жегата — коравите жълти пердета на високите прозорци се издуваха и плющяха под напора им. Три часа обратно до Тарасинския палат, а заровете все така подрънкваха в главата му и на него много му се искаше да ритне нещо. Или някого. Той подръпна шалчето, вързано на шията му; имаше чувството, че въжето, което му беше оставило белега под шала, се е върнало и бавно се стяга. — В името на любовта към Светлината, вие да не сте слепи? Или просто сте глухи?

Стаята, която Тилин им беше осигурила, беше просторна, със зелени стени и висок син таван, и без никакви други мебели освен позлатените столове и масичките, украсени със седеф, но въпреки това беше претъпкана. Или поне така изглеждаше. Самата Тилин седеше пред една от трите мраморни камини, кръстосала крак връз крак, и го гледаше с онези нейни очи на орлица и с лека усмивчица, като небрежно подритваше сините си и жълти фусты и още по-небрежно опипваше с пръсти отрупаната със скъпоценни камъни дръжка на брачния си нож. Той подозираше, че Елейн и Нинив са говорили с нея. Те също бяха тук, седнали от двете страни на кралицата, странно как в чисти рокли и явно дори окъпани, въпреки че се бяха отделили само за минутка и нещо, когато се върнаха в палата. Почти не отстъпваха на Тилин по царственото си достойнство и ярките си коприни; Мат не беше сигурен кого толкова искат да впечатлят с всичката тази дантела и пищно взмо. Изглеждаха готови за дворцов бал, а не за път. Той лично още си беше в оплесканите дрипи, с прашното си зелено палто, висящо разтворено, и сребърната лисича глава, показваща се изпод незавързаната му риза. Стегнатата на възел кожена връв се беше

скъсила, но той държеше медальонът да се опира в кожата му. В края на краищата, намираще се сред жени, които могат да преливат.

Честно казано, тези три жени пред камината и сами можеха да препълнят стаята. Колкото до него, само Тилин щеше да я препълни. Ако Нинив и Елейн наистина бяха говорили с нея, да се маха час по-скоро щеше да е най-добре. Трите бяха повече от достатъчно, но...

— Това е нелепо — обяви Мерилил. — Никога не съм чувала за твар на Сянката, наречена голам. Някоя от вас да е чувала? — Въпросът ѝ беше насочен към Аделиз и Вандийн, Сарейта и Кареане. Хладнооката айезседайска строгост на петте без труд превръщаше в тронове позлатените кресла с високи гърбове, на които седят. Той не можеше да разбере защо Нинив и Елейн седяха като пънове, също така хладни и строги, но абсолютно мълчаливи. Знаеха, разбираха и въпреки това Мерилил и пасмината с нея си чешеха езиците, докато те си мълчаха кротичко. Мат Каутон, от друга страна, беше един недодялан простак с космати уши, който трябваше да бъде наричан, и от Мерилил надолу всички до една бяха готови да се заемат с ритането.

— Видях го това нещо — сопна ѝ се той. — Елейн го видя, Реане и Мъдрите жени го видяха. Тях питай!

Струпани в единия край на стаята, Реане и петте оцелели Мъдри жени се бяха свили като мокри кокошки, уплашени да не би наистина да ги попитат. Всички, без Сумеко; пъхнала палци под дългия си червен колан, закръглената жена току поглеждаше Айез Седай начумерено, поклащаше глава, пак се начумерваше и пак поклащаше глава. Нинив доста си беше поговорила с нея в каютата на лодката на връщане и Мат смяташе, че този разговор има нещо общо с новооткритата от нея поза. Беше чул да се споменава неведнъж за Айез Седай — не че се беше опитвал да ги подслушва де. Останалите, изглежда, се чудеха дали сами да не предложат да донесат чай. Единствена Сумеко като че ли се позамисли, като ѝ предложиха стол. Виж, Сибела беше плеснала с кокалестите си ръце и едва не припадна.

— Никой не отрича думата на Елейн Айез Седай, господин Каутон — каза Ренайле дин Калон Синя звезда с хладен и дълбок глас. Дори да не бяха представили предварително изпълнената с достойнство жена в коприни като червено-жълтите плочки на пода, древните му спомени, омешани със собствените му, щяха да разпознаят в нея Ветроловката на Наставницата на корабите по десетте

дебели пръстена в ушните ѝ раковини, свързани със златна верижка на всяко от ушите ѝ и полускрити от правата ѝ черна коса, прошарена с няколко бели кичура. Медальончетата по още по-тънката верижка, минаваща през халката на носа ѝ, трябваше да му подсказват родния ѝ клан наред с куп други неща. Както и татуировките по тънките ѝ мургави ръце. — Това, което поставяме под въпрос, е степента на опасност — продължи тя. — Не обичаме да напускаме водата без сериозна причина.

Зад нейния стол се бяха струпали двайсетина жени на Морския народ: общо взето — цяло пиршество от яркоцветни коприни, обеци и медальончета на верижки. Първото странно нещо, което бе забелязал, беше отношението им към Айез Седай. Държаха се напълно почтително, външно поне, но той никога досега не беше виждал някой, който да гледа Айез Седай самодоволно. Втората странност произтичаше от спомените на онези, другите мъже в главата му; от тях той не знаеше кой знае колко за Морския народ, но все пак знаеше достатъчно. Всеки Ата-ан Миере, било то мъж или жена, започваше като палубен моряк от най-нисък ранг, все едно дали му е предопределено да стане самият Наставник на мечовете или самата Наставница на корабите, и по всяко стъпало помежду им толкова държаха на разликата в ранговете, че и най-педантичният крал или Айез Седай изглеждаха пред тях немарливци. Тъкмо затова жените зад Ренайле изглеждаха странна сбирщина — Ветроволки на Надзорници на вълните търкаха рамене с Ветроловки на жалки корита, поне според златните им медальони — но две от тях бяха навлекли светли блузи от проста вълна върху тъмните омазнени панталони на палубни чистачки, всяка от тях — само с по една тънка халкичка на лявото ухо. Втората и третата на дясното показваше, че ги учат за Ветроловки, но им оставаше да спечелят още по две, да не говорим за халката на носа. Много служба ги чакаше още преди Надзорникът на палубата да спре да им вика да опнат някое платно, щом му потрябват, и да им пердаши задниците, когато се помотават. Според това, което помнеше главата му, древно и ново, на тия двете изобщо не им беше мястото тук. Обикновено Ветроловката на Наставницата на корабите нямаше дори да проговори на някоя от тях.

— Точно както аз казах, Ренайле — отстъпи с леден тон Мерилил. Със сигурност беше забелязала самодоволните им погледи.

Тонът ѝ не се промени, когато тя насочи вниманието си към него. — Не ставайте сприхав, господин Каутон. Готови сме да се вслушаме в разума. Стига да притежавате такъв.

Мат насъбра търпение — надяваше се да намери достатъчно.

— Голам са били сътворени в разгара на Войната за Силата, по време на Приказния век — започна той от самото начало. Почти от началото на това, което му беше разказала Биргит. Докато говореше, се обръщаше ту към едната, ту към другата група жени. Светлината да го изгореше дано, ако позволеше едната пасмина да си помисли, че е по-важна от другата. Или че той ги моли за нещо, да им се не видят проклетниците му проклети! Особено след като всъщност ги молеше. — Били са направени, за да убиват Айез Седай. За нищо друго. Да избиват хора, които могат да преливат. Единствената сила няма да ви помогне — Силата не може да докосне един голам. Всъщност те могат да усетят способността за преливане, стига да са, да речем, на петдесет крачки от теб. Могат също да усетят и силата в теб. Голама не можеш да го познаеш, преди да е станало твърде късно. Отвътре... голам няма кости — могат да се провират под вратите. И са толкова силни, че могат да изкъртят вратата от пантите с една ръка. — Или да разкъсат гърло. Светлина, трябваше да остави Нейлсийн да си лежи в леглото.

Той потисна трепета и продължи натиска си. Жените — всички — го гледаха и като че ли почти не мигаха. Нямахше да им позволи да го видят, че трепери.

— Създадени са били само шест голама — три мъжки и три женски; във всеки случай, поне приличали на такива. Явно дори Отстъпниците се чувствали малко притеснени от тях. Или може би просто са решили, че шест им стигат. Тъй или иначе, вече знаем, че един от тях е в Ебу Дар, вероятно е запазен жив след Разрушението в стазисна кутия. Не знаем дали и някой друг е бил поставен в тази кутия, но и един е предостатъчен. Който и да го е пратил — а би трябвало да е някой от Отстъпниците, знаел е, за да ни проследи отвъд реката. Трябва да е бил изпратен за Купата на ветровете и според това, което ми каза — за да убие Нинив или Елейн, а може би и двете. — Той им отдели един бърз поглед, пълен с утеха и съчувствие; никой не можеше да се почувства спокоен, ако разбере, че такова нещо е тръгнало подир него. В отговор Елейн го изгледа озадачено и само

леко се намръщи, а Нинив му махна небрежно и нетърпеливо да продължи.

— Та да продължа — каза той и ги изгледа ядосано. Имаш ли си работа с жени е много трудно да не въздишаш. — Който и да е изпратил голама, сигурно знае, че сега Купата се намира в Тарасинския палат. Ако той или тя изпрати голама тук, някои от вас ще загинат. Може и Купата да вземе. А на всичко отгоре и Фалион Бода — тя едва ли е сама, нищо че Испан е пленничка, така че имаме да се безпокоим и от Черната Аджа също така. В случай че Отстъпникът и голамът не ви стигат. — Реане и Мъдрите жени се дръпнаха, още по-възмутени и от Мерилил с приятелките ѝ при споменаването на Черната Аджа, а Айез Седай се вдървиха и набраха полите си, готови да му се нахвърлят обидени. Да ги натисне: друго не му оставаше. — Така. Сега разбрахте ли защо всички вие трябва да напуснете палата и да отнесете Купата някъде, където голамът няма да се сети да я потърси? Някъде, за където и Черната Аджа няма да се досети? Сега разбрахте ли защо трябва да се направи?

Сумтенето на Ренайле можеше да стресне ято гъски чак в съседната стая.

— Вие просто се повтаряте, господин Каутон. Мерилил Седай твърди, че тя никога не е чувала за така наречения голам. Елейн Седай казва, че там е имало някакъв странен мъж, същество някакво, но нищо повече. Вие откъде знаете това, което твърдите, че знаете? Защо трябва да се отдалечаваме още повече от водата поради приказките на един мъж, който просто си измисля какво ли не?

Мат хвърли поглед към Нинив и Елейн. Не че се надяваше много на помощ. Само ако благоволяха да си отворят устата, отдавна щяха да са свършили, но те само го гледаха, пробвайки безизразните маски на Айез Седай дотолкова, че челюстите им сигурно скърцаха. Това тяхно мълчание той не можеше да го разбере. Бяха описали събитията в Рахад едва отгоре-отгоре и той беше готов да се обзаложи, че нямаше изобщо да споменат за Черната Аджа, ако не се налагаше да дадат някакво обяснение, след като се появиха в палата с една овързана и заслонена Айез Седай. Испан я бяха задържали под стража в друга част на палата и присъствието ѝ стана известно само на шепата хора. Нинив ѝ беше изсипала някаква отвара в гърлото, смес от някакви билки, която вонеше отвратително и от която опулените очи на жената

щяха да изскочат, и много скоро след това горката започна да се кикоти истерично и да се препъва, а останалите от Плетящия Кръг останаха в същата стая да я пазят. Бяха приели задължението си с голяма неохота, но го изпълняваха усърдно. Нинив им беше пояснила изрично, че ако позволят на Испан да се измъкне, ще е по-добре и те да побегнат преди да ги е спипала.

Мат обаче много старателно отбягваше да поглежда към Биргит, застанала до вратата с Авиенда. Айилката се беше облякла в ебударска рокля; не простата вълна, с която се беше върнала, а сребристосива копринена рокля, която никак не си отиваше с прибория в кания нож с рогова дръжка на колана ѝ. Биргит набързо беше сменила собственото си облекло с обичайното си — късо палтенце и широки панталони, съответно — тъмносиньо и тъмнозелени. На бедрото ѝ вече беше провиснал колчан. Точно тя беше източникът на всичките му познания за голам — както и за стазисните кутии, ако се изключеше онова, което беше видял със собствените си очи в Рахад. А това той нямаше да разкрие, дори да го набучеха на шиш.

— Веднъж четох една книга, в която се говореше за... — почна той, но Ренайле го прекъсна.

— Книга! — изръмжа тя. — Няма да напусна солта заради някаква си книга, за която Айез Седай не са и чували.

Изведнъж нещо поразя Мат. Той беше единственият присъстващ тук мъж. Лан си беше излязъл по заповед на Нинив — станал беше толкова питомен пред нея, колкото Беслан пред майка си. Том и Джюйлин прибираха багажа. Сигурно вече бяха приключили. Стига да имаше някаква полза от това, тоест стига изобщо да тръгнеха. Единственият Мъж беше той, обкръжен от стена от жени, които явно очакваха да заблъска главата си в тази стена, докато мозъците им се поразмърдат. Беше напълно безсмислено. Напълно. Те го гледаха и чакаха.

Нинив, с дантелата с жълти шарки и поръбена със синьо, беше заметнала плитката си през рамо, така че да виси между гърдите ѝ, но тежкият златен пръстен — пръстенът на Лан, както бе разбрал — също беше поставен грижливо между тях, така че да се вижда. Лицето ѝ беше спокойно, а дланите ѝ лежаха отпуснати в скута ѝ, въпреки че от време на време пръстите ѝ трепваха. Елейн, в зелена коприна с ебударска кройка, пред която Нинив изглеждаше свенливо покрита,

отвърщаше на погледа му с немигащи очи, хладни като дълбоки сини езера. Нейните ръце също лежаха в скута ѝ, но от време на време шареха по златното вземя по полите ѝ и спираха внезапно. Защо все пак не казваха нищо? Да си му го върнат ли искаха, що ли? Дали беше просто „Мат прекалява с мераците си да командва всичко, хайде сега да го видим как ще се справи без нас“? За Нинив можеше да го повярва, най-малкото във всеки друг случай, освен в този, но не и за Елейн, вече не. Тогава защо?

Реане и останалите Мъдри жени не се гушеха пред погледа му така, както пред Айез Седай, но поведението им към него се беше променило. Тамарла му кимна кажи-речи уважително. Меденосата Фамеле стигна чак до приятелска усмивка. Странно, че Реане се изчерви, като срещна очите му. Но те всъщност не се брояха за опозиция. Шестте жени не си бяха казали и една думичка, откакто бяха влезли в тази стая. Всяка от тях щеше да скочи, ако Нинив или Елейн им щраканеха с пръсти, и всичките щяха да продължат да скачат, докато щракането не спре.

Той се извърна към другите Айез Седай. Безкрайно спокойни лица и безкрайно търпеливи. Само дето... Очите на Мерилил пробягаха покрай него към Нинив и Елейн за миг. Сарейта бавно започна да приглажда полите си, като че ли без да усеща, че го прави. Мрачно подозрение разцъфна в ума му. Длани, движещи се по полите. Изчервяването на Реане. Пълният колчан на Биргит. Мъгливо подозрение. Всъщност той не знаеше точно за какво. Усети само, че е тръгнал по грешен път. Той изгледа строго Нинив и още по-строго Елейн.

После бавно запристъпва към Морския народ. Просто закричи, но все пак някоя от онези при Мерилил изсумтя, а Сарейта промърмори: „Какво безочие!“ Какво пък, щеше да им покаже той едно безочие. Ако на Нинив и Елейн не им харесваше, можеха да му доверят тайните си. Светлина, колко мразеше да го използват! Особено когато не знаеше нито как, нито защо.

Мат спря пред стола на Ренайле и огледа тъмните лица на жените Ата-ан Миере зад нея, преди да я погледне. Тя се намръщи и погали с пръсти ножа, затъкнат зад пояса ѝ. Беше по-скоро обаятелна жена, отколкото хубава, някъде на средна възраст, и при други обстоятелства сигурно щеше да му е приятно да се взре в очите ѝ. Бяха като две

големи черни езера и един мъж можеше да пожертва цяла нощ да се взира в тях. При други обстоятелства обаче. Морският народ някак се оказваше мухата в каната с мляко и той не знаеше как да я извади. Успя да задържи все пак раздразнението си под контрол. Едва-едва. Какво да прави, да му се не види макар?

— Всички вие можете да преливате, както разбирам — каза той много кротко. — Но на мен ми е все едно. — Най-добре да им го каже направо още отначало. — Можете да питате Аделиз и Вандийн колко ми пука дали една жена прелива, или не.

Ренайле погледна покрай него към Тилин, но не заговори на кралицата.

— Нинив Седай — каза тя сухо, — според мен във вашата сделка не се споменава, че съм длъжна да слушам това младо чепкало. Аз...

— Изобщо не ми пука за твоите сделки с когото и да било, проклета дъще на пясъците! — сопна ѝ се Мат. Значи раздразнението му не беше чак толкова под контрол. От един мъж — толкова.

Жените зад нея ахнаха в хор. Преди повече от хиляда години една жена на Морския народ беше нарекла един есенски войник „син на пясъците“, преди да се опита да забие нож в ребрата му, и споменът за тази случка сега беше изплувал в паметта на Мат Каутон. Не беше най-тежката обида сред Ата-ан Миере, но почти. Лицето на Ренайле се наля с кръв; тя скочи, изсъска и отрупаният с безценни камъни кинжал блесна в юмрука ѝ.

Мат го дръпна от ръката ѝ преди да е стигнал до гърдите му и я бутна обратно в стола. Наистина имаше бързи ръце. При това все още можеше да сдържа нервите си. Все едно колко жени си въобразяваха, че ще го водят като кукла на конците, можеше...

— А сега ме чуй добре, подводна скала такава! — Е, добре, май не можеше да ги сдържа повече. — Нинив и Елейн имат нужда от вас, иначе щях да ви оставя на голама да ви скърши кокалите и на Черната Аджа да събере каквото е останало. Колкото до вас, аз съм Надзорникът на мечовете и мечовете ми са оголени. — Какво точно означаваше това, нямаше никаква представа, освен че веднъж беше чул „Когато мечовете са оголени, дори Надзорницата на корабите се кланя на Надзорника на мечовете.“ — А сделката между теб и мен е следната. Вие отивате там, където Нинив и Елейн поискат, в замяна на

което аз няма да вържа цялата ви пасмина и да ви метна на коне, за да ви завлека там собственоръчно!

Така не можеше да се продължава. Не и с Ветроловката на самата Надзорница на корабите. Не дори и с последния юнга, който ти подтичва по палубата с превит гръбнак, впрочем. Ренайле се сгърчи от усилие да не скочи отново с голи ръце — нали кинжалът ѝ беше в ръката му.

— Споразумяхме се, в името на Светлината! — изръмжа тя. Устата ѝ замърда и смутът и неверието се подгониха по лицето ѝ. Този път ахканията зад гърба и прозвучаха все едно че вятърът беше разкъсал пердетата.

— Споразумяхме се — бързо отвърна Мат, докосна устните си с пръсти и ги притисна до нейните.

След малко тя направи същото, като пръстите ѝ потръпнаха на устата му. Той ѝ протегна кинжала и тя го изгледа тъпо преди да си го вземе. Оръжието се прибра в отрупаната с камъчета кания. Не беше никак учтиво да убиеш човек, с когото току-що си сключил сделка. Най-малкото — не и преди условията да са изпълнени. Сред жените зад нея се надигна ропот и Ренайле се отърси и плесна с ръце. Това накара Ветроловките на Надзорниците на вълните да притихнат, както и двете упражняващи се в занаята чистачки на палуби.

— Мисля, че току-що сключих сделка с един тавирен — заяви тя хладно. Можеше да научи дори Айез Седай как бързо да се окопитват. — Но някой ден, господин Каутон, ако благоволи Светлината, мисля, че по въже ще тръгнете заради мен.

Какво точно означаваше това Мат не знаеше, освен че му прозвуча неприятно. Но и отвърна с най-изискания си поклон и каза:

— Всичко е възможно, стига да благоволи Светлината.

Малко повече учтивост никога не беше излишна в края на краищата. Въпреки че обнадеждената и усмивка го притесни.

Когато се обърна и огледа останалата част от стаята, човек можеше да си помисли, че са му израснали рога и крила, поне ако се съдеше по погледите на всички.

— Други възражения има ли? — попита той кисело и не изчака за отговор. — Струва ми се, че няма. В такъв случай предлагам да изберете някое място по-далече оттук и да тръгваме, щом си съберете багажа.

Все пак последва обсъждане, колкото за пред очи. Елейн спомена за Кемлин, но това прозвуча несериозно, а Кареане предложи няколко затънтени селца някъде из Черните хълмове, до всички от които лесно можело да се стигне с помощта на Праг. Вандийн заговори за Арафел, а Авиенда предложи Руйдийн, в Айилската пустош. Жените от Морския народ се чумереха толкова повече, колкото по-надалече от морския бряг се намираха споменатите места. Само колкото за пред очи. Поне за Мат това беше ясно от начина, по който Нинив нетърпеливо подръпваше плитката си, колкото и разгорещено и бързо да се сипеха предложенията.

— Може ли да кажа, Айез Седай? — най-сетне плахо се намеси Реане. Дори вдигна ръка. — Родството поддържа една ферма отвъд реката, на няколко мили на север. Всички знаят, че тя е убежище за жени, търсеци размисъл в уединение, но никой не я свързва с нас. Сградите са просторни и доста удобни, ако се наложи да се остане за дълго, и...

— Да — намеси се Нинив. — Да, смятам, че това ще е най-подходящото. Ти какво ще кажеш, Елейн?

— Смятам, че е чудесно, Нинив. Сигурна съм, че Ренайле ще бъде доволна да остане близо до морето. — Другите пет Сестри направо пощуряха да обясняват колко било умно и колко много по-добро било от всяко друго предложение.

Мат завъртя очи към небесата. Тилин много сполучливо се престори, че не вижда какво става под носа ѝ, но Ренайле се хвана като пъстърва на въдица. Което беше целта, естествено. По някаква причина тя не трябваше да знае, че Нинив и Елейн са уговорили всичко предварително. Тя бързо поведе останалите жени от Морския народ да си приберат каквото си бяха донесли, да не би Нинив и Елейн да си променят мнението.

Но тъкмо когато двечките се наканиха до последват Мерилил и останалите Айез Седай, Мат им махна с пръст. Те се спогледаха — цял час можеше да приказва, докато опише какво премина през погледите им — след което, за негова изненада, пристъпиха към него. Авиенда и Биргит ги гледаха от вратата, Тилин — от стола си.

— Много съжалявам, че трябваше да те използваме — изпревари го Елейн преди той да успее да си отвори устата и трапчинките ѝ цъфнаха. — Но си имахме причини, Мат. Трябва да ни повярваш.

— Които не е нужно да знаеш сега — намеси се твърдо Нинив, и заметна плитката си през рамо с добре тренирано отмятане на главата, при което златният пръстен подскочи на гърдите ѝ. Лан наистина се беше побъркал. — Трябва да кажа, че изобщо не очаквах да направиш това, което направи. Какво, мътните да те вземат дано, те накара да решиш да ги обиждаш? Всичко щеше да провалиш.

— Какво е животът, ако не рискуваш от време на време? — отвърна той весело. Толкова по-добре за него, ако си мислеха, че го е планирал, а не че му бяха избили чивиите. Но го бяха използвали, без да му кажат, и трябваше да им го върне. — Следващия път като ви се наложи да се пазарите с Морския народ, оставете го на мен. Може би така няма да се получи толкова зле като предния път. — Петънцата, избили на бузите на Нинив, му подсказаха, че е улучил право в целта. Не беше лошо, особено когато стреляш слепешката.

Елейн обаче само промърмори: „Много проникателен поданик“ — разкаяно и в същото време развеселено. Да си в белия ѝ списък можеше да се окаже по-лошо, отколкото в черния.

И после двете тръгнаха към вратата, без да го оставят да каже нещо повече. Какво пък, той и не мислеше да им се обяснява. И двете бяха Айез Седай до мозъка на костите си. Човек трябва да свиква да живее с това, което го заобикаля.

Тилин почти се беше изплъзнала от ума му, но не и той от нейния. Сипа го преди да е направил и две крачки. Нинив и Елейн се спряха до вратата с Авиенда и Биргит и ги загледаха. Не, с някои неща никой не можеше да свикне да живее. Елейн си изписа физиономия на състрадание, Нинив — на гневно неодобрение. Авиенда много неуспешно се помъчи да прикрие смеха си, докато Биргит се ухили съвсем открито. Всички те знаеха, проклетниците му проклети.

— Нинив смята, че си едно малко момченце, което има нужда от закрила — издиша Тилин под носа му. — Знам, че си пораснал мъж. — Хрипливият ѝ кикот превърна последното в най-мръсното подмятане, което бяха чували ушите му. Четирите жени до вратата видяха как лицето му почервеня. — Ще ми липсваш, гълъбе. Това, което направи с Ренайле, беше великолепно. Обичам властните мъже.

— И на мен ще ми липсваш — промърмори той. За негова изненада това си беше чистата истина. Напускате Ебу Дар тъкмо навреме. — Но когато пак се срещнем, аз ще задирям.

Тя се изкиска и тъмните ѝ като на орлица очи почти блеснаха.

— Обожавам властните мъже, патенцето ми. Но не и когато се опитват да бъдат властни с мен. — Хвана го за ушите и дръпна главата му надолу, за да го целуне.

Мат така и не видя кога Нинив и останалите са си тръгнали. Излезе с олюляващи се крака, като пъхаше в движение ризата в панталона си. Наложил му се да се върне, за да си вземе опряното в ъгъла копие и шапката си. Тази жена срам нямаше. За пет пари.

Том и Джюйлин излизаха от покоите му, следвани от Нерим и Лопин, дебелия слуга на Нейлсийн, и двамата слуги с обемисти тръстикови панери, предназначени за товарен кон. Бяха се натоварили с неговите вещи. Джюйлин носеше дългия му лък и колчана му, праметнат през рамо. Ами да, нали Тилин беше казала, че ще го мести при себе си.

— Това ти го намерих на възглавницата — каза Том и му подхвърли пръстена, който си беше купил сякаш преди цяла година. — Прощален дар, изглежда. Имаше също любовничета и някакви други цветя, пръснати и на двете възглавници.

Мат нахлузи пръстена на пръста си.

— Той си е мой, да те изгори дано! Платил съм си го.

Старият веселчун потърка мустаците си с пръсти и се окашля в безполезно усилие да скрие широката си усмивка. Джюйлин пък си свали тъпата тарабонска шапка и много усърдно започна да изучава вътрешността ѝ.

— Кръв и проклета... — Мат вдиша дълбоко. — Надявам се, че сте отделили малко време и за своите вещи — каза той хладно. — Защото веднага щом спипам Олвер, тръгваме, дори да се наложи да оставим някоя раздрънкана лютня и някой ръждясал мечотрошач. — Джюйлин отри с един пръст ъгълчето на окото си, каквото и да значеше това, но Том се намръщи. Обиди по адрес на флейтата или лютнята си ги приемаше лично.

— Милорд — каза скръбно Лопин. Беше мургав, почти оплешивял мъж, по-дебел и от Сумеко, и черното му тайренско палто на човек от простолюдието, впито до кръста и уширяващо се надолу, наистина му изглеждаше тясно. Обикновено бе сериозен и надут почти като Нерим, но сега очите му се бяха зачервили, сякаш беше плакал. —

Милорд, има ли някаква възможност да остана да видя погребението на лорд Нейлсийн? Добър господар беше.

Болно му беше на Мат да му каже „не“.

— Всеки, който остане, може да остане за дълго, Лопин — отвърна му той кротко. — Слушай, ще ми трябва някой, който да се грижи за Олвер. Нерим е изцяло зает с мен. Впрочем, Нерим скоро ще се върне при Талманес, нали знаеш. Ако искаш, мога да те взема при мен. — Свикнал беше вече със слуга, а времената бяха трудни да си намери човек работа.

— Това много би ме радвало, милорд — отвърна му с печал шишкото. — Малкият Олвер толкова ми напомня за сина на малката ми сестра...

Само че когато влязоха в стаите на Мат, намериха там лейди Ризел, много по-прилично облечена, отколкото когато я бе видял последния път, и сама.

— И защо да го държа вързан за мен? — отвърна тя и наистина великолепната ѝ гръд се занадига възбудено, докато тя опираше юмруци на кръста си. Придворните на кралицата май не трябваше да държат такъв рязък тон на „патенцето“ ѝ. — Ако срежеш много крилцата на едно момче, от него никога няма да стане мъж. Той изчете страниците си на глас, седнал на коляното ми — ако го бях оставила, цял ден щеше да чете — реши си и задачите и аз го пуснах. Но защо толкова се притеснявате? Той ми обеща да се върне до залез слънце, а ми се струва, че много държи на обещанията си.

Мат подпря своя ашандарей в ъгъла и поръча на другите мъже да оставят багажа и да отидат да намерят Ванин и останалите Червени ръце. След което остави възхитителната гръд на Ризел и на бегом се изнесе в покоите, които дяляха Нинив и другите жени. Всички се оказаха там, заедно с Лан, вече наметнал стражническия си плащ и с дисаги на раменете. Неговите, както и на Нинив, изглежда. А по пода бяха струпани камара дебели вързопи с рокли и възголеми сандъци. Мат се зачуди дали щяха да накарат Лан да пренесе и тях.

— Разбира се, че ще трябва да го намериш, Мат Каутон — заяви Нинив. — Да не мислиш, че ще оставим детето тук? — Като я слушаше човек, щеше да си помисли, че точно това се е канел.

Изведнъж го засипаха с предложения да му помогнат, като не само Нинив и Елейн предложиха да отложат заминаването за фермата,

но и Лан, Биргит и Авиенда настояха да се включат в търсенето. Лан както винаги беше корав като скала, но Биргит и Авиенда...

— Сърцето ми би се пръснало, ако нещо се случи с горкото момче — каза Биргит, а Авиенда добави също толкова разгорещено:

— Винаги съм твърдяла, че не се грижиш добре за него.

Мат стисна зъби. Из улиците на града Олвер като нищо можеше да се измъкне и от осем души, преди да се появи в двореца чак по заниз слънце. Вярно, че държеше на обещанията си, но нямаше да се лиши и от една минутка на свобода, ако не му се налагаше. Повече очи щяха да означават по-бързо търсене, особено ако се включеха и всички Мъдри жени. Поколеба се няколко мига. Трябваше все пак да си спази обещанията.

— Купата е прекалено важна — каза той. — Онзи голям все още е някъде из града, а може би и Могедиен, както и Черната Аджа в добавка. — Заровете затътнаха в главата му. На Авиенда нямаше да ѝ хареса да я сложи в един кюп с Нинив и Елейн, но точно в този момент му беше все едно. Той се обърна към Лан и Биргит. — Пазете ги добре, докато се върна. Да ги опазите живи и здрави.

Авиенда обаче го изненада, като заяви:

— Ще ги пазим. Обещавам. — И опипа дръжката на ножа си. Явно не разбра, че попада в групата на пазените.

Нинив и Елейн обаче го разбраха. Нинив го изгледа така, сякаш искаше черепа да му пробие с очи; Мат очакваше да си дръпне и плитката, но странно, ръката ѝ само посегна към нея и се отпусна. Елейн се задоволи само да си вирне брадичката и да го изгледа смразяващо с големите си сини очи. Без трапчинки този път.

Лан и Биргит също го разбраха.

— Нинив е животът ми — отвърна протичко Лан и сложи ръка на рамото ѝ. Странното беше, че тя изведнъж много се натъжи, след което също така изведнъж стисна зъби, сякаш се готвеше да мине през стената и да изрови голяма дупка в нея.

Биргит погледна ласкаво Елейн, обърна се към Мат и отвърна:

— Ще я пазя. Истината на честта.

Мат подръпна неловко реверите на палтото си. Все още не беше сигурен колко и беше казал, когато се бяха напили. Светлина, тази жена попиваше виното като сух пясък. Въпреки това ѝ отговори като същински барашандарски лорд:

— Честта на кръвта. Истината на кръвта.

Биргит кимна и ако можеше да съди по изумените погледи на Нинив и Елейн, изглежда, все още беше запазила тайните му. Светлина, ако някоя Айез Седай научеше за спомените в главата му, наопаки щяха да го преобърнат, докато не изровят от него и последното „защо“ и „как“.

На тръгване Нинив го хвана за ръкава.

— Не забравяй бурята, Мат. Скоро ще избухне, знам го. Пази се много, Мат Каутон. Чу ли ме? Тилин знае посоките към фермата, когато намериш Олвер.

Той ѝ кимна и тръгна, а заровете в главата му закънтяха като ек от тропота на тичащите му ботуши. По време на търсенето ли трябваше да се пази, или докато Тилин му казва посоките? Нинив с нейното „Вслушване във вятъра“! Нима смяташе, че малко дъждец ще го разтопи? Като си помислиш, използваша ли тази Купа на ветровете, пак щеше да завали. Сякаш не беше валяло от години. Нещо притегли мислите му, нещо свързано с времето и с Елейн, но той бързо го отхвърли. Грижите трябваше да се отхвърлят една по една, а първата му грижа сега беше Олвер.

Всички мъже го чакаха в дългото помещение на Червените ръце близо до конюшните, всички прави, с изключение на Ванин, който се беше изтегнал на едно от леглата, събрал пръсти на корема си. Според Ванин човек трябваше да си отдъхва при всяка възможност. Но като влезе Мат, той също стана. Грижеше се за Олвер също като всеки друг от мъжете; Мат само се боеше, че ще започне да го учи как да краде коне и да браконьерства. Всички загледаха Мат напрегнато.

— Ризел каза, че Олвер е облечен в червено палто — обясни им той. — Има навика да си ги раздава, но всяко улична хлапе в хубаво червено палто сигурно ще знае къде е бил Олвер последния път. Всички тръгваме в различни посоки. Ще обикаляте от Мол Хара навън и ще гледате да се връщате след около час. Изчакват да се върнат всички, след което тръгват отново. Така, ако някой го намери, другите няма да продължават да го търсят до утре. Всички разбраха ли? — Те кимнаха.

Това понякога го удивляваше. Длъгнестият Том с бялата му коса и мустаци, който някога беше бил любовник на кралица, при това много по-охотно от него самия, и много повече от любовник, ако

можеше да се вярва на половината от приказките му. Харнан с квадратната му челюст, с татуировката на брадичката и много други още къде ли не, цял живот прекарал като войник. Джюйлин с неговата бамбукова тояга и мечотрошача на бедрото му, който смяташе, че по нищо не отстъпва на никой лорд, въпреки че все още го притесняваше да носи меч, и Ванин, в сравнение с когото дори Джюйлин щеше да мине за подмазвач и угодник. Кокалестият Фергин и Гордеран, широк в раменете почти колкото Перин, както и Метвин, чието бледо кайриенско лице още му придаваше момчешки вид, въпреки че беше доста по-голям от Мат. Някои от тях следваха Мат Каутон, защото смятаха, че е късметлия, защото неговият късмет можеше да ги опази живи, когато се извадят мечовете, а други — по причини, които той не разбираше съвсем, но все едно го следваха. Дори Том не си позволяваше нещо повече от възражение на неговите заповеди. Може би случката с Ренайле си беше нещо повече от късмет. Може би това, че беше тавирен, вършеше нещо повече от това само да го въвлеча в купища неприятности. Изведнъж той се почувства... отговорен... за тези мъже. Мат Каутон и отговорността не се връзваха никак. Беше неестествено.

— Пазете се много и си отваряйте очите на четири — каза им той. — Знаете какво е навън. Буря идва. — Това пък защо го каза? — Хайде. Времето си тече и само губим светлина.

Вятърът все така вееше и замиташе прах през Мол Хара със статуята на отдавна мъртва кралица наред фонтана, но никакъв друг признак на буря не се забелязваше. Нариеен се беше прославила със своята честност, но едва ли чак толкова, че да я изобразят със съвсем гола гръд. Следобедното слънце напичаше високо в чистото, без нито едно облаче небе и каменните плочи на настилката бяха нажежени.

Мат хвърли един сърдит поглед към „Скитащата жена“ от другата страна на площада и се запъти към реката. Докато стояха в хана, Олвер не беше излизал чак толкова често с уличните хлапетии. Предпочиташе да се закача със слугинчетата и щерките на Сетале Анан. Казвали му били заровете, че трябвало да се премести в палата! Всичко, което беше правил — всичко, което беше правил по своя воля, поправи се той, сещайки се за Тилин и очите ѝ; и за ръцете и — всичко можеше да го направи не по-зле и оттам. Заровете се завъртяха бясно и на Мат му се дощя да се махнат най-после.

Опита се да тръгне по-бързо и почна да обикаля нетърпеливо тътрещите се коли и фургони и лъскавите носилки и карети, но какъв смисъл имаше да тича подир едно хлапе, ако не знаеше къде е? Съжали, че не бе извел Пипс от кралските конюшни, и загледа навъсено подминаващите го хора. На седло нямаше да се движи по-бързо, но щеше да вижда по-надалече. Но пък да разпитва от седлото щеше да е неловко; всъщност малцина яздеха из града, а повечето минувачи имаха навика да се дръпват настрана от човек на кон.

Въпросът му беше все един и същ. Първия път го зададе на един мост малко под Мол Хара на някакъв чешит, който продаваше варени в горещ мед ябълки на поднос, окачен на каишка през врата му.

— Виждали ли сте едно момче, ей толкова високо и с червено палто? — Олвер обичаше сладкишите.

— Момче ли, милорд? — отвърна продавачът и смукна въздух през редките си зъби. — Виждал съм хиляда момчета. Ама за таквоз палто не помня. Ще си вземе ли милорд една-две ябълчици? — Той хвана две с кокалестите си пръсти и ги подбутна към Мат. Както поддаваха под пръстите му, явно се беше престарал с варенето. — Милорд чу ли за безредиците?

— Не — отвърна кисело Мат и продължи напред. В другия край на моста се спря пред една пълничка жена с поднос с панделки. Панделките не привличаха Олвер, но червените ѝ фусты се показваха под полата, пришита над лявото ѝ бедро, а деколтето на корсета ѝ разкриваше гръд, неотстъпваща на тази на Ризел. — Виждали ли сте едно момче...

И от нея чу за някакви безредици, както и от всеки втори човек, когото попита. Тази мъла, допусна Мат, сигурно се беше появила след известни събития при една определена къща в Рахад същата тази сутрин. Една фургонджийка — дългият ѝ бич бе увит около врата ѝ — дори му каза, че безредиците били оттатък реката, след като му поясни, че никога не забелязвала момчета, освен ако сами не се наврели под мулетата ѝ. Един мъж с квадратна мутра, продаващ медена пита, — невероятно суха на вид медена пита — поясни, че безредиците били ей там надолу при светлинната кула в края на Крайбрежния път, от източната страна на устието на залива, което беше точно толкова подходящо място за улични бунтове, колкото и посред самия залив. Ако човек се заслушаше, във всеки град имаше поне хиляда слуха и,

изглежда, днес му беше писано да чуе откъслечи от всичките хиляда. Една от най-хубавите жени, които бе виждал, застанала пред една кръчма, се оказа една от прислужниците в „Старата овца“, но, изглежда, единствената ѝ задача беше да стои отвън, за да привлича клиенти, с което явно се справяше добре — та тя го уведоми, че днес имало някаква битка някъде при хълмовете Кордийз, според нея. Или може би на хълмовете Ранън, отгатакъ залива. Или може би... Забележително хубава беше тази Мейлин, но не особено умна, изглежда. Олвер можеше да стои тук и да я зяпа с часове, докато хубавицата не си отвореше устата. Но не помнела да е виждала момче с... Я чакай, какво палто каза? Така че той чу за вълнения, битки и метежи, чу също така и за толкова много и странни същества, зърнати в небесата и по хълмовете, че стигаха цялата Погибел да заселят. Чу, че Преродения Дракон щял всеки момент да се спусне над града с хиляда мъже, които можели да преливат, че айилците идвали, че идвала армия Айез Седай — не, армията била от Бели плащове; Педрон Ниал бил мъртъв и Чедата смятали да отмъстят за него, въпреки че защо точно на Ебу Дар — не беше много ясно. Човек можеше да си помисли, че градът ще затъне до кръста в паника при толкова страховити приказки, но всъщност дори тези, които ги разправяха, им вярваха едва наполовина. Така че Мат чуваше всички тези глупости, но нито думичка за момче с червено палто.

На няколко улици от реката започна да чува тътен — силни и кухи трясъци, които идеха сякаш откъм морето. Хората се взираха с любопитство в безоблачното небе, почесваха се по главите и си продължаваха по пътя. Той също, без да спира да разпитва всеки уличен продавач на сладкиши и всяка по-засукана жена. И все напразно. Като стигна дългия каменен кей, опасващ речния бряг откъм града, спря и се загледа към сивите пристани, протягащи се в реката, и привързаните към тях съдове. Вятърът беше силен и клатушкаше лодките и корабите на въжетата им, и ги блъскаше в каменните пристани въпреки тъпканите с вълна чували, спуснати от бордовете им да омекотят сблъсъка. За разлика от конете, корабите не интересуваха Олвер, освен като средство за придвижване от едно място на друго, а корабите в Ебу Дар бяха мъжка работа, въпреки че товарите, които караха, в повечето случаи не бяха. Жените по тези пристани щяха да са или търговки, надзираващи товаренето на стоката си, или въоръжени

до зъби, от гилдията на товарачките. Продавачи на сладкиши тук нямаше да се намерят.

Тъкмо да обърне гръб на реката и да тръгне обратно, забеляза, че никой наоколо не се движи. Кейовете обикновено гъмжаха от народ, но по всички кораби, които виждаха очите му, екипажите се бяха наредили по перилата или се бяха покатерили на такелажите, за да гледат към нещо в залива. Бурета и сандъци стояха оставени, а гологърди носачи и жилави жени в зелени кожени елеци се бяха струпали в краищата на пристаните и се взираха на юг, към източника на тътена. Някъде оттам на гъсти високи стълбове се надигаше черен дим и се накланяше рязко на север, по посока на вятъра.

Мат се поколеба само за миг и се затича по най-близкия пристан. Отначало подредените по дължината на протегналия се на юг каменен пръст съдове му пречеха и не можеше да види нищо освен пушека. Но поради бреговата линия всеки пристан се протягаше по-навътре от съседния по течението. След като успя да се провре с лакти през мърморещата тълпа до самия му край, широкото речно русло отвори ивица зелена вода по посока на развълнувания залив.

Десетина кораба горяха посред залива, може би и повече, погълнати от пламъци от единия край до другия. Много други вече потъваха, виждаше се само нос или кърма над водата, но и те бързо изчезнаха. Още щом погледна някакъв широк двумачтов кораб, на който плющеше голямо знаме с червена, синя и златна ивица, знамето на Алтара, той изведнъж се взриви с рев като от гръмотевица, вятърът помете бързо надигащите се валма черен пушек и корабът потъна. Стотици други кораби и лодки се движеха — всички, които се бяха оказали в залива, мъчеха се да се измъкнат в открито море. Ята от други кораби нахлуваха пред вятъра в залива — огромни съдове с тъпи носове. Пореха надигащите се вълни и мятаха пръски пяна. Мат забеляза квадратните им платна с дървени ребра и дъхът му секна.

— Кръв и кървави пепелища — промърмори той слисано. — Това са проклетите сеанчанци!

— Кой? — възкликна една жена до него. Добре скроената ѝ рокля от тъмносиня вълна я отличаваше като търговка, също както кожената папка под мишницата ѝ — за платата на товарачите, и значката на гилдията ѝ на гърдите — сребърен писец. — Това са Айез Седай — заяви тя с най-убедителен тон. — Видя ли аз преливане, не

мога да го сбъркам. Чедата на Светлината ще се разправят с тях, само да пристигнат. Ще видите.

Длъгнеста сивокоса жена в омазнен зелен елек се обърна, застана с лице към нея и заопипва с пръсти дървената дръжка на камата си.

— Да си държиш езика за Айез Седай, алчна скубачка такава, че ще те разпоря и ще ти натикам един Бял плащ в карантите!

Мат ги остави да махат с ръце и да си крещят, измъкна се от тълпата и се затича към кея. Вече видя три — не, четири — огромни същества да кръжат над града на юг, на огромните си като на чудовищни прилепи криле. По гърбовете на летящите същества се виждаха човешки фигури, явно на нещо като седла. Появи се и друго летящо същество, после — още. Под тях над покривите изведнъж с рев заизригнаха огнени фонтани.

Всички хукнаха да бягат.

— Олвер! — изрева той. — Олвер!

Изведнъж всички сякаш решиха да тръгнат в обратна посока — блъскаха го безжалостно, но Мат с упорство продължи срещу човешкия поток. И излезе на една улица, където разбра от какво се мъчат да избягат всички.

Идваше колона сеанчанци — над стотина мъже в шлемове като глави на насекоми и в броня на застъпващи се стоманени плочки, всички яхнали някакви животни като котки, големи колкото коне, но покрити с бронзови люспи вместо с козина. Надвесени над седлата си, с наклонени пики със зелени ленти, те препускаха в галоп към Мол Хара, без дори да се озъртат. Въпреки че „галоп“ не беше най-подходящата дума за начина, по който се движеха тези същества — скоростта си беше съвсем като галоп, но те се... носеха над платното. Крайно време беше да се маха. Крайно време. Само да намереше...

Колоната го подмина и очите му засякоха нещо червено и ниско до кръста му сред тълпата по улицата.

— Олвер! — Той хукна натам почти по петите на последното люспесто същество и почти се сблъска с една жена с разширени от ужас очи, която сграбчи облеченото си в червена рокличка момиченце, притисна го до гърдите си и побягна. Подивял, Мат хукна през блъскащото го множество и продължи да крещи: — Олвер! Олвер!

Още на два пъти мерна огнени колони да се надигат над покривите и валма пушек да се понасят към небето от още дузина

места. На няколко пъти чу и онези силни тътени, вече много по-близо в залива. И вътре в самия град, сигурен беше — на няколко пъти земята под ботушите му се разтресе.

А после улицата опустя — хората се покриха кой където може, в задънени улички, в къщи и дюкяни, защото от другия край идеха сеанчанци на коне. В челото на малката чета копиеносци яздеше тъмнокоса жена в синя рокля. И без да вижда, Мат знаеше, че по широките ѝ поли и корсажа ѝ е извезана сребърна мълния. Сребърна каишка, блестяща на слънцето, свързваше лявата ѝ китка с врата на една жена в сиво — дамане, която подтичваше до коня на своята сулдам като паленце. Във Фалме той беше виждал повече сеанчанци, отколкото би му се искало, но се спря и се загледа. Ревовите и пламъците бяха показали, че някой в града се опитва да окаже съпротива, най-малкото, и сега той щеше да види с очите си един такъв опит.

Сеанчанците не се оказаха единствената причина всички останали да се ометат от улицата. В другия ѝ край близо стотина конници снишиха пиките си. Бяха облечени в торбести бели гащи и зелени палта, а златните пискюли на шлема на командира им лъщяха. Чу се хоров мъжки рев и над стотината войници на Тилин се понесоха в щурм срещу нахлулите в града нашественици. Надвишаваха на брой сеанчанците поне два пъти.

— Проклети глупаци — измърмори Мат. — Не така. Онази сулдам ще ви...

Единственото движение, което последва сред сеанчанците, беше, че жената с роклята с мълния вдигна ръка и посочи досущ ловец, пускащ сокола си или сочещ дивеча на ловната си хрътка. Златокосата жена на другия край на сребърната каишка пристъпи леко напред. И медальонът с лисичата глава на гърдите му изстина.

Улицата под ебударската чета изведнъж изригна, каменни плочи, мъже и коне полетяха във въздуха сред оглушителен рев. Сътресението събори Мат и той се озова паднал по гръб, или платното може би просто се изметна изпод краката му. Успя да се надигне тъкмо навреме, за да види как предната стена на един хан изведнъж се срина на улицата сред облак прах и стаите вътре зейнаха открити.

Навсякъде се търкаляха мъже и коне, останки от мъже и от коне, като живите още се мятаха и тресяха, а в земята зееше яма, широка на

половината на улицата. Крясъците на ранените изпълваха въздуха. По-малко от половината ебударци се заизправяха, зашеметени и залитащи. Някои успяха да сграбчат юздите на конете си, също така олюляващи се като тях, да се покатерят на седлата и да хукнат в някакво жалко подобие на бяг, други просто се затичаха пеш. Колкото може по-надалече от сеанчанците. На стомана щяха да устоят, но не и на това.

Мат осъзна, че точно в този момент не може да измисли нищо по-добро от бягството. Озърна се бързо назад и видя купчината прах и зидария, висока почти един етаж. Затича се по улицата към бягащите ебударци — придържаше се колкото може по-близо до сградите и се надяваше сеанчанците да не го помислят за някой от войниците на Тилин. Никога повече нямаше да облече зелено палто.

Сулдамката обаче явно не беше останала доволна. Лисичата глава отново измръзна, а някъде точно зад него се надигна нов тътен, който го събори на паважа, подскочил под краката му. Ушите му звъннаха и през звъна той чу тежкия стон на зидарията. Боядисаната бяло тухлена стена над него поддаде навън.

— Къде се дяна проклетият ми късмет? — изрева той. За повече време не му остана. Остана му само миг, докато тухлите и гредите се сипеха отгоре му, колкото да осъзнае, че заровете в главата му са спрели.

ГЛАВА 40

КОПИЯ

Навсякъде около Галина Касбан се издигаха планини. Не повече от големи хълмове отзад, но увенчани със сняг ридове напред и още по-високи зъбери отвъд тях, макар че тя всъщност не ги виждаше. Камъните по склона деряха босите ѝ крака. Тя дишаше задъхано с изнурените си дробове. Слънцето печеше над главата ѝ сякаш непрестанно през всичките тези безкрайни дни, пот се лееше от нея като река. Всичко, освен да премества единия си крак пред другия, ѝ се струваше непосилно. Странно, че при толкова пот по нея не можеше да намери и капка влага в пресъхналата си уста.

Била беше Айез Седай по-малко от деветдесет години и дългата ѝ коса все още бе съвсем черна, но от близо двадесет от тях бе оглавявала Червената Аджа — наричана Най-висшата от другите Червени сестри, насаме; и беше смятана от останалите Червени сестри за равна на Амирлинския трон — и през всички тези години, без пет, откакто беше носила шала, всъщност беше била от Черната Аджа. Кое то не изключваше задълженията ѝ като Червена — тя просто стоеше над тях. Мястото ѝ във Върховния съвет на Черната Аджа беше второто след това на самата Ашиарин и тя беше една от само трите други, които знаеха името на жената, оглавяваща тайните им срещи. Можеше да изрече всяко едно име на тези срещи — на някой крал дори — и да е сигурна, че притежателят му скоро ще е мъртъв. И това се беше случвало, с крале, както и с кралици. Беше участвала в прекършването на две Амирлин, на два пъти беше помагала да превърнат най-могъщата жена в света във вресяща от ужас нещастница, готова да издаде всичко, което знаеше, помогнала беше първата от тях да изглежда, че е умряла в съня си, а втората да бъде свалена и усмирена. Такива неща ѝ бяха задължение, както да унищожават мъже, способни да владеят Силата. Не бяха деяния, които да извършва за свое удоволствие, не бяха нищо повече от добре изпълнена задача, но с удоволствие беше водила кръга, усмирил Сюан

Санче. Разбира се, че всички тези неща означаваха, че самата Галина Касбан е сред най-могъщите в света, сред най-властните. Разбира се. Трябваше да означават.

Краката ѝ се огъваха и се чувстваше натежала, неспособна да се държи повече, със здраво вързаните и стегнати зад гърба ѝ лакти. Бялата ѝ някога копринена риза, единственото останало на гърба ѝ, отново се разпра, докато се хлъзгаше по отломените камъни, жулеци отоците по стъпалата ѝ. Спря я едно дърво. Тя притисна лице в земята и захлипа.

— Как? — промълви тя измъчено с пресъхналите си устни. — Как можа да ми се случи това?

След малко осъзна, че не я изправят — колкото и често да падаше, никога досега не я бяха оставили да отдъхне и за миг. Примигна да отмахне сълзите си и вдигна глава.

Хълмистият склон беше покрит с айилки, неколкостотин на брой, пръснати сред редките дървета с копията си и с черните си була, сега отпуснати на гърдите им. Доця ѝ се да се разсмее. Деви. Тези чудовищни жени се наричаха „Деви“. Съжали, че не може да се разсмее. Малка утеха, че мъже поне нямаше. От мъжете кожата ѝ настръхваше, а ако я видеха сега, така оскъдно облечена...

Очите ѝ с тревога пробягаха към Терава и Мъдрите — те стояха накуп на билото, загледани към нещо отатък склона. Откъм групата им сякаш се носеше тихо мърморене. Може би Мъдрите обсъждаха нещо. Мъдри. Проявили бяха жестоко старание да я научат на правилното име — не просто айилки и в никакъв случай не „дивачки“. Надушваха презрението ѝ, колкото и да го прикриваше.

Повечето Мъдри гледаха отатък склона, повечето, но не всички. Сиянието на сайдар обгръщаше една млада хубава червенокоса жена с нежни устни, която гледаше Галина с големите си напрегнати сини очи. Навярно в знак на собственото си презрение бяха избрали тази заран да я засланя най-слабата от тях. Микара не беше всъщност никак немошна в Силата — никоя от тях не беше, — но колкото и да бе изкусна, Галина можеше да скърши щита ѝ със съвсем леко усилие. Едно мускулче на бузата ѝ затрепка неудържимо — винаги заиграваше, когато за пореден път си помислеше за бягство. Първият се бе оказал достатъчно окаян. Вторият... Тя потръпна, мъчейки се да не се

разхлипа отново. Нямахте да опита повече преди да е сигурна в успеха. Много сигурна.

Терава закрачи към Галина. Задъхана от болезнено очакване, Галина понечи да се изправи, но с вързани отзад ръце и омекнали мускули, едва успя да коленичи. Терава се наведе над нея и златните ѝ и костени накити леко издрънчаха. После хвана Галина за косата и рязко дръпна главата ѝ назад. По-висока от повечето мъже, тя го правеше дори когато бяха прави — извиваше болезнено врата на Галина, та тя да я погледне право в лицето. Терава беше донякъде помощна в Силата от нея, при все че малко жени я надминаваха, но не това накара Галина да се разтрепери, а двете много студени тъмносини очи, които се забиха в нея и я задържаха по-силно и от грубата ръка на Терава; сякаш оголиха душата ѝ също тъй лесно, както я държеше Мъдрата. Все още не беше се молила, дори когато я караха да върви по цял ден почти без капчица вода, дори когато я караха да не изостава от тях, докато тичаха с часове, дори когато я шибаха с пръчки и тя виеше от болка. Жестокото, кораво лице на Терава, което сега я изгледа отгоре безстрастно, я накара да ѝ се доще да се помоли. Понякога се будеше в нощта, разпъната между четирите кола, на които я връзваха, будеше се плувнала в сълзи от сънищата, според които щеше да преживее цял живот в ръцете на Терава.

— Прекършва се вече — каза Мъдрата сухо. — Напийте я и я доведете. — Обърна се и си намести шала, забравила сякаш за Галина Касбан. За Терава Галина Касбан бе нещо по-незначително и от псе.

Галина не се опита да се изправи; достатъчно пъти досега я бяха „поили“. Зажадняла за глътка вода, тя не оказа съпротива, когато една едра Дева я хвана за косата като Терава преди малко и изви главата ѝ назад. Само отвори устата си колкото можеше по-широко. Друга Дева, с дълъг белег, пресичащ лицето ѝ през носа и брадичката, вдигна един мях и бавно изля струйка вода в чакащата уста на Галина. Водата беше топла и застояла. Беше превъзходна. Тя загълта на пресекулки, непохватно, задържайки челюстите си широко отворени. Искаше ѝ се да отмести лице, за да я облее оскъдната струйка по бузите и челото. Но задържа главата си съвсем неподвижно, тъй че и последната капчица да се излее в гърлото ѝ. Разливането на вода ѝ беше спечелило още един бой — пребили я бяха пред едно поточе, шест крачки широко, затова, че си бе намокрила брадичката с шепа вода.

Когато най-после прибраха меха, Девата я повдигна да се изправи и Галина изстена. Мъдрите сбираха поли, оголвайки крака много над високите си до коленете чизми. Не можеше да се впуснат в бяг отново. Не и този път. Не и през тези каменисти чукари.

Но Мъдрите се понесоха напред, също тъй леко, както през равнините. Някаква Дева я шибна с пръчка през бедрата и Галина се запрепъва в подобие на бяг. Пръчката шибаше краката ѝ всеки път, щом поддадяха. Ако този бяг продължеше през целия ден, щяха да се редуват — една Дева да размахва пръчката, а друга да я влачи. Тичаше и тичаше Галина, тътреше се, катереше се с усилие по склон след склон и почти се пързаяше надолу. Жълто-кафява планинска котка, нашарена с кафяви ивици и по-тежка от човек, им се озъби от една скалиста издатина над тях; женска — липсваха туфите в ушите ѝ и пухкавите бакенбарди. На Галина ѝ се доця да ѝ извика да побегне, да избяга преди да я е спипала Терава. Айилките преминаха тичешком под очите на звяра, без нищо да ги притесни, и Галина се разрида от ревност заради свободата му.

Все някой ден щяха да я освободят, знаеше го. Кулата нямаше да позволи една Сестра да остане в плен. Елайда нямаше да позволи една Червена да я държат в плен. Алвиарин със сигурност щеше да ѝ прати избавление. Все някой щеше да го направи, все някой щеше да я освободи от тези чудовища, особено от Терава. За такова освобождение всичко щеше да обещае. Щеше дори да изпълни тези обещания. Беше се освободила от Трите клетви, когато се присъедини към Черната Аджа, замествайки ги с други три, но в този момент искрено вярваше, че ще спази думата си, стига тя да ѝ донесеше избавление. Всяко обещание, пред всеки, който я освободеше. Дори да е мъж.

Докато стигнат първите ниски шатри, чиито цветове се сливаха с гористите планински склонове също както дивата котка, вече я крепяха и теглеха две от Девите. Отвсякъде се занадигаха викове, радостни викове за поздрав, но Галина я завлякоха след Мъдрите, по-навътре и още по-навътре в стана, и я блъскаха на земята.

— Много се забавихте, Терава — чу тя някак познат глас. — Девет дни. Прекалено много.

Девет дни? Откакто айилките бяха простреляли коня под нея, в паметта ѝ беше настанала мешавица от жажда, тичане и бой, но със

сигурност бяха много повече от девет дни. Седмици със сигурност. Месец може би, ако не и повече.

— Доведете я — рече нетърпеливо познатият глас.

Нечии ръце я вдигнаха, блъснаха я напред и я вкараха в голяма шатра с вдигнати платници. Хвърлиха я върху застланите килими с червено-синя тайренска плетеница от застъпващи се цветя. С усилие, тя надигна глава.

Отначало не можа да види нищо друго освен Севанна, седнала на голяма възглавница с жълти ресни. Севанна, с косата ѝ като финоткано злато и с ясните ѝ като смарагди очи. Вероломната Севанна, която им беше дала дума, че ще отвлече вниманието, нахлувайки в Кайриен, а после бе нарушила обета си, опитвайки се да освободи ал-Тор. Севанна, която поне можеше да я измъкне от лапите на Терава.

Тя се изправи с мъка на колене и чак сега разбра, че в шатрата има и други. Терава седеше на възглавница вдясно от Севанна, първа в извита редица от Мъдри, всичко четиринадесет жени, способни да преливат, макар че Микара, която все още държеше щита около нея, по-скоро стоеше, отколкото седеше в края на тази редица. Половината от тях бяха от числото на Мъдрите, които я бяха пленили с такава обидна лекота. Никога вече нямаше да прояви такава небрежност към Мъдри. Никога. Мъже и жени в бели роби се движеха зад Мъдрите и им поднасяха безмълвно тави от злато и сребро с малки чашки, а други вършеха същото от другата страна на просторната шатра, където, вляво от Севанна, седеше сивокоса жена в айилска дреха и панталони на кафяви и сиви шарки, в челото на една редица от дванадесет каменолики айилци. Мъже. А тя нямаше нищо по себе си освен една долна риза, при това раздрана. Галина стисна здраво зъби, за да затаи писъка си. Задържа вдървена главата си, за да не понече да я зарови в постелките и да се скрие от тези очи.

— Изглежда, че Айез Седай могат и да лъжат — каза Севанна и Галина пребледня. Севанна не можеше да знае; просто не можеше. — Дала си обещания, Галина Касбан, а си ги нарушила. Допускаше ли, че можеш да убиеш една Мъдра и после да избягаш от копията ни?

За миг облекчението смрази езика на Галина. Севанна не знаеше за Черната Аджа. Ако не беше изоставила Светлината така отдавна, щеше да ѝ благодари. Облекчението вкочани езика ѝ, както и тънката искрица на възмущение. Бяха нападнали Айез Седай, а се гневяха, че

една от тях е загинала? Слаба обаче беше искрицата и бързо угасна. В края на краищата, можеше ли да се сравни изопачаването на фактите от Севанна с безкрайните дни бой и очите на Терава? Болезнен, хриплив смях изригна неволно от напуканите ѝ устни заради целия този абсурд.

— Да сте благодарни, че все още някои от вас са живи — успя да промълви тя през смеха. — Дори и сега не е късно да поправиш грешките си, Севанна. — С усилие, тя преглътна мрачния си смях, преди да се е обърнал на сълзи. Едва на косъм. — Когато се върна в Бялата кула, ще запомня тези, които са ми помогнали. — Щеше да добави и тези, които вършеха противното, но немигацият поглед на Терава накара вътрешностите ѝ да се разпърхат от ужас. Доколкото разбираше, на Терава все още можеха да ѝ позволят да прави с нея каквото си иска. Трябваше да има някакъв начин да убеди Севанна да... да я поеме поне тя. От това ѝ загорча, но по-добре всичко друго, само не и Терава. Севанна беше обзета от болни амбиции и алчност. Както се беше намръщила към Галина, тя мерна с очи ръката си и отпрати къса, пълна с възхита усмивка към отрупаните си със златни пръстени пръсти, пръстени с големи смарагди и огнекапки. Носеше пръстени на половината си пръсти, както и нанизы с перли, рубини и диаманти, достойни за същинска кралица, покриващи издутата ѝ гръд. Не можеше да се вярва на Севанна, но пък сигурно можеше да бъде купена. Терава беше природна стихия — все едно да се опиташ да подкупиш морски прилив или лавина. — Вярвам, че ще направиш каквото трябва, Севанна — довърши тя. — Наградите за приятелство с Бялата кула са големи.

Последва продължителна тишина, в която се чуваше само шумоленето на белите роби и стъпките на носещите подносите. А после...

— Ти си да'цанг — каза Севанна. Галина примигна. Тя да е презряна? Бяха ѝ показали съвсем открито презрението си, но защо...

— Ти си да'цанг — обади се една кръглолика Мъдра, която тя не познаваше, а една жена, по-висока и от Терава, потрети:

— Ти си да'цанг.

Ястребовото лице на Терава все едно че беше издялано от дърво, но очите ѝ, вперени в Севанна, блеснаха в безмълвен укор. Галина се почувства като закована на мястото си, неспособна да раздвижи и един

мускул. Като хипнотизирана птица, гледаща как усойницата пълзи към нея. Никоя досега не я беше карала да се чувства така. Никоя.

— Три Мъдри го изрекоха. — Доволната усмивка на Севанна й се стори почти добре дошла. Лицето на Терава се беше изопнало. Това, което току-що се беше случило, не й харесваше. А нещо се беше случило, въпреки че Галина не го разбираше. Само дето като че ли я бяха отскубнали от ръцете на Терава. Засега това беше повече от достатъчно. Повече от достатъчно.

Когато Девите срязаха връзките й и започнаха да й навличат някаква черна вълнена роба, тя изпита такава благодарност, че почти не обърна внимание на това как разкъсаха първо остатъците от долната й риза пред ледените очи на мъжете. Дебелата груба вълна беше гореща и дращеше, но тя я посрещна с радост, все едно че бе от коприна. Въпреки че Микара все още я засланияше, щеше почти да се разсмее, докато Девите я извеждаха от шатрата. Но много скоро й се дощя земята да се разтвори под нозете й и да я погълне. Много скоро започна да се чуди дали ако коленичи да се помоли на Севанна, ще има полза. Щеше да го направи, стига да можеше да се доближи до нея, стига Микара да не й бе дала да разбере, че няма да ходи никъде, където не й се каже, и че няма да си отваря устата, без да я заговорят.

Скръстила ръце, Севанна гледаше как Айез Седай — да'цанг — се смъкна със залитане по склона и спря до една от Девите, клекнала с пръчка в ръка, и пусна големия колкото човешка глава камък, който беше носила. Черната гугла се извърна за миг към Севанна, но да'цанг бързо се наведе да вдигне друг голям камък и се затътри обратно нагоре, за да го домъкне на петдесетина крачки, където я чакаше Микара с друга от Девите. Там пусна втория камък, наведе се да вдигне нов и отново тръгна надолу. Да'цанг винаги се подлагаха на позора да вършат безсмислен труд; освен ако много не се наложеше, на тази жена нямаше да и се позволи дори да поднесе чаша вода, но мъката от безцелния труд щеше да изпълва часовете й, докато не се пръснеше от срам. Слънцето имаше да извърви дълъг път до най-високата си точка, а я чакаха много такива дълги дни.

— Не мислех, че ще се самообвини със собствената си уста — каза Риале до рамото на Севанна. — Ефалин и останалите са почти

сигурни, че открито си е признала убийството на Десайне.

— Тя е моя, Севанна. — Терава беше стиснала челюсти. Можеше и да е пленила жената, но да'цанг не принадлежаха на никого. — Мислех да я облека в копринени дрехи на гай-шайн — промърмори тя. — Каква полза от това, Севанна? Очаквах да възразявам срещу предложения да ѝ се среже гърлото, не срещу това.

Риале погледна Севанна накриво и каза:

— Севанна смята да я прекърши. Дълго сме говорили с нея какво да направим, ако пленим някоя Айез Седай. Севанна иска някоя питомна Айез Седай да носи бяло и да ѝ слугува. Но една Айез Седай в черно също върши работа.

Севанна придърпа шала на раменете си, подразнена от тона ѝ. Не чак подигравателен, но с явното съзнание, че тя иска да използва преливането на Айез Седай, все едно че е нейно. Трябваше да е възможно. Двама гай-шайн минаха покрай Мъдрите, понесли огромен обкован с бронз сандък. Ниски и бледолики, съпруг и съпруга, преди те бяха били лорд и лейди, в земите на дървоубийците. Двамата сведоха глави с повече покорство от всеки айилец, обличал някога бялото; тъмните им очи бяха присвити от ужас да не им се каже груба дума, камо ли да ги шибнат с пръчка. Влагоземците човек можеше да ги дресираща като коне.

— Тя вече е дресирана — изръмжа Терава. — Видях го в очите ѝ. Тя е като птица, пърхаща в ръката ти, уплашена да полети.

— За девет дни? — възкликна невярващо Риале.

— Тя е Айез Седай, Терава — каза Севанна. — Видя как лицето ѝ пребледня от гняв, когато я обвиних. Чу я как се изсмя, когато заговори за убийство на Мъдри. — Севанна изсумтя сърдито. — И я чу как ни се заклани. — Жената беше коварна като всички дървоубийци — говореше за награди и оставяше заканата, премълчана покрай наградите, сама да изкрещи между думите. Но какво друго можеше да се очаква от Айез Седай? Дълго време ще трябва, докато се прекърши, но тази Айез Седай на колене ще падне да се моли да служи, дори да са нужни години. — А постигна ли го... Айез Седай не можеха да лъжат, разбира се. Очаквала беше Айез Седай да отрече обвинението ѝ. Закълнеше ли се да ѝ служи...

— Ако искаш да накараш някоя Айез Седай да ти се подчинява — каза един мъжки глас зад гърба ѝ, — това може да помогне.

Севанна рязко се обърна и видя пред себе си Каддар, а до него жената Айез Седай — Майсия, и двамата облечени в тъмна коприна и с фини дантели, както преди шест дни, и двамата с издути торби, увиснали неуместно на раменете им. Каддар ѝ поднесе в тъмната си длан гладка бяла палка, дълга около една стъпка.

— Как се озовахте тук? — попита тя, а после присви ядосано устни. Явно беше дошъл както миналия път; просто се беше изненадала от появата му посред самия стан. Тя дръпна предложената ѝ палка и както винаги той отстъпи назад, за да не може да го достигне с ръка. — Защо си дошъл? — настоя тя. — Какво е това? — Малко тънка от китката ѝ, палката беше съвсем гладка с изключение на няколко странни наклонени знаци, всечени в единия ѝ край. Малко приличаше на костена, малко — на стъклена. И беше много хладна на пипане.

— Можеш да я наречеш Клетвена палка — каза ѝ Каддар и си показа зъбите, което несъмнено трябваше да мине за усмивка. — Попадна в ръцете ми едва вчера и веднага се сетих за теб.

Севанна стисна здраво палката, за да не я захвърли. Всеки знаеше какво прави Клетвената палка на Айез Седай. Без да смее дори да го помисли, камо ли да го изрече, тя я затъкна зад колана си.

Риале изгледа навъсено палката на кръста на Севанна и очите ѝ се повдигнаха бавно и хладно към лицето ѝ. Терава намести шала си, гривните ѝ издрънчаха и устните ѝ се свиха в тънка усмивка. Едва ли щеше да има шанс някога някоя от тях да докосне тази палка, както и която и да е Мъдра, но все пак оставаше Галина Касбан, а тя щеше да се прекърши.

Гарванооката Майсия, малко зад Каддар, се усмихна почти толкова тънко, колкото Терава. Видяла беше и беше разбрала. Наблюдателна беше за влагоземка.

— Елате — обърна се Севанна към Каддар. — Ще прием чай в шатрата ми. — И вода нямаше да поиска да сподели с него. Тя надигна полите си и закрачи нагоре по склона.

За нейна изненада, Каддар също се оказа наблюдателен.

— Трябва само някоя Айез Седай — заговори той и се ухили неочаквано, показвайки всичките си зъби на Риале и Терава — или която и да е способна да прелива жена, да хване тази палка и да изрече обетите, които ще ѝ поискаш, докато някоя друга прелее малко Дух в

числото. Знаците в единия край — поясни той и вдигна оскърбително вежди. — Можеш да я използваш и за да я освободиш от обета ѝ, но е по-болезнено. Поне доколкото разбирам.

Пръстите на Севанна леко докоснаха палката. По-скоро стъкло, отколкото кост, и много студена.

— Само на жени ли действа? — Тя се пъкна в шатрата пред него. Мъдрите и водачите на бойните общества си бяха отишли, но дузината гай-шайн от земите на дървоубийците още бяха тук, коленичили покорно в единия край. Никой преди не беше държал при себе си дузина гай-шайн, а тя имаше даже две. Трябваше обаче да им се измисли друго име, след като никога вече нямаше да свалят бялото.

— На жени, които могат да преливат, Севанна — отвърна ѝ влезлият след нея Каддар. Тонът му беше невероятно обиден. В тъмните му очи светеше открита насмешка. — Ще трябва да почакаш, докато хванеш ал-Тор, за да ти дам нещо, с което да можеш да го държиш под контрол.

Той свали торбата от рамото си и седна. Не на някоя от възглавниците до нея, разбира се. Майсия не се побоя, че могат да ѝ забият кама в ребрата — изтегна се на лакът почти до хълбока на Севанна. Севанна я изгледа накриво, но после небрежно разхлаби връзките на блузата си. Преди гърдата на тази жена не бе така закръглена като сега. Впрочем и лицето ѝ сега изглеждаше по-красиво. Севанна едва се сдържа да не изскърца със зъби.

— Разбира се — продължи Каддар, — ако имаш предвид някой друг мъж... Има едно нещо, което се нарича обвързващ стол. Обвързването на мъже, които не могат да преливат, е по-трудно, отколкото на тези, които могат. Може би някой обвързващ стол е останал след Разрушението, но ще трябва да почакаш, докато ти намеря.

Севанна отново докосна палката, след което нетърпеливо нареди на един гай-шайн да донесе чай. Можеше да почака. Каддар беше глупак. Рано или късно щеше да ѝ даде всичко, което искаше от него. А сега тази палка можеше да измъкне Майсия от него. Със сигурност жената нямаше да го защити. Само заради обидите му един ден щеше да облече черното. Севанна пое малка зелена чашка от подноса в ръцете на гай-шайн и сама я поднесе на Айез Седай.

— Добавена му е мента, Майсия. Много е освежаващ.

Жената се усмихна, но черните ѝ очи... Е, каквото можеше да се направи с една Айез Седай, можеше да се направи и с друга. Или с повече.

— Какво става с пътуващите кутийки? — попита рязко Севанна.

Каддар отпъди с ръка гай-шайн и потупа торбата до себе си.

— Донесох толкова нар'баха — така се казват, — колкото можах да намеря. Достатъчно, за да се прехвърлите всички за една нощ, ако бързаш. А на твое място бих побързал. Ал-Тор, изглежда, е решил да ви довърши. От юг насам идват два клана, а други два се придвижват, за да ви нападнат от север. С техните Мъдри, всички готови да преливат. Заповядано им е да останат тук, докато ви избият или пленят до последния човек.

Терава изсумтя.

— Това е причина да се подготвим, влагоземецо, но не и да бягаме. Дори четири клана не могат да прехвърлят Камата на Родоубиеца за един ден.

— Че аз не ви ли казах? — Усмивката на Каддар бе всичко друго, но не и почителна. — Изглежда, ал-Тор също е привързал няколко Айез Седай към себе си и те са научили Мъдрите да Пътуват без помощта на нар'баха, най-малкото — на къси разстояния. По двадесет-тридесет мили. Наскоро са го открили, изглежда. Може да се озоват тук след... хм, още днес. И четирите клана.

Можеше и да я лъже, но рискът все пак... Севанна можеше да си представи какво я чака, ако попадне в ръцете на Сорилея. Без да си позволи да трепне, тя отпрати Риале да уведоми Мъдрите. Тонът ѝ не издаде нищо.

Каддар бръкна в торбата си и извади сив каменен куб, по-малък от говорещата кутийка, която тя бе използвала, за да го вика, и много по-прост на вид, без никакви знаци по него, ако не се смяташе яркочервеният диск, всечен на едната му стена.

— Това е нар'баха — каза той. — Използва сайдин, тъй че никоя от вас няма да види нищо, и има граници. Ако го докосне жена, няма да проработи с дни след това, така че ще трябва да ги раздам лично, а си има и други ограничения. Отвори ли се, Прагът остава за точно определено време, достатъчно, че да минат през него няколко хиляди души, ако не се бавят, а след това трябва да минат три дни, за да се

възстанови. Имам достатъчно, които да ни отведат днес където трябва да идем, но...

Терава се наведе напред толкова напрегнато, че за малко щеше да се прекатури, но Севанна едва-едва слушаше. Не точно че се съмняваше в Каддар — той нямаше да посмее да ги подведе, след като жадуваше за златото, което Шайдо му бяха обещали. Но имаше някои дреболии, които... Майсия сякаш го гледеше много съсредоточено над чашката си. Защо? А и след като толкова трябваше да се бърза, защо нямаше и нотка на припряност в гласа му? Нямаше да я подведе, но тя все едно трябваше да вземе някои мерки за сигурност.

Мерик погледна навъсено каменния куб, който му беше връчил влагоземецът, а после погледна... дупката... която се бе появила, когато натисна с пръсти червения кръг. Дупка, пет стъпки широка и три висока, посред самия въздух. Отгатък се виждаха нагънати хълмове, покрити с кафява трева. Не обичаше той нещата, свързани с Единствената сила, особено пък с мъжката ѝ част. Севанна пристъпи през една друга, по-малка дупка с влагоземеца и една тъмнокоса жена, по стъпките на Мъдрите, които бяха избрали с Риале. Едва шепа Мъдри бяха останали с Мошайн Шайдо. През по-малката дупка можеше да види как Севанна говори с Бендуин. Септата Зелени солници също щеше да се окаже с няколко Мъдри — Мерик бе сигурен в това.

Дирел го докосна по рамото и каза:

— Съпруже, Севанна каза, че ще остане отворено за много кратко.

Мерик кимна. Дирел винаги гледеше на нещата едно към едно. Той се забули, затича се и прескочи през дупката, която сам беше направил. Каквото и да му разправяха Севанна и влагоземецът, нямаше да прати напред нито един от своите гай-шайн преди сам да се увери, че е безопасно.

Стъпи тежко на някакъв хълм, обрасъл със суха трева, и едва не се затъркаля презглава, преди да успее да се задържи. Погледна бързо назад към дупката. От тази страна тя стърчеше на една стъпка над земята.

— Жено! — викна той. — Стръмно е!

Заскачаха Черни очи, забулени и стиснали за бой копия, и Деви — също. Да задържиш Девите да не са сред първите бе все едно да се опиташ да пиеш пясък. Останалите Мошайн ги последваха на бегом, алгай'д'сисвай и след тях жени и деца, скачаха и се пръсваха, след тях занаятчии и търговци, и гай-шайн, теглещи тежко натоварени коне и мулета, близо шест хиляди души вкупом. Неговата септа, народът му. Пак щяха да са неговият народ, отидеше ли в Руйдийн, Севанна нямаше да може да му пречи още дълго да стане вожд на клан.

Съгледвачите започнаха да се пръскат тутакси, докато хората на септата продължаваха да се изсипват на бегом през дупката. Мерик завика команди, с които отпрати отряди алгай'д'сисвай по билата на околните хълмове, докато всички останали се задържаха скрити в ниското. Не можеше да се знае кой или какво ги чака сред тези хълмове. Богати земи, твърдеше влагоземецът, но това наоколо не му приличаше на много богато.

Потокът от хората на септата му прерасна в порой от алгай'д'сисвай, на които той всъщност много не вярваше — мъже, избягали от родните си кланове, защото не вярваха, че Ранд ал-Тор наистина е Кар-а-карн. Мерик не беше сигурен какво точно вярва той самият, но един мъж не можеше да напусне току-така септата и клана си. Тези мъже сега се наричаха Мера'дин, или „Лишените от братя“ — име, което напълно им подходеше, а той имаше двест...

Дупката изведнъж се затвори и преряза десетки Лишени от братя. Късове от телата им се затъркаляха по склона — ръце и крака. Горната половина от мъжко тяло се хлъзна почти в краката на Мерик.

Зяпнал към мястото, където доскоро се намираше дупката, той натисна с палеца червеното петно. Безполезно, знаеше го, но... Дарин, най-големият му син, беше един от Каменните кучета, които чакаха в ариергарда. Те трябваше да минат последни. Сураил, най-голямата му щерка, беше останала с Каменното куче, заради когото смяташе да остави копието.

Очите му срещнаха очите на Дирел, все така зелени и красиви като в деня, в който бе положила брачния си венец в нозете му. И го беше заплашила гърлото му да пререже, ако не го вдигне.

— Можем да почакаме — промълви той. Влагоземецът беше казал три дни, но може би грешеше. Палецът му отново натисна

червеното петно. Дирел кимна. Дано само не се наложеше да плачат, останали сами.

По склона се спусна Дева — казваше се Нейсе, — свали бързо булото си и каза задъхано:

— Мерик, източно от нас има копия, само на няколко мили и тичат право към нас. Мисля, че са Рейин. Поне седем-осем хиляди са.

Дотича и един алгай'д'сисвай — младият Брат на орела Кайрдин — и викна:

— Виждам те, Мерик. Копия на не повече от пет мили на север и влагоземци на коне. По десетина хиляди. Не мисля, че някой от нашите е прехвърлил билото, но копията са се обърнали към нас.

И веднага след него дойде прошареният Водотърсач Лерад и докладва:

— Копия се спущат от един хълм на три-четири мили оттук, южно. Осем хиляди или повече. Някой от тях е видял наше момче. — Лерад не хабеше думите си и никога нямаше да каже кое е момчето, което за Лерад можеше да е всеки без сиво в косата.

Нямаше време за хабене на думи.

— Хамал! — извика Мерик. Нямаше време и за учтивости с един ковач.

Огромният ковач разбра, че нещо не е наред, и се спусна по склона може би по-бързо от всеки път от деня, в който за първи път бе размахал чука.

Мерик му връчи каменния куб.

— Ще натискаш това червено петно и ще продължаваш да го натискаш, каквото и да се случи, колкото и дълго да се наложи, докато тази дупка се отвори пак. Това е единственият начин някой от вас да се измъкне оттук. — Хамал кимна, но Мерик дори не го изчака да потвърди, че ще го направи, а погали Дерил по бузата, без да го интересува колко очи ги гледат. — Заслон на сърцето ми, трябва да се приготвиш да понесеш бялото. — Ръката ѝ се надигна към ножа на колана ѝ — беше била Дева, когато изплете венеца си — но той поклати твърдо глава. — Длъжна си да живееш, жено, надзорнице на покрива, за да събереш под стряхата онези, които оцелеят. — Тя кимна и също го погали по бузата. Това го смути — тя винаги беше сдържана пред хора.

Мерик се забули и размаха едно от копията високо над главата си.

— Мошайн! — изрева той. — Танцуваме!

И те го последваха нагоре по склона — мъже и Деви, близо хиляда души, ако се смятаха и Лишените от братя. Навярно можеше да ги причисли все пак към септата. По склона нагоре и на запад — там бяха най-близките и най-малобройните. Навярно щяха да спечелят достатъчно време, макар че не го вярваше. Зачуди се дали Севанна беше знаела за това. Ах, колко странен бе станал светът, откакто дойде Ранд ал-Тор. Някои неща обаче не можеха да се променят. Мерик се засмя и запя.

Мий с копията — Слънцето се издига високо.

Мий с копията — спуска се Слънцето ниско.

Мий с копията — кой от смъртта бои се?

Мий с копията — не познавам такъв!

И Мошайн Шайдо запяха и се затичаха да изтанцуват смъртта си.

Навъсена, Грендал изгледа как Прагът се затвори зад последните Джумай Шайдо. Джумай и много, много Мъдри. За разлика от другите, Самаил не просто беше завързал тази паяжина така, че в някой момент да се скъса. Най-малкото я беше удържал до последния миг, реши тя. Инак затварянето му точно зад петите на последния от облечените в кафяво и сиво мъже щеше да е съвсем случайно. Самаил се разсмя и захвърли торбата, все още пълна с няколко от онези безполезни късове камък. Собствената ѝ празна торба отдавна беше разтоварена. Слънцето бе клекнало на хоризонта на Запад.

— Някой ден съвсем ще захитрееш и ще пострадаш — каза му тя сухо. — Кутийки за глупци, а? Ами ако някой се беше досетил?

— Но никой не се сети — отвърна ѝ той, все още загледан натам, където доскоро се намираще Прагът. Или към нещо отвъд. Все още държеше Огледалната маска, придаваща му по-висок ръст. Нейната тя бе махнала още щом Прагът се затвори.

— Признавам, че успя да ги паникьосаш. — Наоколо лежаха доказателствата: няколкото останали ниски шатри, зарязаните постелки, котле за готвене, парцалена кукла, всякакви боклуци, изгървани по време на бягството. — Къде ги изпрати? Някъде пред войските на ал-Тор, предполагам?

— Част от тях — отвърна той унесено. — Достатъчно. — Унесът му се стопи мигом, маската също. Белегът през лицето му изглеждаше смъртнобледен. — Достатъчно да му създадат неприятности, особено с техните преливащи Мъдри, но не толкова, че да ме заподозре някой. Останалите са пръснати от Иллиан до Геалдан. Колкото за това как и защо? Може да го е направил ал-Тор, по някакви си свои причини, но аз лично нямаше да пожертвам повечето от тях, ако беше мое дело, нали? — Той се разсмя отново, заразен от собственото си остроумие.

Тя заоправя корсета си, за да скрие трепета си. Да се бори с него по този начин беше съвсем глупаво — десет хиляди пъти си го беше казвала, — изключително глупаво. Което нямаше нищо общо с трепета ѝ. Той не бе разбрал, че Севанна беше отвела със себе си всяка жена от Шайдо, можеща да прелива. Дали най-сетне не бе настъпил часът да го изостави? Ако се оставеше на милостта на Демандред...

Сякаш прочел мислите ѝ, той каза:

— Вързана си за мен също тъй здраво като колана ми, Грендал. — И си отвори Праг, отвъд който се показаха покоите му в Иллиан. — Истината вече няма значение, доколкото изобщо някога е имала. Или се издигаш с мен, или се сгромолясваш. Великият властелин награждава успеха и никога не го интересува как е постигнат.

— Както кажеш — отвърна му тя. Демандред нямаше милост. А Семирага... — Издигам се или се сгромолясвам с теб. — Все пак нещо трябваше да се направи. Великият властелин награждаваше успеха, но тя нямаше да се остави да се сгромоляса, ако Самаил се провалеше. Тя си отвори Праг към палата си в Арад Доман, към дългата зала с колоните, където се виждаха любимците ѝ, плацикаци се в басейна. — Но какво ще стане, ако ал-Тор лично тръгне срещу теб? Тогава?

— Ал-Тор няма да тръгне никъде — изсмя се Самаил. — Просто трябва да изчакам. — И все така със смях пристъпи през Прага и го остави да се затвори.

Мърдраалът излезе от гъстите сенки и стана видим. В очите на чудовището Праговете бяха оставили утайка — три петна сияйна мъгла. Не можеше да различи единия поток от другия, но можеше да от личи сайдин от сайдар по мириса. Сайдин миришеше като острия резец на нож, като върха на трън. Сайдар миришеше меко, но като нещо, което все повече ще се втвърдява, колкото повече го натискаш. Никой друг мърдраал не можеше да помирише тази разлика. Шайдар Харан не беше като другите мърдраали.

Шайдар Харан вдигна едно от захвърлените копия, преобърна с него оставената от Самаил торба и размести изпадалите от нея камъни. Много неща вече ставаха извън плана. Дали тези събития щяха да разбъркат хаоса, или...

Свирепи черни пламъци пробягаха по дръжката на копието от ръката на Шайдар Харан, от ръката на Ръката на Сянката. В миг дървената дръжка се овъгли и острието издрънча върху камъните. Мърдраалът изгупа саждите от дланта си. Ако Самаил служеше на хаоса, тогава добре. Ако не...

Внезапна болка прониза тила му; смъртно безсилие се плъзна по крайниците му. Твърде далече беше оттук до Шайол Гул. Тази връзка трябваше някак да се пресече. Ръмжейки, съществото се извърна, за да потърси с безокия си взор ръба на една от сенките, от които имаше нужда. Идеше денят. Щеше да дойде.

ГЛАВА 41

КОРОНА ОТ МЕЧОВЕ

Ранд се мятеше и сънуваше диви сънища, в които се караше с Перин и молеше Мат да издири Елейн, в които някакви пъстри цветове проблясваха малко отвъд границите на визора му и Падан Фейн скачаше към него с блеснала кама, а понякога му се струваше, че чува нечий глас да стене за някаква мъртва жена откъм облака гъста мъгла, сънища, в които се опитваше да се обясни на Елейн, на Авиенда и на Мин, на трите наедно, и дори Мин го гледаше намръщено.

— ...да не го безпокоят! — Гласът на Кацуан. В сънищата му ли?

Гласът го изплаши; в съня си той се развика на Луз Терин и викът му отекна през гъстата сърцевина на мъглата, из която се движеха фигури и мъже и коне гинеха, с крясък и цвилене, мъгла, сред която Кацуан го следваше неумолимо, докато той тичаше, останал без дъх. Аланна се мъчеше да го утеши, но и тя се плашеше от Кацуан; можеше да усети страха ѝ — също толкова силен, колкото собствения му. Болеше го главата. И хълбокът — старата рана пареше като огън. Усети сайдин. Някой държеше сайдин. Той самият ли беше? Не знаеше. Замята се, мъчейки се да се събуди.

— Ще го убие! — изкрещя Мин. — Няма да ви позволя да го убие!

Очите му се отвориха и се взряха в лицето ѝ. Не гледаше него; държеше го за главата и гледаше гневно към някого от татък леглото му. Очите ѝ бяха зачервени. Плакала беше, но плачът ѝ вече бе секнал. Да, беше в своето си легло, в своите си покои в Слънчевия палат. Можеше да различи ръбестия пилон на балдахина с костените орнаменти. Без палтото си, в кремава копринена блуза, Мин лежеше сгушена до него, сякаш да го опази, върху ленения чаршаф, покриващ го до шията. Аланна беше изплашена; това го усети като остра тръпка в тила си. Изплашена беше за него. Незнайно защо беше сигурен в това.

— Мисля, че се събуди, Мин — каза кротко Амис.

Мин го погледна и лицето ѝ, обрамчено с тъмни къдрици, засия в усмивка.

Предпазливо — защото се чувстваше отпаднал — той отмести ръцете ѝ, и седна. Главата му закръжи, но той се насили да не легне отново. Леглото му беше обкръжено от хора.

От едната страна стоеше Амис, с Бера и Кируна до нея. Твърде младоликото лице на Амис беше съвсем безизразно, но тя поприбра назад дългата си бяла коса и намести тъмния шал на раменете си, сякаш се оправяше след някаква битка. Външно двете Айез Седай изглеждаха спокойни, но с някакво изпълнено с решимост спокойствие, като кралица, готова да се сражава за трона си, и като селянка, готова да се бие за фермата си. Странно, но ако някога изобщо бе виждал трима души да стоят заедно — не просто физически, — то това бяха тъкмо тези три жени, застанали рамо до рамо като една.

От другата страна на леглото Самицу, със сребърните звънчета в косата ѝ, и една слаба Сестра с дебели черни вежди и буйна гарвановочерна коса стояха с Кацуан, опряла юмруци на кръста си. Самицу и гарвановокосата Айез Седай носеха на раменете си шалове с жълти ресни и бяха стиснали челюсти досуц като Бера и Кируна, но пред твърдия поглед на Кацуан четирите останали изглеждаха колебливи. Двете групи жени не се гледаха една друга, а гледаха мъжете.

Откъм краката му до леглото стояха Дашива със сребърния меч и червеникаво-златистия Дракон, проблясващи на яката му, и Флин и Нарисма, и тримата — с мрачни лица. С тях беше и Джонан Адли, чиято черна куртка изглеждаше опърлена на ръкава. Сайдин изпълваше и четиримата мъже, при това като че ли до предела. Дашива държеше почти толкова, колкото можеше да понесе самият Ранд. Ранд погледна Адли, който леко му кимна.

Изведнъж Ранд осъзна, че е съвсем гол под тънкия чаршаф, смъкнал се до кръста му, само с една превръзка, покриваща корема му.

— Колко съм спал? — попита той. — И как е възможно да съм жив? — Опипа боязливо белия плат на превръзката. — Камата на Фейн е от Шадар Логот. Веднъж видях как уби един човек с нищожна драскотина. Бързо издъхна и в големи мъки. — Дашива промърмори някаква люта ругатня, в която се спомена за Падан Фейн.

Самицу и другата Жълта се спогледаха смаяни, но Кацуан само кимна и златните накити по прибораната ѝ на кок коса се разлюляха.

— Аха, Шадар Логот. Това обяснява някои нещица. Можеш да благодариш на Сумеко, че си жив, както и на господин Флин. — Не погледна към прошарения мъж със сивото венче около лисото теме, но той се ухили широко, сякаш му се беше поклонила; всъщност изненадващо, но Жълтата сестра наистина му кимна. — Както и на Корел, разбира се — продължи Кацуан. Всички те имат по малко дял, в това число в неща, които не мисля да са се правили от Разрушението насам. — Гласът ѝ помръкна. — Без тях тримата щеше да си мъртъв. И все още можеш да загинеш, ако не се оставиш да те водят. Сега си длъжен да отдъхнеш, без усилия. — Стомахът му изведнъж изръмжа гръмко и тя добави: — Успяхме да ти налеем само малко вода и супа, откакто пострада. Два дни са много време без храна за болен човек.

Два дни. Само два. Той отбягна да погледне Адли.

— Ставам.

— Няма да им позволя да те убият, овчарю — каза Мин с твърд блясък в очите, — и няма да ти позволя ти сам да се убиеш. — И обгърна раменете му, сякаш искаше да го задържи.

— Щом Кар-а-карн желае да стане — каза с равен глас Амис, — ще накарам Нандера да доведе Девите от коридора. Сомера и Инайла много ще се зарадват да му окажат точно помощта, от която се нуждае. — Ъгълчетата на устните ѝ трепнаха в усмивка. Самата тя някога беше била Дева и познаваше положението съвсем отблизо. Кируна и Бера изобщо не се усмихнаха, а го изгледаха навъсено, сякаш беше пълен глупак.

— Момченце — каза сухо Кацуан, — нагледах се вече на голото ти дупенце, но ако искаш да го фръцкаш тук пред шест жени, какво пък, на някоя може и да ѝ хареса. Но само ако се изтърсиш по очи, ще те напердаша и ще те натикам набързо в леглото. — Ако се съдеше по израженията на Самицу и на Корел, двете с радост щяха да ѝ се притекат на помощ.

Наришма и Адли зяпнаха слисани Кацуан, докато Флин се загърна в палтото си, сякаш спореше със самия себе си. Дашива обаче се изсмя дрезгаво.

— Ако искаш да разкараме жените... — Мъжът с простодушното лице започна да заприда потоци; не щитове, но сложни вълни от Дух и

Огън, които, предположи Ранд, щяха да причинят доста болка на всяка, която се опиташе да прелее.

— Не — бързо каза той. Бера и Кируна щяха да се подчинят на простата заповед да напуснат, а след като Корел и Самицу бяха спасили живота му, дължеше им малко повече от болка. Но ако Кацуан си въобразяваше, че голотата му ще го задържи в леглото, чакаше я изненада. Не беше сигурен дали Девите изобщо бяха оставили у него някакъв помен от свян. Той се усмихна на Мин, разплете ръцете ѝ, отметна чаршафа и слезе от леглото откъм страната на Амис.

Мъдрата присви устни; той почти видя в очите ѝ как се замисля дали все пак да не извика Девите. Бера хвърли към Амис поглед, изпълнен с болка и несигурност, докато Кируна бързо обърна гръб и бузите ѝ почервеняха. Той закрачи бавно към гардероба. Бавно, защото можеше да даде шанс на Кацуан, ако тръгнеше по-бързо.

— Фу! — измърмори старицата зад него. — Заклевам се, трябваше все пак да напердаша задника на това опърничаво хлапе.

— О, но ще се съгласиш все пак, че му е сладко дупето, нали? — възкликна друга Сестра зад гърба му с мелодичен мурандийски акцент. Трябваше да е Корел.

Добре все пак че си беше напъхал главата в гардероба. Девите не бяха изтискали от него чак толкова свян, колкото си мислеше. Светлина! Лицето му се сгорещи като фурна! Надявайки се движенията от обличането да скрият трепета му, той бързо започна да си надява дрехите. Мечът му стоеше опрян в дъното на гардероба с колана, увит около тъмната ножница. Той докосна дългата му дръжка, но после дръпна ръката си.

Бос, Ранд се извърна към тях, докато още затягаше връзките на ризата си. Мин все така седеше с кръстосани крака във впитите си панталони от зелена коприна и ѝ личеше, че не може да реши дали одобрява, или я мъчи безсилие.

— Трябва да поговоря с Дашива и останалите Аша'ман — заяви той. — Насаме.

Мин се смъкна от леглото и се втурна да го прегърне. Не силно; много внимаваше да не докосне превързания му хълбок.

— Толкова чаках да те видя отново буден — промълви тя в ухото му и плъзна ръка по кръста му. — Имам нужда да остана с теб. — Последното го подчерта съвсем лекичко; видение трябваше да я е

споходило. Или може би просто искаше да му помогне да се задържи на крака; ръката ѝ на кръста му като че ли го подкрепи. Тъй или иначе, той кимна; наистина не беше сигурен, че краката му няма да поддадат. Опря ръка на рамото ѝ и изведнъж осъзна, че не иска ашаманите да го видят изнемощял повече от Кацуан или Амис.

Бера и Кируна приклекнаха с неохота и се запътиха към вратата, но спряха, след като Амис не помръдна веднага.

— Стига да не се каниш да напуснеш тези стаи — каза Мъдрата, без никакъв намек този път, че говори на Кар-а-карн.

Ранд вдигна босия си крак.

— Имам ли вид на човек, който се кани да излиза някъде? — Амис изсумтя, но само хвърли поглед към Адли, подбра Бера и Кируна и трите излязоха.

Кацуан и другите две се задържаха само миг повече. Сивокосата Зелена също изгледа Адли. Едва ли беше чак такава тайна, че беше прескачал в Кайриен за цели дни. На вратата тя се спря и каза:

— И да не правиш никакви глупости, момченце. — Изрече го като строга леля на вдървения си от страх племенник, без повече обяснения. Самицу и Корел я последваха навън, поглеждайки навъсено ту него, ту тримата ашамани. След като се магнаха, Дашива се изсмя рязко и хрипливо и поклати глава.

Ранд се отдръпна от Мин да вземе ботушите и чорапите си, които бяха оставени до гардероба.

— Ще дойда при вас в преддверието като се обуя, Дашива.

Ашаманът с простодушната лице се сепна. Беше се загледал намръщено в Адли.

— Както заповядайте, милорд Дракон — отвърна той и опря юмрук на сърцето си.

Ранд изчака четиримата мъже да излязат, седна на един стол, въздъхна облекчено и започна да си обува чорапите. Сигурен беше, че откакто беше станал и походил, краката му се чувстваха по-силни. По-силни, но все още не го крепяха добре.

— Сигурен ли си, че това е умно? — каза Мин, коленичила до стола му, и той я изгледа стреснато. Ако беше казал нещо в съня си през тези два дни, Айез Седай щяха да го знаят и Амис щеше да е вкарала вътре Инайла, Сомера и още петдесет Деви.

Той издърпа чорапа догоре.

— Видение имаш ли?

Мин скръсти ръце под гърдите си и го изгледа продължително. След малко реши, че това не действа, и въздъхна.

— За Кацуан. Тя ще те научи на нещо. Теб и всички Аша'ман. Всички вас. То е нещо, което трябва да научите, но какво е — не знам, знам само, че ще го научите от нея и на никой от вас това учене няма да му хареса. Изобщо няма да ви хареса.

Ранд се спря с ботуша в ръка, после натика крака си в него. На какво толкова можеше Кацуан или която и да е Айез Седай да научи Аша'ман? Жените не можеха да учат мъжете, нито мъжете жените: този факт бе толкова неоспорим, колкото самата Единствена сила.

— Ще видим — промълви той.

Това явно не удовлетвори Мин. Тя знаеше, че ще се случи, както и самият той; не грешеше никога. Но на какво изобщо можеше да го научи Кацуан? На какво можеше той да ѝ позволи да го учи? Тази жена само го караше да се чувства несигурен и колеблив, така както не се беше чувствал от падането на Тийрския камък.

Той напъха крака си във втория ботуш, после извади от гардероба меч и едно червено палто със златно везмо — същото, което беше облякъл за срещата си с Морския народ.

— Що за сделка ми е сключила Мерана? — попита я той и Мин изсумтя раздражено.

— Никаква, поне до тази сутрин. Откакто ти си тръгна, двете с Рафела не са напускали кораба, но изпратиха половин дюзина бележки, с които все питаха дали вече си се оправил, за да се върнеш. Не мисля, че преговорите са продължили добре за тях. Предполагам, че би било твърде много да се надявам, че отиваш там.

— Още не — отвърна ѝ той. Мин не каза нищо, но го изгледа многозначително, с юмруци на кръста и вдигнала високо едната си вежда. Е, много скоро щеше да го научи.

В преддверието всички ашамани без Дашива наскочаха от столовете си, когато Ранд се появи с Мин. Зяпнал в празното, Дашива дори не ги забеляза, докато Ранд не стигна до всечения в мраморния под златен Слънчев изгрев, а и тогава примигна няколко пъти преди да стане.

Ранд се обърна към Адли, докато закопчаваше токата с драконовата глава на колана си.

— Войската значи е стигнала вече хълмистите укрепления в Иллиан? — Доця му се да седне на един от позлатените столове, но не си го позволи. — Как? В най-добрия случай оставаха още няколко дни. В най-добрия. — Флин и Нарисма го изгледаха стреснато, като Дашива; никой от тях не знаеше къде бяха отишли Адли и Хопвил... както и Мор. Най-трудното винаги беше да решиш на кого да се довериш, а да се довериш бе все едно да стъпваш по ръба на бръснача.

Адли се изпъна. Имаше нещо в очите му, под тези дебели вежди. Виждаше вълк той, както казваха в Кайриен.

— Върховният лорд Вейрамон остави пехотата назад и дръпна напред с конницата — докладва той вдървено. — Айилците естествено не изостанаха. — Той се намръщи. — Вчера се натъкнахме на някакви айилци Шайдо. Не знам как се бяха озовали там. Бяха някъде около десет хиляди всичко, но с тях нямаше Мъдри, които да преливат, и не ни забавиха. Стигнахме укрепленията днес по обед.

На Ранд му се доця да изръмжи. Да остави назад пехотата! Нима Вейрамон си въобразяваше, че ще превземе укрепленията по хълмовете с конницата си? Вероятно. Този човек сигурно щеше да остави зад гърба си и айилците, стига да можеше да ги надбяга. Тъпите благородници с тъпото им чувство за чест! Все едно, нямаше значение. Освен за мъжете, които щяха да погинат заради върховния лорд Вейрамон с неговото презрение към всички, които не се сражават на конски гръб.

— След като пристигнахме, двамата с Ибин започнахме да рушим първите палисади — продължи Адли. — На Вейрамон това не му хареса много; мисля, че щеше да ни спре, но го беше страх. Все едно, започнахме да палим гредите и да пробиваме дупки в стените, но тъкмо когато започнахме, дойде Самаил. Е, най-малкото някакъв мъж, който преливаше сайдин и доста по-силен от Ибин и от мен. Бих казал силен колкото вас, милорд Дракон.

— Появил се е там веднага? — възкликна невярващо Ранд, но после разбра. Беше сигурен, че Самаил щеше да остане на сигурно в Иллиан, защитен от преградите, изтъкани със Силата, ако допуснеше, че ще трябва да се изправи срещу Ранд; твърде много Отстъпници се бяха опитали и повечето от тях вече бяха мъртви. Въпреки волята си Ранд се разсмя... и се наложи да се хване за хълбока; смехът болеше. Цялата тази сложна уловка, за да убеди Самаил, че ще бъде навсякъде

другаде, но не и с нашественическата армия, за да изкара мъжа извън Иллиан, и всичко това да се окаже ненужно заради един нож в ръката на Падан Фейн. Два дни. През това време всички очи и уши в Кайриен — което със сигурност включваше и Отстъпниците — знаеха, че Преродения Дракон лежи в леглото на ръба на смъртта. Да допуснеш друго бе все едно да хвърлиш влажен дънер в огъня. „Мъже кроят, жени заговорничат, а Колелото тъче както то пожелае“ — така го казваха в Тийр. — Продължавай — подкани го той. — Мор беше ли с вас снощи?

— Да, милорд. Федвин също идва всяка нощ, както му е казано. Снощи стана ясно като чипия нос на Ибин, че днес ще стигнем укрепленията.

— Нищо не разбрах. — Гласът на Дашива прозвуча притеснено; един мускул на бузата му пулсираше. — Подвели сте го, но с каква цел? Веднага щом усети някой мъж да прелива със сила като вашата, ще се върне в Иллиан зад всичките си клопки и аларми, които е изтъкал. Там няма да можете да го хванете; ще разбере, щом някой Праг се отвори дори на една миля от града.

— Но можем да опазим армията — избухна Адли, — това можем да направим. Вейрамон все още отправяше закани към онова укрепление, когато напуснах, а Самаил разкъсва всеки на парцали въпреки всичко, което можем да направим двамата с Ибин. — Той погледна опърления си ръкав. — Трябваше да отвъръщаме на ударите и да бягаме незабавно, но въпреки това той ни опърли, и то неведнъж. Айилците също дадоха жертви. Те само се сражаваха с излизащите навън иллианци — другите укрепления, изглежда, се опразват, толкова много наизлязоха преди да тръгна — но щом Самаил види петдесетина от нашите, айилци или не, дере ги на парцали. Ако имаше трима като него, или дори двама, не съм сигурен дали някой щеше да остане жив. — Дашива го изгледа, сякаш пред него бе застанал някой луд, и Адли изведнъж потръпна. — Простете, Аша'ман — промърмори той засрамено и добави още по-тихо: — Но можем поне да ги спасим.

— Ще го направим — увери го Ранд. — Днес ще ми помогнете да убия Самаил. — Само Дашива изглеждаше слисан; другите мъже само кимнаха. Дори и Отстъпниците вече не ги плашеха.

Ранд очакваше Мин да възрази или може би да настоя да тръгне с него, но тя го изненада.

— Надявам се само да не се разчуе, че си заминал, преди да трябва, овчарю. — Той и кимна и тя въздъхна. Навярно Отстъпниците можеха да разчитат само на гълъбите и на своите очи и уши, като всички други, но да се осланя на това можеше да се окаже съдбовно.

— Девите ще поискат да дойдат, ако разберат, Мин. — Щяха да го поискат и той щеше да се принуди да им откаже. Ако можеше да откаже. Но изчезването му щеше да се окаже твърде много дори за Нандера и тези, които беше оставила да пазят отвън.

Мин въздъхна отново.

— Мисля, че мога да поговоря с Нандера. Може би ще успея да ги задържа отвън в коридора за час, но разберат ли, няма да останат доволни от мен. — Той за малко щеше отново да се изсмее, но се сети за хълбока си; определено нямаше да са доволни от нея, нито от него. — Но по-важното, селянче, е, че Амис няма да остане доволна. Нито Сорилея. В какво само се оставих да ме забъркаш!

Той отвори уста да ѝ отвърне, че не я е молил да прави нищо, но преди да успее да изрече и една дума, тя пристъпи много близо, изгледа го отдолу през дългите си клепки, постави ръка на гърдите му и размърда пръсти. Усмихна му се топло и гласът ѝ стана много мек, но пръстите ѝ го потупваха и говореха съвсем друго.

— Само да позволиш нещо да ти се случи, Ранд ал-Тор, ще те науча аз. — Усмивката ѝ грейна за миг, почти весела, преди да се обърне към изхода. Той я изгледа, докато пристъпваше — главата му можеше да завърти понякога с тази походка — почти всяка жена, която беше срещал, го беше правила поне веднъж или дваж — но наистина имаше такава походка, че човек не можеше да откъсне погледа си от нея.

Изведнъж забеляза, че Дашива също се е загледал в нея. И не само се беше загледал, а ближеше устни. Ранд се окашля, достатъчно силно, за да се чуе въпреки шума от затварящата се след нея врата. Странно, че мъжът с простоватото лице вдигна ръце оправдателно. Не че Ранд го беше изгледал сърдито — не можеше да гледа хората сърдито само защото Мин ходеше с впити панталони. Обкръжен от пустошта на Празнотата, той сграбчи сайдин и наби смразения огън и топящата се поквара в сплитовете на Прага. Той се разтвори и Дашива отскочи. Сигурно ако му беше прерязал ръката, щеше да се научи да не

ближе устни като похотлив пръч. Нещо изпука и върху покрова на Празнотата се изсипа червена паяжина.

Той пристъпи в голата прах, с Дашива и останалите след него, и освободи Извора веднага щом премина и последният. Чувство за нещо изгубено нахлу в него, след като сайдин го остави и усещането за Аланна изтъня. Не беше усещал загубата толкова голяма, докато Луз Терин бе тук; не така огромна.

Златният диск на слънцето се беше смъкнал на половината си път към хоризонта. Лъхна вятър и помете прахта под ботушите му, без да донесе хлад. Прагът се бе отворил сред чиста поляна, белязана само с въже, изпънато между четири дървени пилонна. На всеки ъгъл стояха по двама стражи в къси палта и торбести панталони, затъкнати в ботушите, с мечове, провиснали на бедрата им. Някои бяха с дебели мустаци, други с гъсти бради, и на всички носове им бяха едри, а очите — леко скосени. Щом Ранд се появи, един от тях се затича.

— Какво правим тук? — каза Дашива и се огледа невярващо.

Около тях се простираха стотици островърхи шатри, сиви и прашно бели, палатки и коневръзи с вече оседлани коне. Кемлин лежеше на не много мили оттук, скрит зад дървесата, а Черната кула — още малко по-нататък, но Таим нямаше да разбере за това, освен ако нямаше съгледвачи. Една от задачите на Федвин Мур бе да се ослушва — да опипва — дали някой не се опитва да шпионира. Сред вълна на тих шепот, пръснала се извън въжетата, мъже с едри носове и гъвкави като змии мечове се занадигаха и заизвъръщаха нетърпеливо очи към Ранд. Тук-там сред тях стояха и жени — салдейските жени често язدهа в бран редом до мъжете си, поне жените на благородниците и командирите. Днес обаче това нямаше да стане.

Ранд се мушна под въжето и закрачи направо към една от шатрите, която не се различаваше от другите с нищо освен със знамето на пилонна отпред — три прости червени цвята на синьо поле. Кралският петак не гаснеше почернял дори в салдейските зими, а почернееха ли лесовете от пожар, тези червени цветенца винаги израстваха първи. Цвете, което нищо не можеше да убие: знакът на Дома Башийр.

Вътре в шатрата самият Башийр вече си беше навлякъл ботушите с шпорите, мечът бе на бедрото му. Поврага, и Дейра, уви, беше с него, в рокля за езда в същия цвят като сивото палто на мъжа ѝ,

и макар да не носеше меч, дългата кама на колана ѝ с тежкия сребърен обков на дръжката стигаше. Кожените ръкавици, затъкнати зад този неин колан, говореха за човек, решен да язди здраво.

— Очаквах го едва след няколко дни — каза Башийр и се надигна от сгъваемия си лагерен стол. — Честно казано, надявах се да са седмина. Надявах се да въоръжа всички зарязани от Таим, както го мислехме с младия Мат — събрал съм всеки майстор на арбалет в един цех и почнаха да ги тръскат както свиня тръска прасенца — но тъй или иначе, разполагам с дванадесет хиляди мъже с арбалети, които умеят да ги използват. — Той го изгледа питащо и надигна сребърната кана от пръснатите върху походната маса карти. — Имаме ли време за малко пунш?

— Никакъв пунш — отвърна Ранд припряно. Башийр много пъти му бе говорил за мъжете, които Таим щял да отхвърли, понеже не можели да се научат да преливат, но той почти не го беше слушал. Щом Башийр смяташе, че ги е обучил достатъчно добре, само това имаше значение. — Дашива с още трима ашамани чака отвън. Щом пристигне и Мор, ще сме готови. — Той изгледа Дейра ни Галайн т'Башийр, извисила се над дребничкия си мъж. Пред очите ѝ и очите на ястреб щяха да изглеждат кротки. — Никакъв пунш, лорд Башийр. И никакви жени. Не и днес.

Дейра отвори уста и черните ѝ очи така светнаха, че...

— Никакви жени — повтори Башийр и поглади с кокалчетата на пръстите си сивите си мустаци. — Ще предам заповедта. — Обърна се към Дейра и протегна ръка. — Жено — промълви той кротко. Ранд присви очи и зачака да последва взрив.

Устата на Дейра се сви и тя настръхна като ястреб, готов да се спусне върху някоя мишка. Не че Башийр приличаше на мишка, разбира се; само на по-малък ястреб. Жената вдиша дълбоко. Дейра понякога можеше да вдиша дълбоко така, че на човек да му се стори, че земята се е разтресла. След което откачи канията с камата от колана си и я сложи в ръката на мъжа си.

— Ще си поговорим за това по-късно, Даврам — каза тя. — И надълго.

Един ден, когато му останеше време, реши Ранд, щеше да попита Башийр как го постига. Стига да му останеше време.

— Надълго — съгласи се Башийр и се усмихна зад дебелите си мустаци, докато затъкваше камата зад колана си. Този човек сигурно беше самоубиец.

Отвън въжето беше свалено и Ранд зачака прав с Дашива и другите ашамани, докато деветхилядната конница на Башийр се подреди в колона по трима. Някъде зад тях щяха да се подредят спешените петнадесет хиляди мъже, нарекли се Легионът на Дракона. Ранд ги беше виждал — всички в сини палта, закопчани над червенозлатистото взмо с Дракона над гърдите им. Повечето носеха стоманени арбалети; наместо тях някои държаха тежки щитове, но пика никой не носеше. Каквато и странност да бяха замислили Мат и Башийр, Ранд се надяваше, че тя няма да донесе гибел за повечето от този Легион.

Мор се подхилкваше нетърпеливо и едва се сдържаше да не заподскача, може би просто се радваше, че е по-отзад в черната си куртка със сребърния меч на яката си, но Адли и Нарисма се хилеха също като него, а и Флин не им отстъпваше много. Всички те вече знаеха къде отиват и какво ще направят там. Дашива се мръщеше в празното, както обикновено, и устните му помръдваха беззвучно. Както обикновено. Също тъй безмълвни и намръщени бяха салдейските жени, струпани зад Дейра. Като соколици и ястребици, с настръхнала перушина и свирепи. Ранд хич не го интересуваха гримасите и мръщенията им; ако той самият можеше да понесе Нандера и другите Деви след като всичко това свършеше, то салдейците трябваше да се примирят с дългите беседи със съпругите си. Днес, ако Светлината речеше, никоя жена нямаше да загине заради него.

Толкова много мъже не можеха да се строят за минута-две, но въпреки това се подредиха със смайваща бързина и Батийр вдигна меча си и се провикна:

— Милорд Дракона!

И вик се понесе през дългата колона зад него:

— Лорд Дракона!

Сграбчил Извора, Ранд отвори Праг между пилоните, четири на четири разкрача, и се затича през него, овързвайки сплита, изпълнен със сайдин, и с Аша'ман по петите му, сред огромен открит площад, обкръжен от огромни бели колони, всяка увенчана с венец от лаврови

клони. В двата края на площада се възправяха два почти еднакви палата с увенчани с пурпурни покриви колониади, високи тераси и тънки кули. Бяха Кралският палат и малко по-малката от него Велика зала на Съвета, а това бе Площадът на Тамуз, в самото сърце на Иллиан.

Някакъв кльоцав мъж в синьо палто и с брада, оголваща горната му устна, се изправи и зяпна появилия се от въздуха Ранд и облечените в черно ашамани, и една едра жена в зелена рокля притисна длани към устата си и очите ѝ се опулиха. Всички хора наоколо се спряха и се втренчиха в тях — улични продавачи с подносите си, колари, мъже, жени и деца.

Ранд изпъна ръце високо нагоре и преля.

— Аз съм Преродения Дракон! — Думите му прокълтяха сред площада, усиления от Въздух и Дух, и пламъци се изстреляха от ръцете му на стотина стъпки нагоре. Зад него Аша'ман изпълниха небето с огнени топки, полетели във всички посоки. Всички освен Дашива, който прати синкави мълнии, пращящи и сливащи се в паяжина над площада.

От повече нямаше нужда. Подивялата човешка тълпа хукна да бяга от площада — и избягаха тъкмо навреме. Ранд и ашаманите застанаха отстрани на Прага, а Даврам Башийр поведе диво крещящите си салдейци в Иллиан, поток от размахали мечовете си конници. Башийр поведе право напред средната колона, както го бяха замислили сякаш преди толкова време, докато другите две се заразгръщаха от едната и от другата страна. Изсипваха се през Прага и се раздробяваха на по-малки групи, втурвайки се в галоп по улиците извън площада.

Ранд не изчака да види излизането на последните конници, а след като една трета премина, заплете друг Праг и веднага след това трето, по-малко отверстие. Не беше нужно човек изобщо да познава едно място, за да Пътува до него, ако се кани да го стори на достатъчно късо разстояние. Усети, че около него Дашива и останалите запредаха собствените си Прагове, но той вече пристъпваше през своя, оставяйки го да се затвори зад гърба му — и се озова на върха на една от тънките кули на Кралския палат. Зачуди се разсеяно дали Матин Степанеос ден Балгар, кралят на Иллиан, не се намира в този миг някъде под него.

Най-горната площада на кулата беше с ширина не повече от пет крачки, обкръжена от стена от червен камък, стигаща до кръста му. На петдесет разтега височина, тя беше най-високата точка в целия град. Оттук можеше да гледа над покривите, блеснали под жаркото следобедно слънце в червено, зелено и всевъзможни други цветове, чак до началото на дългите пътища, прорязващи огромните, обрасли с висока трева блата, обкръжаващи града и залива. Остър солен мирис насищаше въздуха. Иллиан нямаше нужда от крепостни стени с тези обгръщащи го отвсякъде тресавища, спираци всеки напада тел. Всеки напада тел, който не можеше да отваря дупки във въздуха. Но пък в този случай и стените нямаше да помогнат.

Хубав беше градът, сградите му — иззидани главно от светъл дялан камък, град, прорязан от не по-малко канали, отколкото улици, като синьо-зелени резки, гледани от толкова високо, но той не се спря, за да му се възхити, а насочи потоците на Въздух и Вода, на Огън, Земя и Дух ниско над покривите и се заобръща в кръг, докато го правеше. Не се опита да затегне сплитовете, само ги протегна над града и на цяла миля отвъд него, към блатата. От пет други кули полетяха също такива потоци и се спуснаха ниско над града, и там, където се докоснеха един друг неволно, блесваше светлина и пламваха искри, и лумваха цветни облаци пара, гледка, на която би завидял всеки Илюминатор. По-добър начин да сплаши хората да се изпокрият под креватите си, за да не се пречкат на пътя на конницата на Башийр, не можеше да измисли, макар не това да беше причината.

Много отдавна бе преценил, че Самаил сигурно е изтъкал капани и предупредители из целия град, разположени така, че да вдигнат тревога щом някой прелее сайдин. Така завърнати, че никой освен самия Самаил да не може да ги открие, разположени така, че Самаил да разбере точно откъде прелива мъжът и мигом да го унищожи. С малко късмет, всички тези алармени сплитове сега щяха да се включат. Луз Терин беше сигурен, че Самаил ще ги усети където и да се намира, дори от голямо разстояние. Точно затова сега те щяха да се окажат безполезни — включени веднъж, тези неща трябваше да се възстановяват наново. Самаил щеше да се появи. Никога в живота си той не бе изоставял нищо, което е сметнал веднъж за свое, колкото и оспорима да беше претенцията му, не и без бой. Всичко това го знаеше от Луз Терин. Стига да беше истински. Трябваше да е. Защото

спомените бяха твърде подробни. Но нима не можеше и един луд да сънува подробно налудничавите си измислици?

„Луз Терин!“ — призова той безмълвно. Отвърна му вятърът, задухал над Иллиан.

Площадът вече бе притихнал и пуст, с изключение на няколкото изоставени коли. Извърнат на една страна, Прагът беше невидим, виждаха се само метящите въздуха сплитове.

Ранд се пресегна сред тези сплитове, отвърза възела и след като Прагът примигна и изчезна, с неохота освободи сайдин. Всички потоци в небето заглъхнаха. Може би някой Аша'ман все още удържаше сайдин, но той не им го беше забранил. Казал им беше само, че ще убие без предупреждение всеки, който понечи да прелее в Иллиан, след като той самият спре. Не искаше впоследствие да разбере, че прелелият е бил някой от тях. Облегна се на стената и зачака. Жалко, че не можеше да седне. Краката го боляха и хълбокът му пареше, както и да застанеше, но можеше да се наложи да види, не само да усети чакания сплит.

А градът не беше съвсем притихнал. От няколко посоки долитаха далечни шумове и глухият ек на метал. Макар да бе придвижил толкова мъже към границата, Самаил не беше оставил Иллиан съвсем без защита. Ранд се заобръща, мъчейки се да обхване с поглед целия град. Смяташе, че Самаил ще дойде в Кралския палат или в онзи другия, в другия край на площада, но не можеше да е сигурен. На една улица видя отряд салдейци, сражаващи се със същата чет конници в блестящи брони; още салдейци изведнъж се изсипаха от една от пресечките и битката се скри от погледа му зад сградите. В друга посока забеляза част от Легиона на Дракона — бойците напредваха в марш по ниския мост на един канал. Командир, белязан с високото червено перо на шлема си, крачеше в челото на отряд от двадесетина души, понесли широки щитове, стигащи до раменете им, следвани от може би двеста или повече стрелци с тежки арбалети. Как щяха да се бият те? Викове и дрънчене на стомана някъде в далечината, смътни крясъци на гинещи мъже.

Слънцето се плъзна още надолу и сенките през града се удължиха. Пред вечерен здрач и слънцето — снишен пурпурен кръг на запад. Дали не беше сбъркал? Дали Самаил нямаше просто да отиде другаде, да си намери нова земя, над която да властва? Дали изобщо се

беше вслушвал Ранд в нещо друго освен в собствените си налудничави бълнувания?

Някой преля и Ранд замръзна, взрян към Великата зала на Съвета. В преливането имаше предостатъчно сайдин за Праг — през широкия площад нямаше да може да усети по-слабо преливане. Трябваше да е Самаил.

Само след миг и той вече бе сграбчил Извора и бе запрел Праг, и беше скочил през него, с мълния, готова да излети от ръцете му. Озова се в голяма зала, осветена от огромни светилници на позлатени стойки, и други, висящи на вериги от тавана, зала със снежнобели мраморни стени с врязани в тях многоцветни фризове, показващи битки и кораби, стълпени в обкръжения от блата залив на Иллиан. В далечния край на залата върху висок бял подиум стояха подобно на тронове девет пишно резбовани и позлатени стола, като средният беше с по-висок гръб от останалите. Преди да е успял да освободи Прага зад себе си, върхът на кулата, на която беше стоял допреди миг, се взриви. Усети прилива на Огън и Земя още преди пороят каменни късове и прах да връхлети през незатворения Праг и да го събори по лице. Болката го жегна в хълбока като остра нажежена пика, забила се в купола на Празнотата, сред която се носеше, и това, не по-малко от всичко друго, го накара да освободи Прага. Болката на някой друг. Слабостта на някой друг. Тук вътре, сред Празнотата, можеше да ги пренебрегне.

Той се размърда, насили мускулите на някой друг да заработят, изтласка се с усилие нагоре, олюля се и се понесе към подиума още докато стотиците и стотици червени жилки лумнаха надолу през тавана, лумнаха отдолу през морскосиния мраморен под в яростен кръг около мястото, където все още гаснеше Прагът му. Една от тези жилки проби ботуша му и се заби в петата му и докато падаше, той чу собствения си вик. Не беше негова болката — нито в хълбока, нито в петата. Не беше негова!

Ранд се претърколи по гръб и видя останките от все още горящите жилки, достатъчно пресни, за да отличи в тях Огън и Въздух, сплетени по непознат му все още начин. Достатъчно, за да отгадае точно от коя посока бяха дошли. Черните дупки по пода и пишно изработения бял гипсов таван високо над главата му засъскаха и запращяха.

Ръцете му се надигнаха и той запреше белфир. Започна го само. Бузата на някой друг се жегна от спомена за една плесница и гласът на Кацуан изсъска и запращя в главата му като дупките, оставени от червените жилки. „Никога повече, момченце; това да не си го направил никога вече.“ Сякаш чу хленча на Луз Терин някъде от много далече, страхлив хленч за това, което щеше да загуби, за това, което нявга беше разрушило света. Всеки друг поток освен на Огън и Въздух отпадна и той запреше, както бе видял преди малко. Хиляди тънки червени косъмчета разцъфнаха от ръцете му, разляха се на ветрило и се изстреляха нагоре. Кръг от тавана се срина на две стъпки от него сред каменни късове и гипсов прах.

Едва след като го бе направил, си помисли, че може да има някой между него и Самаил. Решил бе да види Самаил мъртъв още днес, но ако можеше да го постигне, без да убие някой друг... Сплитовете се стопиха и той закуцука бързешком към високите крила на портите, с вкованите в тях златни стършели, големи колкото юмрук.

Тънко поточе на Въздух бутна едното крило, преди да е стигнал до него, твърде тънко, за да го засече някой по-отдалече. Ранд залитна в коридора и се смъкна на коляно. Хълбокът на онзи, другия, пареше на пожар, петата му гореше в люта болка. Ранд измъкна меч си, опря се на него и зачака. Гладко избръснат мъж със закръглени розови бузи надникна към него от ъгъла; показва се достатъчно от връхната му дреха, за да го отличи като слуга. Най-малкото зелените ивици от едната страна на палтото и жълтите по другата приличаха на ливрея. Човекът забеляза Ранд и много, ама много бавно, сякаш ако се движеше толкова бавно, нямаше да го видят, се отдръпна. Рано или късно Самаил трябваше да...

— Иллиан е мой! — Гласът прокънтя във въздуха от всички посоки и Ранд изруга. Трябваше да е същият сплит като този, който той самият бе използвал на площада, или нещо подобно; изискваше толкова малко Сила, че нямаше да усети същинските потоци дори да се намираще на десет крачки от мъжа. — Иллиан е мой! Няма да унищожа това, което ми принадлежи, за да те убия, и няма да позволя и на теб да го унищожиш. Има дързостта да дойдеш за мен чак тук? Ще имаш ли куража да ме последваш отново? — Леко насмешлива нотка прониза кънтящия глас. — Кураж ще имаш ли? — Някъде отгоре се отвори и затвори Праг: Ранд не се усъмни, че е точно това.

Кураж? Дали той щял да има кураж?

— Аз съм Преродения дракон — промърмори Ранд — и сега ще те убия. — Запреде Праг и пристъпи през него, на няколко етажа понагоре.

Озова се в коридор с ярки гоблени по стените, показващи кораби и море. В другия му край последният пурпурен резен на слънцето блестеше през колоната на откритата тераса. Във въздуха висеше утайката от Прага на Самаил — разсипващи се нишки от потоците, като сияещи призраци. Но не толкова смътни, че Ранд да не може да ги отличи. Той запреде и спря. Беше скочил тук, без дори да си помисли за клопка. Ако повтореше точно това, което бе видял, щеше да пристъпи точно там, където и Самаил, или достатъчно близо, за да е без значение. Промени го съвсем леко — нямаше как да е сигурен дали промяната ще е на петдесет, или на петстотин стъпки, но и едното, и другото щеше да е достатъчно близо.

Вертикалната сребриста резка се завъртя да се отвори и разкри пред очите му загърнати в сумрак величествени руини. Гледано през рамката на Прага, слънцето там бе малко по-дебел червен резен, наполовина скрит от рухнал купол. Ранд познаваше това място. Последния път, когато бе идвал тук, беше добавил още едно име към списъка на Деви в главата си; първия път го беше последвал Падан Фейн и се беше превърнал в нещо повече от Мраколюбец, в нещо по-лошо от Мраколюбец. Това, че Самаил беше побягнал в Шадар Логот, приличаше на описан пълен кръг, по много пътища. И сега, когато един от тях бе отворен, време за губене нямаше. Преди Прагът да спре да се уширява, той пристъпи и се озова сред опустошения град, наричан някога Аридол, и се затича с куцане, оставяйки рамката да се затвори. Ботушите му заскърцаха по напуканите камъни на уличната настилка.

Стигна първия ъгъл, сниши се и се огледа. Земята се разтресе под краката му и резове отекнаха оттам, откъдето бе дошъл, бели мълнии засвяткаха една през друга в сгъстяващия се сумрак. Ранд усети прилива на Земя, Огън и Дух. Писък и рев се надигнаха през гръмотевичния тътен. Със сайдин, пулсиращ в него, той се понесе напред, без да се обръща. Тичаше с изпълващата го Сила дори през сенките, които можеше ясно да различи.

А навсякъде околоръст се беше проснал великият град, с огромните мраморни палати с по четири-пет купола с различни форми, боядисани в пурпур от залеза на слънцето, с бронзови фонтани и статуи на всяка пресечка, с огромните мраморни стволоче на колоните, с кулите си, извисили се пред слънцето. Поне онези, които бяха останали непокътнати. Повечето завършваха с нащърбени върхове. На всеки цял купол по десет други се бяха сгромолясали, спукани като огромни яйчени черупки, със сринал се връх или пропаднала една страна. Статуи лежаха по настилката, разбити на късове, или стърчаха с откършени ръце или обезглавени. Бързо сгъстяващият се мрак се втурна по камарите каменни отломки; тук-там сред руините стърчаха изкривени дървета, като старчески пръсти, протягащи се към небесата.

През улицата откъм някогашен малък палат се бяха пръснали във ветрило тухли и каменна зидария; половината от предната стена липсваше, а останалата част от подпиратцата се на колони фасада се беше килнала като пияна към улицата. Той спря насред платното малко пред купищата отломки и зачака, опипвайки за някой друг, който би притеглил сайдин. Да се крие покрай сградите нямаше да е никак добре, и не само защото всяка можеше да рухне по всяко време. Хиляди незрими очи сякаш го следяха от прозорците, зейнали като очните кухни на черепи, следяха го с почти доловимо очакване. Той смътно усети как новата рана запулсира в хълбока му, като жегване с огън, отекващо със злото, прилепило се в самия прах, засипал Шадар Логот. Старият белег се сви като в юмрук. Сравнена с това, раната в стъпалото му наистина изглеждаше далечна. Празнотата запулсира около него, покварата на Тъмния връху сайдин заби в ритъм с ножа, мушкащ между ребрата му. И през деня Шадар Логот беше опасно място. А нощем...

В края на улицата, оттатък един спирален обелиск, като по чудо останал непокътнат, нещо се раздвижи — загърнат в сянка силует, който притича в мрака. Ранд за малко щеше да прелее, но не можеше да повярва, че Самаил ще тръгне така. Още когато пристъпи в града, когато Самаил се бе опитал да срине всичко около Прага му, беше чул ужасни писъци. Тогава умът му почти не ги забеляза. Нищо не вирееше в Шадар Логот, нищо не можеше да живее тук, дори плъхове. Самаил сигурно си беше довел слуги, хора, които без колебание щеше да хвърли на гибел в усилието си да се добере до Ранд. Но навярно

някой от тях можеше да отведе Ранд до Самаил. Той затича напред, колкото можеше по-бързо и колкото можеше по-безшумно. Потрошените каменни плочи запращяха под ботушите му със звук на скършени кости. Надяваше се този звук да е толкова гръмък само за усиления му от сайдин слух.

Спря в основата на обелиска — дебела каменна игла, покрита с древни надписи — и се вгледа напред. Който и да бе преминал тук, вече се беше скрил. Само глупци и безумно смели можеха да влязат нощем в Шадар Логот. Злото, омърсило Шадар Логот, злото, умървило Аридол, не беше загинало заедно с Аридол. По-нататък по улицата от един зейнал прозорец се люшна тънко пипало сребристосива мъгла и запълзя към друго, промушило се през широкия зев на висок каменен зид отсреща. Дълбините на зева засияха, сякаш вътре бе полегнала пълна месечина. С падането на нощта Машадар щеше да излезе да обикаля своя град-затвор, да се появи огромен на дузина места едновременно, или на стотина. Докосването на Машадар не беше най-приятният начин да умреш. Покварата на сайдин заби още по-силно; далечният пожар в бедрото му засвятка като десет хиляди мълнии, една през друга. Земята дори сякаш запулсира под ботушите му.

Той се извърна, вече почти решил да напусне това място веднага. Най-вероятно Самаил си бе отишъл вече, след като навън излизаше Машадар. Най-вероятно Отстъпникът го бе привлякъл тук с надеждата, че ще се спусне да го търси сред руините и Машадар ще го убие. Извърна се и спря, и опря гръб в обелиска. Към него по улицата се промъкваха два тролока — едри фигури в черни ризници, с половин ръст по-високи от него, ако не и повече. От раменете и лактите на броните им стърчаха остри шипове; носеха копия с дълги черни върхове и извити куки. За изпълнените му със сайдин очи лицата им изпъкваха ясно — едното изкривено от орлов клюн на мястото, където трябваше да е устата, другото — като космата зурла на глиган. От всяка тяхна прокрадваща се стъпка крещеше страх — тролоците обичаха да убиват, обичаха кръв, но Шадар Логот ги ужасяваше. И мърдраал трябваше да има някъде наоколо — никой тролок нямаше да влезе в този град, без да го докара мърдраал. Никой мърдраал нямаше да влезе тук, освен ако не го докараше самият Самаил. А всичко това означаваше, че Самаил още е тук, иначе тези тролоци щяха да тичат към

портите, а не за лов. А бяха тръгнали на лов. Глиганската зурла се въртеше и душеше въздуха.

Изведнъж от един прозорец над тролоците изскочи дрипава фигура и се хвърли върху тях с копие в ръце. Айилка, увила главата си с шуфа, но със смъкнато було. Тролокът с орловия клюн извресна, когато късото ѝ копие се заби дълбоко в хълбока му, измъкна се и пак се заби. Докато спътникът му падаше, ритайки в агония, глиганската зурла се извърна с ръмжене и мушна злобно с дългата си пика, но жената мигом се сниши под черния връх, промуши чудовището в корема и то се срина и се затресе.

Без да мисли, Ранд се изправи и се затича.

— Лия! — Беше я смятал за мъртва, изоставена тук от него, мъртва заради него. Лия от Косайда Чарийн — това име пареше в списъка му на мъртвите Деви.

Тя се извърна вихрено да скочи срещу него, с вдигнато копие, с кръглия щит от глиганска кожа в другата ръка. Лицето, което така добре помнеше, красиво въпреки белезите на двете бузи, се беше сгърчило от гняв.

— Мое! — изсъска тя през зъби. — Мое! Никой не може да идва тук! Никой!

Той се закова на място. Копието чакаше, готово да се заби в ребрата му.

— Лия, ти ме познаваш — промълви той. — Познаваш ме. Ще те върна при Девите, при твоите сестри по копие. — Ранд протегна ръка.

Гневът ѝ се стопи и лицето ѝ се сгърчи навъсено. Тя килна глава на една страна.

— Ранд ал-Тор? — промълви тя бавно. Очите ѝ се разшириха, сведоха се към двата мъртви тролока и по лицето ѝ се плъзна ужас. — Ранд ал-Тор — прошепна тя и с треперещи пръсти надигна черното було с пръстите на ръката, държаща копието. — Кар-а-карн! — изхлипа тя. И побягна.

Той хукна след нея, препъваше се в купищата отломки, пръснати по улицата, падаше, ставаше и падаше отново. Слабостта на тялото му беше далечна, както и болката, но дори зареян дълбоко в Празнотата, не можеше да тласка тялото си повече от това. Лия изчезна в нощта.

И в следващия миг той почти се сблъска с четирима тролоци и един мърдраал с мастилен плащ, провиснал неестествено на гърба му.

Тролоците се озъбиха изненадано, но изненадата им трая по-малко от едно тупване на сърцето му. Надигнаха се увенчани с куки копия и закривени като коси мечове; черният като смърт меч на мърдраала беше в юмука му — острие, нанасящо рани почти толкова смъртоносни, колкото камата на Фейн.

Ранд дори не се опита да измъкне меча с ецваната чапла на бедрото си. Като самата смърт, той преля и меч от плам изникна в ръцете му, мрачно пулсиращ с пулса на сайдин, и помете безоката глава от раменете на Чезнеция. По-лесно щеше да е просто да ги унищожи по начина, по който Аша'ман посяха смърт в Думайски кладенци, но да промени сега сплитовете, да се опита да ги промени, можеше да го забави фатално. Тези криви мечове можеха да убият дори него. И той затанцува с меча сред мрака, огрян от пламъка в ръцете му, и сенки се разлетяха по лицата пред него, лица с вълчи и кози муцуни, лица — изкривени от писъците, докато освирепелият му меч сечеше черната броня и плътта под нея.

А после мечът в ръцете му изчезна. Той стоеше сред трупове. Последният паднал тролок все още се тресеше и козите му рога дращеха разпуканата настилка. Безглавият мърдраал още мятеше ръце и крака, разбира се, и токовете на ботушите му дращеха диво — не умираха бързо Получовеците, дори обезглавени.

И щом мечът му изчезна, сребриста мълния се понесе надолу от безоблачното звездно небе.

Първата светкавица се стовари с оглушителен тътен няма и на четири крачки от него. Светът побеля и Празнотата се срива. Земята подскочи под него при удара на следващата мълния, и на следващата. Едва тогава той осъзна, че е паднал по очи. Въздухът запращя. Зашеметен, Ранд се надигна и побягна от пороя мълнии, разкъсващи улицата. Напред и само напред, без да мисли накъде, само да е по-надалече.

Изведнъж видя къде се е озовал — сред прекатурени каменни отломки, някои високи колкото него. Тук-там в огромните каменни плочи на пода зееха дупки. Отвсякъде се издигаха високи стени с редици и редици тераси, които ги опасваха. Останала беше само малка част от някогашния огромен купол на покрива, в единия ъгъл. В небето грееха ярки звезди.

Той залитна още една крачка... и пропадна. Замаха отчаяно с ръце. Успя да се хване за някакъв нащърбен ръб. Увисна сред катранен мрак. Пропастта под него можеше да е само няколко разтега или цяла миля дълбока — не можеше да прецени. Можеше да заметне стеги на Въздух и да се хване за нащърбения ръб, само че... Самаил някак бе усетил сравнително малкото количество сайдин, който бе използвал в меча. Имаше малко забавяне преди да ударят мълниите, но Ранд не знаеше колко време му бе отнело, докато избие тролоците. Минута? Секунди?

Той се напрегна и посегна нагоре с лявата си ръка, за да се хване за ръба на ямата. Болката, вече неспирана от Празнотата, го промуши като кинжал. Светли точки заиграха пред очите му. Още по-лошо — дясната му ръка се плъзна по ронещия се камък и той усети как пръстите му отслабват. Щеше да се наложи да...

Една ръка го стисна за дясната китка.

— Глупец си ти — изрече дълбок мъжки глас. — Имаш късмет, че не искам да те видя мъртъв точно днес. — Ръката започна да го издърпва нагоре. — Няма ли да помогнеш поне? — настоя гласът. — Не мисля да те мъкна на раменете си, нито да убивам Самаил вместо теб.

Отърсил се от изумлението, Ранд се пресегна, сграбчи ръба с другата си ръка и започна да се набира нагоре въпреки неописуемата болка в ребрата. И пак въпреки болката успя отново да си върне Празнотата и да сграбчи сайдин. Не преля, но искаше да е готов.

Главата и раменете му се издигнаха над пода и той видя мъжа — едър и малко по-възрастен от него, с черна като нощта коса и черно като на Аша'ман палто. Никога не го беше виждал.

Поне не беше някой от Отстъпниците. Техните лица той познаваше; поне смяташе, че ги познава.

— Кой си ти?

Мъжът се засмя.

— Случаен минувач, да речем. Наистина ли искаш вече да говориш?

Ранд замълча да спести дъха си, напъна се още нагоре, изкара гърдите си над устието на ямата, после кръста. И изведнъж осъзна, че някакво сияние е окъпала пода около двамата, като блясък на пълна месечина.

Погледна през рамо и видя Машадар. Не едно или няколко пипалца, а блеснала сребристорсива вълна, сипеща се от една от терасите над тях.

Без да мисли, той вдигна свободната си ръка и белфир се изстреля нагоре — пръчка втечен пламък, която пресече вълната, лееща се по стената към тях. Смътно забеляза как друга такава пръчка от бял твърд пламък се изстреля от ръката на непознатия, пръчка, която се плъзна срещу неговата. Двете се докоснаха.

Главата му из кънтя като ударен гонг и Ранд се сгърчи, а сайдин и Празнотата се сринаха. Всичко пред очите му се удвои — терасите, каменните отломки, пръснати по пода. Непознатият сякаш стана на двама души и тези двама се сливаха един с друг, и всеки от тях бе стиснал главата си с две ръце. Ранд примигна и се огледа за Машадар. Вълната от сияйна мъгла бе изчезнала; сияние бе останало горе по терасите, но изтъняваше, свиваше се. Дори лишеният от разум Машадар, изглежда, бягаше от гибелния плам.

Той се изправи колебливо и протегна ръка.

— Мисля, че е по-добре да изчезваме. Какво стана?

Непознатият се изправи и се намуси на протегнатата от Ранд ръка. Беше висок колкото Ранд, нещо рядко, освен сред айилците.

— Не знам какво стана — изръмжа той. — Тичай, ако ти е мил животът. — И хукна към редицата арки. Не към най-близката стена. Машадар бе дошъл оттам.

Опипвайки за Празнотата, Ранд закуцука, но преди да успеят да стигнат до арките, мълниите западаха отново, като порой сребристи стрели. Двамата побягнаха още по-бързо, подгонени от тътнещи стени. Подът се сриваше зад тях в облаци прах и лавина от камъни. Свил рамене и заслони с длан лицето си, Ранд се затича през някаква просторна зала, в която тресящите се арки едва крепяха тавана и от стените валеше дъжд от отломки.

Изхвърча на улицата и залитна още три крачки, преди да се спре. Болката в хълбока го караше да се прегъне на две, но си помисли, че ако го направи, ще падне. Ранената му пета пулсираше; онази червена жилка от Огън и Въздух се бе забила в петата му сякаш преди цяла година, но още болеше. Спасителят му стоеше и го гледаше, покрит с прах от глава до пети. Имаше осанка на крал.

— Кой си ти? — отново попита Ранд. — Някой от мъжете на Таим? Или сам си се учил? Можеш да идеш в Кемлин, в Черната кула. Не е нужно да живееш в страх от Айез Седай. — Странно, че след като го каза, се намръщи; сам не разбра защо.

— Никога не съм се боял от Айез Седай — каза мъжът и вдиша дълбоко. — За теб може би ще е по-добре да напуснеш това място веднага, но ако смяташ да убиеш Самаил, опитай се да мислиш като него. Вече показва, че можеш. Той винаги е обичал да унищожаваш жертвите си тъкмо преди триумфа им. Ако не очакваш триумф, някое място, което си белязал като свое, също ще свърши работа.

— Порталът — бавно промълви Ранд. Ако можеше да се каже, че е белязал нещо в Шадар Лагат, това беше Порталът. — Той ме чака при Портала. И е разположил там капани. — И аларми, изглежда, като онези в Иллиан, да засекат преливащ мъж. Добре го беше замислил Самаил.

Мъжът се изсмя насмешливо.

— Изглежда, ще можеш да се справиш. Стига да има кой да те води за ръчичка. Гледай да не се препънеш. Твърде много планове ще трябва да се променят, ако се оставиш да загинеш точно сега. — Той се обърна и zakрачи по улицата.

— Почакай! — извика му Ранд. Непознатият продължи, без да се обръща. — Кой си ти? Какви планове? — Мъжът се скри зад близкия ъгъл.

Ранд се затътри след него, но когато стигна до ъгъла, не видя никого. Непокътнати стени продължаваха на цели стотина крачки към друга улица, където се виждаше сиянието на изврялата там друга част на Машадар, но мъжа го нямаше. Което беше просто невъзможно. Непознатият не бе имал време да отвори Праг, разбира се, дори да знаеше как, но утайката щеше да се види — толкова много сайдин, заграден толкова близо, нямаше как да не остави следи.

Изведнъж той осъзна, че не бе усетил притока на сайдин и когато мъжът бе сътворил белфир. Само като си помисли за това, за двата докоснали се нажежени до бяло огнени лъча, взорът му отново се раздвои. Само за миг можа отново да види лицето на мъжа, рязко очертано на фона на всичко замъглено около него.

— Кой, в името на Светлината, си ти? — прошепна Ранд. И повтори: — Кой, в името на Светлината, си ти?

Кой или какво, мъжът обаче вече бе изчезнал. А Самаил все още беше в Шадар Логот. С огромно усилие Ранд успя да си възвърне Празнотата. Покварата на сайдин завибрира в него, проникна дълбоко в цялото му същество. Но слабостта на размекналите се мускули и болката от раните изчезнаха. Той щеше да убие Отстъпника още преди да е свършила нощта.

Той закричи като призрак през смрачените улици, стъпка по стъпка, много предпазливо. Вдигаше лек шум, но и нощта вече се бе изпълнила с шумове. Врясък и гърлени крясъци някъде отдалече. Лишеният от разум Машадар избиваше всичко из Шадар Логот, до което се допреше, и тролоци гинеха тази нощ из Шадар Логот също като преди много, много време. Понякога по някоя пресечка зърваше тролоци, по двама, петима или цяла дузина, рядко с Получовек, по-често сами. Никой не го видя и той не ги притесни. Не само защото Самаил щеше да засече преливането му. Онези тролоци и мърдраали, които Машадар още не беше избил, все пак щяха скоро да са мъртви. Самаил почти със сигурност ги беше превел през Пътищата, но не бе осъзнал как точно Ранд беше белязал тукашния Портал.

Далеч преди площада, където се намираше Порталът, Ранд спря и се огледа. Близко до него се издигаше непокътната кула. Не бе толкова висока, колкото повечето, но върхът ѝ все пак се издигаше на близо петдесет стъпки над равнището на улицата. Тъмният вход в основата ѝ зееше празен, дървото на вратата отдавна бе прогнило и пантите се бяха разсипали на прах. През чернотата, осветена само от бледата звездна светлина през прозорците, той бавно се заизкачва по виещата се нагоре стълба и облачета прах се занадигаха под ботушите му. При всяка втора стъпка усещаше остро жегване в крака. Далечна болка. На върха се облегна на гладкия парапет да си поеме дъх. Споходи го смътната мисъл, че няма начин да се отърве от конското, ако Мин научеше за всичко това. Мин или Амис, или Кацуан — все едно.

Над срутените покриви може да види огромния площад, един от най-главните някога в Аридол. Огиерска дъбрава някога бе покривала тази част от околността, но тридесет години след като огиерите, построили най-древната част на града, се бяха оттеглили, жителите му бяха изсекли дърветата, за да отворят място за разширяващия се Аридол. Палати и останки от палати обкръжаваха огромния площад, сиянието на Машадар блестеше мрачно от няколко прозореца и

огромна купчина сринат зид покриваше единия му край, но в самия му център се издигаше Порталът, висок и плосък монолит. Не беше достатъчно близо, за да види нежно всечените листи и лозници, които го покриваха, но можеше да различи прекатурените отломки от високата ограда, която някога го бе обкръжавала. Изкован от Силата метал, струпан на камари, блестеше неопетнен в нощта. Можеше също така да види капана, който той самият бе изтъкал около Портала, завърнат така, че нищо друго око освен неговото да не може да го съзре. Клопките на Самаил там долу оставаха незрими за него, но това трябваше да се очаква. Сигурно и те не бяха от най-приятните.

Нечий силует пристъпи през високите колони на един от палатите. Ранд зачака. Искеше да е сигурен — имаше само един шанс. Силуетът пристъпи напред и излезе на площада, главата му се люшна насам-натам. Самаил, с пищната дантела около врата — очакваше да види Ранд да излиза на площада, в капаните му. Зад него в прозорците на палата лумна сияние и Машадар се изсипа на гъсти валма от сребристосива мъгла, сливащи се едно в друго, напирани и вдигащи се над главата му. Самаил закрачи на една страна и вълната започна да спада, бавно набирайки скорост.

Ранд поклати глава. Самаил бе негов. Потоците на белфир сякаш сами се сбрахва въпреки далечния ек на гласа на Кацуан. Той вдигна ръка.

Писък раздра тъмнината, писък на жена, крещяща от неистова болка, и над купчината отломки се изправи фигура, очертана сред нощното небе, фигура в палто и панталони — едно-едничко пипало на Машадар бе докоснало крака ѝ. С изпънати ръце тя се замята, безсилна да пристъпи напред от мястото си, и безсловесният ѝ вой сякаш извика името на Ранд.

— Лия — прошепна той и посегна несъзнателно напред, сякаш можеше да изпъне ръката си през цялото това разстояние и да я издърпа. Нищо обаче не можеше да спаси това, което Машадар докоснеше, не повече, отколкото щеше да го спаси, ако камата на Фейн се бе забила в сърцето му. — Лия — прошепна той. И белфир излетя от ръката му.

За по-малко от едно тупване на сърцето фигурата ѝ все още беше там, цялата — катраненочерни точки и снежнобели искри, а после изчезна. Край.

С крясък, Ранд помете площада с гибелния плам — купчината отломки се срива, — помете смъртта извън времето... и пусна сайдин преди бялата палка да докосне езерото на Машадар, което сега се лееше през площада, напирайки покрай Портала към реки от сияйна сивота, стичащи се от друг палат от другата страна. Самаил трябваше да е мъртъв. Трябваше. Не му беше останало никакво време да избяга, никакво време да запреде Праг, а ако беше, Ранд щеше да усети сайдин. Мъртъв бе Самаил, убит от зло, почти толкова голямо, колкото и неговото. Чувства лумнаха отвъд купола на Празнотата и на Ранд му се дощя да се разсмее, да изреве може би. Дошъл бе тук да убие един от Отстъпниците, а вместо това бе убил жена, която сам бе изоставил тук на собствената ѝ съдба.

После дълго остана на върха на кулата. Смаляващата се луна плуваше в небето. Ранд стоеше и гледаше как Машадар изпълва площада съвсем, докато само върхът на Портала остана да се издига над мъгливата пелена. А после мъглата бавно започна да се отцежда — щеше да търси плячка другаде. Ако Самаил бе останал жив, лесно можеше да убие Преродения Дракон. Ранд не беше сигурен дали нямаше да му е все едно. А после си отвори Праг за Плъзгане и си направи платформа, малък диск без перила, наполовина бял и наполовина черен. Плъзгането бе по-бавно от Пътуването и му отне близо половин час, докато стигне Иллиан, и през целия път той пърлеше ума си с името на Лия, отново и отново, биеше се с него като с камшик. Дощя му се да се разплаче. Но беше забравил как.

Чакаха го в Кралския палат, в тронната зала. Башийр, Дашива и ашаманите. Беше досущ като залата, която бе видял в другия край на площада, чак до светилниците на позлатените стойки и сцените, изсечени в мраморните стени и дългия бял подиум. Съвсем същата, само дето всички размери тук бяха малко по-големи и вместо деветте кресла на подиума тук имаше само един позлатен трон, с леопарди на облегалките за ръцете и девет големи колкото мъжки юмрук стършела на задната, така че да обкръжават главата на седящия. Изтощен, Ранд приседна на стълбите пред подиума.

— Доколкото разбирам, Самаил е мъртъв — каза Башийр и го изгледа сурово.

— Мъртъв е — отвърна Ранд. Дашива въздъхна облекчено.

— Градът е наш — продължи Башийр. — Или би трябвало да кажа твой. — Той изведнъж се засмя. — Битката секна много скоро, след като подходящите хора разбраха, че си ти. Не беше кой знае какво. — По разкъсания ръкав на дрехата му имаше засъхнала кръв. — Съветът те чака с нетърпение да се върнеш. С тревога, може да се каже — добави той с насмешлива усмивка.

Осем плувнали в пот мъже стояха в отсрещния край на залата. Облечени бяха в тъмни копринени сюртуци със златно и сребърно вземо по реверите и ръкавите и с водопади от дантела по вратовете и китките. Някои бяха с бради, откриващи горните им устни, но всички имаха широки ивици зелена коприна през гърдите, ивици с по девет златни стършела.

При жеста на Башийр те пристъпиха напред, като се кланяха на Ранд на всяка трета крачка. Най-високият от тях, изглежда, беше водачът — човек с вродено достойнство, но малко сякаш напрегнат.

— Милорд Дракон — проговори той, поклони се отново и опря длани на сърцето си. — Простете, но лорд Бренд май не е тук и...

— Няма повече да е тук — отвърна равнодушно Ранд.

Един мускул трепна на лицето на мъжа при тона на Ранд и той преглътна.

— Както кажете, милорд Дракон — промърмори той. — Аз, да ме простите, съм лорд Грегорин ден Лушенос, милорд Дракон. Като го няма лорд Бренд, аз говоря от името на Съвета на деветимата. Ами... ние тук ви предлагаме... — Той махна нетърпеливо на един по-нисък голобрад мъж, който пристъпи напред с възглавничка, покрита със зелена коприна, в ръце. — Предлагаме ви Иллиан. — По-ниският дръпна коприната и разкри тежък златен венец от лаврови листа, широк два пръста. — Градът е ваш, разбира се — продължи притеснено Грегорин. — Сложихме край на всяка съпротива. Предлагаме ви короната, трона и целия Иллиан.

Ранд се втренчи в короната на възглавничката. Нито един мускул на лицето му не трепна. Хората си бяха мислили, че е решил да стане крал на Тийр, страхували се бяха, че ще стане крал на Кайриен и на Андор, но никой досега не му беше предлагал корона.

— Защо? Толкова ли гори от желание Матин Степанеос да се откаже от трона си?

— Крал Матин изчезна преди два дни — отвърна Грегорин. — Някои от нас се боят... Боим се, че лорд Бренд може да има нещо общо с това. Бренд има... — Той спря и преглътна. — Бренд имаше голямо влияние върху краля, дори твърде голямо, но през последните няколко месеца се беше поотвлякъл и Матин бе започнал да си връща духа.

Ранд посегна да вземе Лавровата корона и от съдрания му ръкав се показа Драконът, виещ се от китката до лакътя му, и блесна под светлината на светилниците също толкова ярко, колкото златната корона. Той я завъртя в ръцете си.

— Все още не сте ми казали защо. Защото ви завладях ли? — Беше завладял Тийр, както и Кайриен, но въпреки това някои все още бяха срещу него и в двете земи. И все пак му се стори, че няма друго обяснение.

— Отчасти и затова — отвърна сухо Грегорин. — Въпреки това щяхме да изберем някой от нас — и преди от Съвета са излизали крале. Но зърното, дето наредихте да ни го пращат от Тийр, изкара името ви на устата на всички, редом със Светлината. Без него мнозина щяха да измрат от глад. Виж, Бренд се погрижи всеки комат хляб да отиде за армията.

Ранд примигна, дръпна едната си ръка от короната и засмука убодения си пръст. Почти заровени сред лавровите листи на короната се криеха острите върхове на малки златни мечове. Колко отдавна беше заповядал на тайренците да продават зърно на стародавните си врагове, да го продават или да умрат, ако откажат? Не бе разбрал, че продължават да го правят, след като бе започнал подготовката да завладее Иллиан. Навярно се бяха побояли да му поставят въпроса, но се бяха побояли и да престанат. Навярно си беше спечелил все пак някакво право върху тази корона.

Той надигна внимателно венеца от лаврови листа и го постави на главата си. Половината от мечовете стърчаха нагоре, другата половина — надолу. Ничия глава не би носила тази корона леко и небрежно.

Грегорин се поклонил с почит.

— Светлината да ви освети дано, Ранд ал-Тор, кралю на Иллиан — промълви той напевно и другите седмина лордове се закланяха с него и замърмориха: — Светлината да освети Ранд ал-Тор, краля на Иллиан.

Башийр се задоволи само да кимне — той самият беше чичо на кралица, в края на краищата — но Дашива изрева:

— Всички! Слава на Ранд ал-Тор, краля на света!

Флин и останалите ашамани подеха:

— Слава, слава на Ранд ал-Тор, краля на света!

— Слава, слава на Ранд ал-Тор, краля на света!

Звучеше добре.

И както става с всяка история, мълвата се пръсна, менейки се през времето и разстоянията, пръсна се от Иллиан, понесена от някой кораб, от керван търговски фургони и от тайно литнали гълъби, понесе се на вълни на вълни, кръстосвайки се с други вълни и сливайки се в нови мълви. Армия била дошла в Иллиан, разказваха историите, армия от айилци, от Айез Седай, изникнали от ясно небе, армия от мъже, които можели да преливат, яхнали крилати зверове, дори и за армия салдейци говореха, въпреки че на това никой не вярваше. Някои приказки мълвяха, че на Преродения Дракон му била поднесена Лавровата корона на Иллиан от Съвета на деветимата, според други самият Матин Степанеос му я връчил коленичил. Твърдяха, че Преродения Дракон смъкнал короната от главата на Матин, а после набил главата му на кол. Не, Преродения Дракон сринал Иллиан до основи и погребал стария крал сред руините. Не, той с армията си ашамани изпепелил Иллиан. Не, Ебу Дар унищожил той, а не Иллиан.

Едно нещо обаче се въртеше непрестанно във всичките тези приказки. Лавровата корона на Иллиан получила ново име. Корона от мечове.

И странно защо, всички мъже и жени, мълвящи тези приказки, често изпитваха потреба да добавят накрая едни и същи слова. Бурята иде, казваха те и се взираха с тревога на юг. Бурята иде.

Господар на мълниите, бурята яхнал.

Владетел на корона от мечове, предач на съдби.

Тежко на онзи, който си въобрази, че върти

Колелото на Времето.

Той истината може да прозре, но много късно.

Из фрагментарен превод на „Пророчествата за Дракона“, приписван на лорд Мангор Кирамински, Мечобард на Арамел и Стражник на Карайган Маконар, на така наричания в онези времена „вулгарен език“ (ок. 300 г. СР)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.